Bạch Ngọc Sách

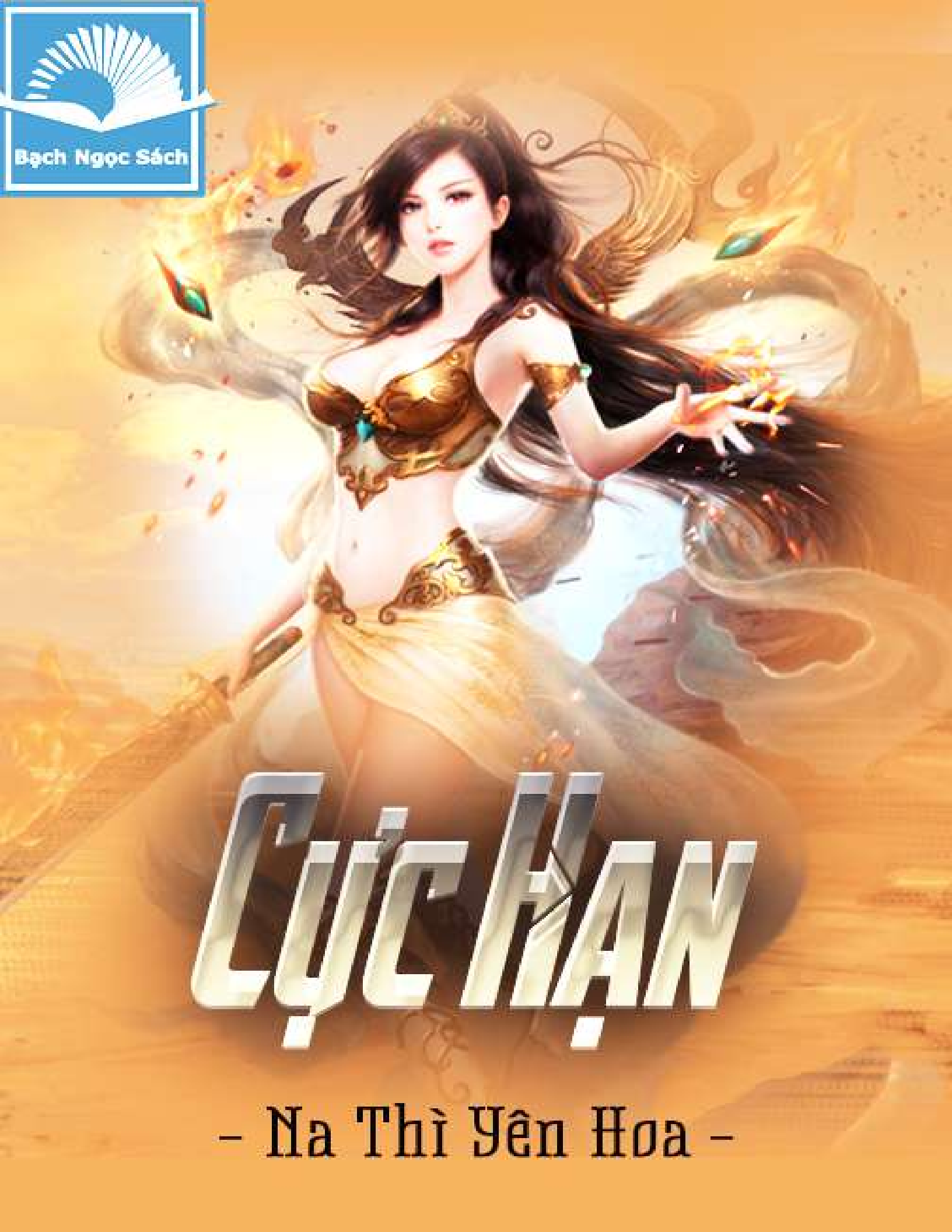

CỤC HẬN

- Na Thì Yên Hoa -

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Bạch Thiên Minh, Anh Là Đại Tiện Nhân

Diệp Hiểu Hạ nhìn tờ giấy trước mắt nhịn không được mở to hai mắt, miệng không ngừng than thở : "Đây là cái gì a! Đây là cái gì a!"

"Bạch Thiên Minh có nói mày là sinh viên, không cần nói với tao hai chữ giấy nợ mày cũng không biết." Tên cầm giấy nợ khinh thường hừ hai tiếng, dùng đôi mắt tà nghễ nhìn Diệp Hiểu Hạ.

Hắn dùng cây tăm trong tay xỉa răng, đem đồ ăn trong miệng phun ở bên cạnh giầy của Diệp Hiểu Hạ: "Đừng giả ngu với tao, mày và Bạch Thiên Minh ba tháng trước vay bọn tao một trăm vạn, bây giờ cả vốn lẫn lãi là một trăm sáu mươi vạn, nói đi, bao giờ trả tiền? "

"Tôi khi nào thì vay tiền a! Lại còn là vay nặng lãi! Các người có lầm không!" Diệp Hiểu Hạ cảm thấy da đầu mình đã tê rần, cô chỉ về trường học bảo vệ tốt nghiệp, thuận tiện lấy bằng tốt nghiệp thôi, tại sao mới về nhà liền gặp chuyện mạc danh kỳ diệu này?

Hiện tại cô bị hai tên khác giữ, không thể động đậy, chỉ có thể lớn tiếng hô: " Ba tháng trước tôi còn ở trường học. Tôi vay tiền các người bao giờ?"

Tên ngậm tăm cau mày, ngoáy ngoáy lỗ tai, có vẻ không vừa lòng khi Diệp Hiểu Hạ lớn giọng, hắn vẫy vẫy giấy nợ trên tay trước mặt Diệp Hiểu Hạ: "Mày nhìn kĩ cho tao. Giấy trắng mực đen, chữ ký có phải tên là Diệp Hiểu Hạ không?"

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ đem ánh mắt nhìn xuống giấy vay nợ phía dưới, không khỏi trợn tròn mắt.

Góc bên trái giấy vay nợ quả nhiên rõ ràng có chữ kí tên cô, bên cạnh là chữ kí của Bạch Thiên Minh chết tiệt. Thời gian là ngày cô đến trường lấy bằng tốt nghiệp.

"Không có khả năng..." Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy máu chảy thẳng lên não, đầu choáng váng, cô thì thào vài câu lại lớn tiếng cãi lại: "Không có khả năng! Tôi là học sinh nghèo còn không lo được tiền sinh hoạt, tôi làm sao có thể vay các người một trăm vạn!"

"Đừng nói cái đó với tao. Mày nói đi, khi nào thì trả tiền!" Tên ngậm tăm không thích cùng Diệp Hiểu Hạ dây dưa về vấn đề này, giọng điệu không thân mật càng thêm hung dữ.

"Tôi không có tiền. Ông bảo tôi lấy cái gì trả?" Diệp Hiểu Hạ thấy hắn hung dữ, dũng khí không biết ở đâu đến, cũng hung dữ theo: "Tôi nói cho các người, các người đang làm việc trái pháp luật ! Ta muốn đi báo án!"

Tên ngậm tăm và hai tên đang giữ Diệp Hiểu Hạ nghe vậy, liền sửng sốt một chút, sau đó cười ầm lên. Tên ngậm tăm phun cây tăm ngậm trong miệng ra, vươn bàn tay dính đầy mùi khói vỗ vỗ mặt Diệp Hiểu Hạ bởi vì tức giận mà đỏ bừng, buông tay khinh thường đứng lên: "Đi a! Mày cứ việc đi a! Tao nói cho mày biết. Tao hôm nay dám đến đây đòi tiền, tao sẽ không sợ mày báo án. Đừng dọa tao. Cẩn thận tao đem mày bán gán nợ!"

Diệp Hiểu Hạ trừng mắt nhìn tên ngậm tăm, mặt càng đỏ hơn vì tức giận. Tuy rằng cô muốn điên rồi, nhưng là trong nội tâm cô vẫn có điểm cố kị, nhỡ đâu hắn thực sự đem cô bán đi thì làm thế nào?

Tên ngậm tăm nhìn quanh nhà trọ của Diệp Hiểu Hạ, vừa nhìn vừa khinh thường chậc chậc, cuối cùng ánh mắt của hắn dừng ở ba lô của Diệp Hiểu Hạ. Hắn cầm lấy ba lô, mở khóa ra.

https://thuviensach.vn

"Uy! Ông làm gì! Ông làm gì! Không được động vào đồ của tôi." Diệp Hiểu Hạ thấy hắn muốn mở khóa ba lô, vội vàng kêu lên, trong đó còn có hai ngàn đồng, là tiền lương làm thêm cô vừa lĩnh.

Tên ngậm tăm mất kiên nhẫn, giương tay tát Diệp Hiểu Hạ một bạt tai, mùi hôi miệng và nước miếng không ngừng phun lên mặt của cô: "Lão Tử ghét nhất là loại đàn bà lắm lời như mày. Câm miệng vào cho tao."

Cái tát này khiến cho đầu Diệp Hiểu Hạ choáng váng, đầu óc sung huyết, cũng không dám nói chuyện.

"Tao còn tưởng mày thật sự không có tiền, đây không phải là tiền sao?" Tên ngậm tăm lấy ra một xấp tiền trong ví, đập đập vào lòng bàn tay. Sau đó lại tiếp tục lục đồ trong ba lô: "Không tệ, còn có chứng minh thư, còn có bằng tốt nghiệp..."

"Tiền ông có thể lấy, bằng tốt nghiệp và chứng minh thư không thể lấy." Diệp Hiểu Hạ cảm thấy trong miệng có vị vừa ngọt vừa tanh, giọng nói cũng nhỏ đi.

"Mày nghĩ tao ngu à?" Tên ngậm tăm túm tóc Diệp Hiểu Hạ, cười lạnh: "Bạch Thiên Minh chạy rồi, nếu không giữ giấy tờ của mày, mày cũng chạy mất, một trăm sáu mươi vạn của bọn tao tìm ai đòi?"

"Đau đau đau..." Diệp Hiểu Hạ cảm thấy tóc đều bị kéo đứt, lông mày đều nhăn lại.

Tên ngậm tăm nhìn hai tên giữ Diệp Hiểu Hạ một cái, hai tên đó liền buông cô ra. Vừa buông ra, chân cô nhũn như vải bông ngồi phịch ở trên đất.

Tên ngậm tăm ngồi xuống, nắm cằm Diệp Hiểu Hạ, hung hăng nói: "Diệp Hiểu Hạ, đừng bày trò với tao, tháng sau tao đến lấy tiền, nếu mày không chuẩn bị tốt tiền trả, tao sẽ đem mày bán cho làng chơi."

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ ngẩng đầu lên, hai mắt đều bốc hỏa, cô trừng mắt, giọng không lớn, kiên trì nói: "Tôi không nợ ông tiền. Trả tôi chứng minh thư, bằng tốt nghiệp. Bạch Thiên Minh thiếu tiền ông, ông tìm hắn đi!"

Tên ngậm tăm đứng lên, nói với hai tên khác: "Bọn mày tìm vài đứa đến, mang đồ đi, cái gì không mang đi được, đập hết cho tao."

"Uy!" Diệp Hiểu Hạ lập tức nhảy lên, cũng không nghĩ tới một bạt tai lập tức dừng trên mặt cô, làm cô hoa mắt muốn ngất đi.

Nhất định là cô gặp ác mộng đi, làm sao cô có thể thiếu tiền người lạ? Còn thiếu những một trăm sáu mươi vạn. Nhất định là cô đang nằm mơ.

Gió đêm thổi đến làm Diệp Hiểu Hạ thấy lạnh, cô giật mình một cái tỉnh lại. Trời đã tối đen, nhất thời, cô không phản ứng kịp, vẫn nằm trên mặt đất.

Đột nhiên, cô ngồi bật dậy, nhìn xung quanh, một sự phẫn nộ to lớn ập tới.

Không phải nằm mơ! Không phải nằm mơ! Mấy tên hỗn đản đáng chết thật sự đem đồ đạc trong phòng cô chuyển đi rồi. Hiện tại trong phòng trừ bỏ vài bộ quần áo với cái ba lô bị lục lọi nằm trên mặt đất, thì không còn gì cả.

Diệp Hiểu Hạ đột nhiên nhìn chăm chú vào tấm lịch treo tường. Bạch Thiên Minh có một thói quen, thích viết ghi chú ở tờ cuối cùng của lịch treo tường, không biết lần này có như vậy không.

Cô bất chấp tê mỏi trên người và đau rát trên má đứng dậy, tới bên cạnh lịch treo tường, mở tờ cuối cùng ra, chỉ thấy ở đó viết mấy chữ.

"Tiểu Hạ, thực xin lỗi, anh vay tiền đi đầu tư, không nghĩ đến lại bị lừa. Bây giờ anh ra ngoài kiếm tiền, chờ anh kiếm đủ tiền sẽ trở lại, em đừng sợ,

https://thuviensach.vn

anh nhất định sẽ trở về. Em nhất định phải kiên trì đợi anh." Đề bút là Thiên Minh, mà thời gian là ba ngày trước.

Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy trong đầu có cái đó gì "sụp đổ".

Cô tiện tay nhặt một mảnh gỗ vỡ trên đất lên, giống như bị điên đập vào lịch treo tường.

"Tôi quản anh bị lừa cái XX! "

"Tôi sợ anh cái XX! "

"Tôi kiên trì chờ anh cái XX! "

"Bạch Thiên Minh, anh là tên trời đánh không biết xấu hổ. Đại tiện nhân! "

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Diệp Tiểu Thư, Nhà Cô Trang Hoàng Thật —— Đơn Giản

Cô mới không cần trả tiền, cô mới không cần quản việc của Bạch Thiên Minh.

Diệp Hiểu Hạ đem vài bộ quần áo nhét vào trong balo, tùy tiện sửa sang lại đầu tóc một chút, liền đi ra ngoài.

Cô và Bạch Thiên Minh chẳng qua là bằng hữu trong cô nhi viện cùng nhau lớn lên, hiện tại lại trùng hợp thuê một căn nhà mà thôi, vì sao bắt cô liên quan đến nợ nần của hắn. Vì sao bắt cô liên quan đến món nợ một trăm sáu mươi vạn trời đánh kia.

Không có chứng minh thư thì sao? Cô có thể làm lại. Không có bằng tốt nghiệp thì sao? Cô có thể về trường học xin lại. Chỉ cần không phải ở cái nơi đáng chết này. Thế nào cũng tốt.

Diệp Hiểu Hạ đeo balo, đi xuống lầu, liều mạng đi ra ngoài tiểu khu. Cô vừa mới đi qua một con phố, liền bị người kéo lại, kéo vào trong một ngõ nhỏ.

"Diệp Hiểu Hạ, tao khuyên mày không nên bỏ trốn." Bên tai truyền đến giọng nói âm trầm của tên ngậm tăm.

"Tính nhẫn nại của tao đối với đàn bà từ trước đến nay chỉ có hạn, nếu mày tiếp tục không nghe lời thành thành thật thật ở đây chuẩn bị tiền, tao lập tức làm cho mày biết cái gì gọi là muốn sống không được muốn chết không xong."

https://thuviensach.vn

Nói xong, hắn buông Diệp Hiểu Hạ ra, nhổ lên người cô một ngụm nước miếng, rồi mang người rời đi.

Diệp Hiểu Hạ ngơ ngác tựa vào trong ngõ nhỏ, trong đầu trống rỗng.

Chạy không thoát? Cô nhất định phải trả một trăm sáu mươi vạn kia? Cô làm sao có thể đen đủi như vậy?

"Tiểu Hạ, Tiểu Hạ..." Có người cầm tay cô, nhẹ nhàng đong đưa.

Diệp Hiểu Hạ lúc này mới hồi phục lại tinh thần, ngẩng đầu lên, hóa ra cô đã bất tri bất giác về đến tiểu khu. Mà cầm tay cô không phải ai khác, chính là dì chủ nhà tiểu khu.

"Dì." Diệp Hiểu Hạ vội vàng tươi cười, bất quá trên mặt đau rát nóng bừng, làm cô nhịn không được nhe răng trợn mắt.

"Cháu làm sao a? Mặt thũng như vậy?" Chủ nhà gặp bộ dạng Diệp Hiểu Hạ thật sự có vẻ không thích hợp, quan tâm hỏi.

"A, không có gì, vừa rồi cháu không cẩn thận vấp ngã." Diệp Hiểu Hạ vội vàng cúi đầu che giấu gương mặt sưng đỏ.

Sắc trời tối, dì chủ nhà cũng không thấy rõ ràng, nghe cô nói như vậy thì gật gật đầu: " Người lớn rồi, đi đường phải cẩn thận một chút."

"Ân."

"Đúng rồi, Tiểu Hạ, tháng sau muốn trả tiền thuê nhà, các người là thuê một năm một đi, tháng sau dì đến thu tiền thuê nhà nga, một vạn tám." Dì chủ nhà cười tươi như hoa, nói đến tiền ánh mắt đều sáng.

Thân thể Diệp Hiểu Hạ cứng đờ, cô không biết dùng biểu cảm gì đối mặt dì chủ nhà, chỉ có thể cúi đầu đáp lung tung vài tiếng, rồi chạy ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Dọc đường đi, như có quỷ đuổi theo, Diệp Hiểu Hạ chạy rất nhanh, mở cửa phòng, rồi đóng cửa lại, lại đem toàn bộ khoá trong phòng ra khóa cửa, lúc này mới ngồi xuống đất thở hổn hển từng ngụm từng ngụm.

Tại sao cô lại đen đủi như vậy? Tại sao cô lại đen đủi như vậy?

Diệp Hiểu Hạ một bên nghĩ như vậy, một bên cảm thấy mệt muốn chết. Ngày hôm nay thật sự là quá kích thích, bây giờ thần kinh mới dám buông lỏng, cô vẫn cảm thấy kinh hoảng.

Một khắc trước khi chìm vào giấc ngủ, cô còn không nhịn được mắng bản thân, Diệp Hiểu Hạ mi là đồ vô tâm, thời điểm này mi cư nhiên còn có thể ngủ được. Nhưng là, giống như lại có một thanh âm khác đang nói, dù sao cũng thiếu nhiều tiền như vậy, không ngủ thì tiền cũng sẽ không từ trên trời rơi xuống.

Vì thế, trong sự đấu tranh nội tâm, Diệp Hiểu Hạ ngủ gục ở cửa.

Đây là một giấc ngủ ngon, liền một giấc mỡ cũng không có, nếu không phải bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, đoán chừng cô còn có thể ngủ tiếp, ngủ đến chết mới thôi.

Đứng lên mở cửa, thì thấy bên ngoài có vài người mặc đồng phục xanh da trời, trên mặt bọn họ mang theo tươi cười: "Xin hỏi đây là nhà Bạch Thiên Minh tiên sinh phải không?"

Bạch Thiên Minh?

Đầu óc Diệp Hiểu Hạ còn đang mơ mơ màng màng lập tức tỉnh táo lại, cô nghiến răng nghiến lợi, hét lớn một tiếng: "Bạch Thiên Minh chết rồi."

Sau đó hung hăng đóng của phòng trước mặt mấy người đó.

https://thuviensach.vn

Ngoài cửa yên tĩnh một hồi, lại vang lên tiếng đập cửa, Diệp Hiểu Hạ lười quan tâm, nhưng là những người đó thực chấp nhất, làm cô phiền lòng. Cô rốt cục nhịn không được lại mở cửa phòng ra, gào lên với mấy người đó: "Tôi nói Bạch Thiên Minh chết rồi. Các người không nghe thấy..."

"Xin hỏi ngài là Diệp Hiểu Hạ tiểu thư sao?" Người mặc đồng phục dẫn đầu, nhìn người trước mắt, đầu tóc rối bời, quần áo bẩn thỉu, trên mặt bị sưng một bên, hơn nữa tính khí làm người ta líu lưỡi kia.

Hắn nhân lúc Diệp Hiểu Hạ đang vội vàng dừng cơn bùng nổ lại, nhanh chóng nói: "Diệp Hiểu Hạ tiểu thư, chúng ta là nhân viên giao hàng của công ty CU, một tháng trước địa chỉ này đã đặt mua toàn bộ tin tức trò chơi " Cực Hạn OL", hôm nay chúng tôi đem máy chơi game đến, lúc 14h chiều nay trò chơi này sẽ bắt đầu mở, hi vọng ngài có thể trải qua một hành trình vui vẻ khó quên trong trò chơi."

Diệp Hiểu Hạ bị thanh âm này vang vọng làm choáng váng đầu óc, cô chớp chớp mắt, nhìn người đàn ông mặc đồng phục trước mắt, thật lâu mới hỏi: "Anh không phải đến đòi tiền đi?"

"Không phải, Diệp tiểu thư, chúng tôi là nhân viên giao hàng." Người đàn ông mặc đồng phục vẫn duy trì nụ cười hoàn mỹ, hoàn hảo cô gái này có thể nghe hiểu hắn đang nói cái gì.

"Mấy người không phải giả danh lừa tiền đi?" Mặt Diệp Hiểu Hạ không chút biểu cảm tiếp tục hoài nghi.

"Không phải, Diệp tiểu thư, chúng tôi là nhân viên giao hàng của công ty trò chơi CU." Người đàn ông mặc đồng phục vẫn cười như trước, bất quá đã hắc tuyến .

"Các người không phải là nghĩ vào phòng liền cướp tiền đi?" Diệp Hiểu Hạ nhìn nhìn hai người khác khiêng một cái thùng to đi sau hắn, mặt không biểu cảm tiếp tục hoài nghi.

https://thuviensach.vn

"Không phải, Diệp tiểu thư, chúng tôi thật sự là nhân viên giao hàng của công ty trò chơi CU." Đầu người đàn ông mặc đồng phục đã đầy hắc tuyến.

"Tôi dựa vào cái gì để tin mấy người?"

Người đàn ông mặc đồng phục phảng phất nghe thấy trên trời có cái gì bay qua, một bên bay một bên hô: ngu ngốc, ngu ngốc…

"Đây là thẻ công tác của chúng ta..." Người đàn ông mặc đồng phục cảm thấy bản thân đã bị hắc tuyến bao phủ, hắn vội vã đem thẻ công tác của mình lấy ra cho Diệp Hiểu Hạ xem.

Diệp Hiểu Hạ cẩn thận lật xem trên dưới trái phải thẻ công tác kia một lần, rồi trả lại cho cái người kia. Nghiêng người cho bọn họ vào phòng, dù sao hiện tại cô là con rận không sợ ngứa hơn, cho dù bọn họ muốn tiền, cô cũng không có, chỉ còn một cái mạng.

Mấy người mặc đồng phục mang theo cái thùng vĩ đại kia đi vào phòng, nhất thời trợn tròn mắt, nơi này cũng là phòng ở a? Trừ bỏ bốn bức tường trống rỗng bên ngoài, trong phòng một mảnh hỗn độn, rỗng tuếch.

"Nhìn cái gì vậy?" Diệp Hiểu Hạ trừng mắt nhìn bọn họ, hừ mũi một cái, không phải là trong nhà bị đập phá sao? Trong hiện thực chưa thấy, trên TV còn chưa xem qua à?

"Nhà Diệp tiểu thư trang hoàng ..." Người đàn ông mặc đồng phục cảm thấy bản thân cũng đã là hắc tuyến: "Thực —— đơn giản."

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Tôi Muốn Đánh Chết Bản Thân Tôi

Nhóm người mặc đồng phục ba chân bốn cẳng thu dọn một chỗ trống trong phòng ngủ Diệp Hiểu Hạ, sau đó mới mở thùng kia ra bắt đầu lắp đặt máy chơi game.

Người cầm đầu nhóm đồng phục đưa cho Diệp Hiểu Hạ một tờ biên lai: "Diệp tiểu thư, mời cô ký nhận vào đây."

Diệp Hiểu Hạ cầm tờ biên lai kia cẩn thận nhìn qua, trên đó thực sự viết ký nhận máy chơi game, tuyệt đối không có gì khác. Cô liếc mắt nhìn máy chơi game đặt trong góc phòng, cảnh giác hỏi: "Cái này không cần trả tiền sao?"

"Diệp tiểu thư, máy chơi game đã trả tiền từ một tháng trước, ngài chỉ cần ký nhận là được."

Diệp Hiểu Hạ ngẩng đầu, hai mắt lộ ra ánh sáng, nhìn chằm chằm người nhân viên kia, nhìn đến mức sau lưng hắn đều toát ra mồ hôi lạnh: "Tôi cảnh cáo anh. Tôi có ghi âm lại. Sau này anh mà bắt tôi trả tiền, tôi nhất định là không trả."

"Diệp tiểu thư, cái này thật sự đã được trả tiền, hơn nữa, máy chơi game này được bảo hành ba năm." Nhân viên mặc đồng phục cảm thấy toàn thân là hắc tuyến lại thêm mồ hôi đầy đầu.

Diệp Hiểu Hạ cẩn thận kí tên vào chỗ kí nhận trên tờ biên lai.

https://thuviensach.vn

Nhân viên mặc đồng phục thu hồi biên lai, lấy trong túi ra một cái hộp nhỏ đưa cho Diệp Hiểu Hạ: "Diệp tiểu thư, đây là cảm ứng từ khởi động của máy chơi game."

Diệp Hiểu Hạ nhận cái hộp nhỏ kia, nhìn vài cái liền mở ra, chỉ thấy bên trong là một cái cảm ứng từ hình vuông, cô không chút suy nghĩ liền vươn tay sờ sờ mặt cảm ứng. Liền nghe thấy máy chơi game đang lắp phát ra "Giọt giọt" hai tiếng. Cô liền phát hoảng, vội hỏi: "Sao cái này lại kêu?"

"Diệp tiểu thư không cần sợ, đây là cảm ứng từ nhận định thân phận, bây giờ cái máy chơi game này đã được buộc định với cô rồi."

Tuy rằng Diệp Hiểu Hạ nghe không hiểu lắm, nhưng vẫn gật gật đầu: "Rất đắt đi."

Nhân viên mặc đồng phục cũng gật gật đầu: "Đúng vậy, máy chơi game này giá mười vạn."

Thân thể Diệp Hiểu Hạ cứng đờ lại. Cô máy móc quay đầu nhìn nhân viên mặc đồng phục, dùng giọng nói cứng nhắc hỏi: "Anh nói thứ này bao nhiêu tiền?"

"Mười vạn." Nhân viên mặc đồng phục mỉm cười như trước.

"Tôi muốn trả lại." Diệp Hiểu Hạ lập tức nói, cô đem cảm ứng từ trong tay nhét vào trong tay nhân viên mặc đồng phục, dùng sức giữ tay hắn. Dùng ánh mắt nhiệt tình nhìn chiến hữu nhìn nhân viên mặc đồng phục kia, kiên định nói: "Tôi muốn trả lại cái này thì phải làm sao?"

Nhân viên mặc đồng phục cảm thấy nụ cười trên mặt cứng lại, khóe miệng hắn co rúm một chút: "Diệp tiểu thư, không thể trả lại."

"Vì sao không thể? Cẩn thận tôi đến ‘’Hiệp Hội người tiêu thụ’’ kiện công ty các người. Các người đây là ép mua ép bán. Tôi không làm hỏng

https://thuviensach.vn

cái này vì sao không thể trả lại?" Đầu Diệp Hiểu Hạ giống như có pháo nổ bùm bùm.

Khóe miệng nhân viên mặc đồng phục tiếp tục co rúm, hắn cảm thấy mặt mình nhất định là cười gượng: "Vừa rồi còn có thể trả, bây giờ không thể."

"Vì sao? Chẳng lẽ một vài động tác các người muốn nuốt của tôi mười vạn? Tôi nói cho các người biết. Tiền của tôi tuyệt đối sẽ không dùng cho mấy thứ vớ vẩn này"

"Diệp tiểu thư, vừa rồi ngài đã đem thân phận của ngài cùng máy chơi game này buộc định rồi, bây giờ, cũng chỉ có một mình ngài có thể sử dụng, cho nên, không thể trả lại." Nhân viên mặc đồng phục rất muốn trở về xem lịch, có phải hôm nay là ngày kị xuất môn, mọi việc không thuận không.

"Buộc định?" Diệp Hiểu Hạ khóe mắt cũng bắt đầu chuyển động, ánh mắt dừng lại ở cái cảm ứng từ bị cô nhét vào tay nhân viên mặc đồng phục kia, ánh mắt lập tức dại ra .

Nhân viên mặc đồng phục cảm giác được ánh mắt của cô, mỉm cười gật đầu, sau đó đem kia cảm ứng từ nhét lại vào tay Diệp Hiểu Hạ.

"Công ty CU cảm tạ ngài đối với 《 cực hạn OL》 duy trì!"

Cái hộp nhỏ kia...

Cái hộp nhỏ...

Hộp nhỏ...

Hộp...

Tử...

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ giống như biến thành một pho tượng thạch điêu...

Lúc mấy nhân viên đó đi về, Diệp Hiểu Hạ cũng không có phản ứng. Đến khi nghe thấy tiếng còi xe giao hàng, cô mới giật mình tỉnh lại.

Cúi đầu nhìn cái cảm ứng từ nhỏ như hộp diêm kia, Diệp Hiểu Hạ thật muốn khóc.

Cô lớn tiếng phát tiết: "Diệp Hiểu Hạ mi là đồ ngu ngốc, đầu óc tê liệt." Kỳ thực cô rất muốn ném cái cảm ứng từ trong tay vào cái máy trò chơi kia, nhưng là, cô không xuống tay được, đó là mười vạn a..

Là mười vạn a.

Diệp Hiểu Hạ ngồi ở đống giấy bọc máy chơi game, cơ hồ muốn đập chết bản thân.

Bỗng nhiên, ánh mắt của cô bị một tờ giấy nhỏ trong đống giấy hấp dẫn.

Đây là một tờ tuyên truyền game, trên đó viết vài câu thật kích thích.

"Vì bằng cấp của bạn thấp mà không có công việc tốt? Thân thể bạn không tốt để làm việc? Bạn muốn có tiền từ trên trời rơi xuống? Bạn muốn ở nhà mà vẫn có nguồn thu nhập? Còn do dự cái gì? Hãy trở thành chức nghiệp ngoạn gia, hãy đến với 《 cực hạn OL》."

Này, này, này không phải là đang nói cô sao?

Cô hiện tại là không có bằng cấp, cũng không thể rời khỏi cái thành phố này, trừ bỏ chờ đợi bánh thịt từ trên trời rơi xuống, cô không tìm được cách nào kiếm tiền.

Vừa rồi nhân viên nói con tôm? Cái máy chơi game này là chơi cái gì? Hình như chính là 《 cực hạn OL》.

https://thuviensach.vn

(con tôm = cái gì)

Chẳng lẽ...

Diệp Hiểu Hạ mãnh liệt quay đầu về phía máy chơi game, hai mắt lóe sáng. Chẳng lẽ này chơi cái này có thể kiếm tiền?

Chẳng lẽ này chơi cái này thật sự có thể kiếm tiền?

Trong nháy mắt Diệp Hiểu Hạ cảm thấy đầu cũng không còn đau, thắt lưng cũng không còn mỏi, chân cũng không bị rút gân, đến bên cạnh máy chơi game nhanh như đạn bắn, ôm nó, cơ hồ toàn bộ nước miếng đều dính tại máy. Hai mắt cô sáng lên giống hai cái bóng đèn, khóe miệng mang theo nụ cười gian xảo làm cho người ta rút gân.

Chơi cái này có thể kiếm tiền, Chơi cái này cư nhiên có thể kiếm tiền...

Máy chơi game đáng thương, tuy rằng không có sinh mệnh, nhưng là ở trong hoàn cảnh: phòng nhỏ hỗn độn, dưới ánh mắt điên cuồng của một cô gái, nó cũng không được nhịn người đầy hắc tuyến run run...

Bất quá, vấn đề trọng yếu tiếp theo đối với Diệp Hiểu Hạ mà nói là...

Máy chơi game này mở ra thế nào?

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Chỉ Còn 3 Đồng 2 Xu

Cái máy này không hổ danh đắt tiền, tuy rằng Diệp Hiểu Hạ vẫn cảm thấy cái máy này không đáng giá mười vạn đồng. Nhưng tới lúc này, tiếp tục nghĩ vấn đề này cũng không làm được gì.

Diệp Hiểu Hạ chỉ vừa lòng đối với cái máy này ở chỗ có dịch dinh dưỡng, bởi vì dịch dinh dưỡng có thể giúp người chơi liên tục online 48 tiếng, cái này đối với người không có một xu như cô thật sự là lâu hạn phùng cam lộ.

Bây giờ cô là người nghèo đến tiền ăn cơm cũng không có.

Thời gian mở game là 2h chiều, Diệp Hiểu Hạ nhìn nhìn đồng hồ điện tử ở trên máy chơi game, bây giờ mới 10h30 sáng, cách thời gian mở game còn sớm.

Dù sao cũng nhàn rỗi, cô quét dọn căn phòng, nếu để dì chủ nhà thấy phòng biến thành cái dạng này, lúc đó một vạn tám cũng không giải quyết việc này được.

Ba chân bốn cẳng quét dọn phòng, sau khi đổ rác mười lần, căn phòng cuối cùng cũng thu dọn xong.

Lúc đầu là căn nhà hai phòng chật chội, bây giờ lại trống không rộng rãi. Diệp Hiểu Hạ đứng ở giữa phòng ho một tiếng, trong phòng còn lưu lại tiếng vang.

https://thuviensach.vn

Mấy tên kia làm việc thật hiệu quả, hiện tại trong phòng Diệp Hiểu Hạ chỉ còn lại có một ghế gỗ nhỏ, một ghế nhựa nhỏ, một cái siêu điện cũ, một cái nồi cơm điện nhỏ mất quai, hai cái bát, ba cái đũa, hai cái chiếu cũ, một cái ga giường rách, một bánh xà phòng, nửa túi bột giặt, bốn gói thức ăn thú cưng mua từ năm ngoái, nửa bao gạo lớn không biết mua từ khi nào và một túi muối ăn Khai Phong rỗng.

Trước một căn phòng như vậy, cái máy chơi game mới tinh sáng bóng kia đặt trong phòng ngủ đúng là không hợp nhau.

Dọn dẹp xong, hơn nữa hôm qua lại mệt mỏi cả ngày, Diệp Hiểu Hạ đói đến nỗi ngực dán vào lưng, vội vàng lấy hai nắm gạo trong bao kia cho vào nồi cơm điện nhỏ nấu một ít cháo loãng.

Kỳ thực giờ phút này cô rất muốn ăn thịt a, ăn thịt a.

Nhưng là…

Diệp Hiểu Hạ lấy tiền trong túi quần ra, cẩn thận đếm đếm, còn có một trăm bảy mươi mốt đồng bốn xu, chút tiền ấy… Vẫn là giữ lại đi.

Cháo còn chưa chín, bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa.

Diệp Hiểu Hạ vội vàng đứng dậy đi mở cửa, ngoài cửa là người quản lí tiểu khu, hắn cười tủm tỉm nhìn Diệp Hiểu Hạ: "Tiểu Hạ về rồi à? Thật lâu không gặp cháu ."

"Uh, cháu đến trường học, chú Trần, chú có việc gì ạ?"

"Phòng này ở ba tháng rồi không nộp tiền điện nước, chú đến thu một chút..."

Ầm…ầm. Đầu Diệp Hiểu Hạ giống như đột nhiên bị bổ một cái tình thiên phích lịch, đem cô ngoài khét trong sống, ngơ ngác mất hồn.

https://thuviensach.vn

Đây đúng là ốc lậu thiên phùng suốt đêm mưa a, cô cảm thấy bản thân không có khí lực để thở nữa. Cô vô lực hỏi: "Bao nhiêu tiền ạ?"

"Chú đều cho tính trước rồi, cháu cùng Tiểu Bạch cũng không hay ở nhà, tiền nước cũng không nhiều, ba tháng mới dùng hơn mười đồng, chính là tiền điện nhiều hơn, ba tháng một trăm rưỡi, tổng cộng một trăm sáu mươi tám đồng hai xu." Quản lí Trần cười tủm tỉm nhìn Diệp Hiểu Hạ, lưu loát nói số tiền.

Diệp Hiểu Hạ run run lấy tiền, lại run run đếm đủ một trăm sáu mươi tám đồng hai xu đưa cho chú Trần.

Chú Trần đưa tay ra cầm, nhưng là cầm tiền rồi cô vẫn chưa buông tay. Hắn lại kéo lần nữa, còn chưa thấy cô buông tay, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Diệp Hiểu Hạ, chỉ thấy vẻ mặt cầu xin của cô, "Tiểu Hạ, thế nào?"

Diệp Hiểu Hạ lúc này mới hồi phục lại tinh thần, mang theo biểu cảm anh dũng hy sinh buông tiền ra, sau đó lập tức liền xoay người vào nhà, đóng cửa phòng lại. Nghe bước chân chú Trần đi xuống lầu, cô mới thở dài một hơi, cúi đầu nhìn số tiền trong tay.

Chỉ còn lại có... Ba đồng hai xu .

Trời ạ! Rốt cuộc là có muốn cho cô sống không?

Hiện tại cô tổng cộng nợ một trăm sáu mươi mốt vạn tám ngàn, nhưng là, cô chỉ có ba đồng hai xu…

Diệp Hiểu Hạ bỗng nhiên cảm thấy căn phòng có một cỗ thê lương. Cô đi tới cửa phòng ngủ nhìn máy chơi game lẳng lặng nằm trên mặt đất, mắt lộ ra ánh sáng hung tàn.

Cô nhếch miệng, cười lạnh vài tiếng: "Tiểu thương thương, nếu mày không thể giúp tao kiếm tiền, tao liền ôm mày từ lầu 30 nhảy xuống."

https://thuviensach.vn

Máy chơi game không nhịn được rùng mình, nếu nó biết rơi lệ, nó nhất định đã khóc đến lệ đầy mặt. Nó đây là trêu ai chọc ai…

Đem một nồi cháo loãng nhỏ ăn vào trong bụng, Diệp Hiểu Hạ rốt cuộc cảm thấy đỡ đói bụng.

Tuy rằng này chỉ là cháo loãng, nhưng là trong cuộc sống bần nông và trung nông, Diệp Hiểu Hạ cũng thật thỏa mãn. Cô nhìn nhìn đồng hồ điện tử trên máy chơi game, đã một giờ chiều ba mươi tám phút, còn có hai mươi hai phút liền bắt đầu mở game .

Cô ngồi xổm trước máy chơi game, nhìn một hồi, vươn ngón tay, ấn cái nút lớn nhất trên mặt cái máy chơi game, máy chơi game liền chậm rãi mở ra .

Máy chơi game bên trong có hình người, Diệp Hiểu Hạ suy nghĩ một hồi, bỏ giầy đi vào. Nằm xuống, lại nhìn nhìn xung quanh, rốt cuộc ở bên cạnh máy chơi game thấy một cái nút màu đỏ, cô lại ấn nó, nắp máy chơi game lại chậm rãi đóng lại.

Nhìn cái nắp kia chậm rãi rơi xuống một lát, Diệp Hiểu Hạ bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, cái máy chơi game này có kín gió hay không a? Nếu đem cô buồn chết ở bên trong thì làm sao bây giờ?

Không đợi cô nghĩ nhiều, máy chơi game đã đóng lại kín kẽ.

Cũng không có phát sinh vấn đề Diệp Hiểu Hạ lo lắng, bên trong máy chơi game thông khí rất tốt, không khác gì bên ngoài, thậm chí còn có hệ thống tinh lọc không khí, không khí càng thêm tinh thuần.

Diệp Hiểu Hạ nằm ở trong bỗng nhiên cảm thấy, ngủ ở nơi này cũng không tệ, đang nghĩ như vậy, trong bóng đêm, một phong cảnh xinh đẹp hiện trước mắt cô, bên trong phong cảnh đó có một dòng chữ chạy qua, là phần giới thiệu về trò chơi《 cực hạn OL》 này.

https://thuviensach.vn

Bất quá đối với Diệp Hiểu Hạ chưa từng tiếp xúc với trò chơi internet, có xem không có hiểu.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Tôi Gọi Là Diệp Hiểu Hạ

Một giọng nói ôn nhu truyền đến: "Người chơi thân mến, bây giờ là 13 giờ 58 phút 30 giây, cách thời gian mở cửa của 《 cực hạn OL》 còn 1 phút 30 giây, xin hỏi ngài có muốn tham quan trò chơi không?"

A? Có thể tham quan trò chơi? Lực chú ý của Diệp Hiểu Hạ lập tức chuyển tới việc này, cô không chút do dự lựa chọn muốn, trước mặt lập tức xuất hiện một cảnh non xanh nước biếc. Cây cối to lớn, hồ nước trong suốt, từng đóa hoa đào nở rộ chậm rãi xoay tròn trên mặt nước, tạo nên những gợn sóng lăn tăn. Một cái thác nước trắng xóa ở xa xa, âm thanh từ thác nước nhẹ nhàng truyền tới.

Diệp Hiểu Hạ đi tới bên hồ nước, cúi đầu nhìn, thì thấy hình ảnh của chính mình lại có thể hiện ra trên mặt nước. Cái này cũng chưa là gì, cái khiến cô giật mình là, hình ảnh trên mặt nước không phải là hình một nhân vật, mà là con người thật của cô. Cô cúi đầu nhìn chính mình, đây là tay của mình, đây là của chân mình, đây là thân thể của mình, cô ngẩng đầu nhìn lại bốn phía, một phong cảnh thật xinh đẹp, mà cô đang đứng trong phong cảnh xinh đẹp đó.

Cô muốn tìm cái máy chơi game, nhưng là mặc kệ cô xoay tròn hay quay đầu đều không tìm được.

"Hoan nghênh ngài đến với 《 cực hạn OL》." Một giọng nói dễ nghe bỗng nhiên vang lên, khiến Diệp Hiểu Hạ tìm kiếm mọi chỗ, cuối cùng tìm được một cô gái xinh như hoa ở trên mặt nước trong suốt. Cô ta vươn tay, Diệp Hiểu Hạ đã đứng ở trong tay cô ta.

https://thuviensach.vn

"Oa!" Diệp Hiểu Hạ liền phát hoảng, sợ hãi chính mình sẽ rơi xuống nước, phải biết rằng cô là vịt lên cạn a.

Trái phải ngó nghiêng một chút, phát hiện mình sẽ không ngã xuống, cô mới an tâm. Ngẩng đầu nhìn mỹ nữ xinh đẹp trước mắt này, quần áo hoa lệ, khiến người ta chú ý nhất là bộ ngực trắng như tuyết kia, phảng phất muốn nhảy ra ngoài ngay lập tức.

Tuy rằng Diệp Hiểu Hạ không phải nam nhân, nhưng là cũng cảm thấy trong lỗ mũi nóng bừng, cô vội vã cúi đầu, ấp úng nói: "Cô, cô hảo."

Một bên nhịn không được nghĩ thầm trong lòng, trách không được tên đại tiện nhân Bạch Thiên Minh kia thích chơi trò chơi, hóa ra mỹ nữ trong trò chơi còn nóng bỏng hơn mỹ nữ ngoài hiện thực.

"Mời ngài đặt tên cho nhân vật của mình." Mỹ nữ gật gật đầu, chậm rãi nói.

"A?" Diệp Hiểu Hạ sửng sốt một chút, tên là gì? Cô không phải kêu Diệp Hiểu Hạ sao? Còn đặt tên làm gì?

"Thực xin lỗi, căn cứ pháp luật tương quan quy định, 'A' không thể làm tên nhân vật. Mời ngài đặt tên cho nhân vật của mình." Mỹ nữ vẫn cười như trước.

"Nga." Diệp Hiểu Hạ gật gật đầu, tuy rằng cô không hiểu rõ pháp luật tương quan là cái pháp luật gì, nhưng là vẫn là tỏ vẻ đã hiểu .

" Thực xin lỗi, căn cứ pháp luật tương quan quy định, 'Nga' không thể làm tên nhân vật. Mời ngài đặt tên cho nhân vật của mình." Khóe miệng mỹ nữ hơi hơi giật một chút.

"Ân?" Mỹ nữ này rốt cuộc đang nói cái gì? Diệp Hiểu Hạ ngẩng đầu nhìn vị mỹ nữ kia, vẻ mặt nghi hoặc.

https://thuviensach.vn

" Thực xin lỗi, căn cứ pháp luật tương quan quy định, 'Ân' không thể làm tên nhân vật. Mời ngài đặt tên cho nhân vật của mình." Mỹ nữ cười đã có chút gượng, ngay cả khóe miệng giật giật cũng rõ ràng.

"Cái kia, tôi muốn hỏi một chút, đặt tên cho nhân vật là cái gì? Tôi có tên mà. Làm sao lại cần đặt tên?" Diệp Hiểu Hạ cảm thấy không thể tiếp tục không minh bạch như vậy , cô muốn hỏi rõ ràng.

"Thực xin lỗi, căn cứ trò chơi hạn chế, ‘Cái kia, tôi muốn hỏi một chút, đặt tên cho nhân vật là cái gì? Tôi có tên mà. Làm sao lại cần đặt tên?’ đã vượt qua số lượng từ quy định đặt tên nhân vật, không thể làm tên nhân vật. Mời ngài đặt tên cho nhân vật của mình." Mỹ nữ mỉm cười đã cứng lại, khóe miệng giật giật liên tục, tuy rằng vẫn mỉm cười, nhưng là, nụ cười kia nhìn kiểu gì cũng thấy không tự nhiên.

Diệp Hiểu Hạ nhìn mỹ nữ kia, sau khi đánh giá xong, tỏ vẻ hiểu biết gật gật đầu. Hóa ra đây là một người lớn lên xinh đẹp nhưng lại ngu ngốc, cô là người có chỉ số IQ cao, không thể so đo với người ngốc đi? Cho nên, cô quyết định không tiếp tục ông nói gà bà nói vịt cùng người xinh đẹp nhưng ngu ngốc này.

Không phải là cái tên thôi sao, cô cần gì phải hỏi như vậy rõ ràng.

"Diệp Hiểu Hạ."

"Thực xin lỗi, vì bảo vệ tính riêng tư của người chơi, họ tên thật không thể làm tên nhân vật trong trò chơi. Mời ngài đặt tên cho nhân vật của mình." Mỹ nữ tươi cười đã cứng ngắc, nhịn không được oán hận, người chơi ngu ngốc này chẳng lẽ không có xem qua giới thiệu trò chơi sao?

Tên thật không thể dùng, Diệp Hiểu Hạ, suy nghĩ một hồi: "Vậy thì kêu ‘Mùa Hè’ đi."

"Ngài xác nhận đặt tên cho nhân vật là ‘Vậy thì kêu mùa hè đi’ sao?"

https://thuviensach.vn

Con tôm? Mình tùy tiện nói cái gì cô ta cũng cho là tên sao? Cô mới không cần cái tên ngu ngốc như vậy. Cô vội vã lắc đầu: "Không, không phải cái này."

Mỹ nữ kia nắm chặt bàn tay giấu ở trong tay áo, sau đó mới mỉm cười: "Hủy bỏ thành công. Mời ngài đặt tên cho nhân vật của mình."

"Mùa Hè."

"Thực xin lỗi, tên này đã có người chơi khác dùng. Mời ngài đặt tên cho nhân vật của mình."

Diệp Hiểu Hạ nhìn mỹ nữ, cảm thấy cô gái này tuy xinh đẹp, nhưng là lại không làm cho người thích, luôn cùng cô đối nghịch, cô có chút tức giận.

"Diệp Hiểu Hạ."

"Thực xin lỗi, vì bảo vệ tính riêng tư của người chơi, họ tên thật không thể làm tên nhân vật trong trò chơi. Mời ngài đặt tên cho nhân vật của mình." Mỹ nữ hơi hơi nhíu nhíu mày, người chơi này chẳng những ngu ngốc lại còn lãng tai, cô nhớ được cô vừa mới nói qua vấn đề này .

"Diệp Hiểu Hạ."

"Thực xin lỗi, vì bảo vệ tính riêng tư của người chơi, họ tên thật không thể làm tên nhân vật trong trò chơi. Mời ngài đặt tên cho nhân vật của mình." Mỹ nữ hơi hơi sửng sốt, sau đó cũng phẫn nộ rồi. Người chơi ngu ngốc chết tiệt này cư nhiên là cố ý.

Cô trăm phần trăm xác nhận người chơi ngu ngốc này là cố ý. Chẳng lẽ cô sẽ bởi vì cô ta cố ý mà sợ cô ta sao? Sẽ khuất phục sao? Không. Cô tuyệt đối sẽ không.

https://thuviensach.vn

"Diệp Hiểu Hạ." Diệp Hiểu Hạ mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm mỹ nữ, giọng nói bình tĩnh.

"Thực xin lỗi, vì bảo vệ tính riêng tư của người chơi, họ tên thật không thể làm tên nhân vật trong trò chơi. Mời ngài đặt tên cho nhân vật của mình." Trên mặt mỹ nữ không có tươi cười, cô lạnh lùng hừ cái mũi.

"Diệp Hiểu Hạ."

"Thực xin lỗi, vì bảo vệ tính riêng tư của người chơi, họ tên thật không thể làm tên nhân vật trong trò chơi. Mời ngài đặt tên cho nhân vật của mình."

Cứ như vậy, hai nữ nhân ngây thơ vì việc nhỏ này bắt đầu không chịu nhường nhau…

Về phần cuối cùng như thế nào? SO... Chúng ta ở chương tiếp theo gặp lại đi.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Nữ Thần Chinh Phục

"Diệp Hiểu Hạ." Diệp Hiểu Hạ kiệt sức hô, cô quả thực mệt muốn chết , cô nghĩ đây là lần đầu tiên cô nói tên mình nhiều nhất trong đời, quả thực còn nhiều hơn so với hai mươi hai năm trước cộng lại.

" Thực xin lỗi, vì bảo vệ tính riêng tư của người chơi, họ tên thật không thể làm tên nhân vật trong trò chơi. Mời ngài đặt tên cho nhân vật của mình " Mỹ nữ cũng không tốt hơn, cô cúi người, không ngừng thở phì phò, không phải là thiết lập một nhân vật thôi sao? Cô vì sao lại mệt như vậy a.

"Diệp Hiểu Hạ..." Diệp Hiểu Hạ thở hổn hển mấy hơi, không thoái nhượng chút nào.

Mỹ nữ trừng mắt nhìn người dung mạo phổ thông trước mặt, cô là đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành vì sao lại cùng một con nhóc chưa đủ lông đủ cánh này tức giận? Tức giận đối nhan sắc không tốt, quan trọng nhất là, cô thật sự không cần phải làm việc kém cỏi như vậy. Cuối cùng, vị tuyệt thế đại mỹ nữ này bỏ qua việc tranh cãi không có khí phách với Diệp Hiểu Hạ.

Cô tức giận bất bình hỏi: "Cô xác nhận muốn kêu 'Diệp Hiểu Hạ' sao?"

Đây là ý tứ con tôm? Diệp Hiểu Hạ chớp chớp mắt, có phải là cô có thể đặt tên như vậy không? Bất quá cô không dám tùy tiện trả lời, vì thế lại lặp lại: "Diệp Hiểu Hạ."

https://thuviensach.vn

Đại mỹ nữ rốt cục bạo phát, cô không chú trọng hình tượng bản thân chút nào:"Được rồi, được rồi. Tôi biết rồi. Cô gọi là Diệp Hiểu Hạ. Xú nha đầu lông vàng tôi cảnh cáo cô. Cô còn dám nhắc lại tên này, tôi liền bóp chết cô. "

Diệp Hiểu Hạ nhìn nữ nhân phát cuồng trước mặt này, chỉ thấy trong ánh mắt cô ta đầy tơ máu, gân xanh trên cổ lộ ra, hung thần ác sát. Nhịn không được lui về phía sau một bước, cũng không nghĩ "Bùm" một tiếng từ bên cạnh mỹ nữ này rớt xuống nước, cô lập tức đạp nước.

Đúng lúc này, cô nghe thấy bên tai truyền đến một giọng nói ôn nhu dễ nghe: "Mệnh danh thành công, Diệp Hiểu Hạ, hoan nghênh ngài đến với 《cực hạn OL》." Vừa dứt lời, giọng nói dễ nghe lại vang lên: "Người chơi Diệp Hiểu Hạ thân mến, chúc mừng bạn đạt được danh hiệu thứ nhất 'Nữ thần chinh phục giả'."

Bất quá Diệp Hiểu Hạ căn bản là không thèm để ý đến cái đó, hiện tại cô chỉ để ý một vấn đề, ai kéo cô một phen, cô sắp bị chết đuối.

"Cứu mạng a! Cứu mạng a!"

Diệp Hiểu Hạ kêu thảm thiết giống heo bị chọc tiết ở trong phong cảnh tuyệt mỹ có vẻ phá lệ chói tai, đại mỹ nữ cau mày, cô thật sự là rất muốn con nhóc ngu ngốc này cứ như vậy chết đuối, nhưng là, lỗ tai cô còn muốn chịu tàn phá bao lâu?

Cô rốt cục nhịn không được, phẫn nộ lớn tiếng mắng: "Cái hồ này nước còn không có ngập chân cô, cô là đồ ngu ngốc, không đứng lên a!"

Diệp Hiểu Hạ hai chân vừa chạm đất, quả nhiên, thật sự là cạn nước.

Cô lảo đảo đứng lên, ngẩng đầu nhìn đại mỹ nữ kia tức giận đến mức “nhất Phật xuất thế, nhị Phật thăng thiên”, có chút ngượng ngùng, cười gượng hai tiếng.

https://thuviensach.vn

"Cô sẽ tiến hành điều chỉnh dung mạo sao?" Đại mỹ nữ hung tợn hỏi Diệp Hiểu Hạ.

"A?" Diệp Hiểu Hạ lại không rõ , dung mạo còn có thể tiến hành điều chỉnh?

Lại tiếp tục. Cái đồ ngu ngốc này lại tiếp tục. Cô ta cho rằng cô dễ khi dễ sao? Cô ta cho rằng NPC là khi dễ tốt sao? Cô cho cô ta đẹp mắt. Lý trí của mỗ NPC rốt cục gãy, điên cuồng hỏng mất.

Đại mỹ nữ trong cơn giận dữ, không chút khách khí nói: "Ngài lựa chọn tùy ý phải không? Tốt, của ngài tùy ý."

"Uy..." Diệp Hiểu Hạ ngay cả nói còn chưa kịp nói, liền thấy tóc mình xoát một tiếng mọc dài ra. Cô cúi đầu nhìn trong nước, cái này gọi là tùy ý? Chính là tóc mọc dài quá, cái gì cũng không thay đổi, chẳng lẽ tùy ý chính là gì cũng không thay đổi?

Trong khi Diệp Hiểu Hạ vẫn còn rối rắm vấn đề này, đại mỹ nữ lại giống như đổ đậu nói: "Ngài lựa chọn chức nghiệp gì? Cái gì? Ngài lựa chọn tùy ý sao? Tốt, của ngài tùy ý. Ngài được tùy ý chọn là loại chức nghiệp ma pháp công kích."

"Uy..." Diệp Hiểu Hạ vô lực hô, muốn được vị mỹ nữ đã không thèm nhìn mình chú ý tới.

"Ngài bắt điều chỉnh điểm thuộc tính sao? Cái gì? Ngài lựa chọn tùy ý sao? Tốt, hệ thống đã căn cứ chức nghiệp của ngài tùy ý phân phối."

"Cái kia ..." Giọng nói của đại mỹ nữ càng lúc càng lớn, căn bản là không để ý đến Diệp Hiểu Hạ, trực tiếp đem sự tức giận của cô chìm trong giọng nói của cô ta.

https://thuviensach.vn

"Ngài lựa chọn Tân Thủ thôn nào? Cái gì? Ngài lựa chọn tùy ý sao? Tốt, của ngài tùy ý."

"Tùy ý đến cùng nghĩa là gì a... A " Diệp Hiểu Hạ thật vất vả thừa dịp đại mỹ nữ dừng lại, hỏi nhanh cái vấn đề, nhưng vấn đề còn không có hỏi xong, liền cảm thấy dưới chân trống rỗng, cô liền ngã xuống, cô sợ tới mức hét ầm lên.

Đại mỹ nữ vừa lòng nhìn phong cảnh yên tĩnh trước mặt, vỗ vỗ tay, hừ hừ cái mũi.

Thế giới rốt cục thanh tĩnh .

Diệp Hiểu Hạ thét chói tai cấp tốc rơi xuống phía dưới, cô chỉ cảm thấy cảnh sắc trước mắt biến đổi, phía dưới biến thành một mảnh đất màu lá cọ, bất quá mảnh đất kia sao lại nhiều kiến như vậy?

Càng ngày càng gần, Diệp Hiểu Hạ rốt cục thấy rõ, trên đất căn bản không phải là kiến, mà là chi chít người.

Tiếng thét chói tai kia càng ngày càng gần, làm người chơi tụ tập ở điểm sinh ra đều ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy có một điểm đen từ trên trời với tốc độ kinh người rơi xuống . Nhất thời toàn bộ người chơi vây quanh điểm sinh ra chạy trối chết, trong nháy mắt, mảnh đất trở nên trống rỗng.

Diệp Hiểu Hạ còn không kịp khiển trách những người này thật sự quá vô lương tâm, liền nghe thấy "rầm" một tiếng vĩ đại, một loại đau đớn như gãy xương vây quanh toàn thân cô, bốn phía bay lên một mảnh bụi rác.

Trên mặt đất có một hố to.

Đương nhiên, Tân Thủ thôn sẽ không tùy tiện xuất hiện hố to .

Cái này hố to là bị tạp thành.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên, trong Tân Thủ thôn cũng sẽ không xuất hiện đồ trân quý như thiên thạch gì đó.

Cái hố to này là bị người tạp thành.

Ân, người tạo ra cái hố to không hợp hoàn cảnh chính là…

Diệp Hiểu Hạ.

Diệp Hiểu Hạ ở trong hố động đậy thân thể, đau muốn chết, cái kia nữ nhân chết tiệt, chính là loại dung mạo như hoa, tâm địa rắn rết. Cư nhiên đem cô vứt thành như vậy.

Bên cạnh đau đớn còn có một giọng nói dễ nghe: " Người chơi Diệp Hiểu Hạ thân mến, chúc mừng bạn đạt được danh hiệu thứ hai 'Nữ thần chọc giận'."

Cái danh hiệu này là con tôm a? Đã là lần thứ hai cô nghe được.

Diệp Hiểu Hạ cũng không kịp suy xét này đó, bởi vì cô phát hiện bản thân cực kỳ chật vật, chẳng những mặt xám mày tro, còn là quỳ rạp trên mặt đất. Vây quanh cô là một vòng cả trai lẫn gái ăn mặc giống nhau, trong tay bọn họ cầm mộc côn thô ráp, chủy thủ làm vũ khí.

Nhưng là vì sao? Cô thế nào không có gì đâu? Diệp Hiểu Hạ nhìn người chung quanh, lại xem xem tay mình rỗng tuếch, nghĩ mãi không ra.

Bỗng nhiên, cô nhìn đến ở phía trước cách chỗ cô không xa, có một căn mộc côn nằm ở nơi đó. Cô nghĩ lại, cái kia nhất định là của cô. Nhất định là lúc cô rơi trên mặt đất bay ra đó.

Bất chấp đau đớn trên người, cô vội vã đứng lên đi tới kia chỗ mộc côn kia, hiện tại cô nhưng là nghèo rớt mồng tơi, cái gì đó không thể tùy tiện ném đi.

https://thuviensach.vn

Cũng không nghĩ đến, lúc cô cách chỗ mộc côn kia còn có 7, 8 bước, có người đi đến, cúi người hưng phấn nhặt căn mộc côn kia lên, kích động nói với người bên cạnh: "Oa. Nhặt được một căn mộc côn a. Có thể bán được mười đồng đâu.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Chơi Trò Chơi Chính Là Giết Gà.

"Xin lỗi, đó là mộc côn của tôi." Diệp Hiểu Hạ cũng không chú ý đến đau đớn trên người, vọt tới trước mặt người nhặt mộc côn của mình, tươi cười nói.

"Của cô?" Người nhặt mộc côn, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Diệp Hiểu Hạ, cuối cùng dừng ở bàn tay trống trơn của cô.

"Đúng vậy, là của tôi." Diệp Hiểu Hạ vội vàng gật đầu: "Anh xem mọi người đều có vũ khí, chỉ có tôi không có..."

"Như vậy có thể chứng minh là của cô?" Người nhặt mộc côn nhìn Diệp Hiểu Hạ, hắn có đôi lông mày rậm, lúc này đang khinh thường nhíu lại: "Nếu tôi nhặt được một vạn đồng, đúng lúc cô không có tiền, có phải cô sẽ nói tiền này là của cô không?"

"Hai việc này làm sao có thể so sánh a..." Diệp Hiểu Hạ bị người này trách móc một câu, khẩu khí cũng không quá tốt.

Người này đang so sánh cái ngu ngốc gì a, chính là già mồm át lẽ phải.

"Làm sao không thể so sánh? Đồ rơi trên mặt đất là không có chủ, đồ không có chủ thì ai nhặt được là của người đó, cái này gọi là quy tắc ngầm, cô có hiểu không? Cái gì là đồ của cô." Hắn hừ hừ cái mũi, trừng mắt khinh thường nhìn Diệp Hiểu Hạ: "Cô a, có bản lĩnh tự mình kiếm a. Bệnh thần kinh!"

https://thuviensach.vn

Hắn nói thập phần mau, vài lần đều đánh gãy Diệp Hiểu Hạ mở miệng, cuối cùng lôi kéo người bên cạnh nghênh ngang rời đi.

Diệp Hiểu Hạ đứng tại chỗ cảm thấy cả người lạnh lẽo, dựa vào, đây việc chết tiệt gì?

Chẳng lẽ cô thật đúng là sao mộc tinh chiếu mạng? Từ ngày hôm qua cô làm việc gì cũng không thuận lợi. Ngay cả chơi game cũng bị người mắng chửi thành như vậy.

"Lúc đầu vũ khí rơi mấy cũng không sao, quái sơ cấp dễ giết lắm, cô đi ra ngoài đánh quái, nhặt một ít rác mang bán là có thể đến chỗ thợ rèn mua một cái vũ khí mới, rất tiện nghi." Người chơi đứng xung quanh thấy Diệp Hiểu Hạ sững sờ đứng ở nơi đó, nghĩ chắc cô là người mới, hảo tâm nhắc nhở cô một tiếng.

Diệp Hiểu Hạ nghe thấy có người nói như vậy với cô, vội vàng tìm người kia, nhưng là Tân Thủ thôn có rất nhiều người, hơn nữa mọi người đều mặc giống nhau. Chỉ trong nháy mắt mà cô đã không biết là ai vừa nói với mình.

Nhưng là, cô nhớ được vài từ trọng yếu mà người kia nói với cô.

Ví dụ như vũ khí, quái sơ cấp, nhặt rác, thợ rèn. Bất quá mấy thứ này rốt cuộc là những cái gì, Diệp Hiểu Hạ vẫn là không quá rõ ràng.

Chính là, có hiểu hay không cũng không quan trọng, quan trọng là, hiện tại cô phải làm gì a?

Từ nhỏ đến lớn, game mà Diệp Hiểu Hạ chơi trên máy tính cũng chỉ có gỡ mìn (Minesweeper), các trò chơi khác thật sự không hề động đến.

Bất quá, chưa chơi bao giờ cũng không sao, chỉ cần học là được rồi.

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ đứng ở bên cạnh cái hố to, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm ánh sáng bên cạnh cái hố to.

Cô phát hiện một việc, có rất nhiều người từ trên trời rơi xuống chỗ ánh sáng đó, bọn họ rơi xuống, liền chạy ra bên ngoài.

Diệp Hiểu Hạ quan sát một lúc, phát hiện đây không phải việc ngẫu nhiên, mà là tất cả mọi người đều làm vậy.

Cô lập tức chạy theo những người đó ra bên ngoài, không biết chơi game, chẳng lẽ còn không biết học sao?

Diệp Hiểu Hạ đi theo mấy người đó ra ngoài, đi vài bước, trước mặt liền xuất hiện một căn phòng gỗ lớn, mà trước căn phòng có một ông lão cái râu bạc. Mấy người kia liền đi tới xúm quanh chỗ ông lão đó

Diệp Hiểu Hạ tất nhiên cũng đi theo, chỉ thấy ông lão râu bạc kia cùng mỗi người nói cái gì đó, người kia lại chạy đi.

Đây là tình huống gì?

Diệp Hiểu Hạ nhìn nhìn mấy người mình đi theo đã lại chạy ra ngoài, lại nhìn nhìn ông lão râu bạc bị người vây chặt như nêm cối, cô nên đi đâu a?

Cô do dự một hồi, quyết định vẫn là nên đi theo mấy người kia.

Sau khi quyết định xong, cô cũng không chú ý đến chỗ ông lão râu bạc nữa, vội vã đuổi theo mấy người kia.

=== ===

Đây là một cái thôn trang nhỏ.

Thôn trang cũng không lớn, đại khái có hơn mười hộ gia đình, Diệp Hiểu Hạ vừa chạy vừa quan sát trong thôn. Ở đây cũng đông người, hơn

https://thuviensach.vn

nữa bọn họ đều không khác biệt lắm, ăn mặc rách tung toé, trong tay cầm các loại vũ khí, bọn họ đứng quanh trước mấy căn nhà cãi nhau, không biết là có chuyện gì.

Tuy rằng Diệp Hiểu Hạ vô cùng muốn đi xem, nhưng lại sợ mất dấu mấy người kia, đành phải bỏ sự sự tò mò xuống, đuổi theo mấy người kia, chạy ra khỏi thôn.

Ở bên ngoài thôn, là một đồng cỏ rộng lớn.

Cỏ cũng không tươi tốt, nhiều chỗ chỉ lưa thưa vài ngọn cỏ, mà ở trên đó có rất nhiều gà, gà con, gà mái, còn có gà trống.

Diệp Hiểu Hạ liền sửng sốt một chút, muốn tìm mấy người cô vừa đi theo, nhưng không tìm thấy. Cũng may ở đây có rất nhiều người mặc quần áo giống cô, khí thế ngất trời đang giết gà.

Giết gà?

Chơi trò chơi chính là giết gà?

Diệp Hiểu Hạ thật sự không thể lý giải. Bất quá, lý giải hay không không quan trọng, quan trọng là làm theo a.

Nhưng mà, muốn làm theo mọi người cũng có chút khó khăn, ai cũng có vũ khí trong tay, còn cô cái gì cũng không có, vậy giết gà kiểu gì a? Không thể bảo cô đi chụp gà đi.

Cô đang do dự thì thấy một con gà con xuất hiện bên cạnh chân cô, dọa cô nhảy dựng lên, nghĩ cũng không kịp nghĩ liền đập một cái. Có lẽ là Diệp Hiểu Hạ dùng lực quá lớn, cũng có lẽ là kia gà con quá yếu , cô như vậy đập một chút, liền nghe thấy gà con kêu lên một tiếng sau đó ngã xuống đất, trên người bay ra mấy cọng lông tơ.

https://thuviensach.vn

Sau đó, cô lại nhìn được một dòng chữ vàng xuất hiện trước mắt:

"Thành công đánh chết gà con, được 2 kinh nghiệm."

Đây là gì?

Chẳng lẽ, đây cái mà người vừa nãy nói với cô - đánh quái?

Diệp Hiểu Hạ không dám nhận định, vội vàng nhìn người xung quanh giết gà, phát hiện lúc con gà con bị bọn họ giết chết, quả nhiên giống với con gà con bị cô giết, kêu lên một tiếng rồi gục xuống đất. Mà những người này sẽ nhặt thứ gì đó trên mặt đất lên, nhét vào bên trong đai lưng.

Diệp Hiểu Hạ lại nhìn nhìn con gà con trước mặt, cẩn thận quan sát một chút, rốt cục phát hiện tại thi thể gà con có một ánh sáng nhạt tỏa ra.

Cô ngồi xổm xuống, tay hướng tới thi thể con gà sờ sờ....

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Giúp Tôi Xoá Nạn Mù Chữ Đi

"Không đạt được chiến lợi phẩm gì."

Lại là một dòng chữ màu vàng xuất hiện ở trước mặt Diệp Hiểu Hạ, sau đó dần dần biến mất.

Thì ra là thế. Diệp Hiểu Hạ gật gật đầu, cô đã hiểu rõ ý nghĩa của từ đánh quái một cách đại khái. Thứ nhất, sẽ có kinh nghiệm. Thứ hai, thi thể sẽ có chiến lợi phẩm.

Bất quá làm cô rối rắm là, vì sao con gà con cô đánh được, cái gì cũng không có?

Đã biết quy luật như vậy, Diệp Hiểu Hạ cũng không nhàn rỗi, cô vội vã đi tìm gà con, chỉ cần nó xuất hiện, cô liền chạy qua đập một phát.

Tuy rằng động tác thật sự không đẹp mắt, cũng thập phần không thục nữ, nhưng là Diệp Hiểu Hạ nghĩ đến trên thi thể con gà con sẽ có chiến lợi phẩm nên cái gì cũng bất chấp hết.

Thật không biết chiến lợi phẩm là cái gì a?

Liên tục giết mấy con gà con, Diệp Hiểu Hạ mệt đến thở vù vù.

Cô ngàn lần không rõ vì sao nam nhân bên cạnh cầm mộc côn đánh gà rất hăng hái, mà đại khí cũng không suyễn.

https://thuviensach.vn

Cô thì ngược lại, chỉ là là đập chết mấy con gà, cũng đã mệt đến muốn chết đi.

Chẳng lẽ người với người lại khác nhau lớn như vậy?

Diệp Hiểu Hạ thừa dịp mình còn chưa có mệt chết, đập chết con gà con cuối cùng, sau đó cũng không quan tâm cái gì cả, liền đặt mông ngồi xuống, thở từng ngụm từng ngụm, cô cảm thấy so với chạy một nghìn thước còn muốn mệt hơn.

Cô nghỉ ngơi một lúc, liền đi tới kia chỗ thi thể con gà sờ soạng, lại nhìn thấy một dòng chữ màu vàng xuất hiện.

"Chiến lợi phẩm đạt được: lông tơ gà con ×2."

A? Rõ ràng là cô thấy hệ thống nêu cô đạt được 2 cái lông tơ gà con mà. Lông gà kia đâu? Diệp Hiểu Hạ nhìn chằm chằm bàn tay rỗng tuếch tay, thập phần không hiểu.

Cô vội vã đứng lên nhảy nhảy, sợ là lông gà dính ở trên người, nhưng là trên người cũng không có cái gì rơi xuống, việc này thật sự là kỳ quái nha, lông gà của cô đâu? Đây chính là chiến lợi phẩm của cô a. Làm sao có thể mất được.

Diệp Hiểu Hạ sốt ruột, lại là kéo kéo quần áo, lại quỳ rạp trên mặt đất tìm kiếm chung quanh, nhưng là vẫn là không có tìm được 2 cái lông gà thần bí kia ở đâu.

Đúng lúc này, người đang hưng phấn giết gà bên cạnh kia cũng ngồi xuống thu thập thi thể gà con bị hắn giết, Diệp Hiểu Hạ vội vàng chạy tới, hỏi: "Cái kia, xin lỗi, tôi muốn hỏi một chút?"

Người kia ngẩng đầu nhìn Diệp Hiểu Hạ, hắn có vẻ nghiêm túc, gương mặt sáng sủa, trên trán có một ít mồ hôi:"Chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

"Tôi vừa rồi nhặt được 2 cái lông gà, nhưng là không biết nó ở đâu, tôi tìm mọi chỗ nhiều lần rồi, mà vẫn không tìm thấy ... Cho nên..." Diệp Hiểu Hạ càng nói thanh âm càng nhỏ lại, bởi vì cô nhìn thấy mí mắt người kia rạo rực, đó là một loại biểu cảm cực kì xấu hổ.

Cho nên, cô cũng xấu hổ theo.

Hắn nhìn cô gái trước mặt, mái tóc dài đã loạn thất bát tao,trang phục trên người cũng bẩn hề hề, trong tay không có vũ khí, đầu đầy mồ hôi, hơn nữa cô sốt ruột hỏi, cả người thoạt nhìn chật vật đến cực điểm.

Hắn dám khẳng định trăm phần trăm, đây là một người mới, hơn nữa là một người mới tiểu bạch. (ý là chị không biết tí gì về game)

"Ở trong túi không gian." Hắn trả lời Diệp Hiểu Hạ xong liền cúi đầu nhặt chiến lợi phẩm trên người gà con.

Túi không gian...

Lại là một cái từ ngữ hoàn toàn xa lạ. Diệp Hiểu Hạ nhìn người nam nhân cúi đầu kia, cô do dự muốn tiếp tục hỏi một câu: túi không gian là cái gì, nhưng là, vừa rồi biểu cảm trên mặt nam nhân kia thoáng xấu hổ làm cô không dám mở miệng.

Vì thế, đành phải do do dự dự đứng ở một bên, nhìn nam nhân cái kia thu hoạch thi thể gà con.

Nam nhân phát hiện cô gái kia vẫn còn đứng ở bên người mình, không khỏi thở dài một hơi, lại ngẩng đầu nói với cô: “Cô chỉ cần nghĩ ‘Túi’, nó sẽ xuất hiện trước mặt cô.” Sau đó hắn dừng lại một chút, quyết định vẫn là nói kỹ càng cho cô gái này một chút, miễn cho cô gái này đi theo mình hỏi đông hỏi tây.

https://thuviensach.vn

"Trong trò chơi, cô muốn mở cái gì thì chỉ cần nghĩ đến nó, nó sẽ xuất hiện, ví dụ như trang bị, nhiệm vụ, thuộc tính nhân vật, thiên phú, xã giao, túi, cô chỉ cần nghĩ nó sẽ xuất hiện."

"Nga." Diệp Hiểu Hạ nỗ lực nhớ kỹ những từ ngữ cô không biết, quyết định lát nữa tìm một chỗ xem xem nó là cái gì.

"Cô giết quái, đồ nhặt được sẽ tự động thu vào trong túi của cô, cô chỉ cần mở túi ra là có thể thấy." Lúc này hắn đã nhặt xong chiến lợi phẩm, vì thế đứng lên, nhìn nữ nhân trước mặt vẻ mặt vẫn còn ngây thơ: "Nếu không có việc gì, tôi đi trước."

"Cái kia, tôi muốn hỏi." Diệp Hiểu Hạ bỗng nhiên nhớ tới cái gì, vội vàng gọi hắn lại: "Nhặt rác đi bán là cái gì?"

Hắn hơi hơi sửng sốt, bất quá rất nhanh liền hiểu ý của cô, hắn cười cười, làm vẻ mặt kiên nghị của hắn trở nên có chút nhu hòa: "Chính là trên người quái bị cô giết sẽ rơi xuống một ít vật phẩm màu xám, cô có thể đem bán vật phẩm màu xám này cho một cái cửa hàng bất kì, lấy ít tiền."

Tiền.

Vừa nghe đến từ này, Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy toàn thân không có chỗ nào mệt mỏi. Đôi mắt không quá lớn của cô cũng vì vậy mà sáng rực lên giống bóng đèn, nếu đặt ở ban đêm, nhất định là sáng rực rỡ ...

Cô hiện tại thích nhất chính là tiền. Ai có thể lý giải khát vọng đối với tiền của người đáng thương là cô phải gánh vác món nợ một trăm sáu mươi mốt vạn tám ngàn đồng.

Cô vội vã cảm tạ nam nhân kia: "A, cám ơn anh, thật sự là rất cám ơn anh. Tôi đi trước." Nói xong cô hướng về phía nam nhân này cúi người cảm ơn, sau đó bỏ chạy.

https://thuviensach.vn

Nam nhân nhìn bóng lưng Diệp Hiểu Hạ chạy mất, muốn nói cái gì, cuối cùng vẫn là ngậm miệng lại.

Quên đi, vốn định nói cho cô, cô đánh quái bằng tay không như vậy thật hao phí thể lực, bất quá người đã đi mất, hắn cũng không muốn nói nhiều .

Hắn cũng xoay người rời đi.

Từ khi biết đánh quái có thể rơi đồ để đổi tiền, Diệp Hiểu Hạ lập tức xông vào đám gà con, mồ hôi như mưa rơi. Bất quá, chính là nhanh mệt quá, cô đập chết 5 con gà lại phải ngồi xuống nghỉ ngơi.

Lại đập chết một con nữa, cô mệt đến mức đứng cũng không vững, cô nhìn thấy có một gốc cây đại thụ ở xa xa, quyết định đi qua đó nghỉ ngơi một chút, cũng không nghĩ đến mới đi vài bước liền bị cái gì đó ngáng chân làm cô ngã sấp xuống.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Nhiệm Vụ Che Giấu

"A, đau đau đau đau..." Diệp Hiểu Hạ thực hiện đại lễ cúi đầu với mảnh đất xinh đẹp trước mắt (chị bị ngã á), miệng cô không chút do dự gặm một ngụm bùn, đau đớn kêu lên.

Diệp Hiểu Hạ lập tức bò lên, cô vội vàng phun cát trong miệng ra, lúc này mới tìm kiếm kẻ đầu sỏ khiến mình chật vật như vậy.

Hóa ra là một cành cây lớn.

Dựa vào. Cô đến cùng là xui xẻo như thế nào? Cư nhiên đi đường còn có thể vấp vào cành cây.

Diệp Hiểu Hạ nhất thời nổi trận lôi đình, cô lập tức nhặt cành cây kia lên, vung vẩy.

Tao cho mày khi dễ tao này.

Mày chỉ là một nhánh cây cũng đến khi dễ tao.

Bất quá, sau khi vung vẩy vài cái, cô bỗng nhiên phát hiện, cái cành cây này vừa vặn có thể làm vũ khí a. Dù sao cô cũng không có vũ khí, dùng cái này thay thế cũng không sai. Cô nghĩ đến đây, lập tức đem cành cây trong tay đánh vào con gà con gần nhất, không cần dùng nhiều lực, con gà kia liền kêu lên một tiếng rồi ngã chổng vó lên trời.

Diệp Hiểu Hạ sửng sốt một hồi, rồi lại nở nụ cười.

https://thuviensach.vn

Không nghĩ đến, cái vũ khí này dùng thật tốt a. Diệp Hiểu Hạ trong lòng âm thầm nghĩ, lại chạy nhanh tới chỗ thi thể con gà.

Có cành cây, tốc độ Diệp Hiểu Hạ giết gà càng cao.

"Chúc mừng bạn đã thăng cấp, cấp bậc nhân vật bây giờ là cấp 2, thỉnh tiếp tục nỗ lực."

Diệp Hiểu Hạ đang vui vẻ giết gà, bỗng nhiên lại thấy mình bị một vòng ánh sáng vây quanh, đi cùng với vòng ánh sáng kia, cô lại nghe thấy hệ thống nêu lên như vậy.

Cấp bậc nhân vật? Từ này hình như vừa rồi cô đã nhìn thấy. Diệp Hiểu Hạ nghe hệ thống nêu lên, nghĩ đến các thuộc tính mà cô đã xem, cô ngừng lại, lại lôi các bảng thuộc tính ra, rốt cuộc ở chỗ thuộc tính nhân vật, cô phát hiện cấp bậc nhân vật của mình ở nơi đó đã biến thành cấp 2.

Mà cô nhớ được, lúc trước xem rõ ràng nó ghi là 1.

Trừ điều đó ra, cô còn phát hiện giá trị sinh mệnh của cô và giá trị pháp lực cũng tăng lên, so với lúc cấp 1 nhiều hơn không ít.

Cô lại vung cành cây trong tay, tốc độ đánh gà con cũng nhanh hơn, mà thể lực cũng lớn hơn một chút. Hóa ra đây là thăng cấp a.

Diệp Hiểu Hạ nhớ tới Bạch Thiên Minh thường xuyên nói với cô cái gì thăng cấp, luyện cấp linh tinh, bây giờ cô mới hiểu rõ nó là cái gì.

Bỗng dưng lại nhớ tới Bạch Thiên Minh, cô bất giác nhớ tới món nợ một trăm sáu mươi mốt vạn tám ngàn kia. Diệp Hiểu Hạ nhịn không được bắt đầu nghiến răng nghiến lợi, cô oán hận thấp giọng nói: "Bạch Thiên Minh, đồ đại tiện nhân nhà anh có bản lĩnh cả đời này không cần bị tôi bắt được, bằng không..."

https://thuviensach.vn

Âm thầm phát tiết xong, Diệp Hiểu Hạ cảm thấy trong lòng thoải mái hơn, vì thế lại cầm cành cây kia, nhằm phía đàn gà đi tới.

Cũng không biết bao lâu sau, khi cô đi tới chỗ một thi thể gà con thì nghe được hệ thống nói: "Túi của bạn đã đầy."

Đầy? Diệp Hiểu Hạ vội vàng mở túi ra thì thấy, quả nhiên, trong cái túi có 20 ô đó, trừ bỏ một ô đựng hòn đá cô mới nghiên cứu rõ ràng công dụng trở về thành của nó, còn lại mười chín ô kia toàn bộ đều là lông gà con, mà một ô đựng được 99 cái lông gà con, tính toán đơn giản, quả nhiên là có không ít lông gà, cũng không biết có thể bán được bao nhiêu tiền.

Tuy rằng Diệp Hiểu Hạ không quá quen thuộc với Tân Thủ thôn, ngay cả Đông Tây Nam Bắc cũng không thể phân biệt, nhưng là, cô vẫn tìm được cửa hàng. Không phải vì cô đột nhiên thông minh, đối với toàn bộ trò chơi hiểu rõ ràng, mà là, ở trong thôn có mấy chỗ người người xúm đông nghịt, dùng đầu gối cũng biết, chỗ đó là nơi mua bán.

Ở trong đám người chật chội, Diệp Hiểu Hạ thiếu chút nữa bị kẹp thành bánh sanwich, cũng may dáng người cô thấp bé, tay chân coi như linh hoạt, chen lên trước quầy, đem lông gà trên người bán cho cửa hàng tạp hóa.

Chủ cửa hàng nhìn thấy nhiều lông gà như vậy, nâng nâng ánh mắt, nhìn người trước mặt này, giọng nói mang theo nghi hoặc: "Cô muốn bán toàn bộ?"

"Có vấn đề sao?"

Chủ cửa hàng không nói gì, cúi đầu, nhận lấy lông gà, đưa cho cô 19 đồng. Ngay tại cô đem tiền bỏ vào túi, cô nghe thấy 2 NPC đang nhỏ giọng nói chuyện: "Nghe nói Lý lão phu nhân ở cửa thôn muốn một ít lông gà, nhưng không có ai cho bà ấy."

"Tất nhiên, bây giờ đâu còn ai đem đồ đi tặng người khác?"

https://thuviensach.vn

Sau đó bọn họ không nói gì nữa, bởi vì có quá nhiều người đến làm cho bọn họ không ứng phó nổi, tuy rằng không biết có mấy người nghe thấy lời này, nhưng là Diệp Hiểu Hạ lại quan tâm đến nó, cô ra khỏi đám người liền tính toán đi gặp Lý lão phu nhân mà bọn họ nói.

Bất quá, Diệp Hiểu Hạ thật sự không quen thuộc với bố cục thôn, hơn nữa cảm nhận về phương hướng của cô cũng không tốt, làm cô loanh quanh tìm khắp thôn, rốt cục tìm được Lý lão phu nhân ở căn phòng đơn sơ phía sau thôn.

Lão phu nhân đang ngồi nhắm mắt phơi nắng ở ghế tựa. Diệp Hiểu Hạ tới gần bà, thấp giọng gọi: "Lý lão phu nhân."

Lão phu nhân giật mình tỉnh lại, lập tức mở mắt, bất quá còn có điểm mê hoặc, nhìn chằm chằm Diệp Hiểu Hạ nửa ngày mới a một tiếng phản ứng lại: "Cô là ai a?"

"Tôi nghe người trong tiệm tạp hoá nói, bà muốn lông gà phải không?"

"Đúng vậy, cô có thể cho tôi năm mươi cái lông gà sao?" Lý lão phu nhân nghe thấy Diệp Hiểu Hạ nói như vậy, lại nhìn lên nhìn xuống một lần, mới gật gật đầu.

Đúng lúc này, Diệp Hiểu Hạ trước mặt đột nhiên xuất hiện một cái khung lựa chọn : Bạn muốn nhận nhiệm vụ che giấu "Lý lão phu nhân ủy thác" sao? Phía dưới là xác nhận và phủ nhận.

Che giấu nhiệm vụ? Cái này từ ngữ làm Diệp Hiểu Hạ hơi hơi sửng sốt, cô rất nhanh nhớ tới lúc trước Bạch Thiên Minh cũng từng nhận được một cái nhiệm vụ che giấu liền vỗ ngực thật lâu. Tuy rằng cô cũng không hiểu rõ lắm cái nhiệm vụ che giấu đến cùng có đặc thù gì, nhưng là có thể làm Bạch Thiên Minh uể oải mấy ngày liền thì nhất định sẽ không đơn giản như vậy.

https://thuviensach.vn

Cô không chút do dự, lập tức lựa chọn xác nhận, sau đó liền cáo biệt Lý lão phu nhân một đường ra khỏi thôn giết gà.

Lần này giết gà Diệp Hiểu Hạ cũng không có giết nhiều, lấy đủ 50 cái lông gà liền trở về thôn, đi qua đám người, đến nhà Lý lão phu nhân ở sau thôn hẻo lánh.

Đem lông gà cho Lý lão phu nhân xong, bà ấy lập tức cao hứng cầm lấy tay Diệp Hiểu Hạ hảo hảo cảm tạ một phen: " Căn phòng của tôi bẩn đã lâu rồi, luôn luôn muốn làm một cái chổi lông gà, nhưng là chân không tốt, cũng không tìm thấy lông gà, hôm nay may có cô giúp, tôi có thể làm chổi lông gà a. Cô đúng là người tốt."

Lý lão phu nhân lời nói thập phần chân thành, chân thành đến mức khiến Diệp Hiểu Hạ đều có chút ngượng ngùng, người biết đến thì biết cô là cho năm mươi cái lông gà, ai không biết còn tưởng rằng cô là cho năm mươi thỏi vàng ...

"Không có gì, không có gì, nhấc tay chi lao."

"Thôn này yên tĩnh, tôi cũng không có gì cho cô, Liền lấy hai viên thuốc này làm quà tạ lệ của tôi đi." Lý lão phu nhân thập phần cao hứng, không biết từ chỗ nào lấy ra hai viên màu xanh hình dạng quái dị đưa cho Diệp Hiểu Hạ.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Thuật Thu Thập Sơ Cấp

Diệp Hiểu Hạ nhìn vật thể chưa xác định màu xanh lục trong tay Lý lão phu nhân, nuốt một ngụm nước miếng, cái này là viên thuốc đi...

Cô thật sự là không dám xác định, có viên thuốc nào màu này chứ? Hơn nữa hình dạng thật đáng sợ, ăn vào sẽ không có phản ứng gì xấu đi? Bỗng nhiên, Diệp Hiểu Hạ nhớ tới một câu nói trong ‘Tam Mao’: Nếu mẹ nấu cho con một chén canh màu lam, con uống hay không uống?

Tuy nhiên do dự thì do dự, cô không thể bắt lão phu nhân cứ giơ tay như vậy, vì thế cô cầm lấy viên thuốc, vừa cất vào túi, liền nghe thấy hệ thống nói: bạn hoàn thành nhiệm vụ che giấu "Lý lão phu nhân ủy thác", nhận được phần thưởng là hai viên thuốc chịu đựng.

Thuốc chịu đựng? Hóa ra viên thuốc màu sác đáng sợ này có tên là thuốc chịu đựng. Diệp Hiểu Hạ lại mở túi ra, nhìn thuộc tính của viên thuốc, không khỏi hai mắt sáng ngời.

Thuốc chịu đựng: vĩnh viễn gia tăng 5 điểm chịu đựng.

Ngoan ngoãn, thật sự là thứ Tốt. Cô hiện tại đã biết vì sao Bạch Thiên Minh bị lỡ mất nhiệm vụ che giấu lại thống khổ như vậy. Thì ra phần thưởng của mấy nhiệm vụ che giấu đều... biến thái như vậy.

Chịu đựng là thuộc tính ảnh hưởng đến thể lực nhân vật khi chiến đấu, vừa rồi khi đánh quái mặc dù thể lực của Diệp Hiểu Hạ đã đầy, nhưng chịu đựng lại có ít, nên bình quân cô đánh được 10 con gà con lại phải ngồi

https://thuviensach.vn

xuống nghỉ ngơi. Cho nên thuộc tính của 2 viên thuốc này đối với cô không chỉ là biến thái bình thường.

Nghĩ đến đây, cô cũng không còn chú ý đến màu sắc viên thuốc này không bình thường nữa, lập tức đã đem 2 viên thuốc nhét vào miệng, nhai lung tung một chút liền nuốt vào bụng.

Viên thuốc theo thực quản đi xuống, có một loại cảm giác kỳ quái xuất hiện bên trong dạ dày cô. Cảm giác như có lửa nhưng nó cũng không quá nóng, mà giống như có một sinh mệnh mới không ngừng khởi động trong máu Diệp Hiểu Hạ đi đến tứ chi, cuối cùng cả đầu ngón tay đầu ngón chân cũng bị nhiệt độ này vây quanh.

Cô thử giật ngón tay, nắm tay lại, sau đó lại buông ra, như vậy vài lần, lại cảm thấy trong người tràn ngập sức sống, loại sức sống đối lập với cảm giác dễ dàng mệt mỏi khi nãy, giống như khí lực dùng mà không hết.

Mở thuộc tính nhân vật ra, ở sức chịu của cô từ 1 đã biến thành mười một, biến hóa như vậy làm Diệp Hiểu Hạ có chút không tin vào mắt của mình. Cô nhìn Lý lão phu nhân đang cười tủm tỉm, trong lòng hơi hơi động, vừa rồi lão phu nhân có nói muốn quét dọn vệ sinh, không biết đây có được coi là nhiệm vụ che giấu không?

"Lý lão phu nhân, nếu bà nguyện ý mà nói, tôi có thể giúp bà quét dọn vệ sinh ." Diệp Hiểu Hạ mỉm cười nhìn Lý lão phu nhân, phảng phất như đang nhìn một cái bảo tàng vĩ đại.

Lý lão phu nhân vẫn là bộ dáng cười tủm tỉm, bà tựa hồ thập phần vui mừng khi Diệp Hiểu Hạ chủ động như vậy, chỉ chỉ cái chổi lông gà trên bàn: "Vậy thì phiền toái cô."

Nhìn chổi lông gà kia Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy ở trong trò chơi việc gì cũng có thể xảy ra. Lông gà này cô mới vừa mới đưa cho lão phu nhân

https://thuviensach.vn

đi, vậy mà trong nháy mắt, nó đã biến thành chổi lông gà. Cô cầm lấy chổi lông gà kia chịu khó đi vào phòng Lý lão phu nhân, nhanh nhẹn quét dọn.

Không mất nhiều thơi gian cô đã quét dọn xong, có điều, nhà Lý lão phu nhân cũng thật là đủ bẩn, nơi nơi đều là tro bụi, khiến cho toàn thân cô cũng là mặt xám mày tro, thập phần chật vật. Không như trong tưởng tượng của Diệp Hiểu Hạ, Lý lão phu nhân đối với việc cô quét dọn như vậy cũng không có cho phần thưởng gì đặc thù, chỉ cho cô vài đồng tiền rồi bảo cỗ đi vào thôn tìm NPC khác.

Hai giờ sau đó, Diệp Hiểu Hạ vội vàng đến mức mông cũng chưa chạm đất , không phải giúp nhà này tìm cái này, chính là giúp nhà kia đánh cái kia, cô giống như em gái pha trà (chân chạy việc – người mới trong văn phòng), bị NPC trong Tân Thủ thôn sai sử.

Rốt cục, vào lúc cô muốn bỏ cuộc, nhiệm vụ này tựa hồ đã đến bước cuối cùng. Thợ rèn đưa cô một quyển sách bảo cô đi tìm thôn trưởng.

Thôn trưởng chính là ông lão râu bạc kia, làm lúc Diệp Hiểu Hạ đứng ở bên cạnh hắn, cô bỗng nhiên ý thức được, có phải ngay từ đầu cô đã bỏ lỡ cái gì từ ông lão này không?

"Thôn Trưởng đại nhân, thợ rèn bảo tôi đem quyển sách này đưa cho ngài." Đem quyển sách trên tay giao cho thôn trưởng, nhưng là thôn trưởng cũng không có lập tức nhận sách trên tay Diệp Hiểu Hạ, mà lại nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô một lượt.

Đánh giá như vậy làm Diệp Hiểu Hạ có chút xấu hổ, tuy rằng không có soi gương, nhưng là cô cũng biết làm nhiều việc tạp vụ như vậy, chạy nhiều như vậy, bản thân có bao nhiêu chật vật.

Cũng may ông lão râu bạc cũng không tiếp tục đánh giá cô, thu hồi ánh mắt rất nhanh, hắn lại đưa cho Diệp Hiểu Hạ quyển sách của thợ rèn.

https://thuviensach.vn

"Ta đã nghe nói, ở trong thôn có người rất nhiệt tình giúp đỡ mọi người, bây giờ rốt cục có thể nhìn thấy, thật sự là việc vui mừng. Vì đáp lễ cho sự nhiệt tình giúp đỡ của ngươi, quyển sách này cho ngươi, hi vọng có thể giúp đỡ ngươi."

Này cũng quá tiện đi, lấy đồ của người khác đưa làm phần thưởng cho cô? Lão Thôn trưởng cũng quá không câu nệ tiểu tiết đi.

Diệp Hiểu Hạ tiếp nhận quyển sách kia, nhìn thoáng qua bìa sách. Chỉ thấy đây là một quyển sách màu lam, trên bìa mặt dán một tờ giấy trắng, bên trên có mấy chữ ——《 Thuật thu thập sơ cấp 》.

Cô liền mở sách ra, không nghĩ đến, sách vừa mới mở ra liền hóa thành một ánh sáng long lanh, biến mất. Mà khi quyển sách biến mất, cô nghe thấy hệ thống nêu lên: "Chúc mừng bạn học được thuật thu thập sơ cấp, cũng nhận được công cụ: dao nhỏ để lột da, liềm để hái thuốc và cái cuốc đào quặng."

Diệp Hiểu Hạ vội mở túi ra, lập tức nhìn thấy 3 công cụ đó nằm ở trong túi cô, cô xem xét thuộc tính từng cái, chúng nó là dùng để lột da động vật, hái thảo dược cùng đào khoáng thạch. Tại lúc cô nghiên cứu chúng thì hệ thống cũng nêu lên loạt nhiệm vụ chạy chân, làm tạp vụ của cô rốt cục chấm hết.

Điều này làm cô nhịn không được thở ra một hơi, đóng túi lại, Diệp Hiểu Hạ không quên đem tiếp nhận nhiệm vụ tân thủ ở chỗ thôn trưởng, liền cáo biệt chỗ nhà thôn trưởng chật kín người này.

Tân thủ thật sự là rất nhiều, tuy Diệp Hiểu Hạ đã tận lực né tránh, nhưng là tân thủ không ngừng dũng mãnh đi ra từ điểm sinh ra, vẫn chèn ép Diệp Hiểu Hạ thành người ngã ngựa đổ, cuối cùng không biết là ai đẩy cô, làm cô thất tha thất thểu bước lên trên vài bước, như một cái xe không phanh, dẫm lên chân một người ...

https://thuviensach.vn

Đầu trọc thì không sợ bị nắm tóc, một cước này một nhất định rất đau, trên đỉnh đầu Diệp Hiểu Hạ truyền đến tiếng hút không khí nặng nề, đã là xác nhận điều này.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Bên Trong Đen Tối Xuất Hiện Một Đường Cảnh Xuân

Ánh mặt trời chói mắt đã có chút thu liễm, hồng hồng như người đã uống vài hũ nữ nhi hồng, bộ dáng có chút say huân huân. Tuy rằng, trời vẫn là xanh, nhưng là, bị ảnh hưởng từ mặt trời, khiến cho ánh sáng ngày hôm nay đều mang theo màu đỏ của kim loại.

Thời gian trong trò chơi cũng không dài như trong hiện thực, qua 7, 8 tiếng khung cảnh cũng đã từ sáng sớm tươi đẹp chuyển thành trời chiều như lửa.

Gió nhẹ bí mật mang theo mùi hoa, nhẹ nhàng đi tới cái thôn nhỏ yên tĩnh nhưng cũng náo nhiệt này, giống như có một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của mỗi người, giống như sự dịu dàng của mẹ, làm cho nội tâm nóng nảy cũng thoải mái hơn.

Diệp Hiểu Hạ vội vàng tránh ra, tại sao cô lại không cẩn thận như vậy đâu? Coi như là dẫm trúng chân người khác, cũng không thể dẫm mạnh như vậy đi. Mang sự ngượng ngùng, cô cũng không ngẩng đầu nhìn mà hướng về phía người chơi bị cô dẫm trúng xin lỗi:."Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi không cố ý, tôi thật sự không cố ý."

Cô cong thắt lưng cúi đầu, nhìn hai đôi chân trên đường đá, phảng phất cũng bị ánh mặt trời màu đỏ này nhu hòa. Một đôi chân, thậm chí có chút bẩn là chân cô, đôi chân đi giày da thô là người kia.

"Không có việc gì, việc nhỏ thôi."

https://thuviensach.vn

Giọng nói nặng nề, có lực, thậm chí còn bí mật mang theo vài phần đạm mạc từ đỉnh đầu truyền đến, làm Diệp Hiểu Hạ nhịn không được sửng sốt. giọng nói này thật quen tai thật sự là quen tai, quen tai đến mức cô nhịn không được vụng trộm nâng mắt lên nhìn.

Vừa nhìn rõ, cô liền kinh hỉ. Đây không phải người vừa rồi dạy cô thao tác cơ bản của trò chơi ở chỗ đồng cỏ sao? Tuy rằng đối phương chưa chắc đã nhớ mình, nhưng là có một cảm giác tha hương gặp bạn cố tri kì quái tràn đầy nội tâm Diệp Hiểu Hạ. Cô vui mừng, nhếch môi cười: "Hóa ra là anh."

Người con trai nghe thấy giọng nói kinh hỉ của Diệp Hiểu Hạ, bàn chân muốn rời đi theo bản năng dừng lại, rũ mắt nhìn người không cẩn thận dẫm vào mình.

Đây là một người chơi có chút lôi thôi, theo trang phục đã bị tàn phá vô cùng thê thảm miễn cưỡng có thể nhận ra là con gái. Một đầu tóc dài dính đầy tro bụi, thậm chí còn có cả mạng nhện, toàn thân đều dính đầy tro bụi, không nhìn ra bộ dáng thực sự.

Chính là, trên khuôn mặt không rõ dung nhan kia, có một đôi mắt sáng ngời khiến người ta không muốn dời mắt.

Hắn tinh tế suy nghĩ một hồi, lật lại trí nhớ, xác nhận từ khi vào trò chơi đến bây giờ, chưa từng gặp người lôi thôi như vậy. Vì thế hắn hơi hơi trầm ngâm, lễ phép trả lời : "Chúng ta nhận thức sao?"

"Nhận thức nhận thức, vừa rồi lúc giết gà tôi chính là, cái kia cái kia..." Diệp Hiểu Hạ vội vàng dùng bàn tay bẩn lau mặt, vội vàng hình dung hoàn cảnh gặp hắn, bất quá, nói vài câu, cô lại không biết nên nói tiếp thế nào, đành phải nhìn chằm chằm vào hắn, hi vọng hắn có thể nhớ tới.

Hắn nhìn chằm chằm Diệp Hiểu Hạ một hồi, rốt cục nhớ tới người này là ai. Cô ta không phải là siêu cấp tiểu bạch đến vũ khí cũng không có đi

https://thuviensach.vn

giết gà sao? Bất quá, cô ta đã làm gì mà biến thành bộ dạng này.

Vì thế gật gật đầu, khóe miệng cũng lộ ra một chút tươi cười thoải mái: "Nga, nguyên lai là cô a." Vừa nói, hắn hơi hơi dừng một chút, thập phần hàm súc nói: "Một hồi không thấy, cô thật đúng làm cho người ta 'Nhìn với cặp mắt khác xưa' ."

Diệp Hiểu Hạ vẫn là cười đến thật vui vẻ, giống như không có hiểu hắn đang chế nhạo, chính là cười nói cảm ơn: "Muốn cám ơn anh vừa rồi đã dạy tôi, tôi vừa rồi đang nghĩ khi nào gặp lại phải hảo hảo cám ơn anh, nhưng lại không biết tìm anh thế nào, lại thật không nghĩ tới bây giờ lại gặp anh."

"Không có gì, việc nhỏ mà thôi, cô không cần để ở trong lòng." Hắn không để ý lắc đầu.

"Ngàn Trần, bạn cậu à?" Hai người đang nói chuyện, có một giọng nói lanh lẹ xen vào. Diệp Hiểu Hạ quay đầu nhìn, chỉ thấy một người con trai phía sau lưng mang trường thương đi tới chỗ bọn họ. Một đầu tóc ngắn có chút hỗn độn, bất quá tươi cười trên mặt lại làm cho người ta thân thiết. Hắn mặc một thân giáp sắt thô ráp, nhưng là, đã muốn rất phong cách trong số tân thủ ở đây.

Người được gọi là Ngàn Trần quay đầu cười nhạt với người con trai kia, nói rất có thâm ý: "Cùng cậu giống nhau."

Không nghĩ đến người có trường thương nghe xong liền tươi cười, hắn vươn tay về phía Diệp Hiểu Hạ, lộ ra hàm răng trắng tinh, cười thật sự đẹp mắt: "Ta gọi là ‘Máng Xối Hoa Lưu’, hắn kêu ‘Trúc Nhận Ngàn Trần’, mỹ nữ gọi là cái gì a?"

Nga, hóa ra hắn gọi là ‘Trúc Nhận Ngàn Trần’. Diệp Hiểu Hạ nhìn Trúc Nhận Ngàn Trần đứng ở bên, bởi vì Máng Xối Hoa Lưu chủ động nên hắn có vẻ có chút bất đắc dĩ, bất quá, bộ dáng lại không có tức giận, chính là lộ ra một tia không thể không tươi cười.

https://thuviensach.vn

Máng Xối Hoa Lưu giơ tay, đó là một bàn tay thon dài, da trắng, khớp xương của ngón tay hơi hơi hiện lên, thoạt nhìn thập phần hữu lực. Diệp Hiểu Hạ vốn định bắt tay, nhưng là khi đưa tay ra, mới phát hiện tay mình thật sự quá bẩn, vì thế có chút ngượng ngùng, xấu hổ nói: "Tay của tôi... Có chút bẩn, vẫn là..."

Máng Xối Hoa Lưu sửng sốt một chút, sau đó lập tức đưa tay bắt lấy tay cô đang muốn rụt về, không chút để ý lắc lư vài cái, sau đó buông ra, cười rộ lên: "Thân sĩ sao có thể ghét bỏ mỹ nữ? Huống chi, so với con gái, con trai mới là không sạch sẽ đi" Nói xong khóe môi hắn tươi cười càng dễ nhìn: "Cô còn không có nói cho tôi biết cô tên là gì."

Nhìn Máng Xối Hoa Lưu tươi cười xán lạn, cho dù là ai tâm tình cũng đều tốt lên. Diệp Hiểu Hạ cũng cười: "Ta gọi Diệp Hiểu Hạ."

"Nguyên lai là Hiểu Hạ." Máng Xối Hoa Lưu thật sự là như quen thuộc, hắn đánh giá trên dưới toàn thân Diệp Hiểu Hạ một chút: "Cô bao nhiêu cấp? Sao còn chưa đổi trang bị mới?"

"Sắp cấp 5 ..." Vấn đề này thật sự là làm Diệp Hiểu Hạ xấu hổ, nhớ ngày đó (kỳ thực là vừa rồi), cô cùng một cấp bậc với Trúc Nhận Ngàn Trần lúc giết gà, nhưng là bây giờ...

Cô nhìn thoáng qua trang bị trên người Trúc Nhận Ngàn Trần, lại nhìn nhìn trang bị trên người Máng Xối Hoa Lưu, nhịn không được thở dài một hơi. Ăn mặc quần áo cao cấp như vậy, cấp bậc cũng cao hơn mình rất nhiều đi.

"Không tệ, không tệ, rất nhanh ..." Tựa hồ bất luận việc gì ở trong mắt Máng Xối Hoa Lưu đều tốt đẹp, đối với cấp bậc lạc hậu của Diệp Hiểu Hạ, hắn không có một chút ý tứ khinh thường: "Một người luyện cấp rất vất vả. Cô nhanh chóng luyện đến cấp 10 đến Lục sắc rừng rậm tìm chúng tôi, chúng tôi mang cô luyện cấp, tuyệt đối giống như ngồi máy bay ..."

https://thuviensach.vn

Trúc Nhận Ngàn Trần gặp Máng Xối Hoa Lưu nói nửa ngày nhàn thoại đều là việc không đứng đắn, nhịn không được đánh gãy lời vô nghĩa của hắn, nói với Diệp Hiểu Hạ: "Cấp 5 là có thể đổi một bộ trang bị khác, cô luyện đến cấp 5 thì trở về thôn đổi trang bị."

Nói xong hắn lại thấy cành cây ở trên lưng Diệp Hiểu Hạ: "Nhất định phải có vũ khí thích hợp, như vậy mới có thể đem năng lực phát huy tốt nhất."

"Nga." Diệp Hiểu Hạ vội vàng gật đầu, không thể phủ nhận, lời Trúc Nhận Ngàn Trần nói đối với cô thật sự có ích .

"Hiểu Hạ là mới chơi Cực Hạn đi... (Yên Hoa: Vô nghĩa, mới mở trò chơi, ngươi chẳng lẽ không phải mới chơi?)" Máng Xối Hoa Lưu gặp Trúc Nhận Ngàn Trần như thế toàn diện mỹ di nói cho Diệp Hiểu Hạ, lập tức liền minh bạch nữ hài tử trước mặt có chút ngốc này là một người mới trong người mới.

"Ân."

"Đã từng chơi trò gì chưa?"

"Chơi gỡ mìn." Diệp Hiểu Hạ trả lời thập phần nghiêm túc.

"..."

Trúc Nhận Ngàn Trần cùng Máng Xối Hoa Lưu sững sờ tại chỗ, đầu đầy hắc tuyến, hóa ra trong khi trò chơi trên internet đang trở nên thông dụng toàn cầu, vẫn còn có người không biết võng du là gì.

"Hiểu Hạ, đi luyện cấp cùng bọn tôi đi. Có bọn tôi mang theo, cô tuyệt đối là ngồi hỏa tiễn." Máng Xối Hoa Lưu cơ hồ lệ rơi đầy mặt, người mới a, chân chính người mới a, đây là chủng tộc hiếm có, mang theo tân thủ luyện cấp, giá trị danh vọng càng dễ dàng tăng lên.

https://thuviensach.vn

"Cấp của cô ấy bây giờ đi lục sắc rừng rậm thù hận rất cao, rất dễ chết, bây giờ chúng ta còn không có năng lực bảo toàn chính mình làm sao bảo toàn được tân thủ." Trúc Nhận Ngàn Trần không chút khách khí đánh gãy lời nói Máng Xối Hoa Lưu, hắn liếc Máng Xối Hoa Lưu một cái: "Cậu không phải không biết, vì không bảo hộ chu toàn khiến tân thủ chết, người có cấp bậc cao nhất trong đội sẽ bị trừng phạt."

Máng Xối Hoa Lưu rụt lui bả vai, biểu cảm rõ ràng cương một chút, tay hắn nắm lấy tóc, cười đến có chút xấu hổ. Bất quá, hắn lập tức lại hướng Diệp Hiểu Hạ thỉnh cầu thêm hảo hữu: "Kia thêm hảo hữu đi, Hiểu Hạ nếu cô có không biết cái gì cứ việc hỏi bọn tôi, có khó khăn gì, bọn tôi nhất định sẽ đến giải cứu cô !"

Diệp Hiểu Hạ nhìn thỉnh cầu thêm hảo hữu, lại nghe Máng Xối Hoa Lưu nói, nhịn không được cười rộ lên. Người này thật là nhiệt tình. Cô lựa chọn xác nhận, đồng thời cũng phát ra thỉnh cầu thêm hảo hữu.

Ở thời đại coi trọng vật chất này, người với người bị ngăn cách bởi một bức tường dày, không có ai nguyện ý đi quan tâm người khác, cho dù có người khẩn cầu, cũng có ít người chìa tay giúp đỡ. Mỗi người đều sống trong không gian hẹp hòi, xám xịt kia, không quan tâm việc đời, hèn mọn mà đáng giận. Lại nói, Máng Xối Hoa Lưu nhiệt tình như vậy thật sự không hợp với thời đại này, nhưng là, lại giống như “ba” một tiếng, Bên trong đen tối xuất hiện một đường cảnh xuân, trong giây lát, làm kinh diễm toàn bộ thế giới.

Bị ảnh hưởng bởi Máng Xối Hoa Lưu, Trúc Nhận Ngàn Trần cũng cùng Diệp Hiểu Hạ trao đổi hảo hữu. Hai người lại giao đãi Diệp Hiểu Hạ một phen, sau đó mới cáo biệt.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Tác Dụng Của Thuật Thu Thập.

Bên ngoài thôn là đồng cỏ, bên cạnh đồng cỏ còn có một mảnh ruộng, trong ruộng lúa có rất nhiều thôn dân đang cần cù làm việc. Gió thổi nhẹ làm những cây lúa nước xanh xanh, tươi tốt giống như những cuộn sóng phập phồng lên xuống, giống như mặt nước mềm mại mà ôn nhu. Cùng với chuyển động kia là một mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái.

Mùi hương này, Diệp Hiểu Hạ rất quen thuộc. Từ khi cô bắt đầu chơi trò chơi, mùi hương đó luôn tồn tại với cô, thật sự ấm áp.

Ở trên đồng cỏ, trong ruộng lúa nước, ngoài NPC làm việc thì người chơi còn nhiều hơn. Bởi vì đây là khu luyện cấp từ cấp 1 đến cấp 5, cho nên nhìn đâu cũng thấy tân thủ mặc trang phục giống Diệp Hiểu Hạ. Bọn họ mồ hôi như mưa, động tác lưu loát, đánh quái.

Diệp Hiểu Hạ cũng không ngoại lệ, ra khỏi thôn, cô cũng cấp tốc tìm được quái thích hợp với cấp bậc bản thân, bắt đầu luyện cấp.

Nếu chỉ đơn thuần là đánh quái luyện cấp, tốc độ của cô không quá chậm, không mất nhiều thời gian, Diệp Hiểu Hạ đã lên cấp 5. Cô nhớ kỹ lời Trúc Nhận Ngàn Trần nói, lập tức thu thập thi thể xong, quay đầu chạy về thôn.

Đến tiệm may, cô tính toán định đổi một bộ trang bị, nhưng là nhìn giá của trang bị, đắt khiến cô muốn líu lưỡi.

https://thuviensach.vn

Một cái áo cần 80 bạc, một cái quần cần 60 bạc, một đôi giày cần 50 bạc, ngay cả bao cổ tay cũng cần 40 bạc. Mà toàn bộ tài sản của Diệp Hiểu Hạ mới có 76 bạc, chỉ có thể mua được một món, nhưng mà, cái cô muốn đổi nhất bây giờ là vũ khí trên tay.

Trúc Nhận Ngàn Trần nói quả nhiên không sai, muốn tìm được một vũ khí thích hợp có thể đem năng lực bản thân phát huy đến cực điểm. Cô phát hiện dùng cành cây trong tay đánh quái có phần phải cố sức, nhìn người chơi khác dùng vũ khí mới, nhưng tốc độ đánh quái so với cô nhanh hơn, cô lại càng muốn đổi vũ khí.

Nhưng là, ở Tân Thủ thôn ai có thể làm trang bị quý như thế đâu?

Do dự một hồi, Diệp Hiểu Hạ quyết định đi chỗ thợ rèn xem có vũ khí thích hợp hay không, về phần trang bị trên trên người, cô vẫn là chấp nhận mặc bộ này đi. Cô hướng về phía thợ may này lắc đầu: "Tôi đi xem vũ khí trước."

Thợ may nhíu mày, nhưng cũng không nói gì. Nhưng là một thợ may lớn tuổi hơn buông cái kim trong tay, ngẩng đầu nhìn cô nói: "Nếu nơi này không có trang bị vừa ý cô, chỉ cần cô đưa tài liệu, tôi có thể giúp cô may một bộ trang bị thích hợp với cô."

Cái gì? Đưa tài liệu là có thể làm trang bị ở đây? Lại có chuyện tốt như vậy? Diệp Hiểu Hạ kinh hỉ nhìn thợ may kia: "Cần tài liệu gì?"

"Chính là da thú a." Thợ may già còn chưa kịp nói, một tân thủ đứng ở bên cạnh Diệp Hiểu Hạ khẽ hừ nhẹ cái mũi, có chút khinh thường: "Trò chơi này thật sự là đem tân thủ làm khỉ để đùa giỡn, rõ ràng trong Tân Thủ thôn không có người dạy thuật thu thập, nhưng là NPC có thể làm trang bị giúp tân thủ, cũng không biết có phải BUG không."

Thuật thu thập? Diệp Hiểu Hạ trong lòng lộp bộp một chút.

https://thuviensach.vn

Cô vội vã mở túi ra, nhìn tam công cụ bên trong, cái người này nói là đây sao? Cô có chút không xác định, vội vàng xoay người, lôi kéo người vừa nói chuyện hỏi: "Nếu có thuật thu thập, sẽ thế nào đâu?"

Tân thủ đó quay lại, đó là một cô gái cao gầy, một đầu tóc quăn màu nâu buộc thành đuôi ngựa, một gương mặt anh khí bừng bừng, tuy rằng cũng mặc một bộ trang bị tân thủ giống Diệp Hiểu Hạ, bất quá, trên lưng đeo một thanh trường kiếm loang lổ không chịu nổi. Cô ta đánh giá Diệp Hiểu Hạ một chút, mỉm cười: "Trước khi trò chơi mở, không đi xem diễn đàn sao?"

"Ta... Ta không biết chơi trò chơi." Diệp Hiểu Hạ, cô buông cô gái này ra, có chút ngượng ngùng nắm lấy tóc.

Cô gái này cũng lơ đễnh, chính là cười nói: "Nếu bây giờ ai có thuật thu thập có thể nói là chiếm tiện nghi đi, có thể lấy da làm quần áo, cũng có thể lấy quặng đến chỗ thợ rèn làm vũ khí, chỉ cần bỏ một chút tiền phí, có thể làm được trang bị tốt hơn đồ trong cửa hàng này, nếu vận khí tốt còn có thể làm ra trang bị màu lục có thuộc tính đi kèm đâu. Chẳng qua..." Nói đến cái này, cô gái đó lại vô cùng rối rắm: "Trong thôn căn bản không có người dạy thuật thu thập, thật là…"

Diệp Hiểu Hạ gật gật đầu, coi như đã biết ưu việt của thuật thu thập này, bất quá cô cũng không định nói cho cô gái trước mặt là cô biết thuật thu thập, chỉ mỉm cười: "Nguyên lai là như vậy."

Cũng không nghĩ, cô gái này lại mời hảo hữu.

"Điền Gia Nhị Thiếu Gia muốn mời bạn làm hảo hữu, đồng ý, từ chối."

Điền Gia Nhị Thiếu Gia? Diệp Hiểu Hạ cẩn thận nhìn tên, lại nhìn nhìn cô gái trước mặt, cô có ngực , là nữ ... đi.

Điền Gia Nhị Thiếu Gia có vẻ đối với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Diệp Hiểu Hạ thập phần quen thuộc, cô cười sang sảng: "Tôi là nữ a, chẳng

https://thuviensach.vn

qua tên gọi Nhị Thiếu Gia thôi, cũng không phải là đứng ở giữa."

Nam đứng bên trái, nữ đứng bên phải, bất nam bất nữ đứng giữa. Đứng ở giữa... Điền Gia Nhị Thiếu Gia này nói chuyện còn không phải có ý tứ.

Lời của cô làm Diệp Hiểu Hạ bật cười, không chút do dự chọn ‘đồng ý’ rồi cô lại phát hảo hữu lại.

" Cấp bậc chúng ta không sai biệt lắm, về sau có việc cần phải chiếu cố lẫn nhau nga." Điền Gia Nhị Thiếu Gia cười rộ lên vô cùng đẹp mắt, làm gương mặt anh khí kia có vài phần mềm mại, cô ta sửa trang bị xong liền hướng Diệp Hiểu Hạ vẫy vẫy tay, đi ra ngoài tiệm may, hùng hùng hổ hổ, sẽ không dây dưa dong dài.

Lúc này Diệp Hiểu Hạ mới xoay người lại nhìn thợ may già kia, cẩn thận hỏi: "Cần loại da gì?"

"Đương nhiên là da thú, da thú càng dày trang bị làm được càng tốt." Thợ may già chậm rãi trả lời, ánh mắt không rời khỏi trang bị trên tay, đưa kim như bay, tịch dương đỏ rực xuyên qua cửa sổ dừng ở trên gương mặt bão kinh phong sương mà lại nghiêm cẩn của bà, có một loại xinh đẹp không cách nào hình dung.

Biết tài liệu cần tìm, Diệp Hiểu Hạ liền cáo biệt thợ may già, quay đầu đi tới nhà thợ rèn, cô là vội vàng tìm vũ khí thích hợp cho mình.

Nhà thợ rèn ở Tân thủ thôn, tuyệt đối không có vũ khí rực rỡ muôn màu để người chơi lựa chọn. Nơi này chỉ có loại vũ khí đơn giản theo chức nghiệp và cấp bậc.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Com Lê Da Thô.

Cẩn thận nhìn vũ khí bên trong, Diệp Hiểu Hạ mới biết chức nghiệp khác nhau có vũ khí khác nhau. Vũ khí dùng chung chỉ có mộc côn lúc mới sinh ra.

Cô là pháp sư, vũ khí thích hợp với cô chỉ có pháp trượng thô mộc, cũng may pháp trượng thô mộc này cũng không quá đắt. Chỉ cần 60 đồng, tiền trên người cô cũng đủ mua một cái, tiền còn dư có thể trả phí sửa chữa trang bị.

Đợi đến khi thay căn pháp trượng thô mộc, lại sửa chữa trang bị toàn thân, Diệp Hiểu Hạ chỉ còn lại không đến 10 đồng . Cô nhịn không được chậc chậc, quả nhiên đầu năm nay kiếm tiền khó hơn tiêu tiền, nhìn xem, trong nháy mắt, cô lại nghèo rớt mồng tơi. (Yên Hoa: cô vốn là nghèo rớt mồng tơi được không?)

Là một người đang nợ một trăm sáu mươi mốt vạn tám ngàn đồng, hơn nữa tháng sau phải trả nợ, bất kể là ai cũng không có khả năng tiêu tiền nhuần nhuyễn đi. Diệp Hiểu Hạ tự tin mình là người bình thường, tuy rằng đây là tiền trong trò chơi, không phải nhân dân tệ, nhưng là cô có một loại luyến tiếc. Mà, trang bị lại không thể không thay, vũ khí cũng không thể không đổi, tất cả đều là chuyện tất nhiên. Tuy rằng chính là hao phí 60 đồng, nhưng là bây giờ đối với cô mà nói, đúng là nhất bút không được dùng.

Đứa nhỏ luyến tiếc sẽ không thấy sói.

https://thuviensach.vn

Chuyện tới nước này, Diệp Hiểu Hạ chỉ có thể nói như vậy để an ủi bản thân .

Ra khỏi thôn, đi qua khu luyện cấp 1 - 5, là đến khu luyện cấp 6 - 10.

Đây là một đồng cỏ, đồng cỏ lại có độ dốc nhỏ, trên đó cỏ xanh và dài, xen kẽ là vài bông hoa dại không biết tên. Chúng nó cùng láng giềng cỏ xanh chung sống, một trận gió thổi tới, chúng xiêu xiêu đổ đổ, quẹt vào chân người, có chút hơi hơi ngứa.

Đứng ở trên cỏ, Diệp Hiểu Hạ nâng tay lên, nhẹ nhàng để đặt ở trước trán, che đi ánh sáng xinh đẹp của tịch dương. Ánh mắt nhìn xung quanh, bên cạnh toàn là người chơi, bọn họ hoặc cận chiến hoặc viễn trình không ngừng đánh quái. Một đám thập phần nghiêm cẩn, không ngừng giao tranh.

Nguyên bản, Diệp Hiểu Hạ cũng định tham gia vào đám người luyện cấp này, nhưng là thi thể đầy đất lại làm cô dứt khoát buông tha cho ý định này. Nhiều thi thể như vậy, cô chỉ cần lột da là được, cần gì phải đánh quái. Tốc độ lột da ban đầu cũng không nhanh, thường thường lột một mảnh da phải mất một phút, nhưng độ thuần thục càng cao, tốc độ lột da cũng càng nhanh .

Một cái khu vực to như vậy, người chơi luyện cấp nhiều không đếm xuể, nhưng lại có một người không luyện cấp mà ngồi xổm ở đó lột da, thập phần không thích hợp. Tân thủ thôn là không có người dạy thuật thu thập, người này lại ngồi hưởng thụ thi thể mà người chơi để lại, thật sự làm người chơi xung quanh đỏ mắt không thôi. Bọn họ vài ba lần hỏi thăm cô, thuật thu thập này là học từ chỗ nào.

Diệp Hiểu Hạ cũng không phải là người keo kiệt, đối với người chơi khác hỏi như vậy, một mực đều thành thật trả lời: "Chính là học ở chỗ thôn trưởng."

https://thuviensach.vn

Chính là, Diệp Hiểu Hạ cũng không biết, vì một câu này của cô, làm thôn trưởng vừa mới có chút khoan khoái lại lần nữa lại bị vây quanh chật như nêm cối. Thế nên lúc Diệp Hiểu Hạ đem một bao da trở lại trong thôn, thiếu chút nữa không thể đến tiệm may.

Tựa vào quầy tiệm may quạnh quẽ, Diệp Hiểu Hạ một bên chờ thợ may làm trang bị, một bên nâng má không rõ nhìn thôn trưởng bị người chơi vây chi chít kia. "Sao lại có nhiều người ở trước nhà thôn trưởng thế? Có phải thôn trưởng muốn phát tiền sinh hoạt không?"

"Tiền sinh hoạt?" Thợ may trợ thủ đang giúp đỡ thợ may cười lên tiếng: "Quỷ hẹp hòi kia mà phát tiền sinh hoạt? Hắn chỉ hận không thể đem tiền trồng trong vườn, đến mùa thu trở thành cây rụng tiền đi."

Cách nói này đúng là rất có ý tứ, ngay cả Diệp Hiểu Hạ tiểu bạch cũng có thể cảm nhận được ông lão râu bạc kia yêu tiền như thế nào. Cô quay đầu nhìn hai thợ may đang bận rộn, cười cười: "Những người kia vây quanh hắn làm cái gì?"

"Nói là học thuật thu thập gì đó." Chủ tiệm may đứng lên, trong tay là áo choàng đã làm xong. Dưới ánh đèn mờ nhạt, tấm áo choàng kia làm Diệp Hiểu Hạ cảm thấy vô cùng xinh đẹp.

Tuy rằng cũng không tinh xảo, nhưng là, màu nâu kia, lại làm cho người ta có cảm giác ấm áp. Đặc biệt cái chữ "V" nho nhỏ kia, so với trang bị của người mới đẹp hơn không biết bao nhiêu lần, càng không nói đến chung quanh cổ áo còn thêu một vòng hoa văn đáng yêu.

"Áo choàng làm tốt lắm, đi thử đi." Chủ tiệm may đem áo choàng kia cho Diệp Hiểu Hạ.

Diệp Hiểu Hạ cơ hồ là khẩn cấp đứng lên, cảm tạ chủ tiệm may và thợ may già vẫn còn may vá thành thạo, liền cao hứng xem thuộc tính cái áo choàng này.

https://thuviensach.vn

Pháp bào da thô: trang bị màu lục, phòng ngự: 5, ma pháp +1. Chức nghiệp: Pháp sư. Yêu cầu cấp bậc: 5.

Pháp bào da thô kia là trang bị màu lục làm tim Diệp Hiểu Hạ đập lỡ không chỉ nửa nhịp.

Khi còn hòa hợp ở chung với Bạch Thiên Minh, khi ăn cơm chiều luôn nghe Bạch Thiên Minh nói về việc xảy ra trong võng du. Tuy rằng Diệp Hiểu Hạ không có hứng thú lại nghe không hiểu, nhưng là, cô vẫn an tĩnh lắng nghe. Bởi vì đó là một việc vô cùng tốt đẹp, ở trong thế giới cô đơn, có một người bạn nguyện ý chia sẻ sở thích với ngươi.

Đương nhiên, nếu không có món nợ một trăm sáu mươi mốt vạn tám ngàn kia, nhất định sẽ càng tốt đẹp .

Vì Bạch Thiên Minh cố ý vô tình tuyên truyền và thấm đẫm, Diệp Hiểu Hạ cũng đại khái biết trang bị màu lục này nhất định là tốt hơn trang bị màu trắng mình đang mặc nhiều. Huống chi, vừa rồi Điền Gia Nhị Thiếu Gia cũng nói qua, tiệm may này có thể làm ra trang bị màu lục. Chính là cô thật sự không nghĩ tới, áo choàng đầu tiên mình làm được lại là trang bị màu lục, điều này làm cô không thể không hưng phấn, không thể không vui mừng.

Lập tức thay áo choàng, Diệp Hiểu Hạ thậm chí ở trước gương xoay vài cái, trên mặt cô tràn đầy tươi cười cũng đủ tiết lộ nội tâm của cô nhảy nhót vui mừng.

Thấy cô thích như vậy, chủ tiệm may cũng nhịn không được tươi cười, không có một người làm ăn buôn bán nào thấy khách hàng vừa lòng như thế còn chau mày không vui. Cô ta lại đem quần, giày, bao cổ tay đã làm xong giao cho Diệp Hiểu Hạ để cô thử.

Cũng không biết là Diệp Hiểu Hạ vận khí tốt, vẫn là tỉ lệ sản xuất ra trang bị màu lục không thấp, 3 kiện trang bị này, lại có tới hai kiện là màu

https://thuviensach.vn

lục .

Quần da thô: phòng ngự: 5. Chức nghiệp: Pháp sư. Yêu cầu cấp bậc: 5.

Giày da thô: trang bị màu lục, phòng ngự: 3, nhanh nhẹn +1, ma pháp +1. Chức nghiệp: Pháp sư. Cấp bậc: 4.

Bao cổ tay da thô: trang bị màu lục, phòng ngự: 2, ma pháp +1. Chức nghiệp: Pháp sư. Cấp bậc: 4.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Hóa Ra Buôn Bán Trong Trò Chơi Là Như Thế Này (Thượng)

Ánh trăng giống quả cầu bạc treo ở giữa trời, đem sự cô tịch gieo vào Tân Thủ thôn chật chội náo nhiệt.

Các gia đình trong thôn đều đã sáng đèn, ánh sáng ấm áp mờ nhạt chiếu lên người, chiếu vào lòng người. Giống như cảm giác của một người bôn ba trên một cuộc hành trình dài, khi đến điểm cuối nhìn thấy ánh sáng bất diệt của ngọn đuốc, làm cho người ta kiên định mà cảm động.

Diệp Hiểu Hạ đắm chìm trong sự ấm áp của ngọn đèn, cảm thấy tâm trạng thật tốt. Cô tinh tế sửa sang lại quần áo mới, vô cùng yêu thích. Đem mái tóc quá dài kia tết thành một cái đuôi sam dài, ngón tay trắng nõn vuốt qua mái tóc đen láy, dưới ánh sáng của ngọn đuốc, cô cũng cảm thấy mình có phần đẹp hơn.

Cô dù sao cũng là con gái, cũng có khát vọng giống hoa sen, nở rộ xinh đẹp.

Nhìn chính mình trong gương, Diệp Hiểu Hạ bỗng nhiên ngượng ngùng, cô giống như đã trang điểm. Ngượng ngùng nhìn người trong gương bởi vì hưng phấn mà hai gò má hồng hồng, nổi bật lên giữa mái tóc đen dài.

Trên quầy lại có thêm vài kiện trang bị, Diệp Hiểu Hạ cảm thấy kỳ quái, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chiếc com lê da thô: "A? Tôi chỉ đặt làm một bộ thôi mà, sao lại nhiều vậy?"

https://thuviensach.vn

Nghe thấy Diệp Hiểu Hạ hỏi như vậy, người thợ may già ngồi ở sau quầy đang uống nước bỗng nhiên thấy ngượng ngùng. Ngón tay cầm cốc của bà có chút co quắp: "Chúng tôi làm nghề này, hàng năm đều phải trải qua cuộc thi, nếu ba năm vẫn không thể thăng cấp thì sẽ bị giáng cấp, mà ba năm này tôi không làm được mấy món đồ, không có tư cách tham gia khảo sát, cho nên hôm nay thấy có nhiều tài liệu, liền nhịn không được làm nhiều một chút..."

Nói đến đây, bà càng ngượng ngùng, cúi đầu, giả bộ như tiếp tục uống nước, trên thực tế lại dè dặt cẩn trọng đánh giá biểu cảm của Diệp Hiểu Hạ.

Diệp Hiểu Hạ thấy bà nói như vậy tất nhiên sẽ không so đo, cô xua tay cười cười: "Không có việc gì. Không có việc gì. Làm nhiều thì tôi liền đem bán đi là được…" Nói đến đây, trong đầu cô bỗng lóe sáng .

Bán đi? Đúng, chính là bán đi.

Trong thôn nhiều người mặc trang bị mới như vậy, còn có nhiều người mặc trang bị mua trong tiệm may như vậy, nhưng là chưa có ai mặc trang bị như thế này. Nếu đem mấy thứ này bán đi, bán cho mấy người đó, có phải... Có phải có thể kiếm tiền không?

Nghĩ đến đây, khuôn mặt Diệp Hiểu Hạ bởi vì hưng phấn mà hồng hồng bây giờ lại càng hồng hơn, cô cười cười với người thợ may kia: "Nói không chừng tôi muốn hảo hảo cám ơn bà đi." Nói xong cô cúi đầu xem đống trang bị kia, muốn đổi một cái quần.

Nhưng mà, thật sự đáng tiếc, ngoài một cái quần có phòng ngự 6 là trang bị màu trắng ra, thì không có trang bị màu lục nào. Mà áo choàng, giày, bao cổ tay cũng không có tốt hơn trang bị trên người cô, nhiều nhất là giống nhau, cô liền thay cái quần phòng ngự 6 kia. Sau đó liền mang đống trang bị này rời khỏi tiệm may .

https://thuviensach.vn

Ra khỏi tiệm may, đứng ở Tân thủ thôn đông nghịt người, Diệp Hiểu Hạ bỗng nhiên có chút ngại ngùng. Cô lớn như vậy còn chưa từng mở quán bán cái gì cả, muốn mở miệng thế nào? Đây thật sự là vấn đề khó khăn, cô nhớ tới mấy người chơi bày hàng bán trong thôn buổi chiều, vì thế cũng học bộ dáng bọn họ, đem trang bị trong túi ra đặt ở trên đất.

Hệ thống nhảy ra: "Bạn đang ở khu vực an toàn, bạn muốn làm gì với vật phẩm trong tay: vứt bỏ? Mở quán?"

Hóa ra là có chức năng mở quán, thật là tốt. Diệp Hiểu Hạ cảm thán trò chơi thật là cường đại, cái gì cũng nghĩ đến, đối với người không biết gì như cô thật sự là quá tốt. Lựa chọn mở quán xong, trước mặt Diệp Hiểu Hạ lập tức xuất hiện một mảnh vải trắng, nhìn theo góc độ của cô thì tấm vải này có 30 ô trống để đặt vật phẩm.

Cô dè dặt cẩn trọng lấy trang bị trong túi ra, đặt trên mảnh vải, nghĩ cách để rao hàng, nhưng cô còn chưa nghĩ ra, liền thấy có người hỏi: "Cô còn trang bị khác không?"

Diệp Hiểu Hạ ngẩng đầu lên, chỉ thấy một cô gái dáng người cao gầy đang đứng trước quầy hàng của cô, cô ta có một mái tóc đen dài, được búi gọn gàng trên đầu, làn da trắng noãn, trên gương mặt có vài nốt tàn nhang thưa thớt, trên người mặc trang bị tân thủ, trên lưng là mộc thô pháp trượng giống của Diệp Hiểu Hạ. Mà người nói là chàng trai đứng bên cạnh cô ta, trang bị của chàng trai kia cũng giống cô gái này.

"Có, tôi còn chưa bày xong." Diệp Hiểu Hạ tươi cười, sau đó lại lấy trang bị trong túi ra, xong xuôi cô mới hướng về phía hai người chơi giống nhười yêu này gật gật đầu: "Xong rồi, hai người muốn lấy gì?"

Hai người nhìn nhìn thuộc tính trang bị xong, không chút do dự liền chỉ vào một kiện pháp bào da thô (áo choàng) hỏi: "Cái này bao nhiêu tiền?"

https://thuviensach.vn

Cái áo choàng này tuy không phải là trang bị có thuộc tính tốt nhất trong số trang bị kia, nhưng nó là cái áo choàng có thuộc tính tốt nhất, giống cái trên người Diệp Hiểu Hạ. Chính là, nên bán bao nhiêu tiền? Cô chưa từng buôn bán bao giờ, trong trò chơi thì càng không biết, vì thế sững sờ ở đó.

Áo choàng trong tiệm may bán 80 bạc, vậy cô bán cái này 90 bạc chắc không quá đắt đi. Quyết định xong, Diệp Hiểu Hạ chậm rãi mỉm cười: "Chín..."

"Tôi trả hai mươi kim." Không ngờ cô định nói thì lại có người cắt ngang lời cô.

Nhìn theo giọng nói đó, Diệp Hiểu Hạ bây giờ mới phát hiện, quán nhỏ của cô đã bị người chơi vây quanh , tuy rằng ít người, nhưng là càng ngày càng nhiều. Nhưng việc này cũng không làm cô chú ý, bởi vì cô đã bị lời nói của người kia hấp dẫn.

Cái gì? Hắn nói bao nhiêu? 20 kim đi. 20 kim a.

Chẳng lẽ là cô nghe lầm, một kiện trang bị cư nhiên trị giá 20 kim. Diệp Hiểu Hạ trừng mắt nhìn người ra giá, mái tóc dài của hắn đã đem nửa khuôn mặt tái nhợt che đi, bất quá, vẫn có thể cảm nhận được sự cao ngạo tự cao tự đại trên người hắn.

Sao hắn lại có nhiều tiền như vậy? Diệp Hiểu Hạ quả thực bất khả tư nghị. Đều là người chơi, đều là tân thủ, vì sao hiện tại trên người cô 10 bạc cũng không có, mà người này tùy tiện mở miệng là có thể bỏ ra 20 kim?

Chẳng lẽ hắn cướp ngân hàng sao? Nghĩ mãi không ra.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Hóa Ra Buôn Bán Trong Trò Chơi Là Như Thế Này (Hạ)

"25 kim." Ngay tại lúc Diệp Hiểu Hạ vẫn còn nghiền ngẫm người kia kiếm tiền kiểu gì, đôi tình nhân này cũng không yếu thế ra giá.

Cái gì? Đầu Diệp Hiểu Hạ lập tức xoay về phía bên kia, trừng mắt nhìn đôi tình nhân này. Bên này cũng có tiền? Tuy rằng đôi tình nhân này thoạt nhìn có vẻ vô hại, không có cá tính bằng người cao ngạo kia, đúng là nhìn người không thể nhìn vẻ bề ngoài, 25 kim a.

Chẳng lẽ, bọn họ cũng cướp ngân hàng sao?

Người thanh niên cao ngạo kia hơi hơi nhíu mày, bên môi lộ ra nụ cười khinh thường, hắn bất động thanh sắc nói: "50 kim."

ER... 50... Kim?

"51 kim."

"51 Kim 1 đồng."

"50 Kim 1 bạc."

"..."

càng ngày càng nhiều người, thậm chí còn có người ở đám đông kêu giá, cũng không biết là muốn xem kịch hay là muốn mua đồ, tóm lại giá không ngừng cao lên, chỉ trong nháy mắt, cũng đã lên đến 56 kim. Diệp Hiểu Hạ cảm thấy mờ mịt, người trong trò chơi đều có nhiều tiền như vậy sao? Vì

https://thuviensach.vn

sao chỉ có mình cô nghèo rớt? Chẳng lẽ, chẳng lẽ bọn họ đều đi cướp ngân hàng?

Đôi tình nhân kia cau mày, nhìn lướt qua người bên cạnh, chống lại người thanh niên cao ngạo kia. Mà người kia không hề quan tâm, ánh mắt càng kiêu ngạo. Ánh mắt của bọn họ ở trong không khí trần trụi đánh nhau, Diệp Hiểu Hạ thậm chí cảm thấy cô có thể nghe thấy tiếng sét đánh, chỉ cần khí thế một bên yếu đi một chút là lập tức bị đánh thành thương tích đầy mình.

"60 kim." Đôi tình nhân không chịu bỏ cuộc, cẩn thận ra giá.

"70 kim." Chàng trai cao ngạo kia không chút hoang mang, một dáng bộ quân lâm thiên hạ.

"75 kim."

"80 kim."

"..."

Giá không ngừng cao lên, Diệp Hiểu Hạ cũng dần dần ra khỏi sự rối rắm vì sao tất cả mọi người đều nhiều tiền như thế, đem sự chú ý đặt lên hai bên đang trả giá. Bình tĩnh mà xem xét, đôi tình nhân này là phái vững vàng, mỗi một lần kêu giá đều cân nhắc một phen, tuyệt đối không làm việc tổn thất quá lớn. Mà người kia có chút đáng giận, theo nụ cười không quan tâm của hắn có thể phán đoán người này căn bản là không đem việc trả giá này để ở trong lòng, lại cứ đối chọi với đôi tình nhân này, giống như mèo bắt chuột, trước khi ăn thịt luôn phải đùa giớn một phen.

Khi giá lên tới 120 kim, đôi tình nhân không trả giá nữa, cô gái có tàn nhang kia cau mày tức giận nói với người thanh niên kia: "Anh không nói đạo lý, trang bị này rõ ràng là chúng tôi nhìn trúng trước, anh đi theo giỡn cái gì"

https://thuviensach.vn

"Đúng là cô nhìn thấy trước, nhưng giá là tôi trả trước." Hắn khinh thường cười một tiếng: "Đồ ‘Múa Rối Gỗ’ - tôi coi trọng, không có gì không chiếm được, huống chi là một bộ trang bị."

"Anh…" Cô gái kia thật sự tức giận, cô rút pháp trượng ra: "Anh không cần khinh người quá đáng."

Chàng trai bên cạnh lập tức kéo cô lại, hướng về phía Múa Rối Gỗ hơi hơi nở nụ cười: "Múa Rối Gỗ, chúng tôi không muốn tranh với anh, trang bị này vợ tôi rất thích, anh là đàn ông sẽ không cùng con gái tranh đồ đi, bằng không để người khác nhìn thấy sẽ thế nào?"

Lời này làm Múa Rối Gỗ vốn dĩ còn mang theo tươi cười trên mặt, lập tức lạnh lùng hừ một tiếng. Quay đầu nhìn về phía Diệp Hiểu Hạ, mặt không biểu cảm nói: "200 kim, đem trang bị lấy ra."

Diệp Hiểu Hạ lập tức muốn đưa trang bị cho Múa Rối Gỗ, nhưng là lại cảm thấy như vậy thật không có lương tâm. Trang bị này quả thật là đôi tình nhân này nhìn trúng trước, tuy là không ra giá, nhưng bây giờ cô bán đi như vậy trong lòng vẫn có chút băn khoăn.

Cô có chút chần chờ, ánh mắt nhìn Múa Rối Gỗ trở nên trốn tránh: "Nhưng là..."

"300 kim." Múa Rối Gỗ hơi hơi nhăn mày, trong ánh mắt đã nhiễm lên vài phần hàn ý, hắn thậm chí cưỡng chế giao dịch với Diệp Hiểu Hạ, cũng đem 300 kim tệ để vào khung giao dịch.

"Múa Rối Gỗ, anh đừng có không biết xấu hổ. Người ta sẽ không bán cho anh." Cô gái kia đã tức giận đến mức muốn nhảy lên, kêu to với Múa Rối Gỗ.

Nhìn kim tệ kia lắc lắc, Diệp Hiểu Hạ lập tức đem chút lương tâm còn sót kia quăng đến lên chín tầng mây, không chút do dự đem kiện áo choàng

https://thuviensach.vn

kia đặt ở khung giao dịch. Thật không nghĩ đến, Múa Rối Gỗ lại đưa thêm 500 kim tệ, nói: "Tôi còn muốn quần, giày, bao cổ tay."

Không đợi hắn nói hết, Diệp Hiểu Hạ đã đưa trang bị hắn điểm danh đặt ở khung giao dịch.

800 kim a... 800 kim a. Cô thừa nhận bản thân không có đạo đức gì, cũng không có lương tâm gì, nhưng là một người con nợ một trăm sáu mươi mốt vạn tám ngàn, nếu còn đạo đức, lương tâm, người đó sẽ không phải người thường, mà là thánh mẫu.

Lấy được trang bị rồi, Múa Rối Gỗ giống như là có ý khoe, lập tức đem trang bị thay ra, ánh mắt của hắn lại đảo qua đôi tình nhân kia, hừ một tiếng, xoay người rời đi.

"Thật quá đáng. Anh nghĩ chúng tôi dễ khi dễ?" Tuy có chồng ngăn cản, nhưng là cô gái kia không nhịn được, cô động động pháp trượng trong tay, chỉ thấy một cái hỏa cầu, bay qua đám người, bay đến chỗ Múa Rối Gỗ. Chỗ mà hỏa cầu bay qua đều bị đốt cháy, khí nóng tản ra, trong không gian tràn ngập một loại không khí nguy hiểm, chỉ thấy hỏa cầu kia đập vào lưng Múa Rối Gỗ tạo thành một mảnh cháy đen, hơn nữa trên đầu hắn có chữ hồng bay ra "-31".

"Muốn chết?" Múa Rối Gỗ xoay người, đôi mắt như lửa cháy, không chút do dự quăng vào cô gái kia một cái hỏa cầu, khi hỏa cầu kia nện trúng vào người cô gái thì trên người hắn cũng bị hai hỏa cầu đánh trúng.

Diệp Hiểu Hạ nhìn một màn này, chỉ thấy đôi tình nhân bắt đầu công kích Múa Rối Gỗ. Chỉ trong chớp mắt, Tân thủ thôn vốn yên bình này, vậy mà hỏa cầu bay lên bay xuống, không khí cực kì khẩn trương.

Kỳ thực, đều là tân thủ, mà tân thủ thì không có nhiều kỹ năng công kích hoa lệ, cũng không có kỹ năng khống chế cường đại, càng không có trang bị

https://thuviensach.vn

nghịch thiên. Trong lúc mới có một kĩ năng như vậy thì đánh nhau chính là xem ai có tốc độ công kích nhanh, ai công kích được nhiều .

So với Múa Rối Gỗ vừa thay trang bị màu lục, đôi tình nhân này không chiếm được thế thượng phong. Thương tổn bọn họ tạo ra không vượt quá 33 mà thương tổn Múa Rối Gỗ tạo ra cho họ là 70. Tuy nhiên, Múa Rối Gỗ cũng không có chiếm tiện nghi, tuy rằng thương tổn hắn tạo ra cao, nhưng là hắn phải đối mặt với hai người, mỗi lần nhận thương tổn cộng vào so với thương tổn hắn tạo ra cũng không thấp nhiều lắm.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Bí Mật Nhiều Tiền.

Tại sao lại đánh nhau vì một câu nói đâu? Này, trong trò chơi này nguy hiểm quá đi. Hơn nữa bọn họ cũng không có mâu thuẫn gì lớn lao, chỉ là một kiện trang bị thôi mà, cần phải làm vậy sao? Diệp Hiểu Hạ ngồi xổm bên cạnh quầy hàng, nhìn chằm chằm vào chỗ đánh nhau đến thất thần.

"Uy, cô có bán hàng không?" Bên kia đánh nhau dẫn tới không ít người vây xem náo nhiệt nhưng cũng có không ít người đến mua hàng.

"Nga, nga, bán bán ." Diệp Hiểu lúc này mới hồi phục tinh thần, đem ánh mắt từ chỗ đánh nhau chuyển về.

Vì Múa Rối gỗ trả giá cao nên những trang bị còn lại của Diệp Hiểu Hạ đều có giá không dưới 100 kim tệ. Tuy vậy đống trang bị bạch sắc (màu trắng) đó chỉ trong nháy mắt đã hết sạch.

"A? Hiểu Hạ? Cô ngồi đây bán gì vậy?" Cô chưa kịp đem tiền ra đếm thì lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc. Dưới ánh trăng soi sáng, một khuôn mặt tươi cười xán lạn lọt vào mắt cô. Nụ cười ôn hòa như hoa xuân, mái tóc ngắn hôn độn, áo giáp loang lổ, còn cả thanh trường thương ở sau lưng.

Máng Xối Hoa Lưu cười cười đứng ở trước mặt Diệp Hiểu Hạ nhìn trang bị trên người cô khen ngợi: "Oa, thay trang bị rồi? Thật là đẹp. Trang bị này ở đâu vậy? Không giống trang bị trong tiệm may."

https://thuviensach.vn

"Máng Xối Hoa Lưu?" Diệp Hiểu Hạ nở nụ cười, cô nhìn thấy Trúc Nhận Ngàn Trần đứng sau lưng Máng Xối Hoa Lưu liền nói: "Còn có Trúc Nhận Ngàn Trần, hai người đi rừng rậm màu xanh đã trở lại?"

"Uh, trở về tu sửa trang bị." Máng Xối Hoa Lưu thẳng đứng lên tử, ánh mắt lại bị màn đánh nhau kia hấp dẫn, hắn nghiêng đầu: "Thật không ngờ, vừa vào thôn liền thấy một màn như vậy, vừa mở trò chơi mà..." Bỗng nhiên hắn dừng lại, quay đầu nhìn nhìn Diệp Hiểu Hạ, thấp giọng nói thầm, trong giọng nói tràn đầy tò mò: "Trang bị của cô giống của pháp sư nam kia nga..."

Diệp Hiểu Hạ cười khổ một chút, đã bị đã nhìn ra, cô không muốn tiếp tục giả bộ như không biết. Đành phải đem chuyện vừa rồi xảy ra một năm một mười nhỏ giọng nói cho hai người, thở dài một hơi: "Luôn cảm thấy là trách nhiệm của tôi, nếu tôi không đem trang bị bán cho hắn, thì sẽ không..."

"Cái này có gì mà phải nghĩ." Cô còn chưa nói xong, Máng Xối Hoa Lưu liền vỗ vai cô."Lấy lại tinh thần đi. Ở trong trò chơi không cần quan tâm nhiều như vậy."

Diệp Hiểu Hạ ngẩng đầu, nhìn Máng Xối Hoa Lưu, trên mặt Máng Xối Hoa Lưu là nụ cười không thèm quan tâm làm cho người ta có một sự tin tưởng kiên định.

"Không sai, ở trong trò chơi dù có chuyện gì cũng đều là của cá nhân mỗi người, cô không cần áy náy, bọn họ đánh nhau, là do họ muốn đánh nhau mà thôi. Ở thời điểm thích hợp, địa phương thích hợp, gặp người thích hợp, liền đánh một trận, chỉ thế thôi, không có quan hệ gì với cô. Cô chỉ là bán trang bị kiếm tiền, làm buôn bán không có lý do gì lựa chọn lỗ vốn, đúng không?" Trúc Nhận Ngàn Trần cũng hơi hơi nở nụ cười, hắn cũng vỗ vỗ bả vai Diệp Hiểu Hạ: "Không cần để trong lòng, nếu chuyện gì cô cũng để như vậy, thì cô không thể chơi trò chơi này đâu."

https://thuviensach.vn

Nghe bọn hắn khuyên bảo như vậy, trong lòng Diệp Hiểu Hạ mới hơi hơi có chút thoải mái. Cô dùng sức gật đầu, xem ra, ở trong trò chơi này việc cô muốn đối mặt còn rất nhiều rất nhiều đâu.

"Đúng rồi, vì sao bọn họ có nhiều tiền như vậy a? Mua 1 kiện trang bị liền mấy trăm kim tệ, mà trên người tôi một cái kim tệ cũng không có." Đột nhiên, Diệp Hiểu Hạ lại nghĩ tới một việc, vội vàng nhỏ giọng hỏi hai người.

"Cực Hạn là một trò chơi có thể chuyển đổi giữa hiện thực tệ (tiền thật) cùng trò chơi tệ (tiền trong trò chơi). Nói cách khác, trò chơi tệ có thể chuyển thành hiện thực tệ, mà hiện thực tệ cũng có thể chuyển thành trò chơi tệ. Chỉ cần mở một tài khoản ở ngân hàng, hiện thực tệ cùng trò chơi tệ là có thể tự do chuyển đổi. Một đồng hiện thực tệ có thể đổi 1 kim, bất quá, lúc chuyển đổi ngân hàng sẽ khấu 5% làm phí tổn công ty đưa vào hoạt động, còn có thu nhập từ thuế." Đây là điều mà ai cũng biết nhưng vì đối phương là Diệp Hiểu Hạ nên hắn phải nói rõ ràng một chút.

Trúc Nhận Ngàn Trần rất cẩn thận giúp Diệp Hiểu Hạ giải thích nghi hoặc, thuận tiện nở nụ cười: "Cho nên, không phải những người đó có tiền, chẳng qua là bọn họ chuyển hiện thực tệ vào trò chơi. Trò chơi này, đánh quái không rớt tiền, tỉ lệ rớt tài liệu cực nhỏ, mà trang bị lại càng ít. Nếu không, mấy người kia làm sao có thể vì 1 kiện trang bị sơ cấp mà xuất thủ đâu?"

Hiểu rõ ngọn nguồn, Diệp Hiểu Hạ không rối rắm việc này nữa. Ba người lại hàn huyên một lúc, Máng Xối Hoa Lưu cùng Trúc Nhận Ngàn Trần trừ bỏ tỏ vẻ ghen tị khi biết Diệp Hiểu Hạ học thuật thu thập ra, đều giục cô luyện cấp, đứng mãi ở Tân thủ thôn không phải chuyện gì tốt. Sau đó đều từ biệt đi làm nhiệm vụ .

Tuy là trận chiến vẫn còn tiếp tục nhưng cô không có hứng thú xem. Cô đếm số kim tệ trên người, có một ngàn sáu trăm kim tệ. Ban đầu cô còn

https://thuviensach.vn

không xác định được chơi game có thể kiếm tiền không, nhưng là bây giờ thì cô đã có thể yên tâm.

Chơi trò chơi thật sự có thể kiếm tiền trả nợ.

Diệp Hiểu Hạ quyết định khi nào log out phải đi ngân hàng mở tài khoản đem tiền chuyển ra ngoài. Cô chính là một tục nhân, thích nhìn con số ở sổ tiết kiệm tăng lên.

Ra khỏi thôn, cô lại đi tới khu luyện cấp 6-10. Có lẽ là bây giờ là giờ ăn tối, có lẽ là người chơi khác đều đi tìm thôn trưởng để học thuật thu thập, cũng có lẽ là nguyên nhân khác mà cô không biết, khu vực này bây giờ yên tĩnh hơn nhiều.

Tuy là vẫn có người đánh quái luyện cấp nhưng lượng người đã ít hơn vừa rồi rất nhiều.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Túi Mới, Vũ Khí Mới.

Gió đêm man mát nhẹ nhàng lướt qua đồng cỏ xanh mướt, đem cả đồng cỏ trở thành những cuộn sóng mềm mại, phập phồng lên xuống, đẹp vô cùng.

Áo choàng của Diệp Hiểu Hạ bị thổi bay lên, tóc cũng bị thổi tung lên, dưới ánh trăng yên tĩnh này, mọi thứ trong trời đất đều bị thổi tung. Cô vươn tay, đem sợi tóc bay tán loạn trên mặt cài ra sau tai, sau đó mới chậm rãi đi tới chỗ đàn trâu đang thản nhiên gặm cỏ.

Đến phạm vi công kích xa nhất, cô dừng chân, lấy pháp trượng gỗ thô từ sau lưng xuống, chọn một con trâu, học theo các pháp sư khác, chậm rãi niệm Hỏa Cầu Thuật. Động tác này cô đã nhìn rất nhiều lần, vô số lần tưởng tượng người niệm pháp thuật kia là mình.

Cho đến khi, quả cầu lửa nho nhỏ bay ra từ tay cô, khiến cô cảm giác khẩn trương không nói nên lời. Quả cầu lửa bay ra, âm thanh ‘’đồm độp’’ giống như đang thiêu đốt tâm trí cô, có một sự hưng phấn kỳ quái. Quả cầu lửa vẽ lên một đường cong hoàn mỹ giữa ban đêm, rốt cục "Bùm" một tiếng đập vào trên người con trâu mà Diệp Hiểu Hạ chọn.

"-103" Giá trị thương tổn lập tức xuất hiện trên người con trâu, mà thanh máu xuất hiện khi bị công kích ở trên đầu con trâu cũng lập tức giảm ba phần tư. Nhìn giá trị thương tổn này, Diệp Hiểu Hạ hơi ngây người, cái này cao hơn rất nhiều lần so với lúc cô dùng cành cây...

https://thuviensach.vn

Con trâu kia lập tức quay đầu, hai mắt đỏ như lửa, trong lỗ mũi thổi phì phì phẫn nộ, chạy như điên tới chỗ Diệp Hiểu Hạ. Cô không chút hoang mang lại niệm Hỏa Cầu Thuật, con trâu kia ngã xuống đất. Diệp Hiểu Hạ vội vàng chạy tới, nhặt rác, thuận tiện lột da.

Một bên đánh quái, một bên lột da, thỉnh thoảng còn xuất hiện thảo dược và khoáng thạch, túi Diệp Hiểu Hạ chỉ có hai mươi ô... Không, chính xác thì chỉ có mười sáu ô, túi rất nhanh lại đầy. Nó khiến cô rất bất đắc dĩ, kinh nghiệm chưa tăng được 15%, cô lại phải về thôn, bán rác trên người, lại đem da, khoáng thạch, còn có dược thảo gửi ở kho hàng, sau đó lại trở về khu luyện cấp.

Mấy vòng như vậy, Diệp Hiểu Hạ thật sự là không chịu nổi, cô ôm một đống da thô tìm thợ may. Thợ may thấy cô lại ôm một đống da đến, vui vẻ ra mặt: "Hiểu Hạ muốn làm cái gì? Có phải muốn làm vài bộ trang bị nữa để tìm trang bị cực phẩm hay không?"

Đầu Diệp Hiểu Hạ ong ong, cô bị ép buộc cả đêm (thời gian trò chơi), cuối cùng lấy được mười tổ da, cô cũng không muốn mang toàn bộ làm trang bị. Tuy làm trang bị có thể lập tức đổi thành kim tệ, nhưng là, nếu có thể đổi thành vài cái túi thì rất tốt. Như vậy chẳng những có thể tiết kiệm thời gian, có khi giá của cái túi này cũng rất khả quan. Tục ngữ nói, mài đao không uổng công đốn củi, có đôi khi ham món lợi nhỏ lại bị thiệt thòi lớn.

"Đại thẩm, có thể làm vài cái túi hay không?" Diệp Hiểu Hạ đếm chỗ để túi trên người còn để được 5 túi: "Tôi muốn năm cái."

"Làm túi?" Lão thợ may hơi hơi sửng sốt: "Có thể, có thể, bất quá làm túi thật lãng phí da." Bà cúi đầu đếm số da Diệp Hiểu Hạ đưa, sau đó mới nói: "Số da này của cô, cũng chỉ có thể làm 5 cái."

Này cũng quá phí da đi. Diệp Hiểu Hạ nghe thấy lão thợ may nói như vậy, không khỏi âm thầm líu lưỡi. Bất quá, cô vẫn kiên trì : "Tuy có chút

https://thuviensach.vn

lãng phí, nhưng là, tôi vẫn muốn làm túi, có thể không?"

Lão thợ may gật gật đầu, cười: "Đây là tất nhiên, cô chờ một chút." Nói xong liền xe chỉ luồn kim, lại kéo lại thước, không mất bao lâu, 5 cái túi đã xuất hiện trước mặt Diệp Hiểu Hạ.

Nhìn cái túi kia cô không khỏi vui mừng, cầm lên bỏ vào người cũng không xem thuộc tính, lúc này mới phát hiện, một túi chỉ có 8 ô, so với 20 ô trong tưởng tượng của cô là kém xa. Cô không khỏi có chút thất vọng, lão thợ may nhìn ra biểu tình thất vọng của cô, vì thế giải thích: " Da thô nhiều nhất cũng chỉ có thể làm túi 8 ô, làm túi tốt hơn thì cần da cao cấp, hơn nữa cần kỹ thuật cắt may cao cấp. Tôi thật sự là không làm được. Nếu sau này cô đến thành phố lớn, hoặc là chính mình học cắt may, nói không chừng có thể làm túi tốt hơn."

Nghe thấy lão thợ may giải thích như vậy, trong lòng Diệp Hiểu Hạ cũng bình thường trở lại, cô vội vã hướng bà nói cảm ơn. Dù sao có thêm 5 cái túi này, cô đã có 40 ô dự trữ, cũng đã đáng giá cao hứng, làm người vui vẻ mới là quan trọng nhất.

Ra khỏi tiệm may, cô lại đi đến tiệm rèn, không biết chỗ quạng đồng trên tay có đủ để làm một cây pháp trượng mới không.

Có vẻ như NPC trong thôn thấy Diệp Hiểu Hạ mang tài liệu đến làm trang bị, vũ khí là điều tất nhiên, cho nên khi cô đứng ở tiệm rèn còn chưa kịp nói ý đồ cả mình, thợ rèn kia cũng đã cười hề hề mở miệng: "Cô tính làm một căn pháp trượng đúng không?"

Cái này cũng biết sao? Diệp Hiểu Hạ giơ giơ lông mày, NPC chẳng lẽ đều có thuật đọc tâm sao? Cư nhiên cô còn không mở miệng đã có thể biết cô muốn làm cái gì. Cô cũng không phủ nhận, gật gật đầu, lấy 6 tổ quặng đồng trong túi ra, đặt ở trên đất: "Tôi muốn làm một căn pháp trượng,

https://thuviensach.vn

nhưng lại không biết cần bao nhiêu quặng đồng, vì thế đem tất cả quặng đồng mang đến."

Thợ rèn nhìn quặng đồng dưới đất, ánh mắt tỏa sáng. Hắn ngồi xuống, trên cơ bắp đầy mồ hôi. Hắn ngẩng đầu nhìn Diệp Hiểu Hạ, cười vui vẻ: "Làm pháp trượng không cần nhiều khoáng thạch lắm, ngũ khối là đủ rồi."

"Thế làm trường thương cùng trường kiếm?" Diệp Hiểu Hạ suy nghĩ một hồi, mới lại hỏi. Máng Xối Hoa Lưu dùng trường thương, mà trường kiếm là vũ khí của Trúc Nhận Ngàn Trần. Từ khi quen bọn họ, bọn họ đã giúp cô rất nhiều, Diệp Hiểu Hạ luôn cảm thấy mình cấp hai người kia không ít phiền toái, luôn luôn muốn cám ơn bọn họ, lại không biết nên làm thế nào. Hiện tại cô muốn đổi vũ khí, vậy đưa bọn họ một căn vũ khí mới là được.

"Trường thương và trường kiếm?" Thợ rèn tò mò đánh giá Diệp Hiểu Hạ một chút, xác nhận đây là một pháp sư, thật sự không rõ cô muốn làm vũ khí vật lý công kích làm gì."Vũ khí cấp bao nhiêu?."

Máng Xối Hoa Lưu và Trúc Nhận Ngàn Trần cấp bao nhiêu? Cái này thật là làm khó Diệp Hiểu Hạ, trong danh sách hảo hữu không có hiện cấp bậc, cô làm sao biết hai người kia bao nhiêu cấp. Bất quá, bọn họ đã đi lục sắc rừng rậm thật lâu, đại khái đã qua cấp 15 đi.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Nếu Cô Coi Tôi Là Bạn.

Trường thương và trường kiếm cấp 15 đều cần 10 khối quặng đồng, pháp trượng cấp 5 cần 5 khối quặng đồng, 6 tổ quặng đồng tổng cộng là 120 khối, Diệp Hiểu Hạ tính tính một chút, liền bảo thợ rèn kia làm 4 thanh trường thương và trường kiếm, cùng với 8 căn pháp trượng. Đại khái cũng vì cần tôi luyện kỹ thuật để tham gia khảo hạch, mà thợ rèn vui vẻ giúp Diệp Hiểu Hạ làm, mà không nói gì về giá cả.

Khi vũ khí làm xong, Diệp Hiểu Hạ lấy ra 3 cái có thuộc tính tốt nhất, để pháp trượng lại cho mình dùng, mà trường thương và trường kiếm định để lại cho Máng Xối Hoa Lưu và Trúc Nhận Ngàn Trần .

Pháp trượng đồng thô và pháp trượng mộc thô tuy đều là pháp trượng cấp 5, nhưng là thuộc tính chênh lệch cũng không phải một ít. Vì thuộc tính đối lập mà Diệp Hiểu Hạ càng yêu thích vũ khí lục sắc này.

Pháp trượng mộc thô: công kích: 1, ma pháp +1, tốc độ công kích: 3. 0. Yêu cầu chức nghiệp: Pháp Sư, cấp bậc yêu cầu: 5.

Pháp trượng đồng thô: trang bị lục sắc, công kích: 3, ma pháp +3, cường độ công kích ma pháp +10%, tốc độ công kích: 3. 0. Yêu cầu chức nghiệp: Pháp Sư, cấp bậc yêu cầu: 5.

Không chỉ có thuộc tính khác biệt, mà ngay cả tạo hình cũng khác nhau không ít.

https://thuviensach.vn

Pháp trượng mộc thô chỉ là một căn trượng gỗ phổ thông, ở trên đầu quấn một mảnh vải tím làm trang sức. Mà Pháp trượng đồng thô tuy rằng tạo hình cũng không tinh xảo, nhưng so với pháp trượng mộc thô kia, thật sự là đẹp hơn nhiều lắm. Thân trượng là gỗ mun tỏa sáng, mà trên đầu trượng là đồng đỏ thay cho đá quý làm trang sức. Không chỉ vậy, có lẽ là vì trang bị lục sắc nên trên đầu trượng có một chút ánh sáng nhàn nhạt.

Đương nhiên, ánh sáng đó có thể xem nhẹ, nhưng là nó lại làm tâm hồn yêu cái đẹp của Diệp Hiểu Hạ được an ủi.

Cất xong trường thương và trường kiếm muốn đem tặng, Diệp Hiểu Hạ đem 3 thanh trường thương, 3 thanh trường kiếm và 7 căn pháp trượng còn thừa lại vào trong thôn bán. Tính toán thời gian, hiện tại hắn là đêm khuya, tuy rằng người trong trò chơi ít hơn ban ngày, nhưng ở trong Tân Thủ Thôn vẫn rộn ràng nhốn nháo, náo nhiệt phi thường. Ở trước tiệm may, tiệm rèn, cửa hàng dược phẩm, người chơi nhiều không kể xiết.

Lúc làm vũ khí mới ở tiệm rèn cũng có vài người chơi chú ý tới Diệp Hiểu Hạ, nên khi cô đứng ở giữa thôn, còn chưa kịp mở quán, đã có mấy người chơi vây quanh hỏi: "Mỹ nữ có vũ khí của ma pháp phụ trợ không?"

"Không có." Diệp Hiểu Hạ lắc đầu, cô không có nghe qua cái chức nghiệp này.

(chức nghiệp = nghề)

"Mỹ nữ, có trang bị gì, có đồ cấp 10 không?"

"Mỹ nữ, có vũ khí cận chiến không?"

"Mỹ nữ, có pháp trượng không? Giống căn của cô ý?"

"..."

https://thuviensach.vn

Bảy miệng tám lời làm Diệp Hiểu Hạ choáng váng đầu óc, cũng không biết muốn trả lời ai trước thì tốt, đành phải vừa mở quán vừa nhắn tin cho Máng Xối Hoa Lưu: "Về thôn gấp, có việc."

Giá vũ khí và giá trang bị không giống nhau. Nhưng mà Diệp Hiểu Hạ cũng không biết quy tắc ngầm như vậy, cô ước chừng trang bị quý nhất bán được 300 kim, như vậy vũ khí tốt xấu gì cũng có thể bán được 100 kim, đang định điền giá, liền thấy một giọng nữ sảng khoái: " Trường kiếm đồng thô công kích 15, lực lượng +6 kia tôi lấy, 300 kim. Không được tranh của tôi."

Diệp Hiểu Hạ ngẩng đầu, không khỏi nở nụ cười, ai vậy a? Không phải là Điền Gia Nhị Thiếu Gia sao, trên người cô ấy mặc trang bị da thô, chen vào đám người, lấy tốc độ kinh người nhặt thanh trường kiếm lên, lật lên lật xuống xem, vẻ vui sướng trên mặt giống như nhặt được một khối vàng. Bên này cô ấy chảy nước miếng với thanh trường kiếm, bên kia đã gấp gáp giao dịch với Diệp Hiểu Hạ.

"Nhị thiếu gia, cô muốn thanh kiếm này?" Diệp Hiểu Hạ nhịn cười nhìn vẻ mặt háo sắc chảy nước miếng với thanh kiếm của Điền Gia Nhị Thiếu Gia, nhẹ nhàng nói một câu.

Điền Gia Nhị Thiếu Gia đang chảy nước miếng với trường kiếm đồng thô kia, đột nhiên nghe thấy có người gọi, liền ngẩng đầu nhìn. Chỉ thấy một cô gái mỉm cười với cô, cô gái đó có làn da trắng nõn, mặt mày thanh tú, mái tóc thật dài tết sơ sơ, ngồi ở sau tấm vải trắng. Trên người mặc 1 kiện pháp bào màu nâu nhạt, không phô trương nhưng vô cùng dễ nhìn. Cô không khỏi ngẩn người, cô gái trước mắt sao lại thấy quen quen nhỉ?

Điền Gia Nhị Thiếu Gia không nhận ra Diệp Hiểu Hạ cũng đúng, lúc gặp nhau, Diệp Hiểu Hạ cả người chật vật, hơn nữa là một người luôn thích thêm hảo hữu lung tung, đối với Diệp Hiểu Hạ chỉ gặp có một lần thật sự có chút mơ hồ.

https://thuviensach.vn

"Thế nào? Không nhớ ra? Tôi chính là người ở tiệm may hỏi làm sao để may quần áo." Diệp Hiểu Hạ thấy vẻ mặt mê mang của Điền Gia Nhị Thiếu Gia, nhịn không được nhắc nhở cô. Ai, sức hút của cô thật sự rất thấp, lần đầu tiên là Trúc Nhận Ngàn Trần không nhận ra cô, lần thứ hai là Điền Gia Nhị Thiếu Gia lại không nhận ra cô, đoán chừng về sau cô còn phải tự giới thiệu nhiều nữa.

"A, hóa ra là Diệp Hiểu Hạ." Điền Gia Nhị Thiếu Gia vụng trộm nhìn thoáng qua khung giao dịch, rốt cục nhớ ra cô gái có diện mạo thanh tú này là ai, cô lại đánh giá trên dưới Diệp Hiểu Hạ một chút, sau đó chậc chậc: "Không nhìn ra, cô đổi trang bị thật đúng là làm người khác không nhận ra, tôi thiếu chút nữa là không nhận ra." (Yên Hoa: Cô căn bản là không có nhận ra. (ヽ(ﾍ _ ヽ)ノ)

Lời này làm Diệp Hiểu Hạ dở khóc dở cười:" Nếu cô thích thanh kiếm này..."

"Đã là người quen, tôi sẽ không ép giá. 400 kim, nhiều đến tôi cũng không cấp dậy nổi, cô cũng đừng so đo." Điền Gia Nhị Thiếu Gia cười sang sảng, cô lại bỏ thêm 100 kim vào khung giao dịch, một bên vỗ vai Diệp Hiểu Hạ, một bên nói.

"Tôi không có ý này, tôi muốn nói..." Diệp Hiểu Hạ vội vàng lắc đầu, cô vốn định nói bán cho Điền Gia Nhị Thiếu Gia giá 100 kim. Vô luận là trong trò chơi hay ở trong hiện thực, Diệp Hiểu Hạ luôn muốn có nhiều bạn hơn.

"Tôi nói bao nhiêu chính là bấy nhiêu, cô không cần khách khí với tôi." Điền Gia Nhị Thiếu Gia thu liễm tươi cười có chút khoa trương kia, đánh gãy lời giải thích của cô, lẳng lặng nhìn Diệp Hiểu Hạ, ánh mắt lộ ra một tia sáng, phảng phất đã sớm hiểu rõ tâm tư Diệp Hiểu Hạ: "Nếu coi tôi là bạn thì đem thanh kiếm bán cho tôi."

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ há miệng thở dốc, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu cười cười, đem trường kiếm giao dịch với Điền Gia Nhị Thiếu Gia.

"Thế nào? Cô cũng nói đến nhân tính sao? Nếu biết xấu hổ, thì bán cho tôi căn pháp trượng kia giá 5 kim." Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng như dao nhọn đâm vào giữa hai người.

Chương 19: Muốn gán tội cho người khác thì sợ gì không có lý do.

Sáng sớm trong trò chơi đẹp hơn nhiều so với sáng sớm ở ngoài đời, chẳng những không khí tươi mát mà ngay cả ánh mặt trời cũng sáng ngời. Mang theo độ ấm chiếu vào người, tạo nên một sự thoải mái không nói nên lời. Giống như đang thúc giục lữ hành mau mau đi tiếp hành trình sau một đêm nghỉ ngơi. Khung cảnh sáng sớm như vậy, dưới ánh mặt trời như vậy, làm cho người ta muốn làm những việc vui vẻ, nhưng mà có những việc khiến nguwoif không thoải mái lại cứ xảy ra.

Diệp Hiểu Hạ cũng coi như quen biết người đang nói, chính là cô gái trong đôi tình nhân đêm qua (thời gian trò chơi) muốn mua trang bị. Diệp Hiểu Hạ lúc đầu có chút ngại ngùng với cô ta, sau khi nghe Máng Xối Hoa Lưu và Trúc Nhận Ngàn Trần nói như vậy, trong lòng cô vẫn có chút ngại.

Cô không phải người thích chiếm tiện nghi, lại càng không phải người biết tính kế người khác, nếu không phải cô nợ quá nhiều, đêm qua có khi cô sẽ bán cho đôi tình nhân này bộ trang bị kia, nhưng mà, cô cũng có nan ngôn chi ẩn của cô.

"Hắc, cô nói chuyện thật không khách khí, ai chẳng biết giá vũ khí cao, nhưng cô lại trả 5 kim? Pháp trượng ở đây đều là trang bị lục sắc, trong cửa hàng tuyệt đối không mua được, nếu không tôi cho cô 5 kim, cô đi làm cho tôi một căn pháp trượng lục sắc đến đây." Diệp Hiểu Hạ còn chưa kịp mở miệng, Điền Gia Nhị Thiếu Gia đã gào to hô nhỏ.

https://thuviensach.vn

"Tôi không nói chuyện với cô, cô đừng ở đây nói nhảm." Cô gái kia đảo cặp mắt trắng dã, trừng mắt nhìn Điền Gia Nhị Thiếu Gia, hừ hừ cái mũi tỏ vẻ khinh thường, đảo mắt lại nhìn Diệp Hiểu Hạ lạnh lùng nói: "5 kim, căn có thuộc tính tốt nhất kia, đưa tôi nhanh lên."

"Không có tiền thì đừng có mở miệng kẻo xấu hổ. 5 kim, cô cũng dám mở miệng nói ra, tôi còn thấy ngượng thay cô." Diệp Hiểu Hạ lôi kéo Điền Gia Nhị Thiếu Gia, không muốn cô ấy ầm ĩ với cô gái này.

"Hừ, cô thì biết cái gì?" Cô gái kia cũng không quan tâm đến Điền Gia Nhị Thiếu Gia, cưỡng chế giao dịch với Diệp Hiểu Hạ, bỏ vào khung 5 kim tệ, thúc giục: "Diệp Hiểu Hạ, cô đem căn pháp trượng kia cầm lên nhanh đi."

Diệp Hiểu Hạ nhìn tên đối phương trên khung giao dịch, hóa ra cô ta tên là Tử Tước Người Yêu, tuy rằng cô có chút áy náy vì sự kiện trang bị kia, nhưng cô lại rất phản cảm cô gái này vô lý như vậy. Huống chi, nếu cô thật sự bán căn pháp trượng kia với giá 5 kim cho cô ta, chỉ sợ những căn pháp trượng khác sẽ không bán được giá cao, hoặc là nói, cô về sau đừng nghĩ kiếm tiền. Cái này không thể được, cô còn muốn dựa vào cái này kiếm tiền trả nợ.

Vì thế cô yên lặng cự tuyệt giao dịch với Tử Tước Người Yêu, lắc đầu, kiên định nói: "Xin lỗi, pháp trượng này không thể bán với giá 5 kim."

"Không thể bán?" Giọng nói của Tử Tước Người Yêu đột nhiên sắc nhọn, cô nói với Diệp Hiểu Hạ: "Cô vừa rồi rõ ràng giảm giá cho cô gái này, tại sao đến lượt tôi lại không thể bán? Cô thật đúng là biết cách buôn bán."

"Tôi như thế nào..." Diệp Hiểu Hạ lúc đầu còn có chút áy náy, nhưng sau khi nghe cô ta răn dạy và chỉ trích chút áy náy đó cũng mất luôn, cô lập tức phản bác, cũng không nghĩ đến Tử Tước Người Yêu thật sự là người lợi

https://thuviensach.vn

hại, tốc độ nói chuyện lại nhanh, thanh âm lại cao, rất nhanh liền đánh gãy lời nói của cô, hơn nữa át cả âm thanh của cô.

"Nếu không phải hôm qua cô cố tình kéo dài thời gian, Múa Rối Gỗ làm sao có thể đoạt trang bị của tôi? Còn đánh chúng tôi, thậm chí còn giết tôi 2 lần? Chẳng lẽ không phải trách nhiệm của cô sao? Hiện tại tôi không cần cô phụ trách, cũng không truy cứu trách nhiệm của cô, chính là để cô bán vũ khí giá rẻ cho tôi, cô lại nói như vậy? Cô rốt cuộc có phải người không, có muốn buôn bán không?" Tử Tước Người Yêu quả thật có bản sự đổi trắng thành đen, cô ta trách móc một phen làm Diệp Hiểu Hạ sắc mặt trắng bệch, môi run run, lại nói không ra lời.

Muốn gán tội thì sợ gì không có lý do, huống chi Diệp Hiểu Hạ chỉ là bán trang bị, đây là việc cô tình tôi nguyện, tại sao qua miệng Tử Tước Người Yêu, cô lại trở thành đầu sỏ mọi việc?

Tuy Điền Gia Nhị Thiếu Gia không biết rõ ràng sự việc, nhưng cô vẫn tức giận khi nghe thấy lời của Tử Tước Người Yêu, cô thấy Diệp Hiểu Hạ sắc mặt trắng bệch không nói nên lời, lập tức nói: "Làm buôn bán cần phải cô tình tôi nguyện, lấy giá cao, cô thật là không biết điều. Chẳng lẽ tuần trước cô thích cái cốc ở trong siêu thị, tuần này cô đi người ta bán mất rồi, cô còn muốn đi tố cáo ở hội người tiêu dùng? Cô chẳng lẽ không biết là cơ hội một khi mất đi thì không thể có nữa? Mua được thì mua, không mua được thì cút sớm. Đường ở Tân Thủ Thôn rộng rãi, không có ai chặn đường cô đâu."

"Vợ à, vợ à, em đừng giận nữa, mua bán đừng nói như vậy." Đúng lúc hai bên đang giằng co không bên nào chịu nhường thì chồng của Tử Tước Người Yêu chen vào đám đông, kéo cô ta ra. Sau đó chào Diệp Hiểu Hạ, cười nói: "Xin lỗi, tôi là Tử Tước, vợ tôi nóng tính, cô đừng để trong lòng."

Gặp được người có vẻ biết rõ trái phải, trong lòng Diệp Hiểu Hạ tuy thở phào, nhưng cũng không cười nổi, đành phải rầu rĩ nói: "Không có gì."

https://thuviensach.vn

"Tôi biết vợ tôi ra giá kia là quá đáng, nhưng mà căn pháp trượng đồng thô này là vũ khí cấp 5, cũng không dùng được bao lâu lại phải đổi, cho dù là tỉ lệ rơi vũ khí nhỏ, nhưng cũng không có nghĩa là không rơi, chúng tôi đi đánh BOSS, thế nào cũng sẽ rơi đồ. Vũ khí nhanh phải đổi như vậy, lại muốn bán với giá mấy trăm đến 1000 kim là điều vô lý, cho nên cô bán căn pháp trượng này cho chúng tôi giá 20 kim đi, đúng rồi, chúng tôi lấy 2 căn." Tử Tước vẫn ôn hòa nói chuyện, nhưng càng nói càng làm cho người nghe hộc máu.

Hắn chẳng những hung hăng ép giá, mà còn bỡn cợt đồ Diệp Hiểu Hạ bán không đáng một đồng, muốn dội một chậu nước lạnh vào những người muốn mua vũ khí đứng bên, làm bọn họ đứng dậy. Không chỉ vậy, một chiêu này của hắn muốn khắc chế đường sinh ý của Diệp Hiểu Hạ, nếu một chiêu này ứng nghiệm, chỉ sợ sau này Diệp Hiểu Hạ không thể dựa vào con đường bán đồ kiếm tiền trả nợ nữa.

So với Tử Tước Người Yêu, độ ác độc của người này chỉ có hơn chứ không có kém.

Diệp Hiểu Hạ vốn chính là tiểu bạch, đối với lời của Tử Tước nói cũng không hiểu rõ lắm, cô cũng chưa hiểu biết về trò chơi này bao nhiêu, làm sao có thể lý giải hắn thao thao bất tuyệt? Mà Điền Gia Nhị Thiếu Gia lại nghẹn lời không nghĩ ra cách phản bác hắn, cãi nhau thì cô biết, nhưng nói lý cô không làm gì được.

Nhất thời, hai người đều không nói gì, khí thế nhỏ đi nhiều.

"Ui, lời này nói thật dễ nghe. Chỉ bằng lời nói của anh, tùy tiện nói nói là BOSS tự ngã chổng vó xuống cho anh muốn làm gì thì làm? Muốn đánh thì đánh, muốn chửi thì chửi, kể cả anh muốn hạ lưu, nó cũng cởi quần cho anh làm?"

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Đừng Chặn Đường Tiền Tài Của Người Khác.

Cái gọi là mưa đúng lúc, đại khái chính là như thế này. Khi bạn gặp hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng, hắn đến đúng lúc, cứu bạn ra khỏi nguy hiểm, nhìn lại, một đừng đã đi qua đúng là hữu kinh vô hiểm.

Về phần Diệp Hiểu Hạ, câu nói kia thật sự là cơn mưa của cô.

Vô luận đất nước nào, vô luận chủng tộc cái nào, vô luận bạn được giáo dục như thế nào, quần chúng đều đối xử giống nhau thôi. Đặc biệt đối với tình huống xem náo nhiệt này, bọn họ đều vui vẻ tích cực hợp tác. Thấy có người muốn can thiệp, quần chúng vây xem không rõ chân tướng lập tức tự giác tránh ra một đường, nhường cho người nói chuyện kia có thể thuận lợi đi vào vòng luẩn quẩn.

Người nói chuyện này không phải ai khác, chính là Máng Xối Hoa Lưu và Trúc Nhận Ngàn Trần nhận được tin nhắn của Diệp Hiểu Hạ chạy về thôn.

"Máng Xối, Ngàn Trần..." Diệp Hiểu Hạ cảm thấy nhẹ nhõm, cô nhẹ nhàng hô một tiếng, lại thấy Trúc Nhận Ngàn Trần nhẹ nhàng khoát tay, bảo cô đừng nói chuyện, cô liền ngậm miệng lại, không nói chuyện.

"Vợ chồng tôi muốn mua đồ, không biết tại sao hai vị lại nói như vậy?" Tử Tước quay đầu thấy hai người mới đến cấp bậc trên dưới 15, nghĩ nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, cười nói.

https://thuviensach.vn

"Mua đồ? Vậy thì cái kia không bán." Máng Xối Hoa Lưu vẫn cười, bất quá tươi cười có vài phần không vui, chưa đi đến thôn liền nghe thấy lời của người này, lại không ngờ hắn đang làm khó Diệp Hiểu Hạ, hiện tại cùng hắn nói chuyện mới biết hắn quả thật là người không dễ chọc.

"Ở đây tự do mua bán, tôi nguyện ý ra giá, nói không bán thì sẽ không bán? Chỉ là mấy căn pháp trượng, chẳng lẽ còn muốn điếm đại khi khách?" Tử Tước hừ một tiếng, không chút sợ hãi nhìn Máng Xối Hoa Lưu.

(Điếm đại khi khách: cửa hàng lớn nên khinh thường khách hàng)

"Nói không sai, tự do mua bán, anh nguyện ý ra giá, nhưng là anh ra giá thấp, chúng tôi không đồng ý bán. Cho dù anh không mua, người trong thôn nhiều như vậy, chẳng lẽ không có nổi người mua sao?" Trúc Nhận Ngàn Trần ít khi xuất đầu lộ diện, hắn giữ Máng Xối Hoa Lưu đang muốn phát hỏa lại, chậm chạp nở nụ cười: "Anh nói không sai, trang bị cấp 5 quả thật rất nhanh bị đổi, nhưng là muốn đổi cũng phải tìm được cái để đổi. Tỉ lệ rơi trang bị ở Cực Hạn thấp như thế nào tôi không cần phải nói, ai cũng biết trong Tân Thủ Thôn có bán trang bị, bất quá, chỉ có trang bị bạch sắc, trong thành lớn sao? Trong đó không bán trang bị. Nói cách khác, nếu nhân phẩm của anh không tốt, đến cấp 30 đều không đánh ra vũ khí, cho dù chuyển chức, chỉ sợ anh cũng chỉ có thể sử dụng trang bị sơ cấp này thôi."

Tươi cười trên mặt Tử Tước hơi hơi thu liễm, sắc mặt hắn vốn tái nhợt, hiện tại không cười, càng có một cảm giác rùng rợn.

Trúc Nhận Ngàn Trần dừng một chút, liếc Tử Tước một cái, lại chậm rãi nói: "Tôi nghĩ anh cũng là hiểu đạo lý này, nếu không cũng sẽ không cố chấp chờ ở đây để ép giá như thế."

"Ép giá thì sao? Cô gái này làm hại tôi đánh với Múa Rối Gỗ bị treo* hai lần, cái đó còn chưa tính sổ đâu." Tử Tước Người Yêu tức giận bất bình,

https://thuviensach.vn

cũng không quan tâm Tử Tước nói gì, lập tức nói xen vào, lời của cô làm Tử Tước không khỏi nhíu mày.

(*treo = chết)

"Tốt rồi, vợ à, em không cần nói nữa." Tử Tước kéo Tử Tước Người Yêu, cảm thấy lời của cô ta có chút muốn chọc phiền toái, mà Tử Tước Người Yêu lại nhìn hắn một cái, tuy có chút tức giận, nhưng mà chỉ giậm chân một cái cũng không nói tiếp.

Lời đã nói ra giống như bát nước đã đổ, muốn thu lại cũng không thu được.

Trúc Nhận Ngàn Trần còn không có mở miệng, Điền Gia Nhị Thiếu Gia thấy Tử Tước Người Yêu vẫn còn nhắc tới chuyện này, nổi trận lôi đình: "Cô thật biết cách vu oan, cô đánh với người khác bị treo, liên quan gì đến việc mua bán. Chẳng lẽ cô *** không ra phân còn muốn chửi Địa Cầu không có lực hấp dẫn sao?"

So sánh như vậy có vẻ tuyệt, không khỏi làm khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Tước Người Yêu vì tức giận mà trắng bệch, càng làm Máng Xối Hoa Lưu cười ha ha.

"Làm buôn bán cần có chữ tín, trang bị kia cô đã cùng chúng tôi thỏa thuận, lại bán cho người khác, chẳng lẽ có đạo lý sao?" Tử Tước hừ lạnh một tiếng, lập tức chặn Trúc Nhận Ngàn Trần đang định nói chuyện, sau đó hắn lại nhíu mày: "Việc này tôi cũng không muốn so đo, hiện tại nói đến 2 căn pháp trượng này, cô bán cho tôi thì việc này xóa bỏ, nếu không..."

Máng Xối Hoa Lưu không được nghe lời uy hiếp đó, hắn cơ hồ nhảy lên: "Nếu không bán thì sao? Anh muốn thế nào? Muốn đánh sao? Tôi cái gì cũng sợ, chỉ có đánh nhau là không sợ."

https://thuviensach.vn

Trúc Nhận Ngàn Trần cũng đi theo cười nói: "Thỏa thuận? Các người mới chỉ hỏi giá, Hiểu Hạ còn chưa nói giá, cái này gọi là thỏa thuận sao? Huống chi, nếu tôi nhớ không lầm, trận PK kia người khởi xướng hình như là vợ anh, tình huống đó bị người treo hai lần cũng là tự mình chuốc lấy cực khổ thôi."

"Đúng rồi. Lúc đó người ta còn không có nói giá, Múa Rối Gỗ kia lại ra giá, bọn họ mới PK." Có người trong đám người xung quanh bắt đầu nói nhỏ.

"Đúng vậy, đúng là cô gái kia đánh trước, tôi tận mắt nhìn thấy, tại sao bây giờ lại trở về chụp mũ loạn?"

"Đúng vậy, đúng vậy, không biết nghĩ như thế nào?"

"..."

Một hồi hỗn loạn kia có không ít người xem, nhiều người cũng biết rõ sự tình. Bọn họ vây xem một hồi, lại bắt đầu ngươi một câu ta một câu nghị luận.

Dư luận nghiêng về một phía, làm vợ chồng Tử Tước không nhịn được, Tử Tước nheo mắt, quay đầu hung tợn trừng mắt nhìn Diệp Hiểu Hạ: "Diệp Hiểu Hạ hôm nay dừng lại tại đây, về sau đừng để tôi gặp được cô."

"Trong buôn bán mặc cả là chuyện bình thường, nhưng vì mình trả ít tiền hơn không chiếm được tiện nghi, liền hắt nước bẩn lên người khác, thật không phúc hậu đi. Huống chi còn muốn chặn đường làm ăn của người khác, không sợ buổi tối ngủ không yên sao?" Trúc Nhận Ngàn Trần nghe Tử Tước nói, trên mặt cũng trầm xuống: "Tôi khuyên hai vị cũng nên cẩn thận, đi đêm lắm có ngày gặp ma."

Tử Tước sắc mặt càng khó coi, hắn quay đầu nhìn chằm chằm bọn họ, giống như muốn nhớ thật kỹ bọn họ, sau đó mới lôi kéo Tử Tước Người

https://thuviensach.vn

Yêu đi ra ngoài, không thấy bóng dáng.

"Uy, mọi người nếu không mua nhanh, một hồi sẽ không còn đâu." Điền Gia Nhị Thiếu Gia thấy hai người kia đi mất, không quên cao giọng nói: "Nếu trả 5 kim thì thứ lỗi không tiếp nha."

Đám người cười vang một trận, cũng không biết là vì Điền Gia Nhị Thiếu Gia nói, hay là vì vợ chồng Tử Tước xám xịt rời đi.

Mặc dù có sự việc không vui kia làm nhạc đệm, nhưng không có ảnh hưởng đến việc buôn bán của Diệp Hiểu Hạ, vài món trang bị kia, trong nháy mắt bị tranh mua không còn cái gì.

Thu về 2400 kim.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Tặng Và Nhận

Nhìn Diệp Hiểu Hạ thu thập xong, Trúc Nhận Ngàn Trần và Máng Xối Hoa Lưu cùng thêm hảo hữu với Điền Gia Nhị Thiếu Gia, sau đó Máng Xối Hoa Lưu nở nụ cười: "May mắn cô nhắn tin cho tôi, nếu không người đàn ông kia cô không đối phó được."

Xem ra họ đã hiểu lầm rồi, nếu là vì chuyện của Tử Tước, cô sẽ không nhắn tin để hai người họ về thôn đâu. Vốn đã khiến bọn họ gặp không ít phiền toái, nếu chỉ vì mấy chuyện nhỏ đều phải làm phiền bọn họ thì bản thân tôi sẽ rất băn khoăn, Diệp Hiểu Hạ vội vàng lắc đầu: "Tôi mời hai người về không phải vì việc này, chuyện này chỉ là trùng hợp xảy ra thôi."

"Thế là có chuyện gì?" Máng Xối Hoa Lưu và Trúc Nhận Ngàn Trần không khỏi có chút kỳ quái, chẳng lẽ ngoài nam nhân khó chọc này còn có việc gì phiền toái hơn sao?

Diệp Hiểu Hạ tìm trong túi một hồi, lấy ra hai thanh vũ khí, một thanh trường kiếm, một thanh trường thương, đưa cho hai người. Cô nhìn hai người một bộ dáng không hiểu gì, không khỏi nở nụ cười: "Bảo 2 anh trở về, là muốn đưa cho 2 anh cái này." Cô đem vũ khí đệ đi qua, tiếp nói: "Tôi không biết nhiều lắm về trò chơi, nếu không nhờ 2 anh luôn luôn giúp đỡ, chỉ sợ tôi bị người bán đi mà còn không biết, đây là tâm ý nho nhỏ của tôi, muốn cám ơn 2 anh, mong 2 anh nhận lấy."

Trúc Nhận Ngàn Trần nhìn vũ khí Diệp Hiểu Hạ đưa.

https://thuviensach.vn

Trường kiếm đồng thô: trang bị lục sắc, công kích: 16, lực lượng +6, vật lý thương hại tăng 8%, tốc độ công kích: 2. 4. Yêu cầu chức nghiệp: vật lý công kích. Yêu cầu cấp bậc: 15.

Trường thương đồng thô: trang bị lục sắc, công kích: 18, lực lượng +6, vật lý thương hại tăng 8%, tốc độ công kích: 3. 0. Yêu cầu chức nghiệp: vật lý công kích. Yêu cầu cấp bậc: 15.

Hắn không khỏi sửng sốt, sau đó liền đưa trả: "Cái này chúng tôi không thể nhận."

"Vì sao?" Trúc Nhận Ngàn Trần cự tuyệt nằm ngoài dự đoán của Diệp Hiểu Hạ, cô không khỏi dừng lại:"Có phải cảm thấy này..."

"Diệp Hiểu Hạ, bạn bè gặp nhau là hữu duyên, giúp đỡ cô đối cới chúng tôi chỉ là nhấc tay chi lao thôi. Nếu cô nhất định muốn nói đến việc giúp đỡ kia, chỉ là do chúng tôi thấy cô thuận mắt, mà cô lại không chán ghét, thế thôi. Nếu vì muốn nhận báo đáp mới đi giúp đỡ người khác, như vậy trên thế giới này còn cái gì không cần lợi ích?" Trúc Nhận Ngàn Trần nhăn mày, nhìn ra được hắn thập phần không thích hành động này của Diệp Hiểu Hạ.

Máng Xối Hoa Lưu cũng cự tuyệt Diệp Hiểu Hạ, hắn vỗ vai cô, cười sang sảng: "Cầm lại đi, tôi không phải người có ý chí kiên định đâu, trường thương này nếu cô không cất đi nhanh, tôi sẽ không chịu nổi ."

"Không phải vì lợi ích, chỉ là tôi cảm thấy nó thích hợp mới muốn tặng cho 2 anh." Diệp Hiểu Hạ vốn không biết ăn nói, cô càng vội vàng, lại càng không biểu đạt được lý do: "Có thể là do tôi không biết cách biểu đạt, nhưng tôi thật sự không có ý kia..."

Điền Gia Nhị Thiếu Gia thấy Diệp Hiểu Hạ sốt ruột, làm thế nào cũng không biểu đạt rõ ràng, cô thở dài một hơi: "Hai người là đại nam nhân không cần ma ma chít chít, Hiểu Hạ cũng không phải người nhiều tâm nhãn, cô ấy tặng đồ cho các người cũng chỉ là muốn tỏ lòng biết ơn thôi."

https://thuviensach.vn

"Chúng tôi cũng không làm được việc gì đặc biệt cho cô ấy." Trúc Nhận Ngàn Trần vẫn lắc đầu cự tuyệt, hắn không thích thân thiết với người khác quá, về Diệp Hiểu Hạ và Máng Xối Hoa Lưu đã làm thói quen của hắn bị lệch hướng.

Điền Gia Nhị Thiếu Gia hừ lạnh một tiếng: "Anh cảm thấy anh là nhấc tay chi lao, nhưng trong mắt người được anh giúp đỡ thì không như vậy. Anh không phải người được giúp đỡ, làm sao biết được cứ nhận nhân tình của người khác sẽ cảm thấy mắc nợ. Tôi không biết các người nhận đồ Hiểu Hạ đưa có gì không tốt, nếu trong lòng cảm thấy bất bình, cùng lắm thì sau này đánh được đồ tốt đưa cho cô ấy nhiều một chút thôi."

Máng Xối Hoa Lưu đưa tay bứt tóc, có vẻ không được tự nhiên, hắn nhìn thoáng qua Trúc Nhận Ngàn Trần, cuối cùng nhận trường thương trong tay Diệp Hiểu Hạ.

"Một khi đã như vậy, tôi đây liền cung kính không bằng tuân mệnh." Hắn thay trường thương xong, lại đưa tay túm tóc, nói thầm: "Tôi là lần đầu tiên nhận trang bị con gái đưa, vẫn cảm thấy là lạ. Bình thường đều là tôi cho người khác đi."

Điền Gia Nhị Thiếu Gia cười ha ha, lập tức bắt hắn: "Kia cảm tình tốt, về sau anh đưa tôi là tốt rồi." Máng Xối Hoa Lưu trốn tránh không được, hai người truy truy đánh đánh, ở Tân Thủ Thôn náo loạn lên.

Diệp Hiểu Hạ thấy Trúc Nhận Ngàn Trần vẫn âm trầm, không khỏi thở dài bất đắc dĩ nói: "Ngàn Trần, tôi thật sự không có ý khác, chỉ là lúc làm vũ khí cho mình, mà thứ này cũng không cần nhiều quặng nên thuận tiện bảo thợ rèn làm, anh, anh nếu không muốn lấy..."

Cô còn chưa nói xong, Trúc Nhận Ngàn Trần đã nhận lấy trường kiếm trong tay cô, lưu loát múa một cái, bỏ ra sau lưng. Biểu cảm trên mặt hắn

https://thuviensach.vn

rốt cuộc mềm mại một chút, nhìn Diệp Hiểu Hạ giật mình, hắn nhịn không được thở dài, vươn tay, nhẹ nhàng vỗ vai cô: "Thật là vũ khí tốt, cám ơn."

Diệp Hiểu Hạ từ bất đắc dĩ đến giật mình lại đến bất khả tư nghị, cuối cùng trở thành tươi cười vừa lòng, cô gật gật đầu. Muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói ra, lúc này nói cái gì cũng có vẻ dư thừa.

Bởi vì Diệp Hiểu Hạ luôn không làm việc đàng hoàng, cho nên hiện tại vẫn chỉ có cấp 6, chưa đến cấp 7, tốc độ luyện cấp như vậy, làm Máng Xối Hoa Lưu nhịn không được nói cô một phen, có vẻ hận sắt không rèn thành thép. Đối với việc này Diệp Hiểu Hạ cũng chỉ có thể bất đắc dĩ tươi cười, cô vốn cũng muốn luyện cấp, nhưng nhìn thấy tài liệu là cô nhịn không được đi thu thập, thu thập tài liệu xong cô lại nhịn không được muốn đem chúng nó biến thành kim tệ.

Giống như một cái lốc xoáy kì quái, tràn ngập ma lực, làm Diệp Hiểu Hạ trầm mê trong đó không có biện pháp tự kiềm chế. Tuy cô đáp ứng Máng Xối Hoa Lưu luyện cấp, sau đó đi lục sắc rừng rậm tìm bọn họ, nhưng là cô biết chính mình nhìn thấy tài liệu vẫn không nhịn được đem bọn họ biến thành kim tệ.

"Cô nên giữ lại một ít tài liệu sơ cấp, ở Tân Thủ Thôn không có người dạy kỹ năng cuộc sống, khi đến thành phố lớn học tập kỹ năng cuộc sống sơ cấp, cần dùng rất nhiều tài liệu sơ cấp, nếu lúc đó muốn đi thu thập sẽ không dễ dàng như vậy." Trúc Nhận Ngàn Trần phảng phất nhìn thấu tâm tư Diệp Hiểu Hạ, trước khi hắn đi lục sắc rừng rậm hắn, không nhẹ không nặng dặn cô.

Lời này làm Diệp Hiểu Hạ bừng tỉnh đại ngộ, cũng như là một sợi dây thừng kéo cô từ lốc xoáy kỳ quái ra. Bán trang bị và để NPC làm, không bằng để lại làm việc khác có lợi hơn.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Lục Sắc Rừng Rậm.

Cực Hạn giống như một cái động không đáy, tân thủ cuồn cuộn không ngừng đi vào thôn từ điểm sinh ra, lại là buổi sáng sớm (trò chơi thời gian), nhưng vẫn không có dấu hiệu dừng lại. Không chỉ như thế, tựa hồ còn càng nhiều lên.

Lại nói tiếp, cái vòng ánh sáng (điểm sinh ra ý) kia thật sự rất thần kỳ. Luôn luôn tản ra ánh sáng sâu kín màu xanh ngọc, cho dù ở ban ngày, ánh mặt trời tươi đẹp cũng không có che được màu sắc độc đáo của nó, ngược lại càng thêm hấp dẫn người khác. Diệp Hiểu Hạ đem quầy hàng đặt ở đối diện vòng sáng đó, không biết vì sao, nhìn vòng sáng kia cô luôn có một cảm giác tang thương. Kỳ thực, cô mới vào trò chơi mười mấy giờ thôi (hiện thực thời gian), nhưng là, trong mười mấy giờ này đã trải qua nhiều sự việc làm cô cảm thấy kinh tâm động phách.

Có lẽ những việc này cũng không đáng là gì, nhưng đối với Diệp Hiểu Hạ từ nhỏ đến lớn đều sống một cuộc sống bình thường như một đường thẳng, trừ món nợ một trăm sáu mốt vạn tám ngàn đồng (chính xác là 1,648,000 nhân dân tệ) bất ngờ kia, mười mấy giờ này thật khó quên.

Lần đầu tiên chơi trò chơi, lần đầu tiên quen biết người xa lạ, lần đầu tiên thăng cấp, lần đầu tiên làm nhiệm vụ ẩn, lần đầu tiên sử dụng kỹ năng, lần đầu tiên buôn bán, lần đầu tiên bị người mắng chửi, lần đầu tiên kiếm tiền... Bao nhiêu cái lần đầu tiên làm cô cảm thấy tinh thần phấn chấn, không hề buồn ngủ.

https://thuviensach.vn

Chẳng sợ Trúc Nhận Ngàn Trần, Máng Xối Hoa Lưu và Điền Gia Nhị Thiếu Gia đều logout đi ngủ, nhưng Diệp Hiểu Hạ vẫn phấn chấn như lúc mới vào trò chơi. Giống như có người luôn luôn thúc giục cô ngựa không dừng vó, luôn tiến về phía trước.

Tuy tốc độ luyện cấp chậm làm người ta nghiến răng nghiến lợi, nhưng trải qua sự nỗ lực không ngừng, cấp bậc của Diệp Hiểu Hạ rốt cuộc cũng cáo biệt một chữ số, đi vào hằng ngũ hai chữ số. Thay trọn vẹn một bộ trang bị cấp 10 xong, bộ trang bị cấp 5 kia lại không dùng đến nữa.

Đây cũng là lý do cô đang mở quán ở đây.

Bộ comle kia thuộc tính không tồi, mà ở Cực Hạn tỉ lệ rơi trang bị lại thấp vô cùng, tuy là trang bị cấp 5 nhưng cũng làm cho nhiều nguwoif điên đảo tranh mua, chẳng mấy chốc lại hết sạch.

Cô đếm số tiền thu được, lại một ngàn một trăm kim rơi vào túi. Tính ra từ khi cô vào trò chơi đến giờ mới có mười mấy giờ, mà đã kiếm được bốn ngàn bảy trăm kim. Bình thường cô ra ngoài làm việc, vì bằng cấp thấp, lại không có kinh nghiệm gì, chỉ có thể làm lao công cho tiệm Fastfood, một tháng vất vả không có ngày nghỉ cũng chẳng kiếm được bao nhiêu, mà bây giờ mới dùng có mấy tiếng lại kiếm được nhiều như vậy. Đây chính là thiên soa địa viễn, khác nhau một trời một vực.

Có kho báu to như vậy, Diệp Hiểu Hạ càng quyết tâm, chẳng những muốn đem trò chơi này trở thành một lạc thú vĩ đại mà còn phải trở thành người chơi chuyên buôn bán. Món nợ khổng lồ kia không thể một sớm một chiều có thể trả được, nhưng cô tin tưởng chỉ cần cô nghiêm túc chơi trò chơi này, làm tốt phần "công tác" này, cô sớm hay muộn đều cũng sẽ trả hết.

Tài liệu trên người càng ngày càng nhiều, cái kho hàng 30 ô hệ thống tặng cũng không chứa đủ, Diệp Hiểu Hạ hận không thể có nhiều kho hàng

https://thuviensach.vn

hơn để chứa tài liệu. Cô nhìn cửa sổ kho hàng có một loạt ô màu xám, nghiên cứu một lúc mới biết đây ô trống cần kim tệ để mở. Tính một chút có 9 ô.

Theo thứ tự, giá của 9 ô trống lần lượt là: 1 kim, 10 kim, 50 kim, 100 kim, 500 kim, 1000 kim, 3000 kim, 5000 kim, 10000 kim. Tuy đây là giá cố định hệ thống đặt ra, nhưng Diệp Hiểu Hạ vẫn không hiểu, đều là ô trong kho hàng, vì sao giá của ô thứ nhất và ô cuối cùng lại khác nhau nhiều như vậy.

Thời gian chơi trò chơi càng dài, những ô trống đó sẽ được mở ra, Diệp Hiểu Hạ nghĩ đến việc dùng 1 vạn kim để mở một ô trống, nhịn không được đau lòng. 1 vạn nhân dân tệ a.

Cô do dự một hồi cuối cùng quyết định mở một ít trước, mở toàn bộ 9 ô thì cô không có nhiều tiền, nhưng nếu không mở, tài liệu làm giàu của cô cũng không thể vứt đi. Số tiền trên tay cô đủ để mở 7 ô, nhưng cô do dự một lúc cuối cùng mở 6 ô, để lại hơn 3000 kim làm phí cơ động, chẳng may có chuyện gì, cô lại không có một xu, thế thật là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

Hạ quyết tâm vài lần, Diệp Hiểu Hạ mới nhịn đau đớn trong lòng xuống, nhanh chóng mở 6 ô trong kho hàng, lại đem 6 bao da thô đặt vào 6 ô đó, bỗng chốc kho hàng của cô lại có thêm 48 ô túi, giảm bớt nỗi lo về tài liệu của cô.

Xử lý xong nỗi lo đó, Diệp Hiểu Hạ rốt cục cất bước đi Lục sắc rừng rậm (rừng rậm xanh).

Khu rừng rậm rạp dưới ánh mặt trời rực rỡ có chút chói mắt, một trận gió thổi qua, có thể nghe thấy âm thanh lả tả rộn ràng của lá cây. Nó luôn lẳng lặng đứng sừng sững bên cạnh khu luyện cấp 6 - 10, như một sự mê hoặc vĩ đại, không ngừng hấp dẫn những người chơi dũng cảm, kiên cường.

https://thuviensach.vn

Có đôi khi, nó dẫn dắt người biết thưởng thức lạc vào cảnh giới kì lạ. Không khí cũng có vẻ khác biệt so với trên đồng cỏ, không khí trong Lục sắc rừng rậm mang theo mùi tanh của bùn đất, ám vào người, giống như một làn da mới. Trong rừng không có đường, chỉ có những vệt nhợt nhạt, do dấu chân của những người đi trước tạo thành.

Dọc theo những dấu chân đó đi vào trong rừng sâu, tính tính thời gian, mặc dù ở hiện thực bây giờ đã là đêm khuya yên tĩnh, nhưng ở trong rừng rậm vẫn nhiều người đang liều mạng luyện cấp. Ở trong rừng rậm, nơi nơi đều có thể nghe được âm thanh của mọi loại kỹ năng, những âm thanh này làm rừng rậm yên tĩnh ban đầu trở nên náo nhiệt hơn.

Trong rừng rậm nhiều người nhưng còn nhiều quái hơn, cho nên không có hiện tượng tranh quái, mỗi người ở một khu vực, luôn có quái đánh không hết. Diệp Hiểu Hạ thấy xa xa có một con sói nhỏ đang nhàn nhã đi dạo, cô lập tức dừng chân, nhẹ nhàng điều chỉnh phạm vi công kích, quăng một viên hỏa cầu lên con sói. Quả cầu lửa kia nện vào con sói, trừ mùi khét do da thịt cháy ra, còn có giá trị thương tổn bạo kích màu vàng.

"-378."

Giá trị thương tổn này đủ cao, làm con sói kia không kịp nhìn xem hung thủ giết mình là ai, thì đã gục xuống đất. Diệp Hiểu Hạ vội vàng chạy tới lột da, vừa lột da vừa thở dài: đổi trang bị mới quả nhiên khác biệt, giá trị thương tổn khi mặc trang bị cấp 5 quả thực không thể đánh đồng.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Truy Kích.

Comle trên người vẫn là da thô, tuy nhiên tinh xảo hơn bộ cấp 5 kia không ít, mặc dù tạo hình không khác nhau nhiều, nhưng mà màu sắc từ nâu nhạt thành xanh lục đậm. Đi thám hiểm trong Lục sắc rừng rậm, màu sắc này giống như đang ngụy trang, làm cho người ta an tâm hơn. Ở cổ áo, ống tay áo và làn váy có một vòng hoa văn màu vàng thật hàm súc, mang một cảm giác xinh đẹp yên tĩnh lại hoạt bát.

Không chỉ thay đổi ngoại hình, thuộc tính còn tốt hơn comle cấp 5 nhiều. Giống lúc trước 4 kiện trang bị chỉ có 3 kiện lục sắc, có vẻ như quần rất khó làm được trang bị lục sắc, lần này quần vẫn là trang bị bạch sắc, nhưng giá trị phòng ngự không tệ, không có gì để soi mói.

Pháp bào da thô tinh xảo: trang bị lục sắc, phòng ngự: 10, ma pháp +2, thể chất +1. Yêu cầu chức nghiệp: Pháp Sư. Yêu cầu cấp bậc: 10.

Quần da thô tinh xảo: phòng ngự: 10, yêu cầu chức nghiệp: Pháp Sư. Yêu cầu cấp bậc: 10.

Giày da thô tinh xảo: trang bị lục sắc, phòng ngự: 8, ma pháp +2, nhanh nhẹn +1. Yêu cầu chức nghiệp: Pháp Sư. Yêu cầu cấp bậc: 10.

Bao cổ tay da thô tinh xảo: trang bị lục sắc, phòng ngự: 5, ma pháp +2. Yêu cầu chức nghiệp: Pháp Sư. Yêu cầu cấp bậc: 10.

Còn vũ khí, bởi vì khi chế tác pháp trượng cấp 10 cần đồng quặng và sản phẩm phụ —— đồng xanh, mà sản phẩm phụ này Diệp Hiểu Hạ không

https://thuviensach.vn

có đến 1 khối, nên phải tiếp tục dùng pháp trượng cấp 5, đợi đến lúc thích hợp thì làm sau.

Có lẽ là do thời gian đã muộn, Diệp Hiểu Hạ ở trong rừng rậm luyện cấp một mình, phát hiện rất nhiều người chơi logout, cô nhìn xung quanh không thấy người nào, không khỏi có chút lo lắng, không cần phải vào sâu trong rừng, cấp bậc của cô không cao không cần vào sâu tìm chết đi.

Đặc biệt trong rừng rậm tốc độ quái sinh ra nhanh vượt qua phạm vi tưởng tượng của cô, hơn nữa quái vật đều là chủ động công kích, thường xuyên làm cô trở tay không kịp. Nếu như không rời khỏi phạm vi này nhanh một chút, chỉ sợ cô không ứng phó nổi. Huống chi cô không mang nhiều dược thủy bổ huyết, vừa rồi bị 3 con sói nhỏ đồng thời công kích đã dùng mất 2 bình, bây giờ cũng không còn lại bao nhiêu.

Dưới tình huống này, cô không thể tiếp tục trì hoãn ở đây, để tránh mất mát.

Quyết định xong, Diệp Hiểu Hạ thu thập nốt thi thể con sói cuối cùng, nhanh chóng chạy ra bên cạnh rừng rậm.

Không biết ai đã từng nói, người có dự cảm về chuyện xấu là tương đối chuẩn. Đây thật sự là chân lý, ít nhất ở trên người Diệp Hiểu Hạ là một chân lý, cô càng sợ có nhiều quái thì không có cách nào ứng phó, lại càng có nhiều quái đi theo cô. Cô vừa chạy nhanh sang rìa rừng rậm, vừa lau mồ hôi trên trán, quay lại phía sau nhìn trộm.

Thật sự là kỳ quái, cô chỉ chạy vòng quanh thôi, nhưng mà một loạt sói con há miệng lè lưỡi với cô là ở đâu ra?

Người chơi trò chơi đều biết, pháp sư là chức nghiệp tương đối cường hãn, nhưng phòng ngự, giá trị sinh mệnh và tốc độ di chuyển thì thật thê thảm. Tuy Diệp Hiểu Hạ chưa từng chơi trò chơi, nhưng chạy một mạch như vậy cô cũng phát hiện ra chính mình chạy thật là quá chậm, chậm đến

https://thuviensach.vn

mức cô muốn khóc. Cô đã dùng hết khí lực uống sữa để chạy, nhưng vẫn bị sói con chụp được.

Sói con không giống gà con, chụp bạn một cái mà chỉ rớt một điểm máu. Móng vuốt sói này chụp được là rớt ít nhất mười điểm máu. Bây giờ Diệp Hiểu Hạ cũng chỉ có hơn 200 máu, bị chụp vài cái chỉ sợ là sẽ đi gặp Thượng Đế .

Tuy rằng giá trị chịu đựng tương đối cao, có thể chạy lâu, nhưng tốc độ rớt máu này làm cô kinh hồn táng đảm. Diệp Hiểu Hạ một bên thở dốc, một bên kêu rên trong lòng, chỉ sợ hôm nay mạng nhỏ của cô sẽ ra đi ở đây.

Khi Diệp Hiểu Hạ chạy đến mức mờ hai mắt, nhìn cái gì cũng biến thành 2 cái, chỉ thấy 1 cái bóng đen chạy lướt qua trước mát, chạy về phía sau cô. Bởi vì tốc độ quá nhanh, cô căn bản không thấy rõ đó là cái gì, chỉ cảm thấy một hương rượu nhàn nhạt bay qua.

Một bên chạy, một bên quay đầu nhìn, Diệp Hiểu Hạ không khỏi dừng chân, chỉ thấy một nam nhân mặc áo choàng đứng giữa bầy sói, hai tay cầm hai thanh kiếm vĩ đại, ở giữa bầy sói chuyển động. Mà đàn sói vừa rồi còn đuổi theo cô, hiện tại toàn bộ vây quanh người nam tử kia.

Người này động tác lưu loát, bóng dáng nhanh nhẹn, tuy thường xuyên bị sói cắn trúng, nhưng hắn né được không ít, không chỉ có vậy, nam nhân này công kích thật cường hãn. Tuy tốc độ tay vung cặp kiếm kia không nhanh, nhưng mỗi một cái đánh vào người sói con đều tạo thành công kích trí mạng. Nhìn nam nhân này thân thủ lưu loát, hung mãnh đánh quái, Diệp Hiểu Hạ quên mất việc chạy trốn, chỉ lăng lăng nhìn hắn, học tập kỹ xảo chiến đấu của hắn. (Yên Hoa: mất công ở địa phương không đúng, cô và hắn căn bản không phải cùng chức nghiệp ...)

Ngay lúc Diệp Hiểu Hạ đang xuất thần, bỗng nhiên nam nhân kia quay đầu ra, một gương mặt tục tằn tràn đầy biểu cảm dữ tợn, hắn hướng về phía

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ kêu to: "Xú nha đầu kia. Tôi cứu cô, cô không vào giúp một tay a. Đứng ở đó nhìn cái gì, có thể nhìn ra kim tệ sao?”

Diệp Hiểu Hạ hồi phục tinh thần, nga nga đáp ứng vài tiếng. Vội vàng rút pháp trượng ra, cùng nam nhân kia đối phó một đống sói con, sát thương của cô cao, nam nhân kia da rất dày, hai cái người phối hợp thập phần xuất sắc, 1 đống lớn sói con chỉ trong vài phút đã thành một đống thi thể.

Diệp Hiểu Hạ bây giờ mới cảm thấy cả người mệt mỏi, hai chân mềm nhũn, ngồi trên đất, thở phì phò. Cô cũng không dám nghĩ lại, nếu như bị nhiều sói như vậy cắn chết là tình trạng thảm thiết cỡ nào. Giương mắt nhìn, nam nhân kia vừa nãy còn uy phong lẫm lẫm ra tay cứu giúp, giờ phút này cũng thập phần chật vật, hắn ngồi ở một cọc gỗ cách Diệp Hiểu Hạ không xa, trang bị toàn thân không còn một chỗ tốt, trên da cũng có rất nhiều vết thương do móng vuốt sói lưu lại.

Hắn lấy trong túi ra một chai rượu, rút nút ra đổ thẳng vào miệng.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Nam Nhân Râu Dài.

Gió trong rừng rậm rất nhỏ, nhẹ nhàng thổi qua chiến trường ác liệt vừa nãy. Một mùi máu tươi nhàn nhạt xen lẫn hương vị bùn đất ẩm ướt tạo thành một mùi hương kỳ quái.

Trận chiến đấu này thật sự rất kịch liệt, đem toàn bộ sói con xung quanh giết sạch không còn một con, nhất thời lúc này ngoài âm thanh gió thổi lá bay kia trong rừng không còn âm thanh nào khác.

Diệp Hiểu Hạ lẳng lặng nhìn nam nhân kia. Theo góc độ của cô nhìn đi, chỉ có thể nhìn được cạnh mặt hắn, đường cong kiên nghị, giống như được điêu khắc ra, lông mày đậm nhưng không đen, giống như nét bút cứng bên trong chữ "Nại". Tóc cũng không quá dài, nhưng cũng rơi xuống cằm, trên cằm hắn có râu, trông có chút lôi thôi, nhưng lại biểu lộ được khí chất của hắn.

Áo choàng bị vuốt sói xé rách lộ ra màu da khỏe mạnh và cơ bắp không quá khoa trương. Hai thanh kiếm lớn dựa vào bên cọc gỗ, trên chuôi kiếm bọc một mảnh vải bố thô ráp. Bởi vì vừa chiến đấu xong nên mảnh vải được buộc tốt lại bị lỏng ra, mảnh vải mềm yếu lười biếng di động.

Khi hắn ngửa đầu uống rượu, Diệp Hiểu Hạ nhìn thấy một giọt rượu trong suốt chảy ra từ môi hắn, theo đường cong gương mặt chảy qua cổ tan mất vào quần áo.

Có một vẻ hấp dẫn không nói nên lời.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên, hắn quay đầu lại, một đôi mắt thâm thúy mà sáng ngời không chút khách khí chống lại ánh mắt Diệp Hiểu Hạ, dọa cô nhảy dựng. Hắn nhếch miệng, mở ra một độ cong xấu xa, nhếch lông mày hỏi: "Nhìn cái gì? Trên mặt tôi có hoa sao?"

Diệp Hiểu Hạ bị dọa, cũng không biết như thế nào, không chút suy nghĩ liền trả lời: "Trên mặt anh có râu."

Câu trả lời này nằm ngoài dự đoán của hắn, hắn sửng sốt một hồi lâu mới cau mày, mở to hai mắt nói: "Nam nhân có thể không có râu sao? Nam nhân không có râu đều là tiểu bạch kiểm."

Cái này đả kích thật là lớn, đến phiên Diệp Hiểu Hạ ngây ngẩn cả người, cô nghe hắn nói, lại tinh tế cân nhắc, nhịn không được cúi đầu liều mạng nhịn cười. Dựa theo nam nhân này nói, đại khái trên thế giới này mười thì tám, chín nam nhân đều là tiểu bạch kiểm .

Nhìn Diệp Hiểu Hạ cúi đầu, bả vai không ngừng run rẩy, hắn vươn tay nắm tóc, có chút xấu hổ. Lời hắn nói quả thật có chút bất công, nhưng là, có thể làm cô gái nhỏ này nhịn thành như vậy, hắn cũng có chút gnuwongj ngùng a. Hắn đứng lên, đi đến bên cạnh Diệp Hiểu Hạ, mang theo vài phần lúng túng nói: "Nếu cô muốn cười liền cười, nhịn như vậy... rất khó chịu đi."

Diệp Hiểu Hạ cũng không khách khí nữa, ngẩng đầu, ha ha cười lên. Cô cười vui vẻ, rõ ràng không phải việc vui vẻ gì nhưng nghe âm thanh của cô, hắn cũng cảm thấy buồn cười theo. Lúc đầu chỉ là động khóe miệng cười ứng phó vài cái, nhưng sau dó hắn cũng cảm thấy rât buồn cười, cùng với tiếng cười của cô, cũng thống khoái cười to lên.

Ở trong rừng rậm yên tĩnh, có hai âm thanh bất đồng không ngừng quanh quẩn, 1 cao 1 thấp, 1 nhu hòa 1 hùng hậu, hòa hợp với nhau, hồn nhiên thiên thành.

https://thuviensach.vn

Cũng không biết cười bao lâu, hai người mới ngừng lại. Diệp Hiểu Hạ xoa bụng đau đòi mạng, tay kia thì lau nước mắt, hai gò má đỏ như hoa đào, mà nam nhân kia ngửa đầu, nhắm mắt lại, khóe miệng mở ra, ngực bởi vì cười lớn mà lên xuống phập phồng.

"Túy Trong Khêu Đèn." Vài từ nhảy ra từ miệng hắn, không đầu, không đuôi, không minh bạch.

Diệp Hiểu Hạ hơi hơi dừng một chút, liền hiểu ý hắn. Cô cũng mỉm cười đứng lên, đáp lễ: "Diệp Hiểu Hạ."

Hai người nhìn nhau, cười ha ha, trao đổi hảo hữu, ngồi ngay ngắn lên.

Túy Trong Khêu Đèn đem rượu đưa cho Diệp Hiểu Hạ: "Chạy nửa ngày, lại đánh quái nửa ngày, không có thể lực, thử cái này xem, tuyệt đối hiệu quả hơn so với ăn bánh bao ở Tân Thủ Thôn, chỉ dùng một ngụm nhỏ, thể lực sẽ khôi phục vèo vèo."

Diệp Hiểu Hạ nhận rượu, trong lòng có chút bồn chồn, cô còn chưa uống rượu bao giờ, cho dù là hiện thực hay là trò chơi, đều là vật phẩm thần bí cô chưa từng tiếp xúc. Cô đem kia bầu rượu nắm trong tay, nhẹ nhàng mở nắp, lại đưa lên mũi ngửi một chút, khẽ cắn môi, đưa lên miệng uống mấy ngụm to.

Đối với phương thức uống rượu hào phóng như vậy, Túy Trong Khêu Đèn không khỏi ngẩn người, vội vàng đoạt bầu rượu kia xuống, vỗ lưng Diệp Hiểu Hạ:" Cô nãi nãi của tôi, tôi nói là một ngụm nhỏ, cô lại uống nhiều như vậy, đây không phải là đồ uống, uống nhiều là sẽ say"

Lời này đã quá muộn. Lúc này Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy một cỗ nóng bỏng trong bụng phát ra, làm cả người cô khô nóng, đầu choáng váng. Thậm chí còn thêm một cái trạng thái.

Người say rượu: công kích tăng 50%, phòng ngự giảm 50%.

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ mở ánh mắt mê mê mang mang, chỉ cảm thấy trong đầu choáng váng lợi hại, cô nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Túy Trong Khêu Đèn nói: "Đi, luyện cấp đi. Tôi say rượu, công kích tăng 50% a. Mau, anh cũng uống đi, uống say, công kích cao, đánh đau a."

Túy Trong Khêu Đèn cười, hiện tại trang bị trên người hắn một điểm phòng ngự đều không có, bộ quần áo này trừ bỏ có thể che đậy thân thể, căn bản không thể ngăn cản công kích gì cả, hơn nữa trên người không có dược thủy, công kích cao thì như thế nào, là muốn tìm chết thôi.

Hắn đứng lên, kéo tay Diệp Hiểu Hạ, hỏi: "Uy, cô có thể đứng lên không?"

"Đương nhiên có thể." Diệp Hiểu Hạ nấc một cái, theo cánh tay Túy Trong Khêu Đèn lảo đảo đứng dậy, cô cảm thấy mình đứng thẳng mà sao cái rừng rậm này lại ngã trái ngã phải, xoay tròn lợi hại. Cô không khỏi kỳ quái: "Ai, rừng rậm này sao lại chuyển động, xoay tròn làm đầu tôi muốn hôn mê luôn."

"Là cô lắc lư, không phải rừng rậm chuyển động." Túy Trong Khêu Đèn nhìn Diệp Hiểu Hạ ngã trái ngã phải, nhịn không được đau đầu, cô ta sao lại không thể uống một ít rượu đâu? Đây thật là một việc phiền toái lớn, phải biết người say rượu thật phiền toái, phụ nữ say rượu là phiền toái trong phiền toái.

"Nói bậy, tôi rõ ràng là đứng thẳng." Diệp Hiểu Hạ cũng không biết mình làm sao, cảm thấy đầu lưỡi cứng rắn, nói nói mấy câu thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi.

Túy Trong Khêu Đèn nhìn gương mặt quật cường của Diệp Hiểu Hạ, lại thở dài một hơi, hắn ngồi xổm xuống, đem người say rượu đến hồ đồ này quăng lên lưng, cầm đại kiếm đi về Tân Thủ Thôn.

Hắn thề, hắn không bao giờ khuyên người khác uống rượu nữa.

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Thần Lực Bí Mật Trời Sinh.

Trên thế giới có rất nhiều loại hương.

Ví dụ như, hương hoa và hương cỏ không giống nhau, hương cỏ và hương thịt không giống nhau, mà hương thịt và hương người cũng không giống nhau.

Diệp Hiểu Hạ cảm thấy có một mùi hương kỳ quái lượn lờ ở mũi, mí mắt cô rất nặng, tưởng chừng như không mở ra được, nhưng khứu giác của cô lại rất nhạy bén, mà mùi hương kỳ quái kia giống như con sâu nhỏ tiến vào sâu trong mũi cô, vào trong máu cô, vào trong xương cô.

Cô nhăn nhăn mũi, giống ông Vương dưới lầu, ngửi ngửi, lại nghe thấy tiếng cười đè thấp, xuy xuy chui vào trong tai.

Ai vậy a? Quấy rầy giấc ngủ người khác. Bị đánh thức như vậy, Diệp Hiểu Hạ rất không thoải mái, cô nhíu mày, cố sức mở mắt, vẫn còn buồn ngủ. Đang mê mang, cô nhìn thấy ở đối diện có một ông lão gầy, trong tay cầm một cái quạt hương bồ tử nửa mới nửa cũ, đang quạt trước một cái bình nhỏ, làm một mùi hương trong cái bình đó phun lên mặt cô.

Đối với việc này, ông lão kia rất chuyên tâm, chuyên tâm đến mức không phát hiện Diệp Hiểu Hạ đã hơi hơi mở mắt, đang đem hai ánh mắt mở thành khe hở chăm chú nhìn vào hành động mạc danh kỳ diệu kia. Nhìn ông lão kia một hồi, Diệp Hiểu Hạ thật sự không biết ông lão này đang làm cái gì, vì thế phát ra thanh âm: "Uy, ông đang làm gì vậy?"

https://thuviensach.vn

Câu nói không lớn không nhỏ này, hiển nhiên đã dọa ông lão, ông ta nha một tiếng, tay run lên, cái bình "Ba" một tiếng rơi trên mặt đất, vỡ nát, mùi hương kỳ lạ đó lập tức tràn ngập phòng.

Phòng? Không sai, chính là phòng.

Diệp Hiểu Hạ chớp chớp mắt, cô nhớ được bản thân đang ở trong Lục sắc rừng rậm, sao đã trở lại trong phòng rồi?

"Ai nha. Rượu hai mươi năm của ta a." Lúc Diệp Hiểu Hạ vẫn còn nghĩ thầm đây là đâu thì ông lão kia cũng đã ngồi trên đất gào khóc.

"Uy, ông không cần giống đàn bà như vậy được không? Khóc cái gì a? Tại sao bình thường tôi gặp ông không phải đang uống rượu lại là khóc thế? Ông không có việc gì làm sao?" Một giọng nói quen thuộc từ bên ngoài truyền đến, hắn vừa vào cửa, liền thấy Diệp Hiểu Hạ ngồi ở bên bàn với vẻ mặt mờ mịt: "Cô tỉnh?"

Tỉnh? Khi nào thì cô ngủ? Diệp Hiểu Hạ nhìn Túy Trong Khêu Đèn đứng ở cửa: "Đây là đâu a?"

"Tân Thủ Thôn." Túy Trong Khêu Đèn thấy Diệp Hiểu Hạ tỉnh, cũng đi vào, không chút khách khí đạp ông lão ngồi dưới đất gào khóc một cước, ngồi ở cái ghế bên cạnh cô cười. Thuận tiện nói với ông lão kia: "Uy, tôi bảo ông, đừng khóc nữa. Một đại nam nhân khóc như vậy rất khó xem."

"Hắn là...?" Diệp Hiểu Hạ nhìn ông lão bị Túy Trong Khêu Đèn dùng chân chà đạp, thập phần nghi hoặc.

"NPC Tân Thủ Thôn." Túy Trong Khêu Đèn nói xong lại nhỏ giọng cười: "Một cái đại sư nấu rượu không có tiếng tăm gì."

Diệp Hiểu Hạ lại nhìn thoáng qua ông lão kia, miễn cưỡng gật gật đầu, tuy cô biết một người mang tuyệt kỹ thường thường đều là tướng mạo xấu

https://thuviensach.vn

xí, nhưng là, ông lão đang khóc như một đứa trẻ thế này, cô thật sự không nhìn ra đó là "Đại sư" .

"Tôi về Tân Thủ Thôn kiểu gì?"

"Cô uống say." Túy Trong Khêu Đèn đem chuyện vừa rồi miêu tả đơn giản: "Dù sao trang bị của tôi cũng hỏng, túi cũng đầy, nên trở về sửa lại, nhưng tôi không thể tùy tiện để cô vào thôn, cho nên đem cô đến nơi này." Hắn cười ha ha, chỉ vào cái ông lão kia nói: "Cái ông lão này bản sự khác không có, nhưng nấu rượu, uống rượu đúng là đệ nhất, tôi cũng học hắn ít nhiều, mới có khả năng mang một thân trang bị rác đối phó với một đám sói."

Nghe Túy Trong Khêu Đèn nói như vậy, Diệp Hiểu Hạ mới nhớ tới, một thân trang bị của Túy Trong Khêu Đèn kia thật sự là không còn gì cả, nhưng công kích lại cao thái quá, có đôi khi công kích còn cao hơn cô, lúc đầu tưởng thần lực trời sinh, lại không ngờ đến là bí mật mà cô không biết.

Người đều có tính hiếu kỳ, đặc biệt là thấy người khác nói vân đạm phong khinh, liền muốn biết. Diệp Hiểu Hạ cũng là người thường, cho nên, cô cũng sẽ tò mò. Nghe thấy Túy Trong Khêu Đèn nói như vậy, cô dừng lại một hồi, cuối cùng vẫn nhịn không được hỏi: "Hắn làm cái gì?"

"Kỳ thực, cũng không có cái gì, chẳng qua là dạy tôi uống rượu thôi." Túy Trong Khêu Đèn là người hào khí, tới bây giờ cũng không định giấu Diệp Hiểu Hạ, liền nói ra.

Nhưng, Diệp Hiểu Hạ nghe xong đều cảm thấy có chút bất khả tư nghị."Uống rượu? Học uống rượu có thể mang một thân trang bị rác đối phó một đám sói? Tôi cũng muốn học uống rượu."

Túy Trong Khêu Đèn cười ha ha, hắn cũng không giải, chỉ nói Diệp Hiểu Hạ: "Cô là con gái học uống rượu làm gì?"

https://thuviensach.vn

"Giống anh thì thật tốt, một người đánh nhiều quái như vậy mà không chết, nếu để một mình tôi, hai con sói cũng có thể cắn chết tôi." Diệp Hiểu Hạ thở dài một hơi, cô đối với tư thế oai hùng của Túy Trong Khêu Đèn mặc một thân rách nát vọt vào giữa bầy sói đã khắc sâu ấn tượng.

"Cô hiểu lầm rồi." Túy Trong Khêu Đèn khép miệng lại, bất quá, ánh mắt hắn vẫn cong cong, giống như vầng trăng khuyết treo trên bầu trời. Vì vậy làm đường cong cứng rắn của hắn có vẻ nhu hòa một ít: "Tôi cũng không phải là uống say rồi vọt vào giữa đám quái luyện cấp. Cô cũng uống say rồi, hắn là biết khi uống say công kích tăng 50%, nhưng phòng ngự giảm 50%. Thân trang bị này của tôi, cấp bậc của tôi, vọt vào bầy sói kia không phải là chịu chết sao?"

Diệp Hiểu Hạ hơi hơi nhếch môi, ánh mắt cũng mở lớn. Nghĩ như vậy cũng không sai, nhưng nếu như vậy, thì cái làm cho Túy Trong Khêu Đèn anh dũng thần võ bí mật như thế là cái gì? "Cái này cũng không phải, cái kia cũng không phải. Đừng nói với tôi, anh thật sự có thần lực trời cho nhé."

Túy Trong Khêu Đèn ngây ngẩn cả người, nhưng hắn rất nhanh liền cười ha ha. Đó là tiếng cười sang sảng, không kềm chế, không coi ai ra gì. Hắn đã bao nhiêu lâu không cười như vậy nữa? Trời biết.

Tình huống vừa rồi ở lục sắc trong rừng rậm lại đổi chỗ, nam nhân này càng cười đơn thuần thẳng tính, cười sang sảng vô hại, Diệp Hiểu Hạ càng chột dạ. Chẳng lẽ cô lại hỏi cái gì thật tiểu bạch, thật tân thủ sao?

"Cô là người mới đi." Túy Trong Khêu Đèn ngừng cười, câu nói đầu tiên liền phá hủy vọng tưởng bảo trì xấu hổ của Diệp Hiểu Hạ.

Xem đi, xem đi. Diệp Hiểu Hạ thở dài một hơi, gật gật đầu, chỉ hy vọng Túy Trong Khêu Đèn không cần giống đại bộ phận người chơi khinh bỉ người mới là tốt rồi.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Chuyện Về Danh Hiệu.

Căn nhà này không được tốt lắm. Thậm chí có chút rách nát, trên mái nhà có mấy khe hở lớn nhỏ. Giờ phút này, ánh mặt trời chói mắt bên ngoài kia, ánh sáng tươi đẹp mà lóng lánh đó tràn vào trong nhà qua khe hở, đánh vào mặt Diệp Hiểu Hạ, làm cô híp ánh mắt lại. Cô nghiêng đầu, nhìn Túy Trong Khêu Đèn ngồi bên cạnh, chỉ thấy mặt mày hắn hơi hơi cong, đẹp mắt vô cùng.

Lại dời ánh mắt đi, xẹt qua Túy Trong Khêu Đèn, thấy được trang trí trong nhà. Nơi nơi đều là bình rượu, còn có công cụ chế biến rượu, toàn bộ ngôi nhà đều bị ngâm trong vô số rượu, xung quanh tỏa ra một mùi hương làm say lòng người. Ông lão kia vẫn ngồi trên đất nức nở vì cái bình vỡ kia, xem ra là vô cùng thương tâm. Một người yêu rượu đến mức đó, có thể làm cho người ta bội phục.

Ánh mắt của cô vẫn còn tuần tra xung quanh, Túy Trong Khêu Đèn không chút hoang mang nói: "Như vậy, trong Cực Hạn có một đặc sắc lớn, nhất định là cô cũng không biết."

"Đặc sắc?" Diệp Hiểu Hạ lập tức thu hồi ánh mắt, đem lực chú ý đặt trên người Túy Trong Khêu Đèn. Trò chơi này còn có cái gì đặc sắc sao? Đối với cô, ở Cực Hạn OL cái gì cũng mới tinh, cái gì cũng đặc sắc.

Túy Trong Khêu Đèn nhìn chằm chằm bộ dáng chuyên chú của Diệp Hiểu Hạ, không khỏi lại nở nụ cười, hắn vươn tay phải, ngón trỏ và ngón cái mở ra thành hình chữ "Bát", đặt ở cằm, ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve đám

https://thuviensach.vn

râu trên cằm, động tác thuần thục, chắc thói quen từ lâu."Đối với cô, trong trò chơi này cái gì cũng là đặc sắc đi."

Đúng là như vậy, Diệp Hiểu Hạ cười khan vài tiếng.

"Ở trong Cực Hạn có một hệ thống danh hiệu, danh hiệu này cũng không phải ai tùy tiện làm cũng nhận được, hơn nữa, danh hiệu này đều căn cứ độ khó khăn của việc cô làm, có thuộc tính khác nhau." Túy Trong Khêu Đèn cũng không tiếp tục trêu đùa Diệp Hiểu Hạ, mà mỉm cười chậm rãi giải thích cho Diệp Hiểu Hạ điểm đặc biệt kia.

"Danh hiệu có thuộc tính khác nhau?" Từ danh hiệu này thật quen tai a, Diệp Hiểu Hạ nhăn mày, cô nhớ là đã nghe thấy từ đó ở đâu đó rồi. Nhưng, nó ở đâu chứ? Nghĩ mãi không ra.

Túy Trong Khêu Đèn thấy Diệp Hiểu Hạ vẫn không hiểu, cũng không biết hắn làm gì, bỗng nhiên trên đầu hắn nhảy ra hai hàng chữ, trên là tên của hắn ‘Túy Trong Khêu Đèn’, dưới là ‘Ngàn chén không say’.

Diệp Hiểu Hạ trừng mắt nhìn hai hàng chữ kia, miệng không khép lại được: "Ai ai ai? Trên đầu anh mọc ra chữ a..."

Cách nói này không phải đáng yêu bình thường, Túy Trong Khêu Đèn lại cười ha ha, ngửa tới ngửa lui, mà chữ trên đầu hắn cũng ngửa tới ngửa lui theo."Cô nhất định chưa từng chơi võng du đi."

"Không có, đây là trò chơi đầu tiên tôi chơi."

"Khó trách. Trò chơi võng du đều như vậy, trên đầu người chơi sẽ có tên của họ, phía dưới tên còn có thể có thân phận của họ, tên nghiệp đoàn hoặc là danh hiệu. Nhưng mà, khi trò chơi chân thật thay thế trò chơi bàn phím thì tình trạng đó cũng ít xuất hiện. Trò chơi chân thật vì bảo hộ riêng tư của người chơi, tên và thân phận, tên nghiệp đoàn còn cả danh hiệu đều bị che giấu, nếu cô muốn mở ra, cũng có thể lựa chọn. Cho nên cô thấy trên đầu

https://thuviensach.vn

mọi người đều không có tên, đó là vì bị ẩn đi rồi, trong bảng nhân vật của cô có một nút màu đỏ, ấn nó sẽ thấy ô lựa chọn." Túy Trong Khêu Đèn vô cùng nhẫn nại giải thích cho Diệp Hiểu Hạ nguyên nhân tên mọc ở trên đầu, sau đó hắn còn nói thêm.

"Cô xem, tên của tôi là Túy Trong Khêu Đèn, chính là dòng chữ ở trên, dòng chữ ‘Ngàn chén không say’ chính là danh hiệu tôi nhận được từ ông lão này." Hắn chỉ vào hai dòng chữ trên đầu.

"Nga, ‘Ngàn chén không say’ chính là danh hiệu a." Diệp Hiểu Hạ hiểu biết gật gật đầu.

Thật sự là nghĩ không ra, cái từ danh hiệu này đến cùng là gặp ở đâu? Có một việc rõ ràng đã xảy ra, nhưng bây giờ lại không nghĩ ra, cảm giác này làm cho người ta thật sự không thoải mái.

"Đúng, ở trong Cực Hạn OL, danh hiệu chia làm hai loại, một loại là danh hiệu thường, chính là làm nhiệm vụ hoặc đánh quái nhận được danh hiệu, danh hiệu như vậy khá phổ biến, chỉ cần người chơi làm nhiệm vụ chỉ định là có thể nhận được. Loại kia là danh hiệu đặc biệt, cái này cần làm nhiệm vụ đặc biệt mới nhận được, ví dụ như nhiệm vụ ẩn, ví dụ như cô với NPC đặc biệt hợp nhau, nói trắng ra là xem vận khí. Trên cơ bản loại danh hiệu này đều có thuộc tính nghịch thiên, hơn nữa, danh hiệu này là độc nhất vô nhị, chỉ xuất hiện một lần, chỉ có thể gặp mà không thể cầu." Túy Trong Khêu Đèn cầm một cái nình trên bàn, mở nút, liền đổ vào miệng một ngụm rượu.

"Nghe qua giống như thật khó khăn ..." Diệp Hiểu Hạ gật gật đầu, cô vận dụng tri thức ít đến đáng thương của mình liều mạng tiêu hóa tin tức này.

"Không phải giống như, là vô cùng khó khăn." Túy Trong Khêu Đèn đem tên và danh hiệu ẩn đi, lại uống một ngụm rượu, trên mặt lộ ra biểu

https://thuviensach.vn

cảm thỏa mãn: "Nói quay lại, sở dĩ tôi có thể đơn thương độc mã mặc rác đi cứu cô, chính là vì danh hiệu ‘Ngàn chén không say’."

"Là danh hiệu đặc thù?"

"Uh, thuộc tính... thập phần bá đạo." Túy Trong Khêu Đèn hắc hắc cười cười: "Công kích, Phòng ngự gia tăng 50%."

Diệp Hiểu Hạ trừng đến mức tròng mắt muốn rót ra, cô nguyên bản đang ngồi trên ghế, nghe thấy lời này nhịn không được nhảy lên: "Oa. Kia còn lợi hại hơn say rượu. Say rượu chỉ tăng công kích, lại giảm phòng ngự."

"Cô đâu? Có lấy được danh hiệu gì không?" Túy Trong Khêu Đèn nhìn bộ dáng Diệp Hiểu Hạ, khóe môi tươi cười không có hạ xuống: "Tìm nút ở góc trái ở bảng nhân vật của cô, trong đó là danh hiệu, làm nhiệm vụ ở Tân Thủ Thôn đều nhận được một ít danh hiệu, tuy rằng chỉ thêm một điểm thể chất, một điểm ma pháp, một điểm lực lượng vô dụng, nhưng là có còn hơn không."

Diệp Hiểu Hạ vội vàng làm theo hướng dẫn của Túy Trong Khêu Đèn, mở ra bảng danh hiệu, quả nhiên thấy sáu cái danh hiệu. Trên cùng là Tân Thủ Thôn người tốt, bạn của thợ may, bạn của thợ rèn, bạn của hàng tạp hoá, mấy cái này đều giống Túy Trong Khêu Đèn nói, đều là danh hiệu vô dụng chỉ thêm ít thuộc tính gân gà.

Băng thiên tuyết địa ba trăm sáu mươi độ ngũ thể đầu địa đại lễ, cầu đề cử, cầu cất chứa, cầu bình luận, Tinh Tinh mắt

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Ngu Ngốc

Mà dưới bốn danh hiệu kia, còn có hai danh hiệu khác, nhìn hai danh hiệu này, Diệp Hiểu Hạ rốt cuộc nhớ ra từ danh hiệu này cô đã nghe thấy ở đâu. Khóe miệng của cô lộ ra một độ cong cứng ngắc, quả nhiên là không chịu nổi chuyện cũ a... Ngẫm lại, chỉ là chuyện xảy ra mười mấy giờ trước, bây giờ nghĩ lại vẫn cảm thấy không thể tin nổi.

Quả thực thật dọa người ...

Cô cư nhiên ở tình huống kia đạt được danh hiệu. Diệp Hiểu Hạ một bên nhìn hai danh hiệu kia, một bên đầu đầy hắc tuyến. Cô lúc đó còn có thể tiểu bạch hơn nữa không? Cô lúc đó còn có thể ngu ngốc hơn nữa không... Mà ở tình huống đó đạt được danh hiệu, chẳng phải là muốn gánh vác sỉ nhục cả đời?

Làm cô cả đời đều phải sống chung với danh hiệu nhắc nhở cô ngu ngốc thế nào, còn không bằng giết cô. Nhưng mà, nhưng mà, hai danh hiệu này có thuộc tính thật bá đạo, thật nghịch thiên, thật dập dờn a...

Chọn có cốt khí có mặt mũi, hay là chọn chuyện cũ không biết xấu hổ... Đây quả nhiên là một lựa chọn gian nan.

Túy Trong Khêu Đèn kỳ quái nhìn Diệp Hiểu Hạ. Hắn chính là bảo cô xem xem danh hiệu, không có bảo cô làm chuyện khác, tại sao giờ phút này cả người cô âm trầm như bị âm u bao phủ. Là hắn nhìn lầm rồi sao? Một người thế nào khả năng trên người đều bị âm trầm bao phủ, đây là trò chơi, không phải truyện tranh.

https://thuviensach.vn

Hắn chớp chớp mắt, tiếp tục nhìn người trước mặt. Quả nhiên, mặc kệ ánh nắng tươi sáng bên ngoài, mặc kệ ánh mặt trời chói mắt mà nóng rực kia theo khe hở trên nóc nhà bắn xuống, nhưng vẫn không đánh tan được âm trầm bao phủ trên người Diệp Hiểu Hạ, cô ngồi ở kia, một bộ dáng rối rắm như bị táo bón làm người ta ấn tượng sâu sắc.

Quên đi, mặt mũi trị giá bao nhiêu tiền a? Do dự một hồi, Diệp Hiểu Hạ quyết đoán không chọn cái trước. Cô híp mắt, mặt không biểu cảm, mình đang nợ một trăm sáu mươi mốt vạn tám ngàn, là người nghèo siêu cấp, muốn mặt mũi cái gì a. Đầu năm nay, không biết xấu hổ mới được ăn no.

Không rối rắm chuyện này nữa, Diệp Hiểu Hạ lại bắt đầu rối rắm một chuyện khác, cô nên chọn dùng danh hiệu nào thì tốt đây?

Nữ thần chinh phục: mục tiêu công kích, tỉ lệ bạo dẫn vật phẩm tăng 50.

Nữ thần chọc giận: tăng thuộc tính bản thân 100%.

Hai cái đều thử một chút, chỉ có ‘Nữ thần chọc giận’ làm thuộc tính biến hóa. Mà ‘Nữ thần chinh phục’ tăng bạo dẫn 50% thật sự có chút gân gà đi, ví dụ như bạo dẫn trang bị là 0. 2, kia tăng 50% không phải là 0. 3? Bạo dẫn hư vô mờ mịt như vậy, có hay không cũng không khác nhau nhiều. Suy tính một hồi, Diệp Hiểu Hạ cuối cùng vẫn chọn dùng danh hiệu ‘Nữ thần chọc giận’.

Bởi vì Túy Trong Khêu Đèn không giấu cô về thuộc tính của danh hiệu, Diệp Hiểu Hạ cũng không giấu hắn thuộc tính của ‘Nữ thần chọc giận’. Về phần ‘Nữ thần chinh phục’, cô cảm thấy là thuộc tính gân gà, nên không nói với hắn.

Lúc Túy Trong Khêu Đèn nghe thấy thuộc tính này, biểu cảm giật mình giống như đúc Diệp Hiểu Hạ khi nghe thấy thuộc tính danh hiệu của hắn, không, phải nói là chỉ có hơn chứ không có kém. Hắn cũng không hỏi thăm Diệp Hiểu Hạ xem danh hiệu từ chỗ nào đến, chỉ là không ngừng thở dài,

https://thuviensach.vn

thế giới này quả nhiên là trời thương tiểu bạch, danh hiệu cường đại như vậy cư nhiên làm người mới lần đầu chơi trò chơi nhặt được. Hắn cười khổ: "Nếu không phải hôm nay gặp được tôi, khi nào thì cô mới có thể phát hiện danh hiệu biến thái này?"

Diệp Hiểu Hạ cười gượng vài tiếng, thành thật trả lời: "Cái này, trời biết..."

Quả thật là, nếu không gặp Túy Trong Khêu Đèn cô đại khái không có cơ hội biết đến danh hiệu kia.

Tính tính thời gian, bây giờ đã là ba bốn giờ sáng, hai người thấy đối phương không buồn ngủ, dứt khoát tiếp tục đi lục sắc rừng rậm một vòng, hiện tại thuộc tính này của bọn họ, chỉ cần mang dược thủy, đi sâu vào trong rừng cũng không có vấn đề gì.

Hai người tổ đội đi đến lục sắc rừng rậm. Đây là lần đầu tiên Diệp Hiểu Hạ cùng người khác tổ đội, cô có một cảm giác mới mẻ xa lạ, trên đường đi đem bảng tổ đội ra xem, nguyên lai Túy Trong Khêu Đèn giống cô, mới cấp 10, bất quá, sức mạnh vừa rồi một chút cũng không giống người cấp 10, Diệp Hiểu Hạ còn cho là Túy Trong Khêu Đèn ít nhất phải hơn cô 2 cấp cơ.

Lúc cô còn đang suy nghĩ vấn đề râu ria đó, liền thấy Túy Trong Khêu Đèn bỗng nhiên hỏi không đầu không đuôi: "Cô nói với tôi như vậy, không sợ tôi lừa cô sao?"

"Cái gì?" Nhất thời cô không phản ứng kịp, ngẩng đầu, nhìn bóng lưng nam nhân đi ở phía trước. Vóc người hắn rất cao, lưng cũng thật lớn, trên lưng có hai thanh kiếm vĩ đại càng tăng thêm vài phần kiên cường. Bước chân của hắn rất dài, nhưng không loạn, mỗi bước đi đều thật ổn trọng, áo choàng Trung Quốc theo bước chân của hắn phập phồng bay lên, ôn nhuyễn cực kỳ.

https://thuviensach.vn

"Tôi nói chuyện danh hiệu." Túy Trong Khêu Đèn không quay đầu, âm thanh của hắn cũng không quá lớn, nhưng ở trong lục sắc rừng rậm yên tĩnh, Diệp Hiểu Hạ cũng nghe được rõ ràng. Cô không khỏi sửng sốt, đúng vậy, cô tin tưởng hắn sao? Mà hắn thật sự đáng giá cô tin tưởng sao?

Trong đầu mạc danh kỳ diệu nhớ tới Bạch Thiên Minh, người kia từ nhỏ cùng nhau lớn lên, còn không phải là không chịu trách nhiệm, không quan tâm đến hậu quả, đem cục diện rối rắm vứt cho cô sao. Mà nam nhân trước mắt này, nhận thức không quá một tiếng, chính mình vì sao lại muốn nói cho hắn biết thuộc tính danh hiệu? Chẳng lẽ không sợ lại chọc đến phiền toái không cần thiết sao? Suy nghĩ một hồi, Diệp Hiểu Hạ lại nở nụ cười: "Không sợ."

"Vì sao?" Đến phiên Túy Trong Khêu Đèn bất khả tư nghị, hắn dừng bước, nghiêng người, nhìn Diệp Hiểu Hạ, hơi nhếch mày.

Diệp Hiểu Hạ cười hắc hắc hai tiếng, đi qua Túy Trong Khêu Đèn, đi đến phía trước đi: "Có người nói với tôi, người đi đứng ổn trọng, tâm địa không xấu." Nói xong cô quay đầu về phía Túy Trong Khêu Đèn cười cười: "Anh đi giống như thật ổn trọng nga."

Túy Trong Khêu Đèn sững sờ ở nơi đó, thấy Diệp Hiểu Hạ càng chạy càng xa, mới chạy nhanh đi lên, tới bên cạnh cô, hắn hừ hừ cái mũi: "Vì lý do nhàm chán như vậy liền tin tưởng người khác?"

"Thì sao?"

Túy Trong Khêu Đèn nghiêng mặt đi, nhìn Diệp Hiểu Hạ ngẩng mặt nhìn hắn, chính hắn cũng không phát hiện, khóe miệng của hắn lộ ra một chút ôn nhu: "Ngu ngốc." Sau đó bước nhanh đi trước cô.

Diệp Hiểu Hạ cũng cười.

https://thuviensach.vn

Thế giới này lạnh như vậy, nếu chỉ vì đã bị lừa gạt, người mà năng lực tín nhiệm đều mất đi, có phải sẽ bị đông lạnh chết không?

Ngu ngốc thì như thế nào? Ai biết ngu ngốc có phải nội tâm rét lạnh hay không?

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Vận Khí Kỳ Thực Là Một Loại Năng Lực Thật Vô Sỉ.

Đối với Túy Trong Khêu Đèn, Diệp Hiểu Hạ chính là một người liên tiếp trúng thưởng lại không biết gì, người như vậy thật làm cho người ta ghen tị. Nhìn cô cúi người bắt đầu lột da không kiêng nể gì, tốc độ nhanh làm cho người ta hoa cả mắt, nhìn ra được độ thuần thục rất cao. Có thể đạt tới độ thuần thục như vậy, chỉ sợ đã lột da không phải một ngàn cũng là tám trăm lần. Hắn ôm tay, đứng sau lưng Diệp Hiểu Hạ, hừ hừ: "Tôi nói, cô đừng nói với tôi, cô học thu thập thuật ở Tân Thủ thôn?"

"Đúng vậy, học ở chỗ trưởng thôn." Diệp Hiểu Hạ vùi đầu lột da.

"Lúc trước có làm nhiệm vụ ẩn đi." Túy Trong Khêu Đèn lấy bầu rượu bên hông ra, ngửa đầu uống một ngụm.

"Hình như có một cái."

"Uy, có ai đã từng nói, vận khí cô rất tốt chưa?" Túy Trong Khêu Đèn lại uống một ngụm rượu, híp mắt thỏa mãn, đắm chìm trong hương vị say lòng người kia.

Diệp Hiểu Hạ thu thập xong, đứng lên, quay ra chỗ hắn nở nụ cười: "Lúc trước chưa có ai nói, bây giờ có anh nói." Vận khí tốt sao? Mới là lạ đi, nếu vận khí tốt, cô sẽ không mạc danh kỳ diệu có món nợ lớn như vậy.

Trong trò chơi có vận khí tốt thì cũng làm gì được, nếu vận khí cô thật sự tốt, cô rất muốn đi mua xổ số, lập tức trúng năm trăm vạn, như vậy nợ nần cái gì a, phiền toái cái gì a, toàn bộ đều thành mây bay .

https://thuviensach.vn

Chỉ tiếc...

"Sao? Vận khí tốt, mà cô còn không vui?" Túy Trong Khêu Đèn mẫn cảm phát hiện trong tươi cười của Diệp Hiểu Hạ có vài phần cô đơn bất đắc dĩ.

"Vận khí tốt thì làm được gì a, ở trong trò chơi này, tôi muốn đánh không thể đánh, muốn chống lại không thể chống lại, cái gì cũng không, vận khí tốt cũng chẳng làm được gì." Diệp Hiểu Hạ lắc đầu, đem trong sự phiền lòng vứt bỏ, thở dài một hơi. Đối với vận khí tốt, cô vẫn luôn suy nghĩ thoáng, vận khí tốt giống như ông trời ngủ gà ngủ gật, hắn cũng không thể ngủ gà ngủ gật cả đời trên một người.

Lời của cô làm Túy Trong Khêu Đèn hơi hơi trầm tư, sau đó, hắn nâng tay lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Diệp Hiểu Hạ: "Ai nói, vận khí tốt cũng là một loại năng lực. Không nên khinh thường loại năng lực này."

Khu rừng rất sâu, hai cái người vừa nói chuyện vừa đi sâu vào trong rừng.

"Phải không?" Đối với lời Túy Trong Khêu Đèn nói, Diệp Hiểu Hạ thật sự cảm thấy không có lực thuyết phục.

"Cũng không phải. Tôi chơi trò chơi có một bằng hữu, vì muốn lấy một vũ khí cực phẩm, mỗi ngày chờ đánh BOSS, BOSS kia mỗi ngày xuất hiện ba lần, hắn liền đánh ba lần, đánh liên tục một tháng đều không ra, sau đó có một lần hắn không đánh, kết quả lần đó lại ra. Lần đó, là một người lần đầu tiên đánh BOSS này, người ta cũng vì vũ khí kia mà đánh, kết quả..." Túy Trong Khêu Đèn thở dài một hơi: "Cô nói, vận khí tốt có phải là một loại năng lực thật vô sỉ hay không?"

"Nói như vậy, tựa hồ cũng không sai..."

"Cho nên, cô thật vô sỉ."

https://thuviensach.vn

"..."

"Cực Hạn làm sao có thể có người vô sỉ như cô chứ?"

"Nếu không gặp tôi, anh chẳng phải cũng là một người thật vô sỉ?"

"Điểm ấy tôi thừa nhận, nhưng là, độ vô sỉ của tôi so với cô vẫn không là gì..."

"..."

Lúc lên cấp 11, Diệp Hiểu Hạ học xong một kỹ năng: Hỏa diễm chưởng. Có thể công kích mục tiêu phía trước trong phạm vi chắc chắn. Cái kỹ năng này phối hợp với Túy Trong Khêu Đèn da heo thật sự là cực kỳ tốt, giống như là đốt cháy một mảnh.

Bất quá, ở thời điểm sử dụng kỹ năng này, yêu cầu đối với thao tác của Túy Trong Khêu Đèn cũng thập phần cao. Bởi vì rất nhiều quái bị Diệp Hiểu Hạ dùng hỏa diễm chưởng đốt sẽ đem thù hận chuyển đến trên người cô, bỏ qua hắn chạy tới chỗ Diệp Hiểu Hạ. Mà lúc này Túy Trong Khêu Đèn chẳng những cần phải phối hợp Diệp Hiểu Hạ công kích, còn muốn nhanh tay lẹ mắt đem quái đào thoát chuẩn xác quay về.

Mà Diệp Hiểu Hạ cũng không thoải mái như vậy, bởi vì ở trước khi chuyển chức, pháp hệ chức nghiệp không được học tập thi pháp di động, cho nên ở thời điểm thi pháp cần phải đứng im đánh quái. Nếu Túy Trong Khêu Đèn không giữ chặt quái, nó sẽ tiến thẳng đến chỗ cô, chẳng những sẽ đánh gãy thi pháp, ngay cả cô cũng muốn bị rớt không ít máu.

May mà, hai người trải qua một đoạn thời gian cọ sát, quen thuộc thao tác đối phương, phối hợp thập phần ăn ý.

Đốt xong một đám sói con, Diệp Hiểu Hạ lột da xong, liền ngồi ở bên cạnh Túy Trong Khêu Đèn nghỉ ngơi. Túy Trong Khêu Đèn đưa cho cô một

https://thuviensach.vn

bầu rượu: "Đây là tôi lấy trong nhà ông già kia, chắc là sẽ không say, nếm thử."

Diệp Hiểu Hạ nhận rượu, chỉ thấy bên trên viết vài chữ "Kiếm Nam Xuân", không khỏi cảm thấy hắc tuyến. Tuy biết loại rượu này ở triều Đường rất vang danh, nhưng là, bây giờ xem thế nào cũng cảm thấy là đang quảng cáo?

Cô mở nút, không dám uống thả cửa, chỉ nếm qua một ít. Một ngụm nhỏ theo đầu lưỡi vào trong cổ họng, lại chậm rãi theo thực quản vào trong bụng, lập tức cảm giác ấm áp hơn. Túy Trong Khêu Đèn quả nhiên nói không sai, uống rượu so với ăn bánh bao khôi phục giá trị chịu đựng nhanh hơn nhiều, chính là uống một ngụm rượu, trong nháy mắt, giá trị chịu đựng cô đã hao phí liền khôi phục hơn phân nửa.

"Như vậy luyện cấp nhanh, nhưng là rất tốn dược." Túy Trong Khêu Đèn uống một ngụm rượu, nhìn Diệp Hiểu Hạ: "Tôi thấy cô luôn luôn ăn lam, thật phí lam đi."

"So với Hỏa Cầu Thuật lãng phí hơn." Diệp Hiểu Hạ nhìn nhìn dược thủy trong túi, không còn nhiều lắm. Chính mình không biết chế dược, luôn đi mua, thật là quá tốn, nếu cô biết chế dược thì tốt, không cần đau lòng như vậy.

"Túi sắp đầy, chúng ta đi vào sâu một chút đi, đánh thêm một lần, sau đó đi ra ngoài bán đồ." Túy Trong Khêu Đèn đứng lên, hai tay chống trên đầu gối, hít một hơi thật sâu, giá trị sinh mệnh của hắn tuy là đầy, nhưng vừa rồi trên ngực bị một sói con hung hăng cào một cái, tuy không mất máu, nhưng vẫn ẩn ẩn đau. Xem ra, chỉ có thể về Tân Thủ thôn tìm đại phu lấy thuốc mới được.

Diệp Hiểu Hạ không cự tuyệt.

https://thuviensach.vn

Trên thực tế, cô cũng nghĩ như vậy, luôn ở bìa rừng đánh sói, cô cũng có chút chán. Quan trọng nhất là, cô rốt cục cũng hiểu vì sao Trúc Nhận Ngàn Trần nói trong Cực Hạn bạo dẫn thấp, cô đều đốt nhiều sói như vậy, quả nhiên một món trang bị cũng không có.

Đi vào sâu trong rừng, nói không chừng lại có thu hoạch.

Hai người tiếp tục đi vào sâu trong rừng, cũng không bị quái nhỏ ở trên đường cản trở nhiều, rất nhanh đã đến khu vực thứ hai của lục sắc rừng rậm. Cây cối nơi này cao hơn nhiều so với bìa rừng, ánh sáng tươi đẹp kia liều mạng chen vào trong rừng, giữa những tán cây loang lổ những điểm sáng rọi xuống.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Gặp Phải Hổ To

Trong không khí tựa hồ không có gió.

Hoặc là nói, vì nơi này là chỗ sâu nhất trong rừng chỗ, nên gió nhẹ trong rừng không thể thổi tới đây, làm nơi này có chút quá yên tĩnh.

Mùi bùn đất quá tanh, trộn lẫn với lá cây mục, tạo thành một loại hương vị độc đáo của rừng rậm. Trên mặt đất là một lớp lá rụng thật dày, thường thường có bụi cỏ màu xanh chui ra giữa đám lá rụng. Ở dưới một vài thân cây thấp bé và trên cọc gỗ, thậm chí còn có từng đám từng đám nấm, không coi ai ra gì mọc trên đó.

"Nếu trong Tân Thủ thôn ai cũng biết thuật thu thập, đoán chừng nơi này sẽ không còn cây nấm nào." Túy Trong Khêu Đèn nhìn cây nấm bên chân, nâng chân lên, chạm vào một chút, cây nấm kia trở nên nát bét.

"Vì sao?"

"Nấm là nguyên liệu nấu ăn, nấu nướng là kỹ năng ai cũng có thể học, cô cảm thấy, có thể còn nấm sao?" Túy Trong Khêu Đèn nhíu mày. Tuy hắn không học thuật thu thập, nhưng cũng không thể chạm một chút liền nát thành như vậy chứ, hệ thống cũng quá khi dễ người đi.

Nghe Túy Trong Khêu Đèn nói như vậy, Diệp Hiểu Hạ cũng không khách khí, nấm ở ven đường toàn bộ đều chui vào túi cô. Cũng may nguyên liệu nấu ăn là một ô chứa được 99 cái, nếu giống như da, quặng, dược liệu một ô chỉ chứa được 20 cái, cô nhất định sẽ khóc muốn chết.

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ đang vui vẻ hái nấm, Túy Trong Khêu Đèn đi ở phía trước bỗng dừng bước, hắn nhẹ nhàng thở một hơi: "Hư, đừng lên tiếng."

Diệp Hiểu Hạ lập tức giống như bị điểm huyệt, ngồi xổm ở đó không nhúc nhích. Phảng phất lúc này ngay cả hô hấp cũng mất.

Trong không khí có một làn gió quỷ dị không biết ở đâu thổi qua, mang theo một mùi máu tươi nhàn nhạt, tinh tế không một tiếng động, tràn ngập cả một khu.

Tóc gáy sau lưng nhịn không được dựng đứng. Tuy không biết là cái gì, nhưng Diệp Hiểu Hạ cũng cảm giác được một loại nguy hiểm làm cho người ta không rét mà run, đang hướng tới hai cái người, không biết từ góc đi đến.

Diệp Hiểu Hạ cẩn thận ngẩng đầu, cô phát hiện đại kiếm sau lưng Túy Trong Khêu Đèn không biết từ lúc nào đang gác trên vai hắn, tay hắn gắt gao giữ chặt đại kiếm, theo khớp xương trắng bệch của hắn không khó để nhìn ra bây giờ hắn có bao nhiêu khẩn trương.

Kỳ thực, chính cô cũng không tốt chỗ nào. Cô thậm chí cảm giác được mồ hôi lạnh như băng chảy từ trên trán lăn xuống hai gò má. Bỗng nhiên, cô bị một người kéo lên, chạy như điên vào sâu trong rừng.

"Hào" Cô trơ mắt nhìn một cái bóng đen tuyền, cùng với một tiếng gầm vĩ đại dừng ở chỗ cô vừa ngồi, nếu không phải Túy Trong Khêu Đèn vừa rồi lôi cô chạy, chỉ sợ bây giờ cô đã bị gia hỏa kia đè bẹp.

"Khêu Đèn, nó là cái gì!" Diệp Hiểu Hạ nhìn bóng dáng vĩ đại bất động dưới ánh sáng âm u lay động, kinh hoảng không thôi.

"Tôi thật là sơ ý." Túy Trong Khêu Đèn cau mày lôi kéo Diệp Hiểu Hạ chạy vào trong rừng rậm: "Vừa vào khu vực này phát hiện bên ngoài không có quái, tôi nên cảnh giác, làm sao có thể để việc này xảy ra."

https://thuviensach.vn

"Nó đến cùng là cái gì?"

"Hổ. Một con hổ to điên cuồng. Là tiểu BOSS, mỗi ngày xuất hiện hai lần, mỗi lần xuất hiện, chỗ đó quái nhỏ sẽ biến mất. Bởi vì địa điểm xuất hiện là tùy ý, cho nên không có người ngồi chờ, nếu không làm sao có thể bị chúng ta gặp." Bởi vì phụ cận không có quái, hai người có thể yên tâm lớn mật chạy, chính là con hổ chạy như điên đằng sau kia thật làm cho người ta kinh hồn táng đảm.

Diệp Hiểu Hạ một bên quay đầu nhìn con hổ đang càng ngày càng gần, một bên sốt ruột hỏi: "Chúng ta phải làm sao bây giờ? Sắp bị đuổi kịp rồi."

"Hiểu Hạ, một hồi tôi lên trước, cô ở khoảng cách công kích xa nhất, tốc độ nhất định phải nhanh, chúng ta chỉ có hai người, phải cố gắng chống đỡ, trên người tôi hồng không nhiều lắm, lúc cô đánh đem toàn bộ hồng trên người thêm cho tôi, biết không?" Túy Trong Khêu Đèn cũng quay đầu nhìn thoáng qua con hổ kia ánh mắt đều đỏ lên, lớn tiếng hô.

"Tôi đã biết." Diệp Hiểu Hạ lập tức tỏ vẻ hiểu biết, lời còn chưa nói xong, cô liền cảm thấy hai chân nhẹ nhàng, cả người bay ra xa. Trong lúc nhất thời, cô ngây ngẩn cả người, thế nào? Chẳng lẽ còn học được bay? Bất quá, ngay sau đó ngã xuống đất lập tức làm cô hiểu được, cô bị Túy Trong Khêu Đèn ném ra bên ngoài.

Chỉ thấy phía sau Túy Trong Khêu Đèn một rống to tiếng, đó là một kỹ năng động tĩnh. Diệp Hiểu Hạ cũng bất chấp đau đớn trên người vội vàng bò dậy, quay đầu nhìn, chỉ thấy Túy Trong Khêu Đèn huy động hai thanh kiếm vĩ đại kia, hung hăng hướng đầu con hổ đánh xuống.

Cô lập tức tiến vào phạm vi công kích, đem hai cái kỹ năng công kích đơn thể: Hỏa cầu thuật và Hỏa cầu chưởng hướng trên người con hổ quăng tới.

https://thuviensach.vn

Hỏa cầu mang đến một chút khô ráo bi thương cho rừng rậm ẩm ướt, xen lẫn mùi máu tươi nhàn nhạt, phân không rõ là của Túy Trong Khêu Đèn hay là con hổ kia. Trong rừng rậm vang vọng tiếng hổ rống và tiếng nam nhân phẫn nộ quát tháo.

Diệp Hiểu Hạ một bên đem dược thủy trong bao vây lấy hết ra, một bên tiếp tục phóng hỏa cầu tới con hổ."Khêu Đèn, tôi đem dược để ở phía sau, lát nữa anh lùi một bước là nhặt được."

"Hảo." Túy Trong Khêu Đèn quay đầu nhìn vị trí của Diệp Hiểu Hạ một chút, sau đó lùi một bước theo hướng cô đứng, ý bảo cô nhanh nhanh quăng dược.

Diệp Hiểu Hạ lập tức đem dược ném tới vị trí của Túy Trong Khêu Đèn, tiếp đó lại ném một hỏa cầu cũng không nghĩ đến, vị trí hỏa cầu rơi hơi hơi lệch một chút. Trong lòng cô thầm kêu không tốt, chỉ hy vọng hỏa cầu này không rơi vào người mình. Vội vàng điều chỉnh tốt vị trí, tiếp tục phóng hỏa cầu, cũng không nghĩ đến, hỏa cầu lệch kia, lại hướng tới đám lông trắng trước ngực con hổ, một giá trị thương tổn màu vàng lập tức bay ra.

"Bạo kích -617."

Bạo kích? Chẳng những là bạo kích, thậm chí so với công kích chỗ khác thương tổn còn cao hơn. Chẳng lẽ, chẳng lẽ đám lông trắng trước ngực có ý nghĩa đặc thù gì đối với con hổ to này?

Quả nhiên, sau khi con hổ kia bị đánh trúng đám lông trắng, đột nhiên đứng lên, ngửa mặt lên trời gào lên giận dữ, xem ra là phẫn nộ đến cực điểm. Nó hung hăng giơ vuốt về phía Túy Trong Khêu Đèn chụp xuống. Túy Trong Khêu Đèn thấy thế không ổn, lập tức đình chỉ công kích, dùng cự kiếm bảo hộ ở trước mặt, hình thành tư thế phòng ngự.

Con hổ này thật sự vô cùng khỏe, cho dù Túy Trong Khêu Đèn làm tốt tư thế phòng ngự, nhưng cũng bị một chưởng kia làm rớt hai phần ba máu.

https://thuviensach.vn

Không chỉ như vậy, cả người hắn bị đẩy ra xa, trên mặt đất ẩm ướt kia bị lực đạo cường hãn này vẽ thành một đường ấn ký thật sâu.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Ý Nghĩa Chân Chính Của Danh Hiệu.

Túy Trong Khêu Đèn một bên bổ sung máu, một bên phóng tới con hổ kia. Hắn ngăn cản công kích của nó, liều mạng muốn kéo thù hận đã chuyển sang người Diệp Hiểu Hạ về, "Diệp Hiểu Hạ. Cô vừa rồi làm cái gì?"

Nghe tiếng la của Túy Trong Khêu Đèn, Diệp Hiểu Hạ rụt lui bả vai, cười khan vài tiếng, sau đó mới nhỏ giọng nói: "Tôi đánh trúng lông trắng trước ngực nó."

Dưới tình huống con hổ giận dữ rống to, Túy Trong Khêu Đèn gào rít, hơn nữa lá cây trong rừng rậm vì trận chiến này mà lã chã rơi xuống, thanh âm không lớn kia của Diệp Hiểu Hạ thật sự là không nghe được.

"Cô đang nói cái gì, lớn tiếng chút. Chưa ăn cơm a?" Túy Trong Khêu Đèn rất muốn nghe rõ, nhưng, bất đắc dĩ hắn không có thiên phú ngàn dặm nhĩ.

"Tôi đánh trúng lông trắng trước ngực nó, ra bạo kích, sau đó nó cứ như vậy." Diệp Hiểu Hạ cũng hô to lên, đánh quái quả thực mệt chết người, chẳng những muốn gọi kỹ năng, còn muốn kêu gào như vậy, quả thực quá phí sức chịu đựng .

Lông trắng? Túy Trong Khêu Đèn hơi hơi sửng sốt, ngẩng đầu nhìn về phía lông trắng trước ngực con hổ kia, một ý tưởng xuất hiện trong đầu hắn, chẳng lẽ là... nhược điểm? Hắn không chút do dự giơ đại kiếm lên, hô to một tiếng, hướng đám lông trắng kia bổ tới.

https://thuviensach.vn

"Bạo kích -486."

Giống như Túy Trong Khêu Đèn nghĩ, đây đúng là nhược điểm của con hổ này. Một kiếm kia của Túy Trong Khêu Đèn cơ hồ đã hao phí toàn bộ khí lực của hắn, hơn nữa dùng kỹ năng tạo ra thương tổn lớn nhất, kiếm đâm sâu, hung hăng đâm vào ngực con hổ, cũng làm con hổ lảo đảo lui ra phía sau vài bước.

Máu đỏ tươi liền trào ra, nhiễm đỏ đám lông trắng như tuyết trước ngực nó, càng làm con hổ này phẫn nộ hơn, nó mở cái miệng vĩ đại, đầu lưỡi màu đỏ tươi thò ra, tản ra một loại hương vị hung tàn, đôi mắt đỏ như lửa.

"Nhanh chút công kích lông trắng trước ngực nó, đó là nhược điểm. Nhắm đánh." Túy Trong Khêu Đèn một bên muốn chống chọi công kích của nó, một bên nói với Diệp Hiểu Hạ.

Tiếp đó, trừ bỏ tiếng rống của con hổ và tiếng lá cây rơi xuống loạt xoạt, hai người phảng phất có một loại yên tĩnh như đã chết, nếu không phải vẫn còn tiếng kiếm ma sát trong không khí và tiếng xèo xèo của hỏa cầu, cơ hồ sẽ có nguwoif cho rằng họ đã ngã xuống dưới móng hổ.

Chiến thuật này quả nhiên hiệu quả, chẳng những cường độ công kích tăng lên, mà con hổ mất máu cũng nhanh hơn, chỉ có điều máu của nó thật sự là nhiều. Chỉ thấy Túy Trong Khêu Đèn không có một khắc ngừng động tác đổ dược vào miệng, có thể biết máu của nó nhiều như thế nào.

Mắt thấy nó chỉ còn lông da, nhưng nó chẳng những không mệt mỏi, ngược lại công kích càng ngày càng hung mãnh. Túy Trong Khêu Đèn lại vung đại kiếm lên, tiếp tục điên cuồng mà đâm tới, toàn thân hắn đều là vết thương, mà trọng kích lần này càng là làm khóe miệng hắn chảy ra máu. Nhưng hắn không ngừng một chút nào, tinh thần càng phấn khởi, hắn nâng tay lau máu ở khóe miệng, nở nụ cười xấu xa: "Vất vả như vậy, tốt xấu cũng phải rơi ra cái gì đi."

https://thuviensach.vn

Lời này đã nhắc nhở Diệp Hiểu Hạ, cô còn có cái danh hiệu "Nghịch thiên" gân gà, tuy rằng chỉ đề cao một chút bạo dẫn, nhưng có còn hơn không. Cô không nghĩ nhiều, lập tức đem danh hiệu từ ‘Nữ thần chọc giận’ đổi thành ‘Nữ thần chinh phục’.

Tiếp tục đánh vài cái, quả nhiên, không có ‘Nữ thần chọc giận’, toàn bộ công kích của cô đều chậm lại một nửa. ‘Nữ thần chọc giận’ này quả nhiên là thần binh lợi khí để luyện cấp đánh quái.

"Ngao! !" Con hổ không cam lòng, giơ chân trước lên, ngửa mặt lên trời thét dài, rốt cục ầm ầm ngã xuống đất.

Bởi vì thân thể nó thật sự là khổng lồ, thậm chí lúc ngã xuống, còn đem mặt đất trong rừng chấn động.

Kế tiếp, Túy Trong Khêu Đèn ngồi phịch ở trên đất, tựa vào kia thi thể con hổ, từng ngụm từng ngụm thở hổn hển, hắn toàn thân trên dưới không có chỗ nào tốt, nơi nơi đều là vết thương nông nông sâu sâu, quần áo cũng bị trảo thành vải vụn, treo ở trên người, tay hắn còn cầm lấy đại kiếm kia, nhưng nhìn ra được, ngón tay hắn không ngừng run run, hơn nữa run thập phần lợi hại.

Diệp Hiểu Hạ cũng không tốt hơn, một đầu tóc rối bù loạn thất bát tao, trên quần áo và trên tóc đều là lá cây. Một đầu đầy mồ hôi, hiện tại cả người vô lực ngồi ở chỗ cách Túy Trong Khêu Đèn không xa. Cô hết sạch lam, giá trị chịu đựng cũng đã về 0, vừa rồi có thể kiên trì đến cuối cùng là do vừa đánh vừa uống rượu, nếu không cô thật không biết mình có thể kiên trì không.

Lấy Kiếm Nam Xuân trong túi ra, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nghỉ ngơi một lát, giá trị chịu đựng rốt cục tăng lên, nhưng bởi vì khí lực cạn kiệt, cô chỉ cảm thấy đầu choáng váng, cả người vô lực. Cố tình đứng lên, Diệp

https://thuviensach.vn

Hiểu Hạ lung lay đi tới bên cạnh Túy Trong Khêu Đèn, đem rượu đưa cho hắn: "Muốn uống một ngụm không?"

Nhưng Túy Trong Khêu Đèn lại cười khổ, "Đút tôi đi, khí lực để nói tôi cũng không có." Quả nhiên, hắn nhắm mắt, giống như khí lực để mở cũng mất rồi.

Diệp Hiểu Hạ đối với cảm giác vô lực này tràn đầy thể nghiệm, cô đã mệt thành như thế này, Túy Trong Khêu Đèn luôn luôn đứng ở phía trước xuất hiện sự chật vật như vậy cũng không có gì kỳ quái. Cô ngồi xuống, dựa vào thi thể con hổ, nâng đầu Túy Trong Khêu Đèn dậy, đem bầu rượu để bên môi hắn, hắn cố sức nuốt một ngụm, sau đó lại nuốt một ngụm, tiếp đó, mấy ngụm sau không còn vất vả như trước.

Hắn dựa vào thi thể nghỉ một lát, liền khôi phục giá trị chịu đựng, bất quá trên miệng vết thương người đã làm hắn suy yếu cực độ. Hắn giãy dụa ngồi dậy, nói với Diệp Hiểu Hạ: "Cô nhanh chút thu thập đồ, lột da, chúng ta nhanh trở về, cái dạng này mà gặp phải tiểu quái, chỉ có đường chết thôi."

Diệp Hiểu Hạ gật gật đầu, tiến tới sờ thi thể, nhưng là khi nhặt vật phẩm cô kiền ngẩn người. Tỉ lệ bạo dẫn của Cực Hạn không là cực thấp sao? Sao có thể một tiểu Boss lại ra nhiều đồ như vậy?

Chẳng lẽ... Diệp Hiểu Hạ đột nhiên mở bảng danh hiệu ra, cẩn thận so sánh hai cái danh hiệu.

Quả nhiên, ở phần miêu tả, một cái là tăng 50 điểm bạo dẫn, một cái là tăng 100% thuộc tính.

Quả nhiên là cô sơ ý, là tăng 50 điểm bạo dẫn, không phải là tăng 50% bạo dẫn, khác nhau một chũ quả thực là kém nhau ngan dặm. Trong lòng cô có một cảm giác mừng như điên không đè nén được bốc lên. Trách không được lại ra nhiều như vậy, hóa ra là tăng 50 điểm bạo dẫn, đây là một loại danh hiệu nghịch thiên như thế nào!

https://thuviensach.vn

Có cái danh hiệu này, không phải tương đương là thương nhân trang bị sao? Kia, kia... Món nợ của cô...

Diệp Hiểu Hạ quả thực không dám tiếp tục nghĩ, cô cảm thấy nếu nghĩ tiếp cô muốn điên mất.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Vận Khí Của Cô Thật Vô Sỉ.

Sắc trời nơi này vốn rất là âm u, mà sắc mặt Diệp Hiểu Hạ càng là âm tình bất định. Sau cuộc chiến đến giờ, tình huống bỗng nhiên có chút quỷ dị.

Túy Trong Khêu Đèn ôm vết thương trên ngực, trùng trùng thở hổn hển, hắn nhìn về phía Diệp Hiểu Hạ có chút lạ thường, không khỏi quan tâm hỏi: "Như thế nào?" Lập tức, hắn nghĩ đến có thể là không ra trang bị nào, tuy trải qua một hồi đại chiến như vậy mà không ra cái gì, là ai thì trong lòng cũng có điểm không thoải mái, nhưng hắn vẫn an ủi cô: "Không ra cái gì thì thôi, trang bị không nên quá quan tâm ..."

Hắn chưa nói xong, liền thấy Diệp Hiểu Hạ cố sức cầm một thanh kiếm đưa cho hắn, mà thần sắc trên mặt cô cũng là cổ quái. Đó là một loại biểu cảm đè nén và hưng phấn, hai loại biểu cảm này vốn không thể đồng thời xuất hiện, nhưng giờ khắc này nó lại đồng thời ra xuất hiện trên mặt Diệp Hiểu Hạ, cùng với ánh sáng ảm đạm trong rừng có chút quỷ dị.

Cúi đầu nhìn đại kiếm trong tay Diệp Hiểu Hạ, đây quả thật là đại kiếm, hơn nữa so với cái hắn đang dùng tinh xảo hơn nhiều, xem ra ít nhất là trang bị lục sắc ngoài cấp 10. Lần này đúng là có vận khí tốt, giết nhiều quái như vậy một cọng lông cũng không thấy, cái vũ khí thứ nhất rơi ra lại là cái hắn có thể dùng.

"Đại kiếm là vũ khí của anh, nhanh thay xem..." Nói xong Diệp Hiểu Hạ lại dừng lại, trên mặt cô lộ ra một chút mỉm cười: "A, quên, hình như cấp bậc chưa đến."

https://thuviensach.vn

"Cảm ơn." Túy Trong Khêu Đèn cũng không từ chối, khóe miệng hắn lộ ra tươi cười nhợt nhạt, hướng về phía Diệp Hiểu Hạ gật gật đầu, liền tiếp nhận đại kiếm kia. vừa thấy thuộc tính, liền nhịn không được vỗ đùi cười: "Thật đúng là thời thế thay đổi."

Răng hổ thô bạo: dùng răng nanh hổ làm thành, trong truyền thuyết giết người vô hình. Trang bị lục sắc, công kích: 28, lực lượng +8, thể chất +1, cường độ công kích vật lý +10%. Tốc độ công kích: 3. 5. Yêu cầu chức nghiệp: Vật lý công kích. Yêu cầu cấp bậc: 15.

Quả nhiên là cấp bậc không đủ, bất quá từ cấp 12 lên đến cấp 15 không phải chuyện khó khăn gì.

Ngạn ngữ nói, phúc đến thì ít, họa đến dồn dập. Kỳ thực cũng không thấy hoàn toàn đúng, ít nhất đối với Túy Trong Khêu Đèn bây giờ mà nói, những lời này không chính xác lắm. Hắn vẫn còn đang tinh tế nghiêm cẩn chà lau đại kiếm kia, lại thấy Diệp Hiểu Hạ đưa cho hắn một kiện trang bị.

Trang bị? Đầu Túy Trong Khêu Đèn nhất thời có chút mờ mịt, đây là cái trang bị gì? Sao lại cho hắn? Không cần nói với hắn một tiểu Boss ra tận hai kiện trang bị của hắn, tỷ lệ này không đến một phần vạn, đánh chết hắn cũng không tin nó sẽ xảy ra ở trên người hắn."Trang bị của ai?"

"Anh." Diệp Hiểu Hạ khóe miệng cong cong, ở hai gò má hiện lên hai cái lúm đồng tiền nhạt, thập phần dễ nhìn.

"Tôi?" Túy Trong Khêu Đèn đem đại kiếm cất vào túi, nhận kiện trang bị kia, vẫn không quá tin tưởng, làm sao có thể là của hắn? Này Cực Hạn bạo dẫn thấp, một BOSS có thể ra hai kiện trang bị cũng đã là đại vận, sao có thể hai kiện đều là của hắn? Có phải Diệp Hiểu Hạ không hiểu thuộc tính không? Nghĩ sai rồi?

Thuộc tính trang bị làm hắn sửng sốt, sau đó có chút ngạc nhiên hít một hơi thật dài "Di" một tiếng.

https://thuviensach.vn

Đồng ti bào: Thợ săn hổ, dùng tơ vàng cung đình hàng nhái chế tác nên, đương nhiên ngoại hình một trời một vực, tưởng tượng mà thôi. Trang bị lục sắc, phòng ngự: 45, thể chất +2, bị mục tiêu nhất định đánh trúng tự động phản kích hiệu quả bạo kích. Yêu cầu chức nghiệp: Vật lý công kích, yêu cầu cấp bậc: 15.

"Không thể nào, liên tục ra hai kiện trang bị của tôi?" Kinh hỉ này tới thật sự quá đột ngột, làm Túy Trong Khêu Đèn nửa ngày không hồi hồn.

"Thế nào? Cầm trong tay còn có thể là giả?" Đổi lại là cô vừa rồi, cô cũng sẽ bảo là giả, nhưng sau khi xác nhận thuộc tính nghịch thiên của ‘Nữ thần chinh phục’, cô bỗng nhiên cảm thấy cái gì cũng có khả năng .

"Không có cảm giác chân thật." Túy Trong Khêu Đèn thở dài một hơi, quả nhiên nhiều kinh hỉ đến cùng lúc cũng tạo thành một loại cảm giác kinh hách. Hắn nhìn nhìn trang bị trong tay, nhớ tới cái gì, chọn giao dịch với Diệp Hiểu Hạ, ở khung giao dịch bỏ vào 1000 kim.

"Anh làm gì vậy?" Diệp Hiểu Hạ nhìn số tiền trong khung giao dịch, không hiểu, không khỏi kỳ quái nhìn Túy Trong Khêu Đèn.

"Đánh hổ vất vả như vậy, lại ra hai kiện trang bị của tôi, cái này đối với cô có chút không công bằng, cho nên..." Túy Trong Khêu Đèn một bên lấy bầu rượu ra, một bên nói.

Đây vốn là một chuyện cực kì bình thường, ở trong võng du, xuất hiện loại chuyện này, một người đều có phần, người có trang bị tất nhiên sẽ trả tiền cho người không có trang bị. Diệp Hiểu Hạ là người mới, không biết quy tắc ngầm như vậy cũng là có lý, nhưng Túy Trong Khêu Đèn cũng không nghĩ lợi dụng đối phương không biết để chiếm tiện nghi, đây không phải tác phong của hắn.

Diệp Hiểu Hạ bỗng nhiên hiểu rõ hành động của Túy Trong Khêu Đèn, cái này đại khái chính là cái Bạch Thiên Minh thường xuyên nói gặp giả có

https://thuviensach.vn

phần đi. Cô giương mắt nhìn Túy Trong Khêu Đèn, hắn chính rượu hướng miệng đổ, rượu tràn ra lẫn với mồ hôi của hắn, chảy xuống người hắn, làm áo choàng của hắn đã rách nát ướt một mảnh.

Nam nhân này... Là sợ mình chịu thiệt sao? Cô bên môi lộ ra một chút như có như không tươi cười, lại cúi đầu xuống, nâng tay lau mồ hôi trên trán, cự tuyệt giao dịch.

"Sao thế?"

"Không có gì, tôi chỉ là ném hỏa cầu, xuất lực nhiều là anh, không cần như vậy." Diệp Hiểu Hạ tiếp tục sửa sang lại 5 kiện trang bị thừa trên tay, trong đó có một căn pháp trượng cô có thể dùng, còn lại toàn bộ đều là trang bị của chức nghiệp ma pháp phụ trợ."Hơn nữa, anh làm sao mà biết chỉ ra hai kiện trang bị?"

Lúc này đến phiên Túy Trong Khêu Đèn ngây ngẩn cả người, tay hắn cầm bầu rượu, giật mình giống như nghe được một chuyện lạ trên thế giới. Đến khi Diệp Hiểu Hạ đem 5 kiện trang bị còn lại để trước mặt hắn, hắn mới hồi phục lại tinh thần.

Nhìn một đống trang bị lục sắc kia, qua một lúc lâu, Túy Trong Khêu Đèn mới uống một ngụm rượu nữa, bên môi nhếch lên một cái tươi cười hiểu ý: "Vận khí của cô thật vô sỉ."

"Bốn kiện còn lại bán đi chia đôi, trò chơi này luyện cấp thực phí tiền, không có dược đánh quái đều bất động. Đặc biệt anh dùng dược, cùng uống nước không khác gì , nếu không bổ sung một chút, chỉ sợ nhập bất phu xuất." Cô cẩn thận đem bụi trên trang bị thổi rớt, trên mặt mang theo một loại tươi cười mềm nhẹ, như là bông hoa nở rộ xinh đẹp trong chỗ sâu tối ở rừng rậm âm u.

Túy Trong Khêu Đèn vốn muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói, ánh mắt hắn thâm thúy nhìn Diệp Hiểu Hạ mềm mại một chút,

https://thuviensach.vn

sau đó, càng mềm mại một chút.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Không Thể Buông Tha.

Diệp Hiểu Hạ thu hồi trang bị, đứng lên vỗ vỗ bụi bẩn trên người, cô bây giờ đã khôi phục không sai biệt lắm, chỉ là vừa rồi ngã trên mặt đất làm đầu gối bên trái có chút đau. Tuy nhiên so với Túy Trong Khêu Đèn, cô vẫn còn tốt hơn nhiều.

Trên người toàn vết thương, tuy rằng có một vài cái đã có dấu hiệu kết vảy, nhưng vết thương vẫn còn chảy máu là nhiều nhất, chỉ sợ Túy Trong Khêu Đèn không thể khôi phục trong một khắc được.

"Có thể đi không?"

Túy Trong Khêu Đèn nỗ lực vài lần chống hai tay vào thanh đại kiếm, rốt cuộc cũng lung lay đứng lên được. Nhưng, sắc mặt hắn trắng bệch, hô hấp nặng nề, vết thương trên ngực do bị móng vuốt cào trúng nhìn qua thật ghê người, hơn nữa mấy lần cố sức đứng dậy làm cho mấy vết thương đã ngừng lại tiếp tục chảy máu, làm áo hắn nhuộm đỏ một mảng trước ngực.

Tuy hắn suy yếu, nhưng rất kiên trì, lúc hắn đứng dậy, Diệp Hiểu Hạ mấy lần vươn tay giúp, nhưng đều bị hắn đẩy ra, cuối cùng, cô chỉ có thể đứng một bên, nhìn Túy Trong Khêu Đèn.

"Chỉ sợ khó khăn." Túy Trong Khêu Đèn trầm trọng thở phì phò, lưng hắn đã bị mồ hôi thấm ướt, mồ hôi chảy vào miệng vết thương, tạo thành một loại đau đớn khắc sâu làm hắn vô pháp (không có biện pháp) nhẫn nại.

https://thuviensach.vn

"Tôi đỡ anh đi." Diệp Hiểu Hạ cũng không quan tâm Túy Trong Khêu Đèn có cự tuyệt hay không, trực tiếp tiến lên đỡ hắn, tay phải vòng ra sau lưng hắn, sau đó liền nửa lôi nửa đỡ hắn đi ra khỏi rừng rậm.

Túy Trong Khêu Đèn vốn định cự tuyệt, nhưng hắn còn chưa mở miệng, liền thấy Diệp Hiểu Hạ nói: "Nếu anh lại tiếp tục như vậy, chúng ta đều sẽ chết ở đây. Mặt mũi so với chết một lần cái nào quan trọng hơn?"

Hắn không nói gì nữa, chỉ cố gắng phối hợp với Diệp Hiểu Hạ, xiêu xiêu vẹo vẹo đi về phía trước. Túy Trong Khêu Đèn muốn nhìn phía trước, nhưng trước mắt là một mảnh sương mù trắng xoá, làm ánh mắt hắn không mở ra được, không biết gió ở đâu thổi vào mặt hắn, mang theo một mùi hương nhàn nhạt độc đáo.

Đó là mùi hương ấm áp lại mang theo mùi mồ hôi ẩm ướt.

Trên thế giới này có cô gái nào không muốn làn váy sạch sẽ, có ai không muốn dây kết rêu rao (không biết nó là cái gì luôn), lại có ai không muốn chính mình từng bước sinh hoa, kiều diễm xuất hiện.

Cố tình, cái cô gái người đầy bùn, trang phục rách nát, ướt đẫm mồ hôi, không kịp thở này đang đi giữa ánh nắng loang lổ trong rừng, giữa cảnh đẹp phồn hoa rực rỡ.

Tuy hai người đi tập tễnh, nhưng tốc độ cũng không chậm, hơn nữa trong rừng người luyện cấp cũng càng ngày càng nhiều, trên đường đi không gặp phải con sói lạc đàn nào. Nhưng bộ dáng bọn họ chật vật không chịu nổi làm không ít người chơi nhịn không được đi đoán xem bọn họ đã trải qua sóng gió thế nào.

Mắt thấy sắp ra khỏi lục sắc rừng rậm, Diệp Hiểu Hạ thở hổn hển mấy hơi, mỉm cười: "Ra khỏi rừng rậm là tốt rồi, quái bên ngoài đều là bị động công kích, không còn nguy hiểm nữa."

https://thuviensach.vn

Túy Trong Khêu Đèn nhìn khuôn mặt Diệp Hiểu Hạ vì mồ hôi và bụi bặm trộn lẫn với nhau mà trở nên bẩn hề hề, hắn nhẹ nhàng gật gật đầu, tiếp đó lấy ra bầu rượu hướng miệng đổ một ngụm. Mặc cho rượu cay độc ở dạ dày hắn thiêu đốt lên, nung hắn ngay cả ánh mắt đều đỏ.

"Hôm nay xuất môn xem hoàng lịch (lịch hoàng đạo), nói là tha hương gặp cố nhân, tôi còn không biết là có ý gì, bây giờ mới biết hoàng lịch này quả thật rất chuẩn." Diệp Hiểu Hạ bước chân dừng lại, âm thanh này thật sự rất quen, quen đến mức lông mày cô lập tức nhíu lại.

Cô không biết chính mình nhận thức bao nhiêu người ở Tân Thủ Thôn, dù mới bắt đầu trò chơi không đến 24 giờ. Nhưng là, có người, trong vòng mười mấy giờ, lại có thể ở trong Tân Thủ thôn nơi mà người còn nhiều hơn lông trâu này gặp đi gặp lại, đây có phải được cho là một loại duyên phận không?

Diệp Hiểu Hạ quay đầu, nhìn Tử Tước Người Yêu đứng ở bên cạnh một thân cây. Cô ta dựa vào thân cây bên cạnh, cầm pháp trượng mộc thô trong tay, không chuyên tâm xoay xoay, bên môi mang nụ cười trào phúng, trên vẻ mặt là mát tận xương tủy lạnh như băng.

Nếu thật là duyên phận, cô với cô ta tuyệt đối là nghiệt duyên.

"Ui, tôi nói Diệp Hiểu Hạ cô đây là làm sao? Sao lại biến thành như vậy?" Tử Tước Người Yêu đánh giá lên lên xuống xuống một chút Diệp Hiểu Hạ chật vật không chịu nổi, lại nhìn nhìn Túy Trong Khêu Đèn, khinh thường tiếp tục cười nhạo: "Cô thật là có sức quyến rũ lớn, vài giờ trước thông đồng hai người, bây giờ lại đổi một người khác. Nhìn trước sau cô đều giống bàn giặt đồ, tôi không nhìn ra cô lại có nhiều sức quyến rũ như vậy? Vẫn là mắt bọn họ đều mù rồi nên mới thích cô?"

Túy Trong Khêu Đèn thân thể cứng ngắc, xem ra là tức giận, Diệp Hiểu Hạ lập tức ngăn hắn lại, xoay người cúi đầu, đỡ hắn đi nhanh vào Tân Thủ

https://thuviensach.vn

thôn.

"Cô có biết cái gì gọi là tôn trọng không? Tôi còn không nói xong, cô lại dám đi? Cô là cái gì?" Tốc độ di chuyển của pháp sư không nhanh, hơn nữa phải đỡ Túy Trong Khêu Đèn, bước chân Diệp Hiểu Hạ có chút chậm, chỉ vài bước Tử Tước Người Yêu đã đuổi kịp.

Cô ta đứng trước mặt hai người, vươn pháp trượng trong tay, ngăn cản hai người đi tiếp, trên mặt nạ rét lạnh.

"Tôi không nhớ là có nói chuyện với cô." Diệp Hiểu Hạ nhíu mày, ngẩng đầu nhìn Tử Tước Người Yêu, chỉ cảm thấy trong mắt cô ta nổi lên một tầng sát khí.

Là muốn đánh nhau sao? Trong tình huống bình thường, tuy cô không biết đánh nhau, nhưng cô cũng không sợ cô ta. Nhưng bây giờ, cô đỡ Túy Trong Khêu Đèn đã có chút cố sức, mà đây vốn là ân oán của cô và cô ta, nếu liên lụy đến hắn sẽ không tốt, huống chi, tình trạng hiện nay của Túy Trong Khêu Đèn... Nếu khai chiến, một điểm tiện nghi cô cũng không chiếm được.

"Phải không?" Tử Tước Người Yêu thu hồi pháp trượng, bày ra tư thế công kích, vốn cô cảm thấy một chọi hai còn có chút không an tâm, nhưng nhìn đến thương thế nghiêm trọng của nam nhân Diệp Hiểu Hạ đỡ, tình trạng này chỉ sợ là không thể giúp gì được, cũng bỏ luôn ý định ngừng tay.

Bất quá Diệp Hiểu Hạ một thân trang bị tốt vẫn làm cô ta có chút cố kị, có vết xe đổ cùng Múa Rối Gỗ giao thủ, chỉ sợ mình không phải đối thủ của Diệp Hiểu Hạ. Nhưng nếu thả cô ta đi, nộ khí trong lòng Tử Tước Người Yêu không thể nuốt xuống.

Cho nên, cô vừa khiêu khích Diệp Hiểu Hạ để kéo dài thời gian, vừa nhắn tin cho Tử Tước đang đi mua dược trong thôn, để hắn nhanh quay lại.

https://thuviensach.vn

"Tôi không có hứng thú chơi với cô." Diệp Hiểu Hạ trầm mặt, vòng qua Tử Tước Người Yêu, thầm nghĩ nhanh bỏ qua nữ nhân phiền toái này, về thôn mới là chính sự, nếu tiếp tục dây dưa với cô ta, không biết còn gặp phải phiền toái gì.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Ác Đấu.

Từ khi bắt đầu có võng du, còn có một hiện tượng kỳ quái. Các đôi tình nhân (người yêu) đều Như Ảnh Tùy Hình, Tiêu Bất Ly Mạnh, Mạnh Bất Ly Tiêu (ý là không rời nhau).

Tuy đối với quy luật này Diệp Hiểu Hạ không rõ ràng lắm, nhưng cô và Tử Tước Người Yêu gặp gỡ mấy lần, vợ chồng bọn họ luôn luôn hai người cùng xuất hiện. Mà bây giờ cô lại cảm nhận được, người chặn mình chỉ có Tử Tước Người Yêu, nhìn quanh bốn phía cũng không phát hiện Tử Tước đâu. Diệp Hiểu Hạ cũng sẽ không hồn nhiên nghĩ là Tử Tước đã logout.

Hắn nhất định là đang đi đâu đó, chỉ sợ Tử Tước Người Yêu đã nhắn tin cho hắn. Nếu bây giờ tiếp tục dây dưa với Tử Tước Người Yêu, Tử Tước sẽ xuất hiện rất nhanh.

Cô không biết PK, nhưng tin tưởng vào trang bị trên người cô, đối phó Tử Tước Người Yêu còn dư dả, thêm Tử Tước nữa, chỉ sợ không dễ dàng như vậy. Cho nên, biện pháp tốt nhất là về thôn nhanh một chút, tìm địa phương có thủ vệ nghỉ ngơi, thì hai người này cũng không thể làm khó cô nữa.

Quyết định xong vô luận Tử Tước Người Yêu khiêu khích thế nào, Diệp Hiểu Hạ không trả lời, không đánh lại, lại càng không dừng chân, chỉ chăm chăm đỡ Túy Trong Khêu Đèn về Tân Thủ Thôn.

"Hiểu Hạ, cô không sao chứ?"

https://thuviensach.vn

"Không có việc gì, chúng ta nhanh chóng về thôn là tốt rồi." Diệp Hiểu Hạ cũng không muốn nói rõ ràng, thầm nghĩ chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, cũng không nghĩ tới sự tình không như cô muốn. Cho dù cô né tránh như thế, không nổi lên tranh chấp, cuối cùng Tử Tước Người Yêu vẫn ra tay.

Một hỏa cầu bay tới lưng Diệp Hiểu Hạ.

Chỉ nghe thấy âm thanh vù vù của lửa cháy thiêu đốt trong không khí, Diệp Hiểu Hạ không kịp né tránh, trên vai cô bị đập trúng, tuy không mất nhiều máu lắm, nhưng lại chọc giận Túy Trong Khêu Đèn, hắn kéo Diệp Hiểu Hạ còn muốn tiếp tục đi lại, quay đầu lạnh lùng nói với Tử Tước Người Yêu: " Nếu cô muốn chết, nói một tiếng, tôi thành toàn cho cô."

Tử Tước Người Yêu nao nao, sau trợn mắ lên, cả giận nói: "Đây là việc của tôi và cô ta, người không liên quan đừng xen mồm vào." Sau đó cô ta lại nói với Diệp Hiểu Hạ: "Diệp Hiểu Hạ, tôi cũng lười vòng vo với cô, tất cả kết thúc tại hôm nay đi."

"Kết thúc?" Diệp Hiểu Hạ giận dữ, trên thế giới này có loại người như vậy, cho tới bây giờ cô không nhớ rõ mình cùng cô ta có việc gì quá đáng. Nếu nhất định phải nói có, thì đều là đôi vợ chồng này nhiều lần tìm cô gây rối mới đúng.

Tục ngữ đã nói, mua bán bất thành nhân nghĩa ở, tại sao cô không thấy điều đó trên người bọn họ chứ?

"Tôi nhớ là giữa chúng ta chỉ có cô không ngừng tìm tôi gây phiền toái, cũng không cần có kết thúc." Tuy Diệp Hiểu Hạ nói như vậy, nhưng cô đã buông Túy Trong Khêu Đèn ra.

Túy Trong Khêu Đèn cảm giác được ở cánh tay động tác, liền hiểu quyết định của Diệp Hiểu Hạ, hắn muốn đem cô kéo ra sau, không nghĩ đến Diệp Hiểu Hạ nhanh hơn, đã buông tay, đứng trước hắn.

https://thuviensach.vn

"Hừ, tùy cô thích nói thế nào thì nói." Hai mắt Tử Tước Người Yêu hơi nhíu lại, hỏa cầu đã bay ra.

Diệp Hiểu Hạ sợ hỏa cầu làm Túy Trong Khêu Đèn bị thương, nên đứng im đó, ương ngạnh tiếp hỏa cầu kia. Bất quá, Tử Tước Người Yêu cũng không tốt hơn, tuy cô chỉ thấp hơn Diệp Hiểu Hạ 1 cấp, nhưng trang bị chênh lệch có chút lớn, trúng một hỏa cầu của Diệp Hiểu Hạ, một phần tư máu bị rớt.

Cô ta sợ hãi kêu một tiếng, vội vàng chạy tới phía đông vài bước, Diệp Hiểu Hạ lại thừa dịp cô ta chạy, lập tức lại tung ra một cái hỏa cầu nữa, máu của Tử Tước Người Yêu lập tức giảm một nửa. Túy Trong Khêu Đèn vốn sợ Diệp Hiểu Hạ không đối phó được, bất quá, xem tình huống này, phóng thêm hai cái hỏa cầu, trận chiến này liền kết thúc.

Cứ tưởng sẽ kết thúc như vậy, không nghĩ đến, một cái hỏa cầu bay qua sát mắt hắn, trùng trùng đánh vào trên người Diệp Hiểu Hạ.

"Bạn bị người chơi Tử Tước Người Yêu ác ý công kích."

"Bạn bị người chơi Tử Tước ác ý công kích."

Tin tức của Diệp Hiểu Hạ nêu lên vốn chỉ có Tử Tước Người Yêu công kích, thật không ngờ một cái hỏa cầu bay đến, cô lại thấy được tin tức Tử Tước công kích. Không khỏi giật mình, biết là nguy rồi, cô vội quay đầu muốn bảo Túy Trong Khêu Đèn cẩn thận, cũng không nghĩ tới, Túy Trong Khêu Đèn phía sau đã sớm không thấy bóng dáng.

Cô nhìn ra xa, chỉ thấy Túy Trong Khêu Đèn đã khiêng đại kiếm đi tới chỗ Tử Tước.

Tử Tước thật không ngờ nam nhân yếu tới mức muốn ngã xuống đất lại mang theo một hơi đi tới chỗ mình, hắn vội vã thu hồi công kích đối với Diệp Hiểu Hạ, đem hỏa lực phóng tới Túy Trong Khêu Đèn. Hắn một bên

https://thuviensach.vn

chạy tới bên cạnh Tử Tước Người Yêu, một bên phóng hỏa cầu tới Túy Trong Khêu Đèn.

Pháp sư có ưu thế về viễn trình công kích, tuy tốc độ di chuyển của Túy Trong Khêu Đèn nhanh, nhưng muốn đuổi kịp Tử Tước vẫn có chút khó khăn. Không có động đến người, lại vô duyên vô cớ nhận vài hỏa cầu trên người.

"Bộ dạng sắp chết của mày còn muốn đấu với tao, trở về tu luyện vài năm nữa rồi nói." Tử Tước cười lạnh nhìn vết thương trên người Túy Trong Khêu Đèn không ngừng chảy máu, hỏa cầu trên tay không chút lưu tình ném tới trên người hắn.

Lời còn chưa dứt, hắn liền phát hiện bóng dáng Túy Trong Khêu Đèn hóa thành một đường màu trắng đâm tới hắn. Biến hóa này thật sự là quá nhanh, hắn căn bản không dự đoán được tình huống như vậy sẽ xuất hiện, trốn tránh không kịp, trơ mắt nhìn Túy Trong Khêu Đèn xuất hiện trước mặt, bị trúng một kiếm.

Một kiếm này chẳng những làm rớt một phần ba máu của Tử Tước, còn để lại cho hắn một vết thương thật sâu. Thân thể chức nghiệp ‘Pháp hệ’ vốn không cường tráng, hắn không chịu nổi lực lượng từ đại kiếm kia, lảo đảo lui lại mấy bước, một ngụm máu tươi phun ra.

Túy Trong Khêu Đèn nheo mắt, trong mắt đều là hàn quang lạnh như băng, hắn gắt gao nhìn chằm chằm Tử Tước, nắm chặt đại kiếm trong tay đang muốn tiếp tục đâm hắn, lại thấy hệ thống lạnh lùng vang lên: "Đội hữu của bạn đã trọng thương, sắp tử vong."

Hắn không khỏi cả kinh, lập tức dừng tay, nhìn tới chỗ Diệp Hiểu Hạ.

Diệp Hiểu Hạ đứng ở đó, giá trị sinh mệnh không đến 20%, mà Tử Tước Người Yêu kia không ngừng uống dược, trạng thái vẫn là đầy máu. Không khỏi cả kinh, hắn cư nhiên quên mất, lúc đánh BOSS Diệp Hiểu Hạ đã đem

https://thuviensach.vn

hết hồng cho hắn. Hiện tại đối mặt với Tử Tước Người Yêu có mang hồng theo, cho dù trang bị tốt, nếu không thể giây sát (kiểu như KO ý) đối phương, cũng là một trận chiến không có phần thắng.

Túy Trong Khêu Đèn mặc kệ Tử Tước, lập tức chạy tới chỗ Diệp Hiểu Hạ. "Tật thứ"* của hắn vừa dùng mất, còn ba mươi giây mới phục hồi, bây giờ hắn chỉ hy vọng bước chân của mình có thể nhanh một chút, nhanh một chút.

(* Tật thứ: một loại kĩ năng tăng tốc độ, có thể vọt đến trước mặt mục tiêu xác định ngay lập tức)

Nhưng là, hỏa cầu kia so với bước chân của hắn vẫn nhanh hơn...

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Tử Vong.

Gió thổi mạnh, cuốn lấy bụi đất khô ráo trên đồng cỏ.

Đánh vào mặt người, có chút đau.

Dưới ánh mặt trời vốn yên tĩnh, từ khi nào nổi lên một trận chiến như vậy? Mang theo mùi hương tanh ngọt sâu thẳm, từng đợt, từng đợt tiến vào lòng ngừoi liếm đi liếm lại, làm cho lòng người thành một mảnh đỏ tươi.

"Hiểu Hạ." Chưa bao giờ có cảm giác vô lực tràn ngập trong lòng, rõ ràng ở ngay trước mắt, nhưng dù thế nào cũng không thể đến gần. Hắn chỉ có thể vừa chạy, vừa trơ mắt nhìn hỏa cầu kia đánh trúng người con gái mặc áo choàng màu xanh.

Diệp Hiểu Hạ quay đầu, chỉ thấy Túy Trong Khêu Đèn chạy tới chỗ cô, tóc của hắn bị gió thổi bay lên, lộ ra bộ mặt kiên nghị, còn có bộ râu nhàn nhạt trên cằm. Hắn vươn tay về phía cô, chỉ là, thật sự quá xa, cô chỉ có thể quay về phía hắn lộ ra một nụ cười."Khêu Đèn, anh đi đi. Mặc kệ tôi."

Trời, thật xanh, xanh như muốn chảy nước.

Xem ra, quả nhiên không ai có thể luôn luôn gặp may mắn, rõ ràng đây là báo ứng cho vận khí tốt của cô.

Túy Trong Khêu Đèn chỉ thấy Diệp Hiểu Hạ quay đầu lộ ra một nụ cười mềm mại với hắn, sau đó một hỏa cầu đánh trúng cô.

https://thuviensach.vn

Thời gian lúc này trở nên cực kỳ thong thả, giây phút đó giống như ngừng lại, nhè nhẹ trôi, không thể quên.

Thân thể của cô ngã xuống một mảnh cỏ xanh, so với áo choàng của cô còn xanh hơn, trong lúc này cô và nó hòa làm một. Ánh mặt trời màu vàng chiếu xuống, đem mái tóc đen hỗn độn của cô nhuộm thành màu hoàng kim, mà đuôi sam thật dài cô tết cũng bay lên, dây dưa với ánh nắng tạo thành một đường cong xán lạn, sau đó rơi xuống.

Rốt cục, thân thể của cô ngã xuống một mảnh cỏ xanh, tái nhợt mà yên tĩnh.

Bên tai chỉ còn lại một câu kia "Khêu Đèn, anh đi đi, mặc kệ tôi." Từ xa đến gần, vô hạn tuần hoàn.

Hắn cảm thấy trong lòng có cái gì đó vọt ra, làm đầu óc hắn ‘ông’ một tiếng nổ tung. Đang làm cái gì? Hai người này cuối cùng là muốn làm gì? Chính hắn cũng đang làm cái gì? Làm cô chết trước mặt mình?

Trong lòng có một loại phẫn nộ không nói thành lời bắt đầu khởi động, hắn gắt gao nắm đại kiếm trong tay, sử dụng "Tật thứ" hóa thành một đường màu trắng, đi đến chỗ Tử Tước Người Yêu.

"Chồng ơi! Cô ta rơi trang bị." Ngay tại lúc Tử Tước đang nhìn chằm chằm Túy Trong Khêu Đèn, đoán là hắn sẽ quay lại tiếp tục công kích mình thì lại phát hiện nam nhân này biến sắc, dừng công kích lại, chạy tới một hướng khác. Hắn tuy không hiểu, nhưng vẫn tiếp tục ngâm xướng Hỏa Cầu Thuật.

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, pháp thuật của hắn còn chưa phóng ra, đã thấy Tử Tước Người Yêu hoan hô một tiếng. Hắn không khỏi quay đầu nhìn, chỉ thấy Diệp Hiểu Hạ một thân pháp bào lục sắc ngã trên mặt đất, bên người rớt một căn pháp trượng sáng chói, còn có một kiện quần áo. Mà

https://thuviensach.vn

Túy Trong Khêu Đèn đang chạy tới chỗ Tử Tước Người Yêu, tốc độ của hắn cực kì nhanh, một thân đều là sát khí.

Không tốt. Tử Tước thầm kêu một tiếng, hỏa cầu trong tay không chút do dự ném vào người Túy Trong Khêu Đèn. Hắn nhìn nhìn xung quanh một chút, mày càng nhíu chặt.

Xung quanh vốn có rất nhiều người luyện cấp, bọn họ thấy bên này khai chiến, lập tức xúm lại, bây giờ thấy Diệp Hiểu Hạ chết, không ít người định đi vào nhặt trang bị. Hắn cũng bất chấp mọi thứ, quát to: "Vợ ơi, nhặt đồ nhanh lên. Có người đến tranh trang bị."

"Bên kia có người chết rơi trang bị. Nhanh vào nhặt, nếu không không còn đâu." Cũng không biết ai ở trong đám người hô to, chỉ thấy vốn có ít người xem náo nhiệt, vù vù xông tới, chạy đến bên cạnh thi thể Diệp Hiểu Hạ, sợ chậm một bước thì không còn chuyện tốt nữa.

Tử Tước Người Yêu vội vàng vươn tay ra lấy căn pháp trượng, nhưng là, pháp trượng vừa vào trong tay, cô đã bị Túy Trong Khêu Đèn xông lên hung hăng chém một kiếm. Người cũng bị bắn ra xa, căn bản là không có cơ hội đi nhặt kiện trang bị kia, trơ mắt nhìn nó rơi vào tay một người chơi xa lạ.

"Tiện nhân." Tử Tước Người Yêu vừa vội vừa tức, đem toàn bộ lực công kích đánh Túy Trong Khêu Đèn, cô ta không chút khách khí ném hỏa cầu ra, tốc độ cực nhanh, hận không thể đem hắn nghiền xương thành tro.

Tử Tước thấy trang bị Diệp Hiểu Hạ rơi ra bị người khác đoạt đi, tức giận đến ánh mắt đỏ lên, giương mắt nhìn Túy Trong Khêu Đèn đuổi theo Tử Tước Người Yêu, hắn cũng lập tức đuổi theo, một bên đuổi một bên ném hỏa cầu. Chẳng sợ lại bị hắn chém rớt một nửa giá trị sinh mệnh, chỉ cần giết chết nam nhân này là được.

https://thuviensach.vn

Chỉ cần nam nhân này chết ở bên cạnh hắn, hắn dám cam đoan ai cũng không thể cướp đồ trong tay hắn.

Tử Tước tính toán, không có nghĩa tất cả mọi người đều ngu ngốc. Những người không nhặt được thấy hai người họ vẫn dây dưa với Túy Trong Khêu Đèn, lập tức vây quanh, không ai có ý tứ chìa tay giúp đỡ, chỉ chờ kết quả trận ác đấu này.

Giờ phút này, Túy Trong Khêu Đèn không ngừng đuổi theo Tử Tước Người Yêu công kích, hắn tốc độ lại nhanh lại khỏe, chẳng sợ Tử Tước Người Yêu không ngừng uống dược, cũng không ngăn được việc máu không ngừng giảm. Cô cực kỳ sợ, nam nhân trước mặt này hai mắt đỏ bừng, giống như điên rồi, sắc bén công kích làm cô không dám đối mặt, đành phải trốn đông trốn tây, miệng lớn tiếng kêu: "Chồng ơi, anh mau treo hắn, người này điên rồi. Nhanh treo hắn đi." Sau đó cô ta lại quay về phía quần chúng vây xem hô to: "Các người mau giúp tôi đi. Tôi sắp bị đánh chết a."

Người vây xem náo nhiệt kỳ thực không quan tâm thắng thua sống chết, đối với bọn họ, vô luận ai chết cũng giống nhau, chỉ cần rớt trang bị là tốt.

Vì thế, nghe thấy Tử Tước Người Yêu kêu cứu, đám người phát ra tiếng cười nhạo.

Túy Trong Khêu Đèn mắt lạnh nhìn qua, trên mặt những người xung quanh chết lặng, tươi cười đông lại. Người sắp chết kia giống như BOSS hình người a.

Thế giới này từ khi nào thì trở nên tàn nhẫn như vậy? Vừa rồi Hiểu Hạ cũng đã vươn tay hướng bọn họ cầu viện (xin giúp đỡ) sao? Giúp cô một chút thì như thế nào? Nhất định phải trơ mắt nhìn cô chết đi, sau đó cướp đoạt đồ cô để lại sao?

https://thuviensach.vn

"Bùm" một tiếng, một đại hỏa cầu nổ tung ở lưng Túy Trong Khêu Đèn, đại kiếm mà hắn đã giơ lên chuẩn bị chém Tử Tước Người Yêu vẫn không chém xuống được, cuối cùng hắn suy sụp ngã trên đất.

Trước khi tầm nhìn bị hắc ám bao trùm một khắc, hắn chỉ thấy vô số người xông tới chỗ hắn, trên mặt bọn họ là biểu cảm tham lam, bọn họ vươn tay trở thành ấn tượng duy nhất sau lần đầu tiên tử vong ở Cực Hạn mà Túy Trong Khêu Đèn lưu lại.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Phẫn Nộ.

"Bạn bị người chơi Tử Tước Người Yêu giết chết." Diệp Hiểu Hạ chỉ thấy trước mắt một mảnh tối đen, sau đó lại sáng lên. Loại ánh sáng này rất kỳ quái, không phải là ánh mặt trời xán lạn, mà là một loại ánh sáng ảm đạm, cô nhìn xung quanh, đây không phải là bên cạnh Tân Thủ Thôn sao. Nhưng mà, Tân thủ thôn náo nhiệt tại sao lại không có ai?

Đây là như thế nào?

Thời điểm vẫn còn mê mang, cô chỉ thấy một người chơi xa lạ đi ra khỏi chỗ mình vừa đứng, chạy nhanh ra xa. Cái này cũng không có gì kỳ quái, cái làm Diệp Hiểu Hạ giật mình là, hắn, hắn cư nhiên trong suốt.

Bỗng nhiên, cô cúi đầu nhìn tay mình, cư nhiên có thể xuyên qua tay nhìn thấy cỏ trên đất...

Cô cũng là trong suốt ...

Hóa ra, chết sẽ biến thành quỷ.

Diệp Hiểu Hạ vẻ mặt hắc tuyến, ai nha, coi như là thể nghiệm đi âm phủ đưa tin? Bất quá, cũng không thể để cô luôn luôn chết đi, làm thế nào mới có thể sống lại? Đúng rồi, người chơi vừa rồi chạy đi đâu vậy?

Người đã chết nhìn cảnh vật so với lúc sống khác nhau rất lớn a. Cô đứng ở cửa thôn tìm không thấy phương hướng, đúng lúc này, tay lại bị

https://thuviensach.vn

người kéo lại, cô cả kinh, quay đầu nhìn, mới phát hiện là Túy Trong Khêu Đèn cũng trong suốt.

Cô không khỏi kinh hỉ: "Khêu Đèn, anh cũng biến thành quỷ."

"Ân." Tuy biểu cảm của Diệp Hiểu Hạ thật sự làm cho người ta hắc tuyến, biến thành quỷ có thể hưng phấn như vậy sao? Bất quá, Túy Trong Khêu Đèn vẫn là gật gật đầu xem như trả lời cô.

Bỗng nhiên, Diệp Hiểu Hạ ý thức được một vấn đề, nếu Túy Trong Khêu Đèn cũng biến thành quỷ, kia không phải là đại biểu hắn cũng đã chết sao? Trong lòng cô không khỏi khó chịu: "Anh sao lại cũng treo? Vì sao không đi? Chuyện này rõ ràng không liên quan đến anh ."

"Tôi mà đi, tôi không phải là đàn ông." Túy Trong Khêu Đèn nhìn không chớp mắt, lôi kéo Diệp Hiểu Hạ chạy.

Diệp Hiểu Hạ ngẩn người, sau đó đau khổ cười cười."Chúng ta đây là đi đâu?"

"Tìm thi thể sống lại."

Một trận gió lạnh buốt thổi qua, làm Diệp Hiểu Hạ không khỏi rùng mình, lời này nghe thật kỳ quái đâu.

"Trên người bọn họ quả nhiên có đồ tốt." Tử Tước Người Yêu đem pháp trượng nhặt được giao dịch cho Tử Tước: "Anh xem, pháp trượng cấp 15 này, thuộc tính tốt làm người ta ghen tị."

Tử Tước nhìn pháp trượng trên khung giao dịch, bên môi lộ ra nụ cười tham lam: "Không tệ."

Pháp trượng răng hổ: dùng răng nanh hổ làm pháp trượng, nghe nói đồ các tế tự viễn cổ thích. Trang bị lục sắc, công kích: 10, ma pháp +5, thể chất

https://thuviensach.vn

+1, bạo dẫn tăng 1%. Tốc độ công kích: 3. 0. Yêu cầu chức nghiệp: Pháp Sư. Yêu cầu cấp bậc: 15.

"Chỉ tiếc kiện trang bị kia không có cướp được, không biết là thuộc tính gì." Tử Tước Người Yêu oán hận chà chà chân, lạnh lùng xem thường đám người vây xem kia."Nam nhân kia rớt cái gì? Động tác của anh thật nhanh, hắn vừa chết liền nhặt xong."

"Là một kiện trang bị, thuộc tính tốt lắm, bất quá chúng ta không dùng được, nhưng có thể bán giá tốt." Tử Tước đem Đồng ti bào giao dịch cho Tử Tước Người Yêu nhìn thuộc tính.

"Oa, thật sự là thứ tốt, hai người này thật không được, tuy cấp bậc không đến 15, nhưng trên người trang bị tốt thật không ít." Tử Tước Người Yêu nhìn thuộc tính Đồng ti bào xong không nhịn được nở nụ cười: "Chúng ta còn ở đây làm gì?"

"Thủ thi thể." Tử Tước lôi kéo Tử Tước Người Yêu ngồi ở một tảng đáng lớn bên cạnh thi thể hai người: "Trên người hai người này tuyệt đối không chỉ có ngần này thứ, đặc biệt là Diệp Hiểu Hạ." Hắn nói như vậy, ánh mắt lại trở nên âm trầm ngoan độc. "Con tiện nhân này cư nhiên làm cho anh nan kham (khó qua) như vậy, anh không luân bạch* nó sẽ không phải là Tử Tước."

(*luân bạch: đánh về cấp 0)

Quần chúng vây xem thấy không còn náo nhiệt để xem, cũng không còn chỗ tốt gì, đều giải tán đi. Bất quá, cũng không đi xa, chỉ ở bên cạnh, một vài người đánh quái, vạn nhất có chỗ tốt gì lại xuất hiện, có thể xông lên.

"Một hồi đến bên cạnh thi thể cô không cần lập tức hồi sinh..." Túy Trong Khêu Đèn một bên lôi kéo Diệp Hiểu Hạ đi đến bên cạnh thi thể, một bên nói, nhưng còn không nói hết, hắn liền cảm thấy tay trống trơn, quay

https://thuviensach.vn

đầu nhìn, làm gì còn bóng dáng Diệp Hiểu Hạ, chỉ sợ là vừa đến phạm vi hồi sinh, liền không chút do dự hồi sinh đi.

Không khỏi thở dài một hơi, người kia không thể nghe hắn nói xong sao?

Túy Trong Khêu Đèn cũng không chú ý tới chiến lược hay không chiến lược nữa, lập tức chạy tới bên cạnh thi thể, chỉ sợ Diệp Hiểu Hạ bị thủ thi, hắn hồi sinh trễ một giây, cô sẽ chết sớm một giây.

Tử Tước và Tử Tước Người Yêu mới trốn chưa một hồi, liền thấy thi thể Diệp Hiểu Hạ hơi hơi giật, sau đó cô chậm rãi đứng lên. Cô nhìn nhìn xung quanh, cũng không phát hiện có cái gì dị thường, liền xoay người vỗ vỗ tro bụi trên người, chuẩn bị về Tân Thủ Thôn.

"Bùm." Khi cô vừa quay lưng lại phía vợ chồng Tử Tước, hai người này lập tức từ sau tảng đá nhảy ra, ném một hỏa cầu về phía Diệp Hiểu Hạ không đầy thanh máu.

Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy trên người đau, còn chưa kịp làm gì, trước mắt đã tối đen một mảnh. Hệ thống lạnh như băng vang lên, nói cô lại chết một lần nữa.

"Bạn bị người chơi Tử Tước giết chết."

Cô gái này quả nhiên giống như BOSS hình người, cô tử vong để lại mấy kiện trang bị và tài liệu cho người chơi đứng đây. Dẫn tới vô số người điên cuồng tranh nhau, nhất thời loạn thành một mảnh.

Dùng tốc độ nhanh nhất hồi sinh, nhưng Túy Trong Khêu Đèn chỉ kịp nhìn thấy Diệp Hiểu Hạ ngã xuống, cùng đoàn người tham lam kia và hai đầu sỏ tạo ra đang điên cuồng tranh vật phẩm.

https://thuviensach.vn

Ngực hắn vô cùng đau đớn, không rõ là do vết thương bị cào sâu tận xương kia, hay là do phẫn nộ.

"Túy Trong Khêu Đèn hồi sinh." Tử Tước Người Yêu là người đầu tiên phát hiện hắn hồi sinh, cô lập tức kéo Tử Tước chạy tới chỗ Túy Trong Khêu Đèn, mà người chơi ở đây ánh mắt cũng đỏ lên, chạy theo bọn họ hướng tới chỗ Túy Trong Khêu Đèn.

Hai tròng mắt trầm xuống, máu hắn lúc này không rõ là nóng sôi trào hay là lạnh như băng. Hắn nhàn nhàn đứng ở nơi đó, giống như nhóm người này chỉ là bụi bặm, lấy bầu rượu trong lòng ra, mở nút, ngửa đầu đem rượu tưới vào cổ họng.

Vứt bầu rượu trong tay, một tiếng thét dũng mãnh giống như dao sắc từ trong đan điền tiến ra muốn thủng màng nhĩ.

Nam nhân trước mặt kia, chỉ trong nháy mắt cả người hắn giống như có lửa cháy, đỏ chói mắt, đỏ khủng bố, giống như muốn đốt cháy mọi sinh mệnh trong trời đất.

Chỉ trong nháy mắt, trước mắt mỗi người trừ bỏ màu đỏ ra, còn có một loại thống khổ xâm nhập xương tủy, làm tất cả quay về yên tĩnh, một mảnh màu đen che mất tầm mắt họ.

Lần sau đổi mới đem ở 18 điểm trái phải

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Hệ Thống Thông Báo.

Tân Thủ Thôn vẫn là Tân Thủ Thôn, đồng cỏ vẫn là đồng cỏ, rừng rậm cũng vẫn là rừng rậm. Tất cả đều như không có gì thay đổi, cùng với làn gió mát thổi qua, ánh mặt trời xán lạn như trước chiếu rọi mỗi một góc.

Tất cả mọi thứ đều không thay đổi.

Diệp Hiểu Hạ ngửa mặt nằm ở trên cỏ mềm mại, nhìn bầu trời như được rửa sạch kia, chớp chớp mắt, so với quang ảnh ảm đạm sau khi tử vong, cô vẫn thích cảnh vật lúc còn sống hơn. Nơi nơi đều tươi mới, màu sắc rực rỡ, sức sống bừng bừng, làm cho người nhìn vô cùng thích thú.

Cô ngồi dậy, cảnh giác nhìn nhìn xung quanh, vừa rồi là do cô không nhìn quanh bốn phía, cư nhiên bị vợ chồng Tử Tước mai phục ở phụ cận giết chết. Đã có vết xe đổ, cô cũng không sốt ruột đứng dậy, nhìn xung quanh bốn phía một chút, muốn nhìn một chút xem hai người kia có tiếp tục ẩn nấp ở địa phương nào không.

Cảnh vừa nhìn thấy làm Diệp Hiểu Hạ cả kinh mở to hai mắt, thật lâu vẫn không hồi hồn.

Trên đồng cỏ sức sống bừng bừng, cư nhiên có mấy chục thi thể nằm đó. Bọn họ nằm đó, không theo quy tắc nào vây quanh một chỗ gần đó, xung quanh bọn họ còn có rất nhiều thi thể quái.

Một trận gió thổi tới, tuy ánh nắng vẫn tươi sáng như trước, xuân về hoa nở, nhưng là cảnh sắc trước mắt nhìn thế nào đều có chút dọa người.

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay nổi da gà, nhịn không được rùng mình. Tuy thi thể trong trò chơi đều tương đối bình thường, không đáng sợ như trong hiện thực, nhưng cô vẫn cảm thấy tâm lý không thoải mái.

"Hiểu Hạ."Khi Diệp Hiểu Hạ vẫn còn ngồi ở một chỗ nhìn một thi thể gần đó không biết làm sao, bỗng nhiên cách cô không xa truyền đến một tiếng kêu yếu ớt.

Giọng nói kia cô rất quen thuộc, quen thuộc đến mức cô ngay lập tức quay đầu, nhìn theo hướng giọng nói đó. Chỉ thấy Túy Trong Khêu Đèn tựa vào bên cạnh một tảng đá, cả người đều là máu tươi, cùng tựa vào tảng đá là thanh đại kiếm kia, trong tay cầm bầu rượu, trên trán là một tầng mồ hôi mỏng manh, dưới ánh mặt trời cư nhiên có một loại ánh sáng đặc thù. Làm nổi bật dấu vết màu xanh của bộ râu trên cằm hắn, cả nụ cười thoải mái và ôn hòa bên môi hắn.

"Khêu Đèn..." Diệp Hiểu Hạ cơ hồ muốn ngã về phía Túy Trong Khêu Đèn đang trọng thương, vẻ mặt vô cùng lo lắng của cô không chút nào che lấp."Anh có khỏe không? Lại treo sao?"

"Tôi dễ chết như vậy sao?" Khóe mắt Túy Trong Khêu Đèn hơi hơi rủ xuống, mặt hắn không kềm chế được tăng thêm vài phần ôn hòa xa lạ, có một loại phối hợp nói không nên lời. Trong tay hắn vẫn cầm bầu rượu, nâng lên đổ vào miệng.

Nhưng tay hắn, ngón tay hắn, ngay cả thân thể hắn cũng giống như không chịu nổi động tác này đều hơi run run, cho đến kịch liệt run run, cuối cùng run đến mức rượu cũng không thể đổ vào miệng, ngược lại chảy xuống khóe môi hắn.

Diệp Hiểu Hạ không nghĩ ngợi kéo tay hắn lại, cả bầu rượu cũng kéo lại, cô hơi hơi nhăn mày, ánh mắt chua xót: "Đừng uống nữa, chúng ta về thôn

https://thuviensach.vn

đi, đi đến hiệu thuốc, vết thương trên người anh nếu tiếp tục không trị sẽ chết thật đấy."

Gương mặt cô ngược sáng, tuy ánh sáng làm gương mặt cô giống như bóng ma, nhưng Túy Trong Khêu Đèn vẫn đem biểu cảm của cô ở trong mắt. Hắn mở khóe miệng, không chút để ý cười cười: "Chỉ là một trò chơi thôi, chết thì chết, làm gì mà nghiêm túc như vậy."

Chỉ là một trò chơi sao? Tay cô hơi dừng lại, thật sự chỉ là một trò chơi thôi sao? Sau đó, cô liền tươi cười: "Chỉ là trò chơi thì sao? Nếu trong trò chơi còn không cẩn thận, làm sao có thể cẩn thận ở trong cuộc sống được?" Cô nói xong, liền cố sức đỡ Túy Trong Khêu Đèn đứng dậy, nhìn đồng cỏ ngoài Tân Thủ Thôn cười: "Cho dù là trò chơi thì như thế nào? Ít nhất ở đây, cười là thật, giận là thật, thương tâm cũng là thật, nếu tất cả đều là thật, anh làm sao có thể nói nó chỉ là một trò chơi?"

Túy Trong Khêu Đèn kinh ngạc, thậm chí là một loại mê hoặc bất khả tư nghị. Hắn nghiêng mặt, cứ như vậy nhìn nụ cười làm người ta an tâm trên mặt Diệp Hiểu Hạ, qua một lúc lâu, hắn mới quay sang, cúi đầu, che giấu ánh sáng mềm mại trong mắt.

"Ngu ngốc." Hắn nói như vậy.

Cứ như vậy đi về phía trước, nhưng tâm Diệp Hiểu Hạ lại dần dần chìm xuống. Vừa rồi thi thể còn nằm trên mặt đất, bây giờ đều dần dần hồi sinh, bọn họ một đám đứng ở đó, trên mặt mang theo một biểu cảm quỷ dị, đó là kiêng kị, sợ hãi, thậm chí là tránh mà không kịp. Chỉ là bọn họ cũng không di động, chỉ đứng một chỗ, dùng ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm hai người, giống như muốn đem hai người chôn trong hầm băng.

Diệp Hiểu Hạ dừng một chút, có chút chần chờ, lại thấy Túy Trong Khêu Đèn nói: "Mặc kệ bọn họ, đi thôi." Cô mới an tâm, tiếp tục đỡ hắn về Tân Thủ Thôn.

https://thuviensach.vn

Túy Trong Khêu Đèn nâng đầu, ánh mắt nhìn qua một đám người vừa hồi sinh, tuy thương thế trên người hắn nghiêm trọng, tuy hắn thoạt nhìn yếu ớt, nhưng là ai cũng không cách nào phủ nhận, ở trong mắt hắn có một loại cứng cỏi làm cho người ta run rẩy, giống như muốn đem toàn bộ quy tắc giẫm lên.

"Diệp Hiểu Hạ. Túy Trong Khêu Đèn. Cư nhiên dám giết tao. Tao sẽ cho chúng mày đẹp mặt! !" Tử Tước Người Yêu vừa hồi sinh đã thấy Diệp Hiểu Hạ đỡ Túy Trong Khêu Đèn đi về Tân Thủ Thôn, cô ta lập tức nhảy dựng lên, muốn đi tới chỗ bọn họ, nhưng tay cô lại bị người kéo lại.

Nhìn lại, người giữ tay cô không phải ai khác, chính là Tử Tước.

"Chồng à!" Cô ta mở to hai mắt, không tin nổi tại sao Tử Tước lại ngăn cô ta lại.

Tử Tước cau mày, nhẹ nhàng nói: "Nghe hệ thống thông báo."

"Người chơi ở Trung Quốc Túy Trong Khêu Đèn ở ngoài Tân Thủ Thôn gặp được đại kiếp nạn, người yêu chết trong tay kẻ địch, cực kỳ bi thương. Trùng quan giận dữ vì hồng nhan, chuyện cũ trước kia lại xuất hiện. Hao hết sức lực toàn thân mở ra danh hiệu kỹ năng ẩn 'Đại túy ngàn năm bất giác tỉnh', trong một chiêu dồn kẻ địch vào chỗ chết, làm bên ngoài Tân Thủ Thôn tiếng kêu than khắp trời đất, không một người sống sót, quả thật là thảm kịch nhân gian. Nhưng kỹ năng này hung sát vô cùng, làm người chơi Túy Trong Khêu Đèn thân mang trọng thương, kinh mạch nghẽn lại, cấp bậc rơi xuống 10 cấp. Ô hô, tình cảm này có thể kinh thiên động địa, đặc biệt tặng cho người chơi Túy Trong Khêu Đèn danh hiệu đặc thù 'Thần Rượu' . Hi vọng mọi người chơi coi đây là tấm gương, quý trọng sinh mệnh, trò chơi hài hòa, chớ tham niệm, để tránh nhận họa sát thân!"

Ừ ừ ân, Yên Hoa trải qua việc luôn luôn lo lắng, quyết định ngày mai vẫn đi PK. Nếu các vị đại gia có phiếu hồng, phiếu PK, thỉnh cấp Yên Hoa

https://thuviensach.vn

đi ~~

Ngũ thể đầu địa cảm tạ a ~~

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Người Như Vậy, Quá Độc Ác.

Đây là cái loạn thất bát tao gì?

Ai viết ra cái thông báo này? Không biết dùng ngôn ngữ thông dụng sao? Chẳng lẽ không biết《 Cực Hạn OL》 là trò chơi toàn cầu sao? Thông báo này không chỉ mỗi người chơi Trung Quốc nhìn thấy, người chơi ngoại quốc cũng thấy được. Tại sao lại dùng 'kim phát bích nhãn quỷ dương', tại sao nói 'trùng quan giận dữ vì hồng nhan'? Vì sao nói 'chuyện xưa lặp lại'? Vì sao nói 'đả thương kinh mạch'?

Đương nhiên, đương nhiên, mấy cái đó không phải là vấn đề trọng điểm. Trọng điểm là... Có một người tình nguyện giảm 10 cấp để 'huyết tẩy' ngoại ô Tân Thủ Thôn, không ai sống sót, tin tức này quả thực giống như bom nguyên tử, khi hệ thống thông báo có một sự chấn động giống như trận đại hồng thủy quét qua toàn bộ Cực Hạn OL.

Trò chơi mới mở chưa đến hai mươi tư giờ, đã xuất hiện chuyện như vậy, đối với công ty trò chơi, là một việc rất tuyệt vời, cho nên, bọn họ làm thông báo có tính kích động mạnh mẽ như vậy để tuyên bố, muốn đem lại sự hấp dẫn cho người chơi, làm bọn họ bỏ nhiều tình cảm vào trò chơi hơn. Đối với người chơi mà nói, chuyện này thật sự là biện pháp kích thích mãnh liệt, ai không muốn trở thành anh hùng được nêu tên như vậy?

Cũng không biết là người chơi thần thông nào quay lại sự kiện kinh động này 20 giây, đăng lên diễn đàn, lượt truy cập tăng nhanh làm người ta líu lưỡi. Sau đó còn bị công ty trò chơi làm thành video tuyên truyền trên

https://thuviensach.vn

CG, hấp dẫn rất nhiều người bỏ trò chơi đang chơi, gia nhập vào 《 Cực Hạn OL》.

Đương nhiên, đương nhiên, mấy việc này là sau đó, ít nhất không phải hiện tại.

Mà chuyện phát sinh bây giờ, sau khi hệ thống thông báo xong, Diệp Hiểu Hạ lăng lăng đứng tại chỗ. Đầu óc cô giống như có xe lửa chạy qua, "Ông" một tiếng cái gì cũng không biết, chỉ còn câu nói kia không ngừng lặp đi lặp lại "Rơi 10 cấp".

"Đi thôi, vết thương của tôi đau muốn chết." Túy Trong Khêu Đèn thấy Diệp Hiểu Hạ đứng ngốc tại chỗ, biết trong lòng cô đang nghĩ cái gì, hắn không nhắc tới cái gì cả, chỉ thúc giục cô về Tân Thủ Thôn nhanh chút.

Chậm rãi quay đầu, xem trước mắt cái này nam nhân, hắn vẫn là bộ dáng phóng đãng không kềm chế được kia, tóc hỗn độn, giọng điệu ngả ngớn, tươi cười bên khóe môi xấu đòi mạng. Trên người hắn có một mùi rượu nhàn nhạt, xen lẫn một chút mùi máu, trong mùi hương như vậy, gương mặt hắn cũng trở nên mơ hồ. Không, không phải gương mặt hắn mơ hồ, mà là mắt Diệp Hiểu Hạ trở nên mơ hồ .

"Cô làm sao vậy a?" Túy Trong Khêu Đèn nhìn Diệp Hiểu Hạ, nhìn mắt cô mang hơi nước mê mang, muốn giơ tay lau đi, nhưng lại cảm thấy không ổn, chân tay có chút luống cuống: "Cô như thế này để người khác nhìn thấy sẽ nghĩ tôi khi dễ cô!"

"Anh mới làm sao a." Diệp Hiểu Hạ nâng tay, che mắt, ngăn nước mắt rơi xuống, trong con ngươi cô đầy hơi nước, sáng như thủy tinh.

"Nga." Biểu cảm trên mặt Túy Trong Khêu Đèn hơi hơi thu liễm một chút, ngoéo khóe miệng, không chút nào để ý.

https://thuviensach.vn

"Vì sao lại dùng cái kỹ năng kia? Vì sao muốn rớt 10 cấp?" Diệp Hiểu Hạ cũng có một mặt bướng bỉnh, cô đứng tại chỗ, trừng mắt nhìn Túy Trong Khêu Đèn, chẳng qua bộ dáng cô hiện tại thật sự không có cảm giác uy nghiêm gì.

"Cấp bậc gì đó, luyện lại là được, để ý làm gì." Hắn không nhìn Diệp Hiểu Hạ, 凉 ánh mắt đảo qua những người xung quanh, bên môi nổi lên nụ cười như có như không. Những người này trong thông báo nói là tiếng kêu than dậy khắp trời đất, nhân gian thảm kịch đi.

Người chơi hồi sinh đều nghe được hệ thống thông báo N lần, người người đều hai mặt nhìn nhau, khi bọn họ chạm đến ánh mắt Túy Trong Khêu Đèn, đều rụt cổ, ánh mắt trốn tránh, nếu không xoay người rời đi thì cũng cúi đầu làm bộ như không thấy hai người họ.

"Uy! Nam nhân này giết các người a, các người không nghĩ tới báo thù sao?" Nghe hệ thống thông báo xong, Tử Tước Người Yêu chẳng những không có ý tứ kiêng kị, ngược lại càng hận thấu xương hai người, bất quá vì cô bị Tử Tước kéo lại, đành phải hô to về phía đám người chuẩn bị tản đi: "Lúc nhặt đồ các người đều đến. Hiện tại bị người giết, các người lại không lên tiếng. Cấp bậc rớt hết rồi sao?"

Lời của cô ta giống như bông vải rơi vào trong nước, một âm thanh đáp lại cũng không có.

Mà hai người chơi khác đang giả bộ không biết Túy Trong Khêu Đèn và Diệp Hiểu Hạ, nghe thấy Tử Tước Người Yêu nói xong, lập tức tản ra, giống như bị quỷ truy, bất quá chỉ trong nháy mắt, liền biến mất không thấy bóng dáng.

Báo thù? Đầu óc bọn họ bị nước vào mới tìm người như thế báo thù. Là ghét bỏ mạng mình quá dài?

https://thuviensach.vn

"Em không cần nói nữa, sẽ không có người đến." Tử Tước lôi kéo Tử Tước Người Yêu, không để cô tiếp tục nữa, tránh lại chọc giận Túy Trong Khêu Đèn, còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Túy Trong Khêu Đèn quay đầu, ánh mắt chậm rãi xẹt qua Tử Tước Người Yêu, cuối cùng dừng ở trên người Tử Tước. Ánh mắt của hắn nhẹ bổng, bỗng nhiên bên môi hắn lộ ra một nụ cười, Tử Tước chỉ thấy lưng lạnh như băng, lập tức cúi đầu, kéo Tử Tước Người Yêu hoảng hốt chạy ra.

"Chồng à! Hắn rớt 10 cấp, muốn giết bọn họ quá dễ dàng, vì sao chúng ta phải chạy, vì sao..." Tử Tước Người Yêu quả thực không thể tin được quyết định của Tử Tước, cực kỳ tức giận.

"Câm miệng." Hoảng loạn và kinh sợ đè nén trong lòng rốt cục hóa thành phẫn nộ, hô to một tiếng, thuận lợi làm Tử Tước Người Yêu ngậm miệng lại. Hắn trợn mắt nhìn Tử Tước Người Yêu: "Em cho là anh đánh không lại hắn sao? Em cho là anh vì sao phải rời khỏi? Người như thế không thể chọc vào."

Tử Tước Người Yêu tuy bình thường ương ngạnh, nhưng vẫn tương đối sợ Tử Tước, thấy hắn phát hỏa, lập tức ngoan như một con mèo, nhỏ giọng hỏi: "Sao lại không chọc được?"

"Người như thế, quá độc ác." Trong đầu Tử Tước đều là cảnh tượng bản thân bị hồng quang bao trùm, toàn thân Túy Trong Khêu Đèn đều là máu tươi, máu tươi phẫn nộ, máu tươi hung tàn, máu tươi cứng cỏi. Đến bây giờ, nhớ lại cảnh tượng kia hắn vẫn còn cảm giác không rét mà run.

Hắn hít một hơi thật sâu, liều mạng ngăn chặn sợ hãi trong nội tâm, quay đầu thận trọng nói với Tử Tước Người Yêu: "Em sau này nhìn thấy hai người này thì tránh đi, không được khiêu khích bọn họ. Biết không?"

Tử Tước Người Yêu vừa nghe lông mày đều dựng đứng. Nhưng thấy biểu cảm của Tử Tước lại không dám lớn tiếng, chỉ nhỏ giọng phẫn nộ: "Vì

https://thuviensach.vn

sao?"

"Em muốn bị người tùy thời tùy chỗ giết sao?" Tử Tước dùng giọng điệu vân đạm phong khinh hỏi.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Chương Này Không Biết Gọi Là Gì Cho Nên Tên Là 'Trống Rỗng'.

Có luồng khí luôn nghẹn trong ngực, không thể đi lên cũng không thể nuốt xuống, muốn nghẹn chết người.

Diệp Hiểu Hạ luôn trầm mặc, muốn nói gì đó, nhưng cái gì cũng nói không nên lời, cô không làm rõ được cảm giác trong lòng, chỉ biết là, nam nhân bên cạnh quả thật không giống bình thường.

Cô luôn trầm mặc không nói chuyện như vậy, làm Túy Trong Khêu Đèn cũng thấy có chút kỳ quái, hắn bỗng nhiên nở nụ cười: "Thông báo này thật sự là viết loạn, cái gì mà người yêu chết trong tay kẻ địch, mấy lời này có thể nói lung tung sao? Uy, cô không cần để ở trong lòng."

Nếu không phải Túy Trong Khêu Đèn nhắc tới, đại khái cả đời Diệp Hiểu Hạ đều không chú ý đến mấy từ ngữ ái muội kia, cô hơi hơi sửng sốt, ngẩng đầu nhìn Túy Trong Khêu Đèn, bất đắc dĩ cười gật đầu: "Viết như vậy quả thật có chút không tốt... Không biết có thể sửa hay không?"

"Làm sao sửa được, công ty trò chơi mà, càng kích thích càng tốt. Không cần để ý." Hắn hít một hơi, nhịn không được suy nghĩ, 'trùng quan giận dữ vì hồng nhan' này hắn sẽ làm sao?

Diệp Hiểu Hạ gật gật đầu, lại không hưng phấn, một bộ dáng rã rời.

Trầm mặc lại bao phủ hai người, yên lặng chậm rãi đi tới Tân Thủ Thôn, đến cửa thôn, Diệp Hiểu Hạ bỗng nhiên mở miệng: "Chúng ta nhận thức

https://thuviensach.vn

không đến một ngày, vì sao làm như vậy?"

Vì sao? Túy Trong Khêu Đèn ngẩn người, kỳ thực, chính hắn cũng không biết. Bọn họ bèo nước gặp gỡ, bọn họ sơ giao, vì sao phải làm như vậy?

"Người mà vợ chồng Tử Tước đối phó chỉ có tôi, vốn không có quan hệ với anh, vì sao lại làm nhiều việc như vậy? Nếu lúc đó anh đi thì sẽ không sao nữa, vì sao làm như vậy?"

Túy Trong Khêu Đèn cười xấu xa, hắn dùng ngón trỏ và ngón cái vuốt cằm theo thói quen, nhẹ nhàng vuốt ve đám râu trên cằm, một bộ dáng đắc chí: "Tôi là đại danh."

"Danh hiệu như vậy ai nguyện ý đứng ra?" Ánh mắt Diệp Hiểu Hạ thông thấu, phảng phất có thể nhìn thấu cả linh hồn hắn.

Tươi cười bên môi hắn cứng đờ, cuối cùng dừng lại. Hắn chậm rãi nói: "Có một người ngu ngốc nói với tôi, người đi đứng ổn trọng, tâm địa không xấu." Nói tới đây, hắn lại nở nụ cười, mang theo một loại lưu manh không kềm chế được: "Tôi đi đứng tương đối ổn trọng a, cô thấy không?"

Dứt lời, hắn buông Diệp Hiểu Hạ ra, lấy đại kiếm trong tay chống đỡ thân thể chính mình, một bước một, thất tha thất thểu đi vào thôn.

Diệp Hiểu Hạ đứng tại chỗ, ngẩng đầu nhìn trời, mũi chua xót, ánh mắt cũng trở nên mơ hồ. Cô liều mạng hít thở, một ngụm, một ngụm, lại một ngụm, rốt cục, cô cúi đầu, nhìn bóng lưng kia đã đi xa, dùng âm thanh khàn khàn hô to: "Ngu ngốc."

Bước chân Túy Trong Khêu Đèn hơi hơi ngừng lại, sau đó thân thể hắn cũng lung lay nghiêng sang một bên, nhìn Diệp Hiểu Hạ đứng ở đó, tươi cười bên môi không che giấu được.

https://thuviensach.vn

"Anh đúng là đồ ngốc!" Diệp Hiểu Hạ vươn tay che kín miệng mũi, lại hít một hơi thật sâu, sau đó tươi cười chạy tới bên cạnh Túy Trong Khêu Đèn, đỡ hắn đến hiệu thuốc.

Túy Trong Khêu Đèn ánh mắt cong cong, khóe miệng cũng cong cong, hắn nhìn mũi Diệp Hiểu Hạ hồng hồng, thậm chí trên lông mi còn dính nước, trên mặt của cô tràn đầy yên trần, lại thế nào cũng không ngăn được ánh sáng bức người kia. Hắn thậm chí không phát hiện ra miệng mình đã cong lên: "Lớn lên thật khó coi, còn học người ta khóc cái gì, xấu muốn chết."

"Tôi không khóc."

"Ai cũng thấy."

"Tôi không khóc. Còn có, anh mới xấu muốn chết."

"Ha ha, nam nhân xấu hay không xấu thì làm sao."

"..."

Trận này thực nổi danh, bất quá trả giá đại giới có thể làm Diệp Hiểu Hạ thực lòng khóc vài ngày. Rớt 2 cấp thì thôi, dù sao cấp bậc còn có thể luyện lại, nhưng trang bị và tài liệu cô đánh hổ kiếm được đều mất hết.

Này đó đều là tiền a, đều là tiền a.

Còn cái gì có thể so sánh với nỗi đau tận xương cốt của Diệp Hiểu Hạ đâu? Cô nợ một trăm sáu mươi mốt vạn tám ngàn a, vốn trông cậy vào vài món trang bị bán giá tốt kia, kiếm ít tiền, lại không ngờ toàn bộ đều trôi theo dòng nước. Trong lòng cô đâu chỉ một từ “đau” có thể miêu tả hết?

Không chỉ có thế, hiện tại hai người đều bị trọng thương ngồi ở hiệu thuốc, nếu không trị được, có thể sẽ không thể tham gia chiến đấu nữa.

https://thuviensach.vn

Nhưng dược phẩm trị liệu ngoại thương, đắt làm người ta líu lưỡi.

Cô giương mắt nhìn Túy Trong Khêu Đèn, không chút do dự bỏ ra một ngàn kim tệ, hào khí kia thật sự làm cho người ta không thể không bội phục hắn. Tuy so với Túy Trong Khêu Đèn một thân vết thương, vết bỏng trên người cô không mất bao nhiêu tiền, nhưng vẫn làm cô đau lòng.

Quá trình trị liệu cũng không dài, có thể nói thật ngắn, kia thầy thuốc bôi thuốc mỡ trong suốt cho bọn họ, miệng vết thương trên người liền khỏi hẳn một cách thần kỳ. Chỉ mười phút, hai người từ búp bê vải rách nát lại trở lại đầy sức sống.

Đứng bên ngoài hiệu thuốc, Diệp Hiểu Hạ nhìn vết thương đã chữa khỏi, thổn thức không thôi: "Một lúc như vậy mất những một ngàn kim, giựt tiền a!"

"Vậy cô còn muốn thế nào? Cho cô mất vài giờ làm SAP? Có thời gian kia còn không bằng cầm vũ khí đánh trang bị, vận khí tốt thì vài cái một ngàn kim đều sẽ trở lại." Túy Trong Khêu Đèn theo thói quen sờ sờ bầu rượu trong túi, lại phát hiện một giọt rượu cũng không còn, không khỏi nhăn mày lại. Không có rượu thật sự là không dễ chịu: "Cô còn tiếp tục chơi nữa không? Hay là muốn logout nghỉ ngơi một chút?"

"Không, tôi muốn ngốc đủ bốn mươi tám giờ mới logout. Về phần ngủ..." Diệp Hiểu Hạ nhớ tới cái giường cũ trong nhà, không khỏi nhẹ nhàng thở dài một hơi: "Máy trò chơi này không phải cũng có thể ngủ sao?"

"Máy trò chơi làm sao thoải mái bằng giường." Túy Trong Khêu Đèn thấy Diệp Hiểu Hạ nói như vậy, lại nhìn cô vài lần. "Tôi cũng muốn chơi đủ bốn mươi tám giờ mới logout, cô ở chỗ này chờ tôi, tôi đi kiếm chút rượu, một hồi lại đi luyện cấp." Nói xong hắn liền đi tới cạnh thôn.

Diệp Hiểu Hạ đáp ứng, đi kho hàng, lấy một ít da, làm bao cổ tay, với vài cái túi 8 ô, sau đó sửa sang lại trang bị toàn thân một chút và rác, tiếp tế

https://thuviensach.vn

dược phẩm xong, thì đứng ở cửa thôn đợi Túy Trong Khêu Đèn.

Không phải đợi lâu, liền thấy Túy Trong Khêu Đèn đã tu bổ tốt trang bị trên người đi tới, hắn vừa đi vừa nhíu mày, nói với Diệp Hiểu Hạ: "Đáng tiếc, kiện trang bị cấp 15 kia của tôi rơi mấy, vẫn may, vũ khí không rớt."

Diệp Hiểu Hạ học khẩu khí của hắn: "Trang bị thôi mà, đánh lại là được." Sau đó đem túi 8 ô đã chuẩn bị tốt giao dịch cho hắn.

"Đây là cái gì?"

"Túi."

Túy Trong Khêu Đèn ngẩng đầu, nhếch lông mày, nhìn chằm chằm Diệp Hiểu Hạ một lát. Hắn chọn giao dịch, không nói nhiều lời, trên mặt mang theo chân thành phát ra từ nội tâm: "Cám ơn ."

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Người Tư Tâm. (Tư Tâm Là Tâm Tư Riêng)

Gió xuân thổi qua, ánh mặt trời chiếu sáng, tân thủ trong thôn vội vàng luyện cấp.

Ở trong Tân Thủ Thôn của 《Cực Hạn OL》, tân thủ dũng mãnh tham gia trò chơi chỉ thấy tăng không thấy giảm. Bên cạnh ruộng lúa, trên đồng cỏ, nơi nơi đều là tân thủ mồ hôi như mưa luyện cấp.

Trong đó có hai tân thủ càng khiến mọi người chú ý, một nam nhân khiêng đại kiếm, một kiếm giết quái. Người còn lại là một cô gái mang pháp trượng, mặc áo choàng xanh, bộ dáng cấp 10, bất quá, không đánh quái luyện cấp mà chỉ lột da, lấy dược, lấy quặng.

Túy Trong Khêu Đèn không nghĩ muốn Diệp Hiểu Hạ luyện cấp cùng mình, nhưng Diệp Hiểu Hạ cố ý cùng hắn luyện cấp lại, từ chối một lúc, cuối cùng Túy Trong Khêu Đèn vẫn phải làm theo ý Diệp Hiểu Hạ.

Tuy nói Diệp Hiểu Hạ luyện cấp cùng Túy Trong Khêu Đèn, nhưng cũng không tổ đội cùng hắn, chỉ vùi đầu luyện thu thập thuật, thu thập da, quặng đồng mang đến tiệm may và tiệm rèn chế tạo trang bị và vũ khí mang đi bán. Khi Túy Trong Khêu Đèn luyện đến cấp 10 một lần nữa, cấp bậc của Diệp Hiểu Hạ tuy không tăng, nhưng túi lại đầy không ít.

Lúc kim tệ trong túi vượt qua 1 vạn, cô nhịn không được thở dài một hơi, cho đến bây giờ nhìn thấy kim tệ sáng lóa và con số mê người, cô mới cảm thấy sự đau đớn trong lòng khi mất trang bị mới có thể bình phục.

https://thuviensach.vn

“Những món trang bị cuối cùng, toàn bộ bán giá 100 kim, bán phá giá, giảm giá, đến đây. Đi ngang qua đừng bỏ lỡ a.” Trải qua mấy lần mở quán, Diệp Hiểu Hạ rốt cục thoát khỏi cảm giác ngượng ngùng của tân thủ, ngồi sau tấm vải trắng, tay nhỏ bé vung lên, không chút khách khí hướng về phía tân thủ lớn giọng đẩy mạnh tiêu thụ trang bị của mình.

Với những tân thủ thiếu trang bị, DIệP HIểU Hạ xuất hiện luôn có tình trạng tranh giành điên cuồng, cô chỉ cần bày quán, hô một tiếng, cuối cùng lưu lại là kim tệ.

Trong chớp mắt, trước quầy hàng chỉ còn lại mấy tân thủ tay ngắn tự trách tốc độ của mình không nhanh hơn một chút, cùng với HH ngồi sau tấm vải trắng đếm tiền.

“Lại là mấy người không để tiền trong mắt đi!” Một giọng nói mang theo ý cười truyền đến, làm cho DIệP HIểU Hạ đang vùi đầu đếm tiền phải ngẩng đầu nhìn quanh.

Cô hơi sửng sốt, sau đó nở nụ cười:” Máng Xối. Anh login rồi à?”

"Còn không phải sao, vừa login liền thấy người nào đó kêu gào bán phá giá, tôi nói cô ngày nào cũng bán trang bị có phiền hay không a?" Máng Xối Hoa Lưu ngồi xuống, nhìn cô gái trước mặt. Ánh mắt cô sáng ngời, khóe môi mỉm cười, trên mũi lấm tấm mồ hôi, vẻ mặt vui vẻ.

"Làm sao có thể? Chẳng lẽ anh cảm thấy nhiều tiền bỏng tay sao?" Diệp Hiểu Hạ vui vẻ thu dọn vải trắng trước mặt, lại đem mấy trăm kim tệ bỏ vào túi.

Máng Xối Hoa Lưu nắm tóc, nghiêng đầu nhìn Diệp Hiểu Hạ, đối với cách nói của cô có chút không đồng ý: "Tuy tôi không cảm thấy nhiều tiền bỏng tay, nhưng mà cần nhiều tiền như vậy làm cái gì? Cũng không phải là không có cơm ăn, cần dùng cái này để kiếm tiền. Chơi trò chơi mà, quan

https://thuviensach.vn

trọng là vui vẻ, quan trọng là quá trình. Cô xem sơn thủy, kết giao bằng hữu, trải qua khốn cảnh, khiêu chiến BOSS, đây mới là quan trọng."

Đối với lời Máng Xối Hoa Lưu nói Diệp Hiểu Hạ cũng không phủ nhận, cô chỉ hơi hơi cười, cô cũng muốn chỉ coi trọng quá trình đâu, nhưng mà cô chính là người ngay cả cơm cũng không có ăn đó.

"Nhìn cấp bậc của cô cũng đến cấp 10 rồi, đợi Ngàn Trần cùng Nhị Thiếu Gia login, chúng ta đi lục sắc rừng rậm luyện cấp đi."

"Tôi còn có một người bạn..." Diệp Hiểu Hạ còn không nói hết, liền nghe thấy giọng nói của Điền Gia Nhị Thiếu Gia vọng tới.

"Hiểu Hạ! Hiểu Hạ! Cô login sớm vậy. Cô đúng là cuồng luyện cấp a!" Cô đứng vững rồi, lại nhìn Diệp Hiểu Hạ lên lên xuống xuống, sau đó kéo cô qua, nhìn nhìn xung quanh, giọng đè thấp lặng lẽ nói: "Đã cấp 15 chưa? Hôm qua bọn tôi phát hiện ra một cái sơn động ẩn nấp, hôm nay dự định đi xem, đi cùng bọn tôi đi."

"Tôi..."

Đôi khi có một số người giống như đi họp, tất cả cùng nhau đến. Diệp Hiểu Hạ mới vừa há miệng, lại thấy Trúc Nhận Ngàn Trần chạy tới, hắn tất nhiên là biết Điền Gia Nhị Thiếu Gia vừa rồi nói với Diệp Hiểu Hạ cái gì đó, trực tiếp tiếp lời của cô nói: "Pháp Sư chưa đến cấp 15 cũng không sao, vẫn có thể đi được."

"Tôi vừa nãy thấy cô đang buôn bán, làm xong chưa?" Điền Gia Nhị Thiếu Gia lôi kéo tay Diệp Hiểu Hạ, xem ra cả trái tim đã sớm bay đến cái sơn động kia.

"Làm xong ..."

https://thuviensach.vn

"Vậy thì đi thôi, đi thôi." Tốc độ nói chuyện của Điền Gia Nhị Thiếu Gia rất nhanh, trên cơ bản Diệp Hiểu Hạ vừa mở miệng đã bị đánh gãy.

"Tôi còn có một người bạn, tôi chờ anh ấy đi cùng." Diệp Hiểu Hạ rút tay ra khỏi tay Điền Gia Nhị Thiếu Gia.

"Hắn chức nghiệp gì? Cấp bao nhiêu?" Điền Gia Nhị Thiếu Gia vừa nghe Diệp Hiểu Hạ nói còn có bạn, biểu cảm hơi hơi dừng một chút, sau đó lập tức hỏi, trong ánh mắt cô lóe ra một tia sáng vô cùng khôn khéo.

Tuy rằng tia sáng đó chỉ chợt lóe mà thôi, nhưng Diệp Hiểu Hạ cũng không có nhìn lầm. Cô từ nhỏ sống ở cô nhi viện, đạo lí đối nhân xử thế, mắt nhìn càng thêm sâu sắc, lão luyện. Khi cô thấy ánh mắt Điền Gia Nhị Thiếu Gia, trong lòng có chút không thoải mái.

"Là chức nghiệp vật lí công kích, cấp 10. Vừa rồi đi sửa trang bị, mua dược, một hồi sẽ quay lại."

"Mới cấp 10 a, như vậy đi có chút nguy hiểm a." Điền Gia Nhị Thiếu Gia vừa nghe Diệp Hiểu Hạ giới thiệu, lập tức đem giọng nói kéo dài, sau đó nhìn về phía Máng Xối Hoa Lưu: "Nếu dẫn hắn đi, quá nguy hiểm a, anh nói đúng không, Máng Xối."

"Rất nguy hiểm, tôi cũng mới cấp 10 thôi, cho nên, mọi người đi thì tốt hơn, tôi với anh ấy đang luyện cấp, cấp 15 nói sau." Diệp Hiểu Hạ nghe Điền Gia Nhị Thiếu Gia nói xong, cô uyển chuyển cự tuyệt mấy người họ, đối với cô, đi đâu cũng không quan trọng, chỉ cần là ở cùng bạn bè thì tốt rồi. Tuy mọi người có thể ở cùng nhau là một chuyện vui vẻ, nhưng nếu trong lòng có hiềm khích, chẳng bằng ngay từ đầu không ở cùng nhau thì tốt hơn.

Máng Xối Hoa Lưu cúi đầu nhìn cỏ trên đất, hiển nhiên không quá quan tâm cách nói của Điền Gia Nhị Thiếu Gia, nhưng Trúc Nhận Ngàn Trần nãy giờ không nói gì đã mở miệng: "Không sao, đi chỗ đó vốn là chuyện nguy

https://thuviensach.vn

hiểm, càng nhiều người càng dễ ứng phó. Chúng ta ba người cũng không đi được, vẫn phải tổ đội với người khác, đã là bạn của Hiểu Hạ, vậy thì đi cùng đi."

"Ngàn Trần..." Điền Gia Nhị Thiếu Gia kéo dài giọng nói, dùng sức nháy mắt với Trúc Nhận Ngàn Trần.

"Lại không phải nhất định sẽ ra trang bị của chúng ta, có gì phải kiêng kị. Lại nói, cho dù có ra, chúng ta dùng xúc xắc chia là được." Máng Xối Hoa Lưu bỗng nhiên mở miệng nói, giống như nhét cho Điền Gia Nhị Thiếu Gia một viên thuốc câm, làm cô ta nửa ngày không nói nên lời, cuối cùng, cô ta giống như quả bóng cao su bị xì hơi, rầu rĩ nói: "Tốt rồi, tốt rồi, tùy mấy người."

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Danh Nhân Của Cg

Người, vốn là một loại động vật kỳ quái.

Vừa ích kỷ, lại chán ghét làm bạn với ích kỷ.

Đối với hành động của Điền Gia Nhị Thiếu Gia, Diệp Hiểu Hạ cũng không phản cảm, đây là một người bình thường thôi. Quả thật trong đội có nhiều chức nghiệp vật lý công kích, nếu ra trang bị sẽ khó chia, bất luận là ai cũng đều nghĩ như vậy, đây là nhân chi thường tình, cho nên, cô cũng không quan tâm Điền Gia Nhị Thiếu Gia.

Chính là, trải qua một hồi biến cố kia, trong lòng Diệp Hiểu Hạ không tự giác thiên vị Túy Trong Khêu Đèn, lúc này lại nghe được, nhìn đến Điền Gia Nhị Thiếu Gia, cô cũng chỉ có thể lý giải, cũng không bình tĩnh.

Điền Gia Nhị Thiếu Gia ích kỷ, chắc gì cô đã không. Thân sơ chi phân*, cũng là từ những việc này mà nhận ra thôi.

(*thân sơ chi phân: thân thiết hay sơ giao)

Liên lạc với Túy Trong Khêu Đèn, hỏi hắn có muốn tổ đội hay không, Túy Trong Khêu Đèn không cự tuyệt, chỉ nói mình đang kiếm chút rượu để uống trên đường, bảo bọn họ chờ một lúc.

"Đúng rồi, mọi người login có thấy đoạn tuyên truyền mới của CG không?" Điền Gia Nhị Thiếu Gia đứng ở một bên nói chuyện với Máng Xối Hoa Lưu và Trúc Nhận Ngàn Trần: "Nghe nói là cảnh tượng trong trò chơi

https://thuviensach.vn

a, ở khu vực Trung Quốc của chúng ta a! Quá suất! Cái kỹ năng kia! Quả thực chính là tàn sát!"

"Đúng, tôi cũng xem rồi." Trúc Nhận Ngàn Trần gật gật đầu, trên mặt hắn xuất hiện biểu tình dao động ít khi có, mang theo sự kinh ngạc: "Tôi thật sự có chút hoài nghi, đó là tân thủ sao? Cái kỹ năng sắc bén nghịch thiên này, thật sự quá rung động."

Vừa nhắc tới tuyên truyền kia của CG, toàn bộ lực chú ý của Máng Xối Hoa Lưu cũng bị kéo đi, hắn hưng phấn tham dự thảo luận: "Xem video tuyên truyền, nói là trùng quan giận dữ vì hồng nhan, này giận dữ thật là quá kinh tâm động phách! Cũng không biết là người chơi ở Tân Thủ Thôn nào, nghe nói nửa đêm hôm qua còn có hệ thống thông báo cả thế giới đâu! Quá huyễn!"

Nghe bọn họ thảo luận, Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy đầu đầy hắc tuyến, bọn họ nói cái gì? Trùng quan giận dữ vì hồng nhan? Tuyên truyền của CG? Chẳng lẽ, chẳng lẽ...

Cô không dám tiếp tục suy nghĩ nữa, tựa hồ sẽ phát sinh một chuyện thập phần đáng sợ.

"A a a a! Không cần nói đến ‘trùng quan giận dữ vì hồng nhan’ kia." Điền Gia Nhị Thiếu Gia hai tay che mặt, ít khi lộ ra dáng vẻ tiểu nữ nhi thẹn thùng, cô ta vung tóc: "Thật muốn có một người vì tôi giận dữ a! Kích động muốn chết! Kích động muốn chết! Tại sao tôi lại không phải nữ chính a!"

Diệp Hiểu Hạ trên đầu hắc tuyến quá nặng, cô một chút cũng không muốn là nữ chính, hơn nữa, sự tình cũng không phải như mấy người nghĩ...

Thật sự không phải như mấy người nghĩ.

https://thuviensach.vn

"Tôi rất sùng bái người kia, nếu có duyên gặp được, tôi nhất định phải nhờ hắn ký tên. Hắn tên là ‘Túy Trong Khêu Đèn’. A a a, tôi quyết định, tôi nhất định phải tìm một người như vậy làm chồng." Điền Gia Nhị Thiếu Gia càng nói càng hưng phấn, xem vẻ mặt cô hồng hồng, tựa hồ đã hoàn toàn lâm vào sự háo sắc của bản thân. (không phải hưng phấn mà là muốn điên rồi. edit đoạn này mà thấy kì kì gì đó.)

Diệp Hiểu Hạ cảm thấy không còn gì để nói, bởi vì cô đã biến thành một đống hắc tuyến.

"Cô là nhân yêu a..." Máng Xối Hoa Lưu gặp bộ dáng háo sắc của Điền Gia Nhị Thiếu Gia kia, không chút khách khí cười nhạo: "Có nam nhân nào sẽ vì nhân yêu trùng quan giận dữ a."

"Anh mới là nhân yêu, cả nhà anh đều là nhân yêu!" Điền Gia Nhị Thiếu Gia lập tức đuổi đánh Máng Xối Hoa Lưu, bỗng nhiên, cô ta đình chỉ động tác truy đuổi, mở to hai mắt nhìn, lấy một loại biểu cảm giống như gặp quỷ nhìn xa xa."Túy... Túy..."

Biểu cảm của cô cũng khiến cho mấy người kinh ngạc, nhìn theo ánh mắt của cô.

Chỉ thấy ở cách đó không xa có một nam nhân, đi tới hướng mấy người. Tóc của hắn không dài không ngắn, có chút hỗn độn, hai hàng lông mày nhếch lên, mũi thẳng tắp, đường cong kiên nghị, trên cằm có một vòng râu nhàn nhạt, khóe môi mang theo tươi cười không kềm chế được. Mặc một kiện trường bào nửa mới nửa cũ, trên lưng là một thanh đại kiếm vĩ đại, vừa đi, vừa uống rượu.

"Trời ạ, tôi đang nằm mơ sao? Mắt tôi bị hoa rồi sao?" Điền Gia Nhị Thiếu Gia mở to hai mắt nhìn, sau đó nhu nhu ánh mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

https://thuviensach.vn

Kỳ thực không riêng gì cô, trong Tân Thủ Thôn có rất nhiều người đều dụi mắt, người này, người này, không phải là nhân vật chính ‘trùng quan giận dữ vì hồng nhan’ trong tuyên truyền mới của CG sao?

"Thật hay giả?" Máng Xối Hoa Lưu cũng mở to hai mắt nhìn, vừa mới nói đến, hiện tại người kia xuất hiện trước mắt, thật sự làm cho người ta rung động. Trúc Nhận Ngàn Trần không có mở miệng nói, bất quá biểu cảm kinh ngạc của hắn cũng đã nói lên hắn cũng giật mình.

Chính là người đó cũng không biết gì, vẫn là bộ dáng không kềm chế được kia, hắn một đường đi vững vàng, rất nhanh đến trước mạt mấy người, nghiêng mặt nhìn Diệp Hiểu Hạ cười: "Hiểu Hạ, mấy vị này chính là mấy bạn muốn đi lục sắc rừng rậm của cô à?"

Cũng không đợi Diệp Hiểu Hạ trả lời, Điền Gia Nhị Thiếu Gia một tay đỡ trán, tay kia khoác lên vai Túy Trong Khêu Đèn, cong lưng, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Đây không phải là Túy Trong Khêu Đèn, đây không phải là Túy Trong Khêu Đèn..." (Nói thật chứ càng ngày mình càng không thích bạn Điền Gia.)

"Tôi nói..." Túy Trong Khêu Đèn nhìn Điền Gia Nhị Thiếu Gia, có chút xấu hổ, tuy rằng hắn cũng không câu nệ tiểu tiết, tùy tiện, nhưng cũng không có thói quen cùng nữ nhân xa lạ quá thân mật.

Điền Gia Nhị Thiếu Gia đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Túy Trong Khêu Đèn một hồi, biểu cảm trên mặt thiên biến vạn hóa: "Tôi lải nhải đi, đúng là Túy Trong Khêu Đèn. Anh đừng nói với tôi, anh chính là người một chiêu giết mấy chục người trong tuyên truyền của CG ‘Túy Trong Khêu Đèn’."

Túy Trong Khêu Đèn nắm tóc, đem tay Điền Gia Nhị Thiếu Gia kéo xuống, lại hỏi Diệp Hiểu Hạ: "Bạn cô?"

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ gật gật đầu, sau đó cô giới thiệu mấy người với nhau, ba người trong tình huống cực kì rung động cùng Túy Trong Khêu Đèn thêm hảo hữu. Sau đó cũng không dong dài nữa, liền tổ đội một đường tiến vào lục sắc rừng rậm. Đại khái là vì hắn là danh nhân của Cực Hạn 'Túy Trong Khêu Đèn', mấy người kia đối với cấp bậc của hắn không có gì bất mãn, ngược lại tương đối hòa hợp.

Ba nam nhân đi trước, trò chuyện câu được câu không, thoạt nhìn thập phần hài hòa. Mà Điền Gia Nhị Thiếu Gia đi chậm lại, đi cùng với Diệp Hiểu Hạ, đối với việc trùng quan vì hồng nhan chiến đấu ngày hôm qua vô cùng quan tâm, cơ hồ muốn đem từng chi tiết một hỏi thăm.

Chỉ là Diệp Hiểu Hạ không có thói quen bị chú ý như vậy, cho nên đối với câu hỏi của Điền Gia Nhị Thiếu Gia, chỉ trả lời cho có lệ.

Cũng may là, vào trong lục sắc rừng rậm, người chơi đều vội vàng đánh quái, làm Điền Gia Nhị Thiếu Gia tạm thời buông sự quan tâm đó xuống. Diệp Hiểu Hạ cùng Túy Trong Khêu Đèn vốn phối hợp cực kì ăn ý, mà sức chiến đấu của ba người kia cũng thật cường hãn, nên dọc theo đường đi, địa phương bọn họ đi qua không còn lưu lại một vật sống, cho dù thi thể, cũng không lưu lại.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Đội Thái Đao Là Con Mẹ Kế.

Sơn động này thật sự xa xôi, hơn nữa dọc đường đi chỉ có mấy cái bóng cây, người chơi tương đối thưa thớt, quái lại tương đối nhiều, mấy người vừa đi vừa đánh quái, đi mất một tiếng mới thấy được một ngọn núi cao nguy nga ở rất xa.

Hiển nhiên, sơn động phải ở chỗ có núi. Mà núi cao xa xa kia chính là chỗ của sơn động ẩn nấp.

Đi lâu như vậy, cuối cùng cũng tới, tại sao lần trước tôi không cảm thấy mất nhiều thời gian như vậy nhỉ?" Điền Gia Nhị Thiếu Gia nhìn thấy ngọn núi kia, người cũng thoải mái hơn, ngồi trên một cái cọc gỗ, lấy một cái bánh bao trong túi ra ăn.

"Nghỉ ngơi một chút đã, đường phía trước sẽ không dễ như vừa rồi nữa, mọi người khôi phục thể lực một chút." Trúc Nhận Ngàn Trần cũng ngồi xuống, hắn cực kì quen thuộc với cánh rừng này, trên đường đi nghiễm nhiên trở thành đội trưởng.

Nghe hắn phân phó như vậy, mọi người cũng ngồi xuống nghỉ ngơi, đều tự mang đồ ăn ra ăn. Diệp Hiểu Hạ lấy ra vài cái bánh bao đưa cho Túy Trong Khêu Đèn đang uống rượu, Túy Trong Khêu Đèn cũng không khách khí, lại đưa cho cô 1 bầu rượu, sau đó hai người cùng uống rượu, ăn bánh bao.

Điền Gia Nhị Thiếu Gia lấy một ánh mắt sâu sắc gắt gao nhìn chằm chằm hai người, một hồi lâu mới nói: "Tôi cảm thấy chuyện vì người yêu

https://thuviensach.vn

trùng quan giận dữ vì hồng nhan là sự thật a. Hiểu Hạ, cô gạt tôi, hai người ăn ý như vậy, làm sao có thể là mới quen biết không lâu?"

Diệp Hiểu Hạ thật sự không biết nên nói thế nào, đành phải cười gượng vài cái. Nhưng Túy Trong Khêu Đèn đang uống rượu một bên nhẹ nhàng bâng quơ: "Cũng không có cái gì để truy hỏi?"

Điền Gia Nhị Thiếu Gia hơi hơi sửng sốt, không biết trả lời thế nào, liền cứng người ở đó không nói gì.

Được rồi, đi thôi, đường còn xa lắm." Máng Xối Hoa Lưu thấy không khí có chút cương, vội vàng giảng hòa, hắn đứng lên, vỗ vỗ vụn cỏ trên người, sau đó cười với Trúc Nhận Ngàn Trần: "Đội trưởng, dẫn đường, dẫn đường, muốn đi chết cũng là cậu đi trước."

Trúc Nhận Ngàn Trần khóe môi lộ ra vẻ tươi cười, cũng đứng lên, hướng về phía mấy người nói: "Phía trước quái tương đối nhiều, chắc cũng không có người chơi khác đâu, mọi người cẩn thận."

Quả nhiên là không sai.

Tiếp tục đi về phía trước, không biết là do quá xa xôi hay do chưa từng có người chơi nào đi đến. Nơi này cỏ dại rậm rạp, ngay cả đường đi cũng không có, mấy người chỉ dựa vào cảm giác mà từng bước từng bước đi tiếp, còn phải thời thời khắc khắc cảnh giác quái bỗng dưng xuất hiện.

Núi và nước phục nghi không đường, hi vọng lại nhất thôn. (không hiểu gì cả = =!)

Đúng lúc DHH cảm thấy mình đi trong đám cỏ như thế này là đi tìm chết, bỗng nhiên trước mặt xuất hiện một cửa động. Trúc Nhận Ngàn Trần đứng ở bên cạnh cửa nói: "Đi theo tôi, cái khe hở này rất nhỏ, cẩn thận, đừng để bị thương."

https://thuviensach.vn

Mấy người đi theo thứ tự vào khe nhỏ kia, chỉ thấy trước mắt sáng chói, một mảnh đất trống trong rừng. Một cây cổ thụ che trời từ mặt đất mọc lên, cây cối được trang trí bởi rất nhiều sợi rêu xanh, gió thổi qua, giống như bộ râu của ông già. Mà trong rừng, lại có rất nhiều dã thú, chúng nó hoặc đứng hoặc nằm, hoặc cùng nhau tranh đồ ăn, một màn thế giới động vật rõ ràng.

Mấy người ngồi xổm sau đám cỏ dại, cẩn thận gạt cỏ ra, Trúc Nhận Ngàn Trần chỉ vào hang động cách đó không xa, nói: "Chúng ta muốn đi đến đó."

"Bên trong có cái gì?" Diệp Hiểu Hạ nhìn cái cửa động không lớn kia, có chút tò mò.

"Không biết, nơi này thời gian quái xuất hiện rất nhanh, chúng tôi thử mấy lần đều không có cách nào đến gần cửa động kia. Xem hôm nay có thể như ý nguyện hay không." Trúc Nhận Ngàn Trần lắc đầu, lại nói với Diệp Hiểu Hạ: "Nơi này để luyện cấp thật là tốt, đem những dã thú này giết hết một lần là có thể thăng nửa cấp."

Tuy rằng đây là sự thật, nhưng luyện cấp cũng không phải chuyện thoải mái. Bốn người dẫn quái, Diệp Hiểu Hạ dùng hỏa diễm thuật đốt, tuy kinh nghiệm tăng nhanh, nhưng thật sự rất mệt, hơn nữa nơi này quái mới xuất hiện thật sự quá nhanh, không được bao lâu, Diệp Hiểu Hạ đã đề cập tới một vấn đề nghiêm trọng: "Tôi không còn lam, phải về mua dược."

"Tôi cũng không còn đỏ, kiểu này đánh mệt quá." Điền Gia Nhị Thiếu Gia thối lui ra khoảng đất trống bên cạnh, kiểm tra đồ trên người, sau đó nói: "Nhặt mấy thứ này còn không đủ tiền mua dược, quá thiệt."

Túy Trong Khêu Đèn theo thói quen lấy ra bầu rượu, đổ một ngụm vào miệng: "Đội Thái Đao chính là đội ngũ thương thân thương tài, tuy là bạo lực, nhưng mà tiêu tiền như nước."

https://thuviensach.vn

Trúc Nhận Ngàn Trần hơi hơi trầm ngâm một chút, quay đầu nhìn sơn động kia, cuối cùng quyết tâm:"Chúng ta về thôn trước, mua dược, thuận tiện tìm một nhũ mẫu*, sau đó lại đi."

(*nhũ mẫu: vú em – chức nghiệp thêm máu cho cả đội, thuộc loại chức nghiệp ma pháp phụ trợ)

Lời này thật dễ nghe. Diệp Hiểu Hạ bây giờ cũng muốn về thôn, túi cô đã đầy rồi, thi thể dã thú trên đất cô cũng không lột da được nữa, có thể trở về làm túi trống không rồi đi tiếp, đây là chuyện cô thích nghe nhất.

Trở về thôn, mấy người đều tự đi bán rác, mua dược phẩm, chỉ có Trúc Nhận Ngàn Trần một mình đứng ở cửa hàng bánh bao tìm người.

Đến khi mọi người tập hợp, cũng chỉ thấy một mình Trúc Nhận Ngàn Trần, cũng không thấy người chơi chức nghiệp ma pháp phụ trợ mà bọn họ chờ mong.

"Ngàn Trần, cậu cũng không cần quá soi mói, chúng ta cũng mang theo dược, không cần yêu cầu nhũ mẫu có thao tác tốt, không có trở ngại là được." Máng Xối Hoa Lưu vỗ vỗ vai Trúc Nhận Ngàn Trần."Cậu xem nhóm chúng ta này, có năng lực kháng, có năng lực đánh, chỉ cần tùy tiện tìm một người vào lúc chúng ta không kịp uống dược thì cấp một ngụm sữa là được, tiêu chuẩn này đối với nhũ mẫu ở Tân Thủ Thôn muốn tìm thì tìm được một bó to, cậu phải hạ xuống, phải hạ xuống."

"Cậu cho là tôi soi mói như vậy?" Trúc Nhận Ngàn Trần lông mày run lên, xem ra việc tìm người này đã làm hắn nổi nóng: "Đã hỏi vài nhũ mẫu, nhưng vừa nghe là Đội Thái Đao, người ta đều quay đầu bước đi, tôi còn chọn cái gì?"

"Đội Thái Đao là cái gì?" Cái từ này Diệp Hiểu Hạ nghe nhiều lần rồi, nhưng đều không hiểu là cái gì, vì thế thấp giọng hỏi Túy Trong Khêu Đèn.

https://thuviensach.vn

"Chính là đội toàn người chơi chức nghiệp vật lý công kích, chức nghiệp này hạ huyết nhiều, lại nhanh, nhũ mẫu không đồng ý đi cùng, vì vừa mệt lại phí lam." Túy Trong Khêu Đèn đơn giản giải thích cho Diệp Hiểu Hạ một chút.

Diệp Hiểu Hạ gật gật đầu, tỏ vẻ lý giải. Nguyên lai Đội Thái Đao đều là con mẹ kế.

Ngay tại lúc mọi người phiền não vì không tìm được người, lại nghe thấy một giọng nói từ cửa hàng bánh bao truyền tới: "Các người muốn tìm người thêm máu sao?"

Mấy người cũng không biết người nói chuyện là ai, trăm miệng một lời nói: “Đúng.”

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Không Có Râu Đều Là Tiểu Bạch Kiểm.

Giương mắt nhìn, chỉ thấy trước cửa hàng bánh bao là một cô gái mặc trường bào, bộ dáng vô cùng thẹn thùng. Cô ấy cúi đầu, nhìn mũi chân, mà mũi chân dưới áo choàng đang vẽ vòng tròn trên đất. Ánh mặt trời từ ngoài cửa chiếu vào, vừa vặn chiếu vào cô gái kia, làm gò má cô ấy phủ một tầng ánh sáng vàng, môi cô ấy hơi hơi vểnh lên, thanh âm thật nhỏ: "Tôi, tôi có thể đi không? Tôi, đã cấp 14."

"Chỗ chúng tôi muốn đi tương đối nguy hiểm, nếu cô không sợ... Chúng tôi rất hoan nghênh." Trúc Nhận Ngàn Trần thấy cô gái này so với người bình thường còn e lệ hơn, không khỏi trầm ngâm một chút, nói rõ ràng mọi việc trước thì tốt hơn.

Dù sao chuyến đi này tất cả mọi người đều phải mạo hiểm, không phải đi dã ngoại, nếu sợ phiền toái, thì ngay từ đầu không đi còn hơn.

"Không, tôi không sợ." Cô gái ngẩng đầu lên, đôi mắt của cô thật to, nhìn thập phần đáng yêu. Chính là bộ dáng có chút nhát gan, chỉ nói mấy câu mà mặt đỏ bừng.

"Chúng tôi là Đội Thái Đao, cô cũng biết Đội Thái Đao là có nghĩa gì đấy, nếu cô đi theo chúng tôi sẽ rất mệt, cô cần phải nghĩ rõ ràng, không thể đi được nửa đường lại rời đội." Điền Gia Nhị Thiếu Gia thấy cô gái này thẹn thùng như vậy, cảm thấy nên nói rõ quan hệ lợi - hại cho thỏa đáng, bằng không về sau xuất hiện tình huống không nói rõ thì phiền toái.

https://thuviensach.vn

"Không có việc gì, tôi không sợ mệt." Cô gái ngượng ngùng cười, tay cô ấy không ngừng chà váy, nhìn mọi người, cắn môi, chóp mũi toát ra mồ hôi."Mấy người thoạt nhìn rất là lợi hại, còn có đại thúc trông cũng rất lợi hại... Đi theo mọi người, tôi sẽ không sợ."

Đại, đại thúc?

Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn theo ánh mắt cô gái kia...

Người cô nói, là Túy Trong Khêu Đèn?

Túy Trong Khêu Đèn khóe miệng co rúm lại, hắn trừng mắt nhìn mấy người: "Mấy người nhìn tôi làm gì? Tôi giống đại thúc sao? Tôi mới hai mươi tám tuổi. Tôi giống đại thúc sao?" Câu nói cuối cùng là nói với cô gái kia.

Giọng nói của hắn vốn to, khi nói lại không quan tâm giọng điệu, khiến cô gái kia sợ tới mức vội vàng trốn sau cửa: "Đại, đại thúc... Không, không, không, tôi không có ý đó, chỉ là tôi thấy anh có râu, nhìn qua thật thành thục..."

"Có râu thì thế nào? Có râu mới là đàn ông, không có râu đều là tiểu bạch kiểm." Lông mày của Túy Trong Khêu Đèn muốn dựng thẳng, hắn đáng sợ như vậy sao? Cô gái chết tiệt kia luôn có bộ dạng như gặp quỷ làm hắn rất bực bội.

Diệp Hiểu Hạ nghe thấy câu nói này, cô cúi đầu, hắc hắc cười vài tiếng, mới nói: "Khêu Đèn, anh đả kích quá lớn..."

Không sai, tiệm bánh bao có không ít "Tiểu bạch kiểm" nghe thấy lời này, lập tức trợn mắt nhìn, nếu không phải họ nhận ra hắn là biến thái giây sát mọi người trong tuyên truyền của CG, thì bọn họ đầu muốn mang ghế ra đánh người. Ngay cả Trúc Nhận Ngàn Trần và Máng Xối Hoa Lưu cũng thanh thanh yết hầu, Trúc Nhận Ngàn Trần vẻ mặt nghiêm cẩn, vô cùng

https://thuviensach.vn

chân thành nói với hắn: "Khêu Đèn, tôi không phải không có râu, râu của tôi là do buổi sáng rời giường cạo rồi."

Đây vốn là một câu biện bạch cực kì nghiêm cẩn, nhưng không biết vì sao, dưới tình huống này, biện bạch như vậy tràn ngập một loại biểu cảm buồn cười không thể nói rõ.

Điền Gia Nhị Thiếu Gia nhịn không được, ghé vào trên bàn, không ngừng đập bàn, cười to. Diệp Hiểu Hạ vốn đang cố kị mặt mũi Túy Trong Khêu Đèn, nghẹn cười, thấy thế này cũng mặc kệ, cười theo, sau đó, Máng Xối Hoa Lưu cũng cười.

Ba người không hề cố kỵ mà cười to, khiến mọi người ở tiệm bánh bao nhìn nhìn, mà cười như vậy, làm Túy Trong Khêu Đèn vừa xấu hổ lại vừa buồn cười, cuối cùng hắn nhìn khóe miệng Trúc Nhận Ngàn Trần đã nhếch lên cũng nở nụ cười. Bàn tay hắn mò trong túi, lấy bầu rượu ra, ngửa đầu uống một ngụm rượu, bất đắc dĩ cười: "Tôi cảm thấy tôi còn là thiếu niên thanh xuân, khi nào thì biến thành đại thúc?"

Nói chưa dứt lời, lại làm mấy người cười đến mức ngã trái ngã phải.

Bên này năm người cười vui vẻ, nhưng lại làm khó cô gái ở cửa, cô ấy đi cũng không được ở lại cũng không xong, xấu hổ đứng ở nơi đó, thấy bọn họ hơi hơi ngừng một chút, mới lại lấy dũng khí hỏi: "Tôi, tôi có thể đi cùng mọi người khônng?"

Trúc Nhận Ngàn Trần không nói hai lời đem cô gái này vào đội, nói: "Có thể, cô nếu đã chuẩn bị tốt, chúng ta đi."

"Tôi đã chuẩn bị tốt, mang theo rất nhiều lam, có thể thêm rất nhiều máu..." Cô gái giương mắt nhìn nhìn mọi người, khi ánh mắt của cô tiếp xúc với Túy Trong Khêu Đèn, lại vội vàng cúi đầu: "Không, sẽ không để mọi người thêm phiền toái."

https://thuviensach.vn

Túy Trong Khêu Đèn nhíu nhíu mày, thấp giọng hỏi Diệp Hiểu Hạ: "Hiểu Hạ, tôi nhìn rất đáng sợ?"

Diệp Hiểu Hạ nhìn nhìn cô gái kia, lại nhìn nhìn Túy Trong Khêu Đèn, không chịu trách nhiệm cười: "Đều nói đại thúc yêu la ly, sao đến lượt anh, một điểm tôi cũng không nhìn ra?"

"Này!" Túy Trong Khêu Đèn lập tức kháng nghị: "Tôi không phải đại thúc!" Sau đó hắn nhìn cô gái kia, trong ánh mắt hiện lên một loại yếm khí làm người ta không hiểu: "Con gái, dù là cái dạng gì, đều thật phiền toái."

"Nguyên lai, tôi ở trong mắt anh, chính là phiền toái a!" Thấy bộ dáng này của hắn, Diệp Hiểu Hạ trong lòng vừa động. Cô hiểu rõ, trong lòng mỗi người đều có một ít chuyện cũ không thể nói. Vì thế, cô nghiêng đầu, mặt mang ý cười, nhìn về phía Túy Trong Khêu Đèn, nửa thật nửa giả nói.

"Cô không giống với." Túy Trong Khêu Đèn hơi ngừng lại, rồi mới dùng giọng điệu rất nhẹ rất nhẹ nói.

Diệp Hiểu Hạ nhìn hắn, nhưng hắn đã xoay mặt nhìn về phía xa xa, đứng dậy đi theo mấy người rời khỏi tiệm bánh bao. Đi vài bước, hắn lại xoay người, hướng về phía Diệp Hiểu Hạ vẫn sững sờ nói: "Này, có đi không? Còn chờ cái gì?"

"Đến đây!" Diệp Hiểu Hạ lên tiếng, đứng dậy đi theo đội tiến tới lục sắc rừng rậm.

Cô gái này tên là Tay Nhỏ Lạnh Lẽo, tuy hay thẹn thùng, nhưng thao tác thật sự không tệ, ít nhất làm Diệp Hiểu Hạ mặc cảm. Chơi trò chơi một ngày (hiện thực thời gian), cô đối với chức nghiệp trò chơi có chút hiểu biết.

Ở trong trò chơi, thao tác không phức tạp đều là chức nghiệp ngoại hình, giống như cô vậy, mà thao tác tương đối phức tạp chính là Thái Đao và Nhũ

https://thuviensach.vn

Mẫu. Cho nên, đối với Tay Nhỏ Lạnh Lẽo có thể một mình thêm máu cho bốn thanh thái đao, cô vô cùng bội phục.

Mấy chức nghiệp đều đủ, lúc đánh quái đều thoải mái hơn, quái trong rừng không mất bao lâu đều bị thanh lý sạch sẽ.

Thanh lý xong chỗ quái đó, đoàn người ngồi ở cửa động, khôi phục giá trị chịu đựng. Lúc này, Diệp Hiểu Hạ và Túy Trong Khêu Đèn lên tới cấp 14, mà Tay Nhỏ Lạnh Lẽo cũng lên đến cấp 16, về phần ba người khác đều không biết xấu hổ lên đến cấp 18.

Thiên giống nhau kêu gọi phấn hồng phiếu cùng PK phiếu còn có đề cử phiếu, ~O(∩_∩)O~~~

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Vương Viện Trưởng.

Nếu là không vì tốc độ sinh quái mới vô cùng nhanh, thì nơi này là địa phương có phong cảnh đặc sắc trong lục sắc rừng rậm. Khác với các chỗ khác trong lục sắc rừng rậm, nơi này hầu như không có người chơi nào phát hiện ra, cho nên, ở trong này không có âm thanh ồn ào do kĩ năng của người chơi đánh ra, vô cùng yên tĩnh, ngược lại còn có thể nghe được tiếng chim hót êm tai, lúc xa lúc gần, tràn ngập khắp cánh rừng. Xa xa trên núi, còn có đám thỏ hoang và mấy con nai con linh hoạt chạy nhảy, xét về phong cảnh mà nói, nơi này vô cùng xinh đẹp.

Đám người đang thương lượng một lát nữa vào động thì nên đánh thế nào, bên tai Diệp Hiểu Hạ xuất hiện âm thanh quen thuộc của hệ thống: "Bạn có khách, mời bạn xử lý."

Khách? Diệp Hiểu Hạ hồ đồ rồi, đây là ý gì? Cô vội vã hỏi mấy người.

"Nhất định là lúc lắp đặt máy trò chơi, nhân viên công tác đã kết nối chuông cửa nhà cô với máy trò chơi, chỉ cần bên ngoài có người ấn chuông cửa, máy trò chơi của cô sẽ có phản ứng." Tình huống này đối với người thường xuyên chơi trò chơi không hề xa lạ.

Chuông cửa sao? Diệp Hiểu Hạ ngây ngẩn cả người, là ai ấn chuông cửa nhà cô? Cô hẳn là không có người quen đến làm khách lúc này đi, hơn nữa, chuông cửa nhà cô đã hết pin tám trăm năm rồi! Chẳng lẽ là chuông cửa ngoài hiên sao?

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên, đầu óc cô chợt lóe, sẽ không phải lại là bọn đòi nợ đi! Mới nghĩ vậy, Diệp Hiểu Hạ đã kinh hãi một thân mồ hôi lạnh. Cô vội vã nói với mọi người: "Tôi logout xem ai đến đã."

"Được, cô đi nhanh về nhanh, chúng tôi sẽ chờ cô." Máng Xối Hoa Lưu gật gật đầu.

"Không, không được, mọi người đi trước đi, còn không biết là chuyện gì, không thể chậm trễ mọi người được." Diệp Hiểu Hạ do dự một chút, lắc đầu cự tuyệt Máng Xối Hoa Lưu, vạn nhất đúng là bọn họ, chỉ sợ hôm nay cô không thể chơi trò chơi, sao có thể làm chậm trễ nhiều người như vậy.

Túy Trong Khêu Đèn nhìn nhìn sắc mặt Diệp Hiểu Hạ, cũng không nhiều lời, chỉ nhàn nhạt dặn: "Vậy cô cẩn thận một chút."

Diệp Hiểu Hạ cũng không chú ý hắn đang nói cái gì, cuống quít đáp ứng vài tiếng, liền vội vàng logout.

Logout xong, mở nắp máy trò chơi lên, Diệp Hiểu Hạ quả nhiên nghe thấy bộ đàm ngoài hiên vang lên, cô cũng không đi dép, chạy ra khỏi phòng ngủ, vội vàng cầm lấy cái bộ đàm kia.

Có lẽ chính cô cũng không phát hiện, tay cô cầm microphone đang run, giọng nói của cô cũng run run, ngay cả người cũng run run.

"Uy, ai vậy?"

"Hiểu Hạ a, sao bây giờ mới nghe a, nếu không phải là từ hôm qua đến giờ không thấy cháu ra khỏi cửa, bác còn tưởng cháu không có nhà? Nếu cháu mà không lên tiếng, bác còn định gọi 110 đến mở cửa đấy." Người nói chuyện không phải xã hội đen đến đòi nợ, mà là quản lý tiểu khu, bác Trần.

Thở phào nhẹ nhõm, Diệp Hiểu Hạ tựa vào cửa, lúc này mới cảm thấy chân cũng mềm nhũn. Cô vươn tay xoa trán, một tay toàn mồ hôi lạnh. Cô

https://thuviensach.vn

suy yếu tự giễu một chút, cô đúng là tuổi càng lớn lá gan càng nhỏ, nhìn một chút, chỉ là một cuộc điện thoại mà thôi, cư nhiên có thể dọa cô như vậy.

Thanh thanh cổ họng, Diệp Hiểu Hạ mới nói: "Bác Trần à, vừa rồi cháu đang ngủ, không nghe thấy tiếng chuông, thật là ngại quá, làm bác lo lắng rồi."

"Không có gì, không có gì, cháu nói xem, đứa nhỏ Thiên Minh không có nhà, một mình cháu là con gái ở đây, là hàng xóm phải quan tâm một chút chứ?" Bác Trần rất tốt, cũng rất nhiệt tình, chỉ là có đôi khi rất thích hỏi thăm chút chuyện của người khác."Hiểu Hạ a, có phải cháu muốn chuyển đi không?"

"Chuyển đi?" Diệp Hiểu Hạ hơi sửng sốt, cô muốn chuyển đi? Cô hiện tại cho dù muốn cũng không có chỗ đi, huống chi, này bọn đòi nợ này sẽ không để cô chuyển đi."Không có ạ, cháu không chuyển đi."

"Thế sao mấy ngày trước lại có người đến nhà cháu chuyển đồ đi a?" Bác Trần rốt cục hỏi ra vấn đề quấy nhiễu bản thân.

Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, cô luôn sợ có người hỏi chuyện này, chuyện này vô luận nói hay không đều phiền toái. Cô nghĩ một hồi, rồi xấu hổ nói: "Không phải cháu muốn chuyển nhà, mà là Bạch Thiên Minh muốn chuyển nhà, hắn đem đồ của hắn chuyển đi."

Bạch Thiên Minh, anh để lại cục diện rối rắm này cho tôi, hiện tại đổ thêm chút nước bẩn lên người anh cũng không có gì đi.

"A? Thiên Minh muốn chuyển đi? Việc này sao bác không biết a..."

Bác Trần còn đang suy nghĩ để tiếp tục hỏi thăm, Diệp Hiểu Hạ rốt cuộc không chịu nổi "Quan tâm" như vậy cô vội vã đánh gãy lời ông nói, hỏi: "Bác Trần, bác tìm cháu có chuyện gì ạ?"

https://thuviensach.vn

Bác Trần cuối cùng cũng nhớ tới mục đích mình tìm Diệp Hiểu Hạ, hắn vội vã ai ai hai tiếng mới nói: "Vừa rồi có người tên là Vương viện trưởng gọi điện thoại tới, nói là gọi cho cháu không được, liền gọi tới tiểu khu xem cháu có xảy ra chuyện gì không, để bác đi xem thử."

Vương viện trưởng. Hóa ra là Vương viện trưởng, trong giờ phút này còn có thể nhớ tới cô đại khái cũng chỉ có Vương viện trưởng thôi. Diệp Hiểu Hạ ê ẩm, vội vàng cùng Bác Trần qua loa vài tiếng có lệ liền cúp điện thoại. Bọn họ lớn lên ở viện phúc lợi, Vương viện trưởng giống như là mẹ của bọn họ, dù đi đến đâu đều sẽ quan tâm bọn họ.

Bình thường Diệp Hiểu Hạ hàng tháng đều gọi điện thoại về báo bình an, đôi khi cũng đem tiền lương về, nhưng, tháng này xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô quên gọi điện thoại về, Vương viện trưởng nhất định là chờ điện thoại của cô, lo lắng cho cô nên mới gọi điện thoại đến.

Ngẫm lại, cô càng cảm thấy mình thực có lỗi với Vương viện trưởng, một người gần sáu mươi tuổi, bây giờ còn phải chiếu cố mấy đứa nhỏ, chẳng những dùng hết tiền tích cóp của mình, ngay cả tiền cho bà dưỡng lão cũng dùng ở viện phúc lợi. Cô là do một tay bà nuôi lớn, hiện tại cô chẳng những không thể chia sẻ chút gánh nặng với bà, ngược lại còn làm bà lo lắng.

Diệp Hiểu Hạ rốt cuộc ngồi không yên, cô đi rửa mặt, chuẩn bị đi đến viện phúc lợi. Tính tính qua, cô đã rất lâu, rất lâu không trở về đó.

Ra ngoài, ngồi trên xe bus, Diệp Hiểu Hạ một đường đi đến viện phúc lợi nơi cô lớn lên.

Dọc đường đi, ánh mặt trời sáng sớm xuyên qua hai hàng cây ngô đồng dên đường chiếu xuống, khiến xung quanh đều ấm áp.

Đến viện phúc lợi, vừa vặn là thời gian nghỉ trưa, trong viện im ắng, bọn nhỏ đều đang ngủ trưa. Diệp Hiểu Hạ vô cùng thuần thục, một đường đi đến

https://thuviensach.vn

phòng viện trưởng, đứng ở cửa phòng viện trưởng, vừa mới nâng tay muốn gõ, nhìn thấy người bên trong, Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy ánh mắt đều trở nên mơ hồ.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Mở Tài Khoản.

Trên cái bàn trước mặt Vương viện trưởng là một cái cặp lồng cơm, xem ra bà mới ăn cơm xong không lâu. Chỉ mới nửa năm không gặp, bà gầy đi nhiều, tóc trên đầu trắng càng nhiều, đen lại càng ít. Bà đang tựa vào ghế mây cũ nằm ngủ, trên đùi còn đắp một cái áo lông, quần đã cũ, nhưng rất sạch sẽ. Chân đi một đôi giày da màu đen kiểu dáng cũ kĩ, đôi giày kia Diệp Hiểu Hạ biết.

Lúc cô học trung học, cùng vài đứa nhỏ trong viện phúc lợi cùng nhau làm thêm kiếm tiền mua quà sinh nhật cho Vương viện trưởng, đã qua nhiều năm như vậy, bà vẫn còn dùng nó.

Nếu không có món nợ đó thì tốt rồi, Diệp Hiểu Hạ cúi đầu, khịt khịt mũi, ít nhất cô có thể lấy tiền mua cho viện trưởng đôi giày mới, bộ quần áo mới. Cô lại khịt mũi, nhưng cái mũi giống như bị hỏng rồi, cho dù làm thế nào, nước mũi vẫn không ngừng chảy ra.

Tiếp, ngay cả mắt cô cũng mơ hồ.

"Hiểu Hạ..." Ngay tại lúc Diệp Hiểu Hạ đang tựa cửa khịt mũi, liền nghe thấy Vương viện trưởng nhẹ nhàng gọi cô. Cô vội vã ngẩng đầu, tay lau nước mắt trên mặt, hướng về phía Vương viện trưởng lộ ra một khuôn mặt tươi cười: "Vương viện trưởng."

"Đây là như thế nào? Sao lại khóc?" Vương viện trưởng đứng lên, buông áo lông trong tay, đi tới bên cạnh Diệp Hiểu Hạ.

https://thuviensach.vn

"Không có." Diệp Hiểu Hạ lắc đầu, hít hít mũi, cười: "Con bị bụi bay vào mắt, nào có khóc."

"Con còn chưa ăn cơm đúng không, bây giờ giữa trưa, sao lại đến đây. Để viện trưởng nấu cơm cho con ăn." Vương viện trưởng lại vỗ vỗ lưng Diệp Hiểu Hạ, rồi lôi kéo Diệp Hiểu Hạ vào phòng bếp.

"Viện trưởng, con không đói."

"Nói bậy, các con là do ta nuôi lớn, các con có đói hay không nhìn mặt các con là ta biết." Vương viện trưởng lại cười, lôi Diệp Hiểu Hạ đến phòng bếp.

Dưa chuột, canh trứng, thịt xào, một chén cơm tẻ, Diệp Hiểu Hạ cảm thấy đây là bữa cơm ngon nhất trong cuộc đời này. Cô vừa liều mạng ăn cơm, vừa để cho hai mắt của mình bị hơi nước nung đỏ bừng.

"Hiểu Hạ a, Thiên Minh dạo này thế nào a?" Vương viện trưởng nhìn bộ dáng Diệp Hiểu Hạ như lang thôn hổ yết, cười vô cùng vui vẻ, bà lấy tay đem tóc của Diệp Hiểu Hạ bay loạn trên treo sau tai cô.

Vừa nghe thấy tên này, Diệp Hiểu Hạ liền nhịn không được nổi giận, nhưng lại không dám biểu hiện ở trước mặt Vương viện trưởng, cô đành phải rầu rĩ nói: "Không biết, hắn ra ngoài rồi."

Vương viện trưởng gật gật đầu, thở dài một hơi: "Ta còn tưởng nó có liên hệ với con, mấy tháng trước, nó đến đây bảo là muốn đi nơi khác làm thuê, ta cũng không có gì cho nó, liền cho nó ít lộ phí, không biết đứa nhỏ này ở ngoài có vất vả không."

Diệp Hiểu Hạ trong lòng lộp bộp một tiếng, chậm rãi buông bát, nhìn Vương viện trưởng gằn từng tiếng hỏi: "Hắn, đến chỗ ngài xin tiền?"

https://thuviensach.vn

"Không có, đừng đoán mò!" Vương viện trưởng vội vàng cười che giấu: "Nó là tới cáo biệt với ta, ta cho nó ít tiền tiêu vặt.

"Viện trưởng, ngài cho hắn bao nhiêu?" Diệp Hiểu Hạ cúi đầu, dùng chiếc đũa xiên vào miếng thịt, không muốn ăn nữa.

"Không nhiều lắm, mấy ngàn thôi." Vương viện trưởng gắp thịt đặt vào bát Diệp Hiểu Hạ: "Ăn nhanh đi, con xem con gầy như vậy, ở bên ngoài nhất định không chịu ăn cơm."

Diệp Hiểu Hạ làm sao có thể nuốt trôi nữa, thân thể cô vì phẫn nộ mà run run lên.

Bạch Thiên Minh, anh không phải là người mà! Anh để tôi chịu tiếng xấu thì thôi, anh còn dám tìm viện trưởng đòi tiền! Vậy mà anh cũng dám mở miệng xin! Anh không biết tiền của viện trưởng đều là tiền tích cóp một chút một sao? Là tiền cơm của bọn trẻ trong viện phúc lợi, anh cũng dám, anh cũng dám mở miệng a.

Cô ngồi không yên, cuối cùng đứng lên. Giọng nói vì đè nén tức giận mà trở nên cứng rắn: "Viện trưởng, con đi đây."

"Hiểu Hạ..." Vương viện trưởng có chút không phản ứng kịp: "Cơm còn chưa ăn xong..." Lời của bà còn chưa nói xong, đã thấy Diệp Hiểu Hạ giống như đầu tàu xông ra ngoài, không đến một hồi đã không còn bóng dáng.

"Đứa nhỏ này, nhớ tới cái gì a, chạy nhanh như vậy, cơm cũng chưa ăn xong." Đứng ở cửa phòng bếp Vương viện trưởng gọi nửa ngày, cũng không gọi được Diệp Hiểu Hạ.

Diệp Hiểu Hạ chạy ra khỏi viện phúc lợi, chạy một hơi đến nhà ga công cộng, mới cong thắt lưng thở phì phò từng ngụm. Trong lòng cô giống như bị nghẹn hơi, làm thế nào cũng không phun ra được, cô dùng sức đấm vào ngực, khiến cho những người đang đứng ở nhà ga nhìn cô như quái vật. Cô

https://thuviensach.vn

cũng không cố kị nhiều như vậy, vừa đấm ngực vừa hít sâu, hơn nửa ngày mới thấy thư thái hơn một ít.

Tuy rằng còn nợ một trăm sáu mươi mốt vạn tám ngàn, nhưng Diệp Hiểu Hạ quyết định vẫn nên lấy ba ngàn trong trò chơi ra đưa cho Vương viện trưởng, nhưng lại sợ Vương viện trưởng hỏi, cô không trả lời tốt, cuối cùng quyết định làm như mọi khi cô gửi tiền về.

Đến ngân hàng, lấy số xếp hàng, không mất bao lâu đã đến lượt. Nhân viên hỏi Diệp Hiểu Hạ muốn làm gì xong, liền hỏi: "Bạn có mang chứng minh thư không? Muốn trao đổi giữa tiền trò chơi và tiền hiện thực bạn cần có một tài khoản xác định."

Diệp Hiểu Hạ ngây ngẩn cả người, chỉ cảm thấy trên lưng có một trận gió lạnh thổi qua.

Cô không có chứng minh thư. Chính xác là, chứng minh thư của cô bị bọn đòi nợ lấy đi. Nhưng, bây giờ phải làm sao? Không có chứng minh thư cô sẽ không mở được tài khoản, như vậy cô còn kiếm tiền trong trò chơi cái gì, cô còn trả nợ cái gì a. Cho dù bây giờ trong trò chơi cô nhặt được một tòa Kim Sơn, không mở được tài khoản, tòa Kim Sơn kia cũng chỉ là đống số liệu không có ý nghĩa thôi.

"Tôi, chứng minh thư của tôi bị mất, có thể sử dụng cái khác thay thế không?"

"Có hộ khẩu không?"

Hộ khẩu... Cô là cô nhi, là hợp tác kinh doanh khẩu, lấy đâu ra hộ khẩu.

Diệp Hiểu Hạ lắc đầu: "Tôi là hợp tác kinh doanh khẩu."

"Vậy cô có giấy tờ xác minh thân phận không? Ví dụ như hộ chiếu, bằng lái xe, bằng tốt nghiệp gì đó." Nhân viên có chút bực mình, cô nhìn Diệp

https://thuviensach.vn

Hiểu Hạ mang vẻ mặt khó xử nên phải cung cấp mấy biện pháp.

Diệp Hiểu Hạ đầu kêu như trống bỏi, thật là ngượng ngùng, hiện tại trong tay cô không có bất kì cái giấy chứng nhận gì. Cô chính là một người ngay cả thân phận bản thân cũng không chứng minh được. Chẳng lẽ con đường cô vốn cho rằng có thể trả nợ, kết quả vẫn là công dã tràng sao?

Diệp Hiểu Hạ ngồi ở ghế tựa, bên môi lộ ra một nụ cười thê lương. Quả nhiên cô cái gì cũng không làm được. Toàn bộ hi vọng, ánh sáng trong lòng cô, tại một khắc này đều ảm đạm xuống.

"Kia thật sự là..."

Âm thanh từ chối của nhân viên còn không chưa hạ xuống, Diệp Hiểu Hạ bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói đạm mạc, lạnh nhạt vang lên sau lưng cô: "Cảm ứng khí."

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Gặp Nạn (Thượng)

Quay đầu lại, Diệp Hiểu Hạ nhìn thấy ở chỗ ghế chờ phía sau cô có một nam tử trẻ tuổi. Hắn mặc T-shirt xanh đen, ở viền áo có những đường chỉ hồng tinh tế, nếu không nhìn cẩn thận sẽ không phát hiện ra, một quần jeans đậm màu, làm cho hai chân hắn có vẻ rất dài, chân đi một đôi giày màu đen, vốn chỉ tùy ý phối hợp, lại làm cho người khác cảm thấy kinh diễm.

Tóc của hắn có chút hỗn độn, che phủ lỗ tai và cổ, đôi lông mày cứng cáp mà vẫn thanh tú sắc bén giống như kiếm. Cái mũi thẳng tắp giống như do nhà điêu khắc nổi tiếng nhất tạo thành, môi mím thành một đường, màu môi nhạt mà sáng bóng. Ánh mắt hắn lẳng lặng nhìn chăm chú vào phía trước, nhưng ánh mắt đó không biết dừng ở chỗ nào, đạm mạc mà cao ngạo. Điểm đặc biệt của gương mặt khiến người ta đã gặp qua là không thể quên được hắn là mi tâm của hắn: ở giữa đó là một khỏa chu sa, nho nhỏ, lại đỏ tươi chói mắt.(nốt ruồi đỏ)

Nhìn khỏa chu sa kia, Diệp Hiểu Hạ bỗng nhớ tới, ở trong sách nói giữa hai lông mày có nốt ruồi, là một người đẹp đến mức phải dùng từ ngữ —— nhị long diễn châu - để hình dung.

Đây thật sự là một nam nhân cực kì đẹp mắt.

Có lẽ dùng từ đẹp mắt để miêu tả nam nhân không phải một việc thỏa đáng, nhưng, đối mặt với một nam tử như vậy, tựa hồ dùng từ anh tuấn, đẹp trai, xinh đẹp, đều có chút tục khí. Hắn khiến cho người khác cảm giác, có thể sử dụng từ ngữ để miêu tả chỉ còn lại từ đẹp mắt.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên, ánh mắt của hắn vòng lại, thẳng tắp nhìn Diệp Hiểu Hạ. Cặp mắt lạnh như băng, không chút biểu cảm làm cô kinh ngạc, rồi lập tức thu hồi ánh mắt của mình, quay đầu đi, nói với nhân viên trong quầy: "Cảm ứng khí có được không?" Có lẽ ngay cả cô cũng không phát hiện được, giọng nói của cô vì khẩn trương mà có chút khô ráp.

Nhân viên ngân hàng này rõ ràng là người mới, đối với nghiệp vụ của chính mình cũng không rõ ràng lắm, cô ấy quay đầu hỏi người ở bên trong, sau đó mới gật đầu với Diệp Hiểu Hạ: "Cảm ứng khí của《 Cực Hạn OL》có thể, cô mang cảm ứng khí đến, ở đây chúng tôi có lấy dụng cụ xác nhận số liệu thân phận, chỉ cần xác nhận là cô sử dụng, là có thể cho cô tiến hành lập tài khoản."

Nghe đến đó, Diệp Hiểu Hạ cực kỳ cao hứng, cô liên tục cảm ơn cô nhân viên kia, tính về nhà lấy cảm ứng khí. Đứng lên, quay đầu lại, không thấy người thanh niên kia đâu. Diệp Hiểu Hạ nhìn quanh đại sảnh một chút, trước mọi ô đều không có bóng dáng người kia, hắn giống như biến mất hoàn toàn. Diệp Hiểu Hạ không khỏi có chút uể oải, nhưng sau đó cô lại nhịn không được cười nhạo bản thân, cho dù tìm được thì như thế nào chứ?

Ra khỏi ngân hàng, Diệp Hiểu Hạ móc túi tiền, chỉ còn lại có một đồng, nếu ngồi xe bus cô ngay cả một phân tiền cũng không còn. Nhìn nhìn đồng tiền kia, Diệp Hiểu Hạ cuối cùng bỏ nó vào trong túi, đi bộ về hướng tiểu khu cô ở.

Để tiết kiệm thời gian, Diệp Hiểu Hạ bỏ qua đường lớn, định đi qua một đoạn hẻm nhỏ, từ cửa sau tiểu khu đi vào. Đoạn hẻm nhỏ này còn không chưa cải tạo xong, tuy ở bên cạnh đều là nhà cao tầng, nhưng hoàn cảnh ở trong này không tốt lắm, ngư long hỗn tạp.

Đi qua địa phương như vậy, Diệp Hiểu Hạ bỗng nhiên cảm thấy quyết định này của mình thật sự không tốt, nếu ở trong này gặp phải người không nên gặp thì thật là không hay ho.

https://thuviensach.vn

Có lẽ người nói về việc không tốt thì tương đối chuẩn, Diệp Hiểu Hạ mới nghĩ đến đó, liền thấy quán nhỏ ven đường có ba người đang ngồi ăn vẵn thắn, mấy người không phải ai khác, chính mấy tên đàn em đi đòi nợ hôm đó. Rõ ràng là bọn họ cũng nhận ra Diệp Hiểu Hạ, mấy người liếc nhau một cái, cười xấu xa đứng dậy.

Diệp Hiểu Hạ vô cùng sợ hãi, vội vàng cúi đầu, giả bộ như không phát hiện ra bọn họ, bước chân nhanh hơn. Nhưng, mấy tên đàn em kia cũng không định thả Diệp Hiểu Hạ đi, bọn họ đi theo sau lưng cô, không chút hoang mang.

Mắt thấy sắp ra khỏi con hẻm này, ba người bọn họ nhìn nhau, thừa dịp không có người chú ý, giữ Diệp Hiểu Hạ đang đi như chạy lại, che miệng cô, kéo cô vào một ngõ nhỏ.

"Diệp Hiểu Hạ, mày vẫn còn rất nhàn nhã tự tại a, không đi kiếm tiền, lại ở trong này đi dạo, chẳng lẽ mày đã chuẩn bị tiền xong rồi?" Ba tên đó nhìn Diệp Hiểu Hạ rồi lộ ra một nụ cười xấu xa, làm cô lạnh toát sống lưng.

"Tôi, tôi sẽ chuẩn bị tốt." Diệp Hiểu Hạ gắt gao dán ở trên tường, cô thật sự hận trên tường không mọc ra một cái động, để cô chui vào.

"Tao nói cho mày biết, mày mà không trả tiền thì..." Một tên trong đó cho tay lên má Diệp Hiểu Hạ, đem mùi hôi miệng phun lên mặt cô."Thì sẽ bị... Mày biết không." Hắn quay đầu nhìn hai tên khác đang lộ ra tiếng cười cực kì dâm đãng.

Diệp Hiểu Hạ sợ tới mức liều mạng rụt cổ, nhịn không được kêu lên: "Tôi đã biết, tôi đã biết! Đừng đụng vào tôi! Ông đừng đụng vào tôi!"

"Thiết, mày cho mày là ai? Dám ghét bỏ ông mày, nếu tháng sau mày còn không trả tiền..." Tên đàn em đó nghe thấy Diệp Hiểu Hạ kêu như vậy, thì hung tợn uy hiếp.

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ một bên lùi lại, một bên liều mạng rút tay từ trong tay hắn về, nhưng làm vậy, ngược lại lại khơi dậy tức giận của mấy tên đó. Một tên bên cạnh túm tóc Diệp Hiểu Hạ nói: "Mày đúng là không biết tốt xấu, ông đây nói chuyện tử tế với mày, mày coi bọn tao là cái gì?" Hắn dùng sức bóp má Diệp Hiểu Hạ, khiến cô nhăn mày:"Ông xem ông là cái gì, thì ông chính là cái đó!"

"Ai nha, sao mày lại không có một chút thương hương tiếc ngọc gì cả?" Tên còn lại luôn không nói gì, vẫn bảo trì tư thái xem náo nhiệt bỗng nhiên mở miệng, hắn kéo tay tên kia ra, sau đó cười: "Mày thật sự là người thô lỗ, mày xem mặt tiểu cô nương người ta đều bị mày bóp đỏ." Nói xong tay hắn nhẹ nhàng sờ mặt Diệp Hiểu Hạ, nở nụ cười: "Ai nha, Diệp Hiểu Hạ, đau không? Không đau, đến, để anh xoa cho em, sau đó sẽ không đau."

Nói xong, miệng liền tiến lên muốn hôn lên mặt Diệp Hiểu Hạ.

Diệp Hiểu Hạ hoảng hốt, sợ tới mức vội vàng giãy dụa, nâng tay ôm đầu,pp kêu to: "Không cần a! Cứu mạng a! Cứu mạng a!"

"Đừng kêu, kêu nữa cổ họng sẽ đau, anh sẽ đau lòng." Tên đó kéo Diệp Hiểu Hạ vào trong lòng, miệng hôn loạn trên mặt cô. "Bây giờ dùng hết khí lực rồi, lát nữa chơi sẽ không vui nga."

Hai tên bên cạnh thấy thế, vẻ mặt tràn đầy dâm tà, bọn họ vươn tay, giữ chặt Diệp Hiểu Hạ trên tường, để cho tên kia giở trò.

Diệp Hiểu Hạ liều mạng giãy dụa, lại không thể động đậy nửa phần, cô ngẩng đầu, ở trong khe hở của hẻm nhỏ nhìn bầu trời xanh làm cô có một loại cảm giác tuyệt vọng lạnh như băng.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Gặp Nạn (Hạ).

Trong một khắc này mọi cơ quan cảm giác giống như đều ngừng hoạt động, Diệp Hiểu Hạ mất đi mọi cảm giác. Cô không nhìn thấy, không nghe thấy, cả người dường như trở thành một khối thi thể cứng ngắc. Cho đến khi một tiếng bén nhọn đủ để phá hỏng màng nhĩ cô lọt vào trong đầu cô, cô mới khôi phục một chút tri giác.

Kia, âm thanh kia không phải âm thanh gì khó nhận ra.

Chỉ là,âm,thanh đồ của cô bị xé rách mà thôi.

Mà thôi.

Diệp Hiểu Hạ ngửa đầu, cổ họng giống như bị cát chặn lại, chỉ có thể thở hổn hển, mà nửa âm thanh cũng không kêu ra được. Trên mặt có thứ gì lạnh như băng, ẩm ướt lướt qua, theo da cô chảy xuống đi xuống, sau đó có một cái tay dơ bẩn nghiền nát nó.

Trong ngõ nhỏ hẻo lánh mà âm u kia, tay ba tên đàn ông không ngừng tuần tra trên làn da trắng nõn, trong không khí đầu thu hơi lạnh, dơ bẩn khiến người ta buồn nôn.

Thân thể Diệp Hiểu Hạ bắt đầu run, run run, cuối cùng trở thành run rẩy. Cô cảm thấy bản thân đang bị lôi vào một cái đầm lầy tràn đầy hơi thở hư thối to lớn, sự tuyệt vọng khôn cùng kia rốt cục làm cô hét ầm lên.

"Buông tôi ra! Buông tôi ra! Không cần! Các người buông tôi ra!"

https://thuviensach.vn

"Phải như vậy! Động đậy, động đậy mới tốt thôi..." Tên đàn em kia dâm đãng nói bên tai cô."Em không biết tư vị động đậy đâu, mấy cô tiểu thư chỉ biết hừ hừ, phải động như vậy mới đủ hưng phấn..."

Hắn còn chưa nói xong, đã nghe thấy một giọng nói lạnh bạc mà hờ hững, không mang chút cảm xúc vang lên phía sau: "Nhường một chút, chắn đường rồi."

Giữa ban ngày ban mặt làm chuyện như vậy vốn đã kinh hồn táng đảm, lại nghe thấy có người nói, ba tên kia đều bị dọa phát hoảng, quay đầu chỉ thấy là một thanh niên rất cao. Bọn họ không khỏi yên lòng, vừa định lý luận cùng hắn một chút, lại thấy người kia tránh ra một chút, ý bảo bọn họ nhìn ra ngoài ngõ nhỏ.

Người đều là như vậy, vô luận dưới tình huống gì, đều không thể ức chế được lòng hiếu kỳ, ba tên đó ngẩng đầu nhìn bên ngoài, chỉ thấy một chiếc xe cảnh sát chậm rãi lướt qua đầu ngõ, rồi dừng lại. Ba tên kinh hãi, sợ tới mức nói không nên lời, biết là đã bị báo cảnh sát, luống cuống tay chân, liên tục kêu vài tiếng xúi quẩy liền bỏ Diệp Hiểu Hạ lại, chạy mất dạng.

Nghe tiếng bước chân hỗn độn dần biến mất, Diệp Hiểu Hạ lúc này mới dám ngẩng đầu lên. Khi cô nhìn thấy người cứu cô, không khỏi ngây ngẩn, đây không là người thanh niên trẻ tuổi trong ngân hàng sao? Trong tay hắn cầm hai cái túi to, trên túi to viết tên của siêu thị phụ cận, nhìn không chuyển mắt đi đến phía trước, khi đi qua bên người Diệp Hiểu Hạ, ngay cả lông mi cũng không rung một chút nào, giống như cô căn bản từ đầu tới cuối chưa từng tồn tại.

Ánh mắt Diệp Hiểu Hạ theo sự chuyển động của hắn mà chuyển động theo, cho đến khi hắn đi lướt qua, cô mới hồi phục tinh thần, vội vàng gọi hắn: "Tiên sinh, vừa rồi cám ơn anh."

https://thuviensach.vn

Nam tử trẻ tuổi ngay cả bước chân cũng không dừng lại, lại càng không trả lời, chỉ tiếp tục đi vào sâu trong ngõ nhỏ.

"Tiên sinh, vừa rồi thật sự cám ơn anh, nếu không có anh, tôi thật sự không biết làm sao bây giờ." Diệp Hiểu Hạ vội vàng đuổi theo, chân thành hướng người thanh niên kia nói lời cảm tạ: "Còn có, còn có lúc ở trong ngân hàng nữa, nếu không có anh nói cho tôi biết có thể dùng cảm ứng khí, tôi ngay cả tài khoản cũng không mở được, tôi vừa rồi còn nghĩ, ở trong ngân hàng không gặp lại anh thật là đáng tiếc, vừa rồi còn chưa nói cảm ơn anh, anh xem anh xem, bây giờ lại gặp anh, tôi hẳn là nên cảm ơn anh đi, đúng vậy, anh nói đi, cho nên, tôi phải hảo hảo cám ơn anh..."

Diệp Hiểu Hạ giãy dụa đứng lên, đi theo người kia, luôn nói chuyện không ngừng, trong lòng cô bị một loại sợ hãi trước nay chưa từng có vây quanh, giống như nếu hiện tại không làm việc gì thì cả người cô sẽ hỏng mất. Cô lải nhải, lời mở đầu và những câu sau đều loạn lên, không biết bản thân đang nói cái gì. Tựa hồ chỉ có như vậy mới có thể làm cô quên chuyện vừa phát sinh đó. Giống như chỉ có như vậy, cô mới cảm thấy bản thân vẫn còn sống.

Cô liều mạng muốn cười, muốn nói với bản thân là mình đã an toàn, nhưng, nước mắt của cô lại không thể kiềm chế, làm cả mặt đều ướt át, chật vật không chịu nổi. Cô bên này luôn nói không ngừng, bên kia người thanh niên trẻ tuổi vẫn giống như không nghe thấy gì.

Cô nói rất nhiều, khiến người thanh niên kia cảm thấy phiền toái, hắn bỗng dừng bước, cũng không quay lại, vẫn nhìn sâu vào ngõ nhỏ, đạm mạc nói: "Câm miệng, thật ầm ĩ."

Thật giống như nước sông luôn luôn rít gào, trong giây lát lại bị cản lại, những thứ Diệp Hiểu Hạ muốn nói, trong một khắc này đều bị cắt đứt. Cô lăng lăng đứng ở đó, trong lúc nhất thời, chỉ cảm thấy hôn thiên địa ám, trong trời đất ngay cả một tia sáng cuối cùng cũng bị cắn nuốt.

https://thuviensach.vn

Một loại độc tên là tuyệt vọng mang theo sự lạnh lẽo thấu xương thổi đến, lập tức làm cô ngã xuống, trong một khắc này, cô giống như không nhìn thấy ngọn lửa sinh mệnh nữa.

Nam tử trẻ tuổi vẫn chậm rãi đi tiếp, phía sau im lặng làm tâm hắn vốn đang bình tĩnh bỗng nhiên xuất hiện sự không an tâm, sao cô lại yên tĩnh như vậy? Hắn vốn không muốn quan tâm việc này, nhưng, lúc này lại không khỏi có chút hoài nghi, vì thế dừng chân, quay người lại.

Chỉ thấy cô gái kia cô độc đứng đó, tóc hỗn độn trên mặt, một đôi mắt không chút thần thái, trống trơn lộ ra một cỗ tĩnh mịch làm cho người ta hoảng hốt. Khóe miệng của cô bị rách, chảy ra một ít máu đỏ tươi. Quần áo bị xé rách một lỗ lớn, lộ ra một làn da trắng, trên da thịt trắng nõn đầy vết xanh tím, xem ra là do lúc giãy dụa lưu lại.

Cả người cô thoạt nhìn trầm lặng, không chút sức sống, giống như một cái xác không hồn bị toàn bộ thế giới vứt bỏ.

Ánh mắt hắn nhìn đến làn da Diệp Hiểu Hạ lộ ra bên ngoài, không khỏi nhíu mày, hắn thả hai túi to trong tay xuống, nghĩ cũng không nghĩ, liền cởi áo T-shirt trên người xuống, quăng cho Diệp Hiểu Hạ.

Diệp Hiểu Hạ đang ngốc ở đó, chỉ thấy có một khối vải mềm mại vẫn còn theo nhiệt độ cơ thể người trùm lên người cô, cô theo bản năng lấy tay cầm lấy, nhìn kỹ, là cái áo của người kia. Cô giật mình, vội ngẩng đầu, chỉ thấy trong ngõ nhỏ hẹp hòi mà trống trải, nam tử kia cởi trần, xoay người cầm hai cái túi to, không quay đầu lại đi về phía trước.

Hắn tuy có chút gầy, nhưng là cũng không khô quắt, lưng trần phác hoạ đường cong hữu lực mà khỏe mạnh của hắn.

Diệp Hiểu Hạ muốn nói gì đó, lại sợ nam tử này lạnh nhạt, cuối cùng, chỉ cúi đầu, đem gương mặt chôn trong cái áo còn mang theo nhiệt độ cơ thể mềm mại kia, mặc cho nước mắt mãnh liệt trào ra.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Thời Điểm Vất Vả Hãy Mỉm Cười.

Cả đường đi về, Diệp Hiểu Hạ thậm chí còn quên cô trở về nhà như thế. Khi cô phục hồi lại tinh thần, thì cô đã tựa vào cửa nhà mình, thở hổn hển từng ngụm. Đầu óc trống rỗng dần dần thay thế bằng căn phòng quen thuộc trước mắt, giờ phút này cô mới có một chút cảm giác tồn tại.

Hai chân không có khí lực, thân thể cô trượt dần xuống theo cánh cửa, cuối cùng cả người ngồi ở cửa. Cô ôm chặt hai tay, cái áo xa lạ mềm mại bao lấy thân thể cô, cô cúi đầu, đem mặt chôn ở cái áo có chút quá to đối với cô, hít sâu một hơi, một mùi thơm ngát từ quần áo sạch sẽ chui vào mũi cô, như một cái búa vĩ đại hung hăng gõ vào đầu cô, làm nước mắt cô rốt cuộc không nhịn được mà chảy ra.

Cô không bị áp chế, không bị câu thúc, giống một đứa trẻ mà gào khóc.

Lần khóc giống như không có điểm dừng. Cô đứng dậy - khóc, cô đi tắm - cũng khóc, tắm rửa xong giặt quần áo - vẫn khóc như trước. Cho đến khi sức cùng lực kiệt, cô mới ngủ mất ở bên cái giường cũ và máy trò chơi trong phòng ngủ.

Cũng không biết ngủ được bao lâu, Diệp Hiểu Hạ mới nặng nề tỉnh lại. Đầu đau như búa bổ, có lẽ là do khóc quá nhiều, cũng có lẽ là do bị cảm lạnh, cô cảm thấy toàn thân đều mềm nhũn, vô cùng không thoải mái. Cô nằm ở đó, cố gắng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trời, tối đen, giống như toàn bộ bầu trời đều bị một tấm vải đen vĩ đại bao trùm, giống như mọi tia sáng đều bị màu đen cắn nuốt mất. Cả thế giới

https://thuviensach.vn

đều trầm mặc, mất đi tiếng động lớn thường lui tới. Diệp Hiểu Hạ nằm trên mặt đất, nhịn không được nghĩ, nếu cô cứ như vậy chết đi, vài ngày sau sẽ có người phát hiện cô thi thể chăng? Nếu cô cứ như vậy chết đi, có phải là tất cả đều yên tĩnh không, không món nợ vô lý kia, không có người xa lạ đến làm phiền, có phải cô sẽ triệt để yên tĩnh không?

Nghĩ như vậy, cô cảm thấy rất có dụ hoặc, chỉ là, trong đầu lại có một ý niệm toát ra, nếu cô chết, nếu cô ra đi, Vương viện trưởng sẽ thế nào? Bọn người này nhất định sẽ mang giấy nợ đi tìm Vương viện trưởng, nhất định sẽ đi. Như vậy...

Cô không dám nghĩ tiếp, thậm chí bắt đầu nhịn không được mắng bản thân, làm sao có thể có suy nghĩ không chịu trách nhiệm như vậy? Cho dù là vì Vương viện trưởng, cho dù là vì kia bọn trẻ ở cô nhi viện, dù thế nào, cũng không được chết.

Giãy dụa đứng lên, cô lung lay đi tới phòng bếp, lấy hai bát gạo, một ít nước, nấu một nồi cháo loãng. Không biết có phải vì trong lòng bùng lên khát vọng sống hay không, cô cảm thấy đói lả, giương mắt nhìn cái gương vỡ trên tường, cô mới phát hiện bản thân thảm hại như thế nào.

Ánh mắt sưng giống như quả đào, sắc mặt trắng bệch, miệng vết thương trên khóe miệng đã kết vảy, dưới ánh đèn mờ nhạt ảm đạm, cô với quỷ không khác gì nhau.

Nhìn trong gương, cô bỗng nhiên nhớ tới một việc hồi nhỏ. Khi ấy Vương viện trưởng còn trẻ, mỗi ngày chăm sóc bọn trẻ rất vất vả, mùa đông còn giúp bọn nhỏ giặt quần áo, khi cô vuốt tay rạn nứt của Vương viện trưởng, cô khổ sở nói: "Viện trưởng, ngài thật vất vả."

Nhưng lúc đó viện trưởng nói thế nào?

Cô cho rằng cô đã quên. Trên thực tế, cô thật sự quên. Hiện tại nhớ tới, mới cảm thấy bản thân thật sự yếu đuối đến mức làm cho người ta phỉ nhổ.

https://thuviensach.vn

Lúc đó, Vương viện trưởng kéo cô đến trước gương, cười tủm tỉm nói: "Con xem, trên mặt mỗi người đều viết một từ khổ, mỗi người sinh ra đến phải trải qua vất vả. Nhưng không sao cả, chỉ có vất vả, con mới biết cái gì là hạnh phúc." Cô chỉ vào gương mặt đang cười của mình trong gương tỉnh tỉnh mê mê nói: "Khi gặp vất vả, hãy mỉm cười."

Diệp Hiểu Hạ vươn tay, nhẹ nhàng vuốt mặt mình, nơi này là một nét ngang, nơi này là hai nét thẳng, nơi này là một chữ thập, cuối cùng nơi này là chữ khẩu. Cô nhìn mặt mình trong gương, khóe miệng cong lên, độ cong kia làm vết thương trên môi cô đau nhức, nhưng là, cô vẫn ra sức cười như trước.

Khi cảm thấy vất vả, hãy mỉm cười.

Cười như vậy, làm cả người đều thoải mái hơn. Cô cầm lược, đem tóc chải ngay ngắn lại, nhìn lại vẻ mặt khó coi của mình trong gương, cô không cảm thấy khổ sở như trước. Thậm chí cô còn làm một việc thật ngu ngốc. Hướng về phía mình trong gương hô to : "Diệp Hiểu Hạ, cố lên! Diệp Hiểu Hạ, uy vũ!"

Cô thực ngu ngốc! Nhưng, cô lại cảm thấy tất cả đều thoải mái hơn.

Hít sâu một hơi, tay chân mềm nhũn của cô tựa hồ lại có khí lực, cô còn có chuyện chưa làm xong! Cô mới hai mươi hai tuổi, chết cái gì! Cô muốn sống tiếp! Cô muốn sống tốt!

Mùi cháo trắng tràn ngập trong phòng, thơm đến mức Diệp Hiểu Hạ muốn rơi nước mắt. Trên thế giới sao lại có mùi thơm như vậy? Cháo vừa chín, cô khẩn cấp múc một bát, bê bát cháo lên, cô cũng không chú ý xem có nóng không, uống một ngụm. Tuy rằng cháo nóng làm cô nhịn không được giơ chân, nhưng khi cháo kia theo thực quản chảy xuống bụng, cô mới cảm nhận được sinh mệnh.

https://thuviensach.vn

Ép buộc một ngày, cơm ăn lúc trưa cũng không biết đã tiêu hóa đến chỗ nào, cô đói đến nỗi ngực dán vào lưng rồi. Lúc này bát cháo này thật sự làm cô cảm thấy còn sống thực hạnh phúc. Cô không biết bản thân ăn kiểu gì, một nồi cháo trắng không nhỏ, cư nhiên đã bị cô ăn hết toàn bộ.

Cho đến lúc rửa bát, Diệp Hiểu Hạ còn đang suy nghĩ, cô nếu luôn ăn nhiều như vậy, đoán chừng bao gạo to kia không đủ để cô ăn mấy bữa. Cô có phải nên ăn uống điều độ không? Dù sao hiện tại cũng không lưu hành kiểu gầy trơ xương mới đẹp nữa.

Rửa bát xong, Diệp Hiểu Hạ thu thập phòng bếp, lại một thân mồ hôi. Nguyên lai việc đau đầu nhức óc, cả người bủn rủn không thoải mái cũng không còn nữa(chị đói ý mà, ốm gì), cô một bên nhặt thức ăn cho thú cưng quá thời hạn trên đất, một bên nhìn cái áo trên ban công.

Tuy hắn cũng không nghe thấy, tuy hắn có vẻ cũng không muốn nghe, nhưng Diệp Hiểu Hạ vẫn muốn thật chân thành nói cảm ơn người thanh niên không biết tên kia. Đương nhiên, sau việc xảy ra trong cái hẻm nhỏ kia, cô thề, về sau cả đời cũng không đi vào hẻm nhỏ.

Nếu, nếu có cơ hội gặp lại hắn, cô sẽ thật nghiêm cẩn cảm ơn người trong lúc cô tuyệt vọng mang đến ánh sáng duy nhất.

Nhìn cái áo kia, Diệp Hiểu Hạ lộ ra nụ cười, cô tắt đèn bếp, xoay người đi tới máy trò chơi trong phòng ngủ. Cô phải nhanh chóng kiếm nhiều tiền mới được, cũng không thể tiếp tục trì hoãn thời gian nữa.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Chịu Chết Trên Cột?

Trời đêm thâm trầm trong hiện thực giống như được chuyển vào trong trò chơi. Chỉ có điều, bầu trời đêm trong trò chơi so với trong hiện thực trong trẻo hơn nhiều, Diệp Hiểu Hạ vừa login, cái đầu tiên nhìn thấy chính là một mảnh trời rộng lớn, che kín đầy sao, tâm cô tựa hồ bỗng chốc bị cảnh đẹp như vậy nhấn chìm.

"Cô login?" Bỗng nhiên, một âm thanh quen thuộc làm Diệp Hiểu Hạ phát hoảng. Cô vội vã cúi đầu, theo giọng nói nhìn lại, chỉ thấy Túy Trong Khêu Đèn đang ngồi ở bên cạnh cô, tựa vào vách núi, ôm một thanh đại kiếm, đổ rượu vào miệng. Trên mặt hắn mang theo tươi cười nhàn nhạt, làm cho người ta cảm thấy một loại an tâm rất lớn mà kiên định.

Diệp Hiểu Hạ cực kỳ giật mình, cô mở to hai mắt nhìn: "Khêu Đèn! Sao anh lại ở chỗ này?"

Túy Trong Khêu Đèn nhìn Diệp Hiểu Hạ, như đang nhìn một sinh vật kỳ quái, hắn nhún vai: "Tôi ở đây đương nhiên là để luyện cấp a, bằng không cô cho là tôi làm gì."

Luyện cấp? Diệp Hiểu Hạ nhìn xung quanh một chút, chỉ có mỗi chỗ cô logout là quái bị thanh lý sạch sẽ, nếu để luyện cấp, lựa chọn vị trí này thật đúng là kỳ quái. Cô cúi đầu xuống, khóe môi lộ ra nụ cười, tuy Túy Trong Khêu Đèn không muốn thừa nhận, nhưng cô vẫn cảm thấy cảm động. Hắn nhất định là sợ lúc cô login bị quái công kích, bị giết rớt cấp, cho nên mới luôn ở đó đợi cô.

https://thuviensach.vn

Chỉ là, hắn không nhận, Diệp Hiểu Hạ cũng sẽ không vẽ vời thêm chuyện. Tuy trong lòng vô cùng cảm động, ở ngoài mặt cô cũng giả bộ không biết gì, đồng ý với lời Túy Trong Khêu Đèn nói, gật đầu mỉm cười: "Vậy anh cấp bao nhiêu?"

"Mười tám." Túy Trong Khêu Đèn nhìn Diệp Hiểu Hạ: "Thế nào? Không có con riêng là cô đi theo, tôi luyện cấp nhanh đi."

"Đúng đúng đúng, tôi là con riêng." Diệp Hiểu Hạ mỉm cười, đối với Túy Trong Khêu Đèn nói cái gì cũng không phản bác.

"Đi thôi."

"Đi đâu?"

"Mang cô luyện cấp a! Cô còn muốn làm con riêng bao lâu nữa?" Túy Trong Khêu Đèn đứng lên, khiêng đại kiếm, đi ra phía sau sơn động, vừa đi, vừa uống rượu: "Đúng rồi, đao rất nhanh."

Đao rất nhanh? Diệp Hiểu Hạ sửng sốt một chút, sau đó mới đem ánh mắt chuyển hướng về phía đại kiếm mà Túy Trong Khêu Đèn khiêng trên vai. Kia không phải thanh đại kiếm cô quen thuộc, mà là một cái mới, cô chưa gặp qua. Trong lòng cô hơi hơi động, là đánh hổ rơi ra sao?

Mím môi, Diệp Hiểu Hạ cười, cô bước nhanh đi lên, đi theo sau Túy Trong Khêu Đèn, giống như vô tình nói: "Đúng rồi, khiêng đao thật đẹp."

Túy Trong Khêu Đèn im lặng, sau đó trong giọng nói mang theo vài tia thẹn thùng, nói: "Ngu ngốc!"

Quái trong sơn động tuy cũng là dã thú, nhưng cường độ công kích so với quái bên ngoài lớn hơn không chỉ một hai lần. Mỗi quái đều cần hai người vây công mới có thể trong thời gian nhanh nhất giết chết, bù lại kinh nghiệm không ít, hơn nữa, rác rơi xuống cũng tương đối đáng giá.

https://thuviensach.vn

"Quái chỗ này thật lợi hại." Diệp Hiểu Hạ thở ra một hơi, miệng ăn bánh bao.

"Quái ở đây đều là quái tinh anh, ban ngày mấy người bọn tôi đánh ở trong này, lúc đầu không biết là quái tinh anh, dẫn hai ba con đến, đuổi mọi người chạy khắp nơi." Túy Trong Khêu Đèn nhắm nhắm mắt, xem ra là rất không muốn nhớ lại chuyện ban ngày.

"Đúng rồi, bọn họ đâu?" Diệp Hiểu Hạ lúc này mới nhớ tới lúc logout, còn có vài người nữa.

"Đều ngủ rồi, hơn nữa, bọn họ đều cấp hai mươi, chắc là sẽ rời Tân Thủ Thôn." Không biết vì sao, Túy Trong Khêu Đèn nhắc tới việc ban ngày và mấy người kia, mày luôn không giãn ra.

Diệp Hiểu Hạ cũng không dám hỏi, đành phải gật gật đầu, không nói chuyện.

Lại nghỉ ngơi một lúc, hai tân thủ tiếp tục đi về phía trước. Không mất bao lâu, Diệp Hiểu Hạ đã mười lăm cấp, học được kỹ năng đóng băng chưởng. Kỹ năng này cùng hỏa diễm chưởng không khác nhau lắm, đều là công kích quái phía trước theo đường thẳng, bất quá, nó có một trạng thái giảm tốc độ, đối với việc luyện cấp ở đây, có trạng thái này thật sự là rất tốt.

Cái sơn động này cũng không lớn, chỉ uốn lượn vài đường cong, đã giống như đi đến đầu. Rất xa, Diệp Hiểu Hạ nghe thấy tiếng ngáy ngủ truyền tới từng đợt, có chút kỳ quái: "Bên trong có cái gì thế? Sao tôi lại nghe thấy tiếng ngáy ngủ nhỉ."

"Là BOSS." Túy Trong Khêu Đèn ngồi xuống, bắt đầu uống rượu khôi phục thể lực.

"Chúng ta đánh không?" Vừa nghe là BOSS, Diệp Hiểu Hạ lập tức đã nhớ tới nghĩ tình huống đánh hổ lúc trước, lúc đó chỉ có thể xem như may

https://thuviensach.vn

mắn đi, còn đánh kinh tâm động phách như thế, cuối cùng mới miễn cưỡng thắng. Mà nơi này quái đều là tinh anh, cô cũng sẽ không hồn nhiên cho rằng, BOSS nơi này là BOSS phổ thông, nếu thật sự muốn đánh, cô cũng không cảm thấy lần này còn có thể may mắn tránh được.

Nếu trốn không được, thì đúng là chuyện vô cùng mệt mỏi. Dù sao, con hổ lần trước đột nhiên nhảy ra, đuổi theo hai người, hai người coi nhu là tự bảo vệ mình mới ra sức giết. Vậy bây giờ thì sao? Bảo vệ bản thân hay đi tìm chết?

"Uh, đã đến đây rồi, đương nhiên là muốn vào." Túy Trong Khêu Đèn gật gật đầu, không chút khách khí nói cho Diệp Hiểu Hạ biết, bọn họ hiện tại chính là muốn lên cột chịu chết.

Diệp Hiểu Hạ mày động động : "Không phải đi." Cô vẻ mặt không hiểu: "Chúng ta hai người có thể đánh được BOSS này sao? BOSS này hẳn là không cùng cấp bậc với con hổ kia, bằng hai người chúng ta..."

"Không cần nói là hai người chúng ta, chỉ cần một mình tôi cũng có thể đánh thắng được, chỉ là mất thời gian lâu một chút thôi." Túy Trong Khêu Đèn cười hắc hắc, lộ ra một biểu cảm thần thần bí bí: "Hôm nay, có người hi sinh vì nước, ở trong động tìm được một điểm BUG, chỉ cần chúng ta đến được điểm BUG kia, đánh cái BOSS này so với quái nhỏ bên ngoài còn đơn giản hơn."

Sẽ có chuyện tốt như vậy sao? Cho đến khi đứng ở trong khe hở, nhìn chằm chằm con sói to, Diệp Hiểu Hạ vẫn không dám tin tưởng lời Túy Trong Khêu Đèn nói.

Con sói to ngủ say trong chỗ sâu nhất động kia có một bộ lông màu xám bạc, móng vuốt tứ chi màu đen, hiện tại nó đang mãnh liệt ngáy ngủ, không phát hiện ra hai tên gia hỏa không sợ chết đang xâm nhập vào trong động của nó, ở bên cạnh giường nó bày kế đối phó nó. Sau khi học xong cách

https://thuviensach.vn

xem thuộc tính quái, mỗi lần đánh một loại quái mới, Diệp Hiểu Hạ lại mở thuộc tính của nó ra cẩn thận nghiên cứu một phen.

Lần này cũng không ngoại lệ, mở thuộc tính của con sói to kia ra, chỉ thấy bên trên viết vài từ, Huyết Lang. Mà những cái khác, sinh mệnh, pháp lực toàn bộ đều là dấu chấm hỏi.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Bản Đồ Này Có Boss.

Dấu chấm hỏi ý là nghi vấn.

Nhưng ở võng du, dấu chấm hỏi không chỉ đại biểu cho nghi vấn. Khi nó xuất hiện trong bảng thuộc tính của BOSS, chính ý nói cho bạn biết. Boss này có cấp bậc so với bạn cao hơn rất nhiều rất nhiều, năng lực cũng lớn hơn bạn rất nhiều, không cần mơ tưởng mà khiêu chiến, nếu bạn còn để ý đến cái mạng nhỏ của bạn, tốt nhất là đến từ đâu thì trở về đấy.

Nhìn thuộc tính của BOSS là một chuỗi dài dấu chấm hỏi, Diệp Hiểu Hạ cảm thấy trên đầu đều là mồ hôi. Cô nhìn xem Túy Trong Khêu Đèn ở trước mặt, cũng đang chen chúc ở trong khe hở, thật muốn lấy pháp trượng gõ đầu hắn một chút, xem hắn có phải bị điên rồi không. Cô thật sự không tin được, chỉ bằng bọn họ hai tân thủ chưa chuyển chức, mà có thể đánh chết một con BOSS thoạt nhìn cũng rất khủng bố.

"Phóng hỏa cầu đánh nó." Túy Trong Khêu Đèn cũng không biết suy nghĩ của Diệp Hiểu Hạ, chỉ che trước cô, nói.

"Tôi nói, Khêu Đèn, tôi cảm thấy chúng ta có phải có chút điên cuồng không? Chỉ có hai chúng ta đánh boss..."

"Hiểu Hạ, cô sao lại lề mề thế, chưa từng nghe qua nhát gan chết đói a? Cho dù chết cũng chỉ là rớt một cấp, luyện lại là được, nếu giết được nó, dựa vào vận khí tốt của cô còn không biết sẽ rớt bao nhiêu đồ đâu! Cô ngẫm lại xem, tùy tiện một món có thể bán bao nhiêu tiền? Hai ngàn kim? Nói không chừng còn nhiều hơn. Hay là, cô muốn trở về tiếp tục đánh loại quái

https://thuviensach.vn

an toàn lại không có gì?" Túy Trong Khêu Đèn cùng Diệp Hiểu Hạ tiếp xúc nhiều, cũng biết cô vô cùng thích kiếm tiền, tuy lá gan của cô tương đối nhỏ, nhưng dưới sự dụ hoặc của tiền tài, nhất định cô sẽ bí quá hoá liều.

Quả nhiên, vừa nghe đến chữ tiền, ánh mắt Diệp Hiểu Hạ đều sáng lên, cái gì sợ hãi, lo lắng, do dự bất định, tất cả đều vứt lên chín tầng mây. Chỉ cần rớt trang bị, chỉ cần có tiền, cho dù rớt hai cấp cũng đáng giá!

Cô lập tức đem những lời vừa rồi nuốt xuống, thập phần không có khí tiết hướng về phía Túy Trong Khêu Đèn nói qua. Cô huy động pháp trượng, lập tức một hỏa cầu mang theo ánh sáng ấm áp bay ra, ở trong sơn động sâu thẳm chiếu sáng thành một đường cong, cuối cùng đập vào người con Huyết Lang kia.

Nói đến cũng khéo, hỏa cầu cái này cư nhiên vừa vặn dừng ở trên mũi con Huyết Lang kia, con Huyết Lang "Ngao" một tiếng rồi nhảy dựng lên. Tiếng kêu thê lương kia, làm lỗ tai Diệp Hiểu Hạ tạm thời không nghe được, không chỉ có như thế, con sói này quá lớn, nhảy lên như vậy, làm sơn động này rơi xuống rất nhiều bụi, giống như sắp sụp xuống.

"Cái động này sẽ không sụp đi!" Diệp Hiểu Hạ nhìn đất không ngừng rơi xuống, vô cùng lo lắng, chết ở dưới móng vuốt sói và bị chôn sống, tuy kết quả đều giống nhau, nhưng ít nhất chết theo kiểu trước còn tương đối có phong độ, theo kiểu sau... quá quẫn đi.

"Sẽ không, cô nhanh đánh nó đi, nhược điểm là tai nó, nhắm đánh, không cần lo nó đánh cô, cái khe hở này nó không vào được." Túy Trong Khêu Đèn vừa chỉ huy Diệp Hiểu Hạ công kích, vừa an ủi cô.

Thấy Túy Trong Khêu Đèn lạnh nhạt như vậy, Diệp Hiểu Hạ dần dần cũng không sợ hãi nữa, hơn nữa trải qua một hồi, quả nhiên phát hiện con BOSS Huyết Lang này chỉ có thể ở bên ngoài khe hở bị đánh, đối với người trong khe hở không có biện pháp, cũng triệt để yên tâm lại.

https://thuviensach.vn

Cô một bên quăng kỹ năng, một bên cùng Túy Trong Khêu Đèn tán gẫu: "Biện pháp này không tệ a, về sau đánh BOSS cũng tìm BUG để đánh a."

"Cô đúng là nghĩ chuyện tốt." Túy Trong Khêu Đèn cười: "Cho dù sau này ở bên cạnh BOSS có BUG như vậy, phương pháp này cũng không dùng được."

"Vì sao?"

"BOSS này trong Cực Hạn chỉ có thể tính là tiểu BOSS sơ cấp đến không thể sơ cấp hơn, cho nên nó không có kỹ năng gì, chỉ dùng sức mạnh đánh. Nếu là BOSS cao cấp, con nào không phải ma pháp hay thái đao, đến lúc đó cho dù có khe hở, thổi vào trong một ngụm lửa, cô có thể trở thành thịt dê nướng." Túy Trong Khêu Đèn một bên dùng cự kiếm gõ móng vuốt sói thò vào khe hở, một bên nhàn nhã uống rượu, thoạt nhìn không giống đang đánh BOSS, ngược lại lại giống đang tập thể hình.

Tuy rằng BOSS này lợi hại hơn con hổ to kia, nhưng vì có BUG, hai người một chút cũng không thấy mệt, chỉ là thời gian lâu mà thôi. Khi lam trên người Diệp Hiểu Hạ đều dùng hết, con Huyết Lang này rốt cuộc kêu thảm một tiếng ngã xuống.

Ra khỏi điểm BUG, Túy Trong Khêu Đèn an vị ở trên tảng đá uống rượu, nói với Diệp Hiểu Hạ: "Nhanh sờ trang bị."

"Sao anh không sờ?" Diệp Hiểu Hạ mệt đến mức cánh tay đều không muốn nâng, cô trừng mắt nhìn Túy Trong Khêu Đèn một cái, cái gì mà cô là con riêng, như thế này, con riêng chính là người kia mới đúng.

"Tay tôi đen, sợ sờ không tốt, cô sờ đi." Túy Trong Khêu Đèn vội vàng lắc đầu, đối với đề nghị Diệp Hiểu Hạ đưa ra kiên quyết từ chối.

Diệp Hiểu Hạ cũng không từ chối, ngồi xuống, bắt đầu sờ trang bị. Có kinh nghiệm lần trước sử dụng "Nữ thần chinh phục", lúc này Diệp Hiểu Hạ

https://thuviensach.vn

đã chuẩn bị tốt mọi thứ, đểkhi một đống trang bị xuất hiện trước mặt cũng có thể bảo trì lạnh nhạt.

Bất quá, dù đã chuẩn bị tâm lý, trang bị này vẫn làm Diệp Hiểu Hạ có chút ngây người. Đại khái con Huyết Lang này hơn hai mươi cấp, trang bị mà nó rơi ra không có một kiện nào dưới hai mươi cấp có thể sử dụng, không chỉ như thế, trang bị này đều ghi chức nghiệp mà Diệp Hiểu Hạ chưa gặp qua.

Trong lòng cô ngạc nhiên, chuẩn bị hỏi Túy Trong Khêu Đèn.

Túy Trong Khêu Đèn xem kỹ thuộc tính một lần, sau đó theo thói quen mắng vận khí Diệp Hiểu Hạ vô sỉ, rồi mới giải thích: "Mấy cái này đều là trang bị sau khi chuyển chức sẽ dùng."

"Vậy anh muốn chuyển chức thành cái gì? Có dùng được không, lấy vài món đi?"

Túy Trong Khêu Đèn lắc đầu, sau đó chỉ vào một đôi giày và một cái quần nói: "Tôi muốn chuyển chức thành kiếm khách, ở đây không có trang bị kiếm khách, nhưng mà cô, ở đây có hai kiện trang bị Âm Dương pháp sư có thể dùng, để lại sau này dùng."

Diệp Hiểu Hạ nhìn hai kiện trang bị mà Túy Trong Khêu Đèn chỉ, sau đó đem chúng nó để một bên.

Khinh ti lý: dùng tơ lụa tốt làm thành giày, đi ở trên chân nhẹ nhàng thoải mái, là vật mà quý tộc trước đây yêu thích. Trang bị lục sắc. Phòng ngự: 35, ma pháp +9, nhanh nhẹn +2, tốc độ di động +1. Yêu cầu chức nghiệp: Âm Dương pháp sư, yêu cầu cấp bậc: 21.

Khinh ti khố: dùng tơ lụa tốt để may quần, mặc trên người đông ấm hạ mát, không phải trang phục của người bình thường. Trang bị lục sắc. Phòng

https://thuviensach.vn

ngự: 50, ma pháp +11, thể chất +3, sức chịu đựng +2. Yêu cầu chức nghiệp: Âm Dương pháp sư. Yêu cầu cấp bậc: 20.

"Vài món trang bị còn thừa kia thì mang vào Tân thủ thôn bán sao?" Diệp Hiểu Hạ hiện tại chỉ biết mỗi Tân thủ thôn, ngoài nơi này, cô đối với Cực Hạn hoàn toàn là trạng thái chưa thăm dò.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Hẹn Gặp Lại, Tân Thủ Thôn.

"Mấy thứ này ở Tân Thủ Thôn không bán được. Chờ đến khi cô cấp hai mươi đi thành phố lớn, mang đến phòng đấu giá, không cần mất công, lại có thể bán được giá cao. Mấy trang bị này, mỗi món ít nhất cũng có thể bán được một ngàn kim." Túy Trong Khêu Đèn một bên giục Diệp Hiểu Hạ lột da sói, một bên nói cho Diệp Hiểu Hạ biết một ít tình hình chung cơ bản thông dụng trong thành phố lớn, xong xuôi lại mang cô theo đường cũ trở lại Tân Thủ Thôn.

Con Huyết Lang này thật nhiều kinh nghiệm, giết con Huyết Lang xong, chẳng những làm Diệp Hiểu Hạ từ cấp mười lăm nhảy lên thành cấp mười tám, còn làm Túy Trong Khêu Đèn thăng cấp hai mươi. Về đến Tân Thủ Thôn, hai người thanh lý rác, sửa chữa trang bị trên người.

"Bây giờ tôi ở trong tân thủ thôn cũng không nhận được kinh nghiệm nữa, qua cấp hai mươi thì phải đến thành phố lớn." Túy Trong Khêu Đèn xoay thắt lưng, ngáp một cái, có vẻ mệt mỏi.

"Vậy anh đi thành phố lớn đi, tôi cũng đã cấp mười tám, tự tôi luyện cũng được." Diệp Hiểu Hạ vừa nghe Túy Trong Khêu Đèn nói, liền giục hắn đi thành phố, chậm trễ hắn như vậy, bản thân cô cũng có chút ngượng ngùng.

Chỉ là thật không ngờ, Túy Trong Khêu Đèn lại nhợt nhạt cười, trong mắt có một tia buồn bã: "Ra khỏi Tân Thủ Thôn, không biết khi nào mới có thể uống được rượu ngon như vậy."

https://thuviensach.vn

"Thành phố cũng có rượu, sao lại không uống được?"

"Tôi logout đi ngủ, thời gian chơi lâu quá rồi, nếu cô lên tới cấp hai mươi, cứ đi thành phố lớn trước đi, sau đó ngày mai tôi login sẽ đi tìm cô." Túy Trong Khêu Đèn lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, cúi đầu không biết nghĩ cái gì, một lát sau, hắn ngẩng đầu, nhìn Diệp Hiểu Hạ mỉm cười.

"Được." Tuy không biết Túy Trong Khêu Đèn vì sao nhất định phải chờ mình đi thành phố, nhưng Diệp Hiểu Hạ vẫn đáp ứng.

Sau đó, hắn không nói nhiều nữa, liền logout.

Diệp Hiểu Hạ ngồi ở chỗ kia, nhìn Túy Trong Khêu Đèn ở đối diện trong nháy mắt biến thành một ánh sáng biến mất không thấy đâu nữa, trong lòng có một loại cảm giác không nói nên lời. Cô lắc đầu, đem cảm giác kỳ quái này vứt ra sau đầu, sau đó lấy ra pháp trượng liền đi ra Tân Thủ Thôn, tiếp tục nỗ lực trên con đường cấp hai mươi.

Vô cùng thuần thục đi qua đồng cỏ, đi qua bìa rừng, cuối cùng đi tới giữa rừng. Tuy là đêm khuya, nhưng cũng có rất nhiều tân thủ luyện cấp suốt đêm, Diệp Hiểu Hạ trà trộn giữa đám người chơi, huy động pháp trượng, dẫn mấy con quái ra, sau đó lui ra phía sau vừa dùng kĩ năng đóng băng làm giảm tốc độ của chúng nó, lại dùng hỏa diễm thiêu quái, luyện cấp như vậy thật sự là rất nhanh.

Chẳng trách, bất luận trò chơi gì, chỉ cần tìm được phương pháp, pháp sư luôn là chức nghiệp thăng cấp nhanh nhất.

Nếu chỉ luyện cấp, mà không luyện thuật thu thập, từ cấp mười tám đến cấp hai mươi thật sự là không mất nhiều thời gian.

Chỉ hơn ba giờ, trên người Diệp Hiểu Hạ có một vòng sáng nổi lên đã đưa cô vào cấp hai mươi.

https://thuviensach.vn

"Diệp Hiểu Hạ thân mến, trải qua sự nỗ lực không ngừng, bạn đã cấp hai mươi. Hiện tại bạn có thể rời khỏi Tân Thủ Thôn bình thản yên tĩnh để đi thăm dò viễn cổ đại lục xinh đẹp! Nhanh! Thôn trưởng đang chờ bạn, nhất định là có chuyện trọng yếu muốn giao cho bạn,nhanh trở về nào, mang theo mong ước tốt đẹp của Tân Thủ Thôn, hướng tới tương lai tươi sáng của bạn!"

Hệ thống chúc mừng tới vô cùng đúng lúc, ngay lúc chùm tia sáng trên người Diệp Hiểu Hạ còn chưa biến mất, đã nhắc nhở cô việc cần làm. Diệp Hiểu Hạ cũng không trì hoãn, làm mấy việc không cần dùng, trực tiếp thu thập thi thể trên đất, chạy vội về Tân Thủ Thôn.

Vào nhà thôn trưởng, từ xa đã thấy thôn trưởng hướng về phía cô cười tủm tỉm gật đầu.

"Đứa nhỏ thân ái, nhìn ngươi dần dần trưởng thành, dần dần có thực lực sống ở trên đại lục, ta thật sự là vô cùng cảm động." Nói xong thôn trưởng nhịn không được xoa xoa hốc mắt, thoạt nhìn giống như khóc thật: "Lúc ngươi ở trong thôn, là người nhiệt tình, thích giúp đỡ mọi người, chiếm được tình cảm của người trong thôn, hiện tại, ngươi phải rời khỏi thôn, mọi người đều lưu luyến ngươi. Cho nên, mọi người muốn đưa ngươi một phần lễ vật, hi vọng ngươi có thể nhận."

Thật hay giả? Có phải là mỗi người rời đi đều sẽ được tặng đồ không? Diệp Hiểu Hạ nhìn thôn trường đưa qua một quyển sách, vội vàng tiếp nhận, chân thành nói lời cảm tạ. Nhìn bìa sách, chỉ thấy phía trên viết: Trung cấp thuật thu thập.

Cô cơ hồ nhịn không được cao hứng muốn nhảy lên. Vừa vặn độ thuần thục của thuật thu thập sơ cấp đã đầy, cô vẫn còn nghĩ đi đâu để học thuật thu thập trung cấp, thật không ngờ buồn ngủ gặp chiếu manh, cô vội vã mở ra, học kỹ năng này.

https://thuviensach.vn

"Đứa nhỏ, lão Vương ở cửa thôn đã chuẩn bị tốt xe ngựa cho ngươi, ngươi muốn đi đến thành phố nào, thì nói với hắn, hắn sẽ đưa ngươi đi." Thôn trưởng lại chỉ cách đi thành phố cho Diệp Hiểu Hạ, hoàn thành nhiệm vụ, không quan tâm cô nữa.

Diệp Hiểu Hạ cáo biệt thôn trưởng, mang theo tâm tình gần như nhảy nhót chạy về phía lão Vương ở cửa.

Diệp Hiểu Hạ luyện cấp thật sự không nhanh, ít nhất ở trước mặt cô đã có mấy chục tân thủ vây quanh lão Vương muốn rời khỏi Tân Thủ Thôn. Chờ một lúc, Diệp Hiểu Hạ rốt cục đi tới bên cạnh lão Vương, còn chưa mở miệng, lão Vương đã nói trước: "Là Diệp Hiểu Hạ đi."

A? Cô rõ ràng chưa từng nói chuyện với NPC này a, làm sao hắn có thể biết cô? Chẳng lẽ đúng như thôn trưởng nói là do cô đã giúp rất nhiều thôn dân, làm cho mọi NPC đều có thiện cảm với cô."Đúng vậy, ta là Diệp Hiểu Hạ."

"Nghe nói ngươi phải rời khỏi thôn, thế giới bên ngoài rất lớn, không giống trong thôn yên bình như vậy, ngươi phải nỗ lực lên." Lão Vương vỗ vỗ xe ngựa bên người đối với Diệp Hiểu Hạ vui tươi hớn hở cười.

"Ta sẽ."

"Vậy ngươi muốn đi đâu?" Sau đó trước mặt Diệp Hiểu Hạ xuất hiện bốn lựa chọn, ba cái trên phân biệt là Cô Tô, Dương Châu, Kim Lăng, mà cái cuối cùng là ngẫu nhiên. Diệp Hiểu Hạ cảm thấy thật sự khó lựa chọn, không biết thành phố nào tốt, cuối cùng, cô đành lựa chọn ngẫu nhiên.

Trong nháy mắt, cô đã ở trên một chiếc xe ngựa, một cái xe ngựa mang theo cô chạy như bay mà đi. Phong cảnh xinh đẹp, yên tĩnh của Tân Thủ thôn giống như điện chớp chạy ra sau cô, cô nâng tay, nhẹ nhàng đem tóc bay loạn kẹp sau tai, chỉ cảm thấy bản thân giống như muốn bay lên.

https://thuviensach.vn

Cũng không biết cô bị ngẫu nhiên đến thành phố nào, dọc theo đường đi cô thấy không ít phong cảnh, ngay cả phương tiện giao thông cũng thay đổi vài loại. Xe ngựa, xe lừa, ngựa, cuối cùng cô bị đưa đến một bến tàu, phóng tầm mắt ra xa, một con sông cuồn cuộn chảy mang theo cảnh sắc xanh tươi hai bên bờ nhảy vào mắt, đẹp không sao tả xiết.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Bạch Đế Thành.

Âm thanh từ hai bên bờ sông không ngừng vọng tới. Con thuyền nhẹ nhàng trôi qua ngàn ngọn núi.

Diệp Hiểu Hạ còn nghĩ là cả đời này không bao giờ nhìn thấy phong cảnh tuyệt mỹ như vậy, không ngờ, ở trong cực hạn, cô lại có thể thaya được phong cảnh này.

Đứng ở đầu thuyền nhìn lên, chỉ thấy dãy núi hai bên bờ sông giống như mọc ra từ dưới nước. Trên núi mọc đầy loại cây lạ cô không biết tên, hoặc cứng cáp, hoặc mềm mại, mọc chi chít xen lẫn nhau, làm người ta không nhìn rõ.

Mà ở trên đỉnh núi đó, luôn nghe thấy tiếng khỉ kêu, chúng nó nhẹ nhàng mà bay qua, dùng chân bâm lấy sợi dây mảnh, ở trong khung cảnh thanh sơn bích thủy này, đẹp như chỗ thần tiên ở, không nhiễm chút nhân khí.

Cúi đầu nhìn xuống, nước sông trong suốt, mặt sông tuy bằng phẳng, nhưng tốc độ chảy không chậm, thường có cá nhảy lên.

Diệp Hiểu Hạ không khỏi ngây ngốc nhìn, cô đã hiểu vì sao Cực Hạn có thể thịnh hành toàn cầu rồi, vô luận là loại người gì, ở đây cũng đều có thể tìm thấy thứ mình theo đuổi.

Người chèo thuyền đang hát một ca khúc mà Diệp Hiểu Hạ chưa nghe bao giờ, giọng hát khàn khàn mà vang vọng ở giữa khung xảnh thần tiên

https://thuviensach.vn

càng tăng thêm vài phần ý nhị không nói lên lời.

Xa xa có một âm thanh uyển chuyển mang phong cách cổ xưa của đàn cổ truyền đến hợp cùng tiếng hát của người chèo thuyền, Diệp Hiểu Hạ lập tức nhìn sang, chỉ thấy xa xa có một con thuyền đi ngược dòng đi tới, ở đầu thuyền có một nữ tử tóc đen mặc thanh y, trên đầu gối là cây đàn cô, mười ngón tay thon thon, cao thấp lên xuống, điệu nhạc như một dòng nước chảy ra từ tay nàng.

Hai chiếc thuyền đi ngang qua, nữ tử kia ngẩng đầu, khẽ gật đầu với cô, mặt mày như họa.

Diệp Hiểu Hạ nhịn không được nghĩ, nhân sinh bởi vì gặp qua kinh diễm, thì cả lữ trình mới viên mãn.

Cho đến khi tiếng đàn kia không còn nghe thấy nữa, cô mới lưu luyến không rời mà quay đầu. Không mất nhiều thời gian, người chèo thuyền đã cho thuyền vào bờ.

Đứng trên bến tàu, không ai bắt cô phải đi bằng phương tiện nào nữa, Diệp Hiểu Hạ xác định, cô đã đến nơi. Cũng chính là thành phố ngẫu nhiên mà cô chọn.

Chỉ là, tòa thành kia đâu?

Đứng ở bến tàu, nhìn lên, chỉ thấy thềm đá vừa dài vừa cao ở bên cạnh bến tàu. Đây là một tòa thành được xây ở bên bờ sông, tòa thành đó ở trên cùng của bậc thang. Trước chưa nói đến việc thành này có phồn hoa hay không, chỉ nói đến dãy bậc đá trước mặt, Diệp Hiểu Hạ đã muốn khóc.

Đời này cô sợ nhất là đi bậc thang.

Ngồi ở bến tàu ăn vài cái bánh bao đem sức chịu đựng tăng đầy, Diệp Hiểu Hạ hít sâu một hơi, chuẩn bị leo bậc thang. Bậc thang ở bến tàu làm

https://thuviensach.vn

bằng ván gỗ rất nặng lại ẩm ướt, có chỗ còn bị mục, dẫm lên có âm thanh xèo xèo, cạc cạc. Mà ở bến tàu có rất nhiều NPC, bọn họ mặc quần áo Trung Quốc cổ, hoặc đang gánh đồ, hoặc đang ngồi một bên, tăng thêm một cỗ không khí náo nhiệt cho bến tàu.

Nhìn đồ bọn họ mặc, Diệp Hiểu Hạ bỗng cảm thấy bộ áo choàng phương tây này của cô rất không thích hợp.

Dọc theo bậc thang, Diệp Hiểu Hạ một hơi hộc hộc hộc đi lên, còn chưa đi được một nửa, cô đã mệt muốn chết, mông ngồi trên phiếp đá, mặt trắng như mặt quỷ.

Một NPC tuổi khoảng 50, gánh một cái đòn gánh, hai bên đòn gánh chứa đầy đồ nặng, mặt không đỏ, khí không suyễn đi qua, nhìn cô mệt thành bộ dạng như vậy, lắc đầu, dùng một loại khẩu khí chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thở dài:"Người trẻ tuổi bây giờ a..."

Diệp Hiểu Hạ bị nói đến mức không ngẩng đầu lên được, ăn mấy cái bánh bao, lại đứng lên đi tiếp. Cho dù mệt chết cô cũng không muốn ngồi đây bị NPC dùng ánh mắt như vậy nhìn, thật sự là ngại chết người a...

Mất chín trâu hai hổ, Diệp Hiểu Hạ đã đến được cửa thành trước khi đi gặp Thượng Đế. Cô không kịp thở, nhìn cái cửa thành vĩ đại kia, cùng với vệ binh đông đúc, quả nhiên là thành lớn, lớn hơn nhiều so với Tân thủ thôn.

Tiếp tục nhìn lên trên, Diệp Hiểu Hạ rốt cuộc thấy được ba chữ to trên cửa thành.

"Bạch Đế Thành"

A? Bạch Đế Thành?

https://thuviensach.vn

Không phải Kim Lăng, Cô Tô. Dương Châu sao? Sao lại là Bạch Đế Thành? Rối rắm một lúc, Diệp Hiểu Hạ quyết định không thèm suy nghĩ vấn đề mà cô không tìm ra đáp án này nữa. Bạch Đế Thành thì Bạch Đế Thành, dù sao cũng không có gì không tốt, quyết định xong, cô hướng cửa thành đi tới.

Cửa chính khép chặt, chỉ có cửa hông là có thể đi vào, Diệp Hiểu Hạ liền đi theo NPC và một số ít người chơi vào thành.

Không thể không nói hệ thống chỉ đường cho tân thủ của << Cực Hạn OL>> rất tốt, Diệp Hiểu Hạ vừa vào thành, đã nghe thấy âm thanh quen thuộc của hệ thống:" Diệp Hiểu Hạ thân mến, hoan nghênh bạn lựa chọn Bạch Đế Thành làm địa điểm đầu tiên thám hiểm trong viễn cổ đại lục, xin hỏi bạn có cần người dẫn đường không?" Giữa hai sự lựa chọn "cần" và "không cần", cô không chút do dự lựa chọn "cần".

Bỗng nhiên trước mặt cô xuất hiện một nữ tử cầm quạt tròn. Tóc nàng như mây, trên búi tóc chỉ cắm một cây ngân trâm. Khuôn mặt mỉm cười, chào Diệp Hiểu Hạ:"Khách nhân từ xa đến, hoan nghênh ngài đến Bạch Đế Thành, mời theo tiểu Thúy du lãm tòa thành cổ ngàn năm này." Nói xong mỉm cười xoay người, hướng ngã tư đi đến.

Vừa đi, nàng vừa giới thiệu cho Diệp Hiểu Hạ lai lịch của Bạch Đế Thành, lúc đầu Diệp Hiểu Hạ còn cẩn thận nghe, sau đó thì bị cảnh sắc phồn hoa hấp dẫn, nếu không phải tiểu Thúy dừng lại chờ cô, cô có lẽ đã đi lạc mất.

Trên đường đi, Diệp Hiểu Hạ còn phát hiện, có rất nhiều người chơi cũng đi sau NPC dẫn đường, chỉ là NPC này không giống nhau. Có người là nữ tử lả lướt giống cô, có người là ông già tóc trắng xóa, có người là nam nhân vạm vỡ, cũng có người là trẻ con, thiếu niên.

https://thuviensach.vn

Hai người đi qua một con phố lớn, đến một căn nhà chiếm diện tích rất lớn. Tiểu Thúy đứng ở cửa nói với Diệp Hiểu Hạ:" Đây là Diễn võ đường. Khách nhân muốn hành tẩu trên đại lục nhất định phải học được một thân bản sự." Nói xong liền mang Diệp Hiểu Hạ vào, giới thiệu từng chức nghiệp cho cô. Đây kì thực chính là nơi chuyển chức của tân thủ, mỗi chức nghiệp khác nhau có sư phụ khác nhau. Mỗi người chơi một khi đã chuyển chức thì không thể thay đổi, cho nên tân thủ cần phải thận trọng.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Đây Là Thật Sao?

<< Cực Hạn OL>> là một trò chơi mang tính toàn cầu. Ở trong trò chơi này, có một thế giới chung, gọi là Viễn cổ đại lục. Trong Viễn cổ đại lục lại chia làm phương Đông và phương Tây, tùy theo từng quốc gia mà phân bố trên đại lục nào, mà Trung Quốc nằm ở đại lục phương Đông.

Cho dù là phương Đông hay phương Tây thì các chức nghiệp đều giống nhau, chỉ là tùy theo lịch sử hai bên mà chức nghiệp có tên gọi khác nhau. Ví dụ như Diệp Hiểu Hạ là ma pháp chức nghiệp ở phương Đông có thể chuyển chức thành Âm Dương gia và Đạo pháp gia, mà hai chức nghiệp này ở phương Tây lại được gọi là pháp sư và thuật sĩ.

Chức nghiệp ma pháp phụ trợ khi chuyển chức cũng chỉ có hai lựa chọn là đan sĩ và nhạc công. Nhưng chức nghiệp vật lí công kích lại có nhiều lựa chọn hơn, phân biệt là kiếm khách, đao khách, thương khách và đoản đao khách.

Vì Diệp Hiểu Hạ để lại hai kiện trang bị của Âm Dương gia, cho nên khi cô chuyển chức không chút do dự mà chọn Âm Dương gia. Sau khi chuyển chức xong, toàn bộ kĩ năng mà cô học được đều bị mất. Cô được sư phụ phụ trách việc chuyển chức dẫn đi qua một hành lang trồng đầy hoa đinh hương, đến một gian nhà ở lịch sự, tao nhã.

Trong phòng có một nữ tử mặc trường bào trắng, dung mạo xuất chúng, khí chất thoát tục, vây quanh nàng là một đám người chơi cầm pháp trượng giống nàng, chắc là đều đến học kĩ năng của Âm Dương gia. Đi theo đám

https://thuviensach.vn

người kia một hồi tìm sư phụ để học kĩ năng, cô đã học được bốn kĩ năng pháp thuật công kích và một kĩ năng bị động.

Phân biệt là Chích viêm thuật, Đóng băng thuật, Sấm sét thuật và Hỏa tường thuật. Ba cái trước đều là kĩ năng công kích đơn thể, chỉ có Hỏa tường thuật là kĩ năng công kích quần thể. Mà kĩ năng bị động còn lại là Di động thi pháp.

Chuyển chức xong, Diệp Hiểu Hạ đi ra khỏi Diễn võ đường, tiếp tục hành tẩu cùng tiểu Thúy, dựa theo tiểu Thúy giới thiệu, Diệp Hiểu Hạ ghi nhớ toàn bộ các khu vực nghiêm cẩn trong Bạch Đế Thành. Đặc biệt khi đi ngang qua hội đấu giá, Diệp Hiểu Hạ còn đi qua đi lại nhiều lần, tính toán một hồi quyết định đem trang bị đánh được trên người bỏ vào đấu giá.

Thật lâu sau, tiểu Thúy rốt cuộc đưa Diệp Hiểu Hạ trở về cửa thành.

"Ngài đã du ngoạn toàn bộ Bạch Đế Thành. Khách phương xa, chúc ngài thuận buồm xuôi gió." Tiểu Thúy nói xong, hướng về phía Diệp Hiểu Hạ chào rồi rời đi.

Tiểu Thúy đi rồi, Diệp Hiểu Hạ lập tức quay lại nhà đấu giá.

Vào nhà đấu giá, Diệp Hiểu Hạ lập tức cảm thấy một cỗ khí nóng đập vào mặt, bởi vì ở đây có rất nhiều người chơi, làm độ ấm ở trong này cao hơn bên ngoài rất nhiều.

Chen qua một đám người, Diệp Hiểu Hạ đi đến trước mặt một đấu giá sư, làm theo hệ thống chỉ dẫn, thuận lợi đem năm kiện trang bị trong tay đi đấu giá.

Trước khi đóng bảng đấu giá, Diệp Hiểu Hạ nhìn lại năm kiện trang bị kia.

https://thuviensach.vn

Bán Hạ Bào: Mưa gió tiền hồ đêm, hiên cửa sổ bán hạ mát. Truyền thuyết nói rằng đây là áo choàng được ngâm bằng dược thảo bán hạ, là đồ các đan sĩ yêu thích. Trang bị lục sắc: phòng ngự:65, thể chất +8, tinh thần +23, sinh mệnh:20. Chức nghiệp yêu cầu: Đan sĩ. Cấp bậc yêu cầu: 25.

Vô tâm hài: Tương truyền là giày của đạo sĩ đắc đạo thành tiên bỏ lại. Trang bị lục sắc: phòng ngự:38, ma pháp +8, nhanh nhẹn +2. Chức nghiệp yêu cầu: Đạo pháp gia. Cấp bậc yêu cầu: 21.

Minh sơn hài: Tiệm rèn minh sơn, am hiểu làm một loại giày. Trang bị lục sắc: phòng ngự: 50, lực lượng +10, nhanh nhẹn +3. Chức nghiệp yêu cầu: Đao khách, Thương khách. Cấp bậc yêu cầu: 21.

Lạc hoa kiếm: Lạc hoa hữu ý, lưu thủy vô tình. Thanh kiếm này từng bị vứt bỏ ở lạc hoa chi bạn, lưu thủy chi tân, nói vậy là có một đoạn chuyện xưa mà nhiều người không biết. Trang bị lục sắc: công kích: 33, lực lượng +15, thể chất +7, tăng đề cao công kích: 5, tốc độ công kích: 2. 4. Yêu cầu chức nghiệp: Kiếm khách. Yêu cầu cấp bậc: 28.

Phong từ kiếm: Thanh Phong từ đến, sóng nước không thịnh. Đao phong khinh bạc, vũ động phảng phất thanh phong đến. Trang bị lục sắc: công kích: 25, lực lượng +17, nhanh nhẹn +10, tăng tỉ lệ bạo dẫn 1%, tốc độ công kích: 1 .2. Yêu cầu chức nghiệp: Đoản đao khách. Yêu cầu cấp bậc: 30.

Theo lời Túy Trong Khêu Đèn nói, Diệp Hiểu Hạ đặt giá cho mỗi kiện trang bị đấu giá là một nghìn kim, thời gian đấu giá là mười hai tiếng. Nhìn lại năm kiện trang bị lần cuối, cô ấn phím xác định đấu giá, rồi đóng bảng đấu giá lại. Nếu bán được giá tốt, ngày mai cô có thể đến ngân hàng rút tiền rồi.

Nhìn kĩ lại, sắc trời của Bạch Đế Thành không phải màu xanh da trời thuần khiết. Mà giống như bị pha thêm chút xanh lục, đại khái vì nằm ở nơi

https://thuviensach.vn

non xanh nước biếc, ngay cả rêu xanh mọc ở góc tường cũng là một loại bụi bậm lịch sử.

Tòa Trà Hương lâu trước mặt vô cùng ầm ĩ náo nhiệt, ngay cả cây cột cũng lộ ra một loại hương vị tươi mới. Tiểu nhị thấy có người tới, lập tức đi ra, khom người mỉm cười:"Khách quan, mời vào trong, ngài nghỉ chân hay là ở trọ?"

Diệp Hiểu Hạ lắc đầu, đi xuyên qua đám người nhốn nháo ở lầu một, đi qua lầu hai, đến lầu ba.

Mới đi được một nửa cầu thang, cô nghe thấy tiếng bước chân cực nhẹ. Cầu thang này có chút chật, không muốn va chạm người khác, cô buóc nhanh chân đi đến ngã rẽ giữa lầu hai và lầu ba, đứng vào góc, ngẩng đầu lên.

Đây, là thật sao?

Diệp Hiểu Hạ không tin vào mắt mình. Thật sự là hắn sao? Người ra tay cứu cô, người khiến cô tuyệt vọng cũng khiến cô có hi vọng. Đúng là hắn sao? Cô cảm thấy chính mình hô hấp trở nên khó khăn.

Vẫn là khuôn mặt khiến người khác gặp sẽ khó quên, vẫn là biểu cảm lạnh lùng đạm bạc, vẫn là khỏa chu sa đỏ chói kia. Tất cả đều giống như không hề thay đổi.

Tất cả hiện ra trước mắt cô, làm đầu óc cô trống rỗng, thậm chí quên mất ý định cảm ơn của mình. Cứ như vậy nhìn hắn đi từ lầu ba xuống, chậm rãi đi qua cô xuống dưới lầu.

Hắn mặc áo choàng đen, sau lưng là một thanh trường kiếm, tuy raqngf đi rất nhẹ nhàng nhưng lại mang theo gió, làm góc áo choàng của hắn bay lên, lộ ra đôi chân thon dài mặc quần đen.

https://thuviensach.vn

Khi hắn đi qua người cô, cô còn cảm nhận được một cỗ hơi thở lạnh như băng bao trùm trên da, xâm nhập vào tận xương.

Đúng là hắn sao? Đúng là hắn sao? Diệp Hiểu Hạ không dám tin, cho đến khi hắn đi xuống lầu, cô mới hồi phục tinh thần, không chút nghĩ ngợi đuổi theo.

Nhưng lại nghe thấy có người gọi:" Xin hỏi, cô là Diệp Hiểu Hạ phải không?"

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Danh Môn- Không Đồng.

Giọng nói này vang lên, thành công làm cho Diệp Hiểu Hạ sắp chạy đi dừng bước, cô quay đầu nhìn, chỉ thấy ở trên lầu ba có một vị thương khách đang cười. Hắn hướng về phía Diệp Hiểu Hạ nhẹ nhàng gật đầu: "Không Đồng ở bên trong chờ cô đã lâu."

Diệp Hiểu Hạ nhìn người đứng trên lầu ba, lại nhìn theo nam tử đã biến mất ở góc cầu thang kia, trong nhất thời cô xuất hiện sự mâu thuẫn không thể lựa chọn. Cô cắn cắn môi, sau đó ngẩng đầu nói với thương khách kia: "Anh chờ tôi một chút, mười phút, không, năm phút tôi sẽ trở lại!"

Dứt lời, cô cũng không đợi thương khách kia đáp lại, cả người giống như cơn gió chạy xuống lầu. Cô chưa bao giờ hi vọng, bước chân của mình có thể nhanh hơn, nhanh hơn nữa như bây giờ. Không thể giải thích được vì sao, lúc này cô lại hi vọng có thể nhìn thấy người đó một lần nữa.

Cô thậm chí còn không biết nếu đó đúng là người kia, cô sẽ nói gì, cô muốn làm gì. Cô chỉ biết, bây giờ trong nội tâm cô như có lửa không ngừng cháy lên hi vọng là nhìn thấy hắn một lần nữa mà thôi.

Cô không nghĩ đến, nếu không phải hắn thì sao, nếu là hắn, thì sao.

Giờ phút này, trong đầu cô chỉ có một ý niệm, nhìn thấy hắn, nhìn thấy hắn!

Cô chạy ra khỏi Trà Hương lâu, đứng ở trên đường, nhìn xung quanh. Nhưng trong đám người nhốn nháo đó đâu còn bóng dáng nam tử kia, hắn

https://thuviensach.vn

giống như bỗng nhiên xuất hiện, rồi lại biến mất trước mắt Diệp Hiểu Hạ. Cô đứng ở đó, dùng sức thở hổn hển, mắt cũng không dám chớp, chỉ hy vọng có thể tìm thấy bóng dáng kia.

Cuối cùng, cô chỉ nhận được thất vọng.

Một loại tư vị nói không nên lời xoay quanh trong lòng cô, thất vọng, tiếc nuối, tóm lại nói không nên lời. Cô cong người xuống, thở từng ngụm từng ngụm, nhìn phiến đá xanh kia, một loại chua sót theo lưỡi cô chảy ra, cuối cùng tràn ngập miệng, làm cô không nhịn được nhíu mày.

"Cô đang tìm người sao?" Diệp Hiểu Hạ đứng dậy, quay đầu lại, chỉ thấy thương khách kia đang đứng ở phía sau cô không xa, trong ánh mắt mang theo một điểm tò mò.

Tìm người sao? Như cô cũng được cho là tìm người sao, không biết hắn tên là gì, không biết chức nghiệp của hắn là gì, thậm chí ngay cả dung mạo cũng không nhớ rõ ràng, chỉ nhớ rõ viên nốt chu sa đỏ chói mắt kia, làm sao có thể gọi là tìm người chứ?

Nghĩ đến đây, Diệp Hiểu Hạ cảm thấy khóe miệng càng thêm chua sót. Cô giật giật khóe miệng, lộ ra một nụ cười, sau đó lắc đầu: "Không, không phải."

Thương khách kia chỉ nhếch lông mày, nhưng không nói nhiều, xoay người đưa Diệp Hiểu Hạ lên lầu ba. Hắn nói với Diệp Hiểu Hạ, hắn tên Hồng, mà người đang chờ cô là phó hội trưởng của Danh Môn nghiệp đoàn —— Không Đồng.

Trà Hương lâu, lầu ba, gian thứ ba: ở giữa phòng.

Trên cánh cửa treo một cái mộc bài nhỏ, bên trên viết tên, Thanh Sơn Bích Thủy.

https://thuviensach.vn

Tên này thật đúng là phù hợp với phong cảnh Bạch Đế Thành, Hồng nhẹ nhàng gõ cửa, chỉ thấy trong phòng truyền đến một giọng nói trầm thấp: "Vào đi." Sau đó hắn liền đẩy cửa ra, ý bảo Diệp Hiểu Hạ đi vào.

Đây là một gian phòng rất lớn, trong phòng cổ hương cổ sắc. Trên tường treo hoa mẫu đơn phú quý, trên bàn đặt một đôi bình Bạch Ngọc Tịnh, trong bình còn cắm mấy bông hoa nhài mới hái, bên trên thậm chí còn có vài giọt sương sớm óng ánh trong suốt.

Giữa phòng có một tấm thảm dệt đỏ sậm, ở trên là bàn bát tiên gỗ đàn, trên bàn bày một bộ dụng cụ pha trà.

Ở bên cửa sổ, là một nam tử mặc trường bào xanh nhạt, hắn thấy có người vào, liền nghiêng nửa mặt, lộ ra nụ cười ôn hòa, làm một tư thế mời: "Mời."

Diệp Hiểu Hạ nhìn nam nhân này, dung mạo hắn cũng không xuất chúng, bất quá trên người hắn lại toát ra một loại hơi thở "Tôi không tầm thường". Cô gật gật đầu, ngồi vào vị trí hắn chỉ, hắn cũng đi từ bên cửa sổ tới, ngồi bên cạnh Diệp Hiểu Hạ.

"Tôi là Không Đồng, là phó hội trưởng Danh Môn nghiệp đoàn, rất vui vì cô đồng ý ăn cơm cùng tôi." Không Đồng nói chuyện rất vững vàng, như là một chén nước, tứ bình bát ổn.

Diệp Hiểu Hạ gật đầu, lại không biết nói gì, đành phải khách khí đáp lại: "Hắn là tôi phải cám ơn anh mời tôi ăn cơm mới đúng."

"Này món vịt ở Trà Hương lâu là ngon nhất Bạch Đế Thành, đến Bạch Đế Thành mà không nếm thử, là tiếc nuối cả đời. Lát nữa, cô nhất định phải nếm thử một chút." Không Đồng chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, hắn rót cho Diệp Hiểu Hạ một ly trà, một bộ dáng trời trong nắng ấm."Đây là Mông Đỉnh Cam Lộ, trước khi ăn vịt dùng để nhuận miệng."

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ trong lòng nghĩ vừa rồi gặp người kia, tinh thần thật sự có chút không tốt. Cô không yên lòng bưng ly trà lên nhấp một ngụm, cũng không nghĩ đến Mông Đỉnh Cam Lộ nổi tiếng nhất Bạch Đế Thành không khác gì nước trắng.

Cô cúi đầu, nhìn bột xanh nhạt trong chén, có chút thấp thỏm nôn nóng.

Trầm mặc như một cái lưới vĩ đại bao trùm trong phòng, làm mọi người đều không thở nổi. Diệp Hiểu Hạ dùng dư quang nhìn sang, chỉ thấy Không Đồng đang nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết là nhìn cái gì. Cô cũng nhìn theo ánh mắt của hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy bên ngoài ngoại trừ bầu trời xanh có chút xám ngắt kia, cái gì cũng không có.

"Cô ra giá đi." Ngay tại lúc Diệp Hiểu Hạ xuất thần nhìn bầu trời, liền nghe thấy Không Đồng nhàn nhạt hỏi.

Diệp Hiểu Hạ hơi hơi sửng sốt, rồi mới giật mình nhớ tới mục đích mình đi đến Trà Hương lâu.

Vừa rồi còn chưa ra khỏi đại sảnh hội đấu giá, liền nhận được một cuộc đối thoại bí mật của một người xa lạ, hắn nói hắn tên là Không Đồng, là phó hội trưởng Danh Môn nghiệp đoàn. Muốn cùng cô nói một chút về năm kiện trang bị bán đấu giá, Diệp Hiểu Hạ nằm mơ cũng không nghĩ tới năm kiện trang bị kia vừa mới bán ra, đã có người tìm tới cửa muốn buôn bán. Hơn nữa lúc bán năm kiện trang bị kia, cô cũng không nghĩ nhiều, hiện tại kinh tế quẫn bách khiến cô lập tức đáp ứng lời mời này.

Chỉ là, cô cũng không ngờ, đi đến Trà Hương lâu, lại gặp người kia. Tuy, Diệp Hiểu Hạ cũng chưa thể xác nhận, nam tử này có phải là người đã từng cứu cô trong hiện thực không, nhưng nốt chu sa đỏ tươi kia đã chiếm toàn bộ tâm trí cô, cư nhiên khiến cô quên chuyện mua bán trang bị này.

Nếu không phải Không Đồng bảo cô ra giá, đoán chừng hiện tại tâm trí cô còn đang tuần tra ở chỗ nào. Diệp Hiểu Hạ hít một hơi thật sâu, sau đó

https://thuviensach.vn

lại thở ra ngoài, bắt buộc bản thân tập trung toàn bộ lực chú ý đặt vào người đối diện này, hiện tại, chuyện quan trọng nhất của cô, là việc mua bán năm kiện trang bị kia.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Thành Giao.

Diệp Hiểu Hạ cũng không am hiểu việc buôn bán, thậm chí có thể nói là, cô chưa từng buôn bán.

Cô chỉ mới mở quán ở Tân Thủ Thôn, chỉ là lúc đó trang bị như cháo thiếu, cô không cần ra giá, tân thủ điên cuồng tranh để tăng thực lực sẽ nâng lên giá, cô chỉ cần lấy tiền là được. Nhưng bây giờ không giống nữa, nếu ra giá quá thấp, cô sợ bản thân sẽ chịu thiệt, nếu ra giá rất cao, lại sợ Không Đồng từ chối.

Nếu vụ làm ăn này không thành, chỗ trang bị này của cô chỉ có mang đi đấu giá, không chỉ mất thời gian, hơn nữa có thể bán được hay không cũng là một chuyện.

Nghĩ đến đây Diệp Hiểu Hạ cắn cắn môi, quyết định một vạn đi. Túy Trong Khêu Đèn từng đã nói qua, năm món trang bị này mỗi món có thể bán được một ngàn, như vậy năm món ít nhất cũng có thể bán được năm ngàn. Hiện tại cô mới làm ăn, cũng nên để lại không gian mặc cả cho mình. Nhưng mà, giá này, Không Đồng sẽ đồng ý sao?

Một vạn kim tệ không phải một số tiền nhỏ, ít nhất đối với Diệp Hiểu Hạ, đây đã là một số tiền rất lớn, vậy Không Đồng sẽ thấy thế nào đây?

Trong khi Diệp Hiểu Hạ vẫn đang do dự, chợt nghe thấy bên ngoài có người nói: "Khách quan, đồ ăn của ngài đã xong, có thể đưa vào sao?" Tiểu nhị của Trà Hương lâu luôn vô cùng nhiệt tình, trên mặt vui như đường làm quan rộng mở, ánh mặt trời xán lạn.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của Không Đồng từ biểu cảm do dự bất định của Diệp Hiểu Hạ chuyển về phía cánh cửa, hơi hơi dừng một chút, rồi mới nói: "Đưa vào đây đi."

Cửa phòng lập tức bị đẩy ra, mấy tiểu nhị nối đuôi nhau đi vào, lập tức đem thức ăn tinh xảo đặt đầy bàn, một đĩa lại một đĩa. Tính như vậy, ít nhất cũng có hơn mười món, những món ăn này chẳng những tạo hình tinh mỹ, lại càng tản ra mùi thơm mê người, hương vị chân thật như vậy làm người ta không tin là đây là trò chơi, mà cho rằng bản thân đang lạc vào một thế giới kỳ lạ.

Nhìn một bàn đồ ăn lớn kia, Diệp Hiểu Hạ nhịn không được nghĩ, như vậy giá của mấy món ăn đó nhất định rất xa xỉ. Cô có chút không hiểu, vì sao lại có người tiêu vàng thật bạc trắng đến đây ăn mấy thứ hư vô mờ mịt gì đó? Cho dù là để lấp đầy bụng và khôi phục giá trị chịu đựng, thì ăn bánh bao không phải cũng được sao? Một bạc một cái, cần gì phải xa xỉ như vậy?

"Đây là món vịt nổi tiếng nhất Trà Hương Lâu, cô nếm thử đi." Không Đồng thấy Diệp Hiểu Hạ ngồi bất động, vì thế giúp Diệp Hiểu Hạ giới thiệu món ăn có tiếng không thể bỏ qua. "Ở trong hiện thực, muốn ăn món vịt này không phải chuyện dễ dàng, cho nên, ở trong trò chơi nhất định không thể bỏ qua."

Diệp Hiểu Hạ lúc này mới yên lặng cầm đũa, cúi đầu chậm rãi ăn. Đồ ăn vừa vào miệng, Diệp Hiểu Hạ liền nhịn không được thở dài, trách không được nhiều người tình nguyện mất nhiều tiền để ăn cơm như vậy, hương vị này bánh bao không thể so cùng. Quả thực là thiên soa địa viễn, khác nhau một trời một vực. Không chỉ có hương vị khác biệt, ăn xong những mĩ vị đó, ngẫu nhiên còn có một ít trạng thái hữu ích, đối với việc luyện cấp có lợi rất nhiều.

Quả nhiên, tiền nào của nấy.

https://thuviensach.vn

"Cô muốn ra giá bao nhiêu?" Không Đồng chỉ nhìn Diệp Hiểu Hạ ăn, bản thân hắn không hề động đũa, sau một lúc, hắn lại hỏi.

Nghe thấy vấn đề này, Diệp Hiểu Hạ cảm thấy mình rốt cuộc ăn không vào nữa. Cô buông đũa, lại tiếp tục do dự một vạn kim có thích hợp hay không, sau một lúc, cô vẫn thở dài, nói với Không Đồng: "Kỳ thực, tôi cũng không biết bán bao nhiêu thì thích hợp. Không bằng như đi, anh nói một cái giá, nếu tôi cảm thấy được thì, tôi sẽ bán, nếu tôi thấy không được... Bữa cơm hôm nay cảm ơn anh đã mời."

Lời của cô làm lông mày Không Đồng vểnh lên, bất quá hắn cũng không lập tức trả lời Diệp Hiểu Hạ, chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm cô. Cảm thấy khuôn mặt cô trắng nõn, ngũ quan thanh tú, biểu cảm không kiêu ngạo không siểm nịnh, thì thấy bất đắc dĩ. Người như vậy, kỳ thực rất khó đối phó. Bởi vì dạng người này đều có sự kiên trì mà người khác không thể lý giải, rất giống ... Người kia.

Không Đồng hơi hơi hạ ánh mắt, bên môi chậm rãi xuất hiện một chút tươi cười đạm bạc. Sau đó hắn ngẩng đầu lên: "Cho tới bây giờ tôi vẫn luôn không phải tiểu nhân lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, cô đã nói như vậy, vậy thì, tôi cũng sẽ không chèn ép giá của cô."

Nói ra điều này, giọng nói của Không Đồng hơi hơi mát một chút, giống như đang suy nghĩ giá. Diệp Hiểu Hạ nhìn hắn, ánh mắt chuyên chú. Sau một lát, Không Đồng lại nâng mắt, nhìn Diệp Hiểu Hạ nói: "Ba vạn, đây là giá cao nhất tôi có thể trả cho cô, cô có đồng ý không?"

Nghe thấy cái giá này, Diệp Hiểu Hạ sửng sốt mất vài giây, sau đó có chút chột dạ thở ra một hơi. Cô, cô không nghe nhầm đi. Không Đồng nói giá là ba vạn, đúng không?

Cô vẫn có chút không thể tin được, vì thế nhẹ nhàng, lo lắng hỏi: "Anh nói là ba vạn kim?"

https://thuviensach.vn

"Đúng, cô có đồng ý giá này không?"

Đồng ý. Đương nhiên là đồng ý! Không đồng ý không được! Nội tâm Diệp Hiểu Hạ nhảy nhót, trái tim như muốn nhảy ra khỏi ngực, làm sao có thể không đồng ý chứ? Ngay từ đầu cô chỉ tính bán một vạn kim, hiện tại cư nhiên có thể bán được ba vạn, đây quả thực đã vượt qua sự tưởng tượng của cô.

Cô hít một hơi thật sâu, sau đó lại hít một hơi thật sâu, làm cho tâm tình kinh hoàng nhảy nhót của mình bình tĩnh trở lại, rồi gật gật đầu: "Đồng ý."

Đáp án này tựa hồ cũng khiến Không Đồng vô cùng vừa lòng, hắn mỉm cười gật gật đầu, hướng Diệp Hiểu Hạ gửi một yêu cầu giao dịch, sau đó ở khung giao dịch để vào hai vạn năm trăm kim, nói: "Hai vạn kim này là tiền đặt cọc, thừa lại năm trăm kim là tiền vi ước đấu giá, vậy phiền cô đem trang bị thu về, chúng tôi sẽ thanh toán nốt, cô thấy có được không?"

"Được, tôi lập tức đi." Diệp Hiểu Hạ lập tức đứng lên, mà Không Đồng cũng gọi một người tên là Ngô Thêm Đường chức nghiệp Âm Dương Gia đi cùng cô.

Cho đến khi tiếng bước chân của Diệp Hiểu Hạ tiêu thất khỏi lầu ba, Hồng luôn ở ngoài cửa mới đẩy cửa đi vào. Hắn nhìn Không Đồng ngồi ở bên bàn, nhíu mày: "Không Đồng, anh mất bao nhiêu tiền mua mấy món kia?"

"Ba vạn." Không Đồng cầm lấy chiếc đũa trên bàn, gắp một đũa thức ăn bỏ vào miệng, híp mắt nhìn Hồng đang nhíu mày, cười: "Thế nào? Lão Hồng cảm thấy tôi mua đắt?"

Hồng lắc đầu: "Đắt hay không đắt, có đáng giá hay không, mấy chuyện này cho tới bây giờ em cũng không quan tâm."

https://thuviensach.vn

"Nga? Như vậy Lão Hồng cau mày là vì chuyện gì a?" Không Đồng vẫn híp mắt cười, biểu cảm kia căn bản làm cho người ta đoán không ra đến cùng trong lòng hắn nghĩ cái gì.

"Chỉ là vài món trang bị lục sắc, cần phó hội trưởng đại công hội thứ ba ở Trung Quốc như anh tự mình ra mặt sao? Tùy tiện tìm một người quản lý ứng phó cô ta là được rồi, anh cần gì phải hưng sư động chúng như vậy?"

"Quả thật không phải là đồ gì hiếm lạ, nhưng mà, vừa mới mở ngày thứ ba, bỗng chốc có thể mang ra năm món trang bị cấp 25, lại là người đầu tiên, hơn nữa trong đó có hai thanh vũ khí cũng không tồi." Không Đồng rót một ly rượu, nhấp một ngụm, khóe miệng vểnh lên: "Huống chi, tôi chính là phó hội trưởng." Ánh mắt của hắn chuyển ra ngoài cửa sổ, nhìn bầu trời xanh như được rửa qua, ánh mắt yên tĩnh.

Lông mày Hồng vẫn nhăn, thủy chung không buông ra: "Anh, lại muốn làm gì."

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Phát Hiện Tư Liệu Trò Chơi.

Ngô Thêm Đường và Diệp Hiểu Hạ đi không đến nửa khắc, đã đến hội đấu giá. Cô thậm chí còn không xem năm món trang bị kia đã tăng bao nhiêu tiền, liền trực tiếp giao năm trăm kim vi ước rồi hủy đấu giá, thu hồi năm món trang bị, rất nhanh quay lại Trà Hương lâu.

Nhìn năm kiện trang bị một lượt cẩn thận, Không Đồng không trì hoãn, đem một vạn kim tệ còn lại giao dịch cho Diệp Hiểu Hạ.

Diệp Hiểu Hạ nhìn túi tiền trên người, không có biện pháp áp chế nội tâm kích động, nhưng lại không thể để Không Đồng nhìn ra mình đang kích động, lại phải im lặng ngồi ở kia, thật sự rất gian nan. Tuy cô vẫn cùng Không Đồng nói chuyện câu được câu không, nhưng mà tâm hồn sớm bay đi chỗ nào cũng không biết, chỉ nghĩ nhanh logout đi rút tiền ra, nhanh trả nợ mới là việc đúng đắn.

"Lần hợp tác này thật sự là vô cùng vui vẻ, tôi còn có một yêu cầu nho nhỏ, không biết cô có thể nể mặt không?" Không Đồng cũng nhìn ra bộ dạng không yên lòng của Diệp Hiểu Hạ, hắn lại làm như không nhìn ra, chỉ mỉm cười hỏi.

"Chuyện gì?" Diệp Hiểu Hạ tiếp lời Không Đồng, nhưng trong đầu căn bản không biết hắn đang nói cái gì.

"Nếu sau này cô có trang bị gì không tệ, hi vọng cô có thể cho tôi biết đầu tiên, không cần phải mang đến hội đấu giá nữa, được không?" Biểu cảm của Không Đồng thoạt nhìn vô cùng bình thản, giống như cô đáp ứng

https://thuviensach.vn

hay không đều được, chỉ là cặp mắt thâm thúy và tia sáng trong mắt làm cho người ta là không có biện pháp cự tuyệt.

Diệp Hiểu Hạ nghe xong lời này, cũng không khỏi cười khổ trong lòng, người này cho là cô tạo ra trang bị sao? Muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu sao. Đương nhiên, lời này cô sẽ không nói ra, vì thế chỉ cười khổ gật đầu, xem như đáp ứng yêu cầu của Không Đồng, nhận lời mời hảo hữu của hắn. Như vậy coi như tạo cho bản thân một nguồn tiêu thụ cố định, chỉ cần có thể kiếm được trang bị, việc kiếm tiền sẽ không có gì khó.

Hai người lại nói thêm vài câu, Diệp Hiểu Hạ liền đứng dậy cáo từ, rời khỏi Trà Hương lâu. Ra khỏi Trà Hương lâu, Diệp Hiểu Hạ nghĩ cũng không nghĩ, liền tìm một góc yên lặng rồi logout.

Bên ngoài trời đã sáng hẳn, cô ước chừng thời gian một chút, đại khái mới tám, chín giờ thôi, bây giờ vừa vặn là thời gian ngân hàng làm việc. Từ khi toàn bộ đồ trong nhà bị chuyển đi, mỗi ngày Diệp Hiểu Hạ trôi qua đều không có khái niệm thời gian, cô cảm thấy chính mình sắp sửa trở thành cổ nhân, mặt trời mọc mà như lặn.

Rửa mặt xong, Diệp Hiểu Hạ đứng trước cái gương vỡ trong phòng bếp tỉ mỉ chải tóc. Cô có thể rất nghèo, nhưng tuyệt đối không thể lôi thôi, đây là chuẩn tắc làm người của cô, cũng là một loại thái độ đối với cuộc sống. Chải tóc xong, lơ đãng ngẩng đầu, liền thấy cái áo T-shirt treo trên ban công.

Cái này làm cô sửng sốt, chậm rãi đi tới ban công, nâng tay vuốt chiếc áo còn hơi hơi ẩm kia, giống như xuyên qua hơi lạnh của nước còn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của hắn. Người gặp thoáng qua trong trò chơi thật sự là hắn sao?

Diệp Hiểu Hạ bỗng nở nụ cười, kỳ thực, có phải hắn hay không có gì quan trọng. Cô hoảng hốt nhớ tới, Vương viện trưởng đã từng nói, người

https://thuviensach.vn

với người chỉ là khách qua đường, có thể gặp thoáng qua đã là một loại may mắn, cần gì nhất định phải chấp nhất.

Ít nhất, người kia còn cho cô biết, thế giới này vẫn có nhiều người tốt, như vậy không phải đủ rồi sao? Về phần người trong trò chơi có phải hắn hay không, thì làm được gì? Lại nhìn cái áo một lần nữa, Diệp Hiểu Hạ xoay người đi ra cửa.

Chỉ là trong lòng cô vẫn nhịn không được chờ mong, hi vọng, có thể một lần nữa, một lần nữa gặp hắn.

Hôm nay mọi việc vô cùng thuận lợi, ra khỏi cửa không đến một giờ, Diệp Hiểu Hạ đã cầm một quyển sổ tiết kiệm và bốn vạn tiền mặt đứng trong đại sảnh ngân hàng. Đây vẫn là lần đầu tiên cô có nhiều tiền như vậy, làm cô nhịn không được đếm một lần lại một lần. Số tiền này tuy nóng bỏng, nhưng là, mắt thấy sắp đi ra ngoài. Diệp Hiểu Hạ thở dài một hơi, tuy nói kiếm tiền vì trả nợ, nhưng là, nhanh như vậy phải đưa ra ngoài, cô vẫn có chút đau lòng.

Đau lòng hay đau tim thì, cô vẫn phải lấy ra hai vạn tiền mặt, lại gửi ba ngàn đồng vào tài khoản của Vương viện trưởng, rồi mới rời khỏi ngân hàng.

Ra khỏi ngân hàng liền đi siêu thị, Diệp Hiểu Hạ mua không ít đồ dùng cần thiết cho cuộc sống, không đi đâu nữa, trực tiếp ngồi xe về nhà. Về tới tiểu khu, tìm chủ nhà giao một vạn tám tiền thuê nhà, tảng đá trong lòng cô mới rơi xuống, cuối cùng chỉ còn lại một món nợ.

Cáo biệt chủ nhà xong, Diệp Hiểu Hạ xách theo bao lớn bao nhỏ như dân chạy nạn bò vào trong nhà mình. Ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, cô xắn tay áo dọn dẹp toàn bộ phòng ở. Mua một cái đệm ở cửa tiểu khu, cái "Giường lâm thời" là hộp đựng máy trò chơi bằng bìa cứng rốt cục đã có

https://thuviensach.vn

thể kết thúc sứ mệnh lịch sử của nó. Diệp Hiểu Hạ đem bìa cứng cẩn thận gấp lại, đợi chủ nhật bán giấy vụn, đổi mấy đồng tiền tiêu vặt.

Đang gấp lại, chỉ nghe thấy "Ba tháp" một tiếng, một quyển sách không quá dày rớt ra khỏi hộp giấy.

Cái hộp giấy này sao lại có sách ở trong? Diệp Hiểu Hạ kỳ quái nhặt quyển sách kia lên, chỉ thấy quyển sách này cổ hương cổ sắc, dùng giấy dày màu vàng làm bìa, mặt trên có không ít hình ảnh, nhìn kỹ, đây không phải là biểu tượng của Cực Hạn OL sao? Lại nhìn tiếp, trên bìa mặt có vài chữ thư pháp được viết theo thể chữ Nhan cứng cáp hữu lực —— Toàn bộ tư liệu trò chơi Cực Hạn OL.

Toàn bộ tư liệu? Cô hơi hơi sửng sốt, cũng không chú ý đến đống bìa cứng loạn thất bát tao kia, vội vàng ngồi trên giường, xem quyển sách kia. Mới mở mục lục ra, Diệp Hiểu Hạ đã phát hiện quyển sách này có bao nhiêu toàn diện mỹ di, vô luận là chức nghiệp, phân chia cấp bậc, giới thiệu kỹ năng, thao tác luyện cấp, thu hoạch trang bị, tất cả mọi thứ trong trò chơi, quyển sách này đều giới thiệu kỹ càng, không chỉ như thế, ở phần sau quyển sách, còn có rất nhiều lời trao đổi kinh nghiệm của những người chơi thí nghiệm.

Quyển sách này đối với người thường xuyên chơi trò chơi kỳ thực cũng không giúp gì được lớn, nhưng là đối với Diệp Hiểu Hạ lần đầu tiếp xúc võng du, quả thực chính là một quyển bách khoa toàn thư lớn. Cô bỗng chốc liền đắm chìm trong các loại thuyết minh hoặc là kinh nghiệm trong sách, thậm chí quên cả thời gian.

Diệp Hiểu Hạ cảm thấy bản thân chưa từng nghiêm túc xem một quyển sách như thế, gặp chỗ không rõ còn đọc đi đọc lại nhiều lần, đến khi xem xong một lượt, cô mới phát hiện trời đã đen, mà bụng cô cũng đưa ra kháng nghị đối với sự ngược đãi của cô.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Bánh Thịt Trên Trời Rơi Xuống.

Diệp Hiểu Hạ lau pháp trượng gỗ liễu trong tay, đem nó để sau lưng, đi tới trước mặt thi thể quái cách đó không xa, nhặt chiến lợi phẩm xong, liền thuần thục lấy dao nhỏ lột da, lột da thú xong, thuận tiện còn lấy được hai bình huyết và một cái xương thú.

Đem mấy thứ đó bỏ vào trong túi, cô vỗ vỗ áo choàng dài, chuẩn bị trở về thành để tu bổ trang bị một chút và bán rác, sau đó trở lại tiếp tục luyện cấp. Từ khi phát hiện bản bách khoa toàn thư tư liệu trò chơi kia, trải qua hai tuần nghiên cứu toàn diện mỹ di, rốt cuộc Diệp Hiểu Hạ đối với trò chơi này có sụ hiểu biết tương đối, tuy rằng rất nhiều thứ còn khuyết thiếu chứng thực thực tiễn, bất quá, theo lý thuyết mà nói, cô đã được cho là người chơi lâu năm. (Tác giả đã quyết định cho chị ấy thoát khỏi số kiếp tiểu bạch)

"Hiểu Hạ, cô phải về thành sao?" Vừa mới chuẩn bị về thành, cô liền nhận được đối thoại bí mật của Tương Tư Túy ở phòng vật tư của Danh Môn.

"Vừa vặn phải về thành, làm sao?"

"Trong tay cô có bao nhiêu dược? Chúng tôi muốn mua một chút."

Tương Tư Túy bất đắc dĩ nói làm Diệp Hiểu Hạ cảm thấy kỳ quái, Danh Môn là đại công hội, vốn có không ít người chơi kỹ năng cuộc sống. Tuy bình thường cô cùng bọn họ cũng có chút sinh ý tới lui, bất quá cũng chỉ giới hạn trong việc trang bị thưa thớt của BOSS rơi ra, dược thảo thì chưa từng giao dịch bao giờ. Hôm nay là như thế nào?

https://thuviensach.vn

"Có thì có một chút, bất quá các người sao lại phải mua thuốc ở bên ngoài?" Diệp Hiểu Hạ biết không nên hỏi, nhưng mà vẫn không nhịn được.

"Cũng không có gì, mấy ngày gần đây nghiệp đoàn muốn chuẩn bị làm vài hoạt động, Không Đồng để tôi mua thêm dược phẩm trên thị trường, vì chúng ta có chút giao tình, người đầu tiên tôi nghĩ đến là cô đấy." Tương Tư Túy thật không hổ là người làm buôn bán, ngay cả nói chuyện phiếm đều tận dụng mọi thứ để mặc cả với Diệp Hiểu Hạ. (Tên của anh ấy là Tương Tư Túy Bất Đắc Dĩ, nhưng mình để là Tương Tư Túy cho ngắn gọn và hay hơn. Nếu mọi người muốn giưx đúng bản gốc thì comt bên dưới để mình sửa lại.*_*)

"Bán sỉ cho anh theo thị trường là chín chín chiết, đừng nói tôi không chiếu cố anh." Quan hệ của Diệp Hiểu Hạ và hắn coi như không tệ, cũng liền nói chuyện vui với hắn.

"Ha ha, đã biết đã biết, cô về thành liền gọi tôi, tôi đang ở ngay trong thành." Tương Tư Túy bề bộn nhiều việc, cũng không có như bình thường nói chuyện cùng Diệp Hiểu Hạ, nói mấy câu liền kết thúc đối thoại.

Diệp Hiểu Hạ cũng không quấn quít lấy hắn, đóng cửa sổ thoại mật liền đi về thành. Cánh rừng này ở phía đông bắc Bạch Đế thành, bởi vì núi cao đường xa, hơn nữa quái cũng không nhiều, cho nên người chơi tới nơi này luyện cấp không nhiều, Diệp Hiểu Hạ cũng chỉ vì nơi này rất nhiều dược thảo, mới thường đi lại một chuyến.

Trên đường ướt sũng, tuy rằng đường đi có được lát đá, bất quá đã sớm bị rêu xanh bao phủ, đi ở trên mà không cẩn thận, cũng rất dễ ngã chổng vó. Diệp Hiểu Hạ đã từng ở đây ăn qua mệt, cho nên, đi đứng vô cùng cẩn thận. Dọc theo đường đi cũng không gặp ai, chỉ nghe thấy gió trong rừng cây: ở giữa xẹt qua, thổi bay lá cây phát ra âm thanh lã chã.

"Chống đỡ, máu không nhiều lắm!"

https://thuviensach.vn

"Trên người tôi không có hồng! Tôi dẫn BOSS, hai người đánh nhanh chút a!"

Gió lại thổi qua, âm thanh sẽ truyền xa hơn một chút. Trong âm thanh tịch liêu của lá cây, bỗng nhiên xen lẫn tiếng nói chuyện của mấy người, khiến cho Diệp Hiểu Hạ chú ý. Cô đã tới cánh rừng này rất nhiều lần, chưa từng thấy con BOSS nào xuất hiện, sao hôm nay lại xuất hiện? Tuy rằng cướp quái là chuyện từ trước đến nay Diệp Hiểu Hạ không làm, nhưng mà, người rất thích quan tâm, tổng không tránh được muốn đi xem một chút.

Không có bất luận chút do dự gì, Diệp Hiểu Hạ xoay người đi tới chỗ âm thanh kia phát ra. Không mất bao lâu, cô liền thấy ở giữa mấy cây đại thụ trên bãi đất trống, có ba người chơi vây đánh một con BOSS hình người. Con BOSS này mặc quần áo màu xanh đen, một bộ dạng dân tộc thiểu số, xem thuộc tính của hắn, ở chỗ tên viết là Đồng tử luyện dược. Lượng máu của ba người này cũng không còn nhiều, hơn nữa không có dấu hiệu hồi máu, thoạt nhìn là hết đạn cạn lương, mà Đồng tử luyện dược kia cũng không tốt hơn chỗ nào, đại khái cũng chỉ còn lại trên dưới 3% máu.

Bên trong rừng rậm nơi nơi đều là cây cối, muốn ẩn thân cũng không khó, Diệp Hiểu Hạ ngồi xổm sau một bụi cây tùng, nhìn mấy người kia cùng BOSS giao chiến, tính toán BOSS công kích và tình huống kỹ năng, lần sau gọi bọn Túy Trong Khêu Đèn đi đánh lại.

Chỉ là, vận khí của ba người này thật sự không ra gì cả, Diệp Hiểu Hạ vừa ngồi xổm xuống, liền nghe thấy một tiếng hét thảm, một người chơi ngã xuống trên đất, chỉ thấy thi thể hắn trở thành một bóng dáng mờ ảo, liền bất động. Diệp Hiểu Hạ biết, người chơi này phải chạy thi thể, bất quá điểm hồi sinh gần chỗ này nhất ... Tựa hồ ở chân núi, đoán chừng hắn muốn chạy đến cần mất một chút thời gian.

Mới nghĩ như vậy, Diệp Hiểu Hạ lại nghe thấy một tiếng hét thảm, người chơi thứ hai cũng ngã xuống. Trong lòng cô bỗng nhiên căng thẳng,

https://thuviensach.vn

giá trị sinh mệnh của con BOSS kia còn không đến 2%, nếu, nếu người cuối cùng cũng treo thì... (Chị đã xuất hiện ý tưởng đen tối)

Nghĩ tới đây Diệp Hiểu Hạ lặng lẽ đi sang chỗ phụ cận BOSS, vừa mới tới chỗ phạm vi xa nhất, cô liền tung ra Hỏa Cầu Thuật. Đây là lần đầu tiên cô cướp quái, trong lòng vẫn có chút lo lắng, cô tự an ủi mình, nếu người chơi này không chết, coi như cô gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ đi. Nếu người chơi này chết...

Vậy thì xem như trên trời rơi xuống cái bánh thịt đi, vừa vặn rơi trúng đầu cô.

Hỏa cầu của cô còn chưa đánh trúng BOSS, liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết thứ ba vang lên trong rừng rậm. Âm thanh kia vừa nhỏ vừa tinh tế, làm Diệp Hiểu Hạ nhịn không được nổi da gà. Hỏa cầu đập vào người Đồng tử luyện dược, con BOSS đó không chút do dự chạy tới chỗ Diệp Hiểu Hạ.

Đây là lần đầu tiên Diệp Hiểu Hạ đối mặt với BOSS, tuy chỉ còn lại chút lông da, nhưng vẫn là khiến cô khẩn trương đến mức cả tay đều là mồ hôi. Cô cũng không kịp nghĩ đến cái gì khác, vừa chạy, vừa đem công kích đơn thể cao nhất là lôi điện thuật đánh Đồng tử luyện dược.

Một con BOSS chỉ còn lại huyết da cũng vẫn là BOSS, tốc độ của Đồng tử luyện dược rất nhanh, Diệp Hiểu Hạ còn chưa kịp quăng lôi điện thuật ra lần thứ hai, nó đã vọt tới sau cô, đâm cô một đao, máu của Diệp Hiểu Hạ lập tức mất hơn một nửa. Diệp Hiểu Hạ càng sốt ruột, cô căn bản không dám dừng tay, một bên uống dược.

Một con BOSS dù lợi hại trong lúc chỉ còn lại huyết da, liền không còn kiêu ngạo như vậy. Ngay tại lúc Đồng tử luyện dược đâm Diệp Hiểu Hạ, hắn rốt cuộc ngã xuống dưới lôi điện thuật của Diệp Hiểu Hạ.

https://thuviensach.vn

Ngồi ở bên thi thể BOSS, Diệp Hiểu Hạ thở ra một hơi thật dài, không dám trì hoãn, lập tức đi sờ BOSS lấy được hai món gì đó. Bởi vì lo lắng mấy người hồi sinh kia phát hiện ra cô, cô cũng không kịp xem là cái gì, lập tức tìm một cái lùm cây ẩn nấp vào trong.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Dược Đỉnh Bặc Nhân.(Dược Đỉnh Của Người Bặc)

Bởi vì chiến lợi phẩm đã bị nhặt, nên thi thể BOSS cũng không tồn tại lâu liền biến mất. Trốn ở trong lùm cây, Diệp Hiểu Hạ nhìn chằm chằm thi thể BOSS kia, cho đến khi nó biến mất, mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, tay nhu nhu khóe mắt chua xót, xem như buông xuống nửa trái tim.

Hiện tại cho dù cô bị mấy người chơi hồi sinh kia bắt được, cũng chỉ có thể xem như sống không thấy quái, chết không thấy xác.

Nói cũng khéo, thi thể BOSS mới biến mất một lát, mấy thi thể ngã trên mặt đất xa xa kia trước sau giật giật, không đến một hồi đều đứng lên. Ba người sau khi hồi sinh thì nhìn quanh bốn phía trong rừng, rõ ràng là đang tìm BOSS.

Diệp Hiểu Hạ chột dạ, đem thân thể của chính mình càng cúi thấp một chút, theo khe hở của bụi cây nhìn ba người không rời mắt.

"Tôi không tin, tự nhiên mất!"

"Có phải nó chạy đến chỗ nào không, chúng ta tìm xem."

"Tìm lông a, loại quái này vốn là ngẫu nhiên xuất hiện, nếu không đánh chết, nó sẽ biến mất, sau đó vài giờ sau lại ngẫu nhiên xuất hiện, còn tìm gì nữa!" Người chơi chết đầu tiên oán hận nhổ nước miếng trên mặt đất."Thực TMD không hay ho, cư nhiên thừa lại 1% mà ba người đều treo!"

https://thuviensach.vn

"Tốt rồi tốt rồi, đừng nói nữa, nhanh xuống núi đi, tiếp tục ở đây cũng không làm gì được, hiện tại trên người chúng ta không có dược, trang bị lại không tu sửa, lát mà có quái xuất hiện, là chết đấy." Một người khác hiển nhiên tì khí tốt hơn, hắn an ủi hai người khác, ba người lúc này mới nhặt lên đồ của mình rơi ra lúc chết, hùng hùng hổ hổ đi xuống núi.

Cho đến khi bọn họ đi mất không thấy bóng người, Diệp Hiểu Hạ mới thở ra một hơi, ngồi ở trên đất. Khẩn trương muốn chết, cô lần đầu tiên làm việc xấu, quả thực so với lúc cô thi cao đẳng còn khẩn trương hơn. Bất quá, cô không dám lập tức đứng dậy, bây giờ nếu cô xuống núi, nói không chừng sẽ gặp ba người họ ở trên đường, bị người nhớ thương cũng không phải việc gì chuyện tốt.

Lại ngồi trong lùm cây một hồi, cô nhận được mật thoại của Tương Tư Túy: "Tôi nói Diệp đại tiểu thư, cô đang ở nước Mỹ hay là ở sao Hỏa a! Tôi ở trong thành chờ cô nửa giờ rồi, cô đang ở đâu!"

"Sắp rồi sắp rồi, tôi sợ ngã, đi chậm thôi!" Diệp Hiểu Hạ vừa nói cho có lệ với Tương Tư Túy, vừa đóng đối thoại. Cô dè dặt cẩn trọng quan sát bốn phía một chút, xác định không có người, mới đứng lên, bước nhanh chạy xuống núi, hít mấy hơi thật sâu, bình tĩnh tâm tình, phảng phất như không có bất luận việc gì xảy ra.

Cả đường này cô đi mà thấy kinh tâm động phách, nửa bước cũng không dám lưu lại, mắt không chớp, lại càng không dám tản mạn, sợ bị người khác nhìn ra cô vừa mới nhặt được đại tiện nghi. Nhìn thấy Bạch đế thành, cô mới yên lòng, bước nhanh vào thành.

Về thành, cô liền mật thoại cho Tương Tư Túy, hai người hẹn gặp ở kho hàng. Diệp Hiểu Hạ đem ra hơn hai mươi tổ hồng và lam làm ra mà chưa kịp bán, giao cho Tương Tư Túy, đổi mấy trăm kim tệ.

https://thuviensach.vn

Thẳng đến giờ phút này, Diệp Hiểu Hạ mới hồi phục lại tinh thần, cô còn chưa nhìn xem hai món trang bị mà Đồng tử luyện dược rơi ra là cái gì.

Bặc nhân dược đỉnh: Tương truyền trong rừng sâu xa xôi của Bạch đế thành có một bộ tộc thần bí, đây là công cụ bọn họ dùng để luyện dược, là vật yêu quý của Đồng tử luyện dược. Trang bị lam sắc. Tăng 50% xác suất luyện dược thành công, có tỷ lệ nhất định luyện chế ra dược phẩm phụ thuộc, tăng 10% độ thuần thục chế dược. Yêu cầu: Cao cấp dược sư.

Huyết trệ hoàn: Phối phương. Phối phương trân quý nhất của bộ tộc Bặc nhân không truyền ra ngoài. Sau khi ăn xong, trong thời gian ngắn ức chế hung huyết tràn đầy trong cơ thể. Yêu cầu: Cao cấp dược sư.

Tuy rằng không rõ cái huyết trệ hoàn này đến cùng là để làm gì, bất quá cái Bặc nhân dược đỉnh kia lại làm tâm Diệp Hiểu Hạ kinh hoàng, thiên! Đây mới là ngàn kim... Không không, là vạn kim đều khó mua! Càng là dược phẩm cao cấp thì lúc luyện chế tỉ lệ thất bại lại càng cao, mỗi loại dược đỉnh đều sẽ gia tăng xác suất thành công luyện dược, bất quá đều là 1% - 10%, còn tăng những 50% xác xuất thành công, không cần nói ai có được, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Cô vừa vặn là Cao cấp dược sư, cái dược đỉnh này giống như trời sinh chuẩn bị cho cô. Mà cái phối phương huyết trệ hoàn kia cô không hề nghĩ ngợi mà học luôn, tuy rằng miêu tả của thuốc này có chút làm cho người ta không thể tưởng tượng, bất quá, ở trong Cực Hạn OL, vật phẩm có phối phương chế tác cũng không phải vật bình thường, cho nên cô tính toán thừa dịp vẫn còn mới, luyện thử hai viên xem là cái gì.

Học xong phối phương huyết trệ hoàn, Diệp Hiểu Hạ ở kỹ năng cuộc sống chế dược tìm được nó, tinh tế nhìn, thuốc này yêu cầu dược liệu đều tương đối thông thường, chỉ là có một loại tên là Mã kiếm thảo thì ít gặp, bất quá, cô tựa hồ cũng có một ít, chỉ là thật sự không nhiều lắm.

https://thuviensach.vn

Lấy dược phẩm cần dùng để chế huyết trệ hoàn, Diệp Hiểu Hạ mang bặc nhân dược đỉnh mới ra kích động đi về phía phòng thuốc dự bị của dược sư trong Bạch đế thành. Ở trong dược phòng đã có không ít người chơi cuộc sống(chuyên may đồ, làm vũ khí, chế thuốc...), bọn họ đều tự chiếm một chỗ, trước mặt đều có dược đỉnh, hết sức chuyên chú. Diệp Hiểu Hạ cũng vội vàng tìm một cái lò đan trống, đem dược đỉnh đặt ở trên, sau đó đem các loại dược thảo quăng vào trong, rồi đậy nắp.

Từ khi cho dược thảo, tài liệu bỏ vào dược đỉnh đến khi dược phẩm ra lò cần năm phút đồng hồ, khoảng thời gian này là thời điểm khẩn trương nhất của dược sư, đặc biệt là cao cấp dược sư. Cảm giác thành bại tràn ngập từng xó một trong năm phút này.

Diệp Hiểu Hạ cũng không ngoại lệ, đây chính là lần đầu tiên cô sử dụng bặc nhân dược đỉnh, trong lòng luôn có sự hưng phấn nói không nên lời. Ở trong Cực Hạn, mỗi một lô dược, có thể ngẫu nhiên xuất hiện 1——10 viên, dược cấp thấp mỗi lô đều là 10 viên, nhưng mà dược càng cao cấp, mỗi lô chỉ được một viên là chuyện thường.

Năm phút đồng hồ nói nhanh không nhanh, nói chậm cũng không chậm, chẳng qua làm người ta như đứng đống lửa, như ngồi đống than thôi. Năm phút đồng hồ đi qua, nghe thấy hệ thống nêu lên "Luyện chế xong", Diệp Hiểu Hạ vô cùng khẩn trương mở ra nắp dược đỉnh, vừa nhìn thấy, khóe miệng của cô đều cười đến mức lệch, cư nhiên ra tám viên!

Phải biết là, từ khi trở thành cao cấp dược sư tới nay, mỗi một lô dược của cô nhiều nhất đều không vượt quá ba viên, lúc này cư nhiên một lần ra tám viên, đây là cỡ nào hưng phấn a.

Bởi vì vội vàng muốn biết hiệu quả cụ thể của huyết trệ hoàn này là cái gì, Diệp Hiểu Hạ cũng không có nghĩ nhiều, cô lập tức lấy một viên huyết trệ hoàn trong dược đỉnh ra, cẩn thận xem thuộc tính.

https://thuviensach.vn

Huyết trệ hoàn: Phối phương trân quý của bộ tộc Bặc nhân không truyền ra ngoài, ăn xong, trong khoảng thời gian ngắn ức chế hung huyết trong cơ thể. Cao cấp dược phẩm, tạm thời làm giá trị tội ác trên người về không. Thời gian: 1 giờ.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Khiến Hồng Danh Điên Cuồng

Trời! Đây quả thực là...

Diệp Hiểu Hạ trợn to mắt nhìn viên thuốc trong tay, nửa ngày đều không ngậm miệng được. Nếu không phải là các dược sư ở trong phòng đều vô cùng chuyên chú vào dược đỉnh của mình, chỉ sợ với bộ dạng này của cô đã sớm bị người có dụng tâm kín đáo vây hỏi.

Trừng mắt nhìn dược trong tay, mất vài giây, Diệp Hiểu Hạ mới phản ứng lại. Cô vội vã bỏ toàn bộ dược trong tay ra, cẩn thận đặt vào trong túi, lúc này mới như không có việc gì mang hoa thược dược và dược thảo ra, để vào trong dược đỉnh.

Trong đầu Diệp Hiểu Hạ đang loạn rầm rầm. Trời, dược này thật nghịch thiên. << Cực Hạn OL >> không hạn chế hành vi giết nhau của người chơi, đương nhiên nếu bạn có thể tránh được sự truy đuổi và công kích gần như biến thái của vệ binh thủ thành, thì giết người ở trong thành cũng không ai quản.

Giết người xong, người chơi sẽ vì tội ác sâu nặng mà bị biến thành "Người tâm phúc" một thời gian, trên lý thuyết, người tâm phúc có thể vào thành, đương nhiên, chỉ cần có thể tránh được sự đuổi giết của vệ binh thủ thành. Bất quá, đến tận bây giờ, Diệp Hiểu Hạ chưa từng nghe thấy có người tâm phúc nào đi được vào thành phố.

Không thể vào thành phố nghĩa là không thể sửa trang bị, không thể bán rác, không thể học kỹ năng. Không chỉ có vậy, ở dã ngoại, người tâm phúc

https://thuviensach.vn

còn thường xuyên bị người chơi khác đuổi giết, có thể nói là mất nhiều hơn được. Bất quá, Diệp Hiểu Hạ vẫn không thể lý giải được, tuy giết người như vậy trăm hại không lợi, nhưng ở Cực Hạn từ màu hồng đến đỏ rồi biến thành màu đen - "Người tâm phúc" số lượng cũng không ít...

Diệp Hiểu Hạ nhìn huyết trệ hoàn trong túi, khóe miệng cười đến mức không buông xuống được, có loại dược này, chẳng khác nào một cái BUG trong trò chơi...

Đây không phải là dược, đây không phải là dược, đây là tiền, đây là món tiền to!

Tuy dùng bặc nhân dược đỉnh để luyện chế hồng và lam, mỗi lô có mười khỏa đều làm cho người ta cao hứng, bất quá trái tim Diệp Hiểu Hạ đã hoàn toàn bị tiền lời mà huyết trệ hoàn sẽ mang lại cho cô bao phủ. Cô cũng không như người khác vào phòng chế dược là,ngồi luôn hai tiếng, rất nhanh cô liền đứng dậy đi tới hội đấu giá.

Loại dược này cho tới bây giờ chưa hề nghe qua, cô cũng không tính nói cho không đồng biết, ít nhất cô phải xem thử xem dược này trên thị trường có thể bán được bao nhiêu tiền. Để một viên huyết trệ hoàn ở hội đấu giá, Diệp Hiểu Hạ ẩn danh tính rồi cho đấu giá, chỉ định thời gian đấu giá là hai giờ, hơn nữa giá khởi đầu cũng không cao, một trăm kim. Cô định thử xem, trong hai giờ, dược này có thể lên đến giá bao nhiêu.

Cô xem dược vừa mới mang đi đấu giá, chỉ sau vài giây cô đã thấy có người trả một trăm hai mươi kim, sau đó lập tức có người trả một trăm năm mươi kim. Diệp Hiểu Hạ đóng cửa sổ đấu giá huyết trệ hoàn lại, xem xét một chút trang bị hiện tại, dược phẩm và tài liệu, sau đó mới tìm một góc trong sảnh hội đấu giá rồi logout, cô có dự cảm, viên thuốc này lập tức sẽ bị đăng lên diễn đàn.

https://thuviensach.vn

Ở trong máy trò chơi vào diễn đàn Cực Hạn, quả nhiên, cô lập tức nhìn thấy vài bài mới đăng, tên đều rất kích thích, bất quá toàn bộ đều nói về chuyện của viên thuốc nghịch thiên trong trò chơi.

Diệp Hiểu Hạ chọn mở một bài viết của quan phương phóng viên, bên trong lại ghi rõ ràng thời điểm mấy phút mấy giây viên thuốc xuất hiện ở đấu giá, chỉ là bởi vì người bán che giấu tên, quan phương phóng viên và mọi người đều đoán, phần lớn đều nói viên thuốc này xuất hiện sẽ có ảnh hưởng đến toàn bộ << Cực Hạn OL >>. Mà dưới cùng nếu không phải mắng công ty trò chơi có BUG, thì là đoán xem thuốc này xuất hiện thế nào, hoặc là có phải công ty trò chơi bày ra không. Bài viết kia lập tức có hơn trăm trang đem diễn đàn vốn cũng rất náo nhiệt lại càng nóng hơn.

Không quản bài viết này đến cùng là đang mắng người hay là gì khác, Diệp Hiểu Hạ vẫn rất vui vẻ, chủ đề này nóng như vậy, có thể nói nên một điều, viên thuốc này của cô giá sẽ không thấp. Đứng dậy đi vệ sinh, lại tùy tiện ăn chút gì đó, Diệp Hiểu Hạ mới không chút hoang mang vào trò chơi.

Hội đấu giá cho tới bây giờ đều đông người, nhưng mà, hiện tại càng nhiều hơn. Diệp Hiểu Hạ còn không kịp chen vào giữa đám người để xem viên thuốc đó rốt cuộc bán được bao nhiêu tiền, lại nhận được mật thoại của Túy Trong Khêu Đèn: "Hiểu Hạ, sao bây giờ cô mới login!"

"Tôi vừa đi vệ sinh..." Diệp Hiểu Hạ có chút kỳ quái: "Nhưng là anh đấy, anh sao lại login, không phải vừa mới logout đi ngủ sao, sao bây giờ lại lên?"

"..." Túy Trong Khêu Đèn trầm mặc, cũng không biết là đang làm gì, sau đó hắn thở dài: "Cô có ở trong thành không?"

"Có."

"Cô nhanh đi hội đấu giá mua cho tôi một viên dược đưa giá trị tội ác về không, nhanh chút giúp tôi mua nó, một lát ra khỏi thành tôi trả cô tiền."

https://thuviensach.vn

Túy Trong Khêu Đèn vô cùng sốt ruột.

Túy Trong Khêu Đèn tất nhiên là sốt ruột, một chiêu của hắn ở Tân Thủ Thôn kia tuy là thích, nhưng bỗng chốc giết nhiều người như vậy, giá trị tội ác nhưng là...

Ở Tân Thủ Thôn không nhìn ra đỏ, nhưng vừa ra Tân Thủ Thôn, hắn liền đỏ đến mức bất luận thành phố gì cũng không thể nào vào được. Hơn hai tuần nay hắn ăn mặc ngủ nghỉ đều dựa vào Diệp Hiểu Hạ bôn tẩu trong thành ngoài thành, cho đến bây giờ còn không chuyển chức. Hiện tại thuốc này vừa ra, hắn tất nhiên là khẩn trương hơn so với bất luận hồng danh nào, cũng không ngạc nhiên khi, hắn tìm Diệp Hiểu Hạ gấp như vậy.

(Hồng danh = nick đỏ, người chơi giết người quá nhiều)

"Sốt ruột cái gì?" Diệp Hiểu Hạ hắc hắc cười vài tiếng, không đi xem giá viên dược kia cao bao nhiêu, xoay người đi ra ngoài thành: "Anh hiện tại đang ở đâu?"

"Chỗ cũ. Tôi làm sao có thể không gấp! Tôi đến bây giờ còn không có chuyển chức..." Túy Trong Khêu Đèn nói chưa nói xong, liền phát hiện Diệp Hiểu Hạ đã đóng mật thoại, hắn vừa kỳ quái vừa sợ không thể vào thành, giống con kiến trong chảo nóng.

Ngay lúc Túy Trong Khêu Đèn gấp muốn giơ chân, lại thấy Diệp Hiểu Hạ không nhanh không chậm hướng chỗ hắn đi tới, hắn cũng không chú ý đến có phải phụ cận thành phố không, đi mấy bước liền vọt lên: "Có phải không đủ tiền không, tôi gửi cho cô..."

Lời còn chưa dứt, khung giao dịch của hắn mở ra, chỉ thấy bên trong khung giao dịch có hai viên huyết trệ hoàn. Hắn mở to hai mắt, nửa ngày không phục hồi lại tinh thần, Diệp Hiểu Hạ cười cười giục hắn: "Nhanh giao dịch a."

https://thuviensach.vn

Túy Trong Khêu Đèn nhìn Diệp Hiểu Hạ một hồi lâu mới thở ra một hơi: "Ngoan ngoãn, cô vô sỉ biến thái."

Đợi hắn nhận dược, Diệp Hiểu Hạ lập tức giục hắn: "Nhanh ăn đi, tôi đưa người quê mùa ngay cả thành cũng chưa vào như anh đi học kỹ năng, một tiếng không lâu đâu!"

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Mỗi Người Đều Có Chuyện Không Muốn Nói.

Trong thành vốn đã nhiều người, nhưng hôm nay càng nhiều hơn. Chỗ hội đấu giá đã kín người nay lại chật như nêm cối, ngay cả bên ngoài hội đấu giá cũng đầy người, thi thoảng còn có người hô to: "Ai xem giá của huyết trệ hoàn đi! Đăng giá lên thế giới!"

Đi đến diễn võ đường là nhất định phải đi qua hội đấu giá đi, Túy Trong Khêu Đèn đi theo sau Diệp Hiểu Hạ, khi đi ngang qua hội đấu giá, ngay cả hắn là người chơi cấp tro cốt (người chơi lâu đời) cũng hơi ngẩn người."Hội đấu giá này bình thường không nhiều người như vậy đi?"

"Bình thường không nhiều như vậy, ít nhất sẽ không chật cả đường." Diệp Hiểu Hạ chen trong đám người, cô là chức nghiệp pháp hệ mỗi lần như thế này đều thống hận chính mình vì sao trói gà không chặt. Túy Trong Khêu Đèn tiến lên lôi kéo Diệp Hiểu Hạ tam hạ lưỡng hạ liền ra khỏi đám đông, sau đó hai người đi tới Diễn võ đường.

Đứng ở bên ngoài Diễn võ đường, Diệp Hiểu Hạ lại nhận được mật thoại của Tương Tư Túy, cô không khỏi buồn cười: "Tôi nói này Tương Tư, có phải trí nhớ của anh không tốt lắm đã quên mất chuyện gì không, sao lại mới một lúc tìm tôi ba lần."

"Vậy cô còn không mau tài trợ cho tôi ít tiền bồi bổ não?" Tương Tư Túy cười bất đắc dĩ rồi vào chủ đề: "Không Đồng bảo tôi hỏi cô một chút, cô có biết ai luyện ra viên huyết trệ hoàn hay không?"

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ nghe thấy Tương Tư Túy hỏi như vậy, trong lòng không khỏi lộp bộp, chẳng lẽ Không Đồng đã đoán được thuốc này là cô luyện chế sao? Nội tâm cô không khỏi khẩn trương, cũng không kịp nghĩ nhiều, cô liền trả lời Tương Tư Túy: "Mấy người sao lại tới hỏi tôi? Nghiệp đoàn mấy người nhiều dược sư như vậy không ai không biết sao? Nghiệp đoàn mấy người lớn như vậy còn không biết sao? Tôi chỉ có một người làm biết được?"

Tương Tư Túy thấy không hỏi được gì, cũng không tiếp tục nói nhiều liền qua loa vài câu rồi tắt đối thoại. Diệp Hiểu Hạ cũng không biết mình trả lời như vậy có làm đối phương nghi ngờ không, nhưng mà, có thể giấu giếm lúc nào thì hay lúc đấy đi. Cô vừa thở ra một hơi, liền thấy Túy Trong Khêu Đèn ở bên cạnh hỏi: "Thế nào? Có sinh ý?"

Cô nhìn sang, chỉ thấy Túy Trong Khêu Đèn đứng ở đó, giống như đã chuyển chức và học xong kỹ năng. "Không phải, có một nghiệp đoàn cho người hỏi thăm tôi về xuất xứ của huyết trệ hoàn. Tôi bảo không biết."

"Nghiệp đoàn nào a?" Túy Trong Khêu Đèn cũng không để ý, thuận miệng hỏi: "Cư nhiên sẽ tìm đến cô mà hỏi, là quá thông minh hay là quá choáng váng?"

"Danh Môn."

Lời này vốn chỉ là vô tình nói, nhưng mà Túy Trong Khêu Đèn nghe thấy xong, bước chân vốn hăng hái tiến về phía trước liền đứng lại. Một gương mặt vốn đang mang theo nụ cười không kềm chế được liền cứng lại. Diệp Hiểu Hạ thấy được hắn bất thường, không khỏi quan tâm: "Làm sao vậy?"

Túy Trong Khêu Đèn phục hồi tinh thần, hắn quay đầu nhìn về phía Diệp Hiểu Hạ lộ ra một nụ cười: "Không, không có việc gì."

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ chỉ lăng lăng nhìn hắn, tuy rằng Túy Trong Khêu Đèn vẫn mỉm cười như trước, nhưng cô lại nhạy cảm phát hiện được, nụ cười kia không giống như bình thường luôn luôn cười cả trong ánh mắt nữa. Ngược lại lộ ra một sự ẩn nhẫn xa cách cùng... Thống khổ.

"Đi nhanh đi, mang tôi đi học kỹ năng cuộc sống, lại bán chút đồ rồi ra khỏi thành đi, tôi mệt muốn chết, còn muốn đi ngủ a." Túy Trong Khêu Đèn trên mặt tươi cười xán lạn hơn, hắn vươn tay, kéo tay Diệp Hiểu Hạ rời khỏi Diễn võ đường.

Gặp này bộ dáng này, Diệp Hiểu Hạ cũng không dám nói, đưa Túy Trong Khêu Đèn đi học kỹ năng cuộc sống xong, hai người ra khỏi thành. Đi đến địa phương bình thường vẫn logout, Túy Trong Khêu Đèn như bình thường nói với Diệp Hiểu Hạ vài câu, cái gì cẩn thận, cái gì sớm một chút nghỉ ngơi linh tinh. Diệp Hiểu Hạ đáp ứng, vẫy tay với hắn, chuẩn bị cáo biệt.

Nhưng Túy Trong Khêu Đèn cũng không như bình thường đi đến chỗ liền logout, hắn nhìn Diệp Hiểu Hạ một hồi, cuối cùng dưới ánh mắt nghi hoặc của cô cúi đầu nói: "Nếu... Tôi nói là nếu người của Danh Môn hỏi về tôi, cô bảo là không biết nhé."

Diệp Hiểu Hạ lẳng lặng nhìn Túy Trong Khêu Đèn, trong lòng tràn ngập nghi vấn, nhưng cuối cùng, cái gì cô cũng không hỏi, chỉ lẳng lặng gật đầu: "Tôi đã biết, anh nhanh logout ngủ đi thôi."

Túy Trong Khêu Đèn giật giật khóe miệng, lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ, xoay người logout.

Danh Môn và Túy Trong Khêu Đèn đến cùng có chuyện gì? Tuy Túy Trong Khêu Đèn không nói, Diệp Hiểu Hạ cũng không hỏi, nhưng mà trong lòng cô không cách nào ức chế việc không nghĩ được. Chẳng lẽ là tình sát? Hoặc là báo thù? Hoặc là...

https://thuviensach.vn

Suy nghĩ loạn thất bát tao một đống, Diệp Hiểu Hạ bỗng nhiên phát hiện bản thân thực nhàm chán. Cô lắc đầu, tính đi luyện cấp, ở võng du có cấp bậc mới có quyền nói chuyện, thời gian cô ở trong trò chơi thật dài, vậy mà trong lúc khắp nơi đều có người chơi cấp bốn mươi, cư nhiên cô vẫn là cấp ba mươi ba, thật sự là ngượng ngùng.

Hôm nay kênh mật thoại của cô thật là vui vẻ, cô mới đi vài bước, lại nhận được tin tức. Nhận tin, hóa ra là Máng Xối Hoa Lưu ở Cô Tô thành. Lúc đó vì mấy người bọn họ lên cấp hai mươi trước, ra khỏi thôn, toàn bộ đều đi Cô Tô thành, mà Diệp Hiểu Hạ ngẫu nhiên đến Bạch đế thành, Túy Trong Khêu Đèn cũng nhiều lần khúc chiết đến Bạch đế thành, mấy người cũng rất ít gặp mặt, nhưng mà Tay Nhỏ Lạnh Lẽo thường xuyên đi đến gặp hai người.

Đối với điều này Diệp Hiểu Hạ cũng có chút cảm thán, cảm thấy người bạn đầu tiên quen biết trong trò chơi lại xa lạ như vậy, Túy Trong Khêu Đèn đối với sự cảm thán của Diệp Hiểu Hạ vô cùng khinh thường. Còn may là mấy người vẫn thường xuyên mật thoại, cũng không coi là thật sự xa lạ.

Cho nên, mỗi khi nhận được tin tức của mấy người Máng Xối Hoa Lưu, Diệp Hiểu Hạ đều vô cùng vui vẻ : "Máng Xối, có chuyện gì sao?"

"Hiểu Hạ, chỗ cô còn lam và hồng không, gửi cho tôi một ít, đội chúng tôi một hồi muốn đi đánh tiểu BOSS, nhiều thái đao, tiền mua dược trên người có chút khẩn trương, cô có thể cho tôi mượn trước một ít không?" Giọng nói của Máng Xối Hoa Lưu vẫn sang sảng như vậy.

"Được, một lát tôi gửi cho anh."

"Không cần một lát, gửi nhanh một chút, tôi và Ngàn Trần còn có Nhị Thiếu Gia đang cần dùng."

"Ân." Diệp Hiểu Hạ tuy rằng ngoài miệng đáp ứng, nhưng trong lòng lại nhịn không được tràn một chút chua sót. Cũng không biết bắt đầu từ khi

https://thuviensach.vn

nào, Máng Xối Hoa Lưu, Trúc Nhận Ngàn Trần và Điền Gia Nhị Thiếu Gia nói chuyện với cô luôn vì dược phẩm hoặc trang bị.

Giữa bọn họ tựa hồ chỉ còn lại ta cần ta cứ lấy, đến cùng là khi nào thì thay đổi thành như vậy? Tắt mật thoại, Diệp Hiểu Hạ thở dài một hơi, xoay người đi vào thành, tính đem chỗ dược mình chuẩn bị để đi luyện cấp gửi cho Máng Xối Hoa Lưu.

Cô không phải là keo kiệt, chỉ là... Có thể đừng chỉ khi nào cần thứ gì của cô mới nói chuyện với cô không? Đừng cứ mở miệng là muốn thứ này thứ kia, như vậy khiến cô cảm thấy thật thất vọng. Cô thật sự thật sự để ý mấy người bạn này, không muốn vì mấy việc này mà khiến quan hệ giữa bọn họ thay đổi.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Mông Hãn Dược.

Vào trong thành, đem toàn bộ hồng và lam trên người giao cho trạm giao dịch, trả số tiền bưu phí không lớn xong, Diệp Hiểu Hạ mới đi đến kho hàng. Hiện tại hồng và lam trên người cô đều đưa cho bọn Máng Xối, cô muốn đi luyện cấp thì chỉ có thể làm lại một ít.

Cũng may bây giờ có bặc nhân dược đỉnh, sẽ không lãng phí nhiều dược thảo.

Ngọn lửa nhỏ đỏ rực không ngừng liếm đáy của dược đỉnh, bên trong dược đỉnh cũng phát ra âm thanh ùng ục ùng ục, đây là âm thanh dược sắp luyện xong. Mở nồi, lấy dược ra, sau đó tiếp tục quăng dược thảo vào, tiếp tục chờ đợi.

Luyện dược vốn là chuyện nhàm chán như vậy, Diệp Hiểu Hạ lẳng lặng nhìn dược đỉnh, trong đầu trống rỗng, cũng không biết đang ngẩn người làm gì. Chờ cô phục hồi tinh thần lại, dược thảo trên người đã không còn nhiều lắm, cũng không đủ để luyện chế hồng và lam. Cô vô vỗ túi, chỉ thấy dược thảo bên trong cũng không còn nhiều, nhưng lại chiếm chỗ, điều này làm cô có chút phiền lòng. Cũng không biết làm sao, cô đem chỗ dược thảo,linh tinh vụn vặt trên người quăng vào trong dược đỉnh, rồi đóng nắp dược đỉnh.

Vừa đóng nắp dược đỉnh cô liền nghe thấy hệ thống kêu lên: "Bạn đang luyện chế một loại dược phẩm không rõ, tỷ lệ thất bại rất lớn, xin hỏi muốn tiếp tục sao?"

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ nghĩ cũng không nghĩ, liền gật đầu xác nhận. Dù sao mấy thứ này để trên người cũng chỉ chiếm chỗ, huống chi chỉ là mấy dược liệu phổ thông, thất bại thì thất bại, coi như là thanh lý kho hàng.

Đương nhiên, dược đỉnh cũng mặc kệ Diệp Hiểu Hạ là xuất phát từ cái động cơ gì mà quăng một đống loạn thất bát tao gì đó vào bụng nó, nó vẫn tận trung với cương vị công tác như cũ đem một đống dược thảo kia nấu với nhau.

Lúc này thời gian luyện dược rất dài, năm phút sau cũng không nghe thấy hệ thống nói lên là đã luyện chế tốt, không khỏi làm Diệp Hiểu Hạ có chút không kiên nhẫn, nếu không phải trong quá trình luyện dược không thể gián đoạn, cô thật sự muốn bỏ đi.

Lại chờ thêm vài phút mới nghe thấy hệ thống kêu "Luyện chế xong". Diệp Hiểu Hạ chỉ nghĩ là nấu ra một đống rác nên thời gian nhiều một chút, cũng không nghĩ đến tình huống khác, trực tiếp vươn tay mở nắp vung, tính toán đem rác bên trong đổ ra, sau đó dọn đồ đi ra. Cũng không nghĩ vừa mở nắp dược đỉnh, liền nghe thấy âm thanh của hệ thống vang lên: "Chúc mừng bạn luyện chế ra dược phẩm mới chưa từng có, mời bạn đặt tên."

Lời này khiến Diệp Hiểu Hạ ngây ngẩn cả người, cô chỉ nghĩ là bỏ một đống rác vào trong dược đỉnh, vậy mà lại thành công? Cô mang theo nghi hoặc, nhìn về phía dược đỉnh, chỉ thấy ở trong dược đỉnh có mười viên thuốc lớn nhỏ màu trắng giống nhau, không có gì đặc thù. Lấy ra một viên, nhìn thuộc tính, cô không khỏi hắc tuyến.

Viên thuốc thần bí: Một vị Luyện Dược Sư thần bí nhờ cơ duyên xảo hợp mà luyện chế ra viên thuốc thần bí này. Dùng nó xong, có thể khiến mục tiêu mê mang như ma túy. Thời gian: 30 phút.

Thuốc này căn bản chính là Mông hãn dược a! Diệp Hiểu Hạ cầm một viên thuốc màu trắng lên, nhịn không được châm chọc, một viên mà to như

https://thuviensach.vn

vậy ai sẽ ăn, ăn vào chưa kịp bị ngất thì đã nghẹn chết, đây thật đúng là từ rác làm ra...

Thuốc này bóng loáng, Diệp Hiểu Hạ thấy vậy giơ lên xem tới xem lui, không cẩn thận rơi xuống, rơi ở bên chân cô, cô cúi đầu, lại phát hiện viên thuốc kia bị đập nát. Cái này khiến Diệp Hiểu Hạ giật mình, sau đó vươn tay dùng sức nghiền một mảnh của viên thuốc, chỉ thấy viên thuốc lập tức biến thành bột phấn.

Nguyên lai là... dùng như vậy. Diệp Hiểu Hạ cong khóe miệng, chỉ cảm thấy trên đầu càng nhiều hắc tuyến.

"Mời bạn đặt tên." Hệ thống đợi Diệp Hiểu Hạ một hồi, không thấy cô trả lời, liền hỏi lại.

"Mông hãn dược." Đây vốn là mông hãn dược, không gọi mông hãn dược thì gọi là gì?

"Cần che giấu danh tính của người luyện chế sao?"

"Cần."

"Cần che giấu địa điểm luyện chế sao?"

"Cần." Chê cười, loại chuyện này nào có đạo lý nơi nơi nói lung tung.

Diệp Hiểu Hạ trả lời xong, không thấy hệ thống dây dưa nữa, cô đem chín viên mông hãn dược ở trong dược đỉnh bỏ vào túi, thật sự không nghĩ ra thuốc này có chỗ nào để dùng. Đối với cô là công dân tốt trong thế kỷ mới, xã hội mới, chắc là cả đời cũng không dùng đến thuốc này đi.

Thu thập xong dược đỉnh và mấy thứ trên người, Diệp Hiểu Hạ đứng dậy rời khỏi phòng, chuẩn bị đi kho hàng lấy đồ để ra khỏi thành luyện cấp, thuận tiện lại đi kiếm một chút thảo dược. Lại không ngờ vừa mới ra khỏi

https://thuviensach.vn

phòng, một thông báo của hệ thống làm cô chôn chân ở đó, nửa ngày không phục hồi tinh thần.

"Luyện Dược Sư thần bí tại nơi đất thiêng sinh hiền tài, trải qua nỗ lực vất vả, hôm nay gặp được cơ duyên xảo hợp, luyện chế thành công một loại dược phẩm mới chưa từng xuất hiện —— Mông hãn dược. Thuộc tính dược phẩm: Dùng xong, có công hiệu khiến mục tiêu mê man như ma túy. Thời gian: 30 phút. Mong rằng vị dược sư thần bí này có thể viết phối phương của dược phẩm rồi lan truyền làm vinh dự, góp một viên gạch vì thế giới tốt đẹp!"

Sau khi hệ thống thông báo quang quác quang quác mấy thứ này, trên thế giới lập tức sôi trào.

【 thế giới 】 Khô Tùng Lĩnh: Ai a, ai luyện ra mông hãn dược! Báo tên đi!

【 thế giới 】 Mạt Trà Bánh Ngọt: Dựa vào, không phải đâu, ngay cả mông hãn dược cũng có, chắc không phải là không lâu sau ngay cả xuân dược cũng có chứ.

【 thế giới 】 Phong Chi Hiên: Đại thần luyện ra mông hãn dược, nhanh liên hệ với tôi, tôi trả giá cao để thu mua, tuyệt đối trả giá cao a!

【 thế giới 】 Ta Là Britney: Anh mua mông hãn dược làm gì? Cẩn thận quan phủ bắt anh! ! !

【 thế giới 】 Phong Chi Hiên: anh đi đi, anh đi đi! Tôi muốn mua, anh có bản lĩnh thì đi báo quan đi!

【 thế giới 】 Liền Yêu Hắc Chát Hội: Lại ra mông hãn dược a, muốn người khác chết a

...

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ yên lặng đóng kênh thế giới lại.

"Người chơi Diệp Hiểu Hạ thân ái, chúc mừng bạn, vì bạn đã luyện chế thành công dược phẩm mới - mông hãn dược ở Bạch đế thành, đặc biệt thưởng cho bạn 100 điểm danh vọng thành thị, hi vọng bạn không ngừng cố gắng, vì sự phồn vinh của Bạch đế thành mà ứng tẫn nỗ lực!"

"Người chơi Diệp Hiểu Hạ thân ái, chúc mừng bạn, vì bạn đã luyện chế thành công dược phẩm mới - Mông hãn dược ở Bạch đế thành, đặc biệt thưởng cho bạn: tăng 10% độ thuần thục kỹ năng, hi vọng bạn không ngừng cố gắng, trở thành một thế hệ tông sư vang dội cổ kim!"

Liên tiếp hai thông báo của hệ thống nêu lên đã khiến Diệp Hiểu Hạ choáng váng đầu. Tạm thời không nói đến việc mông hãn dược này có chút bản lĩnh, nhưng phần thưởng hệ thống cấp cho quả thật không tệ.

Ở《Cực Hạn OL》, danh vọng thành thị có thể mang một ưu việt trực tiếp nhất là ở trong thành có một miếng đất của chính mình, ở trên miếng đất đó có thể xây các loại khác nhau, dùng làm chỗ buôn bán cũng được. Chỉ là danh vọng thành thị này thật sự khó kiếm, làm nhiệm vụ tinh anh may mắn thì được một điểm, mà Diệp Hiểu Hạ không ngờ, cô tùy tiện luyện một viên dược, lại cho một trăm điểm!

Nếu cô luyện nhiều hơn, có phải là có thể nhanh chóng đổi được một miếng đất?

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Chim Điêu Hoàng Kim Tia Chớp.

Bên này còn chưa kịp hết cao hứng, bên kia đã truyền đến thông báo đấu giá xong, Diệp Hiểu Hạ vội vàng mở hộp thư xem bán được bao nhiêu tiền.

Trong hộp thư có một phần bưu kiện vừa mới gửi tới từ hội đấu giá đi, vô cùng nóng bỏng, nói không chừng còn có thể bốc lên hơi nóng. Cô mở ra thì thấy, ở trong bưu kiện có một nghìn ba trăm kim tệ, mà trên thư viết tên người đoạt được ——.

Diệp Hiểu Hạ bây giờ giống như người bán lão luyện, cô thuần thục tính giá. Dưới sự tranh đoạt gay gắt, huyết trệ hoàn này có giá cao nhất là một ngàn ba, như vậy dưới tình huống bình thường, thuốc này trên thị trường sẽ có giá trên dưới một ngàn, thấp cô sẽ không bán, cao chắc cũng không có người mua, dù sao cái này cũng chỉ là vật phẩm tiêu hao, hơn nữa chỉ có thể duy trì một giờ, không bán được giá trên trời đâu.

Cứ như vậy, cô đem năm viên còn lại trong tay bỏ vào chợ, mỗi viên một ngàn kim.

Cũng không biết là do nhiều người có tiền, hay là trong Cực Hạn có nhiều người tâm phúc mà, thuốc vừa bỏ chợ, Diệp Hiểu Hạ liền nghe thấy mấy tiếng thông báo có bưu kiện kêu lên. Cô vội mở bưu kiện, chỉ thấy năm viên huyết trệ hoàn đều bán hết, năm ngàn kim thuận lợi vào tay.

Vẫn còn hưng phấn một hồi, còn không đợi Diệp Hiểu Hạ cao hứng hết, âm thanh của hệ thống lại bắt đầu vang lên. Bất quá lúc này không phải là cho người chơi một ít tin tức nổ mạnh, mà là giục người chơi nhanh logout.

https://thuviensach.vn

"Còn 10 phút là đến thời gian bảo trì thường lệ, mời các bạn mau chóng lựa chọn địa điểm an toàn để logout. Lần bảo trì này kéo dài từ 0 giờ đến 7 giờ, tổng cộng 7 giờ, nếu mang đến cho các bạn phiền toái gì, tôi đại diện công ty chân thành xin lỗi bạn."

Diệp Hiểu Hạ lúc này mới nhớ, hôm nay là ngày bảo trì thường lệ trong tuần, xem ra hôm nay cô muốn luyện cấp suốt đêm là không thể thực hiện, vì thế cô tìm chỗ ít người ở trong thành rồi logout, chỉ có thể đợi đến ngày mai login lại tiếp tục.

Logout xong, tùy tiện dọn dẹp một chút, Diệp Hiểu Hạ đi ngủ, một đêm này thật đẹp.

Ngày hôm sau ngủ dậy, cô cũng không lập tức login, mà đi ra ngân hàng rút tiền, cô nhìn con số trên sổ tiết kiệm, đã có bảy vạn năm, tuần sau tiếp tục nỗ lực, tốt nhất là có thể kiếm được mười vạn. Không nói tới cái khác, đợi đến lúc bọn cho vay đến đòi nợ, có thể trả mười vạn sẽ tốt hơn không ít.

Lại mua một ít đồ dùng thường ngày và một ít đồ ăn, rồi mới trở về nhà, sắp xếp mọi thứ xong xuôi, Diệp Hiểu Hạ mới login.

Vào máy trò chơi cũng không vào luôn trò chơi được, còn phải tải một số thay đổi mới. Diệp Hiểu Hạ vô cùng nhẫn nại đợi, theo thường lệ xem nội dung đổi mới, chỉ là vừa thấy tâm cô liền chìm xuống. Mấy thứ đổi mới này hơn phân nửa là ưu hóa trò chơi, nhưng có một cái khiến Diệp Hiểu Hạ không khỏi nhăn mày.

"Vì gia tăng tính thú vị của trò chơi, ở trong chiến đấu không thể đổi nhân vật danh hiệu."

Cô không biết cái này đối với người khác có ý nghĩa hay không, nhưng đối với cô, thay đổi như vậy là giảm bớt nguồn thu rất lớn. Hiện tại trang bị cô có thể kiếm được nhiều, là do vận dụng phương pháp đổi danh hiệu trong chiến đấu, nếu không thể dùng thì...

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ có chút rối rắm, nhưng không bao lâu lại trở lại bình thường. Dù cái phương pháp kia coi như không tệ, thì sớm hay muộn cũng sẽ bị bỏ, chỉ tiếc là cô kịp đánh thêm vài con BOSS trước khi nó bị bỏ.

Login, toàn bộ Bạch đế thành vẫn vô cùng náo nhiệt, ngay cả trên thế giới cũng náo nhiệt, có thể thấy được việc thay đổi đó không có bất kì ảnh hưởng gì đối với đại bộ phận người chơi.

Diệp Hiểu Hạ thở dài một hơi, sau này xem ra việc kiếm tiền dựa vào đánh BOSS là không có khả năng trông cậy. May mà cô đã có dự kiến, học toàn bộ các kỹ năng cuộc sống có thể học, tuy bây giờ nhân vật của cô cấp bậc không cao, nhưng kỹ năng cuộc sống đều đã đạt tới cao cấp, chỉ hy vọng về sau có thể kiếm được nhiều phối phương hiếm như kiểu huyết trệ hoàn, cũng coi như bồi thường cho cô.

Kỳ quái là, hôm nay Túy Trong Khêu Đèn không login, hiện tại đã 12h trưa, bình thường giờ này hắn đã sớm login. Diệp Hiểu Hạ tuy thấy kỳ quái, nhưng cũng không nghĩ nhiều, đi tới cánh rừng ngày hôm qua.

Ngày thường nơi này không có bao nhiêu người, hôm nay cũng không ngoại lệ. Diệp Hiểu Hạ một bên luyện cấp một bên hái thuốc, một đường đi mất hai giờ, ngay cả một người cũng không thấy. Cô cứ như vậy một mình ở trong rừng đánh quái, lột da, hái thuốc, lấy quặng, công việc buồn tẻ lặp đi lặp lại như vậy cũng không khiến cô cảm thấy buồn.

Một đường tiến vào rừng sâu, càng lúc càng xa, bất tri bất giác đã lệch hướng lúc đến.

Đại khái là sắp đến đỉnh núi, gió thổi vù vù, làm cô cảm thấy lạnh. Nhìn túi, một chuyến này thật là phong phú, các loại tài liệu đã đầy nửa túi, nếu bây giờ quay về đường cũ, thì vào đến trong thành vừa vặn túi sẽ đầy.

Quyết định xong, Diệp Hiểu Hạ tính quay về đường cũ, quay người lại, lại thấy một bóng dáng màu vàng óng ánh lộng lẫy lướt qua trước mắt cô

https://thuviensach.vn

như tên bắn, làm cô nhảy dựng lên. Cũng không biết là cái gì, Diệp Hiểu Hạ sợ có nguy hiểm gì thình lình xảy ra, vội vàng cúi thấp người, không dám cử động, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm phía trên cây đại thụ nơi bóng dáng đó biến mất, lấy pháp trượng ra, chuẩn bị tùy thời tùy chỗ công kích.

Lẳng lặng chờ một hồi, cũng không thấy bóng dáng kia xuất hiện, Diệp Hiểu Hạ mới chậm rãi đứng lên, thở ra một hơi. Xem ra cái đó sẽ không ra nữa, bất quá cô vừa định bỏ đi, liền thấy trong màu xanh của cây cối một bóng dáng màu hoàng kim ló ra, nó chậm rãi thò đầu ra thăm dò dưới lá cây, nhìn quanh bốn phía, như kiểu một chiến sĩ cảnh giác.

Diệp Hiểu Hạ lúc này mới thấy rõ nó là cái gì. Cả người nó là bộ lông hoàng kim vô cùng xinh đẹp, một đôi mắt đen xoay xoay nhanh như chớp, ba chùm râu ngoài miệng không ngừng rung, rất là đáng yêu. Bấm xem thuộc tính, chỉ thấy bên trên viết: Điêu hoàng kim tia chớp. Cấp bậc: 35. Sinh mệnh: ? ? ?. Pháp lực: ? ? ?. Kỹ năng: ? ? ?. Tốc độ: cực nhanh.

Hóa ra là một tiểu BOSS!

Điêu tia chớp thì Diệp Hiểu Hạ đã từng đánh qua, nhưng loại này tốc độ quá nhanh, công kích lại hung mãnh, cho dù kinh nghiệm tương đối nhiều, nhưng cô là loại tốc độ di động rất chậm nên không muốn đi tìm ngược.

Nhưng đây là tiểu BOSS, cuối cùng là đánh hay không đánh? Không đánh thì trong lòng cô giống như bị mèo cào, nếu mà đánh, cô phải đánh kiểu gì?

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Tác Dụng Của Mông Hãn Dược.

Điêu hoàng kim tia chớp không để Diệp Hiểu Hạ nghĩ nhiều, nó rất nhanh đã phát hiện ra Diệp Hiểu Hạ đứng cách đó không xa, mở miệng phát ra tiếng kêu tê tê. Khi Diệp Hiểu Hạ còn chưa kịp tránh đi, nó đã như tia chớp lao về phía cô, Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy trên cánh tay truyền đến một trận đau đớn, theo bản năng nhấc tay lên hất thứ đó sang một bên.

Cúi đầu nhìn, cừ thật, ở trên cánh tay trái của cô có một vết thương chừng 5,6cm bị con chim điêu tia chớp kia dùng răng nanh sắc bén mổ vào, máu tươi đng chảy ra ào ào. Mà giá trị sinh mệnh của cô vì vết thương đó mà liên tục giảm xuống.

Diệp Hiểu Hạ che miệng vết thương, sau đó vội ngẩng đầu nhìn, thì thấy con chim điêu tia chớp bị cô hất ra kia đang nằm im trên mặt đất giống như bị hôn mê, nằm im không nhúc nhích. Cô cũng không kịp nghĩ nhiều, giơ pháp trượng trong tay lên quăng một tia chớp vào con chim điêu tia chớp kia.

Chỉ nghe thấy "Đồm độp" một tiếng, tia chớp kia liền trúng vào vị trí con chim điêu tia chớp nằm. Diệp Hiểu Hạ vốn cho là chiêu này sẽ đánh trúng tiểu gia hỏa tốc độ kinh người này, lại không ngờ, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh. Ngay khi tia chớp sắp bổ vào trên người con chim điêu tia chớp, nó lại từ mặt đất bay lên, hưu một tiếng không thấy bóng dáng.

Chỉ để lại trên mặt đất chỗ bị tia chớp bổ trúng còn lại một làn khói nhẹ lượn lờ bay lên.

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ không tin con điêu tia chớp này sẽ chạy mất. Trong Cực Hạn, mọi loại quái đều là trừng mắt tất báo, huống chi tiểu BOSS còn có chỉ số thông minh cao hơn nhiều so với quái. Cô lập tức lui về sau mấy bước, cảnh giác nhìn chỗ con điêu hoàng kim tia chớp biến mất.

Chỉ tiếc nó không những tốc độ nhanh kinh người, mà ngay cả cái đầu cũng rất nhỏ, mắt Diệp Hiểu Hạ căn bản là không nhìn thấy, chỉ thấy bên tai có một tiếng kêu tê tê, trên vai lập tức truyền đến một trận đau thấu xương, cô vội vã gạt con điêu tia chớp trên vai ra, cũng không dám tiếp tục ở đây nữa, nhanh chóng rời đi.

Đi được hơn hai mươi thước, cô mới nghe thấy âm thanh của hệ thống thông báo rời khỏi phạm vi chiến đấu, lúc này cô mới đứng lại, lấy hồng ra uống. Lượng máu đã tụt hơn nửa rốt cuộc khôi phục lại.

Tuy giá trị sinh mệnh đã khôi phục không ít, nhưng đau đớn trên cánh tay và bờ vai vẫn khiến Diệp Hiểu Hạ nhíu mày. Trở về? Nếu vừa rồi không bị nó công kích trước, lại biết công kích của nó cao như vậy, cô nhất định sẽ xuống núi không chút do dự, nhưng bây giờ thì...

Cô không nghĩ bỏ đi nữa rồi.

Diệp Hiểu Hạ đôi khi là một người cố chấp, hơn nữa mang theo một chút phản nghịch lỗi thời. Ví dụ như tình huống bây giờ, cô cũng biết không đi thì chỉ có đường chết, nhưng cô không nuốt nổi khẩu khí này. Cho dù biết rõ phần thắng không lớn, cô vẫn muốn thử khiêu chiến lại một lần.

Chỉ có điều phương pháp đánh còn phải xem xét lại.

Đi lên núi nửa ngày, vừa thu thập vừa đánh quái, lại còn bị điêu tia chớp tập kích như vậy, bây giờ Diệp Hiểu Hạ mới cảm thấy đói. Không chỉ có thế, giá trị chịu đựng cũng thấp. Cô mở túi ra, vô cùng tiếc nuối phát hiện ra, bánh bao, bánh nướng toàn bộ đều ăn hết rồi, nguyên liệu nấu ăn duy nhất cô còn là thịt hổ có được khi lột da.

https://thuviensach.vn

Cũng không nghĩ nhiều, Diệp Hiểu Hạ ngồi xuống, đốt lửa, đem thịt hổ xiên vào một chạc cây rồi bắt đầu nướng. Trình độ nấu nướng của cô không tệ, không bao lâu mùi vị thơm nức của thịt nướng tràn ngập ở trong rừng, mà gió thổi vù vù đem mùi thơm bay càng xa.

Tuy rằng không có độ nhanh nhẹn cực cao như đao khách, nhưng là Diệp Hiểu Hạ vẫn cảm thấy sau lưng mát mát, giống như bị ai nhìn chằm chằm. Cô vừa nướng thịt vừa quay đầu nhìn xung quanh một vòng, đang muốn thu hồi ánh mắt, cô lại ngây ngẩn cả người. Lại phóng ánh mắt ra xa, chỉ thấy trong bụi cỏ cách cô không xa là con điêu tia chớp vừa đánh cô đang nằm sấp.

Diệp Hiểu Hạ phát hoảng, vội vàng đứng lên, cầm lấy pháp trượng chuẩn bị tinh thần phản kích. Chỉ là cô chuẩn bị nửa ngày mà không thấy con điêu tia chớp kia có ý tứ công kích cô, ngược lại lại dè dặt cẩn trọng đi về phía trước, miệng phát ra âm thanh hưu hưu. Mà mắt nó, từ đầu tới cuối đều không dừng ở trên người Diệp Hiểu Hạ, trái lại luôn gắt gao nhìn thịt hổ nướng trên đống lửa.

Tuy biểu hiện của điêu tia chớp vô cùng bình tĩnh, nhưng Diệp Hiểu Hạ cũng không dám nghĩ là nó ngay cả một chút công kích cũng không có, cô dùng pháp trượng trong tay phất phất về phía nó cũng không thấy nó có phản ứng gì, lúc này mới chậm rãi ngồi xuống. Ánh mắt của cô dừng trên miếng thịt một lúc, cuối cùng lấy một miếng thịt nướng xong xuống, quăng cho con điêu tia chớp kia.

Chỉ thấy con điêu tia chớp kia như một luồng sáng màu vàng bay về phía miếng thịt, miếng thịt chưa kịp rơi xuống đất, đã dừng lại ở miệng nó.

Diệp Hiểu Hạ lẳng lặng nhìn con điêu tia chớp cách đó không xa đang hộc hộc hộc hộc cắn thịt, thi thoảng còn ngẩng đầu hướng về phía cô hung dữ nhe răng trợn mắt, không khỏi một bụng tức. Nó, thật là tham ăn! Chẳng

https://thuviensach.vn

những ăn của cô, còn muốn công kích cô, hiện tại lại còn nhe răng trợn mắt uy hiếp cô!

Dựa vào! Cô có hiền như vậy sao? Hiền như vậy sao?

Đột nhiên, đầu cô chợt lóe sáng. Cô, làm sao có thể quên cái kia? Quay đầu nhìn về phía con vật vừa ăn thịt vừa nhe răng trợn mắt lộ ra biểu cảm hung ác, bên môi cô lộ ra một chút cười gian.

Nhóc con, ta lập tức cho mi ăn thoải mái!

Diệp Hiểu Hạ lấy trong túi ra một viên mông hãn dược, dùng ngón tay nghiền thành bột phấn, xoa đều lên mấy miếng thịt, nếu một miếng mà chưa đủ khiến nó choáng váng, cô còn có dự phòng, cho đến khi nó choáng váng thì thôi!

Thịt hổ được Diệp Hiểu Hạ cẩn thận nướng, rất nhanh xung quanh cô tràn ngập mùi thơm của thịt nướng. Cô lặng lẽ giương mắt nhìn, cách đó không xa con điêu tia chớp kia ánh mắt chăm chú, nước miếng sắp chảy ra.

Cầm lấy một miếng thịt nướng, Diệp Hiểu Hạ quơ qươ trước mặt nó, nụ cười trên môi càng tà ác.

Chỉ trong nháy mắt, một luồng sáng màu vàng đến rồi lại đi, cô liền phát hiện thịt nướng trên tay đã không cánh mà bay, mà con điêu kia đang đứng ở chỗ cách cô không xa mà nhe răng trợn mắt, trào phúng cô.

Tuy động vật không có khả năng lộ ra biểu cảm phong phú như con người, nhưng Diệp Hiểu Hạ dám khẳng định trên mặt con điêu tia chớp kia xuất hiện biểu cảm như vậy.

Cô cúi đầu nhìn tay mình, bởi vì bị điêu tia chớp cắn một chút, nên lại có một vết thương sâu nhìn thấy cả xương. Lúc này, Diệp Hiểu Hạ cũng

https://thuviensach.vn

không mắng gia hỏa đáng giận này, chỉ vừa ăn dược, vừa nhàn nhã tự đắc nhìn điêu tia chớp ăn thịt nướng cách đó không xa.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Sao Lại Thế Này?

Đặc điểm lớn nhất của phong cảnh ở Bạch đế thành là xanh. Xanh thẫm, xanh đậm, xanh non, xanh nhạt, từng tầng từng tầng, hòa trộn lộn xộn.

Ở đây núi xanh, nước xanh, ngay cả hình ảnh của Bạch đế thành và ngọn núi ở trong nước cũng trở nên xanh tươi. Ngẩng đầu nhìn lên, chẳng những bầu trời cũng xanh theo, mà ngay cả tâm tình cũng trở nên xanh mượt tràn đầy sức sống.

Một trận gió núi thổi qua, làm bay tóc mai của Diệp Hiểu Hạ, cô nâng tay, nhẹ nhàng gài tóc ra sau tai, tiếp tục cười cười nhìn con điêu tia chớp tham ăn kia. Tuy hiện tại miệng vết thương trên người cô luôn luôn ẩn ẩn đau, nhưng nhìn con điêu tia chớp vì ăn thịt bôi mông hãn dược mà choáng váng mơ hồ, tâm tình của cô liền vô cùng tốt.

Con chim điêu hoàng kim tia chớp kia đại khái cũng cảm thấy thân thể của mình không đúng, nó lắc lắc đầu, nhe răng trợn mắt về phía Diệp Hiểu Hạ một phen, chắc là rất muốn đi lên thu thập người làm mình không thoải mái này. Bất quá, tốc độ của nó trở nên chậm chạp, yếu đuối, căn bản không còn sự sắc bén vừa rồi, nó miễn cưỡng đi được vài bước, cuối cùng ngã sấp xuống cỏ, giống như đã chết.

Diệp Hiểu Hạ vốn rất muốn đi lên xem nó xỉu thật hay giả, bất quá vừa rồi chịu mệt một lần, khiến cô không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa. Cô giơ pháp trượng lên, bắn ra một tia chớp về phía điêu hoàng kim tia chớp.

https://thuviensach.vn

Lúc này con điêu hoàng kim tia chớp kia không tiếp tục ly kỳ tỉnh lại, mà vẫn hôn mê ở nơi đó, giống như đang nói "Ngươi là dao thớt, ta là thịt cá". Bởi vì Diệp Hiểu Hạ kém hai cấp so với con điêu tia chớp này, hơn nữa con điêu tia chớp này lại là tiểu BOSS, cho nên cô đánh cũng chẳng được nhẹ nhàng, cho dù mang danh hiệu "Nữ thần chọc giận" lên, cô đánh vào con điêu tia chớp kia cũng chỉ rơi ba bốn trăm huyết, mà lượng máu của nó nhiều khiến Diệp Hiểu Hạ có chút sợ.

Sợ trong nửa tiếng này, cô còn chưa đem được con điêu tia chớp lên Tây Thiên, vậy thì "Ngươi là dao thớt ta là cá thịt" sẽ thay đổi. Cô không dám thả lỏng, vì muốn tăng nhanh tốc độ, cô vừa đốt lửa dưới thân nó, vừa dùng lôi điện thuật liên tục công kích.

Như vậy so với chỉ dùng lôi điện thuật thì nhanh hơn một chút, nhưng cũng phí lam hơn, nếu không phải lần này cô mang quá nhiều lam, chỉ sợ là không đánh chết được nó.

Tuy nói như vậy, nhưng khi điêu tia chớp chỉ còn lại huyết da, vẫn là tiểu mạo hiểm.

Thời gian này Diệp Hiểu Hạ không dám ngừng tay, rốt cục ở giây cuối cùng đã đem lượng máu của điêu tia chớp còn 1%, bất quá, máu của nó cũng còn lại hơn mười ngàn, vẫn chưa chết. Nó đột ngột đứng lên, hai mắt phát ra ánh sáng hung ác bắn về phía Diệp Hiểu Hạ.

Trong lòng Diệp Hiểu Hạ không khỏi khẩn trương, chẳng lẽ cô cũng sẽ giống mấy người không hay ho kia, mục tiêu chỉ còn có 1% máu mà lại diệt đoàn? Trong lòng sốt ruột, lôi điện thuật đánh ra càng gấp, nhưng lại không có cái nào trúng điêu tia chớp. Ngược lại càng chọc tức con điêu hoàng kim tia chớp kia, nó nhe răng nhào về phía Diệp Hiểu Hạ!

Cô trốn không kịp, bị nó lao thẳng đến. Diệp Hiểu Hạ theo bản năng nhảy dựng lên, nguyên bản móng vuốt của nó sẽ cào vào mặt cô lại rơi

https://thuviensach.vn

xuống ngực. Cô chỉ nghe thấy "Tê" một tiếng, ngực lập tức thấy lạnh khiến cô càng khẩn trương.

Diệp Hiểu Hạ cúi đầu nhìn, chỉ thấy chỗ áo choàng trước ngực cô bị móng vuốt của điêu tia chớp xé rách một miếng lớn, làn da trắng trước ngực cứ như vậy lộ ra. Cô lập tức hét ầm lên, một tay che ngực, tay kia giơ lên vung mạnh, con điêu tia chớp vừa rồi còn ở trước ngực cô giờ đã bay ra ngoài, vừa vặn đập vào một gốc cây đại thụ.

Chỗ máu cuối cùng của nó cũng vì cú đập này mà hóa thành giá trị kinh nghiệm bay vào Diệp Hiểu Hạ.

Diệp Hiểu Hạ ôm ngực đứng ở đó, thở từng ngụm phì phò, nửa ngày cũng chưa phục hồi tinh thần lại. Cô không khỏi thấy may mắn, nếu vừa rồi không lui một bước, đoán chừng người chết hôm nay chính là mình, cho dù không chết, có khả năng cô sẽ trở thành người đầu tiên trong Cực Hạn OL, trở về thành trị thương vì bị hủy dung.

Bất quá, cho dù như thế, cô vẫn không nhịn được mà sinh khí. Con điêu tia chớp kia đúng là không tốt đẹp gì, cư nhiên xé rách áo choàng của cô! Cô như thế này thì làm sao về thành được! Chẳng lẽ phải làm người đầu tiên lộ ngực về thành? Chỉ sợ chưa kịp vào thành đã bị vệ binh thủ thành lấy lý do y quan không tử tế, ảnh hưởng bộ mặt thành phố bỏ tù a.

Chỉ là, bây giờ tiếp tục tức giận cũng không làm được gì, tuy Diệp Hiểu Hạ có chút tức giận, nhưng vẫn đi tới chỗ thi thể của điêu hoàng kim tia chớp. Ngồi xuống sờ soạng một chút, có hai kiện trang bị xuất hiện trong tay cô, quả nhiên so với trước khi bảo trì thay đổi, trang bị thật sự là ít. (@_@)

Còn chưa kịp xem thuộc tính của hai kiện trang bị kia là gì, Diệp Hiểu Hạ đã nghe thấy một loạt tiếng bước chân dồn dập, ở giữa đám cây cối, bụi cỏ phát ra tiếng vang "Xoát xoát" nhỏ vụn. Cô không khỏi khẩn trương,

https://thuviensach.vn

chẳng lẽ lại là quái sao? Cô lấy pháp trượng ra, chậm rãi đứng dậy, lỗ tai dựng đứng giống như con thỏ, chỉ chờ con quái kia xuất hiện thì lập tức đánh cho nó trở tay không kịp.

Tiếng bước chân kia càng ngày càng gần, khi âm thanh đó tới gần Diệp Hiểu Hạ, cô mạnh mẽ quay đầu, quăng ra một lôi điện hướng tới chỗ phát ra âm thanh.

Sau đó, cô liền giống như một pho tượng, sững sờ ở đó.

Bởi vì ở trước mặt cô chẳng phải con quái nào, mà là một con người. Hơn nữa, là một người nam nhân.

Nam nhân này cực kì trẻ tuổi, mặc áo choàng màu đen, trong tay cầm một thanh trường kiếm, hiện tại cũng đang lăng lăng nhìn cô. Mà ở trước mặt hắn, một làn khói nhẹ bởi vì lôi điện thuật ném xuống mà đang lượn lờ bay lên, khuôn mặt đẹp mắt cùng với mi tâm hắn: một nốt chu sa đỏ chói mắt.

Đương nhiên, đương nhiên, trong lúc này, những cái đó không phải quan trọng nhất. Quan trọng nhất là...

Trong rừng rậm đột nhiên vang lên một tiếng kêu kinh hoàng, làm kinh hãi đám chim đang yên tĩnh dừng chân, một đám nối một đám vỗ cánh bay đi. Diệp Hiểu Hạ vội ngồi xuống, ngay cả pháp trượng cũng vứt trên mặt đất, hai tay ôm lấy ngực, đầu cũng không dám ngẩng lên, một gương mặt đỏ bừng.

Tim Diệp Hiểu Hạ cơ hồ muốn nhảy ra ngoài, đây, đây đến cùng là chuyện gì xảy ra. Bình thường trong khu rừng này ngay cả quỷ cũng khó gặp, sao hôm nay lại có người? Hơn nữa, hơn nữa, người này, sao lại quen mắt như vậy?

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Nam Nhân Vô Lực.

Không khí vô cùng ngưng trọng, giống như bị đúc thành bê tông, lại từ trên trời đè xuống, như muốn bức người phát điên, trầm trọng và lặng im.

Diệp Hiểu Hạ chỉ thấy cả người đều run run, trên người vừa lạnh vừa nóng, đầu đầy mồ hôi, không rõ là cảm giác gì. Cô muốn nói, nhưng hàm răng lại run run phát ra âm thanh "Khách khách khách", làm cổ họng cô như bị chặn lại.

"Tôi, tôi không phải cố ý mạo phạm, còn, còn mời cô đừng lấy làm phiền lòng." Người nam tử trẻ tuổi mặc áo đen kia cũng không tốt hơn chút nào, hắn đứng im ở đó, ngay cả giọng nói cũng vì khẩn trương mà trở nên cứng ngắc.

Nghe thấy nam tử mặc áo đen này nói vậy, sự kinh hoàng của Diệp Hiểu Hạ mới chậm rãi hạ xuống. Cô lặng lẽ ngẩng đầu, nhìn xem nam tử này có tự giác hay không. Chỉ thấy hắn đang nghiêng thân thể, đầu hướng về phía, hai mắt gắt gao nhắm chặt, mà gương mặt có chút tái nhợt kia vậy mà xuất hiện vài tia đỏ ửng nhàn nhạt. Mà thanh trường kiếm vốn cầm trong tay đã thu lại sau lưng, bây giờ hai tay của hắn đang nắm lại, dán sát bên người.

Hắn, đang ngại ngùng?

"Không có việc gì, tôi, tôi biết anh không phải cố ý." Diệp Hiểu Hạ thu hồi ánh mắt, bây giờ không phải lúc quan tâm vấn đề này, quan trọng là cô không thể cứ ngồi như vậy đi?

https://thuviensach.vn

"Mặc, mặc xong quần áo chưa?" Nam tử áo đen bỗng nhiên nhẹ nhàng ho một tiếng, giọng nói cũng yếu đi một chút. Lúc này Diệp Hiểu Hạ mới phát hiện, trên người hắn rất nhiều vết thương lớn lớn nhỏ nhỏ, chắc là vì hắn mặc áo choàng màu đen, nên không nhìn ra vết máu. Nhưng sắc mặt hắn tái nhợt cũng đủ để nói lên tình huống thân thể bây giờ của hắn vô cùng không tốt.

"Trên người tôi không có quần áo dự phòng." Giọng nói của Diệp Hiểu Hạ rất nhỏ, có vẻ vô cùng lo lắng. Cô nhịn không được thầm thở dài, nếu cô có quần áo dự phòng đã sớm mặc, làm sao có thể chật vật như bây giờ?

Lời nói của cô còn chưa dứt, đã thấy một kiện áo choàng màu trắng bay tới. Cô theo bản năng tiếp được chiếc áo choàng kia. Cô ngẩng đầu nhìn sang, chỉ thấy nam tử kia vẫn đang nghiêng người, nhắm mắt ở đó, khóe miệng khẽ nhếch, cũng không nói chuyện.

Cảnh tượng này có chút quen thuộc. Diệp Hiểu Hạ ôm áo choàng, nhìn bóng lưng rắn chắc mà thẳng thắn kia, hơi hơi có chút thất thần. Thẳng đến lúc nghe thấy hắn lại nhẹ nhàng ho khan vài tiếng mới hồi phục tinh thần, dùng động tác rối loạn mặc áo choàng.

"Tôi, tôi thay xong rồi, không, không, ngại quá." Đây là một kiện áo choàng bạch sắc, cấp bậc cũng không cao, chắc là vừa vặn rơi ra, tuy thuộc tính không tốt, nhưng dùng để che thân thể lại vô cùng tốt. Diệp Hiểu Hạ cuối cùng cũng có thể đứng lên, cô khiếp đảm đứng đó, nhỏ giọng nói với nam tử áo đen kia, trên mặt hồng hồng, không chỉ như thế, ngay cả cổ cô cũng nóng bừng lên.

Trời ạ, đời này cô còn chưa gặp tình huống nào dọa người như vậy! Ông trời à, cho cô một khối đậu hũ đi, để bây giờ cô đâm đầu chết ở chỗ này luôn a.

https://thuviensach.vn

Cho đến giờ phút này, nam tử kia mới thở ra một hơi thật dài, sau đó hắn như người vô lực, mãnh mẽ ngã lăn trên mặt đất.

Cho đến giờ phút này, nam tử kia mới thở ra một hơi thật dài, sau đó hắn như người vô lực, mãnh mẽ ngã lăn trên mặt đất.

"Anh làm sao vậy!" Diệp Hiểu Hạ vừa thấy bộ dáng này của hắn, cũng không quan tâm đến xấu hổ hay không, chạy tới chỗ nam tử kia. Nam tử áo đen này đang tựa vào bên cạnh một gốc cây đại thụ, toàn thân lạnh như băng, sắc mặt vô cùng thê thảm, bờ môi hơi hơi tím, thân thể không thể ngừng run rẩy. Mà trước ngực hắn có vài vết thương sâu đến tận xương, giống như có thể thấy được cả xương trắng dày đặc, làm cho người ta cảm thấy không rét mà run.

Diệp Hiểu Hạ nhẹ nhàng gọi hắn vài tiếng, cũng không thấy hắn có phản ứng gì, biết biểu hiện này là kết quả của việc hắn bị ngoại thương nghiêm trọng và sự cạn kiệt giá trị chịu đựng. Nếu bây giờ mà không làm gì, chỉ sợ người này sẽ chết ở đây. Cô cũng không nghĩ nhiều, lập tức lôi hắn tới bên cạnh đống lửa.

Lúc hôn mê, người hắn vô cùng nặng, trò chơi Cực Hạn này ngay cả sự mệt mỏi cũng làm giống thật. Diệp Hiểu Hạ là chức nghiệp Âm Dương gia vốn không có sức lực gì lớn, hơn nữa trên người còn có vài vết thương, lôi người nam nhân này càng phải cố sức. Tuy rằng hắn cũng không cường tráng, nhưng bởi vì tương đối cao, cho nên cô cũng không thấy thoải mái.

Mất sức lực chín trâu hai hổ, Diệp Hiểu Hạ rốt cục lôi được nam nhân này tới bên đống lửa, cô cũng mệt đến mức không kịp thở. Cô ngồi một chỗ thở, lại cảm thấy có một luồng sáng lạnh như băng bắn về phía cô, khiến cô không thể không ngẩng đầu, vừa vặn nhận được ánh mắt đạm mạc như băng từ trong đôi mắt hơi mở ra của hắn.

https://thuviensach.vn

"Anh, thấy thế nào?" Ánh mắt đó khiến Diệp Hiểu Hạ không thoải mái, cô cũng không có làm cái gì, nhìn cô như vậy làm gì? Bất quá, cho dù là do nhân tính hay là đạo nghĩa thì trên người cô vẫn đang mặc quần áo người ta, cô cũng không thể buông tay không quản, vì thế cô nhẹ giọng hỏi.

Khóe miệng nam tử áo đen hơi hơi giật, giống như là muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói ra. Hắn nhắm mắt lại, có vẻ vô cùng mệt mỏi. Diệp Hiểu Hạ lục túi, lấy ra Kiếm Nam Xuân (rượu đó) khi rời khỏi thôn mang theo, cô đã rất lâu rất lâu không đụng tới rượu. Mặc dù ở Bạch Đế Thành không thiếu rượu, nhưng là quá đắt, khiến cô luyến tiếc không mua.

Nhích lại gần chỗ hắn, Diệp Hiểu Hạ nhìn nam tử trước mắt, khuôn mặt hắn, mi tâm của hắn: nốt chu sa đỏ, đều có điểm giống như người vô tình cứu cô ngày đó. Tuy chỉ là tương tự, nhưng nếu nói hai người lớn lên giống nhau, thì đúng là có chút gượng ép.

Cho nên, cô không dám xác định.

Nhưng xác định hay không xác định thì có gì quan trọng chứ?

Coi như có thể gặp lại, đoán chừng hai bên cũng không nhớ được bộ dáng của nhau. Nếu là như vậy, không bằng đem lòng biết ơn này đặt trong lòng đi, phóng tầm mắt nhìn lên phía trước mới là quan trọng nhất. Hơn nữa, việc quan trọng bây giờ cũng không phải là nghĩ tới loạn thất bát tao gì đó, trước mắt còn có một người nửa sống nửa chết a.

Tuy bọn họ cũng không quen biết, bất quá, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, cấp bậc của nam tử này không thấp, nếu chỉ vì mất lực mà chết, thật là đáng tiếc. Nghĩ tới đây, cô đưa Kiếm Nam Xuân trong tay đến bên miệng nam tử áo đen, nhẹ nhàng nói: "Tôi biết anh không còn sức, bây giờ nhất định không thể ăn được gì, uống chút rượu, so với đồ ăn thì dễ khôi phục thể lực hơn."

https://thuviensach.vn

Mí mắt nam tử kia giật giật, cuối cùng cũng không mở ra, hắn trầm tĩnh như là đã chết. Từng giây một trôi qua, hắn bình tĩnh khiến Diệp Hiểu Hạ cho rằng hắn đã chết, lúc này, khóe miệng của hắn hơi hơi mở ra, chỉ là hơi hé miệng, lại giống như đã dùng hết toàn bộ khí lực của hắn. Diệp Hiểu Hạ vội vàng đem Kiếm Nam Xuân đổ vào, chỉ tiếc giá trị chịu đựng của nam nhân này đã cạn kiệt đến mức ngay cả nuốt cũng là vấn đề.

Chỗ rượu đổ vào kia, nuốt vào thì ít, chảy ra thì nhiều.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Thật Sự, Thật Sự, Thật Sự, Thật Sự.

Kiếm Nam Xuân tuy chỉ là rượu ở Tân Thủ Thôn, nhưng tốc độ hồi phục thể lực và giá trị chịu đựng thật sự là không thể khinh thường. Cho dù rượu vào miệng ít, nhưng cũng làm thân thể lạnh như băng của nam tử áo đen dần dần có một chút cảm giác ấm áp.

Hô hấp nặng nề, hơi thở ấm áp, tuy không mạnh, nhưng mà cứ thổi vào cổ Diệp Hiểu Hạ, khiến cô không khỏi đỏ mặt, vì thế cô buông hắn ra lùi sang một bên. Nhặt ít củi, làm cho đống lửa trước mặt càng cháy khỏe hơn, tâm mới dần dần bình tĩnh lại, thậm chí cô còn cảm thấy vừa rồi mặt nóng lên là do đống lửa này.

Một tiếng rên rỉ thống khổ tràn ra từ khóe miệng nam tử áo đen, tuy không lớn, nhưng vẫn khiến Diệp Hiểu Hạ quay đầu lại xem.

Thân thể đã hơi hơi ấm hơn, hoàn toàn trái ngược với cảm giác lạnh như băng lại cứng ngắc vừa rồi. Trong lúc mơ hồ đó, giống như có người đã đút rượu cho hắn, tuy hàm răng hắn khép chặt, nhưng hương vị hơi nồng lại tinh tế nhẹ nhàng kích thích thần kinh của hắn, làm hắn dần dần có chút tri giác.

Chậm rãi mở mắt, đập vào mắt là một khuôn mặt thanh tú, cô ấy đang nhìn về phía hắn. Tuy không nói một câu, nhưng, cặp mắt sáng ngời kia đã tiết lộ sự sốt ruột của cô.

Sốt ruột phải không? Khóe miệng của hắn kéo kéo, lạnh nhạt mà đạm mạc.

https://thuviensach.vn

Nâng tay lên, lại như là có ngàn cân treo trên đó. Hắn nhíu mày, lấy mu bàn tay đỡ mặt.

Phía sau cô gái kia là một đống lửa trại, ấm áp mà sáng rực, loại ánh sáng này cùng ánh sáng trong mắt cô gái đó giống nhau, khiến hắn cảm thấy giống loại tươi đẹp không có biện pháp nhìn gần.

Hắn, vốn không thích kiểu tươi đẹp như vậy, từ đầu đến giờ, đều không thích.

"Anh có thấy tốt hơn không?" Diệp Hiểu Hạ nhìn hắn, nghĩ nghĩ, rồi mới nhẹ nhàng mở miệng hỏi.

Tay hắn hơi hơi giật, sau đó thả xuống. Tiếp đó, hắn mở mắt nhìn về phía Diệp Hiểu Hạ, cặp mắt kia tối đen như hắc diệu thạch bàn, hai con mắt phẳng phất một loại cảm giác đã chết, không có bất luận chút dao động gì, chỉ liếc mắt một cái, có thể cảm giác lạnh như băng bao phủ trời đất.

"Cảm ơn." Hắc y nam tử buông mi mắt, che phủ cặp mắt đạm bạc kia, miệng của hắn nhẹ nhàng động vài cái.

Sau đó, trầm mặc lại một lần nữa tràn ra toàn bộ rừng rậm. Ép Diệp Hiểu Hạ tới nỗi không thở nổi, cô ngẩng đầu hít thở thật sâu, nếu lại tiếp tục như vậy, có khả năng cô sẽ bị nghẹn chết.

"Cái kia..." Trên mặt Diệp Hiểu Hạ xuất hiện nụ cười ngượng ngùng: "Anh có muốn ăn chút gì đó hay không, chỉ uống chút rượu đó thôi thì không thể khôi phục hết thể lực." Cô lắc lắc bình rượu đã rỗng tuếch về phía hắn.

Hắc y nam tử giống như không nghe thấy, nếu không phải là do lông mi hắn hơi hơi run, Diệp Hiểu Hạ sẽ nghĩ hắn không nghe thấy cô nói gì. Lặng im một lúc, hắn mới lại ngẩng đầu lên, hướng về phía Diệp Hiểu Hạ nhẹ nhàng gật gật đầu: "Cảm ơn."

https://thuviensach.vn

Nghe hắn nói, Diệp Hiểu Hạ cũng không biết vì sao, giống như thở phào nhẹ nhõm. Cô vội vã đem vài miếng thịt gấu còn treo trên đống lửa xuống đặt vào lá cây, đưa cho hắn.

(Xin lỗi mn, theo convert là thịt hùng = thịt gấu, nhưng lúc đầu mình k biết nên để là thịt hổ, mong mn thông cảm, mình sẽ sửa lại mấy chương trước sau.)

Hắc y nam tử cũng không động, chỉ nhìn chằm chằm chỗ thịt kia. Diệp Hiểu Hạ theo ánh mắt của hắn nhìn về phía thịt gấu kia, mới phát hiện hóa ra có mấy chỗ bị cháy đen, cô không khỏi xấu hổ, vội vàng nói: "Vừa rồi tôi không để ý, nếu không anh chờ một chút..."

Cô còn chưa nói xong, đã thấy tay hắn vươn đến, từ trên cái lá trong tay cô cầm lấy một miếng thịt nướng cháy đen bỏ vào miệng.

Diệp Hiểu Hạ lăng lăng nhìn chằm chằm khóe miệng của hắn, vì miếng thịt bị cháy khiến môi hắn có chút đen, nhưng hắn không biểu hiện ra bộ dáng ghét bỏ, bộ dáng vẫn đạm mạc như trước, giống như bỏ vào trong miệng chỉ là một vật bình thường.

"Cái kia..." Diệp Hiểu Hạ nhìn bộ dáng của hắn, trong lòng có chút mơ hồ. Bỗng nhiên, cô nghĩ đến một vấn đề chết tiệt —— miếng thịt kia vừa rồi để đối phó với con điêu hoàng kim tia chớp mà cô đã bôi mông hãn dược...

Là miếng này? Hay là miếng kia? Xong rồi, cô căn bản là không nhớ rõ, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ!

Diệp Hiểu Hạ trong lòng khẩn trương, cũng không chú ý đến hình tượng gì cả, vọt tới gần hắc y nam tử, đoạt chỗ thịt còn thừa trong tay hắn. Vì cô sốt ruột nên nói chuyện cũng trở nên lắp bắp: "Đừng ăn! Kia, kia, cái kia... miếng thịt kia có..."

https://thuviensach.vn

Trên cổ xuất hiện một vật lành lạnh không có thiện ý.

Cả người cô như bị ấn nút tạm dừng mà đình trệ hình ảnh, nhất thời cứng ngắc ở đó, chỉ có thể mở to hai mắt nhìn, hơi hơi mở miệng, nhìn người trước mắt miễn cưỡng đứng dậy.

"Ai cho cô đi đến!" Đôi mắt vốn dĩ im lặng giờ phút này phảng phất dấy lên ngọn lửa ngút trời, như là mọi thứ đập vào mắt hắn đều bị đốt thành tro tàn. Thân thể hắn run mãnh liệt, nhưng thanh kiếm để bên cổ Diệp Hiểu Hạ lại không chút lay động.

Thanh kiếm đó giống như con người hắn, tản ra một loại lạnh như băng không thể nói thành lời.

"Tôi..." Diệp Hiểu Hạ vội vàng giải thích, lại bị đánh gãy.

"Cô tên là gì?" Giọng nói của hắn lạnh như băng, sắc bén giống đao phong chém sắt như chém bùn. Giọng nói không lớn, nhưng lại mang theo một loại quyết đoán vô biên vô hạn, ép người khác tới mức ngay cả năng lực thở cũng mất đi.

Dưới tình huống này, tên nhất định không thể tùy tiện nói. Diệp Hiểu Hạ cũng biết, cô cũng không ngu, cũng không phải người ngốc, chỉ số thông minh cũng không thấp hơn 60, đương nhiên biết việc này. Nhưng không biết vì sao, bị cái loại túc sát cùng thị huyết đè ép, miệng Diệp Hiểu Hạ giống như không nghe theo lý trí khống chế nữa, cô nghe thấy giọng nói run run của mình từ khóe miệng phát ra: "Diệp... Diệp Hiểu Hạ..."

Mắt hắc y nam tử híp lại, kiếm trong tay run lên.

Diệp Hiểu Hạ nhắm mắt lại chịu chết, xong rồi, lần này thật sự xong rồi, lần này cô hắn phải chết không thể nghi ngờ.

https://thuviensach.vn

Như thế này chính là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch, dưới tình huống này, cô sợ là cả người mọc đầy miệng cũng không nói rõ ràng được.

Cô thật sự là vì con điêu tia chớp kia mới bôi mông hãn dược lên thịt, cô thật sự muốn cứu nam nhân này, cô thật sự là thật tâm muốn cứu hắn ra khỏi thống khổ, cô thật sự là quên chỗ thịt kia có mông hãn dược mới cho hắn ăn. Cô thật sự không có ý khác...

Thật sự, thật sự! So với trân châu còn thật hơn!

Nhưng mà, nhưng mà, dưới tình huống này, ai tin a! Nam tử này thoạt nhìn cấp bậc không thấp, tuy trên người bị thương nặng, nhưng muốn giết cô loại tân thủ ba mươi bốn cấp Âm Dương gia, hắn là không có vấn đề gì.

Một cấp này rớt thật là mệt, hai mắt đẫm lệ.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Vân Ẩn.

Bóng tối cũng không đến như mong muốn, cũng không có tin tức tử vong xuất hiện.

Chỉ có một vật nặng thình lình đè lên người Diệp Hiểu Hạ, làm cô muốn kêu ra tiếng. Không phải chứ, người kia nhìn rất lợi hại, chẳng lẽ không dùng kiếm giết người, lại dùng tảng đá đè chết người sao?

Có điều... Tảng đá này hình như có chút mềm mềm, còn có chút ấm áp.

Bên cổ xuất hiện hơi thở, một chút lại một chút, nhẹ nhàng thổi vào gáy cô, làm mặt cô nóng lên.

Nhẹ nhàng mở mắt ra, trước mắt vẫn là màu xanh có chút ẩm ướt kia, còn có bầu trời màu thiên thanh thủy chung bị mưa bụi bao phủ.

Trên người bị cái gì đè ép, làm Diệp Hiểu Hạ thở cũng không xong. Cô vội vã đưa tay ra sức đẩy vật thể không xác định đè trên người ra, nhưng vừa động vào "Vật thể" kia, cô liền ngây ngẩn cả người.

Đây, đây không là một đồ vật.

Đây là một người, một con người.

Người này không phải ai khác, chính là người vừa rồi còn dùng kiếm chỉ vào cô.

https://thuviensach.vn

Đây không phải sự thật, đây không phải sự thật! Diệp Hiểu Hạ không ngừng mặc niệm, muốn mê hoặc bản thân, cô liều mạng nhắm mắt lại, sau đó lại mở ra, tiếp tục nhắm lại, cứ thế lặp đi lặp lại vài lần, muốn chứng minh cái vật thể nặng nề trước mắt này chỉ là hư ảo.

Chẳng qua, kết quả thật sự vẫn làm cô thất vọng. Cái người cách mặt cô không đến 20 cm vẫn tồn tại. Mắt hắn nhắm chặt, một đầu tóc đen mất đi tinh thần phấn chấn, không khí trầm lặng, khiến Diệp Hiểu Hạ muốn hắt xì.

Cô dùng sức đẩy nam nhân này đổ ra một bên, ngồi dậy, vỗ ngực thở mấy hơi. Mông hãn dược này cư nhiên ở thời khắc mấu chốt phát huy tác dụng...

Hoàn hảo nhặt về một cấp, thật sự là may mắn.

Đến lúc này, Diệp Hiểu Hạ cũng không kịp nghĩ đến cái gì khác, vội vàng từ trên đất bò lên, nghiêng ngả lảo đảo chạy xuống núi. Cô không thể tiếp tục đứng ở đây nữa, thuốc này chỉ có hiệu lực nửa tiếng, nếu tiếp tục đứng ở đây, chỉ sợ một lúc nữa nam nhân này tỉnh, một cấp của cô rớt là chắc.

Bất quá, chạy được vài bước, Diệp Hiểu Hạ ngừng lại. Cô xoay người nhìn hắc y nam tử nằm cạnh đống lửa, trong lòng có chút mâu thuẫn nói không nên lời.

Nếu hắn đúng là người từng cứu cô thì sao? Cô làm như vậy có phải là lấy oán trả ơn không? Nhưng mà, nếu tiếp tục chờ ở đây, hắn tỉnh lại, chỉ sợ bản thân cô cũng không có chỗ tốt.

Trong lòng loạn một đoàn, căn bản là không tìm thấy biện pháp.

Do dự một lúc, Diệp Hiểu Hạ cắn môi quay người, chạy tới bên cạnh người kia, dùng sức đỡ hắn lên, nửa lôi nửa đỡ hắn xuống núi về Bạch đế thành.

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ, mày đúng là đồ ngu ngốc!

Cô vừa đỡ hắn xuống núi, vừa mắng bản thân, thuận tiện quay đầu trừng mắt nhìn hắn, hận không thể ném hắn đi không quan tâm. Hắn lại cực kỳ yên tĩnh cúi đầu, cả người mềm mại vô lực, đem sức nặng toàn thân đổ lên người Diệp Hiểu Hạ.

Đến khi Diệp Hiểu Hạ muốn ngã xuống, rốt cục cô cũng nhìn thấy Bạch đế thành, bức tường nhan sắc đơn điệu kia vào giờ phút này lại khiến cô xuất hiện một loại xúc động muốn rơi lệ.

Ngoại ô Bạch đế thành có một quán trà, quán trà này bình thường là nơi các hồng danh tụ tập. Ở đây chờ đội hữu vào thành mua thuốc, tu sửa trang bị hộ, tuy là một mảnh huyết tinh, lại có một loại náo nhiệt khác.

Chỉ là, hôm nay lại có chút quạnh quẽ. Chỉ có một nhạc công ngồi trong mái cỏ tranh che nắng, lẳng lặng giữ đàn cổ, một đoạn nhạc du dương mà uyển chuyển theo đầu ngón tay hắn chảy ra, giống như nước tràn ngập ngoại ô Bạch đế thành.

Đoạn nhạc này thật là dễ nghe. Tuy không tinh thông âm luật, nhưng lúc nghe giai điệu kia, Diệp Hiểu Hạ vẫn không thể ức chế cảm giác đó. Bất quá, đoạn nhạc dù hay cũng không thể làm cô dừng bước, cô hiện tại chỉ muốn đem sát tinh này quăng vào Bạch đế thành, sau đó tìm một chỗ trốn đi.

"Vị cô nương này, có thể dừng bước không?" Cô vừa mới đi qua mái cỏ tranh mái che nắng kia, liền nghe thấy một giọng nói ôn nhu như nước chậm rãi vang lên lên.

Giọng nói của hắn cũng không lớn, cũng không cường ngạnh, lại giống như mang theo một loại ma lực vĩ đại, làm bước chân vội vàng của Diệp Hiểu Hạ không tự giác mà ngừng lại. Cô quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một

https://thuviensach.vn

nam tử đang chậm chạp ngẩng đầu, ánh mắt như chứa nắng ấm thổi qua thân thể cô.

"Anh, gọi tôi?" Diệp Hiểu Hạ lăng lăng nhìn hắn, liều mạng tìm trong đầu, cuối cùng xác nhận, cô căn bản là không biết hắn. Tuy rằng hắn rất đẹp, tuy rằng hắn rất anh tuấn, tuy rằng hắn toàn thân trên dưới đều hoàn mỹ, nhưng Diệp Hiểu Hạ xác nhận trong cuộc sống trò chơi thiếu thiện khả trần chưa từng gặp qua hắn.

"Đúng." Ngón tay nhạc công ngừng lại, đoạn nhạc êm tai kia cũng im bặt. Hắn chậm rãi đứng lên, một thân áo choàng màu vàng ẩn ẩn lộ ra sự tôn quý, tay áo hắn phất qua đàn cổ, đàn kia cũng bị thu vào.

"Chúng ta quen biết sao?"

"Bây giờ, không phải quen rồi sao?" Nhạc công này đi tới bên cạnh mái che nắng, nhẹ nhàng nâng tay vén nửa cái màn trúc, đi ra. Dưới ánh mặt trời hắn càng làm cho người khác cảm thấy vô cùng tao nhã, tuyệt đại dung tư. Hắn chậm rãi đi tới bên cạnh Diệp Hiểu Hạ, nâng tay, một ánh sáng màu lam nhạt từ trong tay hắn dừng lại trên người hắc y nam tử.

Đây là cao cấp trị liệu thuật. Tuy rằng chưa tổ đội cùng nhạc công, đan sĩ mấy chức nghiệp phụ trợ đó, nhưng Diệp Hiểu Hạ đối với kỹ năng đó cũng không xa lạ, cô đã nghiên cứu trò chơi tư liệu hai tuần đó.

Bằng vào chiêu thức đó, Diệp Hiểu Hạ có thể kết luận, nhạc công trước mắt này có cấp bậc rất cao, ít nhất là ngoài sáu mươi năm cấp, thậm chí, thậm chí rất cao.

"Tại hạ Vân Ẩn." Nhạc công Vân Ẩn hướng về phía Diệp Hiểu Hạ nhẹ nhàng thi lễ, mái tóc dài đen thùi của hắn dưới ánh mặt trời nhẹ bay trong gió tạo thành bức tranh thủy mặc cực đẹp. Sau đó hắn đứng thẳng đứng lên, môi nhợt nhạt tươi cười, khóe mắt hay mi tâm đều mang theo một loại ấm áp phảng phất có thể hòa tan băng tuyết."Là bằng hữu của vị công tử này."

https://thuviensach.vn

Giọng nói của hắn cực kì thư hoãn, các từ ở bên trong đều mang theo vài phần phong cách cổ đại, nếu là người khác dùng từ ngữ như vậy, dùng ngữ điệu như vậy nói chuyện nhất định sẽ làm Diệp Hiểu Hạ cười ra tiếng. Nhưng dùng trên người hắn, dùng giọng hắn nói ra, đáng chết, lại vô cùng thích hợp.

Nam tử ôn nhuận như ngọc kia như là đi từ sách cổ ra, Vân Ẩn hơi hơi cười: "Đa tạ cô nương ra tay cứu giúp công tử, không biết nên xưng hô cô nương như thế nào?"

Người như vậy, nói như vậy, cười như vậy. Chỉ sợ là ai cũng không cách nào cự tuyệt hắn đi, Diệp Hiểu Hạ cũng không ngoại lệ. Cô hướng về phía Vân Ẩn gật đầu, "Tôi tên là Diệp Hiểu Hạ." Bất quá, đối với lời hắn nói có chút xấu hổ, ra tay cứu giúp? Tựa hồ, không đầy đủ đi.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Chẳng Lẽ Là Gian Phu Dâm Phụ?

"Nếu vậy tại hạ đa tạ Diệp cô nương. Không biết cô nương có thể giao công tử cho tại hạ không?" Vân Ẩn tỏ vẻ đã hiểu, hắn gật gật đầu, nụ cười vẫn như trước làm cho người ta thấy ấm áp cả người.

"Có, có thể." Đương nhiên là không thể tốt hơn! Diệp Hiểu Hạ một khắc cũng không muốn đứng ở bên người hắc y nam tử này, ít nhất, bây giờ là như vậy.

Vân Ẩn quay đầu, vỗ vỗ tay, lập tức có hai người từ trong quán trà đi ra, đi tới bên cạnh Diệp Hiểu Hạ, không nói nhiều lời, liền đưa hắc y nam tử kia ra.

Diệp Hiểu Hạ bỗng nhiên nhớ tới cái gì, vội vàng nói với Vân Ẩn: "Cái kia, Vân Ẩn, tôi, tôi và bạn anh có chút hiểu lầm..." Cô gãi đầu, lại thấy thật sự không biết nên bắt đầu nói từ đâu, cảm thấy có chút phiền muộn: "Ai nha, tôi cũng không biết nên nói như thế nào thì tốt. Nhờ anh nói với bạn anh, tôi, không cố ý khiến hắn hôn mê, tất cả chỉ là hiểu lầm thôi."

Vân Ẩn nhìn hắc y nam tử vẫn còn hôn mê ở bên trong, lại chuyên tâm nghe Diệp Hiểu Hạ nói, sau đó nhẹ nhàng cười lên tiếng: "Cô nương yên tâm đi, tại hạ nhất định sẽ giải thích rõ ràng."

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Diệp Hiểu Hạ thở ra một hơi thật dài: "Vậy tôi đi trước, cảm ơn anh."

https://thuviensach.vn

"Người nên cảm ơn là tại hạ, cô nương không cần khách khí." Vân Ẩn gật đầu, khuôn mặt vẫn mỉm cười như trước.

"Vân đại hội trưởng đích thân tới Bạch Đế thành, sao không thông báo để tôi tới tiếp đón, Danh Môn chúng tôi nhất định cả phố hắt nước(??), mở tiệc mười dặm nghênh đón. Bây giờ, không phải là giống như chúng tôi không có thành ý, không có tác phong của chủ nhà sao?" Một giọng nói quen thuộc vang lên, Diệp Hiểu Hạ cảm thấy kỳ quái, giương mắt nhìn, lại thấy Không Đồng đứng ở xa xa, trên mặt mang theo ý cười trong suốt.

Hội trưởng? Hóa ra người tên Vân Ẩn này cũng là hội trưởng của nghiệp đoàn.

Vân Ẩn chậm rãi xoay người nhìn Không Đồng nhẹ nhàng cười: "Vốn chỉ là đi ngang qua, vừa hay gặp chút việc nhỏ, cũng chỉ dừng chân một chút, sao dám quấy rầy quý đoàn?"

Không Đồng thu hồi nụ cười thân thiết, ánh mắt của hắn xẹt qua Diệp Hiểu Hạ, rơi xuống hắc y nam tử đang bị người đỡ. Nhẹ nhàng gật gật đầu, còn chưa nói gì, lại thấy một nữ đan sĩ mặc áo đỏ đứng bên cạnh lạnh lùng nói: "Vân đại hội trưởng thật sự cao giá, chỉ là đi ngang qua, liền thanh tẩy điểm tụ tập của hồng danh ở ngoại ô Bạch Đế thành, nếu có ý đến một chuyến, Bạch Đế thành không phải là sẽ không còn một ngọn cỏ sao?"

Diệp Hiểu Hạ cũng không quen nữ đan sĩ này, cô cùng người Danh Môn qua lại nhiều nhất chính là Tương Tư Túy, sau đó là Không Đồng và Hồng, cho nên những người khác ở Danh Môn đối với cô đều là người xa lạ.

"Tuyết Chiếu Vân Quang, chỗ này đến lượt em nói chuyện sao?" Không Đồng giống như đang đợi nữ đan sĩ tên là Tuyết Chiếu Vân Quang kia nói xong mới lên tiếng, cho nên câu hắn quát lên nhìn qua không hề nghiêm khắc.

https://thuviensach.vn

Tuyết Chiếu Vân Quang thấy Không Đồng nói mình thì hừ một tiếng, quay mặt sang một bên.

Tiếp đó Không Đồng vừa cười vừa nói: "Không quản tốt cấp dưới khiến Vân đại hội trưởng chê cười."

Nhìn nụ cười của Không Đồng, Diệp Hiểu Hạ chuyển mắt tới Vân Ẩn đang đứng một bên. Tuy bọn họ đều đang cười, nhưng lại làm cho người ta cảm giác hoàn toàn bất đồng. Không Đồng cười rất xán lạn, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy lương ý, mà Vân Ẩn cười lại cố tình không dao động, giống như dù phát sinh bất cứ việc gì cũng không thể mất đi sự ấm áp.

"Tại hạ chỉ là không thích màu đỏ, cho nên, mời bọn họ nhường chỗ, cũng không có ý tứ gì khác." Vân Ẩn mỉm cười như trước, áo choàng hắn ám ánh vàng nhẹ bay trong gió, có vẻ ung dung mà cao quý.

"Anh!" Tuyết Chiếu Vân Quang lập tức nhảy lên, Diệp Hiểu Hạ phát hiện ra quần áo của cô cũng là màu đỏ...

Không Đồng nhíu mày, rồi lại buông ra, tốc độ nhanh khiến người ta không phát hiện ra. Hắn ngăn cản Tuyết Chiếu Vân Quang, cười cười dời trọng tâm đề tài: "Nếu Vân đại hội trưởng đã đến Bạch đế thành, sao có thể không đến nơi này ngồi nghỉ? Rượu ở đây, nơi khác không có đâu." Hắn nói xong, ánh mắt lại tuần tra trên người Diệp Hiểu Hạ, bồi hồi bất định, tuy không rõ ràng, nhưng lại khiến ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông của Diệp Hiểu Hạ đều dựng đứng lên.

Hắn đang nghĩ cái gì? Diệp Hiểu Hạ nuốt một ngụm nước miếng, trong lòng hơi bất an, muốn tìm hiểu lại không biết là cái gì.

"Vậy tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh." Vân Ẩn ôm quyền, rồi quay đầu hướng về phía Diệp Hiểu Hạ cười khẽ: "Hôm nay tại hạ còn có việc, ngày khác nhất định trùng trùng cảm tạ cô nương."

https://thuviensach.vn

"Không cần không cần, anh không cần khách khí như vậy, tôi chỉ là nhấc tay chi lao thôi." Diệp Hiểu Hạ vội vàng xua tay, thân mình cũng nhảy sang một bên. Buồn cười, người này tuy vẫn cười với Không Đồng, nhưng cô vẫn có thể cảm giác được, Không Đồng đối với người này vô cùng khó chịu. Tuy không biết vì nguyên nhân gì, nhưng trực giác nói cho cô biết không nên cùng Vân Ẩn có quan hệ gì, dù sao, Không Đồng bây giờ là khách hàng lớn của cô, không thể đắc tội.

Vân Ẩn cũng không nói nhiều, chỉ gật gật đầu, bên môi vẫn là độ cong hoàn mỹ, nụ cười như gió xuân thổi vào mặt: "Vậy tại hạ liền cáo từ."

Diệp Hiểu Hạ vội vàng hướng về phía hắn vẫy tay tạm biệt, bộ dáng sốt ruột kia, thật giống như là hận không thể cùng hắn xóa sạch quan hệ. Sốt ruột như vậy, trong mắt Không Đồng càng thêm chói mắt.

Vân Ẩn đi tới chỗ Không Đồng, hai người khác cũng đỡ hắc y nam tử đi theo. Diệp Hiểu Hạ bỗng nhiên cảm thấy một tia sáng lạnh từ bên cạnh bắn tới, quay đầu lại, mới phát hiện hắc y nam tử kia đã tỉnh lại, tuy hắn vẫn được hai người kia đỡ, nhưng mà con ngươi của hắn nheo lại khiến Diệp Hiểu Hạ khẳng định trăm phần trăm dược hiệu trên người hắn đã hết.

Bất quá, chỉ liếc mắt một cái, hắc y nam tử này lại nhắm hai mắt lại, sắc mặt tái nhợt như vừa rồi, giống như chưa bao giờ tỉnh lại. Hết cách, Diệp Hiểu Hạ cảm thấy toàn thân bốc lên hơi lạnh.

Hắn cùng cô hắn là, hắn là sẽ không gặp lại nữa đi.

Ha ha, ha ha...

Chính cô cũng cảm thấy cười đến vô lực.

"Hiểu Hạ! Cô quen biết Vân Ẩn à? Quen biết thế nào? Quen biết ở đâu? Cô không phải mới chơi sao? Làm sao có thể quen hắn? Có phải cô quen hắn trong hiện thực không?" Diệp Hiểu Hạ còn đang bị ánh mắt của hắc y

https://thuviensach.vn

nam tử kia làm cho đông cứng tại chỗ, liền nghe thấy khung mật thoại kêu lên, vừa nhận liền truyền đến một tràng câu hỏi như pháo nổ của Tương Tư Túy.

"Anh đang nói cái gì vậy?." Bởi vì âm thanh của Tương Tư Túy quá lớn, Diệp Hiểu Hạ nhịn không được xoa xoa lỗ tai, nhăn mày lại: "Anh đang nói cái gì đấy? Cái gì mà biết với không biết."

"Cô đừng trả lời có lệ với tôi! Tôi vừa nghe lão Hồng nói, ở quán trà thấy cô và Vân Ẩn ở cùng nhau, hai người rốt cuộc có quan hệ gì?"

Tiếp tục cau mày, tại sao nghe được lời này lại cảm thấy không đúng chứ? Sao cô lại có cảm giác như mình là dâm phụ trèo tường bị chồng phát hiện vậy?

"Chúng tôi không có quan hệ gì."

"Thế cô thân thiết với hắn như vậy làm gì? Hắn còn nói muốn lần sau gặp lại, hai người rốt cuộc có quan hệ gì?"

Dựa vào, tại sao hắn càng nói lại càng không đúng.

Diệp Hiểu Hạ nổi giận, vừa rồi vì hắc y nam tử kia hiểu lầm mà suýt mạo hiểm mất mạng, xúc động cứu hắn giờ này phút này toàn bộ biến thành phẫn nộ đổ lên đầu Tương Tư Túy: "Quan hệ? Anh nghĩ là quan hệ gì? Chẳng lẽ tôi với hắn là gian phu dâm phụ?"

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Phú Xuân Sơn Trang.

Diệp Hiểu Hạ tức giận đến mức thở hồng hộc, đây là ý gì chứ? Cô cố gắng bình tĩnh, ngực cũng cảm thấy dễ chịu hơn, bỗng nhiên cảm thấy nói với Tương Tư Túy như vậy có vẻ không tốt lắm, nhưng lại không muốn hạ mặt xin lỗi, định kết thúc trò chuyện.

Không nghĩ tới lại nghe thấy một triếng cười như bị rút gân từ chỗ Tương Tư Túy truyền đến.

"Cười cái gì mà cười!" Nghe thấy tiếng cười này, lửa nóng của Diệp Hiểu Hạ vừa hạ xuống lại bốc cháy ngùn ngụt.

"Cô với hắn là gian phu dâm phụ? Tôi nói Hiểu Hạ này, cô có biết hắn là ai không?" Tương Tư Túy có vẻ đã tin Diệp Hiểu Hạ thật sự không quen Vân Ẩn. Hắn biết Diệp Hiểu Hạ là người chơi mới, cho nên không chút khách khí trêu cô đến.

"Là một hội trưởng. Hắn là ai a?"

"Có đôi khi, cái gì cũng không biết lại là một loại hạnh phúc." Tương Tư Túy cười nói, trong lời nói mang theo một tí thâm ý như có như không: "Cô thấy có đúng không? Hiểu Hạ?"

Lời nói của hắn, làm cho người ta cảm thấy như vậy, nhưng Diệp Hiểu Hạ lại không nói nên lời, chỉ biết lăng lăng đứng im tại chỗ, không nói gì.

https://thuviensach.vn

"Không Đồng nói, cô nên đi luyện cấp cùng bạn cho tốt." Bỗng nhiên, Tương Tư Túy nói ra câu này, cũng không đợi Diệp Hiểu Hạ trả lời liền tắt khung đối thoại.

Hắn rốt cuộc là có ý gì a? Chẳng lẽ nói rõ ràng thì sẽ chết sao? Diệp Hiểu Hạ ở ngoại ô phát điên không thôi.

"Tôi nói, cô ở đây giương nanh múa vuốt làm gì? Tuy chúng ta rất thân quen, nhưng cô có thể ở trước mặt tôi bảo trì một chút phong phạm thục nữ hay không, cô xem mặt cô kìa, thật là kinh khủng." Giọng nói không kiềm chế được của Túy Trong Khêu Đèn từ ngoài cửa quán trà bay đến.

Diệp Hiểu Hạ quay đầu, đã thấy Túy Trong Khêu Đèn đỏ chót đứng ở đó. Nhìn bộ dáng hắn chắc là vừa login, nếu không hắn đã sớm bị Vân Ẩn bắt rời đi."Không có gì, định về thành bán này nọ." Vốn định nói chuyện vừa rồi với Túy Trong Khêu Đèn, tuy việc này khiến cô cảm thấy có chút không an tâm, nhưng là nghĩ lại lại cảm thấy chuyện cũng không có gì. Nếu nói ra, lại cảm thấy cô chuyện bé xé ra to, nghĩ tới việc này, cô liền không nói nữa.

Cô hít sâu một hơi, xoay người đi về hướng Bạch Đế thành, nỗ lực dìm sự lo lắng về ánh mắt mang ý cười lạnh như băng kia xuống.

"Tôi chờ cô ở đây, một lát cùng luyện cấp." Túy Trong Khêu Đèn vừa nói vừa xoay vai đi vào quán trà, cho đến khi Diệp Hiểu Hạ đi xa, còn nghe thấy hắn nói: "Quán trà này hôm nay thật yên tĩnh a, người đi đâu hết rồi..."

Cô nhìn bầu trời, nhịn không được thở dài. Kỳ thực vận khí của Túy Trong Khêu Đèn cũng rất vô sỉ.

Túy Trong Khêu Đèn chẳng những vận khí vô sỉ, người cũng vô sỉ. Từ khi hắn biết Diệp Hiểu Hạ làm ra mông hãn dược và quá trình giết chết điêu tia chớp, trong hai ngày, hắn bắt Diệp Hiểu Hạ luyện rất nhiều mông hãn dược, mang cô đi đến Phú Xuân sơn trang ở phía Bắc Bạch Đế thành.

https://thuviensach.vn

"Chúng ta đi Phú Xuân sơn trang làm gì?"

"Luyện cấp a."

"Tôi biết là luyện cấp, nhưng mà quái ở Phú Xuân sơn trang đều là 40 đến 45 cấp, chúng ta đánh không lại a."

"Cô không phải là biết thiêu quái sao?"

"Nhưng mà có trừng phạt cấp bậc, máu sẽ giảm ít."

Đối với sự chất vấn của Diệp Hiểu Hạ, Túy Trong Khêu Đèn cũng không trực tiếp trả lời cô, mà mang cô ngồi xe ngựa một đường chạy tới Phú Xuân sơn trang. Lộ trình từ Bạch Đế thành đến Phú Xuân sơn trang rất xa, ngồi xe ngựa mất gần một giờ, may mà xa phu, thuyền phu không từ chối chở hồng danh, bằng không hai người họ chỉ có thể lặn lội đường xa.

Phú Xuân sơn trang là một trạch viện rất lớn, chiếm một ngọn núi. Nghe nói vốn vô cùng phồn thịnh, lại không biết vì nguyên nhân gì mà trong một đêm suy bại, biến thành thiên đường của cương thi và quỷ hồn. Quái nơi này phân bố từ 40 cấp đến 48 cấp, người chơi có thể ở đây luyện cấp đến trên dưới cấp 53. Nhưng vì quái nơi này nhanh hồi sinh, công kích lại cao, hơn nữa còn có không ít quái tinh anh ở giữa đám quái phổ thông, khiến rất nhiều người chơi sợ hãi đối với khu vực này.

Cho nên, ở đây luyện cấp đều là tổ đội, hơn nữa đều ở bên ngoài sơn trang, rất ít người vào trong.

Bầu trời ở đây không có sáng trong như ở Bạch Đế thành, cũng không có sức sống bừng bừng. Ở đây nơi nơi u ám, xung quanh tràn ngập hơi thở chết chóc, thi thoảng còn nghe thấy tiếng cương thi rên rỉ từ dưới đất vọng lên, làm cho người ta mao cốt tủng nhiên(sởn tóc gáy).

https://thuviensach.vn

Ngoài Phú Xuân sơn trang có một quán tạp hóa nho nhỏ, vì ở đây không có vệ binh trông coi, nên người chơi hồng danh (nick đỏ) có thể ra vào tự do, khiến nơi này có một loại náo nhiệt khác hoàn toàn so với Bạch Đế thành. Hai người ở quán tạp hóa sửa sang đồ đạc xong, liền đi vào Phú Xuân sơn trang.

Vì quái ở đây nhiều, lại nhanh hồi sinh nên chỗ nào cũng trở thành điểm đánh quái, hai người đi vài bước, thấy năm sáu người ngồi canh ở một điểm, mấy người kia thấy họ đi đến, liền lập tức nói to: "Đã có người, bằng hữu khác muốn luyện cấp vào trong đi, xin nhường nhường!"

Mấy tiểu đội này đều có một vài người hồng danh, một bộ dáng khát máu, nhìn mấy người chơi khác như hổ rình mồi, có vài phần dọa người.

Đây là lần đầu tiên Diệp Hiểu Hạ nhìn thấy nhiều hồng danh ở chỗ luyện cấp như vậy, nhịn không được rụt cổ lại: "Nhiều hồng danh như vậy trông thật dọa người."

"Có gì mà dọa người, tôi còn chưa đủ đỏ sao?"

"Anh không giống." Diệp Hiểu Hạ thở dài một hơi, nhìn những hồng danh này, trong lòng có cảm giác mình nhỏ bé, giống như chỉ cần nhìn bọn họ một cái là sẽ trở thành đối tượng kế tiếp bị giết.

Túy Trong Khêu Đèn quay đầu nhìn cô một cái, không nói gì, chỉ đi chậm lại, đi bên cạnh cô, đồng thời cũng đem đại kiếm sau lưng ra, khiêng trên vai đầu.

Diệp Hiểu Hạ nhìn hắn một cái, trong lòng mềm ra, bộ dạng này, ý là lúc có nguy hiểm sẽ có phản ứng đầu tiên đi. Cô cười cười, tuy không nói gì, nhưng lại vô cùng cảm động. Cô chuyển đề tài: "Đã đi xa như vậy rồi, chúng ta muốn đi đến đâu luyện cấp?"

"Đằng sau sơn trang."

https://thuviensach.vn

"Cái gì!" Diệp Hiểu Hạ dừng chân, mở to mắt nhìn: "Khêu Đèn! Anh không bị sốt chứ! Tôi mới cấp 34, anh cũng mới cấp 36, ở bên ngoài đã khó ứng phó rồi, còn đi ra đằng sau, chỗ đó có BOSS đấy, vô cùng biến thái a!"

"Cô đi theo tôi là được." Túy Trong Khêu Đèn không dừng chân, chỉ lấy bầu rượu ra đổ vào miệng một ngụm, cười ha ha: "Nếu không, cô ở lại đây nhé?"

Đây? Lông tơ Diệp Hiểu Hạ đều đứng lên. Ở đây không phải cương thi thì là hồng danh, ở đây ngốc để chết à? Cô nhìn Túy Trong Khêu Đèn đã đi xa, tuy không cam lòng nhưng cũng chỉ có thể đi theo.

Quả nhiên, càng đi ra sau Phú Xuân sơn trang, càng ít người chơi, cuối cùng sau khi đi qua một cánh cửa, trước mặt chỉ còn lại cương thi đông nghìn nghịt đang lêu lổng, không còn người chơi nào. Tim Diệp Hiểu Hạ giống như sắp nhảy ra ngoài, cô thở cũng không dám thở lớn, chỉ gắt gao đi theo Túy Trong Khêu Đèn.

Vì toàn bộ quái đều không phát hiện ra hai người, nên hai người họ đứng ở cửa cũng coi như an toàn, bọn họ dán sát chân vào tường đi tới một căn phòng sắp sập.

"Lát nữa trèo lên trên thành tường, nhất định phải đi nhẹ nhàng, cấp bậc chúng ta thấp, nếu bị phát hiện nhất định sẽ chết." Túy Trong Khêu Đèn chỉ chỉ lỗ thủng trên tường, lại chỉ chỉ thành tường.

Diệp Hiểu Hạ gật gật đầu, động tác nhanh nhẹn trèo từ chân lên thành tường, tiếp đó Túy Trong Khêu Đèn cũng đi lên, hai người ở trên tường đi lại, bỗng Diệp Hiểu Hạ nghe thấy dưới chân "Ba" một tiếng, cương thi, quỷ hồn trong sân đều nhìn ra phía bọn họ.

Trong bóng đêm đen sì, Diệp Hiểu Hạ chỉ thấy một loạt ánh mắt xám ngắt như bóng đèn...

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Cấp Bậc Bay Vọt.

Diệp Hiểu Hạ cảm thấy hàm răng đều run lên. Tuy cô biết chết chỉ là giảm một cấp thôi, nhưng mà, dưới tình huống này, không khí âm trầm khủng bố tạo thành áp lực tâm lý rất lớn.

"Ách, Khêu Đèn, tôi, tôi, tôi không cố ý..." Diệp Hiểu Hạ nói không lưu loát.

Túy Trong Khêu Đèn lại lắc đầu, an ủi cô: "Không sao." Hắn lấy trong ba lô ra một cái túi, mở ra, bên trong đều là thịt nướng to bằng ngón tay cái, hắn cầm một nắm lên vứt về phía đám cương thi đang chạy tới chỗ họ.

Diệp Hiểu Hạ không hiểu hắn làm cái gì: "Làm gì vậy?"

"Một lát nữa bọn nó tụ tập lại đây, cô thiêu chúng nó đi!"

"Nhưng, bọn nó sẽ trèo lên đây, chúng ta đứng im sao?"

"Không sao, bản nhân đã có diệu kế!" Cũng không quản không khí hiện tại không khí khẩn trương cỡ nào, Túy Trong Khêu Đèn lấy bầu rượu ra đổ vào miệng, còn hướng về phía Diệp Hiểu Hạ cười xán lạn.

Nhìn hắn cười Diệp Hiểu Hạ cũng dần dần bình tĩnh lại, không khẩn trương như vừa nãy, vì thế nhìn hắn, gật đầu.

Mắt thấy đám cương thi, quỷ hồn kia càng ngày càng gần, Diệp Hiểu Hạ cũng càng ngày càng khẩn trương, nhưng Túy Trong Khêu Đèn bên cạnh lại vô cùng nhàn nhã, vừa uống rượu, vừa vứt thịt nướng ra xung quanh.

https://thuviensach.vn

Nói đến cũng thật kỳ quái, những cương thi, quỷ hồn kia vốn là định trèo lên tường, nhưng khi đi đến gần, lại đứng lại tranh nhau thịt nướng.

"Phóng hỏa." Túy Trong Khêu Đèn nhìn chúng tranh thịt nướng, lộ ra hàm răng trắng sáng, cười đến mức khiến người khác run sợ. Diệp Hiểu Hạ lập tức làm theo Túy Trong Khêu Đèn sai sử, phóng lửa xung quanh phòng, những cương thi quỷ hồn ở trong đám lửa giãy dụa vài cái, rồi toàn bộ đều ngã xuống.

Chẳng lẽ đã chết rồi? Không có khả năng, trên người bọn nó không có giá trị thương tổn, nhưng sao bọn nó lại bất động? Cô thấy lạ, hỏi Túy Trong Khêu Đèn. Túy Trong Khêu Đèn cười hắc hắc: "Chỉ cần tham ăn, đều sẽ chết vì lưỡi."

Diệp Hiểu Hạ hơi hơi sửng sốt, đột nhiên nghĩ tới, cô trừng lớn mắt nhìn Túy Trong Khêu Đèn, lại nhìn túi thịt nướng kia: "Anh bỏ mông hãn dược vào đây!"

"Bây giờ mới nghĩ ra, tôi không thể lừa gạt mình nói cô thông minh."

"Này không thông minh thì không thông minh! Anh thật là vô sỉ! Trên TV nói chỉ có tiểu nhân mới dùng phương pháp này." Diệp Hiểu Hạ trừng mắt nhìn hắn một lúc mới nhịn không được bật cười.

"Đúng vậy đúng vậy, nhưng mà, cũng chỉ có tiểu nhân trên TV mới sống trường mệnh (sống lâu) a, đại hiệp quang minh lỗi lạc đều chết sớm." Túy Trong Khêu Đèn đối với đánh giá của Diệp Hiểu Hạ không cho rằng đó là chê mà cho rằng đó là khen.

Phương pháp này tuy vô sỉ, nhưng thật sự là biện pháp tốt.

Một tuần tiếp theo, hai người chỉ ở trong sân này và tiệm tạp hóa bên ngoài, chẳng những sắp tới cấp 40, mà còn cùng thay được một bộ trang bị lục sắc cấp 40.

https://thuviensach.vn

Một ánh sáng vàng bay lên xung quanh Diệp Hiểu Hạ, cô rốt cuộc lên cấp 41, trên mặt cô lộ ra một nụ cười hưng phấn, tốc độ phóng hỏa cũng nhanh hơn. Túy Trong Khêu Đèn vừa vứt thịt nướng, vừa kỳ quái nhìn bộ dáng kia của cô: "Nhặt được vàng? Vui như vậy."

Diệp Hiểu Hạ cũng không trả lời, mà giải quyết xong một đám quái bị hôn mê, để Túy Trong Khêu Đèn xuống nhặt đồ. Khi Túy Trong Khêu Đèn trèo lên tường thành, hắn thấy Diệp Hiểu Hạ chìa tay cho hắn xem.

"Tay có vấn đề?"

Hắn nói xong nhận được ánh mắt xem thường của Diệp Hiểu Hạ, bất quá tâm tình của cô rất tốt, cô tiếp tục lắc tay về phía Túy Trong Khêu Đèn nói: "Xem, chuỗi hạt châu này đẹp nhỉ."

Ánh mắt Túy Trong Khêu Đèn rốt cuộc rơi xuống cổ tay Diệp Hiểu Hạ, trên cổ tay trắng nõn tinh tế đeo một chuỗi hạt châu màu xanh lam, ở trong hoàn cảnh u ám này, lại có một loại hàn ý dày đặc. Thứ này vừa thấy đã biết không phải đồ thường, vì thế, hắn giơ giơ mi: "Vũ khí?"

"Ân."

"Chuỗi hạt châu là vũ khí cao cấp của Âm Dương Gia, cô lấy ở đâu?"

Diệp Hiểu Hạ cũng không nhỏ nhen, lấy chuỗi hạt châu trên cổ tay, giao dịch cho Túy Trong Khêu Đèn xem thuộc tính."Từ con điêu hoàng kim tia chớp rơi ra, thế nào, không tệ nhỉ."

Vô Hoạn Châu: dùng gỗ cây vô hoạn cổ làm thành châu xâu (chuỗi hạt châu), tương truyền là thần khí có công hiệu đuổi ma trục quỷ, thích hợp đeo trên người. Trang bị lam sắc. Công kích: 98. Ma pháp +57. Thể chất +5. Nhanh nhẹn +5. Tăng thương tổn do pháp thuật gây ra: 15%, có 1% tỷ lệ phản xạ kỹ năng đối thủ công kích. Yêu cầu chức nghiệp: Âm Dương Gia. Yêu cầu cấp bậc: 41.

https://thuviensach.vn

Túy Trong Khêu Đèn vừa thấy thuộc tính, lông mày nhếch cao, nhịn không được chậc chậc: "Cừ thật, cư nhiên là trang bị lam sắc, trách không được cô vui như vậy."

(Cấp bậc trang bị mình sẽ để tên hán việt nhé. ví dụ màu trắng là bạch sắc, màu lục là lục sắc, màu tím là tử sắc nhé. Độ cao của trang bị theo màu là: Trắng, Lục, Lam, Tím, Vàng, Đen)

Diệp Hiểu Hạ càng cười đến mức không thấy mắt đâu, Túy Trong Khêu Đèn thấy trong sân lại có quái, giơ tay vứt ra một nắm thịt nướng ra phía đám cương thi: "Đến, đến, cho tôi thưởng thức uy lực của trang bị lam sắc một chút."

Cô cũng không nói nhiều, nhảy lên, hai tay vỗ vào nhau, chỉ thấy hai tay cô một cái biến thành đỏ tươi như màu chu sa, một cái biến thành màu lam nhạt sâu thẳm, tiếp theo một tia lửa từ tay cô phun ra, dừng lại ở trong phòng, lửa tràn ngập phòng.

Mà công kích càng lớn, vốn là một mảnh một trăm đỏ rực, bây giờ biến thành hai trăm.(ý là lúc trước chị đánh chỉ tạo ra thương tổn là -100, còn bây giờ là -200) Màu đỏ chói mắt kia khiến ánh mắt người xem như bị đốt cháy theo. Hai người đều không kiềm chế được nội tâm kích động, dẫn quái, thiêu quái càng lưu loát.

Khi hai người đang phóng hỏa thành nghiện, liền nghe thấy âm thanh gầm lên giận dữ từ xa truyền đến: "Là người phương nào giương oai ở Phú Xuân sơn trang?" Âm thanh lại sa lại câm (??), nhưng lại như từ đan điền lao ra, ong ong khiến màng nhĩ của người nghe đau đớn.

Diệp Hiểu Hạ nhíu mày, ngẩng đầu nhìn theo chỗ tiếng nói phát ra, chỉ thấy từ chỗ tối một người cao lớn khôi ngô đi ra, trên người hắn mặc áo giáp, bên hông treo một bình rượu vĩ đại, cô vội vã mở thuộc tính của nó, chỉ thấy bên trên trừ một chữ "Rượu", còn lại đều là dấu chấm hỏi.

https://thuviensach.vn

Nguy rồi, là BOSS.

Hai người họ đối với BOSS cũng không thấy lạ, chỉ là "Rượu" này lại không thể dùng mấy con BOSS khác đánh đồng, vì Diệp Hiểu Hạ phát hiện ký hiệu BOSS trên đầu nó là màu vàng.

Cô còn chưa kịp nói chuyện, đã thấy Túy Trong Khêu Đèn từ trên đỉnh nhảy xuống, vừa chạy vừa nói: "Đừng ngừng phóng lửa, phóng đại chiêu với BOSS!"

Đây là tất nhiên, dù hắn không nói, Diệp Hiểu Hạ cũng sẽ làm vậy. Chỉ là cô thật sự không ngờ đại chiêu của cô đánh vào BOSS chỉ bay lên một chữ đỏ buồn cười "-1".

Cư nhiên phòng cũng không phá được! Diệp Hiểu Hạ trong lòng cả kinh, ngẩng đầu nhìn thấy, Túy Trong Khêu Đèn vừa tiếp cận "Rượu" vậy mà bị hắn vung bình rượu lên đập bay ra ngoài, sau đó ầm ầm ngã xuống đất. Một công kích này khiến lượng máu của Túy Trong Khêu Đèn lập tức rơi mất hơn một nửa, cô khẩn trương, còn chưa kịp bảo Túy Trong Khêu Đèn lui lại, đã nghe thấy hệ thống kêu.

"Người chơi Tố xin gia nhập đội ngũ của bạn."

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Tố

Lúc này có thêm người hỗ trợ tất nhiên là tốt, Diệp Hiểu Hạ nghĩ cũng không nghĩ đã đồng ý cho người tên là Tố này nhập đội, tuy cô còn chưa nhìn thấy người ở chỗ nào, bất quá thêm một người trong đội ngũ sẽ cảm thấy kiên định hơn một chút...

Ngay tại lúc cô đồng ý cho gia nhập đội ngũ, cô bỗng thấy một bóng dáng sắc bén từ trên ngọn cây giống như tên bắn bay về phía "Rượu". Lực đạo của hắn thật lớn, khi hắn tiếp cận Rượu, liền thấy thân thể Rượu bắn ra ngoài.

Rượu nằm trên mặt đất giận dữ, từ trên đất đứng lên, hét một tiếng về phía Tố, liền đem bình rượu trong tay hung hăng đập xuống đất, chỉ cần chỗ nào trên đất có rượu, thì đều có cương thi chui từ dưới đất lên. Trong lúc đó chỉ thấy bóng dáng Tố bị bao vây ở giữa biển quái, ngay tại lúc Diệp Hiểu Hạ lo lắng hắn sẽ chết không thể nghi ngờ, cô chỉ thấy một tia sáng lóe lên lạnh lẽo, tiếp đó là mấy tia sáng màu lam sáng rọi cực nhanh chém trên người Rượu, sau đó toàn bộ ngã xuống.

Không khí có chút quỷ dị.

Trong sân u ám có một kiếm sĩ mặc áo choàng màu đen, lấy hắn làm trung tâm, trên đất la liệt mấy chục cỗ thi thể cương thi, mà trong đó dễ nhìn nhất chính là cỗ thi thể vĩ đại của Rượu.

Một trận gió lạnh thổi tới, thổi bay tóc hắn.

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ vẫn đứng trên tường lăng lăng nhìn hắn, trong đầu óc chỉ còn lại hình ảnh vừa rồi dáng người sắc bén, kỹ năng hoa lệ cùng với thương tổn biến thái. Giây sát BOSS... Người này, quá cường hãn.

Hắn rốt cuộc là ai?

Diệp Hiểu Hạ đang nghĩ như vậy, liền thấy Tố thu kiếm, xoay người lại, ánh mắt sắc bén liền bắn về phía cô. Diệp Hiểu Hạ vừa thấy, nhịn không được nuốt một ngụm khí lạnh, cư nhiên, cư nhiên là hắn!

Túy Trong Khêu Đèn nhìn tên trong tiểu đội, mày nhăn lại, hắn nhìn Tố đứng ở cách đó không xa, mang theo một tia nghi hoặc: "Tố? Cấp bậc của anh sao lại ở đây?"

Tố chuyển ánh mắt, nhìn thoáng qua Túy Trong Khêu Đèn, gió thổi bay tóc hắn lộ ra trán hắn: ở giữa có một khỏa chu sa màu đỏ chói mắt. Hắn thu hồi ánh mắt, lẳng lặng nhìn Diệp Hiểu Hạ, khóe môi khinh động, hai từ lạnh bạc mà hờ hững được phun ra: "Nhiệm vụ."

Đáp án của hắn tựa hồ đã thuyết phục được Túy Trong Khêu Đèn, hắn buông mi, nở nụ cười: "Đa tạ ra tay cứu giúp."

Bất quá, Diệp Hiểu Hạ lại bán tín bán nghi với đáp án này, đối mặt với ánh mắt của Tố, trong lòng cô loạn thành một đoàn, thậm chí ngay cả hô hấp cũng không còn bình tĩnh. Xong rồi, xong rồi, người này sẽ không phải thật là lòng dạ hẹp hòi tới tìm cô báo thù chứ.

Vội vàng thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn về một phía, giống như đang thưởng thức phong cảnh.

Túy Trong Khêu Đèn tựa hồ không nhận ra không khí quỷ dị giữa hai người, động tác nhanh nhẹn sờ trang bị, sau đó cười với Diệp Hiểu Hạ: "Hiểu Hạ! Cô xem Rượu này cho tôi cái gì này!"

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ quay đầu, chỉ thấy trong tay hắn cầm một thanh đại kiếm tạo hình bá đạo, trên thân kiếm phát ra ánh sáng sâu kín, hiển nhiên là trang bị lam sắc. Chỉ nhìn thoáng qua, cô lại thấy ánh mắt im lặng của Tố, vội vàng lại hoảng loạn chuyển ánh mắt, lung tung có lệ : "A, thật tốt, thật tốt."

"Túi đầy, chúng ta về đi." Túy Trong Khêu Đèn hướng về phía Diệp Hiểu Hạ cười, hắn đi qua bên cạnh Tố, chắp tay cười: "Vừa rồi thật sự là cám ơn anh, chúng tôi muốn về tiệm tạp hóa, sẽ không cùng anh..."

Hắn mới nói được một nửa, giọng nói lạnh lẽo của Tố đã khiến những lời còn lại của Túy Trong Khêu Đèn nghẹn ở cổ: "Tôi cũng về."

Không khí càng quỷ dị, trầm mặc bao quanh ba người, Diệp Hiểu Hạ nhìn Tố đi ở phía trước, lại nhìn nhìn Túy Trong Khêu Đèn đi bên cạnh, chỉ cảm thấy buồn muốn chết. Một đường đi đến tiệm tạp hóa, Túy Trong Khêu Đèn đem đồ trên người giao cho Diệp Hiểu Hạ, sau đó nói: "Tôi muốn logout, ngày mai còn có việc, cô cũng mau xuống đi."

"Uh, về Bạch Đế Thành một chuyến rồi logout."

"Bán đồ cũng không cần gấp, nó sẽ không chạy mất, logout sớm một chút đi ngủ đi." Túy Trong Khêu Đèn nhìn Tố ở một bên đang cúi đầu nhìn hàng trong tiệm tạp hoá, nhíu nhíu mày, hạ giọng nói với Diệp Hiểu Hạ nói: "Cô nhanh logout đi."

Diệp Hiểu Hạ gật gật đầu, cười khổ đáp ứng. Cô cũng muốn đi ngủ sớm, bất quá, cả tuần không bán được chút gì, tiền gửi ngân hàng vẫn là bảy vạn năm. Tính ngày, mai là lúc bọn họ đến đòi tiền, nếu không chuẩn bị tốt, cô cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nghĩ đến khoản nợ này, cô nhịn không được can chiến(??). Tuy trong khoảng thời gian này cô luôn luôn để mình đắm chìm trong trò chơi, nhưng mỗi lần logout, món nợ khổng lồ kia khiến cho cuộc sống hàng ngày của cô bất an. Vừa rồi đang đánh quái, Tương Tư Túy đã bảo cô về Bạch Đế

https://thuviensach.vn

Thành giao dịch. Bây giờ với cô một chút tiền trinh cũng không thể buông, lại càng không nói tới việc thu hoạch phong phú, cho nên, một chuyến này cô nhất định phải đi.

Những lời này tất nhiên là cô không nói với Túy Trong Khêu Đèn, chỉ nói có lệ với hắn vài tiếng. Bộ dáng Túy Trong Khêu Đèn nhìn là thấy có việc gấp, tuy vẫn là một bộ dáng muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì logout.

Trong đội chỉ còn lại Diệp Hiểu Hạ và Tố, không khí bỗng chốc trở nên xấu hổ đến cực điểm. Vốn định cứ kệ như vậy rời đi, nhưng lại sợ làm hắn tức giận, suy nghĩ thật lâu, Diệp Hiểu Hạ mới đi đến bên cạnh hắn, nhẹ nhàng nói: "Tôi muốn về Bạch Đế Thành một chuyến."

Tố ngẩng đầu nhìn cô gái đứng ở bên cạnh, cô thật vâng lời, một bộ dạng khiếp đảm. Người có bộ dáng như vậy có cái gì đáng giá Vân Ẩn để ý? Đáy lòng hắn hơi trầm xuống, gật đầu, xem như đáp ứng cô.

Diệp Hiểu Hạ lúc này như trút được gánh nặng gật đầu, mở hồi thành thạch. Ánh sáng lóe lên, người cô đã đứng ở trước mặt xa phu Bạch Đế Thành.

Thở ra một hơi, Diệp Hiểu Hạ vừa phát tin cho Tương Tư Túy, vừa đi vào thành. Tương Tư Túy nhận lời, hẹn cô gặp mặt, chỉ là lần này cũng không hẹn ở kho hàng, mà là ở Trà Hương lâu.

Tuy lòng đầy nghi hoặc, nhưng Diệp Hiểu Hạ vẫn mang theo trang bị, đi đến Trà Hương lâu.

Thời gian hình như là quay ngược lại, vẫn là lầu ba, vẫn là phòng "Thanh Sơn Bích Thủy", cô bị Hồng đưa vào.

Trong phòng, vẫn là nam tử mặc áo choàng lam nhạt, quay đầu nhìn cô, mỉm cười: "Diệp Hiểu Hạ, đã lâu không gặp."

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ nhìn Không Đồng mỉm cười, lại nhìn nhìn Hồng và Tương Tư Túy đứng ở một bên tâm bỗng nhiên trầm xuống.

Cho dù cô ngu ngốc, cũng có thể nhận ra được, hôm nay không đơn giản chỉ là buôn bán như vậy.

Cô cũng hướng về phía Không Đồng gật gật đầu, lộ ra một nụ cười cứng ngắc: "Đã lâu không gặp, Không Đồng."

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Ý Gì A?

Đi ra khỏi Trà Hương lâu Diệp Hiểu Hạ nhịn không được thở dài một hơi, thuận tay lau trán. Tuy trên mặt không có gì, nhưng cô vẫn cảm thấy trên mặt đều là mồ hôi lạnh. Cô còn nghĩ là việc gì to lớn đâu, chỉ là bảo cô vào hội thôi, tạo thanh thế to như vậy, dọa chết cô.

Mấy người này không biết là từ khi bị một đám người đòi nợ, cứ nhìn thấy trận thế lớn như vậy cô lại đổ mồ hôi. Sửa sang quần áo trên người, Diệp Hiểu Hạ cảm thấy thời tiết không tệ, bây giờ tốt xấu gì cô cũng là người có tổ chức a.

Chân vừa ra khỏi Trà Hương lâu, Diệp Hiểu Hạ đã thấy bóng dáng màu đen kia tựa vào cửa Trà Hương lâu, trong lòng cô lại căng thẳng, nhịn không được nhíu mày. Không thể nào, người này lại đến Bạch đế thành, chẳng lẽ hắn có việc gì trùng hợp đến đây sao?

Đứng ở đó, Diệp Hiểu Hạ nhìn Tố, cố gắng khuyên bản thân, thực ra người này căn bản không nhìn thấy cô, cô chỉ cần làm bộ như không nhận ra hắn, quay đầu đi là được. Đúng, cứ làm như vậy là được.

Có đôi khi, khi muốn làm việc gì thì phải lập tức làm luôn, bằng không sẽ hối không kịp. Diệp Hiểu Hạ bây giờ chính là như vậy, cô chỉ do dự một chút, Tố đã ngẩng đầu lên nhìn cô. Dưới ánh mắt sắc bén kia, Diệp Hiểu Hạ thật sự không có biện pháp làm như không thấy, vì thế cô chầm chậm lê tới bên cạnh Tố, cười gượng.

https://thuviensach.vn

Tố chỉ lẳng lặng nhìn cô, khiến Diệp Hiểu Hạ phải đem nụ cười gượng kia nuốt vào bụng. Cô giật giật khóe miệng, túm tóc: "Chuyện hôm đó tôi không cố ý, thực ra là hôm đó, thực ra, tôi không nhằm vào anh, cái kia... Định đánh quái, ha ha, ha ha, ha ha..."

Nhìn biểu cảm lạnh lùng của Tố cuối cùng Diệp Hiểu Hạ cũng thấy chột dạ, cô cũng không làm chuyện gì xấu, tại sao lúc này cô có cảm giác như bản thân mình đã làm chuyện xấu nhỉ?

"Kia, muộn rồi, tôi muốn logout đi ngủ, ngày mai tôi còn có việc." Diệp Hiểu Hạ càng ngày càng cảm thấy kỳ quái, cuối cùng, dứt khoát lấy ra logout đại pháp lúc nào cũng đúng.

Tố gật đầu: "Được."

Diệp Hiểu Hạ lập tức chuẩn bị logout, trước lúc bóng cô bóng biến mất, cô bỗng nghe thấy Tố nói: "Tôi chờ cô."

Gì, gì, gì? Con tôm? Cô nghe lầm đi. Nhìn CG xuất hiện liên tiếp sau khi logout, Diệp Hiểu Hạ không ngừng nói với bản thân, cô nhất định là nghe lầm.

Tuy rằng tiền bán trang bị có thể đã được mười vạn, nhưng cứ nghĩ đến việc phải đối mặt với bọn người hung thần ác sát đó. Diệp Hiểu Hạ vẫn không ngủ được, cô nằm trên giường, không buồn ngủ, đợi đến lúc trời sáng hẳn, cô rốt cuộc không làm khó bản thân đứng dậy. Mang một đôi mắt thâm quầng đến ngân hàng rút tiền, rút mười vạn đồng tiền mặt, nơm nớp lo sợ về phòng, chờ đám người kia đến lấy tiền.

Ngồi đợi trong phòng thật lâu, Diệp Hiểu Hạ mơ mơ màng màng ngủ mất.

Cô mơ một giấc mơ rất đẹp, trong mơ, cô có một thân trang bị cực phẩm, cấp bậc siêu cao, đứng trên tường thành của Bạch đế thành, quăng

https://thuviensach.vn

một hỏa cầu ra phía Tố âm tình bất định kia, hắn bị đánh bay ra thật xa. Diệp Hiểu Hạ đứng ở trên tường thành cười vô cùng đắc ý, đó gọi là sảng khoái, chỉ là dưới chân tường thật không an phận, sao lại bị rung? Cô tung người từ trên tường thành xuống, động tác tuyệt đẹp, thân thủ nhanh nhẹn, khiến toàn bộ người vây xem đều nhiệt liệt vỗ tay.

Chỉ là lúc rơi xuống đất, sao lại có thể dẫm vào một cái vỏ dưa hấu?Một bộ dạng chó ăn ***, Diệp Hiểu Hạ chật vật ngẩng mặt nhìn, chỉ thấy xung quanh không còn người vây xem, không còn ở Bạch đế thành, cách đó không xa chỉ thấy Tố khiêng hỏa tiễn hét to với cô: "Ta muốn đại diện ánh trăng tiêu diệt ngươi!"

Này, đây là cái gì a!

Hoả tiễn ầm ầm rung động, Diệp Hiểu Hạ hai tay vung loạn xạ xông ra ngoài. Cô hét to một tiếng, đột nhiên mở to mắt. Lại phát hiện hai tay cô đang vung loạn, cũng may đây cũng không phải chỗ trời xanh mây trắng gì, mà là giường cô. Ở trong phòng khách truyền đến tiếng đập cửa vĩ đại, giống như định phá tan cửa phòng chống trộm.

Cùng với tiếng đập cửa là tiếng Dì Lưu gọi: "Hiểu Hạ, cháu có nhà không? Có nhà không?"

Thế là, Diệp Hiểu Hạ giật mình, từ trên giường bật dậy, theo bản năng sờ sờ túi tiền dưới gối đầu, xác nhận tiền vẫn còn, mới vừa trả lời vừa đi mở cửa.

Có lẽ là Diệp Hiểu Hạ mở cửa nhanh quá, cũng có lẽ là Dì Lưu quá chuyên chú đập cửa, không nghe thấy Diệp Hiểu Hạ trả lời, nên khi Diệp Hiểu Hạ mở cửa, thân thể tròn vo của Dì Lưu cũng đổ xuống. Nếu không phải Diệp Hiểu Hạ nhanh tay lẹ mắt, đỡ lấy người bà, đoán chừng, hôm nay Dì Lưu có thể sẽ gãy hai cái răng cửa.

https://thuviensach.vn

"Ai ui, Dì Lưu, dì đây là..." Diệp Hiểu Hạ không kịp nói gì, nhìn thấy người ngoài cửa, mặt cô không khỏi trắng bệch ra. Hôm nay không có nhiều người đến giống lần trước, chỉ có hai tên, một là tên ngậm tăm, một tên khác là người trẻ tuổi. Bọn họ một thả lỏng suy sụp đứng, một lười biếng dựa vào lan can.

"Hiểu Hạ. Hiểu Hạ!" Dì Lưu vừa đứng ổn, liền kéo tay Diệp Hiểu Hạ, cảnh giác nhìn chằm chằm hai người kia nói: "Bọn họ nói đến tìm cháu! Làm sao có thể! Cháu xem, cháu làm sao có thể nhận thức người lai lịch không rõ như vậy!"

"Lão thái bà chết tiệt, bà còn tiếp tục nói bậy, cẩn thận tôi đánh bà đấy!" Tên ngậm tăm cau mày, vô cùng kiêu ngạo uy hiếp.

Dì Lưu lại anh dũng không sợ, thậm chí muốn xắn tay áo cùng hắn lý luận, nếu không phải Diệp Hiểu Hạ ngăn bà, đoán chừng trận chiến nước miếng này là không thể tránh né."Dì Lưu, bọn họ tới lấy đồ của Bạch Thiên Minh để lại, không có việc gì."

"Như vậy?" Dì Lưu thoạt nhìn rất nghi ngờ, bà nhìn Diệp Hiểu Hạ lại nhìn hai tên đó, lại quay đầu nhìn Diệp Hiểu Hạ: "Hiểu Hạ a, chúng ta là xã khu văn minh..."

"Dì, cháu biết, thật sự là đến lấy đồ, không có gì đâu." Diệp Hiểu Hạ rất sợ cứ tiếp tục kéo dài sẽ làm lộ chuyện nợ nần ra, nếu như vậy, có khi chủ nhà sẽ đến đuổi cô ra khỏi nhà. Nếu thật sự như vậy... Quỷ mới biết còn có thể xảy ra chuyện gì. Vì thế cô vội vã đánh gãy lời Dì Lưu nói.

Dì Lưu thấy Diệp Hiểu Hạ đã nói như vậy, không khỏi lại giáo huấn hai tên một chút, phẫn nộ không vui rời đi.

Mắt thấy Dì Lưu đã đi xuống lầu, Diệp Hiểu Hạ mới thở dài một hơi, giải quyết một phiền toái, chỉ là phiền toái chân chính còn ở trước mặt. Cô nghiêng người, nói với hai cái người: "Mời vào."

https://thuviensach.vn

Tên ngậm tăm đắc ý cười, cũng không đi vào, mà hướng về phía người trẻ tuổi cười cười, mời hắn vào trước.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Đây Đến Cùng Là Cái Gì?

Người trẻ tuổi kia làn da hơi hơi có màu tiểu mạch, người hơi gầy, mặc cực quần áo hưu nhàn và áo khoác rất phổ thông, nếu không phải đứng chung một chỗ với tên ngậm tăm, Diệp Hiểu Hạ cảm thấy đây là một người thường đầy đường đều có. Nhưng bởi vì sự tồn tại của tên ngậm tăm bên người anh ta, thái độ của Diệp Hiểu Hạ với thanh niên này thật sự không khách khí.

Vừa vào phòng, người trẻ tuổi trước đã bị sự trống trải trong phòng làm chấn động một chút, sau đó giống như những người khác, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, thì nghe thấy tiếng ho khan của anh ta vọng lại, quanh quẩn trong phòng. Diệp Hiểu Hạ nhìn hai người cố gắng bình tĩnh nói: "Hai người đợi lát nữa đi, tôi đi lấy tiền."

"Uy, Diệp Hiểu Hạ sao cô không rót một chén nước." Tên ngậm tăm thấy Diệp Hiểu Hạ đi vào trong buồng, không đón tiếp hai người thì hô, thái độ đúng là kiêu ngạo đến mức người ta cảm thấy đáng đánh đòn.

"Có nước uống hệ thống cung cấp, muốn hay không? Tôi rót hai chén cho các người." Tuy rằng giọng điệu của Diệp Hiểu Hạ không đến mức ác liệt, nhưng cũng không có bao nhiêu thân thiết.

"Bắt nó lại cho tao! Tao lập tức bắt mày đi..." Tên ngậm tăm còn muốn tiếp tục biểu hiện tính cách ác bá của mình, nhưng lại bị người trẻ tuổi kia kéo lại, anh ta nói với Diệp Hiểu Hạ mặt không biểu cảm: "Không có việc gì, cô đi lấy tiền đi."

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ thế này mới xoay người, nhỏ giọng oán hận hừ một tiếng đi vào trong buồng, lấy tiền từ dưới gối đầu ra. Đi đến phòng khách trống rỗng, cô đưa mười vạn đồng tiền cho tên ngậm tăm, mang theo vài phần đè nén chán ghét nói: "Đây là mười vạn đồng, còn lại tôi sẽ tiếp tục nghĩ biện pháp ."

Đối với túi tiền nặng trịch kia, tên ngậm tăm biểu hiện ra hơi hơi nghi hoặc, nhưng loại cảm xúc này bị che dấu rất nhanh. Hắn cầm túi tiền, mở ra nhìn, cười lạnh một tiếng: "U, tôi nhưng là nhìn không ra, cô còn có thể làm ra mười vạn đồng." Nói xong hắn lên lên xuống xuống đánh giá Diệp Hiểu Hạ, khóe miệng lộ ra tươi cười âm hiểm: "Bằng thân thể nhỏ bé này của cô, dựa vào cái gì làm ra mười vạn đồng vậy ?"

"Cái này không liên quan mày!" Diệp Hiểu Hạ nghe tên ngậm tăm nói, theo bản năng nhích lại gần phòng ngủ, không thể để cho bọn họ phát hiện bản thân có như vậy máy trò chơi cao cấp, nếu cái máy đó bị cầm đi, cô cái gì cũng không có .

Tên ngậm tăm thấy bước chân Diệp Hiểu Hạ nhích về phía phòng ngủ, tiến lên vài bước, một phen phóng đi mở phòng ngủ Diệp Hiểu Hạ. Diệp Hiểu Hạ vội vàng túm hắn lại: "Mày muốn làm gì!"

"Trong phòng mày có cái gì? Đóng cửa nhanh như vậy, có phải không có cái gì không để người khác thấy hay không!"

"Đó là phòng ngủ của tao! Mày muốn làm gì!" Diệp Hiểu Hạ cũng không quản tên ngậm tăm đẩy thế nào, cứ túm hắn không buông tay.

Cây tăm nam tức giận, vốn định đánh Diệp Hiểu Hạ hai bạt tai, lại không biết vì sao, tay nâng lên lại buông, cuối cùng đẩy cô ra một phen đẩy cửa buồng trong ra. Nhìn thấy máy trò chơi trong phòng, tên ngậm tăm hơi hơi sửng sốt, sau đó dựng thẳng lông mày la hét với Diệp Hiểu Hạ: "Mày có tiền không trả, cư nhiên mua thứ đồ hư này? !"

https://thuviensach.vn

"Đây là do Bạch Thiên Minh mua ! Không là tao mua !" Diệp Hiểu Hạ thấy đã bị phát hiện, cũng buông tha cho việc tiếp tục lôi kéo tên ngậm tăm, giọng cô không lớn, nhưng lại mang theo vài phần kiên trì rất nhỏ: "Hắn ta mua, tôi có biện pháp nào!”

Nam tử trẻ tuổi thấy hai người đúng trước cửa phòng ngủ, cũng kỳ quái là cái gì, vì thế đi vào thì thấy, sau đó nhướng lông mày lên, hắn hỏi Diệp Hiểu Hạ: "Tiền này của cô là chơi Cực Hạn mà có ?"

Hai người nghe thấy hắn nói thì quay đầu nhìn, tên ngậm tăm lập tức dùng vẻ mặt tươi cười muốn đi lên nói gì đó, nhìn thấy vẻ mặt của hắn thì tự giác ngậm miệng.

Diệp Hiểu Hạ nhìn thấ biểu cảm tên ngậm tăm không khỏi nhìn thanh niên này thêm vài lần, "Phải."

Nam tử tuổi trẻ lên lên xuống xuống đánh giá Diệp Hiểu Hạ, sau đó cong khóe miệng, thấp giọng nói: "Mới chơi một tháng đã có mười vận đồng, thậy là khó thấy."

"Tam gia ngài nói cái gì?" Tên ngậm tăm hiển nhiên không nghe rõ nam tử tuổi trẻ than thở cái gì, vì thế đi lên hỏi.

"Không có gì, tiền lấy được rồi thì đi thôi." Người được gọi là tam gia lại nhìn nhìn Diệp Hiểu Hạ, bảo tên ngậm tăm rời khỏi.

"Tam gia, cái máy trò chơi này có thể bán được tiền, mang đi đi!"

"Không được." Tam gia liếc mắt nhìn tên ngậm tăm một cái, tên ngậm tăm lập tức không dám nhiều lời. Tam gia kia hừ hừ mũi, những người này thật là không có đầu óc, chỉ biết làm chuyện mổ gà lấy trứng.

"Uy! Cầm tiền rồi phỉa viết giấy ! Tao chỉ còn thiếu một trăm năm mươi vạn ." Diệp Hiểu Hạ thấy hai người muốn đi, lập tức ngăn bọn họ lại.

https://thuviensach.vn

"Một trăm năm mươi vạn ! Diệp Hiểu Hạ, mày không học tiểu học đếm số sao ?" Tên ngậm tăm trợn tròn mắt: "Mày là vay nặng lãi, mày có biết cái gì là vay nặng lãi không? Chỉ cần một ngày không trả hết tiền thì có tiền lãi! Tiền lãi một tháng của Bạch Thiên Minh là hai mươi vạn! Mười vạn đồng này ngay cả lãi của tháng này cũng chưa đủ, giờ mày thiếu không phải là một trăm sáu mươi vạn tháng trước, mà là một trăm bảy mươi vạn tháng này!"

"Mày nói cái gì!" Diệp Hiểu Hạ cơ hồ nhảy lên, lập tức muốn lý luận với tên ngậm tăm, mới nói vài câu thì nghe thấy cửa phòng lại bị gõ cạch cạch. Cô sửng sốt, mang theo cảnh giác hỏi: "Ai ?"

Người bgoài cửa không nói chuyện, không khí trong phòng cũng trầm xuống. Tên ngậm tăm đẩy Diệp Hiểu Hạ một phen, bĩu môi ý bảo cô đi mở cửa, Diệp Hiểu Hạ bị hắn đẩy lảo đảo, vừa oán hận hừ , vừa đi về phía cửa.

Cách mắt mèo nhìn thấy, là bác gái Trần, cô yên lòng, kéo cửa ra."Bác Trần, cái gì..."

Lời còn chưa dứt, biểu cảm trên mặt cô cứng lại. Thì ra phía sau bác gái trần còn đứng vài người, không ngoại lệ mặc đồng phục xanh đen, nhìn một thân này thì rõ, không phải cảnh sát còn có thể là ai? Bọn họ đều bản che mặt, người cầm đầu thấy cô thì hỏi: "Cô là Diệp Hiểu Hạ đúng không?"

Nhìn thấy chế phục kia, bỗng nhiên Diệp Hiểu Hạ thấy hơi choáng váng, cô gật gật đầu, xem như xác nhận.

"Chúng ta nhận điện thoại, nói nơi này đang tiến hành giao dịch phi pháp." cảnh sát cầm đầu nói xong thì nhìn vào trong phòng: "Có thể cho chúng tôi vào một chút không?"

"Ai nói chứ! Nào có giao dịch trái pháp luật gì!" Tuy rằng vay nặng lãi cũng không hợp pháp, nhưng nếu nói giao dịch trái pháp luật thì khiến người ta cảm thấy rất kỳ quái ! Cô vội vã lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Bác gái Lưu còn nhanh hơn cảnh sát chen vào trong phòng, chỉ vào tên ngậm tăm và tam gia thở phì phì nói: "Bọn họ vừa nhìn sẽ đã biết không phải người tốt! Hiểu Hạ, Con đừng sợ! Bác gái làm chủ cho con!"

Đầu Diệp Hiểu Hạ to ra, cái gì vậy nè !

Cảnh sát cũng đi theo vào, lập tức có người cầm tiền trên tay tên ngậm tăm, thế này càng nói không rõ ràng .

"Đây là bạn cùng phòng của tôi thiếu tiền bọn họ, tôi chỉ là giúp đỡ còn một chút, có thể có cái gì chứ!" Diệp Hiểu Hạ vô cùng bất mãn với việc cảnh sát xuyên tạc, so với tam gia kia, nàng và tên ngậm tăm là trăm miệng khó biện bạch .

"Đúng vậy đúng vậy, chúng tôi chỉ là tới đòi nợ, thế nào thành giao dịch phi pháp!"

"Đừng dài dòng, đi về một chuyến thì cái gì cũng rõ ràng !"

Bất luận ba người nói gì, mười vạn đồng tiền kia giờ này khắc này thật giống như chứng cứ vĩ đại xác minh chỉ trích của cảnh sát.

Cứ như vậy, Diệp Hiểu Hạ từ khi sinh ra lần đầu tiên long trọng bị mời đi tham quan cục công an...

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Mỗi Người Đều Có Lần Đầu Tiên

Xã hội mới bây giờ chính là tốt, Trung Quốc mới chính là tốt.

Nếu đặt ở xã hội cũ, bị gọi đến bên trong cục công an, không chết cũng lột da.

Lúc này Diệp Hiểu Hạ ngồi trong một gian phòng họp sửa thành phòng thẩm vấn, ánh sáng đầy đủ, không giống trên TV chiếu cái loại chỉ có một ngọn đèn, cũng không có song sắt gì đó. Một nam một nữ hai người ngồi đối diện cô, thái độ tương đối tốt, ít nhất tốt hơn tên ngậm tăm. Mà trên tường sau lưng bọn họ viết mấy chữ to, khiến cô nhìn thế nào cũng thấy kỳ quái.

Kháng cự thì nghiêm, bộc trực thì lượng.

Rõ rang cô không làm gì, vì sao vừa ngồi xuống cô liền cảm thấy cô giống như một người tội ác tày trời vậy?

Về phần toàn bộ quá trình, Diệp Hiểu Hạ cảm thấy như lọt vào sương mù.

Tra tấn bức cung? Không có.

Vu oan giá hoạ? Càng không có.

Diệp Hiểu Hạ nhìn cốc giấy trước mặt, sương khói lượn lờ thuyết minh này chén nước mới rót không lâu.

https://thuviensach.vn

Nữ cảnh sát nhân dân xoay xoay bút, nhìn cô: "Ngươi xác nhận là còn tiền? Không có việc."

Diệp Hiểu Hạ sắp khóc rồi, cô đã nói vô số lần, sao vẫn còn hỏi vậy ? "Đúng vậy, bạn cùng phòng trước đây của tôi thiếu tiền bọn họ, giờ hắn đi rồi, tôi giúp hắn trả số còn lại."

Thực ra cô nghĩ nói cô là bị ép buộc hơn nữa đó là bọn cho vay nặng lãi, nhưng nếu nói như vậy ... Mạng nhỏ của cô có có giữ được không? Tính cục công an này an toàn, nhưng cô cũng không thể trong ở cục cảnh sát cả đời.

"Được rồi, cô đi đi, nếu có chuyện gì chúng tôi sẽ gọi cô." Nữ cảnh để cô đóng dấu tay lên lời khai, sau đó đóng lại, ý bảo nam cảnh sát bên cạnh mang Diệp Hiểu Hạ ra ngoài.

Con tôm? Cái này cũng chưa tính xong ? Còn tùy thời gọi đến ! Có lầm không vậy! Cô là trên trời xuống đất tuyệt vô cận hữu một người lương dân, giờ lại vào sổ đen của cục công an! Diệp Hiểu Hạ thật muốn trực tiếp tìm khối đậu hủ đâm chết đi, cô phải đối mặt với liệt tổ liệt tông thế nào đây ? (yên hoa: ngươi có liệt tổ liệt tông mị...)

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Diệp Hiểu Hạ thấy tam gia vừa vặn cũng đi ra từ một gian khác: đi ra từ trong phòng thẩm vấn, mà tên ngậm tăm lập tức nghênh đón, cúi đầu khom lưng nịnh nọt. Cảnh sát đi theo tam gia kia vốn vẻ mặt tươi cười nói chuyện với tam gia, vừa quay đầu thấy tên ngậm tăm cái dạng này không khỏi nhăn mày lại, tức giận đẩy hắn một chút, sau đó nói với người phía sau: "Hai người đi ký tên, cầm đồ về."

Ép buộc như vậy đã là hơn bốn giờ chiều , Diệp Hiểu Hạ mới nhớ tới còn chưa ăn cơm trưa, đói đến nỗi ngực dán vào lưng. Ba người đứng ở cửa cục công an, người lui tới thường thường nhìn ba người, ánh mắt kia, biểu

https://thuviensach.vn

cảm kia khiến Diệp Hiểu Hạ lập tức nhấc chân muốn rời đi, cũng không nghĩ bị tên ngậm tăm kéo lại: "Ai cho cô đi !"

"Buông ra, còn bộ dáng gì nữa." Tam gia nhìn bộ dáng tên ngậm tăm cau mày trách cứ một tiếng. Tên ngậm tăm vội vàng buông Diệp Hiểu Hạ ra, mang theo chút lấy lòng lui ra phía sau tam gia, cầm gói tiền, không ở nói chuyện.

Diệp Hiểu Hạ sửa sang lại quần áo, có chút kinh hồn chưa định, đối với những người này cô luôn nhớ tới chuyện ngày đó.

Tam gia lại nhìn Diệp Hiểu Hạ một cái, sau đó nói: "Tháng sau, chuẩn bị tiền cho tốt." Nói xong cũng không đợi Diệp Hiểu Hạ trả lời, xoay người bước đi , tên ngậm tăm thấy tam gia xoay người đi, cũng đi theo, nhưng, trước khi đi còn bĩu môi trừng mắt uy hiếp Diệp Hiểu Hạ một phen.

Tháng sau... Diệp Hiểu Hạ dùng sức nắm tóc, trời ạ ! Thế nào tiền còn càng ngày càng nhiều, có còn muốn cho cô sống không! Rối rắm một hồi cô thở dài một hơi không thèm nghĩ nữa, dù sao loại chuyện này cũng sẽ không thể chuyển tốt, không nghĩ thì sẽ không đồi bại, cứ như vậy đi, quản hắn làm gì.

Giờ cô có một loại có rận không sợ ngứa, thật là bất đắc dĩ. Giờ cô chỉ hy vọng nhanh chóng có tin tức Bạch Thiên Minh, quăng bỏ cục nợ này mới được.

Lắc lư một trận trên đường cái, ăn một chén mỳ thịt bò như khao thưởng bản thân, Diệp Hiểu Hạ chậm rì rì đi thong thả khoan thai đi về nhà.

Trở về nhà, cũng không biết có phải sau khi ăn no về sau đặc biệt dễ dàng mệt rã rời, cô vậy mà lại nặng nề ngủ, vừa ngủ dậy thì trời đã tối rồi. Cô vội vã rửa mặt một phen, đi vào máy trò chơi, vừa mới login, cô liền thấy một đại kỳ tạo hình rất khác biệt bay tới chỗ của cô, nàng giật mình

https://thuviensach.vn

một cái vội vàng nhảy qua một bên, không nghĩ đụng ngã một tường thịt mềm nhũn.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi!" Diệp Hiểu Hạ vội vàng cúi đầu xin lỗi, thật là, sao lần nào cô cũng không tìm nơi kín đáo logout, lại logout ở nơi náo nhiệt như cửa Trà Hương lâu này, không phải tìm phiền toái cho mình sao sao?

"Không sao." Cổ tỉnh không dao động thanh âm bình tĩnh truyền đến từ đỉnh đầu, tóc gáy Diệp Hiểu Hạ dựng thẳng lên, sẽ không là hắn chứ. Cô đã logout 24 giờ , người này không có khả năng còn ở nơi này, không thể nào...

Cô chậm rãi ngẩng đầu nhìn... Biểu cảm trên mặt cương rớt. Quả nhiên Tố đứng ở bên cạnh cô, hai tay ôm trước ngực, lẳng lặng tựa vào tường, ánh mắt hơi lạnh xẹt qua mặt cô. Sau đó lại nhìn về phía trước.

"Chạm vào", lại là một tiếng giòn vang, một lá cờ từ trên trời rơi xuống trước mặt Diệp Hiểu Hạ, cô trừng lớn mắt nhìn cột cờ trước mặt. Ngoan ngoãn, cách mũi cô không quá 5cm, nếu lại lên chút nữa, sẽ rơi trên người cô.

"Không thể tưởng được cao thủ đầu bảng tiếng tăm lừng lẫy, cũng chỉ là một kẻ không dám ứng chiến rùa đen rút đầu!" Một tiếng khinh thường cười khẽ vang lên cách đó không xa, giờ phút này Diệp Hiểu Hạ chuyển ánh mắt qua.

Chỉ thấy, xem cô như trung tâm... Không, phải nói, lấy Tố làm trung có một vòng người chi chít vây quan, có người thậm chí còn đi lên mái hiên của lầu hai Trà Hương lâu, đồ sộ hơn cả vây xem Phượng tỷ. Mà trước mặt cô có không ít cờ khiêu chiến, nói chuyện đúng là người vừa mới quăng cờ bên chân cô.

https://thuviensach.vn

"Giờ có rảnh không ?" Người này rõ ràng nói chuyện với Tố, nhưng Tố lại giống như không có nghe thấy, hơi nghiêng mặt nhìn Diệp Hiểu Hạ.

Diệp Hiểu Hạ vẫn còn cảm thán đại quân một mảnh lá cờ này thật đồ sộ, lại nghe thấy câu hỏi của Tố, trong lúc nhất thời cô phản ứng không kịp, "A ? Cái gì ? Cái gì rảnh ?"

"Xin hỏi, tôi có thể phỏng vấn cô một chút không?" Tố bên kia còn chưa trả lời, cánh tay Diệp Hiểu Hạ lại bị người túm một chút, cô không thể không dời lực chú ý từ trên người Tố tới người đang kéo cô.

Đây là một cái cô gái diện mạo vui vẻ, ánh mắt thật tròn, miệng thật tròn, khuôn mặt cũng thật tròn, khi cười rộ lên hai gò má lộ lúm đồng tiền càng tròn. Cô mặc một thân đồ tân thủ, phân không rõ chức nghiệp, đang cười tủm tỉm nhìn Diệp Hiểu Hạ.

"Phỏng vấn cái gì?" Diệp Hiểu Hạ cảm thấy không hiểu gì cả, đến cùng là phát sinh chuyện gì, cô login chưa dươc một phút đồng hồ, sao thấy giống như chỉ số thông minh giảm xuống không ít.

"Tôi là phóng viên vương bài của《 cực hạn OL》 Yến tử lâu thủ tịch Vi Lam Tháng Sáu." Vi Lam Tháng Sáu báo tên của mình rõ ràng mang theo một chút kiêu ngạo, lộ ra hai cái răng khểnh, rất là đáng yêu: "Xin hỏi một chút, vị cao thủ đầu bảng Tố này ngây người ở đây hai mươi mấy giờ có phải đang đợi cô không ?"

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Anh Ta Chờ Cô Hai Mươi Mấy Giờ!

Cái gì? Tố ở chỗ này chờ hai mươi mấy giờ ? Đợi cô? Đương nhiên không phải, sao có thể là đang đợi cô. Diệp Hiểu Hạ nở nụ cười, sau đó nhớ tới lại, trước khi mình logout Tố nói, chẳng lẽ là thật ? Anh ta sẽ không thật sự đợi cô lâu như vậy ở nơi này chứ.

Nếu thật là như vậy, cô nhưng là... Diệp Hiểu Hạ lại tiếp tục cười khan vài tiếng, có chút chột dạ né tránh kia ánh mắt sáng ngời Vi Lam Tháng Sáu, ánh mắt chuyển về trên người Tố, lại nhìn thấy anh đang hơi cau mày nhìn Vi Lam Tháng Sáu bên người mình, thoạt nhìn không cao hứng lắm.

"Hi, chúng ta lại gặp, Tố." Vi Lam Tháng Sáu tự nhiên cũng là thấy bộ dáng không phải vui vẻ kia của Tố, nhưng cô hoàn toàn cho rằng không có chuyện như vậy, hươ hươ tay với anh.

"Hai người quan nhau ?" Lúc này đến phiên Diệp Hiểu Hạ tò mò quan hệ của hai người, cô chớp chớp mắt, lộ ra tươi cười ái muội.

"Không biết."

"Quen nhau."

Hai người trên cơ bản là đồng thời mở miệng, nhưng đáp án lại khác hẳn nhau, điều này làm cho Diệp Hiểu Hạ càng hiếu kỳ. Cô nhìn nhìn gương mặt cười tủm tỉm của Vi Lam Tháng Sáu, lại nhìn nhìn gương mặt như cá chết của Tố - mặt không biểu cảm, sau đó lại nhìn nhìn Vi Lam Tháng Sáu thất bại cười gượng.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, Vi Lam Tháng Sáu nắm lấy trảo tóc: "Được rồi, tôi biết anh ấy, anh ấy không biết tôi..."

Một tiếng hừ nhẹ không vừa lòng phát ra từ khóe miệng tinh tế của Tố, nếu không phải Diệp Hiểu Hạ đứng bên cạnh anh, rất có thể không nghe thấy. Cô quay đầu nhìn Tố, cảm thấy hai người này thật là ái muội.

"Uy! Tố mày cũng quá không coi ai ra gì ! Chẳng lẽ bọn tao mời mày ứng chiến như thế, mày cư nhiên tán gẫu với hai người chơi nữ bên cạnh?" Người khiêu khích thấy ba người đứng nói chuyện, càng tức giận, hắn và mấy người khiêu chiến xuy xuy cười: "Chẳng lẽ cao thủ đầu bảng này cũng chỉ biết tán gái, đứng cọc đánh quái luyện cấp?"

Người chung quanh toàn bộ đều nở nụ cười, bất quá cũng có không ít người bắt đầu ồn ào: "Ứng chiến ứng chiến!"

"Hắn không dám!"

Trong hoàn cảnh tiếng động lớn nháo thành một mảnh, Diệp Hiểu Hạ cảm thấy có chút không ổn lại nghe thấy giọng nói của Tố truyền đến: "Giờ cô có rảnh không?"

"Có, sao hả?" Người ta đã hỏi lần thứ hai rồi, nếu lại không trả lời mà nói, đoán chừng nam nhân trước mặt này sẽ tức giận.

"Vậy đi thôi."

Đi? Đi đâu? Diệp Hiểu Hạ nhìn Tố đứng thẳng lên, hơi giật tứ chi, mặt không biểu cảm nhìn đám người kia. Mà những người đó vừa phát hiện anh đứng thẳng, vậy mà hết thảy theo bản năng lùi một bước ra sau. Những người vừa rồi ồn ào kêu Tố ứng chiến cũng không có động tác rõ ràng.

"Đi đâu?" Giọng nói Diệp Hiểu Hạ còn chưa phát ra hoàn toàn, chỉ thấy trong đám cờ khiêu chiến bỗng nhiên có mấy cái phát ra ánh sáng. Đây là tỏ

https://thuviensach.vn

rõ khiêu chiến thành công, Tố bắt đầu ứng chiến , ở cực hạn OL bên trong, một người duy nhất có thể nhiều nhất nhận mười khiêu chiến cá nhân, thấy nhiều lá cờ như vậy lóe sáng, hẳn là Tố tiếp nhận khiêu chiến của vài người vừa nãy.

Tiếp theo, Diệp Hiểu Hạ chỉ nhìn thấy phi vũ quang ảnh đầy trời, còn có bóng đen kia lấy tốc độ cực nhanh linh hoạt xuyên qua đám người. Nhưng đến cùng có động tác gì, kỹ năng gì, cô cơ bản không thấy rõ lắm, chỉ cảm thấy ánh mắt đều bị ánh sáng kỹ năng đầy trời làm mù.

"Tốt! Tố đại thần, nhìn qua bên này một chút, lộ mặt một chút! Cái này POSS không tệ! Ai nha! Quá nhanh ! Anh chậm một chút chậm một chút." Bỗng nhiên Diệp Hiểu Hạ nghe thấy bên cạnh có người hô, thuận tiện còn phát ra tiếng tạp sát tạp sát.

Cô quay đầu nhìn qua, chỉ thấy Vi Lam Tháng Sáu đang lấy các loại tư thế chụp ảnh đám hỗn chiến kia. Không sai, là đang chụp ảnh, tiếng động tạp sát tạp sát kia phát ra từ máy chụp ảnh trong tay cô. Khóe miệng Diệp Hiểu Hạ cương cứng, đây đến cùng là chuyện gì xảy ra vậy? Sao cô cảm thấy không khí lúc này khẩn trương như vậy, bởi vì hành động của Vi Lam Tháng Sáu bỗng chốc trở nên giống như không gì khẩn trương .

"Cô đang làm gì?" Cô vẻ mặt hắc tuyến hỏi, Vi Lam Tháng Sáu còn lấy các loại tư thế yêu cầu cao độ chụp ảnh, cô thậm chí cảm thấy tư thế của bản thân Vi Lam Tháng Sáu còn phấn khích hơn hỗn chiến kia.

"Chụp ảnh!"

"Tôi biết cô đang chụp ảnh, tôi hỏi là cô chụp ảnh làm chi?" Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy một đầu đều là hắc tuyến .

"Đăng lên diễn đàn hoặc là trang web chứ làm gì, chỉ cần có thể trở thành đề tài nổi bật, tôi có thể kiếm kim tệ ." Vi Lam Tháng Sáu bớt chút thời gian liếc mắt nhìn Diệp Hiểu Hạ một cái, sau đó lại chuyên tâm chụp

https://thuviensach.vn

hình Tố: "Trong thập đại cao thủ, Tố là thần bí nhất, tôi đã theo anh ta một tuần, anh ta chính là chân nhân bất lộ tướng, hôm nay rốt cục bị tôi bắt được... Oa ha ha, phát tài phát tài ..."

Mặt Diệp Hiểu Hạ không biểu cảm mang theo đầu đầy hắc tuyến đứng sang một bên, cô không biết người này. Không sai, cô vốn không biết người này.

Chỉ nghe thấy "Tăng" một tiếng, tiếng động kiếm phong sắc bén chấn động trong đám người, dẫn tới mọi người phát ra tiếng kinh hô. Chỉ thấy trong đám người, Tố phảng phất thoát ly lực hút của Trái Đất, lơ lửng giữa không trung, mà xung quanh anh lơ lửng vô số lợi kiếm, trong nháy mắt sau đó, tất cả những lợi kiếm này hạ xuống, sợ tới mức người vây xem náo nhiệt chạy trối chết.

Lợi kiếm này giống như tia chớp rơi trên mặt đất, kiếm sắc bén cọ xát với đá phiến trên đường phát ra tiếng động chói tai, bắn ra hoa lửa sáng chói, cắm sâu xuống đất thêm 3 phân.

Mà mười người giao chiến với Tố dưới kiếm vũ đầy trời như vậy, ào ào quỳ một gối xuống, thành một loại tư thế quỳ khuất phục, đây là đại biểu cho bọn họ khiêu chiến thất bại. Trên đường xuất hiện một loại yên tĩnh chết chóc.

Trừ bỏ mỗ ngốc tiếp tục không biết chết sống chụp ảnh, nhưng, tất cả mọi người tự động xem nhẹ mỗ ngốc.

Lúc này Tố mới linh hoạt dừng trên đất, tạo ra một đường kiếm xinh đẹp, đạm mạc giống như vừa rồi căn bản chưa từng phát sinh chuyện gì: "Còn ai muốn khiêu chiến?"

Giọng nói của anh cũng không lớn, cũng không có cảm tình đặc biệt gì, nhưng giờ này khắc này lại như là nguyền rủa đoạt mệnh, sóng nước tràn ra

https://thuviensach.vn

chung quanh. Tiếp theo, Diệp Hiểu Hạ thấy những lá cờ khác còn cắm trên mặt đất, vậy mà toàn bộ vèo vèo vèo bay lên trời, biến mất không thấy.

Tố cầm kiếm xoay người, nhìn Diệp Hiểu Hạ, lạnh nhạt nói: "Vân Ẩn muốn gặp cô."

"Vân Ẩn?" Diệp Hiểu Hạ lập tức nghĩ tới nam tử phảng phất xuân phong nhược Thủy bàn ôn nhuận như ngọc, thật sự là một người làm cho người ta cảm thấy như mộc xuân phong, người đàn ông cực phẩm hoàn mỹ. Nhưng anh ta muốn gặp cô làm chi."Vì sao anh ta muốn gặp tôi ?"

Diệp Hiểu Hạ cũng không có được đáp án, giờ này khắc này chuôi kiếm vừa mới "Giây sát" mười người chơi lợi hại kia, đang đặt trên cổ của cô, hàn quang lòe lòe.

"Đi, hay là không đi?"

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Bắt Kẻ Trộm Đi!

Có ai mời người như vậy sao? Có sao?

Cư nhiên có thể dùng thanh kiếm đặt trên cổ người khác như vậy nói lời mời, đây là mời người sao? Không! Đây là bắt cóc! Bắt cóc! Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy cả người cứng lại, cô lặng lẽ nhìn bốn phía, mang theo chút hi vọng xa vời, chờ mong những người chơi trong thành Bạch đế có thể xuất hiện người có lương tri, bênh vực lẽ phải, giải cứu cô từ trong nước sôi lửa bỏng.

Nhưng, kết cục hợp tình hợp lý lại làm người ta thất vọng.

Nhiều người chơi như vậy, vậy mà toàn bộ đều tha thiết nhìn hai người, bênh vực lẽ phải? Nửa người cũng không có!

"Ừ ừ, tấm ảnh này không tệ, nhưng nên đặt tên là gì đây ? Tố đại thần cầu hoan không thành, lấy kiếm ép buộc ?" Nhưng mỗ ngốc không sợ chết ở một bên cứ trên dưới trái phải ấn máy ảnh.

Đây là cái loạn thất bát tao gì? Diệp Hiểu Hạ đã bị quyết định của Vi Lam Tháng Sáu làm quẫn muốn chết, nhưng Tố lạnh nhạt vượt qua tưởng tượng của con người, căn bản không xem Vi Lam Tháng Sáu ra gì. Nếu không phải Diệp Hiểu Hạ cảm thấy kiếm trên cổ đã bắt đầu ấn vào làn da cô, cô đại khái sẽ thật sự cho rằng người đối diện này lạnh nhạt không giống thường nhân.

https://thuviensach.vn

Nhưng nên làm sao bây giờ? Còn có thể làm sao bây giờ, chỉ có đồng ý, ai bảo mạng nhỏ của cô ở trong tay người ta chứ. Càng về sau cấp bậc càng khó luyện, vì nghiệp lớn trả nợ của cô, cô thật sự không nghĩ bởi vì loại chuyện nhàm chán này rớt một cấp, dù sao chỉ là đi gặp Vân Ẩn, cũng không phải bị bán đi làm con dâu nuôi từ bé của người ta...

Gật đầu đồng ý với Tố, Tố lập tức thu kiếm, xoay người đi đến cửa thành đông. Diệp Hiểu Hạ cũng không dám trì hoãn, lập tức đi theo.

"Tố! Hôm nay là tao nhất thời sơ sẩy, mới cho mày chiếm tiện nghi, lần sau tuyệt đối không có chuyện dễ dàng như vậy!"

"Không sai, hôm nay cũng là bởi vì tinh thần tao không tập trung, mới cho mày may mắn thắng, mày đừng đắc ý !"

"Hừ! Tao căn bản là chưa lấy ra ba phần năng lực của tao, không muốn mày mất mặt trước mặt MM!"

"..."

Mấy người chơi vừa kia khiêu chiến thất bại kia, thấy Tố đi, tất cả đứng lên, cứu vãn lại mặt mũi của bản thân. Bọn họ bảy miệng tám lời, hơn nữa tiếng nghị luận của những người vây xem, tiếng ngờ vực, tiếng vô nghĩa lộn xộn trộn cùng nhau thật sự là nháo thành một nồi cháo thập cẩm.

Bước chân của Tố bỗng nhiên dừng lại, ban đầu tiếng nghị luận kia vẫn còn, trong giây lát giống như bị ấn phím giảm nhỏ xuống, toàn bộ biến thành khe khẽ nói nhỏ. Chỉ thấy Tố nghiêng nửa mặt, mi mắt cụp xuống: "Câm miệng, thật ầm ĩ."

Nhất thời, mọi người vừa rồi còn khe khẽ nói nhỏ toàn bộ đều trở nên yên tĩnh.

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ sững sờ ở đó, nhìn bóng lưng Tố, thật lâu không phục hồi tinh thần. Là hắn sao? Là hắn sao?

"Không đi?" Tố cũng không quay đầu, chỉ là đứng ở kia hỏi, nhưng trong giọng nói có cảm giác áp bách trầm trọng, lập tức giống thủy triều mãnh liệt vọt tới người Diệp Hiểu Hạ.

Diệp Hiểu Hạ phục hồi tinh thần lại, bất chấp nội tâm của mình có phải đang kịch liệt nhảy lên không, chỉ bước nhanh theo. Cô mới đi vài bước, thì nghe thấy trong đám người phía sau trải qua trầm mặc ngắn ngủi, sau đó bạo phát vô số tiếng thét chói tai của con gái, trường hợp kia quả thực như liveshow của siêu sao nước Mỹ biểu diễn, đinh tai nhức óc.

"A! Tố đại thần, em yêu anh!"

"A ! Tố đại thần, Tố đại thần! Chúng tôi vĩnh viễn đứng phía sau anh!"

"..."

Tuy rằng nhìn không thấy biểu cảm của Tố, nhưng từ tấm lưng cứng ngắc và bước chân đột nhiên nhanh hơn của Tố không khó để biết anh chán ghét tất cả những thứ này cực điểm. Nhưng, bước chân của anh thật sự rất nhanh, khiến Diệp Hiểu Hạ phải chạy chậm mới đuổi kịp.

"Nhựng nữ nhân đó thực phiền, chẳng lẽ chưa từng thấy nam nhân sao?" Giọng nói khinh thường truyền tới từ bên cạnh Diệp Hiểu Hạ, khiến Diệp Hiểu Hạ và Tố đồng loạt dừng bước, xoay người nhìn người nói chuyện.

Cư nhiên là Vi Lam Tháng Sáu. Cô giống như không có việc gì đi theo bên người hai người, bình luận tiếng thét chói tai hoan hô phát ra lúc nãy.

Vi Lam Tháng Sáu thấy hai người đột nhiên dừng bước, cô cũng vội vàng dừng bước, nhìn hai người, một bộ dáng vô tội, xua tay: "Tôi cảm thấy tôi nói không sai."

https://thuviensach.vn

"Sao cô ở đây ?" Tố mày hơi hơi nhíu lại, làm cho khuôn mặt băng sơn không thay đổi có vài phần biểu cảm nhân khí.

Vi Lam Tháng Sáu hơi hơi dừng một chút, sau đó lại hắc hắc nở nụ cười, cô chỉ chỉ về cửa thành Đông môn: "Tôi cũng ra khỏi thành mà."

Hiển nhiên Tố một chút cũng không vừa lòng với đáp án này, mày không có dấu hiệu nới ra, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Vi Lam Tháng Sáu đã cười đến xấu hổ. Hiển nhiên Vi Lam Tháng Sáu cảm thấy dưới ánh mắt bức người cỉa Tố kiên trì không được bao lâu, cô nghĩ cũng không nghĩ đã bắt Diệp Hiểu Hạ, ha ha cười: "Tôi cũng không muốn đi theo anh! Tôi muốn phỏng vấn cô ấy mà! Như vậy có thể chứ, với anh có không quan hệ gì đúng không ?"

"Tôi?" Diệp Hiểu Hạ trừng mắt Vi Lam Tháng Sáu, cảm thấy thật không có cách nào lý giải tư duy của cô gái này, cô vội vã muốn rút tay bị cô ta giữ chặt ra, lại bị cô ta gắt gao ôm lấy, muốn rút cũng rút không ra. Cô vội vã kháng nghị , "Tôi cũng không biết cô! Tôi cũng không muốn phỏng vấn!"

"Không phải tôi mới vừa nói với cô sao? Tôi là Vi Lam Tháng Sáu, như vậy không phải chúng ta quen nhau rồi sao? Cô có phải chưa già đã yếu, trí nhớ không tốt lắm hay không, tôi đề nghị cô ăn..." Vi Lam Tháng Sáu vẫn là gắt gao ôm lấy Diệp Hiểu Hạ cánh tay, không có buông ra ý tứ.

"Trí nhớ của cô mới không tốt đâu!" Diệp Hiểu Hạ nói còn chưa xong, đã bị cái gì đụng phải, sau đó trọng tâm cả người bất ổn một cái, ngã lên người Vi Lam Tháng Sáu. Vi Lam Tháng Sáu cũng không đoán được Diệp Hiểu Hạ sẽ bỗng nhiên ngã xuống, căn bản không phản ứng lại, cứ như vậy hai người song song ngã trên đất, một hình ảnh chó ăn phân phấn khích, chỉ tiếc, lúc này không có người chụp ảnh.

https://thuviensach.vn

"Ai đụng tôi vậy!" Diệp Hiểu Hạ luống cuống tay chân đứng lên từ trên đất, thuận tiện rất có đạo nghĩa kéo Vi Lam Tháng Sáu ngã trên mặt đất ai u ai u kêu to đứng lên. Cô nhìn xem chung quanh, chỉ thấy một bóng dáng nho nhỏ tới chạy tới hẻm nhỏ xa xa.

"Bạn bị trộm ." Tiếp theo, cô nghe thấy hệ thống thông báo.

Diệp Hiểu Hạ lập tức phát hoảng, vội vàng mở ra túi trên người, kiểm tra vật phẩm trên người và kim thừa lại tệ, quả nhiên, kim tệ của cô thiếu hai trăm. Điều này sao có thể! Đây là hai trăm đồng tiền đó! Cô không chút nghĩ ngợi, lập tức liền đóng túi đuổi theo bóng dáng nho nhỏ kia, vừa chạy vừa kêu to: "Đứng lại, kẻ trộm này!"

Tố thấy Diệp Hiểu Hạ chạy đuổi theo một NPC, hơi ngừng lại, nhíu nhíu mày, sau đó cũng đi theo. Thấy hai người đều chạy, Vi Lam Tháng Sáu hơi do dự một chút, cũng lập tức đuổi theo: "Uy, hai người đợi tôi với, tôi cũng giúp bắt trộm nữa!"

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Tên Móc Túi Nhỏ

Trong Bạch đế thành có Thục trung tùng sơn trùng điệp, cả tòa thành cũng dựa vào tạo thế, tạo thành rất nhiều hẻm nhỏ.

Một bóng dáng nho nhỏ chạy vào một hẻm nhỏ sâu thẳm u ám, nó trốn bên cạnh tạp vật, lấy ra một cái túi nhỏ, vừa mở ra nhìn, lập tức bĩu môi: "Người nào vậy, thấy ăn mặc cũng không tệ, cư nhiên chỉ có hai trăm kim tệ, còn không nhiều bằng tiền của ta!"

Nó vừa nói, vừa đưa tay vào trong quần áo của mình bắt đầu lấy túi tiền, tính toán bỏ "Thu hoạch" không nhiều lắm này vào túi tiền của mình. Nhưng, nó sờ trái lại sờ phải, căn bản không phát hiện túi tiền của mình.

"Túi tiền của mình đâu?" Thằng nhóc này lục lọi khắp trong quần áo, nhưng vẫn không thấy bóng dáng túi tiền.

Diệp Hiểu Hạ đuổi theo bóng dáng đứa bé kia, xuyên phố qua hẻm, nhưng Bạch đế thành này thật sự rất phức tạp, chạy một hồi, cô vậy mà đánh mất thằng nhóc kia. Cô đứng giữa một cái hẻm nhỏ thở phì phò.

Không phải đâu, cứ như vậy mà đánh mất thằng nhóc kia sao !

Cô nhìn mấy cái ngõ nhỏ rất sâu, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên đi vào cái nào. Do dự một hồi, cô thở dài một hơi, chỉ có thể tính là do mình xúi quẩy. Mở túi ra, tính toán xác nhận lại số lượng kim tệ, chỉ hy vọng cô không nhìn lầm.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên là thiếu hai trăm kim tệ. Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy trái tim đang nhỏ máu, vừa định đóng caiq túi mang cho người ta vô hạn chua xót này, lại phát hiện trong một ô trống có nhiều hơn một túi tiền cũ. Cô giống như không có cái này mà?

Kích mở nó, cô phát hiện một thông báo: vũ khí của bạn phản xạ công kích thành công. Thì ra là thuộc tính trên Vô Hoạn Châu giúp cô phản xạ trộm đạo của thằng nhóc kia.

Lấy túi tiền ra, Diệp Hiểu Hạ mở nhìn, ngoan ngoãn, bên trong cư nhiên có bốn năm trăm kim tệ, cô không khỏi cười ra tiếng.

Thằng nhóc nghe thấy bên ngoài có người chạy tới, nó lặng lẽ nhìn, phát hiện đúng là nữ nhân bị mình trộm, không khỏi vội vàng lui thân thể ra sau tạp vật, cẩn thận giấu mình cho Tốt, để tránh bị phát hiện. Nữ nhân kia ngừng một hồi ở lối vào hẻm nhỏ, bỗng nhiên nở nụ cười.

"Ha, thật sự là Tái ông mất ngựa không biết họa phúc, đã đánh mất hai trăm kim, lại thật không ngờ hơn nhiều như vậy!"

Lỗ tai thằng nhóc dựng thẳng lên, cũng bất chấp có phải sẽ bị phát hiện hay không, thò đầu ra, quả nhiên trong tay nữ nhân kia cầm là túi tiền của nó, nó lập tức xông ra ngoài, gọi lại nữ nhân đã xoay người rời khỏi kia: "Uy! Đó là tiền của tôi!"

Diệp Hiểu Hạ xoay người nhìn thằng nhóc đứng ở đầu ngõ, nó đang lườm mình thở phì phì, biểu cảm kia như người bị trộm bóp tiền là nó mới đúng.

Đột nhiên, phảng phất nó lại ý thức được cái gì, vội vàng bưng kín miệng, xoay người muốn chạy, lại thật không ngờ mới quay người lại, đã bị người cầm cổ áo nhấc lên, nó tập trung nhìn, chỉ thấy một hắc y nam nhân mặt không biểu cảm nhìn nó, mà cổ áo nó thật khéo đang bị nam nhân này cầm chặt.

https://thuviensach.vn

"Tiền của nhóc ?" Diệp Hiểu Hạ nhíu mày: "Sao tiền của nhóc có thể ở trên tay chị chứ ?"

Đứa trẻ này xoay mặt đi kiên quyết không nhìn Diệp Hiểu Hạ, cũng không nhìn Tố, một bộ dáng vô cùng quật cường, có khí thế "Đánh chết ta cũng không nói cho ngươi".

"Nó giống như không muốn quan tâm cô." Vi Lam Tháng Sáu Như Ảnh Tùy Hình rất đúng lúc phát biểu ý kiến bản thân. Nhưng nhận được là hai người xem thường không nhìn, cô hắc hắc cười gượng hai tiếng, lại vội vàng nói: "Muốn làm nó mở miệng, chuyện này còn không dễ dàng sao. Chúng ta đi Bạch đế thành quan phục kích trống minh oan, trên đại đường kia, đừng nói đứa trẻ này, ngay cả lợn chết cũng mất một tầng da."

Lời nói của Vi Lam Tháng Sáu làm hai người Diệp Hiểu Hạ và Tố lại dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô, nữ nhân này cũng quá ăn nói lung tung, đứa trẻ này là NPC, người chơi có thể kiện NPC sao?

Nhưng, thật không ngờ là, thằng nhóc kia nghe xong ngôn luận của Vi Lam Tháng Sáu, lập tức oa oa kêu lên: "Được rồi được rồi, tôi thừa nhận tôi trộm tiền của chị, như vậy có thể không đi quan phủ không!" Nó chối một chút, cũng không thấy Tố buông tay, đành phải tội nghiệp nhìn xem Tố: "Em sẽ không chạy, anh không cần nắm em như vậy có được không ?"

Tố nhìn nhìn nó, sau đó thả nó ra, nhưng lại gắt gao nhìn nó, khiến nó không thể động đậy. Nó sợ hãi lấy cái túi trong quần áo ra, đưa cho Diệp Hiểu Hạ nói: "Tôi trả tiền cho chị, chị cũng tiền lại cho tôi, như vậy có thể chứ. Sau đó chúng ta ai đi đường nấy, chị coi như không có nhìn thấy tôi là được rồi."

Tuy Diệp Hiểu Hạ không muốn buông tha cho mấy trăm kim đã tới tay, nhưng nhìn thấy bộ dáng tội nghiệp của thằng nhóc lại cảm thấy mình có chút rất xấu xa. Vì thế sau khi nhận bóp tiền, tính cứ như vậy trả tiền lại cho

https://thuviensach.vn

đứa trẻ này, cũng không nghĩ bị Vi Lam Tháng Sáu cầm tay lại. Cô cười gian trá với thằng nhóc: "Chúng tôi lại không trộm bóp tiền của nhóc, sao phải trả lại."

"Uy!" Thằng nhóc vừa nghe lời này, tóc ngắn ngủn đều giống như dựng đứng lên, kêu to như gà chọi: "Tôi cũng đã trả lại bóp tiền ! Các người không thể vô sỉ như vậy, không thể không giữ chữ tín! Các ngươi lấy tiền của một thằng nhóc còn là người sao?"

Cư nhiên mắng cô vô sỉ... Mệt cô còn còn muốn trả tiền cho nó, đứa trẻ này thực không làm cho người thích. Diệp Hiểu Hạ mị mị ánh mắt, không sai, cô lại không có trộm bóp tiền, vì sao phải trả cho ?

Cô thuận tay bỏ túi tiền kia bỏ vào trong túi mình, xoay người chuẩn bị đi: "Tôi cũng không nhớ được đã nói cái gì."

Ba người chuẩn bị rời đi, không quan tâm tên móc túi nhỏ tuổi NPC này nữa. Mới đi hai bước, Diệp Hiểu Hạ phát hiện đùi mình bị người ôm lấy, cô nhìn lại, đầu đầy hắc tuyến. Chỉ thấy tên móc túi nhỏ tuổi ôm cô đùi khóc lóc nức nở, chỉ kém không lăn lộn trên đất."Trên trời dưới đất xinh đẹp nhất thiện lương nhất cao quý nhất tiên nữ tỷ tỷ, chị trả bóp tiền lại cho em đi, trả lại cho em đi, em cam đoan không bao giờ làm việc này nữa, chị trả lại cho em đi, em trên có mẹ già tám mươi tuổi, dưới có em trai em gái chờ em nuôi sống..."

Nếu không phải nơi này là hẻm nhỏ sâu thẳm, không có bao nhiêu người chơi đi qua, bằng không Diệp Hiểu Hạ thật sự cũng bị tình huống như vậy làm xấu hổ chết. Biết là cô bị NPC ôm lấy, không biết còn tưởng rằng cô khi dễ con nít.

Ngõ nhỏ này tuy yên lặng ít người chơi, cũng không đại biểu không có.

Lúc này vừa vặn có mấy người chơi đi qua, thằng nhóc kia xa xa thấy, ánh mắt hạt châu vừa chuyển, lại duỗi tay ra ôm lấy đùi Tố, gào khóc lên:

https://thuviensach.vn

"Ba mẹ, hai người không thể không muốn con! Sau này con nhất định sẽ nghe lời! Nhất định buổi sáng thức dậy làm điểm tâm cho hai người, giữa trưa quét dọn vệ sinh, buổi tối rửa chân chủy chân cho hai người. Con không bao giờ nói con muốn ăn bánh bao, chỉ cần hai người đừng bỏ con, con cái gì cũng làm..."

Oa oa oa... Giống như có vô số con quạ đen bay qua trên trời, Diệp Hiểu Hạ cảm thấy cả người đều biến thành tượng đá hắc tuyến .

Ai a? Đây là một tình huống gì?

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Lý Do

Trên thế giới không có quẫn nhất, chỉ có càng quẫn hơn. Đây quả nhiên là một câu danh ngôn thiên cổ.

Dưới tình huống bị một đám người chơi vây xem dưới, ngay cả Vi Lam Tháng Sáu da mặt luôn luôn dày cũng cảm thấy quẫn. Cô lập tức không có nghĩa khí nhảy sang một bên, giả bộ phảng phất thấy tân đại lục kinh hô: "Ai nha, Tố đại thần, ở trong này gặp anh, thật đúng là khéo ! Mang lão bà đứa nhỏ dạo phố sao?"

Lúc này dù cái loại ngàn năm không hóa băng sơn mặt như Tố, cũng có chút tức giận, anh quay đầu trừng mắt nhìn Vi Lam Tháng Sáu, trên làn da có chút tái nhợt kia, thậm chí hiện lên vài tia đỏ ửng. Diệp Hiểu Hạ lại càng không muốn nói, cô vẻ mặt đỏ bừng, cũng không biết là sinh khí hay là thẹn thùng hoặc là quẫn quá. Tóm lại giờ phút này cô gần như rít gào Vi Lam Tháng Sáu: "Vi Lam Tháng Sáu! Cô câm miệng cho tôi!"

"Ba mẹ, đừng bỏ lại con a, ăn đồ ăn thừa cơm thừa con cũng không có ý kiến, chỉ cần hai người mang con theo là tốt rồi, con không muốn rời xa ba mẹ..." Tên móc túi càng diễn càng vui vẻ, nó trưng ra một khuôn mặt nhỏ nhắn, giống như thật sự có mấy giọt nước rơi xuống.

Chuyện ở đây vốn không lớn, nhưng động tĩnh cũng không nhỏ, chỉ trong nháy mắt như vậy, vậy mà chi chít vây quanh thật nhiều người. Giờ phút này lời nói của Vi Lam Tháng Sáu làm người chơi vây xem kinh hô không thôi, sau đó lập tức có người nhận ra Tố và Diệp Hiểu Hạ vừa rời đi

https://thuviensach.vn

trong ngàn vạn tiếng hoan hô khí thế bàng bạc. Nhất thời, trong đám người khe khẽ nói nhỏ, khe khẽ nói nhỏ.

"Nga, thì ra dây thực là lão bà của anh, còn mang theo đứa nhỏ cùng chơi."

"Hừ, trách không được cấp bậc cao như vậy, nguyên lai vì chơi trò chơi không thèm chú ý đứa nhỏ..."

"Đúng vậy đúng vậy, quả nhiên nhìn người không thể nhìn vẻ ngoài."

"..."

"Không phải, không phải..." Quả thực Diệp Hiểu Hạ nói cũng không ra lời, cô cơ hồ muốn khóc ra ."Không phải như thế đâu "

"Đi." Mặt Tố cũng đen lợi hại, anh một phen nhấc tên móc túi kia lên, sau đó cầm lấy cánh tay Diệp Hiểu Hạ cấp tốc rời khỏi đám người, quăng những lời đồn không đáng tin này ra sau đầu.

"Ai nha, Tố đại thần, chúng ta thật vất vả mới gặp một lần, đừng đi nhanh như vậy ! Đợi tôi với, tôi mời một nhà ba người cá người ăn cơm !" Vi Lam Tháng Sáu thấy hai người chạy xa, cũng lập tức chạy theo, bọn họ nhanh chóng chạy mất dạng.

Bên cửa sổ nhỏ .

Tên đĩnh lịch sự tao nhã, kỳ thực cũng chỉ cái tên lịch sự tao nhã mà thôi. Nơi này kỳ thực rất giống một con phố, ngay trong ngõ nhỏ của một con đường buôn bán khá lớn.

Cái loại tửu lâu xa hoa như Trà Hương lâu cũng không phải là ai cũng đi được, đại bộ phận người chơi còn khá nghèo, cho nên vật đẹp giá thấp cửa sổ nhỏ trở thành nơi chủ yếu cho người chơi ăn cơm nghỉ ngơi tụ tập.

https://thuviensach.vn

Giờ Diệp Hiểu Hạ đang ngồi ở chỗ này, ngồi ở chỗ này với cô còn có Tố, Vi Lam Tháng Sáu và tên móc túi nhỏ kia. Cô nhìn Vi Lam Tháng Sáu dũng cảm vùi đầu ăn mỳ, nhìn nhìn tên móc túi không coi ai ra gì mồm to bỏ bánh bao thịt nóng hôi hổi vào miệng, thì cảm thấy đau đầu.

Vì sao lại phát triển thành tình trạng này? Cô không phải muốn cùng Tố đi gặp Vân Ẩn sao? Vì sao giờ nhiều ra hai phiền toái tinh đi theo vậy.

Sắc mặt Tố cũng tốt không đến chỗ nào đi, tuy rằng Vi Lam Tháng Sáu vô cùng hiếu khách gọi cho anh một chén canh cá chép lớn, nhưng anh một chút cũng không có tính toán động đũa. Chỉ ôm cánh tay ngồi chỗ kia, ánh mắt lạnh như băng áp chế hỏa diễm muốn phun trào, một đôi mâu quang hắc diệu thạch bàn quét tới quét lui trên người ba người.

Nam nhân này phát hỏa có giết người hay không? Diệp Hiểu Hạ rụt cổ, lại nghĩ tới chiêu thức vô số kiếm vũ hạ xuống từ trên trời vừa rồi sắc bén cỡ nào, bỗng nhiên cảm thấy nếu không giải quyết phiền toái trước mặt này, đoán chừng một hồi táng thân dưới kiếm chính là mình.

"Tôi nói, thằng nhóc, tôi tiền túi cho nhóc là được, nhóc ăn xong bánh bao rồi đi đi." Diệp Hiểu Hạ lấy gói tiềng trong túi ra, đặt trên bàn. Nếu vừa rồi biết túi tiền cũ kỹ này như vậy có thể trêu chọc phiền toái lớn như vậy, cô chết cũng không cần.

Tên móc túi kia cầm túi tiền ở trong tay suy nghĩ một chút, sau đó vỗ bàn, cả giận nói: "Cô cư nhiên tham ô tiền của tôi! Trong túi của tôi rõ ràng có một ngàn kim tệ !"

Cái gì cái gì ! Diệp Hiểu Hạ trợn mắt há hốc mồm, lầm không vậy? Tiền trong kia rõ ràng chỉ có năm trăm kim, sao thành một ngàn kim? Dựa vào, thằng nhóc đáng ghét này thấy cô coi tiền như rác sao ! Cô cũng vỗ ban lên, muốn lừa tiền từ chỗ của cô trá, nó còn non lắm ! "Một ngàn kim ? Nhóc cũng dám nói a! Nhóc dám nói trong này có một ngàn kim !"

https://thuviensach.vn

"Không, là hai ngàn kim!" Tên móc túi càng đắc ý hơn.

Diệp Hiểu Hạ vươn tay vỗ đầu nó một chút: " Nhóc nói rọ cho tôi! Nhóc cho nhóc là tượng đài Trung Quốc sao?"

"Ba ngàn kim!" Tên móc túi càng quật cường.

Bỗng nhiên Diệp Hiểu Hạ phát hiện cửa sổ nhỏ hiên tranh cãi ầm ĩ chung quanh trở nên cực kỳ yên tĩnh, cơ hồ tất cả người chơi đều nhìn chăm chú vào cô, cô rất quẫn, mặt đều giống bị thiêu đốt lên. Tố nhìn Diệp Hiểu Hạ nhịn không được nhíu mày khe khẽ thở dài một hơi, vì sao anh lại đồng ý với Vân Ẩn đi một chuyến này... Sau đó anh cúi đầu, dùng tay phải đỡ đầu, tựa hồ đang suy xét, kì thực là giấu toàn bộ gương mặt đi.

Yên tĩnh như vậy khiến Diệp Hiểu Hạ cơ hồ muốn tìm cái động chui vào, mà khi bên tai cô truyền đến tiếng đắc ý dào dạt "Bốn ngàn kim" của tên móc túi, trong đầu cô tựa hồ có cái gì "Ba" một tiếng đứt mất. Cô quay đầu hung hăng vỗ đầu tên móc túi, tiếp đối cả giận nói với những người đang ăn cơm: "Nhìn cái gì vậy! Chưa thấy qua làm mẹ nhàn rỗi đánh đứa nhỏ sao!"

Vi Lam Tháng Sáu vốn đang đang xem cuộc chiến giờ phút này nhịn không được "Phốc" một tiếng, phun mỳ thịt bò ra, sau đó lớn tiếng ho khan .

Chung quanh tiếp tục yên tĩnh, ba giây sau, dưới ánh mắt hung ác của Diệp Hiểu Hạ, tiếng động lớn xôn xao vang lên, cô thế này mới xoay mặt nhìn tên móc túi, nhéo khuôn mặt nó, ngoài cười nhưng trong không cười: "Tiểu tử, nhóc cho rằng tôi dễ khi dễ sao!" Cô nói xong một phen đoạt lấy túi tiên của tên móc túi, nhét vào túi của mình: "Tôi nói cho nhóc biết, làm người phải có điểm mấu chốt."

"Tôi sai rồi, tôi sai rồi, tiên nữ tỷ tỷ xinh đẹp, nhanh trả tiền lại cho tôi đi, tôi không bao giờ làm như vậy nữa!" Tên móc túi thấy tiền của mình bị

https://thuviensach.vn

cướp đi, lập tức khóc lên: "Tôi van cầu chị, chị trả tiền lại cho tôi đi."

Cô sẽ không bao giờ tin tưởng thằng nhóc hư hỏng này nữa, Diệp Hiểu Hạ lạnh lùng nhìn chằm chằm tên móc túi, trong hàm răng phát ra hai chữ: "Lý do."

Sau đó, nó trầm mặc , đợi đến khi nó đang chuẩn bị nói chuyện, Diệp Hiểu Hạ chỉ nghe thấy hệ thống thông báo: "Xin hỏi ngài muốn nhận nhiệm vụ 'Thiết đầu lý do' sao ?"

Nhiệm vụ? Cư nhiên là nhiệm vụ? Lại là nhiệm vụ che giấu? Diệp Hiểu Hạ một trận kích động lập tức ấn nhận, nhưng lại nghe thấy hệ thống thông báo: "Ngài cần cùng tất cả người chơi gây ra nhiệm vụ nhận."

Tất cả người chơi gây ra nhiệm vụ? Chẳng lẽ là... Diệp Hiểu Hạ nhìn nhìn Tố vẻ mặt băng sơn và Vi Lam Tháng Sáu còn không ngừng vỗ ngực.

Chẳng lẽ là bọn họ?

Cô cũng không nghĩ nhiều, nói chuyện này với hai người nói, Vi Lam Tháng Sáu lập tức đồng ý, nhưng Tố lại cau mày, hiển nhiên, anh không muốn tiếp tục dây dưa với mấy phiền toái này.

Nhưng, sau khi cân nhắc lợi hại, anh hơi hơi trầm ngâm một chút, cuối cùng vẫn dung gương mặt thối nhận nhiệm vụ.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Phó Bản Chiến Trường

Nếu giờ phút này có người đi dạo ở khu giải trí Bạch đế thành, nhất định sẽ thấy tình cảnh như vầy. Một hắc y kiếm khách sắc bén, một âm Dương gia trang bị không tệ cộng thêm một một nữ nhân cả người tây trang nhìn không ra chức nghiệp, phía sau bước theo một tiểu thí hài, bước chậm trên con đường phấn hồng nổi tiếng nhất Bạch đế thành.

Phấn hồng phố là phố gì? Tên như ý nghĩa, là con phố có rất nhiều nữ nhân.

Vấn đề: chỗ nào rất nhiều nữ nhân?

Trả lời: ...

Không cần giả bộ, kỳ thực chính là đáp án mà các ngươi nghĩ kia, đừng có mà vờ thuần khiết, kỳ thực chúng ta cũng không thuần khiết. =. =| Không sai, đây là thiết kế đặc biệt trong trò chơi. Tuy rằng kêu là phấn hồng phố, nhưng con phố này mỹ nữ như mây, mĩ nam cũng không thiếu, tuy rằng trò chơi không cho phép người chơi nhúng chàm NPC, nhưng uống chút rượu, hát mấy khúc nhạc với mỹ nữ mỹ nam nơi này, vẫn trong phạm vi cho phép.

Điều kiện duy nhất là —— khi đi ra phải trả tiền.

"Ai nha, công tử, đừng đi nhanh như vậy chứ, vào cửa hang của chúng tôi ngồi đi, trong cửa hàng chúng tôi rượu ngon mỹ nữ cái gì cần có đều có, đến đây đi đến đây đi."

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy, công tử, đến đây đi." Một đám mỹ nữ NPC mặc xinh đẹp bao vây Tố, người này tha người kia túm, gương mặt tái nhợt của Tố giờ còn đen hơn than đá, nếu không phải NPC trên con phố này cũng không thể công kích, đoán chừng hiện tại đàn NPC này đã sớm hương tiêu ngọc vẫn .

"Vị tiểu thư này vào cửa hang của chúng tôi đi, chúng tôi có thể lắng nghe tâm sự của cô, có thể cho cô cảm nhận được sự tôn quý của nữ vương."

"Vẫn là đến cửa hang của chúng tôi, chúng tôi là một đám nam nhân tốt yêu hoa tiếc hoa, tuyệt sẽ không khiến cô không vui."

Thực ra Diệp Hiểu Hạ và Vi Lam Tháng Sáu cũng không tốt hơn bao nhiêu, đồng dạng bị một đám nam nhân vây quanh, khiến cho hai người vẻ mặt đỏ bừng. Diệp Hiểu Hạ chỉ lo lắc đầu cự tuyệt, đi về phía trước, mà Vi Lam Tháng Sáu đã nhịn không được kêu to: "Buông ra ! Tôi không thích nam nhân quá nhiệt tình!"

"Thiết Đầu! Đến cùng mang bọn ta tới nơi này làm gì!" Cuối cùng Diệp Hiểu Hạ chịu không nổi, cô một phen đã bắt trụ Thiết Đầu đang dẫn đường, cơ hồ nghiến răng nghiến lợi.

Thiết Đầu nhìn cô lộ ra tươi cười thành thục không phù hợp với đứa nhỏ: "Nơi này là phấn hồng phố, tôi tới nơi này tự nhiên là tìm nữ nhân vui vẻ ."

Ba người nhất thời thạch hóa, ngay cả Tố luôn luôn băng sơn cũng không ngoại lệ, bọn họ nhìn chằm chằm Thiết Đầu, chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới đều là quạ đen.

Tôi tới nơi này tự nhiên là tìm nữ nhân vui vẻ ...

Tới nơi này tự nhiên là tìm nữ nhân vui vẻ ...

https://thuviensach.vn

Tự nhiên là tìm nữ nhân vui vẻ ...

Tìm nữ nhân vui vẻ ...

Vui vẻ ...

Một cỗ trầm mặc đè nén dập dờn giữa ba người, trầm mặc như vậy giữa một đám thanh âm mời chào của tuấn nam mỹ nữ có vẻ càng quỷ dị.

Hình như Thiết Đầu rất vừa lòng hiệu quả mình tạo thành, nó nâng tay chỉ chỉ nữ nhân trên lầu cao nhất cách đó không xa: "Đó là nữ nhân tôi coi trọng, ánh mắt không tệ đi."

Đó là nữ nhân tôi coi trọng...

Là nữ nhân tôi coi trọng...

Nữ nhân tôi coi trọng...

Nữ nhân coi trọng...

Nữ nhân...

Bỗng nhiên, Vi Lam Tháng Sáu hét to một tiếng: "Ông trời ơi! Ngài mau thu tên tiểu yêu nghiệt này đi! Chúng tôi sai rồi! Hôm nay chúng tôi không nên đuổi theo hai trăm kim tệ kia."

Diệp Hiểu Hạ cũng cơ hồ phun ra máu, cô không ngừng vung nắm tay vào ngực ngực, đánh ngực mình cạch cạch, thậm chí run run lục ra bảng nhiệm vụ, muốn buông tha cho nhiệm vụ này.

"Nhiệm vụ này không thể buông tha." Mà kết quả được đến càng làm cho cô hộc máu.

https://thuviensach.vn

Vào lúc này, cuối cùng vẫn là Tố bỏ NPC ra, trực tiếp tiến lên rút kiếm chỉ vào mi tâm Thiết Đầu, lẳng lặng nói: "Tính nhẫn nại của tôi luôn không tốt."

Thiết Đầu rõ ràng dừng một chút, rụt lui cổ, sợ hãi nhìn Tố. Nó cúi đầu nhìn nhìn mũi chân, lại nhìn nhìn nữ tử cao cao tại thượng kia, mới rầu rĩ nói, "Tốt rồi tốt rồi, tôi nói cho các người là được..."

"Chúc mừng bạn hoàn thành 'Thiết Đầu lý do'. Nhận nhiệm vụ 'Thiết Đầu ủy thác' không ?"

Còn muốn tiếp tục dây dưa với đứa nhỏ này sao? Ba người nhìn thoáng qua nhau, nhất trí lựa chọn từ chối, lại thật không ngờ hệ thống lại thông báo: "Thực xin lỗi, nhiệm vụ này không thể cự tuyệt."

Diệp Hiểu Hạ muốn phát cuồng, đã là cần phải nhận, vì sao còn giả mù sa mưa cho người ta lựa chọn? Đây quả thực là ép mua ép bán!

Đã không có lựa chọn, ba người chỉ có thể ấn đồng ý, lúc này mới nghe Thiết Đầu nói chân tướng. Thì ra người trên lầu cao kia là hoa khôi của phấn hồng phố này, hơn nữa cũng là mẫu thân nó, trong thời kì trẻ con hoa khôi vì bảo vệ an toàn cho nó, lặng lẽ đưa nó ra khỏi con phố này, sau khi biết chân tướng, Thiết Đầu muốn về gặp mặt mẹ mình. Nhưng, muốn gặp nữ nhân kia không đơn giản, nó là một đứa trẻ không có tiền, chỉ có thể trộm trên đường, đây cũng là lý do vì sao nó nhất định phải tìm gói tiền to về.

Mà nhiệm vụ ba người nhận được rất đơn giản, là giúp Thiết Đầu nhìn thấy mẫu thân hoa khôi của nó.

Nghe qua có vẻ tương đối đơn giản. Nhưng dựa theo thiết kế trò chơi, phải làm ra một đống khúc nhạc dạo loạn thất bát tao như vậy mới kích phát ra nhiệm vụ, nếu rất đơn giản, thì thật sự xin lỗi tâm huyết của nhiều người

https://thuviensach.vn

như vậy, lại càng không nói khúc nhạc dạo lãng phí thời gian nhàm chán đến phát điên kia.

Quả nhiên Thiết Đầu mang đoàn người ra khỏi phấn hồng phố, sau đó đi đến ngã tư, trước mặt một người thoạt nhìn như là người trông cửa, lễ phép nói: "Ngài hảo, tiền của ta đã đủ, ta muốn đi gặp bảo." Nói xong nó đưa ra một túi tiền nặng trịch, Diệp Hiểu Hạ nhìn ra, gói tiền kia không có hai ngàn kim cũng có ba ngàn kim.

Ta lặc, quả nhiên nhìn người không thể nhìn vẻ ngoài, đứa trẻ này xuất thủ rất hào phóng.

Người trông cửa kia tiếp nhận tiền, suy nghĩ một lát, ở lên lên xuống xuống đánh giá Thiết Đầu, lộ ra tươi cười bí hiểm, " Được, nhìn ngươi có thành ý như vậy, ta để ngươi đi vào, nhưng, nếu bảo không muốn gặp ngươi, thì ta không thể cam đoan ."

Hình như cách nói này khiến Thiết Đầu tương đối buồn bực, nhưng nó vẫn gật gật đầu, sau đó ý bảo mấy người đối thoại với người canh cửa.

Sau khi đối thoại ba người chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, lại sáng ngời. Trước mắt vẫn là phấn hồng phố, nhưng lại không giống phấn hồng phố, quay đầu nhìn lại, thì ra trên phố không có một người chơi nào, xem ra bọn họ đã vào phó bản.

"Nhiệm vụ: quyết đấu phấn hồng phố. Đối phương đã đến, xin làm tốt chuẩn bị chiến đấu." Ngay khi ba người còn chưa bắt đầu đi vào trong, đã nghe thấy hệ thống thông báo bắt đầu."Điều kiện thắng lợi: đánh chết đầu mục đối phương. Điều kiện thất bại, đầu mục bên ta bị đánh chết."

Đầu mục bên ta? Diệp Hiểu Hạ hơi hơi sửng sốt, nhìn về phía Thiết Đầu, chỉ thấy trên đỉnh đầu của nó không biết vào lúc nào hiện ra mấy chữ to "Đầu mục bên ta."

https://thuviensach.vn

"Xem ra là phó bản chiến trường." Tươi cười của Vi Lam Tháng Sáu nhiều hơn vài phần hứng thú kỳ quái, cô vươn ngón tay nhẹ nhàng giật giật, quay đầu nhìn về phía hai người, cười rất là phô trương: "Ai nha, một hồi nữa sẽ rất vất vả."

Phó bản chiến đấu Diệp Hiểu Hạ từng thấy trong tư liệu trò chơi, xem ra đối thủ hôm nay của bọn họ không phải quái, mà là một tổ đội cũng là người chơi như bọn họ.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Chiến Đấu (Thượng)

Hệ thống không ngừng thông báo cho hai bên chuẩn bị, Vi Lam Tháng Sáu hạ thắt lưng, hít một hơi thật sâu, khi cô đứng thẳng dậy, Diệp Hiểu Hạ ngạc nhiên phát hiện cô cư nhiên thay một bộ trang bị khác, một chiếc áo choàng màu xanh vô cùng tinh xảo khoác trên người cô, hai tay cầm song hoàn. Cô tự nhiên thấy ánh mắt kinh ngạc kia của Diệp Hiểu Hạ, vì thế cười gượng vài tiếng: "Mặc tân phục tương đối tốt, hắc hắc, hắc hắc."

Diệp Hiểu Hạ gật gật đầu, thì ra Vi Lam Tháng Sáu là đan sĩ, tuy rằng rất ít tổ đội với đan sĩ, nhưng từng qua không ít đan sĩ. Vi Lam Tháng Sáu là đan sĩ đầu tiên cầm song hoàn mà cô gặp thấy, xem ra cô gái này trang bị không kém.

"Tố đại thần, một hồi chúng ta đi hả?" Vi Lam Tháng Sáu nhìn Tố vẻ mặt trầm tĩnh, tuy chỉ có ba người, nhưng kéo Thiết Đầu này rõ rang sẽ làm chậm lại tốc độ hành động, huống chi cô không biết năng lực chiến đấu của Diệp Hiểu Hạ, hơn nữa ba người chưa từng hợp tác, nếu không bàn bạc tới chiến thuật, chỉ sợ một hồi hội sẽ rất vất vả.

Tố cụp mí mắt xuống, hơi hơi trầm ngâm một chút, nói: "Bên phải, ngõ nhỏ, cần ẩn nấp."

Diệp Hiểu Hạ gật gật đầu tỏ vẻ đã biết, sau đó cô cảm thấy bản thân phải nói rõ một chút, "Tôi chưa đánh nhau với người khác, không có kinh nghiệm gì."

https://thuviensach.vn

Lời của cô làm hai người nao nao, nhưng Tố nói rất nhanh: "Vi Lam Tháng Sáu, cô đi ở giữa mang NPC." Sau đó anh chuyển hướng gương mặt về phía Diệp Hiểu Hạ, "Cô đi cuối cùng."

Giờ phút này không có ai phản đối Tố nói, Vi Lam Tháng Sáu kéo Thiết Đầu, Diệp Hiểu Hạ cũng bắt đầu lật xem kỹ năng của mình, nhìn xem có cái gì có thể sử dụng, không khỏi có chút khẩn trương.

Diệp Hiểu Hạ bên này đang khẩn trương, hệ thống bên kia đã không ngừng thông báo, giống như bùa đòi mạng vậy: "Đếm ngược thời gian chiến đấu, ba, hai, một!"

Nghe một tiếng tiếp một tiếng đếm ngược kia, ngay cả tay Diệp Hiểu Hạ cũng sắp cứng lại, đó là loại khủng bố lần đầu tiên lên chiến trường, đó là loại khẩn trương tràn ra từ trong cốt tủy.

Khi hai chữ "Bắt đầu" được hệ thống thông báo ra, cái chụp trong suốt ngăn trước mặt ba người tiêu thất, Tố lập tức đi tới hẻm nhỏ cạnh phố chính bên tay phải, Diệp Hiểu Hạ và Vi Lam Tháng Sáu không dám trì hoãn, cũng kéo Thiết Đầu đi theo.

Trong phó bản chiến trường này chẳng phải chỉ có người chơi đối địch, mà còn có rất nhiều quái. Chỉ nhìn thấy trong phố lớn ngõ nhỏ có rất nhiều nam nhân nữ nhân du đãng, bọn họ đều mặc trang phục, che mặt, cầm trong tay đủ loại vũ khí, thập phần cảnh giác, mà trên đầu bọn họ có tên thủ vệ giả.

"Quái nhiều quá, quần công đi." Vài người tránh trong phòng một khu nhà ở sau tường, Vi Lam Tháng Sáu thò đầu ra nhìn nhìn thủ vệ giả du đãng trên phố lớn ngõ nhỏ, sau đó đề nghị .

"Tôi có thể đốt, cái này tôi tương đối thông thạo." Diệp Hiểu Hạ cũng không muốn làm phiền toái của hai người, lập tức đồng ý.

https://thuviensach.vn

Tố không nói nhiều, chỉ cấp tốc phóng tới giữa một đám quái, Diệp Hiểu Hạ cũng nhanh chóng đi theo, Vi Lam Tháng Sáu kéo Thiết Đầu cảnh giác đi theo sau bọn họ.

Tuy chưa đánh nhau với người thật, nhưng còn thiêu quái mà thì Diệp Hiểu Hạ vẫn là rất có bài có bản. Tố vọt tới trong một đàn quái làm mồi, lập tức kéo được một đám quái, Diệp Hiểu Hạ đi theo sau anh đâu ra đấy phóng một cái "Băng sương đầy trời", đóng băng diện tích lớn kèm theo thương hại hơn nữa có thuộc tính đông cứng là kỹ năng khống chế mà Âm Dương gia thường dùng. Quả nhiên, thủ vệ giả động tác cực kì nhanh chóng ban đầu, một bước tiến vào phạm vi băng sương đầy trời do kỹ năng tạo ra, hết thảy bị đông lại.

Mà giờ phút này Diệp Hiểu Hạ vừa chạy vừa quăng ra "Lan Nguyên Chi hỏa" cộng thêm "Tiếng sấm từng trận"với quái vây quanh mình, cam đoan mỗi một con đều bị thương hại. Cô luôn luôn rất công bằng tuyệt đối sẽ không bất công với ai.

Một pháp sư thiêu quái cũng không tính quá mạnh, nhưng trong đội ngũ có Tố thật sự còn bưu hãn hơn hai pháp sư cộng lại.

Cái này phó bản chiến trường này cấp bậc ở trên dưới năm mươi, Diệp Hiểu Hạ thiêu quái kỳ thực vẫn là có chút cố hết sức, nhưng là đối với Tố mà nói chỉ là trò trẻ con, anh chỉ đơn giản thả ra hai kỹ năng, lập tức thấy đám quái rối rắm thành đàn kia ào ào ngã xuống trong kiếm quang đầy trời.

Trong quá trình Vi Lam Tháng Sáu kéo Thiết Đầu trong phó bản lớn như vậy thanh, thật sự không đất dụng võ, chỉ có thể đi theo sau hai người thật vô sỉ hưởng kinh nghiệm, nhiều nhất chính là giúp hai cái người quăng vài cái BUFF hữu hiệu.

Kinh nghiệm của quái trong phó bản thật sự cao, tuy rằng chỉ có ba người, nhưng bởi vì có Tố tồn tại, chuyện giết tiểu quái này bỗng nhiên trở

https://thuviensach.vn

nên vô cùng đơn giản.

Hai người ngồi xuống nghỉ ngơi, thuận tiện hồi lam, Thiết Đầu đúng một bên bỗng nhiên chạy vào một cửa hang lấy ra một ít đan dược nói với hai người: "Nơi này có dược, hai người ăn đi."

Ba người nhìn thấy Thiết Đầu lấy dược ra thì hơi hơi sửng sốt một chút, sau đó Diệp Hiểu Hạ hỏi: "Thiết Đầu, dược này là cầm ra từ trong cửa hàng sao ?"

"Đúng vậy, con phố này tôi rất quen thuộc, giờ trong cửa hàng không có người, chúng ta có thể cầm một chút ra dùng."

Vi Lam Tháng Sáu lập tức nhảy lên, vọt vào cửa hàng kia, một lát sau thì đi ra, trên mặt cô mang theo sắc mặt vui mừng khó nén nói với hai người: "Hắc, đúng là vậy, cửa hàng này là tiệm thuốc, trừ một ít dược liệu rời, còn có rất nhiều dược thành phẩm, chúng ta có thể không cần dùng dược của mình."

Tố quy phạm lắc đầu, "Chỉ sợ thiên hạ không có chuyện tốt như vậy."

Diệp Hiểu Hạ cũng nghĩ nghĩ rồi cự tuyệt Thiết Đầu: "Trên người chúng tôi còn dược, tạm thời không ăn, đợi đến khi không có dược lại cầm."

Tuy Vi Lam Tháng Sáu không quá vui khi phải buông tha cho dược phẩm đã tới tay, nhưng suy nghĩ vì đại cục, cuối cùng vẫn trả dược về.

Lúc này Thiết Đầu bỗng nhiên ngẩng đầu, bộ dáng dụng tâm lắng nghe, nó nhỏ giọng nói: "Mọi người nghe, phố bên kia giống như có tiếng động."

Ba người cẩn thận lắng nghe, quả nhiên, bên kia phấn hồng phố có tiếng vang rất nhỏ truyền tới, tuy rằng nghe không rõ rang lắm, nhưng là mơ hồ có thể biết là tiếng người chơi phóng thích kỹ năng. Tố đứng lên từ trên đất, nhẹ nhàng nhảy lên, anh giống như mọc ra hai cánh dừng trên nóc nhà, toàn

https://thuviensach.vn

bộ động tác tuyệt đẹp, lưu loát như nước chảy mây trôi, khiến Vi Lam Tháng Sáu vội vàng lấy máy ảnh ra chụp hình mấy tấm.

Nhưng, cuối cùng vẫn là chậm một chút, chỉ chụp được khi anh ngừng lại trên nóc nhà, khiến cô không khỏi vỗ ngực liên tục oán động tác của mình chậm.

Diệp Hiểu Hạ đứng phía dưới, nhẹ giọng hỏi Tố: "Là tình huống gì?"

Tố quay đầu lại, nhảy xuống mái hiên, nói với hai người: "Đại khái năm người."

Nghe thấy người này nói, trong lòng Diệp Hiểu Hạ nhịn không được lo lắng, bọn họ chỉ có ba người, làm sao đối phó được năm người. Hình như Tố nhìn ra tâm sự của cô, rút trường kiếm ra, đi về phía trước, vừa đi vừa nhàn nhạt nói: "Không sao."

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Chiến Đấu (Hạ)

Hình như trên người người này mang theo một loại ma lực kỳ quái, dù bề ngoài thoạt nhìn lạnh nhạt, nhưng vẫn mang lại cho người ta cảm giác an toàn.

Giống như lúc này, anh chỉ nói hai chữ như vậy, thậm chí giọng nói của anh cũng không lớn, nhưng khiến trái tim đang chìm trong hoảng loạn mạnh mẽ của Diệp Hiểu Hạ chậm rãi bình tĩnh lại. Hít sâu mấy hơi, rồi cấp Tốc theo sau anh đi về trước.

Nếu chỉ nói về khoản diệt quái, thật sự không có gì khó khăn, tuy phấn hồng phố cũng coi như phó bản khá lớn, chỉ mới hơn một giờ, ba người đã đi ngang qua toàn nhà đánh dấu trung tâm của phấn hồng phố —— Miên Vân Lâu . Khi đi ngang qua Miên Vân Lâu, Thiết Đầu dừng bước, ngẩng đầu nhìn lên trên, Diệp Hiểu Hạ cũng dừng bước, ngẩng đầu nhìn theo nó.

Quả nhiên, trên tầng cao nhất của tòa lâu kia có một nữ tử tuổi trẻ đang đứng, cô ta mặc quần áo hoa lệ, lẳng lặng đứng ở nơi đó, nhìn xa xa, xinh đẹp không gì sánh nổi.

"Nơi này hẳn là trung tâm của phó bản phấn hồng phố này." Vi Lam Tháng Sáu tinh tế lắng nghe xong động tĩnh xong quanh, sau đó chỉ hướng Đông Bắc nói: "Bọn họ còn chưa tới, chúng ta tiềm hành mà đi."

"Bọn họ có thích khách đoản đao, hẳn là ở gần chúng ta, cẩn thận một chút." Diệp Hiểu Hạ nhìn ngã tư đường cách đó không xa có ánh sáng kỹ năng thoảng qua, nhíu mày.

https://thuviensach.vn

"Đi." Tố không có vẻ gì là lo lắng cả, quay đầu cấp tốc phóng đi ngã tư đường có một mảnh kỹ năng thoảng qua kia, Vi Lam Tháng Sáu và Diệp Hiểu Hạ theo sát sau anh.

Trong phó bản này tràn đầy mùi son phấn nhàn nhạt, phảng phất đang xác minh cái tên phó bản này vậy. Mà trong mùi son phấn nhàn nhạt này, giờ này khắc này đã trà trộn vào mùi máu tươi dày đặc, vù vù dán trên da người.

Diệp Hiểu Hạ hít một hơi, trái tim bình tĩnh của cô hình như cũng trộn vào như vậy hương vị này, trong lòng phảng phất cháy một ngọn lửa, ngọn lửa này tên là giết hại, thậm chí ngay cả thân thể của cô cũng kịch liệt run run lên.

Cuối cùng, binh khí kia và tiếng binh khí va chạm, kỹ năng kia và tiếng kỹ năng phát ra cũng phát ra, Diệp Hiểu Hạ phảng phất ngừng thở, cô ngưng một hơi đi theo bóng dáng như gió của Tố, cấp tốc bôn chạy .

Cô là chức nghiệp pháp hệ, vốn không có tốc độ nhanh như vậy, nhưng không biết là do cô tinh thần hiện tại tập trung cao độ hoặc là do Tố cố ý chờ đợi, cô vậy mà luôn luôn đi theo phía sau anh, xuyên qua phố hẻm cũng không bị bỏ lại.

"Chú ý, chuẩn bị khống chế!" Bước chân Tố bỗng nhiên nhanh hơn, anh chỉ nói một câu như vậy, cả người phảng phất hóa thành một thanh kiếm sắc bén cấp tốc nhảy lên từ trên đất, đâm tới đám người chơi đối địch vẫn còn đang diệt quái kia!

Diệp Hiểu Hạ cũng vọt lên theo, hai tay khẽ vỗ, hai lòng bàn tay di chuyển theo một hình Âm Dương Bát Quái lớn, ngay tức khắc cô thả ra một mảnh "Băng sương đầy trời" về phía mấy người chơi đó, nhất thời mấy người chơi kia đều bị đông cứng thành băng, ngay lúc này Tố từ trên trời giáng xuống, mang theo vô số lợi kiếm phóng vào giữa đám người chơi đó,

https://thuviensach.vn

nhanh chóng lướt qua, thủ vệ giả giá trị sinh mệnh không cao cơ bản đều bị đánh ngã, mà mấy người chơi kia vẫn còn trong băng.

Bỗng nhiên trong lúc đó, trong áo Diệp Hiểu Hạ đau xót, giá trị sinh mệnh đã hạ xuống hơn phân nửa, cô kinh hãi, vội vàng chạy qua mảnh đất trống bên trái. Khi đang di chuyển không quên quăng ra một mảnh băng với nơi mình vừa đứng, nhưng lại thấy có một hàng dấu chân trên băng cấp Tốc di động về phía mình.

Cư nhiên đông lại thất bại, Diệp Hiểu Hạ cắn môi, nghĩ cũng không nghĩ, quăng ra biển lửa và bang xung quanh bản thân, cũng không ngừng lấy bản thân làm tâm, phóng pháp thuật thương hại diện tích lớn ra xung quanh. Nhưng dù như vậy, cô vẫn bị đâm thêm một đao nữa, mắt thấy chỉ còn lại chút huyết da, cô hẳn phải chết không thể nghi ngờ, cũng không nghĩ tới trước mặt xuất hiện một nhân vật choáng váng.

Giương mắt nhìn lại, chỉ thấy Vi Lam Tháng Sáu đứng giữa mình và Tố vung song hoàn, đánh choáng váng toàn bộ người chơi đã thức tỉnh.

"Đánh nhanh chút! Tôi chỉ có thể choáng váng mười lăm giây!" Cô nói làm Diệp Hiểu Hạ hồi phục tinh thần.

Diệp Hiểu Hạ lập tức phóng pháp thuật thương hại đơn thể tới trên người một đoản đao thích khách bên cạnh, một bên cấp tốc di động về bên người Tố.

Mười lăm giây đi qua cực nhanh, sau khi đoản đao thích khách tỉnh lại, Vi Lam Tháng Sáu vội vàng bổ thêm một cái choáng váng nữa, nhưng vận khí không tốt lắm, cư nhiên bị né tránh, cô nhịn không được thầm mắng một tiếng, cấp tốc thối lui về bên người Tố. Loại kéo bè kéo lũ đánh nhau này người chết thứ nhất chính là vú em, nhưng, cô cũng không dễ chết như vậy.

https://thuviensach.vn

Kỹ năng quần thể của Tố thương hại vô cùng rộng, nhưng mỗi một người lại bị thương không nhiều lắm, nhưng, bông tuyết kia giống như kiếm quang phất qua, thương hại tích lũy thật là kinh người. Ngay khi hai người mới vừa chạy đến bên người anh, năm người chơi căn bản không có lực phản kích ngã xuống toàn bộ, mà anh lại nâng tay quăng ra một kỹ năng công kích đơn thể đối với đoản đao thích khách kia đang đuổi theo Diệp Hiểu Hạ, tiểu đội sáu người ngã xuống toàn bộ.

"Đánh chết người chơi đối địch thành công, danh vọng thành thị trong Bạch đế thành +1", một người tử vong, thì nghe hệ thống thông báo một tiếng. Cũng không kịp nhìn, bọn họ tiếp tục phóng đi đại bản doanh của đối phương. Vi Lam Tháng Sáu cảm thấy Thiết Đầu chạy quá chậm, dứt khoát cõng đứa trẻ này lên lưng, ba người chút không dám ở lại lâu : "Đầu mục của bọn họ hẳn là sẽ không động ."

"Tử vong trong chiến trường có rớt cấp không?" Diệp Hiểu Hạ thấy sáu người trong thời gian mấy phút đã bị Tố giết chết toàn bộ, không khỏi có chút lo lắng, chết như vậy lập tức rớt cấp, có phải quá mệt không.

"Không, sẽ rớt kéo dài." Vi Lam Tháng Sáu cắn chặt răng, "Hơn phân nửa bọn họ sẽ sống lại ở điểm phục sinh, lập tức tiến lên lần nữa, Hiểu Hạ cô cẩn thận một chút, da cô quá mỏng."

Quả nhiên, chưa qua được mấy con phố, đã thấy một thương khách và một đao khách nghênh diện mà đến.

"Khống chế!"

Ngay khi Tố kêu lên, băng sương đầy trời của Diệp Hiểu Hạ đã xuất thủ, con đường trước mặt họ bị một mảnh băng bao trùm, mà Vi Lam Tháng Sáu phía sau quăng ra kỹ năng choáng váng tập thể. Vô luận là người chơi hay là quái, chỉ cần bị khống chế, là giống như cọc gỗ không có lực đánh trả, khi thời gian choáng váng mười lăm giây còn chưa hết, đao khách và

https://thuviensach.vn

thương khách đã ngã xuống. Bốn người theo sau mà đến tuy không nghênh diện tiến lên, nhưng khi đối mặt Tố, không một người nào thoát được.

Trận chiến này nếu chỉ là như vậy, thật sự thắng quá dễ, ngay lúc Diệp Hiểu Hạ và Vi Lam Tháng Sáu cho rằng lần này tất thắng, chỉ thấy từ trên trời giáng xuống một hỏa cầu vĩ đại, bay về phía hai người!

Vi Lam Tháng Sáu là người thường xuyên PK, gặp tình huống như vậy không chút chần chờ, kéo Thiết Đầu lập tức vọt vào trong ngõ nhỏ né tránh, mà Diệp Hiểu Hạ nhìn hỏa cầu vĩ đại kia, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, chỉ biết ngây ngốc đứng ở nơi đó.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Thắng Lợi

Quả cầu lửa to lớn có nhiệt độ có thể nướng chín người cứ bay tới như vậy, dưới quả cầu lửa như vậy, chỉ sợ không chỉ người bị đè chết, ngay cả ngã tư đường này cũng sẽ bị đè thành cái hố lớn. Quả cầu lửa này sắp nện trên người cô, giờ phút này Diệp Hiểu Hạ cũng muốn chạy trốn lắm, nhưng chân của cô giống như mọc rễ vậy, hoàn toàn không biết nên đi tới chỗ nào.

Cô thậm chí nhắm hai mắt lại, chỉ còn chờ một lát về điểm sống lại. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngay lúc quả cầu lửa sắp nện trên người cô, Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy có một xung lượng mạnh khủng khiếp đánh về phía mình, mang cô lăn qua bên cạnh, ngay khi cô vừa mới rơi xuống đất, quả cầu lửa to lớn kia lập tức nện lên chỗ cô vừa mới đứng, va chạm mạnh mẽ, ngay cả mặt đất giống như cũng bị chấn động mà run lên.

Diệp Hiểu Hạ mở mắt, chỉ nhìn thấy Tố ôm cô lăn một cái, trốn bên trong một cái rương nhỏ. Đến kia quả cầu kia rơi xuống đất, mới quay đầu nhìn Diệp Hiểu Hạ, trong giọng nói mang theo một chút lạnh bạc: "Trong chiến đấu không được ngẩn người, sẽ diệt đoàn." Dứt lời, anh buông cô ra, đứng lên.

Cô vội vã đứng lên theo, cảm thấy vô cùng không an toàn, vừa mới muốn xin lỗi vì mình vừa ngẩn người, thì thấy nhìn đến Vi Lam Tháng Sáu chạy ra từ trong ngõ nhỏ, vừa chạy vừa vội vàng nói: "Không tốt, trong phó bản này có xe tăng, bọn họ đã khởi động xe tăng!"

Đây không phải là một tin tức tốt, Tố nhăn mày, "Còn chiếc nào không ?"

https://thuviensach.vn

"Tôi đã tìm kiếm chung quanh, không có, hình như chỉ có 6 chiếc." Vi Lam Tháng Sáu oán hận cắn răng: "Đã để bọn họ chiếm lợi rồi."

Diệp Hiểu Hạ vừa nghe bọn họ nói xong, thì nhìn ra xa xa, trong giây lát cô ý thức được gì đó: "Tháng Sáu nè, vừa rồi có phải cô lấy thuốc trong cửa hang ở xung quanh đây không ?"

"Đúng vậy." Trong nhất thời Vi Lam Tháng Sáu không hiểu Diệp Hiểu Hạ nói như vậy là có ý gì, cô thở dài: "Hiểu Hạ, đạn pháo kia mà nện lên người sẽ trực tiếp giây sát, thuốc căn bản không có hiệu quả."

"Ý của tôi không phải như vậy. Đồ trong hiệu thuốc có thể cầm, có phải chứng minh đồ trong cửa hang của con phố này có thể cầm, như vậy..." Diệp Hiểu Hạ nói còn chưa xong, Tố đã phóng vào một cửa hang khá khuất tầm mắt trong con phố này.

Thật giống như lúc buồn ngủ gặp gối đầu, cửa hàng này lại là một cửa hàng hỏa dược. Xa xa bên ngoài truyền đến tiếng rầm rầm, ngay cả mặt đất cũng hơi chấn động, thường thường có hỏa cầu nện xuống đất bên ngoài, khiến ba người không có bao nhiêu thời gian để cẩn thận nghiên cứu đồ đạc bên trong.

Bọn họ tìm được một cái cung nỏ lớn, cao bằng một người hơn nữa còn có rất nhiều đạn pháo. Vào lúc này, không cần nói thêm cái gì, ba người như có Linh Tê, nâng mấy món đồ này trèo lên nóc nhà tương đối cao ở gần đó.

"Tôi khiêng, Tố, anh tới kéo đi." Loại Tiên Thiên như Âm Dương gia này là chức nghiệp lực lượng không đủ, dù có mang danh hiệu “Nữ Thần Chọc Giận” cũng không có khả năng kéo một cái nỏ lớn như vậy động đậy, vì thế cô tự giác ngồi xuống, khiêng nó lên. Tố liếc mắt nhìn Diệp Hiểu Hạ một cái, không từ chối, không chần chờ lập tức kéo dây cung.

https://thuviensach.vn

Dây cung này là nặng vô cùng, giống như phải dùng toàn bộ sức lực trên người anh vậy. Tố cắn răng, dùng sức kéo dây cung, Vi Lam Tháng Sáu ở phía sau vừa đưa đạn pháo cho anh, vừa phải che chở Thiết Đầu không có năng lực chiến đấu.

Nhắm, bắn!

Trong nháy mắt đạn pháo bắn ra đi, nếu không nhờ Tố nhanh tay lẹ mắt, chỉ sợ Diệp Hiểu Hạ cũng bị bắn ra theo. Tuy rằng phản lực của lần bắn này khiến ba người rơi xuống không ít huyết, nhưng mà, kết quả vô cùng hoàn mỹ. Sau khi đạn pháo vẽ một đường cong trong không trung, rơi trên chiếc xe tăng gần bọn họ nhất, tiếng nổ ầm ầm và ánh lửa tận trời giống như xé rách con phố yên tĩnh này.

Tuy rằng có tin tức báo cáo thắng lợi, ba người cũng không dám có chút chần chờ nào, lập tức bắn đạn pháo tới chiếc xe tăng tiếp theo. Tuy rằng lực sát thương của xe tăng vĩ đại, nhưng bởi vì hình thể quá lớn, hơn nữa khi bỏ đạn pháo vào cần thời gian tương đối dài, cho nên trong ngã tư đường nhỏ như vậy tiến lên không linh hoạt như nỏ lớn, bị kìm kẹp khắp nơi, chỉ qua vài phút, cả 6 chiếc xe tang đều bị phá hủy.

Tố nhìn xung quanh một chút, sâu sắc phát hiện điểm phục sinh cách đó không xa. Ba người không chút do dự, lập tức đánh tới nơi đó. Phòng ở dọc theo đường đi cơ bản đều bị xe tăng nổ mạnh san thành bình địa, không có hẻm nhỏ tầm nhìn của hai bên đều trở nên trống trải.

"Diệp Hiểu Hạ! Lần này tôi tuyệt đối không bỏ qua cho cô!" Chỉ nghe thấy một tiếng gầm giận dữ, Diệp Hiểu Hạ nhìn theo tiếng hét kia, thì thấy một người phụ nữ thật là quen mắt. Lại nhìn kỹ, đây, đây không là Ái Nhân Tử Tước* sao? (trước đây Phi tử edit là tử tước người yêu thì phải)

Đúng là oan gia ngõ hẹp. Diệp Hiểu Hạ hơi nheo mắt, cô cũng không chút khách khí đáp lại: "Thật trùng hợp! Tôi muốn trả lại cô những lời này

https://thuviensach.vn

!"

Nói xong cô cấp tốc vận dụng kỹ năng, hai tay đánh ra đồ án Thái Cực, kỹ năng khống chế phạm vi lớn và với pháp thuật công kích đơn thể sắc bén nhanh chóng liền quăng lên người Ái Nhân Tử Tước. Tuy rằng cô ta rơi xuống không ít huyết, nhưng Diệp Hiểu Hạ cũng không tốt hơn bao nhiêu, hai Âm Dương gia cấp bậc không chênh lệch bao nhiêu dưới tình huống như vậy trừ so trang bị chính là so đi vị.

Đi vị, Diệp Hiểu Hạ quả thật không bằng Ái Nhân Tử Tước, nhưng trang bị của cô lại bù vào khuyết điểm này, trong tình huống này, quả là thực lực ngang nhau. Nhưng, có Tố trong đội ngũ, thực lực ngang nhau là từ anh cực không thích .

Anh cả người mặc quần áo màu đen như một cái bóng xuyên qua phế tích phấn hồng phố, giống như Tu La đoạt mệnh, đến chỗ nào thì chỗ đó không còn người sống. Sau một lát, ba người lấy khí thế áp đảo hoàn toàn chiếm lĩnh điểm phục sinh, Diệp Hiểu Hạ nói với hai người: "Ở đây giao cho tôi là được, hai người đi giết đầu mục của đối phương nhanh lên."

Giờ này khắc này, do dự và chối từ đều không được, Tố và Vi Lam không đưa ra dị nghị gì, chỉ dặn cô cẩn thận, sau đó tiến về đại bản doanh của quân địch.

Ở trong phó bản chiến trường, người chơi sống lại ở điểm phục sinh chỉ có 10% sinh mệnh, nếu bị pháp sư chiếm lĩnh điểm phục sinh, lại không có trợ giúp từ bên ngoài, như vậy kết quả chẳng khác nào trần trụi giết hại. Trên thực tế cũng là như vậy, Diệp Hiểu Hòa không ngừng quăng ra "Băng sương đầy trời" và "Hỏa tường" ở điểm phục sinh, sáu người đối địch căn bản không có cách nào rời khỏi điểm phục sinh, chỉ có thể bị hệ thống cưỡng chế phục sinh, sau đó bị kỹ năng khống chế và thương hại quần thể của Diệp Hiểu Hạ chết đi một lần nữa.

https://thuviensach.vn

Nếu không phải Ái Nhân Tử Tước một lần lại một lần giận dữ mắng cô, Diệp Hiểu Hạ sẽ không nhận ra mình đang giết người, mà chẳng qua là đang luyện tập độ thuần thục của kỹ năng.

"Chúc mừng tiểu đội của bạn đã chiến thắng trong “quyết đấu phấn hồng phố”, mời bạn đến trước đại bản doanh địch quân hoàn thành nhiệm vụ." Cuối cùng, khi thông báo của hệ thống vang lên, cô không nghe thấy tiếng của Ái Nhân Tử Tước nữa, hơn nữa cũng không thấy tiểu đội sáu người kia. Hình như là bị đưa ra khỏi phó bản, nghe tiếng của Vi Lam Tháng Sáu bảo cô đến đại bản doanh nhanh lên.

Lúc này trong đại bản doanh địch quân đang trình diễn một hình ảnh cảm động, cuối cùng mẹ con cũng có thể gặp nhau, kịch tình dài dòng và đối thoại tiến hành giữa phế tích.

Đương nhiên, đây chẳng phải chuyện làm ba người cảm thấy có hứng thú. Bọn họ một người có được một cái thùng, có thể tùy cơ lựa chọn phối phương, tài liệu và trang bị. Diệp Hiểu Hạ hơi do dự giữa phối phương và tài liệu, cuối cùng lựa chọn phối phương, dù sao tài liệu còn có thể nhìn thấy, phối phương thì rất khó nói.

Trên phối phương trong tay viết mấy chữ: "Lắp ráp xe tăng." Nhìn thuộc tính, chỉ thấy một miêu tả cho phối phương này là, xe tăng dùng để công thành, nhưng chỉ có đại sư công trình học mới có thể học được.

Công trình học? Diệp Hiểu Hạ cau mày suy nghĩ nửa ngày, nghe cũng chưa từng nghe qua.

"Hiểu Hạ, cô cầm cái gì?" Thực ra Vi Lam Tháng Sáu rất muốn biết Tố cầm cái gì, bất quá, nhưng thấy gương mặt cá chết không có biểu cảm của Tố, cuối cùng cô quyết định vẫn là không hỏi.

"Một phối phương không cần dùng." Diệp Hiểu Hạ cười cười, bỏ lắp ráp xe tăng vào trong túi, công trình học là cái gì vẫn đợi tra tư liệu xong rồi nói

https://thuviensach.vn

sau."Cô thì sao ?"

"A a a, đừng nhắc tới!" Hình như khi Vi Lam Tháng Sáu nhắc tới cái này vô cùng khó chịu: "Cho tôi một phương thuốc giải độc sơ cấp, cái này tôi đâu thể học ! Hại tôi vất vả một lúc lâu!" Cô thở phì phì nhìn hai mẹ con còn đang khóc kể tâm sự, oán hận nói: "Nếu cho tôi phối phương mông hãn dược, tôi cũng thỏa mãn ! Thuốc giải độc sơ cấp chó má gì đó."

Cô nói xong, nhìn về phía hai người, lại phát hiện sắc mặt hai người hình như cũng không là tốt lắm, không khỏi tò mò: "Hai người thì sao?"

"Đi ra ngoài thôi." Tố trực tiếp xoay người, đi đến chỗ NPC vừa xuất hiện, sau đó truyền ra khỏi phó bản.

Khi ba người vẫn còn trong phó sao mở thùng, kênh thế giới bên ngoài đã nổ tung rồi.

【 thế giới 】 Thượng Quan Tàn Mộng: trời ạ, cư nhiên mở phó bản mới! Tôi còn tưởng trò chơi này không có chiến trường chứ! Thì còn cần người chơi phát hiện !

【 thế giới 】 Cẩu Đản Đản Không Đau: bán bản vẽ được khảm đá quý lực lượng cấp ba, trả giá PM tử, người da đen không trở về, phóng viên đi mở! ! !

【 thế giới 】 Khô Tùng Lĩnh: là ai mở phó bản chiến trường, làm thế nào tìm được nhiệm vụ nói một chút đi chứ!

【 thế giới 】 Hồi Phong Vũ Liễu: một ngàn kim tệ khiêu chiến sân hình tiến công chiếm đóng, người muốn khai chiến thì PM ! !

【 thế giới 】 Thủy Tiên Bao: chin người mở chiến trường kia, xin bao dưỡng !

https://thuviensach.vn

【 thế giới 】 Bọt Bọt: ai biết " Lễ vật ly biệt " trong cái túi kia ở đâu không ? Tôi đã xuống ngựa tìm hai giờ , ai từng làm nhiệm vụ này xin nói một chút, cám ơn!

【 thế giới 】 5 cánh Hoa Đinh Hương: Tuyển thích khác cấp năm mươi tổ đội cố định vào chiến trường, muốn thì PM ~ ~ ~

Chuyện diễn ra như vậy vì hệ thống vừa phát ra một thông báo. Sau khi ba người Diệp Hiểu Hạ thắng lợi trong phó bản chiến trường, hệ thống liền phát thông báo có người chơi nhờ cơ duyên xảo hợp mở ra chiến trường phấn hồng phố, hơn nữa thưởng cho chín người chơi chiến đấu đầu tiên mỗi người mười điểm danh vọng thành thị. Chỉ một thông báo như vậy, lập tức khiến kênh thế giới vốn náo nhiệt nổ tung. Mà chuyện này hình như chưa đủ kích thích, tiếp theo đó là...

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Thế Giới Điên Cuồng

【 thế giới 】Ái Nhân Tử Tước: Diệp Hiểu Hạ, ta với ngươi thế bất lưỡng lập, có bản lĩnh thì đừng dựa vào đàn ông, chỉ biết giả bộ đáng thương, mỗi ngày ôm đùi đàn ông giết người thì tính là bản lĩnh gì!

【 thế giới 】 Mắt Mèo Mị: tiểu Tử, đừng nói , nói không chừng đàn ông là ăn bộ dạng kia! Nhìn thì vô hại, không biết trong khung là thế nào! !

【 thế giới 】 Ngoái Đầu Nhìn Lại Túy Khuynh Thành: chuyện gì vậy chuyện gì vậy? Cầu chia sẻ ! Quần chúng không rõ chân tướng vây xem.

【 thế giới 】 Nghịch Lưu Mà Lên: chuyện gì vậy chuyện gì vậy? Cầu chia sẻ ! Quần chúng không rõ chân tướng vây xem +1

【 thế giới 】 Một Trương Mao Gia Gia: Tố, mày là một cao thủ đầu bảng, khi dễ nick nhỏ tính là bản lĩnh gì? Người như mày cũng xứng làm cao thủ? Tao thấy mày căn bản là rác ở trong rác!

【 thế giới 】 Động Lực Phá Xe Lửa: chuyện gì vậy chuyện gì vậy? Cầu chia sẻ ! Quần chúng không rõ chân tướng vây xem +2

【 thế giới 】Ái Nhân Tử Tước: Diệp Hiểu Hạ, sau này mày đi cẩn thận một chút cho tao, tap thấy mày một lần giết một lần, có bản lĩnh thì mày cả đời ở trên đùi đàn ông đi!

【 thế giới 】 Cố Hương Vân: Tố, Công hội Năm Ánh Sáng Giữa Hè khai chiến phó bản mày một kẻ không bang không phái đi theo làm cái gì! !

https://thuviensach.vn

! Tao lấy danh nghĩa phó hội trưởng Công hội Năm Ánh Sáng Giữa Hè tuyên bố, Công hội Năm Ánh Sáng Giữa Hè từ hôm nay trở đi toàn bộ truy nã Tố, Diệp Hiểu Hạ, Vi Lam Tháng Sáu! Người của Công hội Năm Ánh Sáng Giữa Hè chỉ cần nhìn thấy ba người này, gặp một lần giết một lần!

【 thế giới 】Xã Hội Cũ Tốt: Tố? Cao thủ đứng đầu bảng ? Vi Lam Tháng Sáu? Phóng viên kim bài của Yến Tử Lâu ? Diệp Hiểu Hạ? Không biết... Ba người này đến cùng vì sao đi cùng nhau vậy? Có phải có JQ không ? Cầu chia xẻ cầu Bát Quái cầu thỏa mãn! ! ! !

Ba người vừa ra khỏi phó bản sao, còn chưa nói gì, Vi Lam Tháng Sáu lập tức nghe thấy kênh mật ngữ của mình điên cuồng vang lên. Cô vội vã nhận, mà Diệp Hiểu Hạ cũng nhận được mật ngữ của Tương Tư Túy, Bất Đắc Dĩ và Tay Nhỏ Bé Lạnh Lẽo, đều là hỏi cô đến cùng vì chuyện gì mà bị truy nã trên thế giới.

Diệp Hiểu Hạ không hiểu ra sao, chỉ có thể trả lời bọn họ để cô xem thế giới trước lại nói. Tố yên tĩnh đứng bên người dường như hoàn toàn không có bị mật ngữ quấy rầy, anh ôm tay đứng một bên, đợi khi Diệp Hiểu Hạ nhận mật ngữ xong, mới nói: "Đi gặp Vân Ẩn thôi."

"Chờ một chút!" Không đợi Diệp Hiểu Hạ trả lời, Vi Lam Tháng Sáu vừa mới nhìn thế giới biết rõ mọi chuyện gọi hai người lại: "Hai người mau nhìn thế giới, đây là trò gì chứ!"

Diệp Hiểu Hạ vốn muốn xem thế giới, giờ phút này càng khẩn cấp mở kênh thế giới ra, cấp tốc nhìn một chút, nhịn không được nổi trận lôi đình: "Ái Nhân Tử Tước này đúng là khinh người quá đáng ! Chẳng lẽ chỉ có thể là cô ta thắng mà không thể là tôi thắng sao? Đây là đạo lý gì!"

"Chuyện này không quan trọng, vì sao chúng ta lại bị truy nã ?" Vi Lam Tháng Sáu quan tâm là chuyện này, tuy rằng cô không sợ PK, nhưng bị một Công Hội truy nã, chuyện này vẫn làm đầu cô hơi lớn lên. Quan trọng hơn

https://thuviensach.vn

là cô còn là người của Yến Tử lâu chuyên môn đầu cơ trục lợi bằng việc lấy tin tức, như vậy thì cô còn làm ăn thế nào ?

Tố chỉ nhìn vài lần, thì đóng kênh thế giới lại, sau đó lại nói với Diệp Hiểu Hạ: "Đi gặp Vân Ẩn."

"Gặp Vân Ẩn cái gì! Tố đại thần, giờ chúng ta là con kiến bị trói trên cùng một sợi dây thừng, anh lợi hại là không sợ bị người ta đuổi giết, tôi và Hiểu Hạ thì không giống như vậy!" Mắt của Vi Lam Tháng Sáu chuyển động nhanh như chớp, phải nói, bình thường không có cơ hội đi theo anh ta, giờ có cơ hội tốt như vậy đi theo bên người để lấy Bát Quái, ngàn vạn không thể buông tha chuyện tốt như vậy.

Cô suy nghĩ, một Bát Quái về tố có thể bán bao nhiêu kim tệ?

Nghe xong lời nói của Vi Lam Tháng Sáu, Tố cau chân mày lại, để người phụ nữ thích đánh trống reo hò này luôn đi theo anh ? Vậy còn không bằng trực tiếp giết anh rơi hai cấp còn tốt hơn. Vì thế anh lại mở kênh thế giới ra, lần đầu tiên phát tin tức trên thế giới.

【 thế giới 】 Tố: được làm vua thua làm giặc.

Thế giới hơi hơi bình tĩnh một hồi, sau đó nổ mạnh. Trừ người thăm dò, Công hội Năm Ánh Sáng Giữa Hè toàn bộ nhận sát lệnh, càng nhiều là thét chói tai cảm thán không liên quan, đơn giản là lên tiếng với Tố, thậm chí còn có người muốn chụp tin tức này phát lên diễn đàn, lấy đi chứng minh đệ nhất cao thủ cực hạn Tố chẳng phải câm điếc người mù hoặc là... Người chết.

Đại khái hiểu biết ngọn nguồn mọi chuyện, Diệp Hiểu Hạ phát tin tức cho Tương Tư Túy Bất Đắc Dĩ, không quản nói thế nào giờ cô cũng là người của Danh Môn, Tương Tư Túy Bất Đắc Dĩ đã dùng danh nghĩa Công hội hỏi cô, dù sao cô cũng phải có giao đãi. Sau cô lại phát tin tức cho Tay Nhỏ Bé Lạnh Lẽo, bảo cô đừng quá lo lắng.

https://thuviensach.vn

Mà cô vừa mới làm xong chuyện này, thì thấy kênh thế giới bỗng nhiên nhảy ra một câu làm cô hơi kinh sợ. Đương nhiên, kinh sợ không phải là nói cái gì, mà là người nói chuyện...

【 thế giới 】 Vân Ẩn: không khéo, Tố là bạn của tại hạ, nếu Công Hội Năm Ánh Sáng Giữa Hè dồng ý bán tại hạ một mặt mũi, tại hạ vô cùng cảm kích.

Sau đó cô thấy chuyện càng khiến cô kinh sợ xuất hiện, tin tức xuất hiện ngay sau Vân Ẩn, hai tin tức một trước một sau, hình như là đồng thời phát ra, cũng tính không đồng thời, thời gian kém cũng rất ngắn, nội dung cũng không khác lắm.

【 thế giới 】 Không Đồng: ha ha, thật là không khéo, mong Công hội Năm Ánh Sáng Giữa Hè cũng bán cho Danh Môn một cái mặt mũi được không? Diệp Hiểu Hạ là người của Danh Môn.

Thế giới lại lập tức nổ mạnh, đây đến cùng là chuyện gì xảy ra, hội trưởng hai công hội lớn thứ nhất và thứ ba tự mình ra mặt bảo lãnh người. Tố thì không cần phải nói, đó là cao thủ cao nhất, Vân Ẩn nói thì cũng cho qua, nhưng Diệp Hiểu Hạ này cũng được Không Đồng tiến cử hiền tài, đến cùng cô là loại người nào.

Thế giới còn chưa yên tĩnh, lại có người phát tin tức.

【 thế giới 】 Đêm Đó Cho Dưa Chuột: uy uy uy, truy nã Vi Lam Tháng Sáu, các người nghĩ Yến Tử Lâu đều là người chết hả ?

Cứ như vậy, thế giới không bình tĩnh được, Diệp Hiểu Hạ nhăn mày đóng kênh thế giới lại, cảm thấy đầu mình vô cùng đau đớn, cô chỉ là làm một nhiệm vụ, giết một phó bản, sao có thể làm ra nhiều chuyện như vậy. Nhưng mà, có chuyện cô vẫn không nghĩ ra, tố và Vân Ẩn là bằng hữu, Vân Ẩn giúp hắn nói chuyện là tất nhiên , nhưng vì sao Không Đồng lại giúp cô nói chuyện chứ ?

https://thuviensach.vn

Cô chỉ là một người vừa mới gia nhập Danh Môn ới, đừng nói với cô người trong Danh Môn tình như tay chân. Loại lời này lừa đứa bé ba tuổi có thể, nhưng người trưởng thành đều biết đến thực hư, Công Hội Năm Ánh Sáng Giữa Hè tuy thực lực không bằng Danh Môn, nhưng là cũng là một công hội không thể khinh thường, Không Đồng làm như vậy tương đương đối đầu với Năm Ánh Sáng Giữa Hè, đến cùng có nguyên nhân gì vậy ? Khiến Không Đồng vì mình mà ra mặt, đối đầu với Năm Ánh Sáng Giữa Hè, nguyên nhân đến cùng là gì chứ ?

So sánh với cô đang phiền lòng, hình như Tố không nhận được ảnh hưởng gì, hắn nhìn nhìn Vi Lam Tháng Sáu vẫn còn phát điên, nói: "Có người bảo lãnh cô."

"A?" Vi Lam Tháng Sáu sửng sốt, lông mày dựng đứng: "Tố đại thần, nhất mã quy nhất mã*, tuy lão đại chúng tôi giải vây cho tôi, nhưng anh cũng không thể qua cầu rút ván chứ." Nói xong cô lại hắc hắc nở nụ cười, ánh mắt tròn vo dao động trên người Diệp Hiểu Hạ và Tố, người bịu nhìn trong lòng cũng giật giật.

* Nhất mã quy nhất mã: ý nói nợ gì thì trả nấy.

"Tháng Sáu, cô nhìn cái gì?" Diệp Hiểu Hạ nuốt một ngụm nước miếng, dè dặt cẩn thận hỏi.

"A, ở trong phó bản, trong lúc vô ý tôi chụp mấy tấm hình hay lắm nhé." Vi Lam Tháng Sáu cười đến càng thêm giả dối: "Tỷ như người nào đó cùng người nào đó quay cuồng dưới quả cầu lửa khổng lồ linh tinh ..."

Tố nhíu mày thật chặt, cô gái này chẳng những nói nhiều, hơn nữa tâm địa không tốt. "Vì sao cô muốn đi theo tôi ?"

"Tố đại thần, anh luyện cấp nhanh như vậy, kỹ năng mạnh như vậy, hình như trang bị cũng rất BT, anh nói với tôi một chút, để tôi viết tiến công chiếm đóng." Vi Lam Tháng Sáu bắt đầu cò kè mặc cả: "Tôi cũng không

https://thuviensach.vn

phải đặc biệt muốn đi theo anh, anh xem anh nói chuyện rất ít, làm người lại lạnh như băng, nếu không phải vì kim tệ tôi cũng sẽ không đi theo anh, chỉ cần anh tùy tiện nói với tôi một chút tại sao anh trong thời gian ngắn như vậy lại trở nên lợi hại như vậy, tôi kiên quyết sẽ không theo anh !"

Tố lẳng lặng nhìn gương mặt hơi vô lại của Vi Lam Tháng Sáu, biểu cảm lặng im giống như bình thường, hình như cảm xúc của anh cũng không vì nhận ra "Uy hiếp" của cô gái này mà trở nên khó chịu. Nhưng dưới biểu cảm như vậy, thật là khiến người ta đoán không ra nội tâm anh đang nghĩ gì.

Bỗng nhiên, anh chậm rãi nói: "Tôi không phải cao thủ đứng đầu bảng xếp hạng."

Vi Lam Tháng Sáu sửng sốt một chút, sau đó thở dài, bất đắc dĩ buông tay: "Đúng rồi đúng rồi, tôi biết, nhưng tên kia căn bản không có ai biết anh ta ở đâu, anh bảo tôi..."

Lời của cô chưa nói xong, đã bị giọng nói lành lạnh của Tố đánh gãy: "Tôi biết."

"A a?" Những lời Vi Lam Tháng Sáu muốn nói toàn bộ bị chèn lại trong cổ họng, chỉ trừng mắt nhìn Tố trước mặt, giống như anh căn bản không phải người bình thường, hoặc là nói căn bản anh không phải người sống trong cuộc sống hiện thực vậy.

Miệng cô mấp máy, ngậm lại rồi mở ra, nhưng không phát ra tiếng âm gì, ngay khi Diệp Hiểu Hạ hoài nghi có phải hệ thống âm thanh trong máy trò chơi của mình bị hỏng. Căn bản nghe không thấy tiếng gì, cô nghe thấy Vi Lam Tháng Sáu quát to một tiếng: "Tố đại thần, anh nói thật sao?"

"Đừng có đi theo tôi." Biểu cảm trên mặt không thay đổi, chỉ buông mí mắt xuống, vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ bụi dính trên áo choàng màu đen của

https://thuviensach.vn

mình, cảm xúc không nhìn kia, giống như tro bụi chính là Vi Lam Tháng Sáu trước mặt vậy.

Làm một phóng viên vĩ đại, trình độ ghét bỏ này đối với Vi Lam Tháng Sáu mà nói chỉ là một bữa ăn sáng, cô trực tiếp không nhìn động tác của Tố. Cô giống một người đàn ông hà khí vỗ bả vai Tố, tùy tiện cười: "Tôi biết rồi, Tố đại thần, anh là một người chơi cao cấp như vậy, nhất định sẽ thật thượng đạo [chỗ này không hiểu], anh yên tâm, quy củ giang hồ này tôi cũng biết, chỉ cần anh nói với tôi tin tức của người nọ, tôi cam đoan thời gian gần đây kiên quyết sẽ không hiện ra trước mắt anh!"

Tố chỉ là mát mát liếc mắt nhìn Vi Lam Tháng Sáu một cái, hiển nhiên là cực không tin cách nói của cô. Dưới ánh mắt khinh bỉ của anh, Vi Lam Tháng Sáu cũng cảm thấy tươi cười của mình có chút không nhịn được, cô xấu hổ buông tay xuống đang vỗ bả vai Tố. Vuốt vuốt tóc, tiếp tục hắc hắc cười gượng .

"Ngọc Sơn." Tố vươn tay vỗ vỗ bờ vai bị Vi Lam Tháng Sáu sờ qua, xoay người không nhìn cô.

"OK! Tố đại thần, chúng ta núi xanh còn đó, nước biếc thượng lưu, sau này còn gặp lại!" Vi Lam Tháng Sáu cũng nói được làm được, sau khi có được đáp án, trực tiếp rời khỏi tiểu đội, cô ôm quyền với Tố, thập phần hào khí. Sau đó cười hì hì nhìn Diệp Hiểu Hạ nói: "Hiểu Hạ, muốn hành tẩu giang hồ nhất định phải làm được mắt nhìn bốn hướng tai nghe tám phương, mới giữ được sinh mệnh không lo lắng."

Diệp Hiểu Hạ gật gật đầu, điều này cô cũng phát hiện, dù cô tính thành thành thật thật kiếm tiền trả nợ, nhưng trong trò chơi hình như có mấy chuyện mạc danh kỳ diệu* tìm tới cô, nếu cô biết nhiều hơn một chút, nói không chừng có thể tránh mấy phiền toái này ."Ừ, tôi biết rồi, cám ơn cô nhắc nhở, Tháng Sáu."

https://thuviensach.vn

* mạc danh kỳ diệu: không hiểu ra sao cả, không sao nói rõ được, quái lạ.

Cô nói rất chân thành, Vi Lam Tháng Sáu cười thân thiết, nhưng không biết vì sao, Diệp Hiểu Hạ nhìn tươi cười của Vi Lam Tháng Sáu chỉ cảm thấy sống lưng mình mạc danh kỳ diệu phát lạnh.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Chặng Đường Mới

"Người chơi ' Lục Nguyệt Vi Lam ' mời bạn trở thành bạn tốt của cô ấy, bạn có đồng ý không ?"

Diệp Hiểu Hạ nhìn lời mời của Lục Nguyệt Vi Lam, cũng không từ chối, thêm bạn tốt với cô ấy. Kết quả như vậy khiến Lục Nguyệt Vi Lam vừa lòng gật gật đầu, cô cười nói với Hiểu Hạ: "Hiểu Hạ à, nếu sau này cô muối biết chuyện gì, tỷ như Bát Quái của ai đó, bí mật luyện cấp, chỗ sản xuất trang bị cao cấp... Mấy tin tức này mà nói, đều có thể tới hỏi tôi."

Cái này thật không tệ, trong lòng Diệp Hiểu Hạ thầm nghĩ, đây không phải tương đương tư liệu trò chơi sống sao ? Nhưng mà, thật sự có chuyện tốt như vậy? Cô mị ánh mắt: "Cho qua đi."

"Ai nha, tuy rằng cô là người mới, nhưng cũng rất hiểu biết đó!" Lục Nguyệt Vi Lam không chút để ý che lại khóe miệng cười đến gian thương, dáng diệu kia khác nhau một trời một vực với ấn tượng đáng yêu ban đầu.

Diệp Hiểu Hạ mặt không biểu cảm, cô biết mà, trên đời này không có chuyện tốt như vậy, cô xoay người không muốn để ý nữ gian thương này.

"Ai nha, chỉ cần một chút tiền!" Lục Nguyệt Vi Lam vừa cười vừa liếc mắt nhìn Tố một cái: "Đương nhiên, nếu cô dùng bí mật gì đó của Tố đại thần đến trao đổi thì không còn gì tốt hơn ..."

Tố bỗng nhiên xoay người lại, trừng mắt nhìn Lục Nguyệt Vi Lam một cái. Lục Nguyệt Vi Lam tươi cười cúng lại trên mặt, cô vội vã làm bộ nhìn

https://thuviensach.vn

về phía nơi khác: "Ai nha, tôi nhớ ra rồi, tôi còn có chút chuyện rất quan trọng, không thể tiếp tục nói chuyện phiếm với hai người, chúc hai người thuận buồm xuôi gió nha!" Nói xong ngay cả bóng dáng cũng chạy mất.

Diệp Hiểu Hạ nhìn tốc độ di động cực nhanh của cô, không khỏi líu lưỡi: "Tôi mới phát hiện, tốc độ của cô ấy thật nhanh, tôi chưa từng thấy đan sĩ nào tốc độ nhanh như vậy."

"Đi thôi."

Trong không khí quanh quẩn tiếng nói độc đáo của Tố, giống như hơi nước ướt át, một vòng một vòng mở rộng, làm cho lỗ tai người ta cũng trở nên thư thái. Diệp Hiểu Hạ xoay người nhìn Tố, lại chỉ nhìn thấy bóng lưng cao cao, cô cũng không có nghĩ nhiều lập tức đi theo.

Cô chỉ vừa quay người lại, thì có một người đi ra từ trong ngõ nhỏ, xa xa nhìn theo bóng lưng cô và Tố, sau đó quay đầu mà đi.

Diệp Hiểu Hạ vừa đi theo phía sau Tố, vừa mở danh sách bạn tốt của mình, hôm nay hơi kỳ lạ, cô đã login rất lâu , nhưng vẫn chưa thấy Túy Lí Thiêu Đăng* [trước đây bạn Phi Tử edit là ‘Túy Trong Khêu Đèn’] login, người này đến cùng là làm gì ? Cô vốn rất muốn nói mình đi đâu với Túy Lí Thiêu Đăng, giờ cũng không có cách nào, đành phải khi đi qua hộp thư ở cửa thành phát bưu kiện cho Túy Lí Thiêu Đang, nói đơn giản chuyện mình đi tìm Vân Ẩn.

Ra khỏi cửa thành, Tố mang Diệp Hiểu Hạ đi đến ngoại ô, chuyện này không khỏi làm cô thấy hơi kỳ quái. Mắt thấy sắp đi ngang qua xe, cô vội vã hỏi: "Vân Ẩn ở gần thành Bạch Đế không ?"

"Không."

"Chúng ta phải đi đâu tìm anh ta?"

https://thuviensach.vn

"Đế đô." Tuy rằng Tố nói không nhiều lắm, nhưng cũng điển hình có hỏi có đáp.

Diệp Hiểu Hạ dứt khoát đứng lại bước chân, nhìn Tố, vô cùng khó hiểu, tay chỉ chỉ xe bên cạnh: "Đi đế đô! Xe ở bên kia."

"Đi đi."

Cái gì! Mắt Diệp Hiểu Hạ sắp trừng rơi ra ngoài, cô nhìn Tố vẫn bình tĩnh như cũ, cảm thấy hơi bất khả tư nghị*, người này đến cùng có biết hay không hắn đang nói cái gì? Đế đô nơi đó là bộ máy của Trung Quốc, nằm ở bắc bộ, hiện tại bọn họ ở Bạch đế thành nằm ở phía tây nam, khoảng cách của hai thành thị này ngồi xe ngựa phải hơn ba bốn mươi giờ, nếu đi mà nói... Không có năm sáu ngày không đến nổi.

*Bất khả tư nghị: không thể tưởng tượng nổi; huyền diệu; kỳ diệu; lạ lùng

"Có vấn đề gì ?" Tố nhìn da mặt cứng ngắc khóe miệng không ngừng co rúm của Diệp Hiểu Hạ, nhàn nhạt hỏi.

"Có! Đương nhiên là có!" Diệp Hiểu Hạ cơ hồ là muốn rít gào : "Anh có biết từ nơi này đến đế đô xa lắm không?"

"Tôi không thể ngồi xe ngựa." Tố đánh gãy lời của Diệp Hiểu Hạ, ánh mắt hơi cụp xuống, thoạt nhìn hơi tự giễu: "Trừ đế đô, dù là NPC của thành thị nào cũng không quan tâm tôi."

A a? Đây là, đây là tình huống con tôm gì? Đôi mắt tròn trịa của Diệp Hiểu Hạ sắp trừng đến rơi xuống.

Cô biết, NPC của thành thị độ thiện cảm, gia tăng một điểm không dễ, đương nhiên giảm bớt một điểm cũng không dễ, mà từng người trong tất cả thành thị khi bắt đầu độ thiện cảm đều là năm mươi. Muốn NPC của một

https://thuviensach.vn

thành thị không quan tâm người chơi, trừ phi người chơi này làm chuyện nhân thần cộng phẫn nào đó tại đây, làm cho độ thiện cảm của NPC trên bản đồ này với người đó giảm xuống không điểm mới có thể.

Mà người trước mặt này cư nhiên NPC của tất cả thành thị không quan tâm anh ta, vậy thì thuyết minh trên mấy thành phố lớn của bản đồ Trung Quốc, trừ đế đô siêu cấp lớn ra, chín thành thị khác độ thiện cảm đều là không. Này, này, người này đến cùng ở trên bản đồ khác làm bao nhiêu chuyện kinh thiên động địa, " chuyện lớn " nhân thần cộng phẫn mới đạt tới hiệu quả này !

Khi cô vẫn còn suy nghĩ miên man, Diệp Hiểu Hạ thấy Tố đã phối hợp đi về phía trước .

Cô thật muốn cứ như vậy quay đầu về, đi bộ đến đế đô... Đùa giỡn gì vậy! Nhưng, nếu cô không đi thì... Trong giây lát, cô lại nghĩ tới lợi kiếm hàn quang lòe lòe từng đặt trên cổ kia. Quên đi, không phải là đi bộ sao? Đi là được, giờ thăng một cấp không dễ dàng, cô còn trông cậy vào nhanh chút luyện cấp kiếm tiền, loại chuyện như rớt cấp vẫn là ít làm thì hơn.

Thở dài một hơi, Diệp Hiểu Hạ cảm thấy mình đúng thật là mọi việc không thuận, chỉnh đốn tâm trạng bước nhanh theo Tố đi tới.

Trên quan đạo có đá phiến chỉnh tề, tuy ngoài và xe ngựa thường xuyên trên đường đi qua, nhưng vẫn là mấy ngọn cỏ nhỏ quật cường mọc ra từ khe hở của đá phiến, Thanh Thanh Thúy Thúy vô cùng đẹp mắt. Nhưng, cho dù có thú vị, cho dù đẹp mắt, xem hơn mười mấy giờ cũng làm cho người ta chịu không nổi.

Mắt thấy sắp đến biên giới thành Cửu Ti, Diệp Hiểu Hạ cảm thấy tại đây đi dọc theo đường lớn, đoán chừng cô sẽ ngủ mất, vì thế cô vội vã đưa ra yêu cầu muốn logout ngủ với Tố. Tố cũng không ngăn cản, càng không có không vui, biểu cảm vẫn là lạnh lùng hờ hững, anh xác nhận thời gian login

https://thuviensach.vn

ngày thứ hai với Diệp Hiểu Hạ xong, thì nói tạm biệt với cô, hai người đều tự logout .

Ra khỏi máy trò chơi, Diệp Hiểu Hạ vừa rót ly trà cho mình, vừa xoa mắt đi tới cửa sổ phòng ngủ. Sắc trời bên ngoài đã rất trễ, đoán chừng không phải 11, 12 giờ cũng là rạng sáng một hai giờ. Khu nhà cô sống là dựa vào tường tiểu khu, chỉ cần đứng bên cửa sổ, có thể thấy phong cảnh phố phường bên ngoài tiểu khu, cô đứng trước cửa sổ, nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy có hai bóng người lung lay thoáng động ngoài cửa sổ.

Hai bóng người này thật là quen mắt, nhưng cũng không nhìn rõ được là ai. Cho tới bây giờ Diệp Hiểu Hạ vẫn luyến tiếc bật đèn , cho nên lúc này cũng không cần bận tâm mình có bị phát hiện hay không, cứ không kiêng nể gì nhìn chằm chằm hai người kia, trong đầu nhanh chóng xoay xoay.

Cô đến cùng là gặp hai người này ở chỗ nào nhỉ ?

Suy nghĩ nửa ngày cũng không có kết quả gì, Diệp Hiểu Hạ cũng chỉ có bỏ qua vấn đề này, xoay người ngủ đi. Nhưng đêm nay ngủ cũng không tốt, đại khái ngày hay suy nghĩ đêm sẽ mơ thấy, đêm nay cô cư nhiên mơ thấy hai bóng dáng đen tuyền mà lại quen thuộc kia, lại luôn nhìn không tới mặt, thật không nỡ.

Tuy rằng đêm trước ngủ cũng không yên, nhưng đồng hồ sinh học đáng chết quá đúng giờ, đến tám giờ sáng Diệp Hiểu Hạ đúng giờ tỉnh lại. Nhưng ánh mắt thật sự vẫn dính chặt vào nhau đến đòi mạng, cô ngồi dậy, xoa xoa mắt, giống như nghĩ tới gì đó, lập tức liền phủ thêm quần áo nhảy dựng lên.

Cô đi đến bên cửa sổ, tránh sau rèm cửa sổ, nhẹ nhàng đẩy ra một cái cẩn thận nhìn bên ngoài. Quả nhiên ngoài cửa sổ có hai cái người, tuy rằng bọn họ đang xoa ánh mắt đánh ngáp ăn vặt ở ăn ven đường, nhưng ánh mắt cố ý vô tình lướt qua cửa sổ nhà cô khiến Diệp Hiểu Hạ sâu sắc cảm thấy hai người này đang theo nhà cô.

https://thuviensach.vn

Không lâu sau, Diệp Hiểu Hạ nhìn thấy một chiếc xe bánh mì nửa mới nửa cũ chạy đến ven đường, sau đó từ trên xe có hai người xuống, rất quen thuộc chào hỏi hai người kia, sau đó cũng ngồi xuống ăn sáng một chút. Nhưng khi bọn họ ngồi xuống, Diệp Hiểu Hạ đột nhiên phát hiện, trong hai người đến sau này, có một người cư nhiên chính là ngày đến đòi nợ đó kéo cánh tay của cô.

Trái tim của cô giống như bỗng nhiên bị người ta hung hăng vỗ một cái, sau đó thùng thùng thùng kinh hoàng đập. Cô vội vã che khe hở kia lại, tựa vào trên tường cửa sổ, từng ngụm từng ngụm thở phì phò. Trời ạ, trời ạ! Cư nhiên chính là người đòi nợ kia!

Vì sao bọn họ ở dưới cửa sổ nhà cô? Chẳng lẽ là sợ cô chạy, cho nên từng giờ từng phút trông chừng cô sao?

Cô vừa suy nghĩ, vừa dè dặt cẩn thận kéo rèm cửa sổ ra một chút nhìn bên ngoài. Hai người hôm qua thì vừa ngáp dài vừa đi đến chiếc xe bánh mì nhỏ kia, trèo lên xe, nghênh ngang đi, để lại hai người ngồi ăn sáng.

Quả nhiên là tới giám sát cô, giờ vừa vặn tới lúc đổi ca. Diệp Hiểu Hạ liều mạng hít mấy hơi, để trái tim đang kinh hoàng dần dần bình tĩnh lại, cô lại nhìn hai người kia một hồi, rồi rời khỏi cửa sổ, suy sụp đi tới bên giường lại giấu mình vào trong chăn. Cô nhịn không được cười khổ, cô từng nghĩ tới muốn chạy trốn, chỉ cần thành thật trả tiền mấy tháng, chỉ cần làm thần kinh những người đó tim tưởng, chỉ cần bọn họ vừa thả lỏng cảnh giác, cô tuyệt đối không quay đầu lại mà chạy trốn.

Giờ xem ra, người ta đã sớm lo lắng cô, sợ cô chạy, mỗi ngày có người giám sát.

Trách không được gần đây vừa ra cửa cô luôn cảm thấy có người đi theo phía sau, nhưng quay đầu lại thì cái gì cũng tìm không thấy, thì ra là như vậy.

https://thuviensach.vn

Thở dài một hơi, Diệp Hiểu Hạ lại ngồi dậy, đi vào phòng tắm dùng nước lạnh rửa sạch mặt. Nhìn mình trong cái gương nứt vỡ, Diệp Hiểu Hạ nỗ lực mỉm cười. Như vậy cũng tốt, chặt đứt ý tưởng muốn chạy trốn của cô, nếu cô thật sự không quan tâm mà chạy, như vậy Vương viện trưởng bà ấy... Diệp Hiểu Hạ quả thực không dám nghĩ tiếp, cô dùng sức vỗ mặt mình, để mình không suy nghĩ bậy bạ. Giờ không phải lúc nghĩ chuyện này, giờ chuyện quan trọng nhất là kiếm tiền trả nợ thật nhanh, còn có... Còn có, phải nghĩ biện pháp tìm được tên Bạch Thiên Minh - Thiên sát đại tiện nhân kia ! !

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Thì Ra Là Như Vậy

Nói đến Bạch Thiên Minh, Diệp Hiểu Hạ lại nghĩ tới viện trưởng Vương, tên tiện nhân kia sẽ không lại đi tìm viện trưởng Vương đòi tiền chứ? Giờ Viện trưởng Vương cái gì cũng không biết, Diệp Hiểu Hạ cũng không muốn cho bà biết. Cô biết nếu viện trưởng Vương biết hậu quả sau khi Bạch Thiên Minh mắc nợ kẻ vay nặng lãi, nói không chừng bà sẽ bán tất cả mọi thứ trong tay để giúp Diệp Hiểu Hạ trả nợ, đây là chuyện cô không mong muốn xuất hiện nhất.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Diệp Hiểu Hạ quyết định phải tạo ra một lý do để viện trưởng Vương đừng cho tiền Bạch Thiên Minh nữa, xem tính tình Bạch Thiên Minh, chuyện đề phòng cẩn thận như vậy là nên làm. Nhưng giờ đã biết có người theo dõi, Diệp Hiểu Hạ không dám ở dùng điện thoại công cộng, sợ những người đó tìm được viện trưởng Vương, cũng chỉ có thể khi ra ngoài một chiếc di động qua tay, trả năm mươi đồng.

Ngồi ở trên giường nhìn xem cái di động cũ kia, Diệp Hiểu Hạ nhịn không được tự giễu, giờ cuối cùng cô cũng coi như là có vật để nhìn thời gian. Cảm thán một chút, Diệp Hiểu Hạ gọi điện thoại đến văn phòng viện trưởng Vương, điện thoại vang một hồi lâu, ngay khi Diệp Hiểu Hạ nghĩ viện trưởng Vương sẽ không nhận, điện thoại được nhận, sau đó truyền tới giọng nói hổn hển của viện trưởng vương: "Vâng, nơi này là viện phúc lợi Tiểu Thiên Sứ, có thể giúp gì cho ngài không?"

Mũi Diệp Hiểu Hạ bỗng cay cay, thậm chí cô có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của viện trưởng Vương một đường chạy tới từ phòng học, cô khịt khịt

https://thuviensach.vn

mũi, trước khi viện trưởng Vương hỏi lần nữa thì trả lời: "Viện trưởng, là con."

"Là Hiểu Hạ hả." Vương viện trưởng phảng phất yên lòng một loại, đột nhiên thở ra một hơi: "Bà còn tưởng rằng là..." Nói ra nơi này bà hơi ngừng lại, không tiếp tục nói.

"Viện trưởng đang đợi điện thoại của ai?"

"Không có gì không có gì. Sao Hiểu Hạ lại gọi điện thoại cho bà vào lúc này." rõ ràng viện trưởng Vương có chuyện không muốn cho Diệp Hiểu Hạ biết, bà cười ha ha chuyển đề tài.

Bởi vì trong lòng Diệp Hiểu Hạ có chuyện nên cũng không suy nghĩ dâu xa, cũng không chú ý tới, vì thế cô vội vàng nói vào đề tài trọng tâm: "Viện trưởng, gần đây Bạch Thiên Minh có cho gọi điện thoại cho bà không ?"

"Thiên Minh?" Viện trưởng Vương có vẻ hơi mạc danh kỳ diệu, sau đó bà lại bối rối: "Không có, có phải nó xảy ra chuyện gì không ? Có phải không? Hiểu Hạ?"

Vừa nghe ngữ diệu này của viện trưởng Vương, Diệp Hiểu Hạ thấy yên lòng, xem ra Bạch Thiên Minh không có liên hệ với viện trưởng Vương, tuy sẽ làm viện trưởng Vương lo lắng, nhưng cũng chứng minh hắn chưa tới đòi tiền. Vì thế, cô vội vã cười: "Không có không có, chỉ là vài ngày trước Bạch Thiên Minh còn nói với con, sắp đến sinh nhật viện trưởng, bàn bạc với con nên tặng cái gì, con còn tưởng rằng hắn nhanh miệng tới hỏi thăm bà rồi."

Con người, bị bức đến lúc nhất định, sẽ trở nên vô cùng dối trá. Diệp Hiểu Hạ cười khổ, thì ra cho tới bây giờ cô cũng không phải đứa trẻ không ngoan, nhưng lúc này... Nói dối mà mặt không đỏ tim không đập nhanh, nháy nháy mắt có thể nói ra một lời nói dối.

https://thuviensach.vn

Nghe Diệp Hiểu Hạ nói như vậy, viện trưởng Vương cũng yên tâm, bà cười ha ha: "Bà già quá rồi. Còn sinh nhật gì nữa, các con đừng lãng phí tiền." Nói xong bà giống như nghĩ tới cái gì cười rộ lên: "Hiểu Hạ à, thực ra viện trưởng có chuyện luôn muốn hỏi con một chút."

"Chuyện gì ạ?"

"Con và Thiên Minh lớn lên cùng nhau, đứa nhỏ kia tuy nhát gan không biết nói ngọt, nhưng viện trưởng nhìn ra, nó rất thích con. Nó tuy làm việc hơi bất ổn, nhưng lòng không xấu, con thì làm việc vững chắc, nếu các con có thể..." Bỗng nhiên viện trưởng Vương cảm thấy mình hơi tự quyết định quá, vì thế vội vàng sửa miệng: "Ý của bà là, con có ý tứ gì với Thiên Minh không ?"

Diệp Hiểu Hạ gắt gao cắn chặt hàm răng, tay cầm điện thoại vì tực giận mà run run lên. Nếu không phải người đối diện là viện trưởng Vương, đoán chừng cô đã rít gào.

Thích em gái hắn á! Ban đầu cô còn cảm thấy Bạch Thiên Minh là một người bạn không tệ, giờ cô thầm nghĩ nghiền xương người này thành tro!

Bạch Thiên Minh nhát gan ? Vậy hơn một trăm vạn tiền vay nặng lãi là từ góc nào toát ra đến !

Bạch Thiên Minh không biết nói ngọt? Vậy vài ngày nay những người giám sát ngoài cửa sổ nhà cô đến cùng là rơi xuống từ chỗ nào!

Bạch Thiên Minh thích cô? Nếu kết quả bị hắn thích là như vậy, không có tự do gì và thân thể bi thảm phải trả nợ, như vậy cô hận không thể đời trước, không, tốt nhất là cả đời, không không không, là từ Bàn Cổ khai thiên cũng không muốn có một xu quan hệ với hắn!

"Hiểu Hạ, con có còn nghe không?" Thời gian Diệp Hiểu Hạ im lặng quá dài làm viện trưởng Vương hơi bất am, bà hơi hối hận, đây vốn là

https://thuviensach.vn

chuyện của mấy đứa nhỏ, bà tham gia vào làm gì. Nhưng, làm người lớn, sao bà có khả năng không quan tâm nhân sinh đại sự của đứa nhỏ?

"Viện trưởng, giờ con tạm thời không muốn nghĩ đến việc này." Diệp Hiểu Hạ không chút do dự nói với viện trưởng Vương, giờ cô hận không thể cắn chết Bạch Thiên Minh, còn có ý tứ với hắn? Có ý tứ cái lông! Nhưng nếu nói như vậy đoán chừng là càng bôi càng đen, nên cô dứt khoát vô cùng hàm súc từ chối tấm lòng muốn làm bà mai của viện trưởng Vương.

"Vậy à." Viện trưởng Vương lưu luyến nói.

"Viện trưởng, bà đừng cho tiền Thiên Minh nữa, hắn đã bao lớn, còn đòi tiền của bà, vậy bọn nhỏ có thể ăn cơm không? Có tiền nhàn rỗi cho Bạch Thiên Minh không bằng mua nhiều thịt cho bọn nhỏ ăn." Diệp Hiểu Hạ vội vàng chuyển đề tài.

"Nó cũng không muốn bà cho tiền." Viện trưởng Vương hơi lo lắng nói, Diệp Hiểu Hạ nhân cơ hội từng bước dẫn dắt bà, cuối cùng cuối cùng khiến viện trưởng Vương lương thiện quá mức này đồng ý với cô không cho tiền đứa nhỏ đã lớn.

Tuy Diệp Hiểu Hạ vẫn không quá yên tâm, nhưng loại chuyện này không phải một lần là xong, cứ đi từng bước một.

Hai người lại nói chuyện phiếm một hồi, mới cúp điện thoại. Diệp Hiểu Hạ làm một chút cháo loãng, vừa nhìn giờ, đã mười giờ bốn mươi, cô cư nhiên lại bất tri bất giác đến muộn, chỉ hy vọng Tố đừng tức giận.

Vội vàng login, nhân vật của cô mới vừa hiện ra trong trò chơi, đã nghe giọng của Tố: "Lên rồi ?"

"A, phải." Diệp Hiểu Hạ phát hoảng, cô hơi kinh hô bất định ấn ngực, rất muốn nói với người đàn ông âm dương bất định này biết anh ta có thể

https://thuviensach.vn

dọa chết người. Nhưng lại nghĩ đến việc hôm nay mình đến trễ, thì chột dạ : "Cái kia, cái kia, buổi sáng hôm nay tôi có chút việc, nên..."

Hiển nhiên Tố không có hứng thú với lý do cô đến trễ, chỉ đi đến thành Cửu Ti, "Cô đi bổ sung một ít thực phẩm đi, lát nữa luôn chạy bộ sẽ rất tiêu hao sức chịu đựng."

Diệp Hiểu Hạ sờ sờ mũi, Tố không muốn nghe cô giải thích, vậy cô cũng không cần lắm miệng, vì thế bước nhanh theo Tố vào thành Cửu Ti.

Mặc dù thành Cửu Ti và thành Bạch Đế cách nhau cũng không quá xa, nhưng là phong cảnh nơi này và thành Bạch đế hoàn toàn khác nhau. Nơi này tràn ngập hơi thở dân tộc thiểu số, dù là hình thức xây dụng nhà cửa, hay là cách ăn mặc trang điểm của NPC, thậm chí trang bị trong thành thị bán cũng có phong cách riêng.

Trong thành có rất nhiều người chơi, rộn ràng nhốn nháo vô cùng náo nhiệt. Diệp Hiểu Hạ đi theo Tố đi tới trước cửa hàng thực phẩm, bổ dung một ít thực phẩm, thuận tiện lại mở truyền tống điểm rồi mới rời khỏi thành Cửu Ti.

Đường lớn ngoài thành Cửu Ti thấp thoáng hiện ra trong rừng rậm xanh tươi, ở giữa cánh rừng thậm chí có một đoạn còn có chướng khí nhàn nhạt.

Diệp Hiểu Hạ không có thuốc giải độc, nhìn trạng thái trúng độc làm rớt huyết liên tục, chỉ có thể vừa đi vừa đổ hồng vào miệng. Tố nhìn cô một cái, giao dịch cho Diệp Hiểu Hạ mấy viên thuốc giải độc, không nói nhiều, lặng lẽ đi ở phía trước như cũ.

Nhìn mấy viên thuốc giải độc trong tay, Diệp Hiểu Hạ hơi giật mình. Cô nhìn tấm lưng thẳng tắp rộng lớn của Tố, bỗng nhiên cảm thấy người đàn ông lạnh băng lại không có biểu cảm dư thừa nào này, có lẽ cũng không hờ hững như vẻ ngoài, hình như anh ta cũng có một trai1 tim cẩn thận mà mềm mại.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng dọc theo đường đi hai người không nói chuyện với nhau, nhưng đi cùng nhau lâu như vậy, giữa hai người vẫn có một chút ăn ý. Tuy cấp bậc của hai người kém không ít, hơn nữa thao tác của Diệp Hiểu Hạ cũng không tính quá tốt, nhưng, khi có quái bỗng nhiên xuất hiện, cô vẫn có thể ở trước tiên phụ trợ Tố giải quyết xong tất cả nguy hiểm.

"Cô có biết giờ đi gặp Vân Ẩn sẽ thế nào không?" Lại giải quyết xong một đám quái đột nhiên xuất hiện, Tố đứng thẳng lên, vươn hai ngón tay trái, nhẹ nhàng lau vết máu trên thân kiếm, không báo động trước đã mở miệng.

Vấn đề của anh có chút hơi xa xôi, khiến Diệp Hiểu Hạ đoán không được, cô không rõ: "Sẽ thế nào?"

"Vân Ản là hội trưởng Sát, quan hệ giữa Sát và Danh..." Anh không nói ra miệng, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, nhưng là cũng khiến Diệp Hiểu Hạ hiểu hai công hội này chỉ sợ là thủy hỏa bất dung .

Ý của Tố, cô hiểu rồi, nhưng Diệp Hiểu Hạ cũng không để ý như vậy. Tuy cô rất ít chú ý Bát Quái ở phương diện này, nhưng vì thường dạo diễn đàn nên cô cũng biết 3 đại công hội của Trung Quốc dù mặt ngoài gió êm sóng lặng, trên thực tế là song lớn mãnh liệt.

Nhưng đối với cô, công hội gì, thế lực gì cũng không đáng quan tâm. Cô đối với chuyện chỉ thuộc về thế giới đàn ông này một chút cũng không hứng thú, giời chuyện cô để ý nhất là khi nào thì có thể trả hết số tiền còn lại.

Vì thế cô không thèm để ý lắc đầu: "Chuyện này không có quan hệ với tôi, dù Sát và Danh Môn có cái gì, tôi chính là tôi." Nói xong cô liếc mắt nhìn Tố một cái, hừ hừ mũi, nội tâm hơi khó chịu chỉ trích, nếu không phải người nào đó đặt thanh kiếm trên cổ cô uy hiếp cô, sao cô lại bị cuốn vào phiền toái như vậy chứ ?

https://thuviensach.vn

Nghe tiếng Diệp Hiểu Hạ hừ mũi, Tố hơi hơi hất lông mày, tuy Diệp Hiểu Hạ cái gì cũng không nói ra, nhưng anh cũng cảm thấy cô là không tiếng động kháng nghị, nhưng anh không nói nữa, chỉ hơi dừng bước chân một chút, ánh mắt nhìn khuôn mặt cười tươi như ánh mặt trời của Diệp Hiểu Hạ hơi nhu hòa.

Hai người im lặng như trước đi trong rừng rậm, nhưng so với lúc nãy, hình như không khí hơi hơi hòa hợp hơn. Có lẽ là tự Diệp Hiểu Hạ cảm thấy, nhưng cô xác nhận Tố sẽ thường thả chậm bước chân chờ cô, hai người vẫn không nói chuyện như trước, lại có vẻ ôn hòa không ít.

Bỗng nhiên, Tố dừng bước, kiếm trong tay kéo ra một đường xinh đẹp, quanh người phát ra khí thế lãnh liệt.

Diệp Hiểu Hạ cũng đứng lại theo, giương mắt nhìn, chỉ thấy ở phía trước cách đó không xa bên cạnh một cặp tượng đá cũ nát, hoặc đứng hoặc ngồi mười mấy người. Thấy hai người bọn họ đến, vậy mà đều đứng lên, mặt quay về phía hai người, lộ ra biểu cảm kỳ quái.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Bình Diện

Tuy những người này chức nghiệp khác nhau, biểu cảm khác nhau, nhưng lại có một điểm giống nhau .

Bọn họ đều là hồng danh. Hơn nữa vô cùng hồng, làn gió sâu kín kia thổi đến, vài người như vậy đứng sâu trong rừng rậm âm u, nhìn thấy đúng là hơi ghê người, lỗ chân long cũng run run. Không cần nói nhiều hồng danh như vậy đứng cùng nhau, ngay cả khi luyện cấp bình thường gặp một hồng danh, Diệp Hiểu Hạ cũng cúi đầu bước nhanh đi, mà giờ bỗng chốc nhìn thấy nhiều hồng danh như vậy tụ tập ở chỗ này, cô nhịn không được hô hấp dồn dập.

Diệp Hiểu Hạ xác nhận mình cũng không quen bọn họ, cô ngửa đầu nhìn Tố đứng ở phía trước, cũng không nhìn thấy vẻ mặt của anh, chẳng lẽ là anh quen hả ?

Trong lúc nhất thời, hai bên không ai nói chuyện, làn gió sâu thẳm kia không ngừng thổi tới, khiến Diệp Hiểu Hạ nhịn không được cảm thấy toàn thân nổi da gà. Này, không khí này thật là quá kì lạ. Trái tim không an phận của cô đột nhiên bắt đầu kịch liệt nhảy lên, sắp xảy ra chuyện gì sao?

"Tổ chức Huyết tinh tinh lọc?" Một lát sau, Tố mới chậm rãi mở miệng, giọng nói như giếng sâu không dao động, cũng không có cảm xúc đặc biệt, giống như trước mặt chẳng phải hồng danh làm cho người ta kinh hoảng gì, mà là không khí nơi hoang vu mà thôi.

https://thuviensach.vn

"Nha, có thể được cao thủ số một số hai trên bảng xếp hạng nhận ra, tổ chức huyết tinh tinh lọc chúng tôi thật đúng là có mặt mũi !" Người cầm đầu nói chuyện là một đao khách nam, anh ta giống với Túy Lí Khêu Đăng ở chỗ khiêng một thanh kiếm thật to, lúc này đang nhếch môi lộ ra hàm răng trắng tuyết, cười khoái trá.

"Năm ánh sáng giữa hè?"

Tố không chút hoang mang nói ra tên một công hội, lúc này đao khách cầm đầu kia hơi sửng sốt, sau đó lại cười ha hả nói với những người khác: "Đây cũng không phải tôi nói ."

Mấy chục hồng danh đi theo anh ta biểu cảm khác nhau cười cười, xem như xác nhận đáp án của Tố.

"Vì sao không hạ thủ dọc đường đi?"

"Tuy chúng tôi là hồng danh, nhưng là hồng danh cũng có điểm mấu chốt của hồng danh. Tổ chức huyết tinh tinh lọc chúng tôi là có quy định, tuy nhận mối làm ăn, nhưng, chuyện đánh lén chúng tôi sẽ còn không làm." Đao khách xoa xoa cằm, tươi cười có vẻ rất chân thành.

Tố chỉ là lẳng lặng nhìn đao khách này, lặng im không nói, sau một lúc lâu, anh cúi đầu, nhẹ nhàng phất phất thân kiếm, không chút để ý nói: "Mục đích."

"Giống như ủy thác, chúng tôi muốn luân bạch hai người." Đao khách có dáng vẻ vô cùng buồn rầu, thở dài một hơi: "Đây đúng là một nhiệm vụ khó khăn." Nhưng rất nhanh sau đó anh ta lại bày ra khuôn mặt tươi cười: "Nhưng con người của tôi cố tình thích nhiệm vụ có tính khiêu chiến, chuyện cao thủ số một số hai trên bảng xếp hạng bị tổ chức huyết tinh tinh lọc luân bạch, vừa nghĩ đã nhịn không được nhiệt huyết sôi trào!"

https://thuviensach.vn

Tố ngoéo khóe miệng một cái, mũi kiếm chỉ xuống mặt đất, nói với Diệp Hiểu Hạ trong đội ngũ: "Đi phía sau tôi, theo sát sau tôi."

Khi Diệp Hiểu Hạ nghe thấy những người này là do công hội Năm ánh sáng giữa hè phái tới, cũng đã nghĩ chuyện này có quan hệ với Ái Nhân Tử Tước, nhưng, dựa vào năng lực của cô thật sự không có khả năng đối chiến với những người này, biện pháp tốt nhất lúc này là đi theo sau Tố.

Thấy Diệp Hiểu Hạ đến sau lưng mình, Tố không do dự, lập tức chạy về phía đám hồng danh kia.

Chỉ một thoáng, trong rừng cây đao quang kiếm ảnh hiện lên, tiếng chém giết nhiều vô kể. Những người này vốn có năng lực thực chiến rất mạnh, hơn nữa đều là cao thủ hiếm có, dù tính là Tố chuyên tâm đối mặt, cũng không thể chiếm lợi thế gì, huống chi lúc này anh còn phải thời thời khắc khắc che chở Diệp Hiểu Hạ, lại càng có vẻ giật gấu vá vai, bị công kích trúng vài cái, giá trị sinh mệnh cũng rơi xuống không ít.

Diệp Hiểu Hạ thấy thế cục như vậy thì bối rối, cô vừa giúp đỡ công kích, vừa nhét một ít hồng cho Tố, thuận tiện lại nhét hai viên Mông Hãn dược cho anh nói: "Bôi Mông Hãn dược này lên thân kiếm, tuy tôi không biết dùng như vậy có hiệu quả không, nhưng đành chữa ngựa chết thành ngựa sống thôi."

Tố mới vừa nhận dược, đã thấy Diệp Hiểu Hạ đã bị một dòng khí cường đại kéo ra khỏi vòng bảo hộ của mình, không khỏi hơi kinh hãi, quay đầu nhìn lại, thì thấy một đạo pháp gia cầm pháp trượng trong tay đứng cách đó không xa không ngừng niệm chú.

Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy ngực của mình bị cái gì đột nhiên đẩy mạnh, cô căn bản ngay cả ổn định cũng không có khả năng, trực tiếp lung lay lui lại vài bước. Mắt thấy sắp ngã lên một tượng đá , Diệp Hiểu Hạ cuống quít

https://thuviensach.vn

vươn tay muốn nắm tượng đá kia, không nghĩ tới trước ngực chợt lạnh, giống như sức lực toàn thân đều bị rút ra vậy.

Trong lúc nhất thời, hình như tất cả tiếng động rời xa cô, cô trợn to mắt nhìn trước mặt xuất hiện một tên song đao khách, hắn vểnh vểnh lên khóe miệng, hơi nghiêng người qua, ngón tay vừa động, rút thanh chủy thủ cắm trong ngực cô ra.

Huyết khí dâng lên, Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy trong cổ họng đột nhiên ngọt ngấy lên, hé miệng muốn hít một hơi, không nghĩ đến một ngụm máu màu đỏ tươi văng lên tượng đá kia.

Tiếp theo, cô chỉ phát hiện trước mắt là một mảnh ánh sáng trắng chói mắt, lập tức mất đi tri giác.

Máu lưu thông như mất một năm dài, cũng có lẽ chỉ qua trong nháy mắt thôi, lúc này Diệp Hiểu Hạ giống như đánh mất nhận thức, cô chỉ biết ngốc nghếch nhìn trước mắt.

Hình như đó là một mảnh màu lam rất cao rất cao, giống như có thể nhiễu giọt nước màu lam xuống, thấp thoáng trong một mảnh cây cối xanh um tươi tốt, có vẻ xinh đẹp như vậy. Chung quanh cực kỳ yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi qua lá cây lưu lại lã chã, trừ cái này ra cái gì cũng không có.

Không đúng ! Trong giây lát Diệp Hiểu Hạ ý thức được chuyện gì, cô vội vã ngồi dậy, nhìn ra xung quanh. Vừa nãy rõ ràng là có hồng danh đến khiêu khích Tố, nói là muốn luân bạch mình và Tố , sao giờ lại yên tĩnh như vậy? Bốn phía xung quanh quả thật là rừng cây lúc nãy, nhưng vì sao một người cũng không có?

Trong lòng Diệp Hiểu Hạ kích động một trận, vội vàng đứng lên, tiếp tục nhìn bốn phía xung quanh, quả nhiên không có... Khi chuyển sang nhìn ra sau lưng, Diệp Hiểu Hạ ngây ngẩn cả người, ngay chỗ cô vừa nằm lúc

https://thuviensach.vn

nãy, cô thấy Tố và một đám hồng danh đang đối chiến, tuy rằng trên người anh bị thương không ít, nhưng, đám người kia cũng không có chiếm lợi gì.

Cũng không kịp nghĩ nhiều, Diệp Hiểu Hạ nhanh chóng chạy về phía Tố, vừa chạy vừa quăng ra một "Băng sương đầy trời" . Chỉ tiếc pháp thuật của cô còn chưa ngâm xướng xong, cả người cô đã đụng vào một mặt phẳng rất co dãn, tiếp theo, cô phát hiện cả người mình bị bắn ra ngoài, pháp thuật cũng bị đánh gãy .

Đây đến cùng là chuyện xảy ra gì? Diệp Hiểu Hạ ngồi dưới đất ngây ngẩn cả người, rõ ràng Tố ngay phía trước mà, vì sao chứ ? Vì sao không đi qua được ? Cô lại đứng lên, lúc này không dám chạy về phía trước nữa, chỉ dám chậm rãi đi một chút, càng về phía trước một chút.

Bỗng nhiên, cô dán lên một mặt phẳng.

Đây quả nhiên là một cái mặt phẳng, một mặt phẳng giống như thủy tinh, nó chắn trước mặt Diệp Hiểu Hạ, dù cô gõ vào nó, thi hành pháp thuật cũng vậy, không có thương hại gì đến mặt phẳng trong suốt này, thậm chí còn bắn ngược tất cả pháp thuật cô đánh vào nó trở lại, nếu không phải Diệp Hiểu Hạ chạy mau, nói không chừng đã trúng đòn vài lần.

Bên kia tường thủy tinh, Tố và mười mấy hồng danh chiến đấu càng kịch liệt. Tuy Tố không ngừng tìm kiếm Diệp Hiểu Hạ, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến thao tác xuất sắc của anh, trong hồi chiến đấu lấy một đánh nhiều này, anh dùng ưu thế sắc bén tuyệt đối giữ vững thế thượng phong. Nhưng mục đích của anh hình như cũng không muốn tánh mạng những người này, chỉ là khiến những người này té trên mặt đất sau đó không tiếp tục đánh nữa.

Nhưng mà, những người té trên mặt đất kia... Dáng vẻ thật sự khiến cho người ta cảm thấy quen thuộc.

https://thuviensach.vn

Hình như là triệu chứng trúng Mông Hãn dược, thì ra người kia thật sự vẽ loạn Mông Hãn dược lên thân kiếm... Diệp Hiểu Hạ vừa miên man suy nghĩ, vừa dùng sức lắc đầu, không đúng không đúng, giờ không phải là lúc nghĩ chuyện này, chuyện quan trọng lúc này là, cô phải đi qua thế nào?

Rốt cục Tố cũng đánh xong, trong rừng cây xanh biếc sâu thẳm, nằm một đám người mặc đồ đỏ, không khí này muốn nói có bao nhiêu kì lạ thì có bấy nhiêu kì lạ. Mà giữa đám người đồ đỏ này: ngay trung tâm, có một hắc y kiếm khách đang đứng, có vẻ càng kì lạ hơn.

Thậm chí trong nháy mắt Diệp Hiểu Hạ cảm thấy đây quả thực có thể trở thành một hình ảnh kinh điển trong bộ phim kinh dị nào đó.

Hình như Tố bị thương rất nặng. Anh vừa hướng đổ vào miệng mấy viên thuốc bổ huyết, vừa ôm bụng, nhưng vẫn có thể thấy máu tươi từ chảy ra giữa khe hở. Sắc mặt của anh hơi tái nhợt, biểu cảm vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng đôi con ngươi tối đen kia có thêm vài phần nói không rõ là gì. Hắn vừa đi tới phía Diệp Hiểu Hạ, vừa kêu gì đó.

Diệp Hiểu Hạ nghe không được giọng nói của anh, nhưng nhìn khẩu ngữ của anh không khó nhận ra, đang kêu tên của mình. Trong lòng cô nóng lên, dùng sức gõ "Thủy tinh" hơn nữa lớn tiếng trả lời: "Tố! Tôi ở đây này! !"

Nhưng Tố lại hồn nhiên không biết, anh chỉ vừa ôm miệng vết thương nhìn quanh bốn phía, vừa la tên Diệp Hiểu Hạ, càng ngày càng đến gần .

Cuối cùng, anh dừng bước chân, đứng ở nơi đó.

Diệp Hiểu Hạ đứng sau "Thủy tinh" trước mặt Tố, động tác gõ thủy tinh càng trở nên mãnh liệt. Nhưng, dù cô gọi thế nào, gõ thế nào, Tố giống như căn bản không nhìn thấy cô vậy.

https://thuviensach.vn

"Ha ha, đừng phí sức nữa, anh ta nhìn không thấy cô ." Một giọng nói mềm mại truyền đến từ phía sau Diệp Hiểu Hạ, khiến cô phải xoay người lại nhìn. Chỉ thấy dưới bóng cây cách đó không xa có một cô gái cực xinh đẹp đang đứng, tuy dung mạo của cô không phải độc nhất vô nhị, nhưng trên người tản ra một loại quyến rũ xinh đẹp không thể kháng cự.

Cô mặc quần áo màu đen, quần lụa mỏng gắt gao dán trên người, vòng quanh đường cong tốt đẹp của cô, một đầu tóc dài đen thùi vén lên, cố định bằng một trâm cài ngọc bích, mà trên cánh tay giống như bạch ngọc kia cầm một tẩu thuốc dài mà tinh xảo màu vàng kia. Cô đưa cái tẩu kia đến cánh môi đỏ như máu của mình hút một ngụm thật sâu, phun sương khói ra, cười ôn nhu trong làn khói mờ mịt : "Kêu lớn tiếng như vậy, anh ta cũng không nghe thấy ."

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Con Người Giống Như Đánh Răng

Diệp Hiểu Hạ thấy cô gái này chỉ cảm thấy tóc gáy đều dựng thẳng lên, người này là ai vậy ? Là một người chơi khác đến luân bạch cô sao? Nhìn cô ta lắc lư vòng eo, chậm rãi đi tới, vậy mà cứ đi về phía cô.

Không, cô không muốn bị luân bạch, cô không muốn bắt đầu lại từ đầu. Điều này khiến Diệp Hiểu Hạ càng hoảng loạn hơn, hận không thể lập tức rời khỏi chỗ này, cô hung hăng gõ khối "Thủy tinh" kia, sức lực của cô bị phản xạ lại như trước, kết quả như vậy khiến cô tràn ngập bất lực.

Cô ngẩng đầu nhìn tình huống bên kia "Thủy tinh", thấy Tố đang đứng ở nơi đó, mày của anh hơi hơi nhíu lại, ánh mắt hơi hơi lóe lên , tuy vẻ mặt hờ hững như trước, nhưng nhìn thế nào cũng không giấu được kinh ngạc dưới lớp hờ hững. Bỗng nhiên anh cúi đầu lấy tay che khóe miệng, nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, máu đỏ cứ như vậy chảy ra từ khe hở, có thể nhìn thấy ngoại thương trên người anh rất nặng, nếu còn không trị liệu, chỉ sợ dù người khác không luân bạch anh, thương tích trên người cũng có thể tự luân trắng anh.

Cuối cùng, anh lựa chọn rời khỏi.

Trong nháy mắt anh xoay người kia, tay Diệp Hiểu Hạ dán trên thủy tinh bị một lòng bàn tay mềm mại , ấm áp cầm lấy. Cô sợ hãi quay đầu, nhìn cô gái cười dịu dàng kia, cảm thấy toàn thân không có chỗ nào không run lên.

Nhưng cô ta giống như không chú ý tới sợ hãi của cô, mỉm cười như trước: "Tôi nói rồi, dù cô kêu lớn tiếng anh ta cũng không nghe thấy ."

https://thuviensach.vn

"Cô là ai ?" Chẳng những Diệp Hiểu Hạ trên người phát run, ngay cả giọng nói cũng run lên. Cô gái này tuy thoạt nhìn cười thật dịu dàng, nhưng lại lộ ra một loại u ám kỳ lạ, giống như sứ giả xinh đẹp yêu diễm bắt người đến địa ngục vậy. Đến cùng cô ta là người chơi hay là NPC? Trò chơi Cực hạn này làm quá mức chân thật, thực ra người chơi và NPC cơ hồ không khác nhau, trừ bỏ NPC đặc biệt có thể phân biệt bằng vẻ ngoài, những NPC khác thật sự rất khó phân biệt.

"Tôi là ai ?" Cô gái quay đầu hít một hơi, giống như vô cùng nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này: "Vấn đề này thật lâu không có người hỏi qua tôi. Tôi sẽ không trả lời ."

Xem ra không phải người chơi mà là một NPC, không phải người chơi thì sẽ không người năm ánh sáng giữa hè phái tới giết cô. Sau khi xác nhận tình huống này, Diệp Hiểu Hạ mới thở ra một hơi thật dài, sợ hãi không hiểu trong lòng nhất thời tán đi không ít, nhưng trên người vẫn không tự chủ được tiếp tục run rẩy.

Rối rắm một hồi, cô gái này bỗng nhiên hắc hắc nở nụ cười, cô ta chỉ vào "Thủy tinh" nói: "Cô nhìn, cô nhìn đi, người kia đi rồi kìa!"

Diệp Hiểu Hạ theo giọng nói của cô quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy Tố vừa quay đầu tiếp tục tìm kiếm cô, vừa đi dọc theo đường vào chỗ sâu tron rừng rậm, không bao lâu đã không thấy tăm hơi.

Tảng đá trong lòng giống như rơi xuống, giờ phút này, đối với cô mà nói, Tố rời tốt hơn ở lại chỗ này nhiều. Tố tồn tại thật giống như là một miếng bánh mì trước mặt người đói khát, nếu bánh mì kia không ở trước mắt, sẽ không có gì hy vọng, như vậy rất tốt. Huống chi, cô cũng không thừa nhận, Tố có nghĩa vụ và trách nhiệm gì mà phải cứu cô. Hơn nữa trên người anh bị thương nặng như vậy, ở dưới tình huống này, rời khỏi mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ thở một hơi thật dài chỉ cảm thấy trong người không có sức lực, cô ngã ngồi trên đất, ôm hai chân im lặng một hồi lâu mới nói: "Đây là đâu?"

"Đây? Đây là..." Cô kia cười dừng lại, bán một cái nút, cô ta dùng tẩu thuốc chỉ chỉ con đường Diệp Hiểu Hạ đang ngồi nói: "Con đường này là Vong Tình Lộ, con người chỉ cần bước trên con đường này, chuyện cũ trước kia sẽ không còn." Nói xong cô ta lại lắc lư vòng eo đi theo con đường mình vừa chỉ: "Về phần nơi này là đâu? Nếu cô tìm được tôi, tôi sẽ nói cho cô biết."

Diệp Hiểu Hạ ngây ngẩn nhìn bóng cô gái kia dần dần đi xa, đến khi sắp biến mất, cô gái kia bỗng nhiên lại đứng lại, cười cười với Diệp Hiểu Hạ, giọng nói của cô ta phảng phất bị gió thổi đi tới: "Nếu cô có thể còn sống tìm được tôi."

Giọng nói của cô vừa rơi xuống, Diệp Hiểu Hạ phát hiện mắt mình hoa lên, cô theo bản năng nhắm mắt lại, đợi đến khi lại mở ra, cô cơ hồ bị cảnh tượng trước mắt làm sợ ngây người!

Giống như là quay phim vậy, tất cả những chuyện vừa xảy ra trong rừng rậm lúc nãy, lại lại một lần nữa hiện ra trước mắt cô.

Kiếm quang của Tố lóe ra, hơn mười hồng danh vây công, thậm chí, thậm chí! Cô còn thấy được mình được Tố bảo vệ ở sau người!

Đây, đây đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Diệp Hiểu Hạ nhắm hai mắt lại, dùng sức xoa xoa, giống như đang nằm mơ, sau đó lại mở, nhưng cảnh tượng quỷ dị kia cũng không biến mất, vẫn còn tiếp tục tiến hành. Cô quay đầu lại, nhìn nhìn "Thủy tinh" đằng sau, những Hồng Y nằm trên mặt đất vẫn nằm trên mặt đất như trước, vẫn giống vừa rồi, cũng không vì bên này cảnh tượng quỷ dị mà biến mất.

https://thuviensach.vn

Này đó chẳng lẽ là video clip ? Hoặc là, hoặc là ảo giác?

Ngay lúc Diệp Hiểu Hạ vẫn còn như vậy đầu óc choáng váng đoán lung tung, bỗng nhiên phía trước bên trái của cô xuất hiện một đạo pháp gia Hồng Y, người này Diệp Hiểu Hạ biết, là "Xuân phong quất vào mặt" kéo cô từ trong vòng bảo hộ của Tố ra ngoài.

Nếu không phải đạo pháp gia này, cô sẽ không bị người ta đâm một đao, nếu không phải đạo pháp gia này, cô sẽ không đi đến nơi mạc danh kỳ diệu này, trong khoảng thời gian ngắn thù mới hận cũ nảy lên trong lòng Diệp Hiểu Hạ, hai tay vỗ một cái, một lôi điện thuật phóng qua trên người đạo pháp gia này.

Chẳng qua, hình như cô nghĩ đến quá tốt, cho rằng mình có thể đối phó đạo pháp gia này, cũng không nghĩ tới mình cách người ta hơn năm cấp, tia chớp đánh vào trên người cô ta cũng không tạo thành bao nhiêu thương tổn, ngược lại khiến một đám người chú ý, hô hoán toàn bộ chạy tới, hai ba đao đưa cô lên Tây Thiên.

Ở trong này hình như là không cần chạy thi thể , trong bóng đêm Diệp Hiểu Hạ chỉ nhìn thấy trên màn hình xuất hiện vài chữ số, sau đó cô phục sinh tại chỗ.

Còn may là, khi cô vừa mới phục sinh có mười lăm giây vô địch, dù kia đám hồng danh như trước đánh đánh giết giết với Tố, cũng không chú ý tới cô. Cô dựa vào mười lăm giây vô địch này chạy vào trong rừng, tìm một nơi kín đáo núp vào, vừa quan sát tình huống bên ngoài, vừa mở danh sách bạn tốt, muốn liên hệ với bên ngoài, tìm người đến giúp giúp mình.

Nhưng, hình như cô lại tính nhầm rồi, danh sách bạn tốt của cô không có ai cả, sạch sẽ giống như khi vừa mới sinh ra trong tân thủ thôn vậy. Lại kéo ra các kênh tán gẫu, càng khiến trái tim cô lạnh lẽo, dù là hình thức phụ cận,

https://thuviensach.vn

hình thức bản đồ, hình thức thế giới, toàn bộ đều yên tĩnh như là chết đi rồi vậy.

Dù cô thử PM cho Tố và Túy Lí Khêu Đăng, được đến cũng là hệ thống thông báo "Giờ phút này bạn bị vây trong bản đồ vô danh, không thể liên lạc với bên ngoài". Sau khi thử vài lần, cuối cùng Diệp Hiểu Hạ buông tay với ý tưởng thông qua liên hệ bạn tốt mà tìm người đến đón, giờ cô chỉ có một con đường, tự mình nghĩ biện pháp giết chết nhóm người Hồng Y không biết từ đâu đến này, sau đó tìm cô gái thần bí kia, mới có thể tìm được đường ra ngoài, bằng không cô sẽ chết già ở trong này.

Cô không thể ở lại nơi mạc danh kỳ diệu này quá lâu, nếu ở lại quá lâu... Sẽ tới lúc trả tiền tháng sau.

Vừa nghĩ tới vấn đề này Diệp Hiểu Hạ nhịn không được run da đầu từng trận. Thở dài một hơi, để bớt buồn cô có nhìn cấp bậc, tử vong vừa rồi quả nhiên khiến cô rớt một cấp, xuyến vô hoạn châu kia không thể mang nữa, cô chỉ có thể thay bằng pháp trượng ban đầu.

Những người này cấp bậc rất cao, cô trực tiếp xông lên làđi chịu chết, chỉ có thể dùng trí. Vấn đề là, dùng trí trong một mảnh rừng mở rộng như vậy thấy thế nào cũng giống lời nói suông, trên người cô chỉ còn thừa lại có thịt tươi và Mông Hãn dược .

Nhìn hai thứ này, Diệp Hiểu Hạ lại nghĩ tới lúc cùng Túy Lí Khêu Đăng dùng thịt nướng diệt cương thi, cô nhịn không được co rút khóe miệng, chiêu này chắc là không còn dùng được. Nhưng bây giờ hình như không có gì nữa, đành phải chữa ngực chết thành ngựa sống.

Vì thế Diệp Hiểu Hạ đốt lửa trại lên, nướng thịt có bôi Mông Hãn dược trên người đến thơm nức, khiến cho một đám người vẫn còn đánh nhau chú ý rất nhanh, bọn họ không hẹn mà cùng dừng tay, đi tới chỗ Diệp Hiểu Hạ nướng thịt.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên Diệp Hiểu Hạ sẽ không ngốc ở lại cho bị lộ, lập tức hai ba bước đi đến bên cạnh một cây đại thụ, trốn dưới tán lá rậm rạp, xuyên qua phiến lá nhìn nhóm người này. Chỉ thấy bọn họ tranh đoạt với nhau, vậy mà ăn thịt hết rồi.

Mà giữa những người này cư nhiên còn có mình và Tố...

Diệp Hiểu Hạ hắc tuyến đầy người, cô không ngừng nói với mình, những kẻ ngốc này là đồ nhái, đám ngốc này là đồ nhái, như vậy trong lòng mới xem như dễ chịu.

Những người này ăn thịt xong, cư nhiên quay lại nơi lúc nãy bắt đầu đánh nhau.

Dè dặt cẩn trọng leo xuống khỏi trên cây, Diệp Hiểu Hạ nhìn một đám lại bắt đầu đánh nhau kia, chỉ cảm thấy đầu lớn ra. Chuyện này thật là làm người ta buồn nôn, rõ rang là trường hợp nghiêm túc khủng bố kinh sợ khiến người ta lòng tràn đầy chua xót, trải qua một hồi biến cố như vậy, Diệp Hiểu Hạ cảm thấy bộ phim kinh dị này thấy thế nào cũng giống như phim hài vô ly đầu.

Con người, quả nhiên thật giống như đánh răng, một tay cầm dụng cụ làm sạch (hài kịch), một tay cầm cốc chén (bi kịch).

Nhìn một đám người bị Mông Hãn dược làm té xỉu... Không, phải nói là một đám quái bị Mông Hãn dược làm té xỉu, Diệp Hiểu Hạ vừa phóng hỏa, vừa nghĩ tới cảm giác trong lòng, không có ngôn ngữ nào diễn tả được.

Nhìn mình trong hỏa diễm không ngừng hiện lên chữ số thương tổn, đối với những người khác còn tốt, ít nhất còn có một trăm hai trăm thương tổn. Nhưng là đối với "Tố", luôn luôn chỉ có một chút thương hại, thường thường còn "MISS", điều này khiến Diệp Hiểu Hạ thật sự hết chỗ nói rồi. Chỉ cần vừa phóng hỏa thiêu vừa dùng tia chớp đánh, may mà trên người cô

https://thuviensach.vn

mang nhiều lam, muốn trong thời gian ngắn thiêu chết nhóm quái này cũng không khó.

Chẳng qua, nhìn mình, Diệp Hiểu Hạ vừa phóng hỏa vừa thật không biết mùi vị. Công kích quái có khuôn mặt giống "Tố" đã khiến cô đủ không thoải mái, chuyện tự mình thiêu mình càng khiến cô cảm thấy toàn thân không thích hợp.

Cô đành phải vừa thiêu vừa không ngừng mê hoặc mình, đám ngốc này là đồ nhái...

Đám quái này cấp bậc cao hơn cô không ít, giá trị kinh nghiệm phong phú vô cùng, mới thiêu chết hai ba Hồng Y cô đã tang một cấp, lại có thể thay Vô Hoạn Châu tiếp tục thiêu.

Không thể không nói, cô đối với "mình" và "Tố" vẫn tương đối bất công, ít nhất phóng hỏa trên người bọn họ không nhiều lắm, làm cho khi tất cả Hồng Y đều hóa thành kinh nghiệm bay vào cột vào kinh nghiệm của cô, "Diệp Hiểu Hạ" và "Tố" còn chưa hạ bao nhiêu huyết.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Thôn

Thuận tay sờ soạng thi thể Hồng Y nhân [nhóm người hồng danh, lại còn mặc đồ đỏ ý], không khỏi khiến cô líu lưỡi.

Quái ở đây chẳng những kinh nghiệm cao thần kỳ, hơn nữa trang bị rơi xuống cũng không ít. Không biết có phải không phải vì mấy quái là Hồng Y nhân này, mà bình quân từng con đều rơi xuống hai kiện trang bị, hoặc là vũ khí, hoặc là quần áo, thậm chí còn có một hai kiện trang sức, vừa thấy thuộc tính trang bị thì đều là này trang bị chức nghiệp của Hồng Y nhân thực sự.

Tuy rằng mấy thứ này Diệp Hiểu Hạ không dùng được, nhưng nếu lấy đi bán, tuyệt đối là một thu hoạch tốt.

Thời gian một phút một giây cứ trôi qua, tính này xem, nhiều nhất còn có 15 phút "Tố" và "Diệp Hiểu Hạ" sẽ tỉnh lại . Tự đối phó mình trừ không hạ thủ được thì cũng không quá khó khăn, nhưng, "Tố" thì khác hẳn.

Khối "Thủy tinh" kia chiếu ra quái cấp bậc giống nguyên bản, như vậy cấp bậc của "Tố" nhất định là cô không thể với tới, nếu không thừa lúc này giết chết hắn, đoán chừng một hồi hắn tỉnh, bị bắt rồi cắt chính là cô.

Rớt một cấp thật sự là không tính cái gì, sợ là sợ nếu rớt một cấp và mất đi tiên cơ đối phó "Tố", thật sự là mất nhiều hơn được .

Cô vừa nghĩ như vậy, vừa đẩy nhanh tốc độ trong tay. Rất nhanh "Diệp Hiểu Hạ" quy thiên, nhưng do cấp bậc của “cô” bằng mình, cho nên Diệp Hiểu Hạ cũng không được bao nhiêu giá trị kinh nghiệm, chỉ lấy được trên

https://thuviensach.vn

người cô Vô Hoạn Châu giống như đúc cái mình mang trên cổ tay, và mấy bao hồng lam dược, cái gì cũng không có.

Chuyện còn thừa lại là chuyên tâm đối phó "Tố", tên Tố này cấp bậc thật sự rất cao, cao đến mức đôi khi khiến Diệp Hiểu Hạ không có cách nào phá vỡ, nhưng cũng may mà có Hỏa Tường thuật lúc nào cũng thiêu đốt, không quản thế nào cũng có thể khiến hắn rớt huyết.

Thi chạy cùng thời gian, mắt thấy thời gian sắp tới, "Tố" cũng chỉ còn lại huyết da, Diệp Hiểu Hạ sốt ruột, cô vừa tiếp tục nhóm tường lửa, vừa quăng tất cả pháp thuật công kích cao lên người hắn, may mà thời gian vừa tới, ngay giây cuối cùng, "Tố" hóa thành lượng kinh nghiệm cực lớn, đưa Diệp Hiểu Hạ từ cấp bốn mươi lăm một đường thẳng đến cấp bốn mươi bảy.

Tuy cảm giác tự tay giết "mình" và "Tố" khiến Diệp Hiểu Hạ hơi kỳ quái, nhưng, cô thật sự không dám tiếp tục ở lại đây. Nếu cái kính này nơi này tiếp tục nảy sinh phục chế mới, cô thật sự là không nắm chắc có thể chiến thắng bọn họ lần nữa.

Cô đi dọc theo đường lớn, con đường này thật sự quá yên tĩnh, trừ lúc vừa bắt đầu có một đám quái bên ngoài, cô không thấy quái nữa. Không chỉ như thế, hơn nữa trong rừng hai bên còn có không ít thảo dược, tuy rằng biết vào rừng nhất định sẽ có nguy hiểm không thể biết trước, nhưng Diệp Hiểu Hạ thật sự chống cự không nổi dụ hoặc đến từ nhiều thảo dược như vậy, vừa đi vừa bắt đầu hái dược.

Rừng cây trong này và rừng cây bên ngoài thật là giống nhau, cũng có không ít quái du đãng trong rừng rậm, nhưng cấp bậc đều dưới năm mươi, Diệp Hiểu Hạ có thể thoải mái đối phó. Cứ một đường vừa đi vừa lấy dược vừa thanh lý quái vật, cũng không biết đã đi bao lâu, trước mắt cô xuất hiện một cái thôn nhỏ yên tĩnh tường hòa.

https://thuviensach.vn

Dưới ánh mặt trời, khói bếp lượn lờ, nghiêng tai lắng qua, còn có thể nghe thấy không ít tiếng gà gáy chó sủa. Ở quanh thôn có rất nhiều đồng ruộng xanh mượt, nhìn thế nào cũng là thế ngoại đào nguyên tốt đẹp bình tĩnh.

Trong lòng Diệp Hiểu Hạ hơn lo sợ, mang theo một chút bất an vào thôn. Người đầu tiên gặp ở khúc rẽ cửa thôn là một ông cụ còng lưng, ông nghe thấy có người đi vào, tiếng bước chân hơi xa lạ, thì ngẩng đầu lên nhìn. Chỉ nhìn thấy một nữ âm Dương gia quần áo hơi hơi cũ nát, vẻ mặt mệt nhọc đứng ở cửa thôn mỉm cười với ông.

"Lão nhân gia, xin hỏi ông có thấy một cô gái xinh đẹp mặc quần áo màu đen trong tay cầm cái tẩu không?"

Ông cụ đánh giá lên lên xuống xuống Diệp Hiểu Hạ một phen, mỉm cười lắc đầu: "Chỗ chúng ta đều là ông già bà già, chạy đi đâu mà gặp cô gái xinh đẹp gì đó."

Đáp án này không khỏi khiến Diệp Hiểu Hạ hơi thất vọng, nhưng nghĩ lại, NPC nơi này chưa hẳn nói lời thật. Chỉ là cô còn chưa nghĩ xong nên tiếp tục khách sáo thế nào, ông lão như vậy mà lại cười mị mị nói: "Ông nhìn con một thân phong trần, có thể đi đến nơi này không dễ dàng, nếu không ghét bỏ, xin mời vào trong thôn ngồi nghỉ ngơi."

Nơi này có thể đi vào hả ? Bọn họ có phải muốn bắt cóc cô sau đó bắt cô giao tiền không? Hoặc là những người này muốn bỏ cô vào nồi chưng ăn thịt? Hoặc là, hoặc là, bọn họ căn bản muốn cử hành hiến tế gì đó, như vậy mình thật khéo đi đến nơi này vừa vặn bị thành tế phẩm ? Hoặc là hoặc là lại hoặc là...

Trong đầu Diệp Hiểu Hạ miên man suy nghĩ, chân cô đã đi theo ông cụ vào trong thôn đi.

https://thuviensach.vn

Ở trong thôn có một thứ khiến Diệp Hiểu Hạ thấy vô cùng quen thuộc, là một cái dược đỉnh thật lớn, nhưng thoạt nhìn cũng không có luyện dược, ma giống như một pho tượng vậy, cô không khỏi kỳ quái hỏi: "Ông ơi, đó là dược đỉnh hả."

"Đúng vậy, trong thôn chúng ta lấy luyện dược để sống." Lão nhân xoay người mỉm cười, sau đó mọi người trong nhà đi ra.

Diệp Hiểu Hạ lại nhịn không được bắt đầu nghĩ có phải bị lừa không ý tưởng nhàm chán linh tinh, đợi đến khi cô phục hồi tinh thần lại, cô phát hiện mình vậy mà bị một vòng ông cụ bà cụ vây quanh, bọn họ đều nhìn cô cười xán lạn.

"Ai nha, đến cùng bao lâu rồi chúng ta có không thấy người lạ, còn là cô gái tuổi trẻ, thật tốt thật tốt!" Một bà lão vội vàng kéo tay Diệp Hiểu Hạ dê cô ngồi xuống, sau đó lại có ông cụ rót trà cho cô, bưng lên thức ăn đơn giản. Cách bọn họ nhìn xem Diệp Hiểu Hạ đều có vẻ vô cùng hưng phấn, đó là một loại đã lâu không thấy sinh ra hưng phấn, đó là một loại hưng phấn dào dạt phát ra từ nội tâm.

Trái tim vừa rồi còn miên man suy nghĩ của Diệp Hiểu Hạ giờ khắc này cũng dần dần trở nên mềm mại và bình tĩnh, cô vừa uống trà ăn thức ăn, vừa tán gẫu với họ, biết được thôn này lấy luyện dược làm cuộc sống, dược phẩm này đó thông qua người đặc biệt đưa đến các thành lớn. Cách nói này khiến ánh mắt Diệp Hiểu Hạ sáng lên, những thứ kia có thể đưa đến các thành lớn? Như vậy có phải nói cô cũng có thể rời đi theo không ?

"Rời đi?" Ông cụ được gọi là thôn trường kia nghe thấy Diệp Hiểu Hạ nói như vậy, trên mặt lộ ra bi thương, ông lắc đầu thở dài: "Người ngoài, chỉ cần đi vào đây, đi vào thế giới này, đừng nghĩ rời khỏi."

"Nhưng vừa rồi không phải mọi người nói dược của mọi người sẽ đưa đến cửa hàng trong các thành thị sao? Nếu không thể đi, thuốc này đưa đi

https://thuviensach.vn

thế nào?"

Đây thật là một đề tài mâu thuẫn trọng tâm, khiến Diệp Hiểu Hạ đầy mờ mịt.

"Chúng tôi chỉ phụ trách luyện dược, về phần dược bị đưa đến chỗ nào, không có quan hệ với chúng tôi, về phần đầu ra thế nào, chúng tôi càng không thể hỏi thăm." Lão thôn trưởng nói xong lời này thì không khỏi thở dài một hơi: "Bặc nhân chúng tôi chỉ là đam mê luyện dược làm nghề y mà thôi, sao lại phải chịu tai hoạ như vậy?"

Bặc nhân ? Diệp Hiểu Hạ hơi hơi sửng sốt. Đây chẳng phải là tên dược đỉnh của cô, chẳng lẽ dược đỉnh kia của cô có quan hệ sâu xa gì với cái thôn nhỏ này sao? Cô vội vã nói: "Đúng rồi, tôi từng được một cái dược đỉnh, tên là bặc nhân dược đỉnh, không biết có quan hệ gì với mọi người không?"

Lão thôn trưởng vừa nghe thì ánh mắt sáng lên, vội vàng năn nỉ Diệp Hiểu Hạ mang ra cho lão nhìn xem. Vốn cho rằng chỗ này không có kho hàng, bặc nhân dược đỉnh này cầm không ra, lại thật không ngờ thôn nhỏ này cư nhiên có kho hàng, cô vội vã lấy bặc nhân dược đỉnh từ kho hàng ra, giao cho lão thôn trưởng xem xét.

Lão thôn trưởng cầm dược đỉnh trong tay, trên dưới trái phải xoay tới xoay lui, nhìn nhìn một hồi, cuối cùng lệ nóng doanh tròng: "Tôi còn tưởng bặc nhân diệt tộc trong một hồi thiên tai nhân họa kia, lại thật không ngờ còn có người may mắn thoát nạn, thật sự là trời xanh có mắt."

Nghe ông cụ này nói như vậy, đứa ngốc cũng biết nhất định có ẩn tình, nói không chừng còn có thể gây ra nhiệm vụ. Diệp Hiểu Hạ vội vàng hỏi tiếp, đến cùng từng xảy ra chuyện gì. Giờ phút này lão thôn trưởng mới kể chuyện cũ ra.

Ban đầu Bặc Nhân là một bộ lạc nhỏ vô cùng bình thản, nhiều thế hệ khổ tâm chuyên nghiên cứu chế tạo dược kỹ, điều này khiến dược phẩm

https://thuviensach.vn

bọn họ luyện chế tốt hơn dược phẩm người bình thường luyện chế không ít, năm đó là lúc quần hùng chinh chiến, cho nên dược phẩm rất là trân quý, không chỉ như thế, thượng đẳng dược phẩm là ngàn càng khó cầu. Một ngày một người đi đến bộ lạc bọn họ xin thuốc, vốn nghĩ là một loại thuốc trị thương, lại thật không ngờ người này xin là dược phẩm gia tăng sức chiến đấu. Lúc đó tộc trưởng bộ lạc quả quyết cự tuyệt thỉnh cầu này, người nọ căm giận rời đi, vốn nghĩ chuyện này dừng lại ở đây, lại thật không ngờ, vài ngày sau người này vậy mà mang đại quân đến, một lần diệt bộ lạc, cướp đoạt dược phẩm thừa lại.

Nghe đến đó Diệp Hiểu Hạ không khỏi kinh ngạc: "Diệt bộ lạc cướp dược, đây có khác gì mổ gà lấy trứng ?"

Lão thôn trưởng lại cười khổ: "Con không hiểu lòng của đám người cao cao tại thượng kia, bọn họ là thà tiêu diệt bộ tộc, cũng không muốn dược chúng tôi bị người khác dùng." Ông vừa lắc đầu vừa thở dài, "Mà mấy người trẻ tuổi cuối cùng chúng tôi bị bọn họ mang một âm Dương gia đến phong ấn trong một trong thế giới này, chỉ có thể luyện dược cho hắn. Chúng tôi vốn định chết đi, nhưng... Có đôi khi con sẽ phát hiện trên thế giới này có chuyện còn khổ hơn chết - đó là con căn bản không chết được. Người Bặc nhân chúng tôi tuổi tác dài hơn người thường rất nhiều, hàng năm thêm tuổi, chung quy chúng tôi cũng già đi, chỉ tiếc, diệt tộc mối hận kia, là cả đời khó báo ."

Lão thôn trưởng tự thuật, người già trong không có một người nào là không thương tâm rơi lệ, thổn thức không thôi, khiến tâm trạng Diệp Hiểu Hạ cũng nặng nề. Cô thở dài một hơi, hỏi: "Một khi đã như vậy, không biết tôi có thể giúp mọi người làm gì không?"

Quả nhiên, những lời này vừa nói ra, cô lập tức nghe thấy hệ thống thông báo cô đã chủ động tiếp nhận nhiệm vụ "Bặc nhân báo thù".

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Thực Lực Tăng Lên

"Đương nhiên là chúng tôi muốn báo thù, nhưng, thực lực lúc này của con đừng nói báo thù giúp chúng tôi, ngay cả năng lực ra khỏi thế giới này cũng không có, thật là khó mà." Tuy lão thôn trưởng lộ vẻ mặt vui mừng, nhưng nhìn thực lực của Diệp Hiểu Hạ, lại không khỏi thở dài một tiếng.

Đây là nói gì vậy! Đây là nói gì vậy! Diệp Hiểu Hạ nhịn không được nhướng mày.

Tuy nhiệm vụ này là cô chủ động nhận, nhưng không có nghĩa là các người có thể khinh bỉ như vậy, tuy cấp bậc của cô tương đối thấp, nhưng, nhiệm vụ này không là cô đã nhận sao? Nếu thật sự ghét bỏ cấp bậc cô thấp, vì sao cô có thể nhận nhiệm vụ như vậy?

Một bà lão nhìn thấy mặt Diệp Hiểu Hạ không ngừng co rúm, vội vàng đẩy lão thôn trưởng một chút, lão thôn trưởng này nhanh chóng thu lại lời nói vừa rồi, lại nở nụ cười với Diệp Hiểu Hạ: "Đương nhiên, thực lực này nọ không phải không thể tăng lên, phải là, chúng tôi vô cùng cảm kích cô muốn báo thù cho chúng tôi." Xong rồi lại xả ra loạn thất bát tao một đống lời cảm tạ không có tác dụng thực tế.

Diệp Hiểu Hạ phát giác trượng nhị hòa thượng không hiểu, nói nhiều như vậy, thực ra chuyện cô muốn biết một là, kẻ thù bọn họ đến cùng là ai. Nhưng hàn huyên nửa ngày, người trong thôn giống như luôn luôn tránh vấn đề này. Thật sự nhịn không được, cuối cùng cô hỏi vấn đề này, nhưng lại nhận được một mảnh trầm mặc, tất cả mọi người bạn nhìn tôi, tôi nhìn bạn, khuôn mặt ban đầu tràn đầy tươi cười lập tức bương xuống.

https://thuviensach.vn

Đây là có chuyện gì? Đây là có chuyện gì? Hình như cô hỏi vấn đề không nên hỏi, trong lòng Diệp Hiểu Hạ lộp bộp một chút, cảm giác bất an lập tức vây quanh cô, có phải cô đụng phải một phiền toái không? Hoặc đây là nhiệm vụ căn bản không thể hoàn thành?

"Hắn là Thành chủ thành Cửu Ti." Trong không khí trầm mặc, lão thôn trưởng chậm rãi nhả ra vài chữ.

Muốn ngã, nhất thời Diệp Hiểu Hạ cảm thấy đầu đầy hắc tuyến, quả nhiên cô trêu chọc một phiền toái lớn rồi! Giờ cô là một âm Dương gia nhỏ cấp bậc không đến năm mươi, đối phương là thành chủ của một trong mười thành phố lớn bản đồ Trung Quốc, chênh lệch giữa hai người quả thực không phải là một hai điểm.

Cô thật muốn tự quất mình, vừa rồi cô miệng tiện, nói hỗ trợ gì đó, nói nhiệm vụ che giấu gì đó! Giờ thì tốt rồi! Cư nhiên phải đi đánh chết Thành chủ thành Cửu Ti! Diệp Hiểu Hạ vừa tươi cười tiếp tục nhìn một đám ông lão bà lão, vừa chọn mở bảng nhiệm vụ, cô muốn hủy nhiệm vụ, tuyệt đối phải hủy, bằng không không biết cô sẽ chết thế nào! Chết một lần hai lần không quan trọng, nếu chết nhiều, cô đừng nói kiếm tiền trả nợ, đoán chừng tiền sinh hoạt cũng không có.

"Nhiệm vụ này không thể hủy."

Muốn ngã, nhiệm vụ này không thể hủy, nhiệm vụ này không thể hủy. Tuy Diệp Hiểu Hạ luôn luôn tự khoe mình là nửa thục nữ, nhưng gặp tình huống như vậy thật sự muốn mắng mẹ nó ! Đây không phải rõ rang là ném mình vào trong hố lửa sao? Cấp bậc thấp làm không xong nhiệm vụ này, nhưng đợi khi cấp bậc cao có thể làm, chẳng lẽ cô không tiếc phải chết vài lần?

"Lão thôn trưởng, cái này, giết Thành chủ thành Cửu Ti thì không có gì, nhưng tôi ra không được, nói như vậy, tôi nói báo thù cho mọi người còn

https://thuviensach.vn

không phải là lời nói suông sao." Diệp Hiểu Hạ tiếp tục tươi cười nói, hi vọng có thể khiến những người này chủ động hủy nhiệm vụ cho cô.

Lão thôn trưởng nhìn nhìn Diệp Hiểu Hạ tươi cười quá thân thiện, trong mắt xẹt qua một tia khôn khéo, ông bỗng nhiên toét miệng, nở nụ cười: "Thực ra, cũng không phải là không thể đi ra ngoài."

Ông ở chỗ này chờ tôi, ông ở chỗ này chờ tôi chứ gì ! ! !

Diệp Hiểu Hạ vừa nghe lão thôn trưởng này nói như vậy, nắm tay cơ hồ nắm lên. Lão nhân đáng chết, thoạt nhìn vô cùng bình thản, vô cùng hiền lành, nhưng đầy mình đều là ý nghĩ xấu! Nếu cô muốn đi ra phải giúp bọn họ báo thù, nếu cô không muốn báo thù, như vậy thực xin lỗi, cô cứ ở trong này cả đời là được, đi ra ngoài gì đó nói cũng đừng nói!

Dựa vào, quả nhiên ông ta ở chỗ này chờ cô !

Tuy trong lòng Diệp Hiểu Hạ bốc lên lửa giận hừng hực, phiên giang đảo hải, nhưng, Diệp Hiểu Hạ nửa phần cũng không biểu hiện ra ngoài, cô cố nén xúc động muốn đánh người, tiếp tục cười nói: "A? Là như vậy ! Vậy phải đi ra ngoài thế nào ?"

Lão thôn trưởng lại đánh giá Diệp Hiểu Hạ lên lên xuống xuống, tiếp tục lắc đầu thở dài: "Thực lực của cô quả nhiên là quá kém !"

Có người đã dạy ông, đánh giá người khác lên lên xuống xuống như vậy là một chuyện cực kỳ không lễ phép không? Chẳng những ông làm! Còn làm nhiều lần liên tiếp như vậy, thật sự là thẩm có thể nhẫn thúc không thể nhẫn! Diệp Hiểu Hạ cúi đầu hít một hơi thật sâu, kiềm chế bất mãn của mình. Tính tính, dù sao giờ cô xem như người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, bị người nhìn nhiều mấy lần cũng sẽ không rớt thịt, mặc ông ta thôi, hãy xem ông ta là không khí đi.

https://thuviensach.vn

"Như vậy đi, cô ra sau thôn tăng lên thực lực một chút, đợi đến khi thực lực không tệ lắm, chúng tôi lại nói vấn đề đi ra ngoài thế nào." Lão thôn trưởng nói xong thì nói với một bà lão từ mi thiện mắt, mang Diệp Hiểu Hạ đi xuống nghĩ ngơi hồi phục.

Trong thôn cung cấp cho Diệp Hiểu Hạ một gian phòng bằng gỗ, giữa phòng là một cái lò sưởi, bên trong có lửa đỏ than hồng, làm trong phòng này cực kì ấm áp. Cũng không có giường, nhưng bên cạnh lò sưởi có cái chiếu, xem ra, buổi tối phải ngủ trên chiếu .

"Đồ đạc của cô có thể để trong phòng này, không có ai cầm đâu." Bà lão chỉ chỉ một mảnh đất trống trong góc xó, ý bảo chỗ kia có thể để đồ. Diệp Hiểu Hạ đi qua thử một chút, quả nhiên, cư nhiên trên bãi đất trống kia có năm mươi ô có thể đặt đồ, cô không khỏi vui vẻ, cô đang ở không biết nên đặt đồ ở nơi nào.

Vì kho hàng trong thôn chỉ có thể lấy không thể giữ, cái phòng nhỏ này lâm thời cho Diệp Hiểu Hạ mượn, biến thành kho hàng lâm thời của cô, không có một hồi thì để đầy dược liệu và trang bị không đáng giá tiền.

Dọn dẹp túi trên người, cuối cùng cô lại có thể một thân thoải mái đi theo bà lão ra sau thôn. Sau thôn là một mảnh ruộng đất đã thu hoạch, khắp nơi là từng bó lúa, nhìn ra được năm nay thu hoạch rất tốt.

"Là chỗ này." Bà lão đứng bên ruộng không tiếp tục đi về phía trước .

"Là chỗ này? Chỗ này đề cao thực lực thế nào?" Diệp Hiểu Hạ nhìn nhìn mảnh ruộng bình tĩnh, không thấy con quái nào, vậy phải thăng cấp thế nào? Chẳng lẽ bắt cô đi giúp đỡ thu gặt sao?

"Lão nhân gia chúng tôi đều đã già rồi, chân cẳng thật sự không tiện, thật lâu không ăn thịt lợn rừng." Lão phu nhân nói xong còn nâng tay áo lên nhẹ nhàng lau khóe miệng, xem ra là thèm ăn đến hơi chảy nước miếng, bà

https://thuviensach.vn

vừa nói, vừa dùng ánh mắt xem xét nhìn Diệp Hiểu Hạ, cũng không nói trắng ra nhu cầu của mình, chỉ tha thiết mong chờ nhìn cô.

Diệp Hiểu Hạ vốn muốn giả bộ hồ đồ, nhưng là bị bà không ngừng nhìn như vậy, thật sự cảm thấy chịu không nổi, cuối cùng dứt khoát thở dài: "Được rồi được rồi, tôi đã biết, tôi sẽ giết lợn rừng cho bà, mọi người cứ yên tâm đi! Tối hôm nay nhất định có thịt lợn rừng!"

"Ai nha, người bên ngoài, cô thật là tốt bụng! Giờ tôi về báo cho mọi người trong có thể nấu nước chờ ăn thịt heo !" Nói đến đây bà lão xoay người bỏ chạy , nhanh như chớp đã không thấy bóng dáng, chân cẳng kia lưu loát dọa người, Diệp Hiểu Hạ cảm thấy mình cũng không có nhanh tốc độ như vậy.

"Uy uy! Bà còn chưa nói với tôi, nơi nào có lợn rừng mà!" Diệp Hiểu Hạ nhìn về phía bóng dành bà lão đã chạy xa nhịn không được bất đắc dĩ thở dài, thực lực của cô quá kém cần tăng lên gì đó, căn bản là ông lão bà lão một thôn này them ắn, muốn cô làm cu li miễn phí! Diệp Hiểu Hạ mang theo tâm trạng bất đắc dĩ xoay người, dạo một vòng quanh rượng, cuối cùng phát hiện từ trong rừng rất xa chạy ra 3 con lợn rừng, một lớn hai nhỏ, rầm rì rầm rì chạy tới ruộng.

Diệp Hiểu Hạ mở thuộc tính tụi nó nhìn nhìn, phát hiện cấp bậc đều không cao lắm, chỉ trên dưới bốn mươi, mình đánh thật là thoải mái. Cô cũng không làm phòng ngự gì, liên tiếp thả ra kỹ năng bay thẳng đến 3 con lợn kia, làm cho bọn nó còn chưa vọt đến trước ruộng đã ào ào ngã xuống.

Đương nhiên, quá trình này thật bình thường, đánh quái luyện cấp thôi mà, chỉ là quá trình như vậy. Nhưng kết quả sau đó khiến Diệp Hiểu Hạ trợn mắt há hốc mồm. Chỉ nhìn thấy sau khi ba con lợn ngã xuống, cấp bậc của cô cư nhiên cọ cọ cọ nhảy lên ba cấp, trực tiếp tới cấp năm mươi hai.

https://thuviensach.vn

"Ngoan ngoãn, không phải đâu, đây là quái cấp bốn mươi mà, sao có thể đánh chết một con thăng một cấp chứ!" Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy mình là đang nằm mơ, nhịn không được nâng lên tay dùng sức nhéo mặt mình, phát hiện đau vô cùng, mới dám xác nhận tất cả những chuyện này đều là thật.

"Trời ạ, trời ạ!" Diệp Hiểu Hạ ngồi xổm bên thi thể ba con lợn rừng, thật sự không thể tin được kết quả như vậy: "Vậy nếu mình ở trong này đánh một ngày, không phải trực tiếp nhảy tới cấp một trăm?" Vừa nghĩ như thế, cô nhịn không được chảy nước miếng, đây quả thực là quá biến thái !

Diệp Hiểu Hạ kéo thi thể ba con lợn sang một bên, vừa tính toán một sẽ mang về, vừa ngồi xuống bên rượng. Nhìn rừng cây không chuyển mắt, chỉ chờ con lợn tiếp theo lại quang lâm.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mặt trời vốn nhô cao cũng dần dần ngã về tây, thẳng đến khi chiều tà lửa đỏ chiếu lên đất, Diệp Hiểu Hạ cũng không đợi được cọn lợn tiếp theo.

Chẳng lẽ con lợn tiếp theo thừa dịp mình nháy mắt đã đến rồi đi mất ? Diệp Hiểu Hạ xoa xoa ánh mắt đã chua xót, vô cùng không hiểu tại sao đã mấy giờ trôi qua cũng không thấy con lợn tiếp theo đến.

"Nha, cô cũng thật lợi hại, cư nhiên đã đánh chết lợn, tôi còn từng nói muốn đến giúp cô." Lão thôn trưởng chống gậy đi tới cạnh ruộng: "Sao đánh xong rồi không nâng về cho chúng tôi, cô vẫn còn chờ cái gì?"

Diệp Hiểu Hạ nhìn lão thôn trưởng chớp chớp ánh mắt vô cùng xót, không yên lòng nói: "Tôi sợ ba con lợn có khả năng không đủ ăn, cho nên muốn chờ thêm một lát, đánh thêm mấy con mang về, nhưng lợn không đến ."

"Ai nha, tôi quên nói với cô, lợn trong rừng này, một ngày chỉ đến ba con, đánh chết ba con này, còn muốn đánh, phải đợi ngày mai ." Lão thôn trưởng cười xán lạn như ánh mặt trời, Diệp Hiểu Hạ lại đầu đầy hắc tuyến.

https://thuviensach.vn

Ông nói sớm không được sao? Sớm một chút không được sao sao! ! Ông tuyệt đối là cố ý ! ! !

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Tông Sư Luyện Dược Sư

Cũng không biết là do thực lực chưa đủ, hay do những người trong thôn này tham ăn, một tuần tiếp theo Diệp Hiểu Hạ sống những ngày vô cùng đơn thuần.

Mỗi ngày login, cô đánh chết ba con lợn từng, thăng ba cấp, lại mang lợn về giao cho người trong thôn, sau đó về phòng mình luyện dược. Đương nhiên, trong đó còn có không ít trường hợp cô còn bị người trong thôn này xem như người chạy chân sai bảo lêu đến gọi đi, khiến cô cơ hồ hoài nghi mình có phải đã trở thành người giúp việc gia đình cao thượng không. Cũng may dược thảo nơi này nảy sinh cái mới cực nhanh, cơ hồ là vừa hái thì lập tức mọc ra, căn bản là không cần chờ nảy sinh cái mới gì đó, để cô trong lúc chạy chân cũng có thể thuận tiện hái thảo dược.

Nhưng nhìn tổng thể, có được bó lớn thời gian, bó lớn tài liệu, hơn nữa lại là một thôn nhỏ chuyên môn luyện dược, tất cả giống như vì bồi dưỡng cấp bậc của dược sư mà đặc biệt bố trí, chỉ qua một tuần như vậy, cấp bậc dược sư của Diệp Hiểu Hạ trực tiếp lướt qua cao cấp dược sư, đi qua cấp bình cảnh đại sư bước vào trong cửa cấp tông sư.

Diệp Hiểu Hạ cảm thấy giờ mình thật sự là xa xỉ, khi tất cả người chơi đều đang dùng cầm máu hoàn và hồi khí hoàn, cô đã dùng cầm máu hoàn hồi khí hoàn như tài liệu luyện dược, bó lớn bó lớn quăng vào trong dược đỉnh lãng phí. Cô nhìn một tổ một tổ cầm máu cao và hồi khí cao trong phòng, ánh mắt lấp lánh kim quang, đây căn bản không phải dược, mà là

https://thuviensach.vn

kim tệ trần trụi, là tiền trần trụi! Nhưng đến cùng khi nào cô mới có thể đi ra ngoài ? Đến cùng khi nào thì mới có thể đi ra ngoài chứ ! ! !

Ngay khi Diệp Hiểu Hạ vẫn còn trong thôn ra không được này nhàm chán tiến hành đại kế luyện dược, toàn bộ Cực hạn OL đều đã nổ tung rồi. Bởi vì trong một khắc Diệp Hiểu Hạ sải bước tới đại sư dược sư kia, hệ thống hướng thông báo với toàn bộ thế giới: "Chúc mừng người chơi Diệp Hiểu Hạ của Trung Quốc, trải qua chăm chỉ nỗ lực, rốt cục thành một thế hệ đại sư, trở thành người chơi cấp đại sư Luyện Dược Sư đầu tiên, hệ thống thưởng cho năm trăm điểm danh vọng thành thị!"

Tin tức như vậy khi mới vừa phát ra, có rất nhiều người bắt đầu tìm kiếm người này, nhưng kết quả giống nhau, "Người này không có trên bản đồ" . Nhưng vì Luyện Dược Sư cấp đại sư tuy không dễ đạt được nhưng cũng chỉ là cao hơn cao cấp dược sư cao một cấp thôi, cho nên cũng không tạo thành gợn sóng quá lớn.

Nhưng bốn ngày sau, hệ thống lại phát ra thông báo như vầy: "Chúc mừng người chơi Diệp Hiểu Hạ của Trung Quốc, trải qua chăm chỉ nỗ lực, cuối cùng trở thành một thế hệ tông sư, trở thành tông sư Luyện Dược Sư đầu tiên trên toàn bộ bản đồ, hệ thống thưởng cho hai ngàn điểm danh vọng thành thị, cũng tùy cơ tặng cho một gian cửa hiệu mặt tiền trong thành thị!"

Tin tức này vừa ra, nhất thời giống như thủy triều thổi qua toàn bộ Cực Hạn OL, chẳng những người chơi tỏ vẻ kinh ngạc, ghen tị, phẫn hận nhiều loại cảm xúc với chuyện này, ngay cả các đại công hội cũng bắt đầu tìm kiếm Diệp Hiểu Hạ đã mất tích nhiều ngày này.

Nhưng, bất kể tìm thế nào, tin tức được đến đều giống nhau, người này không ở trên bản đồ.

Người này không ở trên bản đồ? Cô còn di chuyển trên Trung Quốc sao? Cô không ở trên bản đồ? Vậy đến cùng cô ở đâu! Vấn đề này như bóng ma

https://thuviensach.vn

vĩ đại, bao phủ trong lòng hội trưởng các đại công hội, trừ điều này ra còn có một vấn đề khiến bọn họ lo sợ bất an.

Vị tông sư cấp dược sư của Danh Môn này, hình như cũng không ở trong lòng bàn tay Danh Môn, như vậy đến cùng cô phục vụ cho ai?

Thực ra chẳng phải Diệp Hiểu Hạ giỏi cỡ nào, khiến phần đông đại công hội để ý như thế, mà là bởi vì Luyện Dược Sư cấp tông sư thật sự không phải cấp đại sư có thể bằng. Trước không nói từ bình cảnh cấp đại sư muốn đột phá tới tông sư có bao nhiêu khó khăn, chỉ nói kia luyện dược từ cấp đại sư đến cấp tông sư sở cần bao nhiêu dược liệu, sẽ không là một người bình thường thậm chí là một cái nghiệp đoàn bình thường có thể chuẩn bị .

Huống chi, theo tư liệu trò chơi biểu hiện, đến Luyện Dược Sư cấp tông sư có thể luyện chế thuốc cầm máu sơ cấp và trung cấp. Hai loại dược này có thể lập tức bổ huyết bổ lam vượt qua một vạn điểm, điều này trong thành chiến, đánh BOSS và tất cả hoạt động quan trọng đơn giản là vật cứu mạng.

Hai quân đối chọi, song phương hỗn chiến, so sánh chẳng phải người nào cấp bậc cao, cũng không phải người nào thao tác tốt, mà là so xem bên nào sống lâu hơn.

Nếu công hội nào chân chính có được một vị tông sư Luyện Dược Sư như vậy, không thể nghi ngờ đã nắm được tiên cơ của tất cả các trận chiến trong tương lai.

Vì nguyên nhân này, sự mất tích của Diệp Hiểu Hạ mặt ngoài bình tĩnh không gợn sóng, thực tế gợn sóng thay nhau nổi lên trong bản đồ khu vực Trung Quốc, thậm chí thế giới bản đồ cũng trở thành một phen đao giơ lên mà chưa ha xuống.

Không chỉ có sóng to gió lớn trong trò chơi, ngay cả trên diễn đàn cũng rối loạn lung tung, mấy từ nóng nhất diễn đàn trừ Diệp Hiểu Hạ thì chính là tông sư Luyện Dược Sư. Chỉ cần là tin tức phát ra trên diễn đàn có Diệp

https://thuviensach.vn

Hiểu Hạ và về tông sư Luyện Dược Sư nhất thời đều nóng rối tinh rối mù, chẳng qua là nhân vật chính trong tất cả những nghị luận này lại bởi vì trầm mê thời gian dài trong việc luyện dược nên đã thật lâu không chú ý tin tức và diễn đàn, cho nên, đối với việc mình bị mang thành đề tài trọng tâm căn bản hoàn toàn không biết gì cả.

Nhiệm vụ hằng ngày chỉ có một, Diệp Hiểu Hạ bỏ dược liệu còn lại của ngày hôm qua luyện thành một lò giải độc hoàn cao cấp mới, rồi đi ra ngoài hái thuốc. Đi vào trong thôn, cô giống như thường lui tới, đi tìm lão thôn trưởng trước, hỏi xem khi nào mình có đủ thực lực đi ra ngoài. Mà lão thôn trưởng cũng giống như làm hằng ngày nhiệm vụ, lên lên xuống xuống đánh giá Diệp Hiểu một chút Hạ, mới cười hề hề nói: "Sắp rồi, chỉ còn kém một chút."

Lại là những lời này, những lời này cô đã nghe một tuần, không biết còn phải nghe bao lâu mới tính xong, nếu tiếp tục kéo dài, không biết tháng này cô có thể đi ra ngoài không... Nếu không thể ra đi...

Diệp Hiểu Hạ không dám tiếp tục tưởng, cô rất AQ lắc đầu, qua một ngày tính một ngày, nói không chừng ngày mai cô sẽ đi ra ngoài.

Ngày cứ như vậy trôi qua, hôm nay Diệp Hiểu Hạ chuẩn bị ra khỏi thôn hái thuốc, cũng không nghĩ lại bị lão thôn trưởng gọi lại: "Ta nói Hiểu Hạ à, sao cô cứ đi vào trong rừng đi hái thuốc vậy, dược nơi đó đều là tàn thứ phẩm chúng tôi không cần, ngay từ đầu tôi còn tưởng cô phát hiện tiên thảo linh tinh gì đó, nhưng mấy ngày gần đây thấy cô hái cỏ dại mãi, chẳng lẽ cô dùng cỏ dại này luyện dược sao?"

Cỏ dại... Diệp Hiểu Hạ giật giật khóe miệng, cười gượng vài tiếng. Cỏ dại thì thế nào? Dùng cỏ dại cô cũng luyện thành tông sư Luyện Dược Sư !

"Đúng vậy..."

https://thuviensach.vn

"Ngày hôm qua tôi nhìn nhìn trong phòng cô, dược của cô..." Nói xong ông thở dài một hơi, có cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Cô nói xem cô chỉ có chút trình độ này, nếu đi ra ngoài, cô còn không biết xấu hổ nói đã từng ở nơi này với chúng tôi? Cô bảo chúng tôi giấu nét mặt già nua này ở đâu?"

Mặt Diệp Hiểu Hạ co rúm, ta ngã, lão nhân đáng chết chẳng những tùy tiện vào phòng ở của cô, còn cư nhiên dám giáo huấn cô như vậy! !

Dựa vào, người muốn mặt cây muốn vỏ, nếu không có vỏ không mặt mũi quỷ cũng sợ hãi!

Thật ra Diệp Hiểu Hạ chưa từng tiếp xúc với người da mặt dày, lại càng không nói tới người không da không mặt mũi. Hôm nay, cô xem như kiến thức đến cơ thể sống. Lão thôn trưởng này chẳng những giáo huấn cô giáo huấn đến nước miếng bay tứ tung, còn giống như nghiện rồi. Bằng không chuyển một cái ghế trúc đặt dưới ánh mặt trời vừa phơi nắng, vừa tiếp tục giáo huấn.

Cô chỉ cảm thấy trong đầu có cái gì đó đứt, nhìn lão thôn trưởng ngang ngược này khiến lửa giận Diệp Hiểu Hạ đè nén nhiều ngày bạo phát! Cô cọ cọ cọ vài bước bước đi đến trước mặt lão thôn trưởng, một phen tóm cổ áo ông lớn tiếng hô trở về: "Ông lại nhiều lời một câu cho tôi xem! Ông lại nhiều lời một câu cho tôi xem! ! !"

Người trong thôn nhân bình thường thấy Diệp Hiểu Hạ cười tủm tỉm, chưa từng thấy dáng vẻ tức giận tận trời của cô, nhất thời đều dừng việc trong tay, khiếp đảm nhìn cô. Ngay cả thôn trường vừa rồi vẫn còn thao thao bất tuyệt giờ khắc này cũng rụt cổ, sợ hãi như thấy nữ La Sát.

Diệp Hiểu Hạ cũng mặc kệ lúc này mình có phải rất giống người đàn bà chanh chua không, cô chịu đủ rồi! Nếu không phát tiết một chút, cô nghĩ không đến ngày đi ra ngoài cô sẽ nghẹn chết ở chỗ này .

https://thuviensach.vn

Trong tay tóm vạt áo lão thôn trưởng, Diệp Hiểu Hạ cũng mặc kệ ông có phải người già hay không, bắt đầu lay: "Tôi đã thấy người không biết xấu hổ, chưa từng thấy người không biết xấu hổ như ông! Tôi có thái độ tốt như vậy hỏi các người đi ra ngoài thế nào, các người nói không thể ra, cái này cũng quên đi, sau đó còn phun mật vàng với tôi, buộc tôi giúp các người báo thù, có thế mới nói với tôi có biện pháp đi ra ngoài. Các người chơi đừa với người ngốc mà! Đúng vậy, các người là đang chơi đùa với người ngốc mà! !"

"A, không đúng không đúng, Hiểu Hạ à, cô phải lạnh nhạt, phải bình tĩnh, đến, hít sâu, cùng ngồi xuống nói chuyện, lạnh nhạt lạnh nhạt!" Một bà lão vội vàng đi tới ở bên người Diệp Hiểu Hạ với khuôn mặt tươi cười, bắt đầu hít sâu.

Diệp Hiểu Hạ vẻ mặt táo bón hét lớn một tiếng: "Lạnh nhạt! Lạnh nhạt cái lông!"

Bà lão thấy Diệp Hiểu Hạ vẫn còn nổi nóng, lập tức lui đầu qua một bên, đi vào góc tường bắt đầu vẽ vòng tròn.

"Tôi nói cho các người biết, tôi nhịn các người đã lâu ! Các người nhờ tôi làm việc còn khoa tay múa chân, các người nghĩ đến các người là ai chứ! Tôi hái dược thì là cỏ dại, các người hái là tiên thảo sao! Dựa vào! Mỗi ngày chẳng những bắt tôi đi đánh lợn rừng cho các người, còn không phân thịt cho tôi ăn, bắt tôi ăn cháo loãng! Còn bắt tôi giúp các người làm việc không cho tiền công! Đây là thái độ các người đối đãi với ân nhân giúp báo thù sao!"

"Hiểu Hạ, cô hãy nghe tôi nói..." Tuy lão thôn trưởng bị tóm cổ áo hô hấp hơi khó khăn, nhưng vẫn nỗ lực muốn tranh thủ cho mình cơ hội. nói chuyện

https://thuviensach.vn

"Nói cái gì nói! Hôm nay tôi nói cho các người biết! Cô nãi nãi tôi mặc kệ ! Tôi mặc kệ các người có phải có mối hận diệt tộc không, tôi mặc kệ các người có phải sống sống quãng đời còn lại trong này không, đâu có một sợi quan hệ nào với Diệp Hiểu Hạ này! Tôi, không, làm, !" Diệp Hiểu Hạ trực tiếp đánh gãy lời nói của lão thôn trưởng, buông cổ áo ông ta ra, vỗ vỗ tay, vẻ mặt phẫn nộ.

Không sai, cô mặc kệ ! Cô không tin mình không hỏi đám người này thì tìm không được đường ra ngoài! Dù sao chỗ này cô còn chưa thăm dò xong, cô không tin đi hết chỗ này cũng tìm không thấy phương pháp đi ra ngoài!

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Bách Thảo Viên

Nói xong Diệp Hiểu Hạ xoay người đi đến phòng của mình, muốn thu hồi toàn bộ đồ đạc của mình trong phòng, sau đó rời khỏi nhóm người ăn không hết thì không nghỉ này. Nhưng, cô mới đi hai bước, thì phát hiện đùi mình bị người ta ôm lấy, quay đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy lão thôn trưởng đã nằm trên đất ôm lấy đùi cô một phen nước mũi một phen nước mắt bắt đầu khóc, mà phía sau ông người trong thôn cũng khóc như khóc tang.

Đều nói giáo viên mầm non rất mạnh mẽ, bởi vì có thể chịu được trường hợp rất nhiều đứa bé khóc lớn, nhưng Diệp Hiểu Hạ cảm thấy cô cũng rất mạnh mẽ. Tuy rất nhiều đứa trẻ cùng nhau khóc là một loại tạp âm, nhưng nếu một đám ông lão bà lão khóc mà nói, đó là cái gì âm?

Dù sao đã vượt qua năng lực dùng ngôn ngữ và văn tự hình dung.

"Ân công a! Chúng tôi sai rồi, xin hãy cho chúng tôi một cơ hội hối cải để làm người mới đi! Chúng tôi nhất định sẽ cám ơn ngài thật tốt mà! Ân công ơi, giờ ngài không thể bỏ gánh giữa đường đâu! Ân công ơi!" Tiếng khóc tiếng la hét cao thấp nối nhau vang lên khiến huyệt Thái Dương của Diệp Hiểu Hạ bắt đầu run run.[chị ấy tức]

Ma âm tiếp tục kích thích Diệp Hiểu Hạ, rốt cục khiến người không chỗ trốn tránh như cô cam bái hạ phong: "Được rồi được rồi! Đừng khóc, tôi biết rồi!"

Tiếng khóc như trước.

https://thuviensach.vn

"Tôi nói đừng khóc, các người có nghe thấy không, lại khóc tôi lập tức đi !"

Tiếng khóc như trước, còn có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng.

"Kêu các người đừng khóc ! Đầu tôi sắp nổ rồi!"

Quả nhiên tiếng khóc càng lúc càng lớn, thậm chí còn khóc thành dàn đại hợp xướng, một hai ba bốn tất cả vang lên, bạn ca tôi bè, đúng là vô cùng náo nhiệt.

Cuối cùng Diệp Hiểu Hạ nổi giận, cô hô to một tiếng: "Tất cả câm miệng cho tôi, bằng không ta sẽ quăng các người đi luyện dược!"

Cuối cùng thế giới cũng thanh tĩnh .

Người già một thôn làng tha thiết nhìn Diệp Hiểu Hạ hung thần ác sát, trong ánh mắt vừa kính vừa sợ, thở mạnh cũng không dám. Diệp Hiểu Hạ vô cùng vừa lòng với hiệu quả này, phải biết đời này cô còn chưa từng hãnh diện như vậy, tuy quát lớn một đám ông lão bà lão, nhưng cảm giác sảng khoái như vậy vẫn là lần đầu tiên có được từ khi sinh ra, khiến cô nhịn không được hơi nghiện .

Cô thanh thanh cổ họng nói: "Muốn tôi giúp các người báo thù cũng không có gì không thể, nhưng tôi có hai điều kiện."

"Điều kiện gì?" Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, sau đó trăm miệng một lời hỏi.

"Điều thứ nhất." Diệp Hiểu Hạ vươn một cái ngón tay, chậm rãi nói: " Chuyện tôi muốn biết, các người nhất định phải tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn."

https://thuviensach.vn

Chuyện này lập tức khiến cho một đám ông lão bà lão cùng nhau khe khẽ nói nhỏ thương lượng, sau khi bọn họ thương thảo một phen, cuối cùng vô cùng tủi thân đồng ý.

"Thứ hai..." Diệp Hiểu Hạ nghĩ nghĩ, trong lòng muốn gì đó: "Các người không phải nói các người đời đời luyện dược sao?"

Một đám ông lão bà lão nhìn Diệp Hiểu Hạ, nhịn không được nuốt một ngụm nước miếng, vì sao đột nhiên nhắc tới chuyện này, chẳng lẽ, chẳng lẽ còn có chuyện gì sao?

"Không phải các người nói dược tôi luyện đều là rác sao?" Diệp Hiểu Hạ lại nghĩ tới lời nói của lão thôn trưởng, tức giận không có chỗ trút, đám NPC này quả thực là đứng nói chuyện thắt lưng không đau! Cư nhiên giẫm lên thành quả lao động của cô như vậy.

Mọi người trong thôn giờ phút này không giảng đạo nghĩa, bọn họ cùng nhau chỉ vào lão thôn trưởng, cùng kêu lên: "Ân công! Đó là thôn trường nói !"

Không quản lúc này bọn họ nội chiến thế nào, Diệp Hiểu Hạ trở mặt không nhận, cô hừ hừ mũi, đối với chỉ trích của những người này căn bản không để trong lòng: "Thực ra tôi cũng không có yêu cầu lớn lao gì, các người đã lợi hại như vậy, dạy tôi luyện dược đi."

Người trong thôn sững sờ, giống như nghe lầm, nửa ngày không phục hồi tinh thần lại.

"Đúng rồi, không dung thứ mà các người gọi là 'Cỏ dại' luyện dược, mà là dùng 'Tiên thảo' các người nói luyện dược!" Diệp Hiểu Hạ nhìn mọi người cười đến thật vô hại, trước khi người trong thôn nổ tung, cô đứng lên, đi đến phòng của mình, vừa đi vừa nhẹ nhàng nói: " Đừng quên, các người vừa mới đồng ý với tôi, chuyện tôi muốn biết, các ngươi sẽ tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn."

https://thuviensach.vn

Nói xong lời này, cô để lại một tươi cười xán lạn cho nhóm ông lão bà lão da mặt dày này, xoay người vào phòng mình, bỏ lại tiếng tranh cãi ồn ào huyên náo của bọn họ ngoài phòng.

Trong phòng một cọng thảo dược dư thừa cũng không có, giờ Diệp Hiểu Hạ lại không muốn đi ra ngoài tranh luận với nhóm người này, dựa vào lò sưởi mê mê trầm trầm ngủ. Cũng không biết ngủ bao lâu, Diệp Hiểu Hạ nghe thấy cửa phòng mình bị người ra nhẹ nhàng gõ.

Cô mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn chằm chằm cửa phòng một hồi, lại phát hiện không có tiếng động , chỉ cho là mình ngủ mơ hồ, quyết định ngủ tiếp một hồi. Nhưng vừa mới nhắm mắt lại, lại rõ ràng nghe thấy có người gõ cửa, quả nhiên vừa rồi cô không nghe nhầm. Diệp Hiểu Hạ lăn lông lốc xoay người đứng lên, mở cửa, nhìn thấy lão thôn trưởng đứng ngoài cửa, vẻ mặt tội nghiệp, ông thấy Diệp Hiểu Hạ thì bĩu môi, vô cùng tủi thân hô một tiếng: "Ân công."

"Sao rồi?" Diệp Hiểu Hạ nhìn trong bàn tay ông ôm mấy quyển sách, tay kia thì cầm một cái túi tiền, hơi không rõ ông đến đây làm chi. Cô ngẩng đầu nhìn trong thôn, một mảnh bình thản, hình như một hồi phong ba vừa rồi cho tới bây giờ chưa từng cảy ra.

"Chúng tôi thương lượng xong." Thôn trưởng giống như đứa nhỏ phạm sai lầm đứng ngoài cửa, cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Vốn lấy lực lượng một người đối kháng một thành chủ là chuyện vô cùng nguy hiểm, ân công không chú ý an nguy của mình đồng ý giúp chúng tôi, đây vốn là chuyện đáng cho chúng tôi cảm kích."

Tuy là hệ thống bắt buộc, nhưng nghe lão thôn trưởng nói như vậy, bọn họ vẫn là có vài phần lương tâm. Diệp Hiểu Hạ gật gật đầu, tỏ vẻ tán thành cách nói của lão thôn trưởng.

https://thuviensach.vn

"Nhưng chúng tôi chẳng những không biết cảm tạ cô, còn thường xuyên răn dạy cô, bắt cô làm một ít chuyện không phải của cô nên làm, còn cười nhạo cô, đây đều là sai lầm của chúng tôi, cô tức giận là đúng."

Ừ ừ, NPC này vẫn là có cái đầu, biết suy xét biết tỉnh lại, trẻ nhỏ dễ dạy.

Diệp Hiểu Hạ tiếp tục vừa lòng gật đầu.

"Cho nên chúng tôi thành tâm thành ý đến xin lỗi, hơn nữa cám ơn cô tình nguyện trợ giúp chúng tôi." Lão thôn trưởng vừa nói vừa cúi đầu hành lễ, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn Diệp Hiểu Hạ nói: "Thực chúng tôi nói nếu cô giết thành chủ thành Cửu Ti sẽ hậu tạ cô chỉ là lời nói suông, chúng tôi bị nhốt ở đây nhiều năm như vậy, nào có cái gì quý trọng có thể lấy ra tạ ơn."

Diệp Hiểu Hạ nhíu mày, cô biết, đàn gia hỏa không đạo nghĩa này sẽ mở hứa suông.

"Tuy rằng, kỹ thuật chế dược của Bặc nhân cho tới bây giờ không truyền ra ngoài, nhưng nếu chúng tôi này đều chết, như vậy mấy thứ này cũng sẽ thất truyền. Giờ ân công đã đề nghị muốn học tập kỹ thuật chế dược này, chúng tôi không có gì cảm tạ, đương nhiên sẽ truyền dạy tất cả kỹ thuật mà chúng tôi nắm giữ." Lão thôn trưởng nói xong đặt chiếc túi to kia trên đất, sau giao đó mấy quyển sách trong tay cho Diệp Hiểu Hạ, ông ta nhìn mấy quyển sách kia, trên mặt lộ ra loại mỉm cười của từ phụ. "Mấy quyển sách này là sách thuốc của bộ lạc Bặc nhân chúng tôi, giờ giao cho ân công, chỉ hy vọng chúng giúp ích cho ân công."

Diệp Hiểu Hạ nhận mấy quyển sách kia nhìn nhìn, ngoan ngoãn, quả nhiên tất cả đều là sách thuốc, bên trong có rất nhiều phối phương cô chưa từng nghe qua! Loại này, loại này cư nhiên tồn tại trong trò chơi sao? Cô không ngừng lật xem sách thuốc kia, nhưng sách thuốc không có biến mất,

https://thuviensach.vn

chỉ thông báo cho Diệp Hiểu Hạ bộ sách quá mức tối nghĩa, cô thể đọc hiểu. Xem ra cấp bậc dược sư của cô không đủ.

Thấy dáng vẻ Diệp Hiểu Hạ yêu thích không buông tay như thế, lão thôn trưởng không khỏi vui mừng, ông thở dài một hơi lại nói tiếp: "Về phần ân công nói tiên thảo luyện dược kia thực ra cũng không có gì. Người trong thôn chúng tôi rất ít đi ra ngoài hái thuốc thực ra trừ dược thảo bên ngoài phẩm chất không cao, còn vì tuổi của chúng tôi đã cao, thật sự là đi không được. Cho nên phía sau nhà của chúng tôi có một Bách Thảo viên dùng để trồn thuốc."

Bách Thảo viên? Diệp Hiểu Hạ có chút không rõ nhìn lão thôn trưởng, lão thôn trưởng đi vào phòng cô, đi đến góc xó. Thật là kỳ quái, vừa rồi nơi đó vẫn là một bức tường, vậy mà bây giờ xuất hiện một cánh cửa đóng chặt, lão thôn trưởng mở cửa, chỉ vào một mảnh đất trống xanh um tươi tốt bên ngoài phòng nói: "Đây là Bách Thảo viên của cô."

Diệp Hiểu Hạ vội đi qua xem, chỉ thấy mấy mảnh đất xuất hiện trước mắt, trên bờ ruộng còn có ong mật bươm bướm tung bay, phong cảnh điền viên tươi đẹp.

Chuyện này cũng quá thần kỳ rồi, chỉ một hồi công phu như vậy, sau phòng của cô cư nhiên xuất hiện một khối đất trồng rau? Cô quay đầu nhìn nhìn lão thôn trưởng, lão thôn trưởng giao chiếc túi to kia cho cô: "Đây là hạt giống, cô có thể gieo trồng thảo dược cô muốn ở đây, cỏ dại cũng tốt, tiên thảo cũng thế, chỉ cần cô dụng tâm, đều có thể mọc ra."

Trời, chuyện này là thật sao, nói như vậy, sau này nếu cô muốn có thảo dược, cũng có thể gieo trồng có thể thu hoạch trong này? Đây còn có thế đạo không ? Cô có phải sẽ bị người ta ghen ghét chết không? Tuy rằng sau khi cô đi ra ngoài mảnh đất này có lẽ không có cách nào dùng, nhưng, có thể có được như vậy vài ngày cô cũng cảm thấy mỹ mãn.

https://thuviensach.vn

Lúc cô phục hồi tinh thần lại, lão thôn trưởng đã sớm đi rồi, Diệp Hiểu Hạ lập tức mượn cái cuốc vẫn làm một dược nông vất vả mà vui vẻ.

Ngày tiếp tục trôi, Diệp Hiểu Hạ mỗi ngày như trước giết heo, phân loại dược, luyện dược, vội vả bất diệc nhạc hồ. Bởi vì dùng dược liệu tương đối cao cấp luyện chế cao cấp phối phương, khiến độ thuần thục khó có thể kéo lên của cấp tông sư dược sư như máy bay vèo vèo tăng lên.

Cuối cùng khi cấp bậc cô đạt tới tám mươi lăm, lão thôn trưởng vẻ mặt trầm trọng nói với cô: "Ân công, thực lực của cô đã đạt tới điểm mấu chốt rời khỏi nơi này, giờ tôi nói cho cô đi khỏi nơi này thế nào."

Vẻ mặt của ông, ngôn ngữ của ông khiến lòng Diệp Hiểu Hạ nhịn không được run rẩy, thấy thế nào thì không khí nói chuyện này, sao giống như mình phải đi chịu chết vậy ? Cô nuốt một ngụm nước miếng, mỉm cười nói: " Được, lão thôn trưởng, tôi vẫn luôn nghe."

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Một Ván Định Thắng Thua

Cô đã biết kết quả chắc chắn là như vậy. Diệp Hiểu Hạ đi từ trong thôn ra ngoài, một đường đi về hướng bắc, tất cả trò chơi, tất cả nhiệm vụ kết quả cuối cùng đơn giản là như vậy. Luyện cấp tăng thực lực, đổi trang bị rồi đánh BOSS, tất cả chỉ có như vậy, căn bản không có chút gì mới lạ.

Diệp Hiểu Hạ oán hận cắn chặt răng nanh, nhưng, đám lão ông lão bà này nhốt cô ở đây hơn mười ngày, trừ cấp bậc được tăng lên và dược sư đột nhiên thăng từ đại sư thành tông sư, trang bị trên người cô chưa từng đổi qua, vẫn là một bộ trang bị thuần sắc hơn ba mươi bốn mươi cấp. Tuy rằng nói cấp cao đè chết người, nhưng đối phương là BOSS đó, cô cứ đi như vậy, cùng khác gì trần truồng đâu?

Vốn cô còn tưởng nếu dọc theo đường đi có quái, cô bắt đầu dùng "Nữ thần chinh phục" thuận tay đánh hai cái, có thể rơi xuống vài món trang bị thay ra, dù đều là bạch trang, cũng tốt hơn không có.

Nhưng thế sự khó liệu, cô đi một đường từ thôn Bặc nhân, đã đi xa như vậy, cư nhiên một con quái cũng không có, thậm chí lợn rừng bình thường đến ruộng trống hôm nay cũng đình công.

Đây, đây đến cùng là tình huống gì!

Nếu nơi này không phải một nơi còn ẩn chứa nguy cơ vô hạn, Diệp Hiểu Hạ nhất định sẽ cảm thấy đây là một vùng đất thật đẹp. Trên thực tế, nơi này thật sự rất đẹp. Cổ thụ, nước trong, hoa đào ngập núi, khi đi giữa nó

https://thuviensach.vn

cảm thấy có một mùi hương dễ ngửi nghênh diện mà đến, khiến người ta sẽ bất tri bất giác thả lỏng thể xác và tinh thần.

Cảnh sắc càng đẹp, càng dấu diếm sát khí. Bỗng nhiên Diệp Hiểu Hạ dừng bước, cô nhìn hoa đào cách đó không xa, dưới tàng cây có một tảng đá thật lớn, một cô gái tà tà dựa vào, đúng là người quần áo màu đen, cầm trong tay cái tẩu – cô gái xinh đẹp đó.

Tay phải của cô theo bản năng khoát lên cổ tay trái, toàn thân căng thẳng, làm xong chuẩn bị công kích.

Không nghĩ, ngay khi Diệp Hiểu Hạ khẩn trương chuẩn bị, cô gái kia lại giương mắt nhìn cô nở nụ cười: "Nha, cô đã đến rồi sao? Thời gian lâu như vậy, tôi còn tưởng cô đã chết, thật không ngờ đã đến."

Nói xong cô ta đứng lên, lắc eo đi vài bước, lên lên xuống xuống đánh giá Diệp Hiểu Hạ, khóe môi lộ ra tươi cười trào phúng: "Mấy lão già của Bặc nhân thôn đúng là không ngại cực khổ, cư nhiên giúp cô đề cao thực lực, tôi xem thường bọn họ ."

Diệp Hiểu Hạ một câu cũng không nói được, chỉ mím môi nhìn cô ta.

Cô gái kia lạnh lùng hừ một tiếng: "Bọn họ nghĩ cô đi tìm cái chết? Tôi sẽ không để bọn họ như ý." Nói xong cô ta xoay người đi vào chỗ sâu trong rừng hoa đào: " Nếu cô đã đến, vậy thì cùng đi thôi."

Không cùng đi có được không? Thực ra Diệp Hiểu Hạ rất muốn hỏi như vậy, nhưng hiển nhiên là không có khả năng đó, cô thở dài một hơi, nhanh chóng đi theo. Cô gái đồ đen kia đi cũng không nhanh, như là đang đợi chút Diệp Hiểu Hạ vậy, luôn luôn không nhanh không chậm.

Diệp Hiểu Hạ tiến lên vài bước đi đến bên người cô ta, vừa đi, cô đã phát hiện một vấn đề, những cây đào trong rừng này vậy mà sẽ vì các cô đi lên mà chuyển động một chút. Không khỏi cô nghĩ tới một trận pháp rất nổi

https://thuviensach.vn

tiếng trong tiểu thuyết kỳ môn độn giáp - Đào Hoa trận, hiển nhiên, nơi này của Cực Hạn OL thiết kế theo tình tiết trong sách.

Đáy lòng cô nhịn không được cười gượng vài tiếng, quả nhiên văn vẻ trong thiên hạ là như nhau.

Không mất bao nhiêu thời gian, Diệp Hiểu Hạ và cô gái đồ đen xuyên qua Đào Hoa trận, đi tới trước một căn nhà trúc. Ở trước nhà có một đám cỏ xanh không rõ ràng, tạo thành một đường chỉ màu lục, Diệp Hiểu Hạ nhìn đường chỉ hơi dừng bước chân một chút, đợi khi cô gái đồ đen đi vào.

Cô ta mới vừa bước vào đường màu lục kia, Diệp Hiểu Hạ lập tức thấy trong nhà trống không ban đầu đột nhiên xuất hiện vài người, bọn họ đều là che mặt, mặc trang phục màu đen, quì một gối với cô gái đồ đen, cùng hô: "Chủ nhân."

Diệp Hiểu Hạ vụng trộm mở thuộc tính mấy người kia nhìn nhìn, không chỗ nào không phải dấu chấm hỏi, không khỏi ra một thân mồ hôi lạnh, nếu cô vội vàng đi đến nơi này, dù có thể đi qua Đào Hoa trận, chỉ sợ gặp mấy con BO SS cấp tiểu quái này, chờ cô chỉ có rớt cấp.

Cô gái đồ đen xoay người lộ ra tươi cười quỷ dị với Diệp Hiểu Hạ: “Cô đến tìm tôi, là vì muốn đi ra ngoài."

"Phải."

"Sau đó đi giết thành chủ thành Cửu Ti?"

Vấn đề này Diệp Hiểu Hạ không biết trả lời sao cho tốt, cô gái đối diện này thật không giống như người dễ tính toán, lời này có thể tùy tiện trả lời sao ? Vì thế cô dung im lặng đối mặt với nghi vấn của cô ta.

Cô gái kia cũng không ngoài ý muốn, cười cười: " Cô không nói tôi cũng biết rõ, mấy ông lão bà lão kia có thể nghĩ ra chiêu gì ? Chỉ là mấy thủ

https://thuviensach.vn

đoạn không lên được mặt bàn này, nhưng chuyện này không liên quan đến tôi. Tôi chỉ phụ trách trông coi bọn họ, những thứ khác, không phải tôi quản."

Lời này càng làm cho Diệp Hiểu Hạ mờ mịt, xem ra cô gái này là người của phe địch, ít nhất là một loại mặt hang với thành chủ thành Cửu Ti, nhưng nghe lời này, giống như cũng không phải như vậy, có cảm giác rất loạn.

"Chúng ta dùng một ván định thắng thua, nếu cô thắng, tôi thả cô đi, nếu cô thua, thì để mạng lại."

Theo lời nói của cô gái, Diệp Hiểu Hạ vẫn còn miên man suy nghĩ nghe thấy được hệ thống thông báo: "Có nhận nhiệm vụ 'Khiêu chiến của chủ Đào Hoa Cốc' không".

Một ván định thắng thua. Đến cùng là ván gì? So đao ? So kiếm ? Hay là so ma pháp? Đối với chiến đấu chắc chắn phải thua này, Diệp Hiểu Hạ có vẻ thật thản nhiên, đã sớm đoán trước đến kết quả, cô chỉ đành dùng hết toàn lực mà liều mạng!

Chẳng qua... Đây là cái gì? Đây là cái gì! !

Diệp Hiểu Hạ và chủ Đào Hoa Cốc ngồi đối diện nhau trên cái bàn bên tảng đá dưới tang cây, mà trên bàn bày một bộ mạt chược bạch ngọc. Ánh mắt người nào đó sắp rớt ra, cô nhìn mạt chược đã được đặt chỉnh tề, môi run lên nửa ngày mới nói: "Cô nói một ván định thắng thua là chơi mạt chược?"

"Đúng vậy." Ánh mắt Chủ Đào Hoa Cốc sáng lên, cô ta vừa gật đầu mỉm cười, vừa bắt đầu: "Nhanh lên nhanh lên, mặc kệ gì đó đi, cô đánh một giáp với tôi."

https://thuviensach.vn

"Không phải nói một ván sao ?" Đầu óc Diệp Hiểu Hạ đã choáng váng, đây đến cùng là chuyện gì xảy ra vậy?

"Đúng vậy, là một ván mà, một ván là Đông Nam Tây Bắc bốn nhà, một nhà bốn bàn, cô ít nhất phải đánh cùng tôi mười sáu bàn mới tính xong việc!" Chủ Đào Hoa Cốc vừa xoa xoa bài vừa vô cùng da mặt dày nói: "Là mười sáu bàn, mười sáu bàn đó ! !"

Người nào đó chỉ cảm thấy đầu đầy hắc tuyến, cô rõ ràng là tới đánh nhau , vì sao bây giờ lại biến thành cùng BOSS đối phương chơi mạt chược?

A, có một câu nói như vầy, chỗ có người Trung Quốc thì nhất định có thể nghe thấy tiếng ca Đặng Lệ Quân. Không, không phải, sai rồi. Là chỗ có người Trung Quốc nhất định có thể nghe tiếng của bàn mạt chược. Thực ra chuyện này có nói rất bất công, ở thời đại này, không quản chủng tộc thế nào, màu da thế nào, tiếng mạt chược này là vô khổng bất nhập [chỗ nào cũng có].

Trong trò chơi cũng có mạt chược, điều này cũng không lạ.

Nhưng, tuy mạt chược rất phổ biến, Diệp Hiểu Hạ lại chỉ là một người mới chơi thôi. Mà chủ Đào Hoa cốc kia hiển nhiên cũng không phải cao thủ trong lĩnh vực này.

Diệp Hiểu Hạ đánh rất tệ, chủ Đào Hoa cố đánh càng tệ hơn. So với Diệp Hiểu Hạ đánh tệ, chủ Đào Hoa cốc hiển nhiên là một không người không nghe khuyên bảo, nhân viên của cô ta đều là cao thủ mạt chược, nếu có người chỉ đạo cô ta, cô sẽ giận dữ, sau vài lần không còn người nào dám nói chuyện. Diệp Hiểu Hạ giương mắt nhìn lên, chỉ nhìn thấy mấy người kia nhìn bài của chủ Đào Hoa cốc vô cùng thê thảm, cô nhìn nhìn lại cô gái kia đang mang biểu cảm đã tính trước kỹ càng, bỗng nhiên cảm thấy việc lạ hang đều năm có, năm nay đặc biệt nhiều.

https://thuviensach.vn

Hai người đánh bài đánh vô cùng tệ cùng nhau chơi mạt chược thực ra là một việc vô cùng lãng phí thời gian, mười sáu bàn mạt chược này hao phí hơn hai giờ mới tính kết thúc. Khi tính toán, Diệp Hiểu Hạ cư nhiên lấy 3 điểm hơn mà thắng hiểm chủ Đào Hoa Cốc.

Không khí vô cùng xấu hổ, Diệp Hiểu Hạ nhìn xem mặt chủ Hoa Đào cốc biến thành màu đen, có một phút đồng hồ cô thậm chí cảm thấy thực ra mình đánh thắng là một chuyện không quá sáng suốt. Nhìn cái dạng này, trông cậy vào việc cô ta thoải mái thả mình đi là không có khả năng, nói không chừng bây giờ cô gái này sẽ đột nhiên bão nổi đứng lên một chưởng đánh chết mình.

Hai người giằng co như vậy, mắt to trừng mắt nhỏ, giống như tất cả mọi chuyện đều đến lúc chỉ mành treo chuông, hết sức căng thẳng.

Hoa đào bay bay lắc lắc hạ xuống, như là bắt đầu làm mặt nước gợn sóng. Cuối cùng chủ Đào Hoa cốc thở ra một hơi, mang theo tươi cười xấu hổ, nói với Diệp Hiểu Hạ: "Tôi thương lượng chuyện này với cô."

"Chuyện gì ?" Diệp Hiểu Hạ cảnh giác nhìn cô gái này, cô ta đến cùng muốn ra yêu sách gì?

"Chuyện này, như vầy đi, tôi thả cô đi, lần này tính tôi thắng có được không?" Chủ Đào Hoa cốc chà xát cái tẩu hoàng kim kia, tuy nói là thương lượng mà, nhưng giọng điệu vẫn cứng rắn như trước.

Đây là tình huống gì?

"Có muốn nhận nhiệm vụ ‘cầu xin gian lận' không?" Đây cư nhiên là một nhiệm vụ. Diệp Hiểu Hạ hơi do dự một chút, vẫn lựa chọn nhận, theo ý tứ mà chủ Đào Hoa cốc này nói, hình như nhận sẽ tốt hơn.

Mới vừa nhận nhiệm vụ, Diệp Hiểu Hạ lập tức thấy chủ Đào Hoa cốc lấy ra một quyển sách nhỏ đưa cho cô, chỉ vào một chỗ bảo cô ký tên. Diệp

https://thuviensach.vn

Hiểu Hạ nhìn nhìn chỗ ký tên kia, một tờ cư nhiên viết là "Thua", mà một tờ khác viết "Thắng", cư nhiên người ký là tên của chủ Đào Hoa cốc rồng bay phượng múa.

Chuyện gian lận này làm cũng quá không chuẩn...

Tuy rằng rất quẫn, nhưng Diệp Hiểu Hạ vẫn quyết định ký tên bên thua, nhưng còn chưa viết cô đã nghĩ đến một chuyện: "Nếu cô nói chuyện không giữ lời thì làm sao bây giờ?"

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Ảnh Vệ

"Sao tôi có thể có thể nói không giữ lời chứ!" Đại khái chưa biểu cảm từng có con tin nào nghi ngờ danh dự của chủ Đào Hoa Cốc, cô ta mở to hai mắt nhìn, bất khả tư nghị. Qua một trận cô ta mới căm giận quay đầu bảo người cầm đã tới mấy cái hộp nói: " Tôi cho cô đồ tốt trước, mấy hộp này đều là ảnh vệ mà tôi đào tạo, cô có thể tùy tiện chọn một hộp, mỗi người bọn họ đều có sở trường khác nhau, có rất tốt, có rất kém, đành xem vận may của cô vậy."

Ảnh vệ? Mới vừa nghe chủ Đào Hoa Cốc nói ánh mắt Diệp Hiểu Hạ đã tỏa ánh sáng. Là ảnh vệ đí, chủ Đào Hoa Cốc này đúng là đủ hào phóng!

Ảnh vệ là NPC trí năng cao cấp, giống như một người bình thường, có kỹ năng và tính nết khác nhau, trong tư liệu có nói đây là sinh vật cực phẩm khả ngộ bất khả cầu. Cả đời cô nghĩ cũng không dám nghĩ, không ngờ chỉ đánh mấy bàn mạt chược mà nhặt được một ảnh vệ, đúng là đụng trúng sao may mắn rồi !

Về phần được không được này nọ, thật quá râu ria, có ảnh vệ cũng đã là ông trời ban thưởng, còn để ý thuộc tính gì chứ. Diệp Hiểu Hạ tùy tiện chọn một hộp ném vào trong túi, sau đó nhích lại gần, viết tên của mình lên bên thua. Chủ Đào Hoa Cốc nhận lại quyển sách từ tay Diệp Hiểu Hạ xoát xoát xoát ký tên của mình vào bên thắng, vui vẻ mặt mày hớn hở: "Ai nha, tôi lại thắng! Tôi là đổ thần đánh khắp thiên hạ không có địch thủ đó!"

Diệp Hiểu Hạ nhìn cô ta chỉ cảm thấy thật lạnh, trên thế giới này sao có thể có người da mặt dày như vậy còn không bị sét đánh nhỉ ?

https://thuviensach.vn

Tuy chủ Đào Hoa Cốc này đánh bài dở, da mặt dày, nhưng cũng là người giữ lời, để Diệp Hiểu Hạ về thôn đợi mấy ngày, bởi vì ba ngày sau xe vận dược sẽ đến, đến lúc đó cô có thể theo xe rời khỏi.

Khi Diệp Hiểu Hạ hoàn hảo vô khuyết đứng trước thôn bặc nhân, một đám ông lão bà lão trợn mắt há hốc mồm nói không ra lời. Hừ, cô biết mà, những người này thật sự đưa cô đi chịu chết. Tuy những ông lão bà lão trong thôn bặc nhân ôm quyết tâm Diệp Hiểu Hạ hẳn phải chết đưa cô ra ngoài làm vật hi sinh, nhưng, lúc cô bình an trở về, mọi người vẫn rất vui vẻ. Ít nhất chứng minh một chuyện, có người có thể đi ra ngoài giúp bọn họ tìm thành chủ thành Cửu Ti báo thù .

Vào đêm cử hành điển lễ chúc mừng long trọng, mỗi người đều ca hát nhảy múa, khiến Diệp Hiểu Hạ nhịn không được hòa vào trong không khí như vậy, thậm chí uống không ít rượu, buồn ngủ. Khi vừa ngủ dậy dĩ nhiên là lúc sắc trời trắng bệch, lửa trại trong thôn còn hơi ấm áp, khắp nơi vẫn là dấu vết của đêm vui vẻ hôm qua. Diệp Hiểu Hạ cảm thấy hơi lạnh, cũng không muốn làm các vị thôn dân bừng tỉnh, nhẹ tay nhẹ chân về phòng mình.

Theo thường lệ đi Bách Thảo viên hái thuốc trước, lại phân loại, sau đó mang tất cả thuốc thu thập được dựa theo phối phương quăng vào trong dược đỉnh bắt đầu luyện dược. Thừa dịp khe hở này, Diệp Hiểu Hạ mới có cơ hội lấy cái hộp ảnh vệ ngày hôm qua chủ Đào Hoa Cốc đưa cho cô. Cái hộp đó vô cùng tinh xảo, điêu khắc hoa văn tinh mỹ, bị một cái chốt nho nhỏ giữ chặt.

Mở cái chốt ra, lập tức nghe thấy hệ thống thông báo: “Bạn muốn phóng thích ảnh vệ sao?" Lựa chọn này đây sau, hệ thống nêu lên lại vang lên: "Ảnh vệ không thể vứt bỏ, ngài xác nhận muốn thả ảnh vệ ra sao?" Diệp Hiểu Hạ hơi do dự một chút, sau đó chọn phải.

https://thuviensach.vn

Sau nữa, cái hộp kia từ trong tay Diệp Hiểu Hạ bay vút lên không trung, hóa thành một cái bóng màu đen rơi trên mặt đất, tức khắc hòa thành một với bóng của Diệp Hiểu Hạ, trở thành một thể. Lúc này cô nghe thấy hệ thống thông báo, "Ảnh vệ đã buộc định linh hồn với bạn."

Lời này thật là làm người nghe không thoải mái, buộc định linh hồn, vậy không phải nói, dù chết cũng phải mang theo tên ảnh vệ không biết là dạng gì này sao?

Bóng dáng kia xoay bên người Diệp Hiểu Hạ một lát, rồi biến thành bóng người đứng bên người cô. Trang phục của anh ta và ảnh vệ ở chỗ chủ Đào Hoa Cốc rất giống nhau, nhưng cũng không có mang mặt nạ, anh ta lên lên xuống xuống nhìn nhìn Diệp Hiểu Hạ, sau đó vô cùng khinh thường hừ cái mũi: " Không biết đời trước tôi làm bao nhiêu chuyện xấu, mới lưu lạc tới hoàn cảnh như hôm nay."

Hiển nhiên, vận may của Diệp Hiểu Hạ không tốt lắm, chọn phải một ảnh vệ tính tình không tốt. Cô mở bảng nhân vật ảnh vệ ra, phát hiện của cấp bậc ảnh vệ này giống cô, kỹ năng đều là dấu chấm hỏi, xem ra phải tự mình thăm dò, chỗ tính cách viết hai chữ "Xúc động", mà độ trung thành thì... Lúc mới bắt đầu là như gần như xa. Lật trang tiếp theo, đơn giản là giới thiệu về ảnh vệ này, thích ăn cái gì, có sở thích gì, thuận tiện là trang bị của anh ta.

Tuy rằng các hạng giới thiệu đều là dấu chấm hỏi, những chỗ trang bị của anh ta thì lại biểu hiện rõ ràng. Diệp Hiểu Hạ chỉ nhìn thoáng qua thì nhịn không được chảy nước miếng, cư nhiên mặc nguyên bộ tử trang, so với anh ta, dáng vẻ này của mình thật đúng là keo kiệt .

Tự mình kiến thiết trong lòng một phen, Diệp Hiểu Hạ đóng bảng thuộc tính của ảnh vệ lại, liếc mắt nhìn anh ta một cái, phát hiện ảnh vệ này đang không chuyển mắt nhìn cô, cũng không biết đang nghĩ gì. Cô nhẹ nhàng thanh cổ họng: "Anh tên là gì."

https://thuviensach.vn

" Tôi tên gì là cô có thể biết sao?"

Diệp Hiểu Hạ gật đầu: "Được rồi, vậy sau này anh tên tiểu Ngũ."

"Cư nhiên dám bảo tôi có tên khó nghe như vậy, tin tôi giết cô không!" Ảnh vệ này quả nhiên là kiểu người xúc động, Diệp Hiểu Hạ mới nói một câu như vậy, anh ta đã rút song kiếm ra chuẩn bị đại khai sát giới với cô.

Diệp Hiểu Hạ nhìn lông mày vểnh lên của anh ta, vươn ra ngón tay đẩy song kiếm đặt bên người mình ra, học ảnh vệ này khinh thường nói: "Làm người phải nhìn cho rõ tình hình, giờ anh ảnh vệ của tôi, nếu anh có thể giết tối, cứ thử xem.”

Rõ ràng Diệp Hiểu Hạ đã chọc đến chỗ đau của ảnh vệ, anh ta hung tợn nhìn Diệp Hiểu Hạ một hồi mới ngượng ngùng cất vũ khí trong tay. Diệp Hiểu Hạ không thèm nhìn anh ta, quay đầu nhìn dược đỉnh, mà ảnh vệ cứ im lặng đứng phía sau cô, lửa giận ngập trời.

Một lò dược luyện xong, Diệp Hiểu Hạ thu dược đứng lên, lấy từ trong túi ra một bình rượu gạo ngày hôm qua uống và một con gà nướng đặt ở trên đất, cũng không nhìn ảnh vệ kia, chỉ à lắng lặng nói: "Đói bụng thì ăn đi."

Hiển nhiên ảnh vệ kia cực khinh thường, hừ lạnh một tiếng căn bản không them để ý tới Diệp Hiểu Hạ.

Diệp Hiểu Hạ lại nhịn không được buồn cười, biểu hiện của ảnh vệ này khiến cô nhớ lại dáng vẻ mhi mình mới đến viện phúc lợi, quật cường, cứng rắn, gai nhọn đầy người, không chịu tin tưởng ai. Lúc đó viện trưởng Vương an ủi cô thật lâu cũng không khiến cô buông lỏng, cuối cùng viện trưởng Vương dung một chiêu, vậy mà khiến cô ngoan ngoãn khuất phục .

Không biết vì sao, vừa nhìn thấy ảnh vệ này, cô trong đầu nghĩ đến tình huống lúc này. Nếu nói ảnh vệ là sinh vật trí năng cao cấp, như vậy phương

https://thuviensach.vn

pháp đã từng hữu hiệu với cô nói không chừng cũng có có hiệu quả với ảnh vệ này.

Ba ngày kế tiếp, Diệp Hiểu Hạ login logout, ăn đồ ăn luyện dược không khác ngày xưa, chỉ là phía sau cô có thêm một ảnh vệ lúc nào cũng khắc khắc Như Ảnh Tùy Hình, cô chỉ xem như không khí không bao giờ để ý đến anh ta nữa. Chẳng qua, mỗi đêm trước khi logout Diệp Hiểu Hạ đều để lại gà nướng và rượu gạo, tuy cho tới bây giờ ảnh vệ chưa từng ăn, nhưng cô vẫn làm như vậy.

"Không biết nếu những người trong giới ảnh vệ biết chuyện anh vì dỗi mà đói chết có thể cười tới chết không?" Diệp Hiểu Hạ dọn dẹp đồ đạc, chuẩn bị logout , cô đặt rượu gạo va gà nướng trong phòng như trước. Nhìn nhìn trạng thái ảnh vệ, độ đói khát đã đạt tới 130%, đoán chừng nếu còn không ăn anh ta sẽ chết đói thật.

Ảnh vệ chỉ quay đầu nhìn cô một cái, ánh mắt ban đầu vốn rất có thần thái lúc này hơi u ám, nhưng vẫn quật cường như trước. Cô bĩu môi, lạnh lùng cười: "Ngu xuẩn." Dứt lời, lập tức logout.

Một đêm ngủ ngon, sáng sớm ngày thứ hai Diệp Hiểu Hạ thức dậy, cô rửa mặt xong ăn chút cháo rồi đi vào máy chơi trò chơi, tuy đã ngây người ở nơi mạc danh kì diệu kia gần hai mươi ngày, vừa nghĩ tới hôm nay có thể rời khỏi nơi đó, Diệp Hiểu Hạ vui vẻ đến không thể dùng ngôn ngữ diễn tả.

Login, lần đầu Diệp Hiểu Hạ thấy mâm rỗng tuếch và bình rượu bên cạnh lò sưởi. Cô hơi sửng sốt, sau đó bất động thanh sắc cười. Cô mở cửa chuẩn bị đi Bách Thảo viên thu hoạch đám dược liệu cuối cùng, nếu hôm nay trước khi đi luyện hai lô dược, cô có thể đạt tới trình độ đại tông sư.

Nhưng, vừa mở cửa, Diệp Hiểu Hạ dễ dàng thấy ảnh vệ tiểu Ngũ đứng ở đó, trong tay cầm một cái sọt, trong sọt đặt tất cả dược liệu đã thu hoạch xong, yên lặng không tiếng động đưa cho cô. Diệp Hiểu Hạ hơi sửng sốt,

https://thuviensach.vn

nhận dược liệu, lại đi nhìn tiểu Ngũ, chỉ thấy anh ta đã quay mặt qua chỗ khác. Cô cười cười: "Cám ơn."

Da mặt Tiểu Ngũ vậy mà hơi hồng lên, anh ta tức giận hừ một tiếng: " Tôi nói cho cô biết, tìm được người rất tốt, tôi sẽ rời khỏi cô."

"Đúng rồi đúng rồi." Diệp Hiểu Hạ một chút cũng không để ý anh ta nói gì, chỉ lôi kéo anh đi vào trong phòng, vừa đi vừa nói: "Dọn dẹp đồ trong phòng tôi đi, tôi biết anh có một không gian cất giữ rất lớn."

Tuy Tiểu Ngũ vẫn tức giận bất bình như trước, nhưng vẫn làm theo, mang viên thuốc, dược liệu Diệp Hiểu Hạ bày biện trong phòng thu vào không gian trữ vật của mình, Diệp Hiểu Hạ chuyên tâm luyện lò dược cuối cùng.

"Ân công! Chủ Đào Hoa Cốc bảo người đến đưa ngài đi !" Một khắc trước khi thôn trường đến thúc giục Diệp Hiểu Hạ rời khỏi, dược của cô luyện xong, thuận tiện trèo lên dược sư đại tông sư, điều này làm cho cô vui vẻ vô cùng, vừa trả lời vừa thu dọn mọi thứ đi ra ngoài cửa.

Người trong thôn vô cùng bi thương với việc Diệp Hiểu Hạ sắp rời khỏi, nhất nhất đi lại nói lời từ biệt, người cuối cùng là lão thôn trưởng. Ông nói với Diệp Hiểu Hạ: "Ân công, trước khi ngài giết chết thành chủ thành Cửu Ti chúng ta tạm thời không gặp mặt, mà phòng và Bách Thảo viên của ngài thôn bặc nhân chúng tôi sẽ giữ lại vĩnh cửu cho ngài, sau khi ngài hoàn thành nhiệm vụ, Bách Thảo viên này sẽ là hồi báo tộc nhân chúng tôi cho ân công. Nhưng, ngài cần đồng ý một chuyện với tôi."

Cô biết sẽ không có chuyện tốt như vậy, Bách Thảo viên này cũng chỉ có thể dùng dùng một chút trong thế giới này.

Về phần thôn trường nói giết thành chủ thành Cửu Ti còn có thể đưa cái Bách Thảo viên này cho cô... Cái này nói cô cũng chỉ là nghe thôi, trời biết

https://thuviensach.vn

khi nào thì thành chủ thành Cửu Ti kia thì mới chết dưới tay của cô. Nhưng dù như thế, cô vẫn trả lời lão thôn trưởng, "Chuyện gì?"

"Tất cả mọi chuyện của nơi này ngài phải bảo đảm bí mật, nếu ngài tiết lộ, sẽ mất đi tất cả những thứ đạt được tại nơi này." Trong ánh mắt thôn trường lộ ra một loại thận trọng Diệp Hiểu Hạ không thể cự tuyệt. Sau đó cô nhận được nhiệm vụ "Khảo nghiệm hứa hẹn ". Sau khi cô nhận nhiệm vụ này, thì phát hiện thuộc tính nhân vật của mình xuất hiện một BUFF.

Khảo nghiệm hứa hẹn: nếu hủy hứa hẹn sẽ mất đi tất cả.

Ngoan ngoãn, thoạt nhìn nếu tiết lộ bí mật này trừng phạt vô cùng nghiêm trọng. Nhưng dù nhìn theo phương diện nào, cô cũng sẽ không tiết lộ bí mật này .

Rời khỏi thôn, ra ngoài thôn, cô thấy chủ Đào Hoa Cốc đứng dưới ánh mặt trời, cô ta vẫn mang dáng vẻ xinh đẹp, khóe môi cong lên tươi cười nhợt nhạt, "Chúc cô may mắn." Giọng nói vừa rơi xuống, Diệp Hiểu Hạ cảm thấy cả người bị ánh sáng vây quanh, tạm thời mất đi tri giác.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Quái Vật Công Thành

Đợi khi ánh sáng tản đi, Diệp Hiểu Hạ lập tức khôi phục tri giác, cô hé mắt, chỉ cảm thấy phía bị một mảnh sương mù che phủ. Không chỉ như thế, áo choàng của cô vậy mà bị gió vù vù thổi lên, mà người cô đang cấp tốc chạy tới một tòa thành xa xa.

Đây là... Diệp Hiểu Hạ thấy hơi lạ, cúi đầu nhìn thử. Không xem không biết, vừa thấy bị dọa nhảy dựng, hóa ra lúc này cô đang đứng trên một phen thanh phi kiếm, phi hành nhanh như tên. Tuy không có chứng sợ độ cao, nhưng vừa biết mình đứng trên một thanh kiếm lập tức khiến cô vừa hoảng vừa loạn, thân thể cũng mất cân bằng.

Tuy chết là rớt một cấp, nhưng có thể cho cô thống khoái không! Ngã chết như vậy thật sự là, thật sự là quá mạo hiểm kích thích !

Giống mấy lần trước, khi Diệp Hiểu Hạ đột phá dược sư tông sư, đạt thành dược sư đại tông sư đầu tiên, hệ thống thông báo, nhưng, chỗ không giống mấy lần trước ;à, thông báo lần này không tạo thành phản ứng quá lớn. Không phải vì tin tức này không đủ nổ mạnh, mà là vì lúc này có một chuyện càng khẩn trương, càng quan trọng xảy ra trong trò chơi, cơ hồ khiến mỗi một người khẩn trương đến cực điểm, căn bản là không có người có tâm trạng đi chú ý dược sư đại tông sư này.

Muốn hỏi là chuyện gì?

Thực ra chuyện này cũng không lớn, chỉ là quái vật công thành mà thôi. Chẳng qua, lần quái vật công thành này khiến người chơi trên toàn bản đồ

https://thuviensach.vn

có chung nhịp thở.

Một tuần trước, Cực Hạn OL mở một hoạt động lớn nhất từ trước tới nay. Đó là một tuần sau, từng bản đồ thành thị lớn đều sẽ xuất hiện một con quái vật, lực công kích của quái vật này vô cùng mạnh mẽ, mục đích của nó là xông vào trong thành. Ở trong bốn giờ, nếu không thể đẩy ngã quái vật công thành, như vậy tòa thành này sẽ hóa thành phế tích, hơn nữa toàn bộ người chơi trong thành phải nhận trừng phạt là cấp bậc giảm xuống mười cấp.

Hoạt động lúc này thực ra là sau khi Open Server gần hai tháng, Cực Hạn tiến hành sắp xếp thứ tự với toàn bộ bản đồ trên thế giới.[lời editor: mình cũng ko hiểu lắm, mọi người tạm chấp nhận vậy]

Không chưng bánh bao tranh khẩu khí, nếu sau khi bị quái vật công vào thành thị, tất cả người chơi rớt cấp là việc nhỏ, chỉ sợ bản đồ quốc gia của mình bị rớt hạng mới là chuyện lớn.

Đương nhiên, khi tất cả người chơi đang tích cực nỗ lực chuẩn bị cho lần công thành này, Diệp Hiểu Hạ còn bị nhốt trong thế giới kỳ quái kia căn bản không biết bên ngoài có thay đổi lớn như vậy. Khi tất cả người chơi tụ tập ở ngoài đế đô đẫm máu chiến đấu hăng hái, Diệp Hiểu Hạ đang cùng một thanh phi kiếm rơi xuống từ trên trời...

Thân thể rơi xuống quá nhanh, gió thổi kịch liệt khiến Diệp Hiểu Hạ căn bản mắt cũng không mở ra được, vừa nãy còn có thể thét chói tai, lúc này cơ bản không còn thở, Diệp Hiểu Hạ chỉ có thể dùng hai tay tạo thành chữ thập, cầu xin các vị thần tiên, mong bọn họ phù hộ mình, chết nhanh một chút, đừng chịu hành hạ như vậy.

Quái vật công kích đế đô bản đồ Trung Quốc là thượng cổ thần thú —— Thao Thiết, giờ nó đang vung hai lưỡi búa khổng lồ, ở ngoài đế đô hung ác công kích. Tuy bị các người chơi giống như thủy triều và kỹ năng hoa mỹ

https://thuviensach.vn

giữ chân ở ngoài thành, nhưng, cái búa kia của nó vung một lần là chết mất một đám người chơi, may mà trong hoạt động lần này, cũng không rơi xuống trang bị, nếu không chỉ sợ lúc này trang bị rơi ngoài đế đô có thể xếp thành núi .

Tuy Thao Thiết mạnh mẽ, nhưng là tượng lớn không chịu nổi con kiến nhiều, sau khi đau khổ giằng co với phần đông người chơi không sợ chết ba giờ rưỡi, đã mất hết bốn phần năm huyết. Chẳng qua, một phần năm huyết thừa lại kia mà muốn đánh xong trong nửa giờ cuối cùng thật sự là hơi không có khả năng.

Rất nhiều người đều ủ rũ, nhưng trong kênh hoạt động bỗng nhiên đến tiếng của Vân Ẩn. "Chư vị đừng hoảng, lại càng đừng buông tay, cho dù thua cũng không thể đánh mất cốt khí của người Trung Quốc." Từ khi khai chiến đến giờ, anh ta làm tổng chỉ huy, chưa từng nói một câu nào, bày bố chiến thuật cũng là mấy phó chỉ huy hỏi qua anh ta rồi bày lại. Cho nên, Vân Ẩn lên tiếng lúc này, khiến sĩ khí vốn đã tụt xuống đột nhiên nâng lên cao nhất.

"Đây là thế giới của người Trung Quốc, tại hạ... Hi vọng thấy người đứng ở trên đỉnh thế giới trò chơi là chúng ta, mà không phải người khác." Giọng nói của Vân Ẩn vẫn mang theo ý cười ôn hòa như vậy, nhưng là, trong ý cười lại mang theo ma lực khiến người ta nhiệt huyết mênh mông, trong thời gian ngắn tiếng chém giết bên ngoài đế đô càng mãnh liệt.

Vân Ẩn ngồi trên tường thành đế đô, rút cầm ra, đặt trên gối, trên tay lấy ra một viên dược, chuẩn bị quăng vào miệng.

Một thương khách đứng bên người hắn ôm miệng vết thương trên ngực nhìn thấy động tác của anh, một phen ngăn lại: "Vân Ẩn, anh muốn làm gì?"

https://thuviensach.vn

Vân Ẩn nhìn thương khách trước mặt vì trọng thương mà không thể không đi xuống hoả tuyến, ôn hòa cười: "Uống thuốc."

"Hiệu quả thuốc này..." Mày thương khách kia nhíu càng chặt, anh nhìn ánh mắt ôn nhu lại kiên trì của Vân Ẩn, cuối cùng thở dài: "Đáng giá sao ?"

"Không có đáng giá không, chỉ có bằng lòng không." Độ cong bên môi Vân Ẩn câu càng xinh đẹp: "Chỉ là ba mươi cấp, không sao." Nói xong anh chuyển mắt nhìn toàn bộ chiến trường chém giết ở xa xa, "Du Trần, anh xem cảnh tượng lúc này, có phải rất tuyệt vời không?"

Liễu Du Trần cũng chuyển ánh mắt về phía một mảnh giết hại và huyết tinh kia, nhịn không được nhăn mày lại, đây là chiến trường... Anh nắm tay Vân Ẩn, hơi hơi thả ra.

"Nếu, ngã xuống ở đây, tại hạ sẽ hối hận." Vân Ẩn hạ mi mắt, tươi cười bên môi càng thâm ý. Anh nâng tay lên, bỏ viên thuốc kia vào miệng: "May mắn, có viên thuốc này."

Tiếng đàn du dương tràn ra trên chiến trường, giống như hơi nước, dán trên người mỗi người.

Trên người những người đang chiến đấu hăng hái lập tức xuất hiện một BUFF, công kích đề cao 50%.

Liễu Du Trần nhìn BUFF trên người mình, nhịn không được cúi thắt lưng, dùng ba mươi cấp của mình đổi lấy mọi người công kích đề cao 50% trong 30 phút, chuyện này thật sự đáng giá sao? Chỉ vì trận chiến này, thật sự đáng giá sao ? Anh cảm thấy ngực mình vô cùng khó chọi, ngẩng đầu nhìn lên trời, lại thấy trên bầu trời xanh thẳm bỗng nhiên lướt qua một điểm sáng bay về phía Thao Thiết trên chiến trường.

"Đó là cái gì vậy ?" Liễu Du Trần vừa thì thào tự nói, vừa lôi kéo Vân Ẩn bên người. "Thứ đang bay tới là cái gì vậy !"

https://thuviensach.vn

Vân Ẩn vừa đánh đàn để giữ BUFF, vừa ngẩng đầu nhìn về phía Liễu Du Trần chỉ, quả nhiên thấy một điểm sáng cấp tốc bay qua Thao Thiết. Anh hơi hơi sửng sốt, đó là quái sao ? Lại nhìn kỹ, không, không phải quái! Đó là một người.

Không sai! Là một người, là một người chơi giống bọn họ !

Sao có thể ầm ĩ như vậy chứ? Diệp Hiểu Hạ nỗ lực mở mí mắt bị gió thổi cơ hồ dán vào nhau muốn nhìn xung quanh xem đến cùng xảy ra chuyện gì, sau khi nhìn thoáng qua, cô nhịn không được hối hận, vì sao lại ngoài dự đoán như vậy ?

Đây là một trường hợp nhiệt huyết sôi trào, đây là trường hợp vạn người một lòng, đây là trường hợp toàn bộ người Trung Quốc chống cự xâm lược. Nhưng, những trường hợp này Diệp Hiểu Hạ đều không thấy, cô chỉ nhìn thấy một quái vật khổng lồ, đáng sợ, vung hai lưỡi búa mở rộng miệng ở trước mặt cô, mà phi kiếm áp chế cô không chết tử tế đang bay đến chỗ quái vật kia.

"Dừng xe! Dừng xe!" Diệp Hiểu Hạ kêu to lên, nếu tiếp tục bay như vậy, cô đoán cô sẽ không ngã chết, mà là trực tiếp bay vào trong miệng quái vật này!

"Lúc này ngừng không được." Tiểu Ngũ không biết xông ra từ lúc nào, vững vàng đứng phía sau Diệp Hiểu Hạ: "Cô ráng nhịn đi, dù sao đi tới cũng là một đao, lui lại cũng là một đao, dù thế nào cũng là chết, đừng soi mói như vậy."

"Anh biết cái rắm! Tôi thà rằng bị làm nhân bánh cũng không muốn vào trong miệng của nó bị ăn luôn!" Giờ Diệp Hiểu Hạ là một điểm hình tượng cũng không có, khuôn mặt cơ hồ đều bị gió thổi biến hình, giọng nói cũng hoàn toàn thay đổi, mà cả người cô đang vểnh mông, ôm thanh kiếm kia, nhìn thế nào cũng là chật vật không chịu nổi.

https://thuviensach.vn

"Uy uy, sắp đụng trúng rồi." Bên môi Tiểu Ngũ lộ ra tươi cười đáng giận, anh chỉ chỉ Thao Thiết đã gần trong gang tấc, cũng không đợi Diệp Hiểu Hạ nói chuyện, vậy mà một cước dẫm lên đầu cô, dùng đầu cô làm trợ lực nhảy tới Thao Thiết.

"Anh cái tao Thiên sát ..." Lời của cô còn chưa mắng xong, cả người đã bị đánh vào trên một vật cứng thật lớn, cô chỉ cảm thấy ngực đau đớn như bị xé mở ra, từ cổ họng một ngụm máu tươi phun ra.

"Ngao!" Thao Thiết trong chiến trường vang lên tiếng kêu thảm thiết thê lương mà phẫn nộ, đinh tai nhức óc. Mọi người bị một màn trước mắt dọa sợ ngây người, bọn họ chỉ nhìn thấy một đường cực sáng quang bay lại, sau đó thì thấy một thanh kiếm cắm vào giữa con mắt Thao Thiết, Thao Thiết kêu thảm, lăn trên mặt đất lại lại điên cuồng đứng lên.

Lần này xem như là công kích nhược điểm trí mạng, chẳng những làm hơn phân nửa rớt giá trị sinh mệnh thừa lại của Thao Thiết, còn thạo thành một phút đồng hồ suy yếu cho Thao Thiết.

"Tiến công! Một lần đánh chết nó!" Tận dụng thời cơ, tình huống khẩn cấp, không quản vừa rồi phát sinh là tình huống làm cho người ta không thể lý giải gì, giờ chuyện quan trọng nhất là đánh ngã Thao Thiết. Giọng nói của Vân Ẩn vang lên, tất cả người chơi lập tức điên cuồng công kích Thao Thiết.

Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy mình bị vung bay, hai tay cô gắt gao cầm chuôi kiếm phi kiếm. Một chút cũng không dám thả lỏng, nhưng chấn động kia càng ngày càng mãnh liệt, cô cơ hồ một phút, không, là một giây cũng kiên trì không nổi nữa.

Quên đi, không quản chết thế nào, chỉ là một cấp thôi, cứ như vậy đi ! Diệp Hiểu Hạ thật sự không muốn kiên trì, bỗng nhiên cô nhớ tới một câu nói của lão thôn trưởng thôn bặc nhân "Có đôi khi muốn chết cũng không

https://thuviensach.vn

phải chuyện dễ dàng", giờ cô đã biết cảm thụ này, cô chỉ là muốn rớt một cấp thôi, vì sao làm ra nhiều việc như vậy chứ ?

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Lệnh Bài Công Hội

Ngay lúc cô muốn buông tay, bỗng nhiên từ trên đầu có một bàn tay vươn ra, bỗng chốc giữ lại cánh tay cô, túm cô lên trên một thứ đầy lông xù. Đến giờ phút này Diệp Hiểu Hạ mới mở to mắt, chỉ nhìn thấy tiểu Ngũ đứng ở bên cạnh, anh ta bĩu môi: "Không nghĩ tới mạng cô còn rất lớn, như vậy cũng không chết!"

Trong đầu Diệp Hiểu Hạ trống rỗng , nhưng lập tức nghĩ tới chuyện vừa rồi gia hỏa không đạo đức này đạp lên đầu mình chạy trốn, cô nhất thời nổi trận lôi đình: "Anh người này..."

"Có sức mắng chửi người, vẫn là bổ huyết trước rồi nhìn tình huống đi."

Một câu nói khiến tức giận của Diệp Hiểu Hạ tạm thời lắng xuống, cô vừa lấy ra một viên cầm máu cao cấp nhét vào miệng, vừa quan sát bốn phía một chút, chỉ nhìn thấy vô số người chơi nhắm vào mình... Không, là nhắm vào quái vật dưới chân cô, bắt đầu tấn công.

Làm cái gì vậy chứ? Diệp Hiểu Hạ nắm tóc, trong trò chơi xảy ra chuyện gì vậy? Hay là, cô cưỡi kiếm phi hành trực tiếp xuyên không ? Nhiều người như vậy tụ tập ở chỗ này, chẳng lẽ cô bỏ lỡ cái gì?

"Làm cái gì vậy chứ?" Suy nghĩ nửa ngày, Diệp Hiểu Hạ vẫn không nghĩ ra đáp án.

"Làm sao tôi biết."

https://thuviensach.vn

Hai người này hoàn toàn không làm rõ ràng tình huống, trong trận chiến nhiệt huyết sôi trào này như không người mà ngồi trên một nhúm "Tóc" trên đỉnh đầu Thao Thiết, vô cùng không hòa hợp bắt đầu tán gẫu.

"Tiểu Ngũ, anh có cảm thấy chỗ chúng ta ngốc thật không an toàn hay không ." Diệp Hiểu Hạ nhìn người chơi xung quanh, trong não bỗng nhiên nhảy ra một suy nghĩ, cô nhìn tiểu Ngũ co rúm khóe miệng.

Tiểu Ngũ trầm ngâm một lát, hóa thành bóng dáng tiến vào phía sau Diệp Hiểu Hạ : "Chịu chết là cô, chịu tiếng xấu để tôi, tôi xem trọng cô!"

"Anh..." Diệp Hiểu Hạ mới muốn phát hỏa, đã phát hiện chỗ mình ngồi thế nào mà cứ dần dần đổ ra phía sau, càng ngày càng nghiêng, càng ngày càng nghiêng. A a? Đây là có chuyện gì?

Có đôi khi có một số việc căn bản không cần suy nghĩ nhiều, bởi vì sự thật sẽ nói cho bạn đáp án chính xác. Mà giờ này khắc này đối với Diệp Hiểu Hạ mà nói, đáp án xác là...

Cô đã chết.

Tuy dã ép buộc nửa ngày như vậy, mặc dù lên lên xuống xuống sống nửa ngày trên dường sinh tử, đến cuối cùng cô vẫn chết. Lần chết này, không phải ngã chết , không phải bị ăn luôn , mà là bị quái vật tên là Thao Thiết kia đặt mông... ngồi chết.

Diệp Hiểu Hạ mờ mịt đứng bên ngoài đế đô, nhìn mình còn ở mông thi thể Thao Thiết mà dở khóc dở cười, này, này quả thực quá dọa người rồi!

Cô vốn định lập tức phục sinh, nhưng ngẫm lại nếu phục sinh lúc này, cô phải dưới cái nhìn chăm chú của ngàn vạn người chơi bò ra từ dưới mông Thao Thiết? Này, này...

Hay là thôi đi, cô thật sự không dậy nổi.

https://thuviensach.vn

Do dự mãi, Diệp Hiểu Hạ quyết định vẫn logout trước, đợi đến vài giờ sau hãy login, đoán chừng lúc đó thi thể Thao Thiết cũng đã biến mất, cũng sẽ không có nhiều người chơi như vậy ở lại hiện trường, cô tương đối không dọa người.

Vừa nghĩ, cô lập tức logout.

Thực ra, lo lắng này của Diệp Hiểu Hạ hơi dư thừa, ở chung quanh toàn bộ đế đô, toàn bộ người chơi đều đang thét chói tai mà hoan hô, vì mình đẩy ngã Thao Thiết mà cuồng hoan, vì Trung Quốc bảo vệ đế đô của mình mà cuồng hoan. Căn bản không có người chú ý bạn phục sinh từ chỗ nào.

"Chúc mừng người chơi bản đồ Trung Quốc, trong thời gian diễn ra hoạt động quái vật công thành, lấy thành tích ba giờ bốn mươi bảy phút hai mươi chín giây đẩy ngã quái vật công thành—— Thao Thiết, bảo vệ đế đô của mình, cường ngạnh giữ gìn vinh dự quốc gia! Tạm liệt vào hạng nhất, chuẩn bị công bố thứ hạng trong bảng xếp hạng quốc gian sau khi hoạt động kết thúc, mong các người chơi chú ý tin tức."

Thông báo phát đầy đủ năm lần, cam đoan người chơi trong từng góc xó nghe thấy. Ngay khi tất cả người chơi của bản đồ Trung Quốc đang thét chói tai hoan hô, thì lại nghe thấy một thông báo khác phát ra.

"Chúc mừng người chơi bản đồ nước Mỹ, trong thời gian diễn ra hoạt động quái vật công thành, lấy thành tích ba giờ bốn mươi bảy phút năm mươi mốt giây đẩy ngã quái vật công thành—— Thụ nữ vương, bảo vệ đế đô của mình, cường ngạnh giữ gìn vinh dự quốc gia! Tạm liệt vào hạng hai, chuẩn bị công bố thứ hạng trong bảng xếp hạng quốc gian sau khi hoạt động kết thúc, mong các người chơi chú ý tin tức."

Thông báo mới xong năm lần, ngay sau đó lại là thông báo Eu. Thời gian của Eu là ba giờ bốn mươi tám phút mười bảy giây, tạm liệt thứ ba.

https://thuviensach.vn

Khác với các người chơi đang hoan hô, Vân Ẩn chau mày. Thành tích của ba hạng đầu tiên vô cùng gần nhau, đây là một điều không ổn lớn. Thứ tự của lần hoạt động công thành này không chỉ có một luỹ thừa thời gian, còn có số lượng người tham gia, an bày chức nghiệp, chiến thuật chiến đấu, sai lầm vân vân các hạng chỉ tiêu tổng hợp lại mà bầu chọn.

Nếu là thành tích lúc này, chỉ sợ, trong bảng xếp hạng tổng hợp chiếm không được tiện nghi gì.

Ngay khi Vân Ẩn vẫn còn suy xét vấn đề này, một người trèo lên tường thành, cấp tốc đi đến bên người Vân Ẩn, thấp giọng ở nói nói mấy câu bên tai anh. Khiến Vân Ẩn hoảng sợ lập tức đứng lên, “Anh nói cái gì! Lệnh bài công hội không ra!"

Liễu Du Trần cũng ngây ngẩn cả người, không thể nào, sao có thể không ra? Anh vội vã bảo người thông báo đi xuống, đỡ lấy Vân Ẩn: "Tôi đi xuống hỏi trước, anh ngồi đi, mới rớt ba mươi cấp, đừng quá tiêu hao thể lực ."

Vân Ẩn quay đầu nhìn Liễu Du Trần, hơi hơi gật đầu, rồi ngồi xuống. Anh theo quán tính gảy cầm huyền, bình ổn cảm xúc của mình.

Ngay lúc, hội trưởng Nhất Bộ Giang Hồ của công hội lớn thứ hai bản đồ Trung Quốc – Trần Ai Lạc Định, cùng hội trưởng Không Đồng của công hội thứ ba cũng đi lên tường thành. Bởi vì người chơi Trung Quốc chủ yếu ở trong ba công hội này, cho nên, lần hoạt động công thành này cũng là do ba công hội dẫn đầu.

Ba công hội lớn hợp tác không chỉ vì bản đồ Trung Quốc, mà càng vì bản thân, một trong những điều kiện hợp tác rất quan trọng của bọn họ đó là căn cứ luỹ thừa tổng hợp chiến đấu cuối cùng do chính phủ tổng hợp mà quyết định quyền sở hữu cái lệnh bài công hội này.

https://thuviensach.vn

Ở trong nhặt vật phẩm, cũng không phải ba hội trưởng nhặt, mà là GM chế định xem cuộc chiến, ba công hội đều tự sai một người giám sát tình huống vật phẩm.

Cho nên khi Vân Ẩn biết lệnh bài công hội không ra, thì Nhất Bộ Giang Hồ và Không Đồng cũng biết tin tức này. Bọn họ không dám chậm trễ lập tức lên tường thành tìm Vân Ẩn .

Nhưng gặp tình huống như vậy, ba người cũng nói không nên lời gì, đành phải chờ Liễu Du Trần liên hệ chăm sóc khách hàng xong lại nói. Nhưng lúc này chăm sóc khách hàng vẫn còn đang xử lí số liệu chiến đấu của các quốc gia, đối với việc tra tìm chiến lợi phẩm này chỉ có thể chờ một chút .

Bởi vì lần chiến đấu quái vật công thành này là ở gần đế đô, công hội "Sát" lấy đế đô Trung Quốc làm gốc hoàn toàn là địa chủ hiểu rõ địa hình. Nhưng vì trong đế đô này không có tửu lâu lớn có thể chứa nhiều người chơi như vậy, Công hội Sát dứt khoát tổ chức lễ hội đọc theo đường phố. Đêm xuống toàn bộ đế đô đèn đuốc sáng trưng, vô số người chơi trong đế đô uống rượu vung quyền, ca hát nhảy múa.

Diệp Hiểu Hạ đã logout vì muốn biết vừa rồi đến cùng xảy ra chuyện gì, cuối cùng nhớ tới đi nhìn diễn đàn và thông báo, nhưng vừa nhìn, khiến cô cơ hồ thạch hóa . Vì sao trong diễn đàn đến chỗ nào cũng thấy tên của cô? Tinh tế nhìn nhìn bài viết, hóa ra là do tin tức cô thành dược sư đại sư, tông sư và đại tông sư, nhưng phỏng và thị phi phải trái dưới bài viết khiến cô cảm thấy đầu rất đau.

Vội vàng nhìn qua hai trang, cô cảm thấy hoảng hốt rối loạn, đóng diễn đàn lại đi ra khỏi máy trò chơi.

Cô không phải người quan trọng gì, vào trò chơi chỉ vì kiếm tiền trả nợ, giờ những bài viết này không thể nghi ngờ đã đẩy cô lên đầu sóng ngọn gió,

https://thuviensach.vn

sau này phải qua ngày thế nào ? Buồn rầu một trận, cuối cùng Diệp Hiểu Hạ bỏ qua vấn đề này.

Quản nó, nghĩ nhiều vậy làm gì, binh đến tướng chắn, nước đến đất ngăn. Dù sao qua ngày chỉ có thể nhìn hôm nay, về phần ngày mai ngày sau tương lai, tất cả đều là lời nói suông.

Sau khi tắm rửa ăn cơm thuận tiện vận động một hồi, thẳng đến tám giờ đêm, Diệp Hiểu Hạ mới đi vào máy trò chơi, sau khi phục sinh cô phát hiện xung quanh đã sớm không còn người chơi nào, thi thể Thao Thiết kia cũng đã sớm không thấy tăm hơi, cô có thế này thở ra một hơi thật dài, bò lên từ trên đất.

"A, cuối cùng cũng chịu lên từ trên đất rồi?" Diệp Hiểu Hạ mới vừa đứng lên, đã nghe thấy giọng tiểu Ngũ truyền đến, nhìn lại, người kia xuất quỷ nhập thần đứng ở phía sau cô. Vừa nhìn thấy anh ta, Diệp Hiểu Hạ lập tức nghĩ tới hành vi cực kỳ không đạo nghĩa của anh, nhịn không được hừ một tiếng, vỗ vỗ bụi trên người rồi đi đến cửa thành đế đô.

Nếu nói quy mô phong cảnh cửa thành thành Bạch Đế huy hoàng, vậy cửa thành đế đô là không ai bì nổi. Nếu nói thành Bạch đế là náo nhiệt phồn hoa, vậy đế đô là Thiên Thượng Nhân Gian. Khác nhau giữa Đại thành và thành siêu cấp lớn quả thực không chỉ là mảnh nhỏ.

Diệp Hiểu Hạ vừa vào thành, giống như nhà quê lên phố, cảm thấy hai mắt của mình không đủ dùng. Thực ra, người chơi vừa mới đến đế đô biểu hiện đều không khác cô lắm. Đế đô từng bản đồ đều là hết sức xa hoa rườm rà, chỉ có không thể tưởng được, không có làm không được .

"Nha, hôm nay người ở đây thật nhiều, ăn tiệc cơ động sao?" Tiểu Ngũ đi theo phía sau Diệp Hiểu Hạ nhìn yến hội trên đường, huýt sáo: "Không hổ là đế đô, bút tích ghê gớm thật."

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy đúng vậy, danh tác của người ta." Diệp Hiểu Hạ quay đầu lại trừng mắt nhìn ảnh vệ này, lại phát hiện trong tay của anh đang lên lên xuống xuống quăng cái gì đó. Cái này từ khi cô login đã thấy anh cầm chơi, cũng không biết là cái gì, cô đoạt lại: "Cầm cái gì vậy, đã chơi nửa ngày, anh có phiền không."

"Không biết, buổi chiều lấy từ trên người quái vật kia xuống, cảm thấy cầm đi quăng vừa vặn đủ thuận tay." Tiểu Ngũ thấy thứ này bị Diệp Hiểu Hạ cầm, nhíu nhíu mày, tỏ vẻ rất bất mãn với hành vi cường đạo này của cô.

Diệp Hiểu Hạ để dưới đèn đuốc vừa nhìn, ngây ngẩn cả người, sẽ không là cô nhìn lầm rồi chứ.

Lệnh bài công hội: dùng để tổ chức và thành lập vật tất yếu của công hội.

Cô xoa xoa mắt, nhìn lại, quả nhiên không sai, là lệnh bài công hội. Hoảng hốt nhớ lại buổi chiều khi nhìn diễn đàn, có liếc mắt một cái, lần hoạt động quái vật công thành này là ba công hội lớn liên thủ đứng đầu, hợp tác một điều kiện rất quan trọng của bọn họ, chính là đồ vậy trên tay cô...

Nhưng, tại sao lúc này thứ này lại ở trên tay mình? Dù Diệp Hiểu Hạ đối với công hội, thế lực gì đó,… cũng không quan tâm, nhưng vẫn biết, mấy công hội lớn vì lệnh bài công hội đã nỗ lực bao nhiêu.

Giờ thứ này lúc này lại...

Diệp Hiểu Hạ nhìn chằm chằm cái lệnh bài kia một hồi, cuối cùng, mặt không đổi sắc giấu lệnh bài vào trong lòng, dứt khoát làm ra vẻ mình căn bản không biết chuyện này.

"Uy, đó là đồ của tôi mà." Tiểu Ngũ lập tức kháng nghị.

"Ảnh vệ không có quyền lợi con người. Anh là tôi, tôi vẫn là tôi ."

https://thuviensach.vn

“Cô không thể không phân rõ phải trái như vậy!"

"Tôi mời anh ăn cơm."

"Uy uy uy, cô gái này thật đáng đánh đòn!"

"Nha, cô gái xinh đẹp này, bàn ghế của chúng tôi còn chỗ trống, ngồi xuống cùng nhau ăn đi! Đây là Thiên Sát mời khách, không ăn là lỗ đó!"

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Túy Hương Lâu

Hiển nhiên Tố thật không ngờ, anh chỉ tùy tiện đi trên đường một chút, lại gặp phải Diệp Hiểu Hạ đang mở lớn miệng cắn ăn. Người này xuất hiện quá ngoài ý muốn, ngoài ý muốn đến mức Tố nửa ngày cũng không phục hồi tinh thần lại, mà hiển nhiên Diệp Hiểu Hạ cũng thật không ngờ cô cứ như vậy mà gặp Tố.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nửa ngày, cuối cùng vẫn là Tố mở miệng trước: "Đã lâu không gặp."

Cũng không phải là đã lâu, đầy đủ hơn hai mươi ngày rồi.

"Đúng vậy, đã lâu không gặp." Diệp Hiểu Hạ gật gật đầu, lại không biết nói gì nữa.

Nói thật, cô và Tố cũng không tính là có giao tình gì. Nếu nhất định phải nói là có, thì chỉ là một lần hiểu lầm và một nửa bạn đường, thậm chí bọn họ cả bạn tốt cũng không phải. Loại quan hệ này của bọn họ dưới tình huống này thật sự không có gì để nói.

Vì thế hai người tiếp tục đối diện như vậy, nửa ngày cũng không tìm được đề tài.

Nếu không khí cứ tiếp tục như vậy đoán chừng áp suất thấp xấu hổ kia sẽ đè chết người, Diệp Hiểu Hạ ho khan mấy tiếng, cố gắng tìm đề tài: "Vân Ẩn còn tìm tôi chứ ?"

https://thuviensach.vn

Tố hơi hơi sửng sốt, quả thật Vân Ẩn còn tìm Diệp Hiểu Hạ, nhưng không có bảo anh mang người qua. Anh nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, sau đó nói: "Không có để cho tôi tới tìm cô."

Diệp Hiểu Hạ gật gật đầu, tuy cô rất muốn biết vì sao Vân Ẩn tìm mình, nhưng lại cảm thấy mình và Tố thật sự không thân đến mức có thể hỏi thăm nội tình thế nào. Cho nên hai người tiếp tục xấu hổ như vậy. May mà lúc này tin nhắn của Diệp Hiểu Hạ vang lên, cô vội vã tỏ vẻ mình có tin tức bí mật với Tố, mà Tố cũng gật gật đầu, xem như đã biết.

"Hiểu Hạ à, Hiểu Hạ à, gần đây cô ở đâu! Cô khiến tôi tìm muốn chết."

Là tin tức của Lục Nguyệt Vi Lam nhắn tới, Diệp Hiểu Hạ mới vừa nhận đối thoại của cô, cô lập tức hưng phấn thét chói tai: "Cô có biết không, hơn hai mươi ngày nay, lúc này là lúc tôi hưng phấn nhất! Hơn hai mươi ngày tôi liên hệ với cô không dưới năm trăm lần, chỉ có lần này là được, cô có biết không, biết không..."

Tuy nghe thấy giọng nói là biết Lục Nguyệt Vi Lam hưng phấn cơ hồ hoa chân múa tay vui sướng, nhưng Diệp Hiểu Hạ vẫn cảm thấy hơi không thích hợp. Hình như, cô và Lục Nguyệt Vi Lam không thân đến trình độ ngàn dặm tha hương ngộ bạn cố tri này mà ? " Lục Nguyệt, tìm tôi có chuyện gì sao?"

"Phỏng vấn ! Đương nhiên là phỏng vấn! Giờ cô ở đâu, tôi lập tức tới!"

"Cái gì?" Diệp Hiểu Hạ hơi mờ mịt, đang xảy ra chuyện gì vậy?

" Cô là Luyện Dược Sư cấp đại tông sư đầu tiên trong trò chơi! Nhanh nhận phỏng vấn của tôi! Nói với tôi cô làm thế nào mà trong vòng hai mươi ngày vọt tới cấp đại tông sư !" Lục Nguyệt Vi Lam thật không khách khí đưa ra yêu cầu của mình.

https://thuviensach.vn

Sống lưng Diệp Hiểu Hạ bắt đầu lạnh lẽo. Đùa giỡn gì chứ, nếu nói ra chuyện này, hơn hai mươi ngày vất vả của cô sẽ tan thành mây khói. Vì thế cô mặt không đổi sắc : “Này! Này! Cô nói cái gì?"

"Phỏng vấn cô làm thế nào trở thành đại tông sư..."

"Này! Ai da! Tín hiệu chỗ này thật không tốt! Lục Nguyệt, cô đang nói cái gì?"

" Tôi nói tôi muốn phỏng vấn cô thế nào..."

"Này! Này! Này! Lục Nguyệt, cô nói cái gì vậy! Nghe không thấy !! Chỗ tôi cách trạm phát sóng hơi xa, nghe không thấy gì cả! Ai nha, đúng là tín hiệu không tốt, lần sau lại liên hệ nha!" Diệp Hiểu Hạ vừa giả ngu vừa không quan tâm Lục Nguyệt Vi Lam ở bên kia vẫn còn kêu to, lập tức cúp mật ngữ.

Lục Nguyệt Vi Lam đang ở tây thành đế đô nhăn mũi nghe mật ngữ bị cúp, dở khóc dở cười. Cô gái này cư nhiên dùng cớ như vậy mà xua đuổi cô! Cô ấy tưởng đây là điện thoại hả? Còn đứng cách trạm phát sóng khá xa, còn tín hiệu không tốt! Lục Nguyệt Vi Lam thật muốn biết cô gái này còn có thể nói ra cớ gì khác không?

Thở một hơi thật dài, Diệp Hiểu Hạ ngẩng đầu lên thì phát hiện Tố còn đứng ở cách đó không xa, nhưng, giờ phút này anh lấy tay nắm thành nắm tay, nhẹ nhàng che khuất miệng mũi ho một tiếng. Ngọn đèn phồn hoa màu vàng chiếu xuống từ đầu đỉnh của anh, làm gương mặt hơi tái nhợt nhiễm lên một chút hơi thở hồng trần. Tuy rằng anh che khuất miệng mũi như vậy, nhưng từ góc độ của Diệp Hiểu Hạ nhìn qua, vẫn phát hiện độ cong như có như không bên khóe môi anh.

Điều này khiến cô cảm thấy thật xấu hổ, cái gì cũng nói không nên lời, đành phải ngốc nghếch cười khan vài tiếng.

https://thuviensach.vn

"Phương pháp này tốt lắm." Tố ngẩng đầu lên, không biết là do ban đêm như vậy thật mĩ lệ, hay do bóng đêm như vậy quá xinh đẹp, vậy mà ở dưới đèn đuốc, trên kia gương mặt xưa nay lạnh nhạt lạnh bạc có vẻ hơi lo lắng.

Diệp Hiểu Hạ sửng sốt sửng sốt, mới phốc xích một tiếng cười khẽ ra tiếng, cô lắc đầu: "Tôi nói lung tung thôi."

"Đối phó cô ta, tốt lắm."

Đại khái là người bên trong đế đô rất nhiều, đại khái là không khí hôm nay quá nhiệt liệt, đại khái là tối nay đế đô không có ai muốn đi vào giấc ngủ.

Diệp Hiểu Hạ cảm thấy hình như có cái gì đó bỗng nhiên đứt, có cái gì đó luôn luôn cứng rắn chậm rãi hòa tan. Trước nay khi cô đối mặt với Tố luôn có cảm giác khẩn trương, giống như trong một khắc này trở nên thoải mái, cô gật gật đầu, cười đến vân đạm phong khinh: "Có thể cho anh mượn dùng."

Tố hơi kinh ngạc với đáp án này, anh hơi hơi dừng một chút, sau đó khóe mắt hơi hơi cong lên: "Cám ơn."

Bên này hai người còn chưa nói mấy câu, mật ngữ của Diệp Hiểu Hạ lại vang lên, Tố vừa thấy như vậy cũng nói tạm biệt với cô. Nhìn bóng Tố đi xa, Diệp Hiểu Hạ hơi hơi thở ra một hơi, có thế này mới mở mật ngữ ra, trên đó không thiếu người xa lạ. Tin nhắn lại hơn phân nửa đều là hỏi dược sư đại tông sư này phải làm thế nào thăng cấp, cô xem nhẹ hết, đến lúc nhìn thấy mật ngữ của Tương Tư Túy Bất Đắc Dĩ vang không ngừng, mới nhận.

"Hiểu Hạ, trong thời gian này phát tài hả! Cư nhiên vọt tới cấp độ đại tông sư ! Hôm nay cô nhất định phải nói rõ ràng với tôi." Mới vừa nhấc máy thì nghe thấy tiếng cười hề hề của Tương Tư Túy Bất Đắc Dĩ vang lên.

https://thuviensach.vn

"Phật viết, không thể nói." Diệp Hiểu Hạ cười khổ một chút, giọng nửa nghiêm cẩn nửa vui đùa dẫn lời Phật.

"Cái gì có thể nói không thể nói, nhanh đến Túy Hương lâu đi, mọi người biết cô login thì vô cùng vui vẻ, Không Đồng còn bảo cô lại uống một chén kia kìa!" Tương Tư Túy Bất Đắc Dĩ không cho Diệp Hiểu Hạ cơ hội từ chối mà cúp. [nói thật mình không thích đám người này, toàn muốn lợi dụng Hiểu Hạ]

Để lại cô một mình sững sờ ở đó, không biết nên có phản ứng gì. Mọi người rất vui vẻ? Sao cô không nhớ mình và người của Danh Môn có quan hệ tốt như vậy ? Từ khi cô vào Danh Môn một câu cũng chưa từng nói, làm sao có quan hệ tốt với "mọi người" được?

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng dù sao cũng là ý của hội trưởng Không Đồng, dù trong lòng cô có nút thắt, vẫn phải cho người ta mặt mũi. Vì thế Diệp Hiểu Hạ vẫn đứng lên, đi đến Túy Hương lâu.

Tửu lâu trong đế đô nhiều lắm, Diệp Hiểu Hạ vừa đi vừa hỏi thị vệ mới xem như tìm được tòa tửu lâu chừng bốn tầng trong phố xá phồn hoa sầm uất nhất.

Hôm nay Túy Hương lâu bị Danh Môn bao trọn, lầu trên lầu dưới đều là người Danh Môn, những người chơi ngồi không yên dứt khoát được an bày đến quảng trường nhỏ ngoài Túy Hương lâu, đặt bàn bát tiên, tận tình hoan ca chè chén.

Ở lầu 4Túy Hương lâu, đã bị mở tấm ngăn các phòng, biến thành một phòng thật lớn, ở trong phòng bày biện hơn hai mươi bàn, người ngồi ở đây toàn là quản lý cao tầng của Danh Môn, Diệp Hiểu Hạ bị Tương Tư Túy Bất Đắc Dĩ an bày ở bàn chủ, còn ngồi bên người Không Đồng.

Điều này khiến Diệp Hiểu Hạ vô cùng mất tự nhân. Cô vốn không quen người Danh Môn, huống chi người nơi này đều là cao tầng trong Danh

https://thuviensach.vn

Môn, cô là một người vừa mới nhập hội đi theo xem náo nhiệt gì? Huống chi, cô cư nhiên ngồi bên người Không Đồng, cái "Vinh dự" này quả thực khiến cô ngay cả tay chân cũng không biết nên đặt chỗ nào.

Tuy rằng biết rõ Không Đồng nhất định có chuyện tìm mình, mà chuyện này nhất định có quan hệ với dược sư đại tông sư, nhưng trong quá trình diễn ra yến hội, Không Đồng lại nửa chữ không nói. Chỉ giống như một Khánh Công yến bình thường của công hội, không ngừng nâng chén với mọi người, sau đó dùng bữa tâm sự, cảnh tượng vô cùng vui vẻ.

Ngay lúc Diệp Hiểu Hạ cơ hồ nghĩ hôm nay đến thật sự chỉ là uống một chén, Không Đồng lại nâng chén nói với cô: "Hiểu Hạ, tôi muốn kính cô một ly."

"Kính tôi một ly?" Diệp Hiểu Hạ hơi giật mình hơi không hiểu thậm chí hơi thụ sủng nhược kinh, cô vội vã bưng cái cốc lên.

"Đương nhiên phải kính cô một ly, cô là chúng ta dược sư đại tông sư đầu tiên của công hội, cũng là của Trung Quốc, thậm chí là dược sư đại tông sư đầu tiên trên toàn thế giới. Cô nói, chỉ là điểm này, tôi có phải nên kính cô một ly không?" Ý cười Không Đồng trong suốt.

Trong lòng Diệp Hiểu Hạ chìm xuống một chút, nhưng sau đó cũng bình thường lại. Cuối cùng anh ta cũng nói ra, nhưng như vậy cũng tốt, ít nhất để cô không cần tiếp tục lo lắng đề phòng lo lắng khi nào thì anh ta tới hỏi mình chuyện này.

Cô nhìn Không Đồng giật giật khóe miệng: "Chẳng qua trùng hợp thôi, một kỹ năng cuộc sống mà thôi, không cần khen ngợi như vậy."

"Làm sao có thể chứ?" Không biết Không Đồng là quá vui vẻ hay là nguyên nhân gì, cũng không vì Diệp Hiểu Hạ trả lời xa cách mà cảm thấy có gì không đúng, ngược lại càng vui vẽ hơn: "Hiểu Hạ, giờ cô là dược sư hạng nhất của công hội, vậy về sau chuyện làm thuốc trong trong công hội

https://thuviensach.vn

toàn bộ giao cho cô, đương nhiên, cô yên tâm công hội tuyệt đối sẽ không bạc đãi cô, tuyệt đối hội dựa theo ở giá thu mua chợ cho dược thành phẩm của cô."

Lời nói của Không Đồng khiến tâm trạng Diệp Hiểu Hạ hơi hơi không vui, tuy rằng thành tựu dược sư đại tông sư này quả thật hơn người khác ở chỗ vận khí, nhưng, từ phương diện hái thuốc đến luyện dược toàn bộ đều tự cô, một mình cô hoàn thành . Cũng không giống người chơi kỹ năng cuộc sống trong công hội lớn, có công hội chuyên môn dùng bó lớn bó lớn dược liệu đến giúp bọn họ thăng cấp, dựa vào cái gì lúc này danh môn đương nhiên như vậy giao tất cả mọi chuyện cho cô?

Bỏ việc này qua một bên không nói, giá ở chợ... Đây quả thực là lời nói suông. Giờ dược mà cô luyện chế ra trên chợ căn bản không có, vậy giá trên chợ kia là từ chỗ nào đến ?

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Không Thể Nói

Nhưng, tuy trong lòng Diệp Hiểu Hạ có một chút khó chịu như vậy, nhưng cô vẫn bị dao động, như vậy sau này ít nhất cô có nguồn thu vào ổn định, nếu cô nỗ lực một chút, nhất định có thể trả xong nợ nần rất nhanh. Vì thế, cô hàm hàm hồ hồ đồng ý: "Tôi chưa từng làm chuyện quan trọng như vậy, tôi sẽ tận lực."

Tuy rằng Không Đồng cũng không có được câu trả lời vô cùng xác thực của Diệp Hiểu Hạ, nhưng, kết quả này vẫn khiến anh tương đối vừa lòng. Dù sao Danh Môn và Diệp Hiểu Hạ cũng không có nhiều ràng buộc, cô có điều giữ lại cũng là bình thường, chỉ cần sau này trên các phương diện thiên vị cho cô một chút, cũng không cần buồn rầu vì giữ không được một vị Luyện Dược Sư như vậy.

Trải qua một phen hàn huyên như vậy, Diệp Hiểu Hạ cũng không muốn tiếp tục ở lâu dưới tình huống như vậy, cô lấy cớ còn có chuyện cáo biệt với Không Đồng. Không Đồng cũng không giữ cô, bảo Phầm Hồng tiễn cô. Lúc đi đến hàng hiên lầu 4 khẩu, trước mắt cô sáng ngời, thấy một người vô cùng quen thuộc – Túy Lí Thiêu Đăng.

Cảm giác tha hương ngộ bạn cố tri lập tức nảy lên trong lòng, cô cũng không nghĩ nhiều, lập tức vẫy tay chào với Túy Lí Thiêu Đăng : "Thiêu Đăng! Thật lâu không thấy..." Nhưng nói chưa được gì, tươi cười cứng lại trên mặt cô.

Túy Lí Thiêu Đăng phảng phất căn bản không biết cô, ngay cả mắt cũng không chuyển động, đi qua sát bên người cô, khiến nhiệt liệt tiếp đón của

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ cứ như vậy, chỉ còn lại tràn trề thất vọng. Cô xoay người nhìn Túy Lí Thiêu Đăng, anh đi theo một của cao tầng Danh Môn đi đến chỗ Không Đồng.

Mà Không Đồng xa xa đang lẳng lặng nhìn bọn họ, bên môi anh ta mang theo tươi cười, khóe mắt cũng cong cong, nhưng, Diệp Hiểu Hạ lại cảm thấy lưng mình phát lạnh.

"Cô biết Túy Lí Thiêu Đăng?" Phẩm Hồng luôn luôn ở phía sau Diệp Hiểu Hạ, lại đánh vỡ yên tĩnh, đi đến bên cạnh cô, nhẹ nhàng hỏi.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên mặt Phẩm Hồng có biểu cảm quái dị, tựa tiếu phi tiếu, làm cho người ta cảm thấy không yên ổn. Diệp Hiểu Hạ nhìn vẻ mặt của anh ta một hồi, bỗng nhiên nhớ tới Túy Lí Thiêu Đăng từng nhờ mình một chuyện. Tuy cô thật không hiểu vì sao Túy Lí Thiêu Đăng lại ở nơi này, vì sao làm như không thấy cô, nhưng vẫn làm theo lời của anh mà lắc đầu: "Không, tôi không biết anh ta."

"Nhưng, cô chào hỏi với anh ta." Hiển nhiên Phẩm Hồng không tin lời Diệp Hiểu Hạ nói .

Diệp Hiểu Hạ dừng một chút, lập tức nghĩ ra một lý do, cô trưng ra khuôn mặt tươi cười xán lạn: "Anh, anh không phải nhân vật chính CG của phía chính phủ sao? Đó là đại hồng nhân mà, sao có thể không biết chứ?" Nói xong cô lại xoay người, đi xuống dưới lầu, vừa đi vừa thở dài: "Thấy danh nhân như vậy tự nhiên phải chào hỏi, chỉ không nghĩ tới người ta không quan tâm."

Phẩm Hồng đi theo phía sau Diệp Hiểu Hạ, ánh mắt tối lại, qua thật lâu, mới cong khóe môi, lộ ra một chút trào phúng nhàn nhạt: " Phải không."

Đi tới dưới lầu, hai người liền chắp tay cáo biệt. Thực ra Diệp Hiểu Hạ cũng không biết lúc này phải đi đâu, cho nên, cô cứ như vậy du đãng đi trên

https://thuviensach.vn

đường cái, một hồi lâu mới nhớ mình phải đi kho hàng cất đồ của mình và tiểu Ngũ.

Nhưng còn chưa đi đến kho hàng, đã nghe thấy phía sau có người kêu tên của cô: "Diệp Hiểu Hạ, chờ một chút." Cô quay đầu nhìn, chỉ thấy một thương khách ăn mặc vô cùng xuất chúng, đang chạy về phía cô, vừa chạy vừa kêu cô.

Nhìn thương khách cấp bậc và trang bị đều không kém này, trong đầu Diệp Hiểu Hạ phiên giang đảo hải nghĩ, cô có biết người này sao?

"Chào cô!" Thương khách này đứng trước mặt Diệp Hiểu Hạ mặt không đỏ hơi thở không gấp, xem ra sự chịu đựng rất tốt.

"Chào anh." Bị người xa lạ bắt chuyện, khó tránh khỏi làm cho nội tâm người ta lo sợ, huống chi, người đàn ông xa lạ này còn có thể kêu tên của cô, cái này càng làm cho Diệp Hiểu Hạ bất an. Cô bất động thanh sắc đánh giá thương khách này một phen mới cẩn thận hỏi: "Chúng ta có quen không nhỉ ?"

"Ha, là tôi sơ ý, tôi cư nhiên quên giới thiệu mình." Thương khách kia ôm quyền với Diệp Hiểu Hạ: "Tôi tên Liễu Du Trần, là người của công hội Sát, tôi vẫn luôn tìm cô."

"Sao anh biết tôi là Diệp Hiểu Hạ?" Cô nhíu nhíu mày: "Là Tố?"

"A? Tiểu tử Tố kia thật sự từng gặp cô? Nó cư nhiên cái gì cũng không nói." Liễu Du Trần cười cười cũng không nói đề tài khác, trực tiếp nói ra mục đích minh tới nơi này: "Việc này chậm rãi nói sau, giờ tôi đại biểu Vân Ẩn đến, thận trọng mời cô đến làm khách ."

"Làm khách?" Không hiểu sau da đầu Diệp Hiểu Hạ run lên, đầu tiên là Không Đồng, giờ lại là Vân Ẩn, sao cô lại cuốn vào giữa hai công hội này ? "Tìm tôi làm gì?"

https://thuviensach.vn

"Đi rồi cô sẽ biết." Liễu Du Trần căn bản không cho Diệp Hiểu Hạ lý do cự tuyệt, sang sảng cười, lôi cánh tay Diệp Hiểu Hạ đi tới trong thành đế đô. Anh cũng không quản Diệp Hiểu Hạ có phải tình nguyện không, cũng không quản Diệp Hiểu Hạ có muốn kháng nghị không, chỉ là cười rồi tự quyết định: "Vốn Vân Ẩn muốn đích thân tới gặp cô, nhưng, buổi chiều người kia vì thêm BUFF cho những người đánh quái, dùng một viên dược đòi mạng, rớt ba mươi cấp, giờ đang suy yếu."

Tốc độ Liễu Du Trần nói chuyện rất nhanh, giọng điệu càng là cười không ngừng, khiến Diệp Hiểu Hạ mở miệng vài lần cũng không thể đánh gãy anh, cuối cùng đành phải im lặng mặc cho anh kéo mình đi vào trong đế đô. Ở trong này có một con sông Thanh Triệt phân cách đế đô thành hai nửa, sông cũng không rộng lắm, nhưng hai bờ sông là Đào Hồng liễu lục, giăng đèn kết hoa, náo nhiệt vô cùng. Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy ánh mắt không đủ dùng, nơi này so với chỗ khác thì đúng là ngưng tụ cảnh đẹp Trung Quốc, phồn Hoa giữa phồn hoa.

Ở trên sông có không ít tiểu thuyền tam bản, trên thuyền tam bản có NPC chống thuyền, có mấy người chơi ngồi trên thuyền thả đèn ước nguyện, càng khiến trên trời dưới đất xinh đẹp một mảnh. Có một thuyền hoa hai tầng vô cùng hoa lệ chậm rãi chuyển động giữa một mảnh tiểu thuyền tam bản, khiến người ta nhịn không được thở dài thuyền hoa hoa lệ và đại khí.

Liễu Du Trần kéo Diệp Hiểu Hạ đứng trên bờ sông, rất xa đã nghe thấy từ kia mạn thuyền truyền đến tiếng đàn du dương mà cổ xưa. Tuy Diệp Hiểu Hạ chưa từng nghe qua làn điệu này, nhưng hình như cô cũng có thể đoán được là ai đàn.

Lên thuyền, vào phòng, quả nhiên trong khoang thuyền dùng gỗ lim làm thành kia ngồi một người. Anh mặc áo bào trắng tóc dài, khẽ vuốt cầm huyền. Trong bóng đêm phồn hoa như vậy, anh thanh nhã xuất trần có vẻ không hợp, nhưng lại đáng chết hài hòa.

https://thuviensach.vn

Người này, trừ Vân Ẩn còn có thể là ai.

Anh ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Hiểu Hạ mỉm cười, khóe môi mang theo một tia làm cho lòng người ta bình khí và lo lắng, giống như ánh mặt trời ấm áp nhất trong ngày xuân. Nhìn tươi cười của anh, Diệp Hiểu Hạ bắt đầu hơi hiểu ra, người như vậy làm có thể trở thành hội trưởng công hội lớn nhất bản đồ Trung Quốc, tuy anh bình dị gần gũi như vậy, tuy anh ôn nhuận như ngọc như vậy, nhưng trên người anh có một loại khí thế vương giả khiến người ta không thể không thần phục.

Tuy Vân Ẩn không có hình thức xã giao như Không Đồng, nhưng lễ tiết quy củ cũng không thiếu. Anh mời Diệp Hiểu Hạ ngồi xuống, lại để người đưa lên điểm tâm nhỏ tinh mỹ. Không chỉ có thế, thậm chí anh tự tay rót một ly trà nhỏ đưa cho Diệp Hiểu Hạ ngồi xuống đất đối diện mình.

So với Không Đồng kính rượu, ly trà này của Vân Ẩn càng có phân lượng, Diệp Hiểu Hạ thậm chí hơi hơi đứng dậy tiếp nhận trà của anh, mới ngồi xuống.

"Đã mời cô đến vậy, tôi cũng không vòng quanh, sẽ nói thẳng ." Vân Ẩn mở miệng cũng không hàn huyên cái gì, trực tiếp thuyết minh ý đồ của mình: "Không biết cô có thể nói cho tôi biết, vì sao trong thời gian ngắn như vậy cô từ dược sư cao cấp vọt tới dược sư đại tông sư ?"

Hiển nhiên, trước khi Vân Ẩn gặp Diệp Hiểu Hạ đã điều tra cô rõ ràng, thậm chí biết từ kỹ năng cấp bậc lúc đầu của cô, có thể thấy được người này nhất định là người cực kỳ ổn trọng.

"Thật có lỗi, chuyện này không thể lộ ra." Đã Vân Ẩn nói được chân thành, Diệp Hiểu Hạ cũng vô cùng chân thành đáp lại anh.

Tuy Vân Ẩn hơi hơi thất vọng, nhưng cũng không để ý. Anh gật gật đầu: "Là tôi đường đột, loại chuyện này vốn là việc giấu kín, tôi vốn không nên

https://thuviensach.vn

hỏi." Anh thông tình đạt lý như vậy, lại khiến Diệp Hiểu Hạ băn khoăn, đành phải bưng trà lên nhấp một ngụm.

Vân Ẩn lại nói: "Tôi có một vấn đề bỗng nhiên rất muốn biết, không biết cô có thể trả lời thực không."

"Chỉ cần tôi có thể nói, tôi sẽ không giấu diếm."

"Huyết Trệ hoàn và Mông Hãn dược kia có phải cô luyện chế không ?" Tuy Vân Ẩn nghi vấn, nhưng theo vẻ mặt của anh không khó nhìn ra, thực ra anh đã nắm chắc chuyện này .

Diệp Hiểu Hạ cũng không giấu diếm, gật gật đầu: "Quả thật là tôi luyện ."

Vân Ẩn nghe thấy đáp án này mới phảng phất cảm thấy như một tảng đá lớn trong lòng rơi xuống đất, thở ra một hơi thật dài, mỉm cười: "Xem ra tôi vẫn không đoán sai. Tuy lần trước mời cô chỉ là vì đã đại khái đoán được việc này là cô làm, nhưng, thẳng đến hôm nay nghe chính miệng cô thừa nhận, trong lòng mới tính yên ổn." Anh nói xong thì lắc đầu cười yếu ớt, đại khái là vì ban ngày khi công thành chiến ăn viên thuốc cương cường kia, lúc này dưới ánh đèn, anh có vẻ có vài phần suy yếu.

"Sát không thiếu Luyện Dược Sư, mặc dù có tài liệu công hội miễn phí cung cấp nuôi dưỡng bọn họ luyện cấp, nhưng, đến bây giờ cũng không có một người đến cấp đại sư. Tuy tôi tự nhận mình là người tâm cao khí ngạo, nhưng lúc này, tôi không thể không thừa nhận, tôi thật sự là vô cùng hâm mộ hội trưởng Không Đồng, vậy mà ở trong Danh Môn có nhân vật tàng long ngọa hổ như cô." Vân Ẩn vẫn nói ôn hòa như vậy, anh khẽ mỉm cười, rồi lại thở dài, mỗi một chỗ đều không chê vào đâu được.

Nhưng, Diệp Hiểu Hạ lại không nhịn được nhíu mày. Cô chỉ thao tác trò chơi, không có nghĩa là cô là ngu ngốc. Cô rũ mi mắt xuống, nhìn ly trà xanh trước mặt, khóe môi nhếch lên độ cong đạm mạc.

https://thuviensach.vn

Trách không được Vân Ẩn này có thể trở thành hội trưởng đệ nhất công hội, luận tâm kế này, Không Đồng căn bản không phải đối thủ của anh. Một phen lời nói vừa rồi, tuy từng câu đều là lộ ra hâm mộ khó được và hơi hơi thở dài, nhưng, Diệp Hiểu Hạ vẫn sâu sắc nhận ra trong giọng nói anh: giữa kia mây mưa thất thường châm ngòi.

Vì thế cô ngẩng đầu, không tính toán tiếp tục vòng quanh với Vân Ẩn. Cô phải biết mục đích thật sự của anh ta.

"Vân Ẩn hội trưởng, không biết anh tìm tôi cuối cùng là vì cái gì ?"

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Hắn Đã Trở Lại

Ánh mắt Vân Ẩn nhìn về phía Diệp Hiểu Hạ hơi ngừng lại, ý cười trên khóe môi càng thêm ôn hòa: "Cô đã hỏi như vậy, nhất định là người sáng suốt. Mục đích của tôi chẳng lẽ cô đoán không ra sao?"

Diệp Hiểu Hạ nhịn không được cười lạnh, không nói là cô hiểu, có thể nói, thân giữa ở hai công hội lớn nếu giờ phút này cô hơi có sai lầm, chỉ sợ hai bên đều không hài lòng. "Vân Ẩn hội trưởng khen trật rồi, chỉ số thông minh của tôi không cao, tình thương càng tệ hơn, thật sự không hiểu ý tứ của anh, nếu anh đủ chân thành, thì đừng làm khó chỉ số thông minh của tôi."

Lời nói của Diệp Hiểu Hạ khiến Vân Ẩn sửng sốt một chút, mà sau đó anh ta lại cúi đầu cười ra tiếng, ánh mắt nhìn cô vậy mà nhiều ra vài tia thưởng thức: "Một khi đã như vậy, tôi sẽ không khách khí, không biết cô có hứng thú gia nhập Sát không?"

"Vì sao?"

"Đương nhiên là vì dược sư đại tông sư."

Quả thế. Diệp Hiểu Hạ cũng nở nụ cười, tuy rằng lúc rõ ràng nói chuyện làm cho người ta khó có thể nhận, nhưng cũng sạch sẽ lưu loát, khiến người ta khó lòng phản bác.

"Tôi là người Danh Môn."

https://thuviensach.vn

"Cô chỉ là một tân nhân Danh Môn, không phải nòng cốt lại càng không phỉa chủ lực, đổi một công hội không phải rất tốt? Công hội thứ nhất Trung Quốc, càng là cường giả đầu BXH thế giới, cô không biết là nơi này càng có không gian phát triển sao?" Sau khi làm rõ ý đồ, Vân Ẩn nói chuyện không lại vân che sương phủ, từng câu từng chữ ý đồ rõ ràng.

Diệp Hiểu Hạ lại trầm ngâm, ánh mắt cô nhìn Vân Ẩn yên lặng mà bình tĩnh, làm cho người ta đoán không ra cô đang cái gì. Qua hồi lâu, cô mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm nói: "Nếu nói, vừa vặn tôi người mới này, đối với danh môn thật trung thành thì sao ?"

Trả lời như vậy phảng phất đã sớm trong dự đoán của Vân Ẩn, anh buông cái cốc trong tay, hơi hơi nhắm hai mắt lại, tươi cười trên khóe môi ấm áp như xuân về hoa nở. Trên khuôn mặt như vậy, lời nói lại như dấu diếm sát khí đều bị bịt kín một tầng lo lắng.

"Trên thế giới không có cái gọi là trung thành, trung thành, là vì lợi thế phản bội không đủ."

Tuy đã vào đêm, nhưng tối nay đế đô không người đi vào giấc ngủ. Khắp nơi đều là huynh đệ tình thâm, khắp nơi đều là tình chàng ý thiếp trong đêm khuya này, Diệp Hiểu Hạ cô đơn chiếc bóng có vẻ hơi đáng thương. Cô tụa vào thành cầu đón gió, hơi đau đầu nhét thịt viên Tứ Hỉ vào miệng.

Đây đều là chuyện gì? Hai hội trưởng đại công hội lẫn nhau mượn sức cô? Không, chuẩn xác vừa là uy hiếp vừa là mượn sức. Đoán chừng dù động ý với bên nào, cô sẽ không có ngày tốt.

Đây đến cùng là chuyện gì! Cô chỉ muốn kiếm tiền trả nợ, sao lại làm ra một đống phiền toái không cần thiết như vậy chứ.

"Ai..." Đây là tiếng thở dài thứ mười bảy của tối nay. Tiểu Ngũ không chịu nổi phiền toái này, anh ta vừa cắn thịt viên Tứ Hỉ, vừa cau mày nói với

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ mặt khóc tang: "Tôi nói, nếu cô thở dài có thể không ra tiếng không? Cô không biết như vậy thật ảnh hưởng tâm trạng ăn cơm của tôi hả ?"

"Lăn." Diệp Hiểu Hạ cũng không ngẩng đầu lên, không chút khách khí quăng ra một chữ với tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ cũng không sợ cô, chỉ bĩu môi: "Đối xử với tôi thì thật lợi hại, vừa rồi trước mặt hai người kia, sao cô đến thí cũng không dám phóng một cái."

"Không phải vừa nãy anh không ở bên cạnh tôi sao! Làm sao anh biết!"

"Tôi chỉ đứng trong không gian ảnh vệ thôi, không có gì có thể giấu giếm được tôi." Tiểu Ngũ ngồi trên trụ cầu, nhìn ra xa xa, bỗng nhiên nói: "Vừa rồi mặt nóng đi thiếp mông lạnh người ta."

Đối với hình dung của tiểu Ngũ Diệp Hiểu Hạ cảm thấy thật là khó nghe, cô quay đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy Túy Lí Thiêu Đăng đang đi tới chỗ cô. Không mất bao nhiêu bước đã đến trước mặt cô, anh nhìn nhìn Diệp Hiểu Hạ lại nhìn nhìn ảnh vệ bên người cô, hiển nhiên hơi giật mình: "Đây là ảnh vệ?"

"Ừ." Diệp Hiểu Hạ hừ mũi một chút, sau đó lại xoay người tựa vào lan can cầu, không muốn quan tâm anh: "Tôi với anh rất quen thuộc hả? Làm chi trả lời vấn đề của một người không biết như vậy chứ?"

Túy Lí Thiêu Đăng lại ha ha cười ha hả, theo quán tính lấy ra từ trong lòng mấy bình rượu, quăng cấp tiểu Ngũ một bình, mình một bình để, còn lại một bình đưa cho Diệp Hiểu Hạ: "Tâm nhãn của cô đúng là nhỏ."

Diệp Hiểu Hạ vẫn không quan tâm anh, anh cũng không giận, uống một ngụm rượu vào trong cổ họng mình, sau đó ngửa đầu nhìn sao trên trời nói: "Tôi không hỏi cô trong thời gian này đi đâu vậy, là vì biết cô không thể nói

https://thuviensach.vn

nguyên nhân. Mà tôi cũng vậy, có một số việc tôi không thể nói cho cô, thực ra cũng có nguyên nhân." Anh mở khóe miệng ra cười đến xán lạn: "Nhưng là, dù không biết nguyên nhân thì có năng lực thế nào, chỉ cần lúc này có thể cùng nhau uống rượu không phải thật trọn vẹn sao?"

Diệp Hiểu Hạ trầm mặc một hồi, thở dài một hơi. Được rồi, cô nhận cách nói như vậy của Túy Lí Thiêu Đăng, dù cho tính là bạn bè, cũng có những việc người khác không thể biết được. Cô đưa tay nhận rượu Túy Lí Thiêu Đăng, mở nút bình đổ vào miệng một ngụm: "Từ khi ra khỏi tân thủ thôn, thì không có uống qua rượu như vậy nữa."

"Khó thấy cô có gương mặt mướp đắng như vậy, có phải có chuyện gì không vui không ? Dứt khoát nói ra để tôi vui vẻ một chút." Túy Lí Thiêu Đăng nhìn mặt Diệp Hiểu Hạ bên cạnh, lẳng lặng nhìn chăm chú vào, ánh mắt hơi hơi ôn nhu, một lát sau anh bỗng nhiên nở nụ cười.

Cách nói này thật đúng là đáng đánh đòn, tuy rằng giấu không được quan tâm, nhưng vẫn khiến Diệp Hiểu Hạ mày liễu dựng thẳng hung hăng trừng anh vài lần, sau đó mới nói chuyện làm mình phiền lòng ra.

"U, làm nhân bánh quy kẹp giữa hai công hội lớn ? Vinh dự như vậy mà cô cũng ghét bỏ, Hiểu Hạ, khi ở tân thủ thôn tôi thực là nhìn không ra cô còn có tiềm chất như vậy." Nghe xong buồn rầu cú Diệp Hiểu Hạ, Túy Lí Thiêu Đăngkhông chút do dự cười ra tiếng, đương nhiên lại đưa tới ánh mắt phẫn nộ của Diệp Hiểu Hạ. Anh nở nụ cười dưới ánh mắt giết người một hồi, cuối cùng vẫn là nghỉ ngơi, "Vậy cô nghĩ như thế nào ?"

"Nếu tôi biết nên nghĩ thế nào còn ở đây tán gẫu với anh?" Mặt Diệp Hiểu Hạ đen lại: "Dù tôi đồng ý bên nào cũng nhất định sẽ đắc tội bên kia, làm buôn bán chú ý dĩ hòa vi quý, tôi còn muốn kiếm tiền, không nghĩ gây thù hằn cho mình."

https://thuviensach.vn

"Muốn kiếm tiền còn không dễ dàng, vậy thì hai bên dêu không đồng ý, rời khỏi Danh Môn, tự lập môn hộ, tạo một bang hội cho mình làm lão đại."

"Vậy không phải đắc tội hai bên sao ?"

"Đắc tội hai bên chẳng khác nào hai bên đều không đắc tội." Túy Lí Thiêu Đăng vỗ vỗ đầu Diệp Hiểu Hạ: "Cô cho là quan hệ bọn họ tốt lắm sao? Vì đối phó cô còn có thể liên hợp hai công hội ? Đùa à, Cực Hạn này không phải của bọn họ, dù tính bọn họ đuổi giết cô, cô chỉ cần bỏ dược vào bán đấu giá, vẫn có người mua." Nói đến chỗ này Túy Lí Thiêu Đăng lại xao xoa cằm: "Đương nhiên, nếu cô không có lệnh bài cô hội là xây dựng công hội không xong, nếu cô rời khỏi Danh Môn, nói không chừng sẽ thành nhân của một vòng bánh quy kẹp."

Diệp Hiểu Hạ không nói chuyện, lệnh bài công hội sao? Trong tay cô trùng hợp có một. Chẳng qua gần vì lý do này mà lãng phí nó tạo một công hội có phải có hơi chuyện bé xé ra to không?

Bởi vì trong lòng có chuyện, Diệp Hiểu Hạ thật sự không muốn ở lại trong trò chơi, nói một tiếng với Túy Lí Thiêu Đăng, cô dứt khoát logout ngủ đi. Cô ngủ thật sự trầm, mãi cho đến mặt trời lên cao ngày thứ hai mới bị tiếng vang di động đánh thức.

Thực ra di động của Diệp Hiểu Hạ chuẩn xác trên ý nghĩa ít có thể xưng là di động, từ khi mua đến giờ nó gọi có một lần, đó là ngày đó gọi cho viện trưởng Vương; cũng chỉ là vang một lần, chính là lúc này. Còn lúc khác, công năng của nó trên cơ bản chỉ có nhìn thời gian, cho nên sáng sớm hôm nay... Không, giữa trưa lúc nó vang lên, Diệp Hiểu Hạ trong lúc ngủ mơ suy nghĩ nửa ngày mới phản ứng lại là tạp âm cái gì phát ra.

Cô còn chưa đụng đến di động, di động đã ngừng. Cô dứt khoát không quản, tính tiếp tục ngủ một hồi, nhưng, cô mới vừa lật người, bịt kín chăn

https://thuviensach.vn

tính toán định ngủ tiếp, di động nửa mới nửa cũ giá rẻ kia lại bắt đầu quang quác quang quác truyền ra tạp âm chói tai.

"Ta yêu ngươi, yêu ngươi, tựa như con chuột yêu gọi..." Kéo dài không suy "Thần" khúc lại một lần vang lên, tiếng động chói tai kia khiến Diệp Hiểu Hạ không buồn ngủ nữa, lập tức mở gối đầu ra vừa cúi đầu mắng , vừa tìm di động.

Dựa vào, vị chủ nhân di động trước đến cùng có dạng gì mê, cư nhiên vẫn sử dụng tiếng chuông di động như vậy!

Điện thoại là Thư Tiểu Mãn trong viện phúc lợi gọi tới. Thư Tiểu Mãn là số ít vài đứa nhỏ học đại học ở thành phố này, dùng chính lời nói của cô, cô chính là một gia hương bảo, chỉ cần có thể ngốc ở nhà, kiên quyết sẽ không bước ra khỏi thành phố này một bước.

Đương nhiên, nhà cô nói chính là viện phúc lợi. Đối với những đứa nhỏ như các cô mà nói, viện phúc lợi là nhà của họ.

Thư Tiểu Mãn nhỏ hơn Diệp Hiểu Hạ bốn tuổi, từ nhỏ là con sên đi theo sau mông cô, năm nay vừa mới lên năm nhất. Nếu không là việc học năm nhất tương đối căng, hơn nữa tùy thời đều ở làm công, đoán chừng thường thường sẽ ngốc ở chỗ Diệp Hiểu Hạ. Nhưng cũng may cô là năm nhất, cũng may là cô không thời gian, nếu không tình huống của Diệp Hiểu Hạ chỉ sợ là một khắc cũng không giấu giếm được.

"Tiểu Mãn à, sao bỗng nhiên nhớ tới gọi điện thoại cho chị ?" Diệp Hiểu Hạ nhận điện thoại, ngáp dài.

"Chị Hiểu Hạ! Chị cư nhiên còn chưa rời giường sao!" Thư Tiểu Mãn vừa nghe giọng Diệp Hiểu Hạ, lập tức quang quác hô lên: "Không phải chị tùy thời dạy chúng em nói sáng sớm chim chóc có trùng ăn sao? Chị xem, giờ đã mấy giờ rồi? Sắp mười một giờ, nếu chị còn không dậy, đoán chừng không có sâu ăn!"

https://thuviensach.vn

"Chị cũng từng nói sâu dậy sớm bị chim ăn." Diệp Hiểu Hạ xoa xoa mắt, chỉ cảm thấy thật mệt mỏi. Thật là kỳ lạ, rõ ràng cô không có làm chuyện gì, sao có thể mệt thành dạng này?

"Xem ra anh Thiên Minh ca nói không sai, nghe giọng của chị thì em cũng cảm thấy tinh thần chị không tốt, vậy chị nghỉ ngơi cho tốt nha." Thư Tiểu Mãn nghe thấy giọng nói mệt mỏi của Diệp Hiểu Hạ ở đầu kia điện thoại, cũng cảm thấy cô sinh bệnh ."Muốn em mang thuốc qua không? Có phải chị bị cảm..."

Cô nói cái gì? Tay Diệp Hiểu Hạ vẫn còn dụi mắt, đột nhiên dừng lại . Vừa rồi các giác quan còn chìm trong trạng thái trì độn lúc này toàn bộ khôi phục độ nhạy 100%, cô bắt giữ một từ.

"Em nói Bạch Thiên Minh?" Diệp Hiểu Hạ hít một hơi, đánh gãy Thư Tiểu Mãn vẫn còn bô bô tự quyết định, tận lực khiến mình giữ vững hô hấp vững vàng.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Cuối Cùng Tìm Thấy Anh

"Đúng vậy, giờ anh Minh đã về, nếu không phải hôm nay em vừa vặn về lấy đồ thì không gặp được đâu!" Thư Tiểu Mãn thoạt nhìn vô cùng vui vẻ: "Anh ấy mua rất nhiều đồ đến thăm viện trưởng! Viện trưởng vô cùng vui vẻ, trưa nay làm thêm đồ ăn giữ anh Minh lại ăn cơm. Viện trưởng còn hỏi sao chị không về cùng, anh Minh nói chị bị bệnh, không thoải mái, em lo cho chị nên mới gọi điện thoại. Chị Hiểu Hạ, chị nói thân thể chị bình thường không phải tốt lắm sao? Sao có thể đột nhiên bị bệnh? Bị bệnh đó, bị bệnh là phải tốn tiền..."

Thư Tiểu Mãn là người hay nói, chỉ cần mở miệng nói chuyện thì sẽ dừng không được, tính cách rất sáng sủa. Bình thường Diệp Hiểu Hạ rất thích nghe cô chít chít oa oa nói chuyện, bởi vì nghe thấy cũng rất vui vẻ, nhưng hôm nay cô không có tâm trạng và thời gian này, cô lập tức liền rời giường, vừa cầm điện thoại, vừa bắt đầu thay quần áo: "Còn bao lâu nữa thì ăn cơm?"

"Còn có một hồi đâu, đoán chừng khoảng một giờ nữa, chị Hiểu Hạ, chị muốn đến không?"

Diệp Hiểu Hạ hơi hơi trầm ngâm một chút, cảm thấy không thể nói thật với cô bé lanh mồm lanh miệng này, nếu giờ cô nói ra, đoán chừng xoay người lại Bạch Thiên Minh sẽ biết. Vì thế cô tiếp tục giả bộ thật yếu ớt: "Không đến, trong người chị không thoải mái, đoán chừng đêm qua cảm lạnh, mọi người ăn đi."

https://thuviensach.vn

"Nga, thật là đáng tiếc, hôm nay viện trưởng đặc biệt xuống bếp làm sườn xào chua ngọt đ." Thư Tiểu Mãn nuốt nước miếng, xem ra là them hỏng rồi.

"Ừ, chị không có khẩu vị gì." Diệp Hiểu Hạ giường cũng không dọn, trực tiếp vọt tới toilet bắt đầu rửa mặt, còn không quên nói với cô: "Tiểu mãn à, đừng nói cho người khác biết em gọi điện thoại cho chị, nếu viện trưởng biết chị bệnh hơi nặng, sẽ lo lắng, em phải biết bà lớn tuổi rồi."

Liên quan đến vấn đề thân thể của viện trưởng Vương, Thư Tiểu Mãn lập tức đồng ý. Sau đó cúp điện thoại, Diệp Hiểu Hạ hiểu Thư Tiểu Mãn rõ như lòng bàn tay, tuy cô bé này nói nhiều, nhưng một khi nói đến viện trưởng Vương tòa đại Phật này, trên miệng cô lập tức sẽ treo quỹ bảo hiểm, cam đoan ai cũng hỏi không ra cái.

Diệp Hiểu Hạ lấy tốc độ nhanh nhất rửa mặt chải đầu, trên lưng mang chút tiền lẻ lập tức ra cửa chạy tới nhà ga. Trong ngực cô phảng phất cháy một ngọn lửa, cháy tới mức cô cơ hồ muốn kêu ra tiếng.

Bạch Thiên Minh! Anh cư nhiên dám không nói một tiếng trở lại thành phố này!

Bạch Thiên Minh! Anh cư nhiên dám cột mọi chuyện vào người tôi, sau đó không coi ai ra gì trở lại thành phố này!

Bạch Thiên Minh! Bạch Thiên Minh! Bạch Thiên Minh!

Diệp Hiểu Hạ thề cả đời này của chưa từng phẫn nộ như vậy, ánh mắt cô lúc này giống như có thể phun ra lửa, lúc nào cũng chỉ nghĩ có một việc, nhanh chút tìm được Bạch Thiên Minh! Nhanh chút tìm được Bạch Thiên Minh!

Xe một đường đi tới, ngoài cửa sổ thổi tới một trận gió mát mẻ, khiến gương mặt Diệp Hiểu Hạ bởi vì phẫn nộ mà trở nên khô nóng hơi hơi hạ

https://thuviensach.vn

nhiệt. Cô quay đầu nhìn bên ngoài, hai tay đặt trên đầu gối gắt gao nắm thành nắm tay, ngay cả khớp xương cũng vì cô dùng sức quá mức mà trở nên trắng bệch. Cô hít thật sâu, một ngụm lại một ngụm, phảng phất không làm vậy, trái tim cô sẽ vì phẫn nộ mà nhảy ra khỏi lồng ngực, tức khắc chết đi.

Bình thường xe mở rất mau, không biết vì sao Diệp Hiểu Hạ luôn cảm thấy hôm nay nó mở quá chậm, phải dung hơn nửa giờ mới đến. Xuống xe, Diệp Hiểu Hạ ngựa không dừng vó chạy tới viện phúc lợi, cô vừa chạy vừa nhìn nhìn giờ trên di động.

Mười một giờ năm mươi bảy phút.

Khi Diệp Hiểu Hạ vọt vào căn tin, mọi người mới vừa chuẩn bị ăn cơm. Đại khái là vì cô tới quá mức đột nhiên, vậy mà khiến tất cả mọi người trong căn tin sững sờ ở nơi đó, ba giây sau, bọn họ mới hoàn hồn, vội vàng vây lên, bảy miệng tám lời ân cần thăm hỏi .

"Hiểu Hạ, không phải hôm nay không thoải mái sao? Không về cùng Thiên Minh, sao mới vừa ngồi xuống, con lập tức đi qua ? Đứa nhỏ này thật là, tách ra làm chi, cùng nhau đến không tốt sao?" Viện trưởng Vương một phen kéo tay Diệp Hiểu Hạ, cười đến mi không thấy mắt, xem ra viện trưởng Vương là thật lâu không có gặp nhiều đứa nhỏ như vậy trở về, vui vẻ mọi người đều thấy.

"Hiểu Hạ tỷ! Em biết chị là vô địch Thiết Kim Cương, cái gì cũng không thể chinh phục , một chút không thoải mái nho nhỏ tính cái gì!" Thư Tiểu Mãn chạy tới bên người Diệp Hiểu Hạ: "Người ta thật lâu không gặp chị, nhớ chị muốn chết!"

"Chị Hiểu Hạ, chị Hiểu Hạ, có sườn chị thích ăn, mau tới mau tới!"

"Chị Hiểu Hạ..."

https://thuviensach.vn

"..."

Dưới nhiệt tình hoan nghênh của nhiều người như vậy, Diệp Hiểu Hạ vừa cười đáp lại, vừa dung ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Bạch Thiên Minh đứng cạnh bàn.

Cô vừa ăn cơm vừa liếc mắt nhìn hắn, mà hắn cũng vậy.

Bạch Thiên Minh đứng lên, thấy Diệp Hiểu Hạ bị bọn nhỏ của viện phúc lợi vây quanh, trong lúc nhất thời có một loại xúc động muốn khóc.

Cô gầy, gầy nhiều lắm. Cái cằm vốn rất tròn, giờ phảng phất đã bị dao nhỏ cắt gọt, đôi mắt càng vì khuôn mặt gầy yếu mà càng thêm lớn. Cô cứ như vậy đứng ở nơi đó, nhìn chằm chằm vào mình, ánh mắt hờ hững, giống như đao nhỏ, một đao một đao đâm vào người hắn, khiến hắn đau đớn vô cùng.

Cuối cùng, Diệp Hiểu Hạ bị viện trưởng Vương lôi kéo đến bàn hắn ngồ. Cô buông khóe mắt xuống, nói nói cười cười với mọi người, giống như cái gì cũng không xảy ra. Càng như vậy, Bạch Thiên Minh lại càng chột dạ, cuối cùng cảm thấy đầu gối đều run lên.

"Hiểu Hạ, ngồi..." Vương viện trưởng còn chưa an bày vị trí cho Diệp Hiểu Hạ, thì thấy cô lôi một cái ghế dựa, ngồi bên cạnh Bạch Thiên Minh.

Cô cầm cánh tay Bạch Thiên Minh, lộ ra một cái tươi cười xán lạn với viện trưởng Vương: "Viện trưởng, bà còn tìm chỗ cho con làm cái gì? Mau ăn cơm, con ngồi Thiên Minh là tốt rồi."

Ánh mắt viện trưởng Vương hơi hơi sửng sốt một chút, sau đó bà nhìn hai người kéo cánh tay, lộ ra tươi cười hiểu rõ. Vì thế vội vàng gật đầu, bảo tất cả mọi người ngồi xuống, bắt đầu ăn cơm .

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ quay đầu nhìn Bạch Thiên Minh, khuôn mặt trắng nõn của hắn trở nên tái nhợt, ngay cả thái dương cũng chảy ra mồ hôi mỏng manh, ánh mắt của hắn trốn tránh, căn bản là không dám đối diện cô.

Thông qua kéo cánh tay, Diệp Hiểu Hạ sâu sắc cảm giác được thân thể hắn không thể ức chế run run, thấy tình huống hắn như vậy, trong lòng cô vậy mà có vài tia sảng khoái. Diệp Hiểu Hạ xảo tiếu thiến hề, nhưng, cô cố ý đè thấp giọng nói, đưa lời nói nghiến răng nghiến lợi của cô đưa đến trong lỗ tai Bạch Thiên Minh: "Thiên Minh, anh nói rõ là tới thăm viện trưởng mà, sao cái gì cũng không nói rõ ràng thì bỏ chạy chứ? Thế này cũng không tốt nga."

"Chị Hiểu Hạ, chị chú ý chút đi, nơi này đều là trẻ con! Chị sẽ dạy hư bọn họ." Thư Tiểu Mãn ngồi bên kia ha ha cười, trêu đùa hai người: "Chị xem mặt anh Thiên Minh đều đỏ!"

Đỏ sao? Diệp Hiểu Hạ nhìn chằm chằm sắc mặt tái nhợt của Bạch Thiên Minh, đây rõ ràng là trắng bệch được không? Thư Tiểu Mãn này đúng là có thể trợn mắt nói nói dối. Cô hắc hắc nở nụ cười, tiếp tục nắm chặt Bạch Thiên Minh, một lời hai ý: "Chị sợ hắn lại chạy."

Bạch Thiên Minh đang cầm chiếc đũa trong tay, nghe thấy lời này, càng run rẩy đánh rơi chiếc đũa trên đất. Hắn vội vã xoay người lại nhặt chiếc đũa, không nghĩ động tác của Diệp Hiểu Hạ nhanh hơn hắn, đã cong hạ thắt lưng nhặt chiếc đũa, đầu hai người chôn ở dưới bàn đụng phải nhau.

Trên mặt Diệp Hiểu Hạ không còn tươi cười, cô nhìn chằm chằm vào Bạch Thiên Minh, nghiến răng nghiến lợi: "Bạch Thiên Minh, nếu anh dám để cho viện trưởng biết chuyện này, tôi sẽ bóp chết anh."

Bạch Thiên Minh cơ hồ khóc ra : "Hiểu Hạ, em đừng như vậy..."

"Đừng như vậy?" Diệp Hiểu Hạ lạnh lùng hừ một tiếng: "Vậy anh muốn thế nào?"

https://thuviensach.vn

Bạch Thiên Minh còn chưa kịp nói chuyện, thì thấy đầu Thư Tiểu Mãn cũng vùi vào dưới bàn, vẻ mặt cổ linh tinh quái tươi cười: "Uy uy uy, đều nói hai người phải chú ý ảnh hưởng! Lại đang làm cái gì đó!" Cô nói còn chưa xong, đã bị viện trưởng Vương vỗ đầu, cười quát lớn: "Tiểu Mãn, con còn không mau ăn cơm, nhiều đồ ăn ngon như vậy cũng không chặn được miệng con!"

Diệp Hiểu Hạ có thế này mới ngồi dậy, bắt đầu ăn cơm, Bạch Thiên Minh cũng bắt đầu chậm rãi ngồi dậy, vung tay bắt đầu ăn cơm.

Bữa cơm ăn trong không khí đủ quỷ dị. Viện trưởng Vương vừa gắp thức ăn cho hai người, vừa nói mấy lời thâm ý.

Thư Tiểu Mãn và mấy đứa nhỏ tuổi không sai biệt lắm nhìn hai tề mi lộng nhãn người, cười đến là lạ .

Bạch Thiên Minh vì Diệp Hiểu Hạ bên người, ăn không có cơm khẩu vị, vừa mang theo tươi cười suy yếu ứng phó viện trưởng Vương và Thư Tiểu Mãn ân cần thăm hỏi, vừa khẩn trương quan sát nhất cử nhất động của Diệp Hiểu Hạ.

Diệp Hiểu Hạ chỉ lo cúi đầu ăn cơm, giống như mấy trăm năm chưa có ăn cơm vậy, một chén tiếp một chén. Khi cô quăng sườn vào miệng, hung hăng ăn sườn phát ra tiếng cọt kẹtzz cọt kẹtzz, cơ hồ khiến Bạch Thiên Minh cảm thấy cô căn bản không phải là ăn sườn, mà là ở ăn xương cốt của mình.

Khó khăn ăn xong bữa cơm này, Bạch Thiên Minh lập tức nhảy lên, nói với viện trưởng Vương: "Viện trưởng, con đi giúp bà rửa chén!"

"Ai nha, tôi ăn tới trướng bụng, Thiên Minh anh đi dạo với em!" Diệp Hiểu Hạ căn bản không cho Bạch Thiên Minh cơ hội chuồn mất, nói.

https://thuviensach.vn

"Tôi, tôi còn phải giúp đỡ rửa chén..." Trên mũi Bạch Thiên Minh toát ra mồ hôi, muốn rời xa Diệp Hiểu Hạ một chút.

"Đi thôi đi thôi, Thiên Minh con đi cùng Hiểu Hạ đi, mới vài cái bát, không cần các con hỗ trợ!" Viện trưởng Vương lại chạy tới đẩy hắn tới bên cạnh Diệp Hiểu Hạ, lại duỗi thân giữ chặt Thư Tiểu Mãn muốn đi theo giúp vui cười: "Tiểu Mãn hỗ trợ là được rồi."

"Viện trưởng! Người ta, người ta..." Thư Tiểu Mãn nhìn xem Bạch Thiên Minh và Diệp Hiểu Hạ vô cùng không cam lòng đi theo rửa chén .

"Đi thôi, Thiên Minh!" Diệp Hiểu Hạ có thế này mới không vội vã đứng lên, kéo cánh tay Bạch Thiên Minh, ngoài cười nhưng trong không cười. Giờ khắc này, cô giống như một Tu La báo thù, cả người đều là lửa cháy, ngay cả ánh mắt kia cũng bị cháy đỏ bừng .

Bạch Thiên Minh cảm thấy mình ngay cả đứng đó cũng khó khăn, hắn đầu cháng váng não trướng, cứ như vậy bị Diệp Hiểu Hạ kéo đến một góc yên lặng của viện phúc lợi.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Lại Một Người Biết Chuyện

"Ba!" Một tiếng vang thanh thúy vang lên trong góc xó của sân sau viện phúc lợi, đánh vỡ yên tĩnh và ôn hòa ban đầu của nơi này.

Bạch Thiên Minh ôm gò má, đứng ở nơi đó. Hắn vốn luôn nghĩ phải giải thích thế nào với Diệp Hiểu Hạ, nhưng, lúc này, một bạt tai này lại đánh bay tất cả lý do và lấy cớ của hắn. Hắn sững sờ ở đó, nửa ngày cũng nói không ra một câu.

Không chỉ có hắn nửa ngày cũng nói không nói ra một câu, ngay cả Diệp Hiểu Hạ cũng một câu nói cũng nói không nên lời.

Cô từng nghĩ một ngàn lần một vạn lần, khi nhìn thấy Bạch Thiên Minh phải lên án mạnh mẽ hắn không biết xấu hổ, vô sỉ cỡ nào, khiến hắn không ngóc đầu nổi.

Nhưng đến giờ, khi thật sự thấy người này, cô vậy mà một câu cũng nói không ra. Trừ cái bạt tai vừa rồi, bỗng nhiên cô không biết giờ mình phải làm cái gì, chỉ có thể cứ như vậy đứng đó, trừng mắt nhìn Bạch Thiên Minh cúi đầu, cả người run run.

"Hiểu Hạ..."

Bạch Thiên Minh vừa mới mở miệng, lại bị Diệp Hiểu Hạ tái một bạt tai. Cô cơ hồ dùng khí lực uống sữa, đánh cho Bạch Thiên Minh lui ra sau hai bước, có thế này mới đứng vững.

https://thuviensach.vn

"Em hãy nghe anh nói..."

Lại là một cái bạt tai đánh tới.

Bạch Thiên Minh cúi thấp đầu xuống, chỉ cảm thấy trong lỗ mũi có gì đó bắt đầu chuyển động, hắn vươn tay nhẹ nhàng lau một chút, chỉ thấy có chút máu đỏ tươi. Hắn khịt khịt mũi, ngẩng đầu lên, nhìn Diệp Hiểu Hạ cười khổ: "Em đánh đi."

"Anh cho là tôi không dám ?" Diệp Hiểu Hạ nổi trận lôi đình, xông lên, làm nhiều việc cùng lúc lập tức tát vào gò má Bạch Thiên Minh.

Cũng không biết đánh bao lâu, cũng không biết đánh bao nhiêu cái, Diệp Hiểu Hạ cảm thấy cả người đều không còn sức, cô cong thắt lưng, cánh tay chống trên đầu gối, từng ngụm từng ngụm thở phì phò. Cho tới bây giờ không biết đánh người cũng là một chuyện hao phí thể lực như vậy, thân thể của cô đã đứng không nổi, hai bàn tay vừa đỏ vừa sưng, đau tới tâm.

Bỗng nhiên một bàn tay đưa đến gần cô, muốn xoa cho cô. Bàn tay trắng nõn, trên da còn có một chút máu tỏ rõ thân phận của hắn.

Nghĩ cũng không nghĩ, Diệp Hiểu Hạ một phen vung ra tay Bạch Thiên Minh. Cô dùng sức quá lớn, khiến thân thể vốn đã đứng không vững lui ra sau mấy bước, cuối cùng tựa vào trên tường gạch đỏ đã hơi loang lổ kia. Cô từng ngụm từng ngụm thở hào hển, trừng mắt nhìn Bạch Thiên Minh: "Đừng có giả mù sa mưa với tôi ! Tôi không hiếm lạ!"

Bạch Thiên Minh thấy Diệp Hiểu Hạ như thế cũng chỉ đành suy sụp buông cánh tay xuống, dáng vẻ của hắn cũng không tốt đến chỗ nào đi. Khuôn mặt vốn trắng nõn giờ đây trở nên sưng đỏ, cái mũi và khóe miệng đều có vết máu bị chà lau để lại, tóc cũng trở nên hỗn độn.

"Hiểu Hạ, thực xin lỗi." Bạch Thiên Minh suy nghĩ hơn nửa ngày mới nói ra những lời này.[chó má thiệt chớ, tên này đúng là tiện nhân]

https://thuviensach.vn

"Thực xin lỗi? Nói xin lỗi là xong ?" Đại khái là trong lòng có lửa giận duyên cớ, dù Bạch Thiên Minh nói gì, đều có thể khiến Diệp Hiểu Hạ nổi trận lôi đình."Nếu nói xin lỗi hữu dụng, vậy còn cần cảnh sát làm gì!"

"Hiểu Hạ, anh biết lúc này anh nói gì cũng uổng phí , nhưng là anh thật sự biết sai rồi, lúc đó anh không có ác ý, thật sự anh thầm nghĩ đầu tư..."

"Đầu tư!" Diệp Hiểu Hạ đánh gãy Bạch Thiên Minh: "Bạch Thiên Minh! Từ nhỏ viện trưởng đã dạy chúng ta, có bao lớn chân mang hài bao lớn, anh cảm thấy anh có cái gì năng lực mà đi đầu tư? Không phải tôi khinh thường anh, mà là anh có tự mình hiểu lấy không."

"Anh..."

"Được được được, tôi nói sai rồi, tôi không nên chất vấn năng lực của anh, nhưng, Bạch Thiên Minh, anh có đầu óc không! Muốn đầu tư, thiết tiền anh có thể đi vay, anh có thể đi tìm ngân hàng cho vay, sao anh có thể đi vay nặng lãi! Anh có phải đầu óc nước vào không !" Diệp Hiểu Hạ càng nói càng giận: "Chẳng lẽ anh không biết vay nặng lãi là cái gì!"

"Anh biết, nhưng chỉ có vay nặng lãi có thể lập tức có tiền, cho nên, cho nên..." Giờ Bạch Thiên Minh cũng thật hối hận, hắn níu chặt tóc mình: "Lúc đó anh thật sự không có nghĩ nhiều, anh cho rằng có thể lập tức có lời, anh thật không ngờ sẽ..."

Diệp Hiểu Hạ nhìn dáng vẻ Bạch Thiên Minh bỗng nhiên cảm thấy rất buồn cười, cô không nói chuyện nữa, chỉ tựa vào nơi đó, lẳng lặng nghe Bạch Thiên Minh một lần lại một lần hắn vay tiền bất đắc dĩ. Cô không nói thêm một câu nào, giống như đang xem hắn một người diễn kịch, ánh mắt lạnh lùng mà lạnh nhạt.

Cuối cùng khi Bạch Thiên Minh cảm thấy một người tự quyết định có một tia mất tự nhiên, hắn ngậm miệng lại, nhìn Diệp Hiểu Hạ, ánh mắt lạnh như băng mà bình tĩnh kia cuối cùng khiến hắn không chịu nổi. Hắn vài

https://thuviensach.vn

bước vọt tới trước mặt Diệp Hiểu Hạ, cầm cánh tay của cô lớn tiếng nói: "Hiểu Hạ, xem như anh cầu xin em , em có thể đừng như vậy không?"

"Được." Diệp Hiểu Hạ thở ra một hơi, cô từng rất nhiều lần nghĩ tới, khi nhìn thấy Bạch Thiên Minh phải nói với hắn mình bị hắn hại thành thế nào, nhưng, đến giờ khắc này, cô cảm thấy chuyện này là lãng phí, một chút ý nghĩa cũng không có.

Dù là bị đòi nợ cũng tốt, thiết chút nữa bị cường bạo cũng tốt, vào cục công an cũng tốt, càng ngày càng nhiều nợ nần cũng tốt. Đây không phải chuyện quan trọng nhất, quan trọng nhất là, cô phải giải quyết thế nào, làm thế nào mang những chuyện căn bản không thuộc về cô này chuyển dời đến chủ nhân ban đầu của chúng nó - Bạch Thiên Minh.

"Tôi không như vậy, như vậy nói chuyện thực tế ." Diệp Hiểu Hạ đẩy Bạch Thiên Minh ra, tới tới lui lui đi vài bước, sửa sang lại ngôn ngữ, sau đó quay đầu nhìn Bạch Thiên Minh: "Vay nặng lãi là một trăm vạn, một tháng hai mươi vạn tiền lãi, tôi còn mười vạn, giờ cả vốn lẫn lời còn một trăm bảy mươi vạn. Chỉ là, còn vài ngày nữa là đến lúc trả nợ tháng này, nếu tháng này không có tiền..." Nói đến chỗ này ánh mắt cô nhìn Bạch Thiên Minh lại lạnh vài phần, hừ hừ mũi.

Tuy cô không có nói ra câu nói kế tiếp, nhưng ý tứ trong lời nói của cô, đã khiến lưng Bạch Thiên Minh phát lạnh, hắn nuốt một ngụm nước miếng, không dám nói lời nào, lẳng lặng đứng đó chờ Diệp Hiểu Hạ tiếp tục nói chuyện.

"Tôi còn mười vạn đồng, tính tôi không hay ho, tôi cũng không tìm anh đòi, thừa lại một trăm bảy mươi vạn, anh tự đi tìm bọn họ nói rõ ràng, từ nay về sau, là chuyện của anh, đừng tới tìm tôi!"

"Hiểu Hạ, em đừng như vậy." Bạch Thiên Minh nghe thấy Diệp Hiểu Hạ nói như vậy, nóng nảy, một phen kéo cánh tay Diệp Hiểu Hạ, đau khổ cầu

https://thuviensach.vn

xin: "Nếu anh đi tìm bọn họ, anh sẽ bị đánh chết ! Hiểu Hạ, van cầu em đừng như vậy..."

Lửa giận Diệp Hiểu Hạ vừa hạ xuống lại dâng lên, cô xoay người cũng không biết khí lực từ đâu đến, đẩy Bạch Thiên Minh nga4 lên trên đất, nổi giận nói: "Bạch Thiên Minh! Anh coi như không tính một người đàn ông! Anh mượn tiền, anh thiết nợ, anh cột toàn bộ cho tôi, chuyện này tôi cũng không truy cứu , giờ bảo anh đi tìm những người đó nói rõ ràng, nói chuyện trả nợ, anh cư nhiên nói anh sợ chết!" Ngực cô phập phồng, cả người phát run.

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh.

Lúc này bỗng nhiên một bóng dáng lòe ra vọt tới bên cạnh hai người, hung hăng đạp một cước trên người Bạch Thiên Minh.

Một cước này không nhẹ, vừa vặn đá vào lưng Bạch Thiên Minh, khiến hắn nhịn không được ôm thắt lưng thét lớn một tiếng.

"Bạch Thiên Minh, anh không phải là người!" Theo một cước này bay tới còn có một giọng nói thanh thúy giận dữ.

Diệp Hiểu Hạ quay đầu vừa thấy, người này không là Thư Tiểu Mãn thì là ai? Chỉ là một cước này thật sự quá mức đột nhiên , Diệp Hiểu Hạ tức thời căn bản không phản ứng kịp, cứ như vậy nhìn cô lại đá vài cái trên người Bạch Thiên Minh, có thế này mới vội vàng vươn tay giữ chặt cô, vội vàng nói: "Tiểu Mãn, em làm gì!"

"Làm gì! Em đang đánh người chứ gì! Cái loại người này không làm việc đứng đắn lại chỉ biết trêu chọc phiền toái cho người khác, không bằng một cước đá chết đi!" Xem ra Thư Tiểu Mãn cực kì tức giận, ngực cô phập phồng, tuy bị Diệp Hiểu Hạ lôi kéo, nhưng không quản có thể đá đến không, vẫn đạp Bạch Thiên Minh thêm hai cái.

https://thuviensach.vn

"Em nghe được cái gì ?" Diệp Hiểu Hạ cau mày, nhìn Thư Tiểu Mãn lòng nhịn không được trầm xuống.

"Nên nghe được toàn bộ đều nghe được!" Thư Tiểu Mãn oán hận trừng Bạch Thiên Minh: "Cái gì anh ta vay nặng lãi, cái gì anh ta chạy trốn, cái gì hắn quăng mấy thứ này cho chị, việc này em nghe thấy hết!"

Diệp Hiểu Hạ nghe cô nói như vậy, trong lòng càng không biết tư vị, chuyện này cô vốn không nghĩ kéo người khác vào, giờ vậy mà bị Tiểu Mãn biết, vậy sau này không biết sẽ sinh ra bao nhiêu chuyện xấu. Cô vẫn còn cắn môi trầm tư, cũng không muốn nghe viện trưởng Vương lớn giọng rất xa hô: "Tiểu Mãn, tiểu Mãn! Người đâu! Bà cho con đi gọi Thiên Minh lại, sao nha đầu này bỏ chạy không thấy !"

Tiểu Mãn tức giận, hận không thể lập tức xông lên đi nói rõ rang với viện trưởng Vương, lại bị Diệp Hiểu Hạ gắt gao lôi kéo: "Tiểu Mãn em không thể đi!"

"Chị Hiểu Hạ!"

Ngay lúc hai người giằng co với nhau, Bạch Thiên Minh vốn đang ngồi dưới đất vậy mà lăn lông lốc bò lên, chạy qua phương hướng la hết Vương viện trưởng, vừa chạy vừa hô: "Viện trưởng, không cần kêu tiểu Mãn tìm con, con ở đây, con đi trước!" Tuy rằng đã trúng nhiều đá như vậy, nhưng đùi hắn lưu loát như trước, vài cái bỏ chạy không thấy bóng người .

Chỉ để lại hai người sững sờ ở nơi đó. Diệp Hiểu Hạ bỗng nhiên lấy lại tinh thần, cô liên tục hô hỏng bét, cũng không chú ý Thư Tiểu Mãn chạy theo : "Bạch Thiên Minh! Anh đứng lại đó cho tôi!"

Diệp Hiểu Hạ một đường chạy như điên, khi vọt tới sân trước, thấy viện trưởng Vương vẻ mặt mạc danh kỳ diệu nhìn cửa lớn viện phúc lợi. Diệp Hiểu Hạ vội vàng bắt lấy bà hỏi: "Viện trưởng! Bạch Thiên Minh đâu!"

https://thuviensach.vn

"Vừa mới nói có chuyện gấp, đi ..." viện trưởng Vương chỉ chỉ cửa lớn, còn chưa kịp nói gì, Diệp Hiểu Hạ bỏ lại bà chạy theo ra ngoài."Đây là như thế nào ?" Viện trưởng Vương càng không rõ .

"Viện trưởng viện trưởng, Bạch Thiên Minh đâu! Chị Hiểu Hạ đâu!" Vương viện trưởng bên này còn hồ đồ, bên kia Thư Tiểu Mãn đã vọt tới, lôi kéo bà sốt ruột vừa lay vừa hỏi.

"Hai người nọn họ một trước một sau mới ra cửa lớn, con ..." Viện trưởng Vương như trước chưa nói xong, Thư Tiểu Mãn cũng xông ra ngoài theo. Bà nhịn không được nhăn mày lại mao: " Mấy đứa nhỏ này là thế nào! Một đứa đầy người là bùn, một đứa đuổi theo, còn có một đứa như kinh phong, đến cùng là thế nào?"

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Ba Bên Thương Lượng

Diệp Hiểu Hạ chạy ra khỏi viện phúc lợi, chạy dọc theo quốc lộ không xa, là một con đường chữ thập [ngã tư], cô đứng ở ven đường, trái phải trước sau nhìn hồi lâu. Nhưng dù phương hướng nào cũng không có bóng dáng Bạch Thiên Minh. Cô cong thắt lưng, từng ngụm từng ngụm thở phì phò, trong lòng cơ hồ nghiền xương Bạch Thiên Minh thành tro, triệt để gạt bỏ tồn tại của hắn mới tốt.

Bỗng nhiên, cô cảm thấy sau lưng chợt lạnh, giống như có người gắt gao nhìn chằm chằm cô vậy. Cô quay đầu vừa thấy, phát hiện một bóng người lén lút lập tức trốn qua quầy sách báo một bên. Người kia cô biết, đâu chỉ là biết, phải là mỗi ngày giao tiếp mới đúng.

Diệp Hiểu Hạ nhìn người trốn trong quầy sách báo kia, trong lòng lộp bộp một chút, cô hôm nay nghe thấy Bạch Thiên Minh đã trở lại, mới không quan tâm chạy ra, nhưng sao cô có thể quên, giờ cô chẳng phải người tự do, thời thời khắc khắc bị người ta theo dõi. Cô cứ như vậy chạy đến viện phúc lợi, có phải khiến những người này cũng biết tồn tại của bọn viện trưởng Vương ? Nếu bọn họ biết viện trưởng Vương, bọn họ có phải hay không...

Cô càng nghĩ càng sợ, dùng sức lắc đầu, muốn đánh bay suy nghĩ này ra ngoài.

Thư Tiểu Mãn cũng vọt ra theo, cô chạy tới chỗ Diệp Hiểu Hạ, đi đến bên người cô, cũng hô hấp dồn dập. Cô đưa mắt nhìn chung quanh, vô cùng sốt ruột: "Chị Hiểu Hạ, Bạch Thiên Minh đâu!"

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ đứng thẳng lên, thở dài một hơi, cười khổ một chút: "Chạy mất rồi."

"Chúng ta nhanh đuổi theo đi! Chị đi bên kia, em đi bên này!" Thư Tiểu Mãn chỉ chỉ đường phía nam ý bảo Diệp Hiểu Hạ đuổi bên đó, cô thì đuổi theo bên kia. Cũng không nghĩ tới, bị Diệp Hiểu Hạ kéo lại.

Cô quay đầu, nhìn Diệp Hiểu Hạ, mày liễu dựng thẳng: "Chị Hiểu Hạ, chị kéo em làm gì! Chẳng lẽ chị không muốn đuổi theo hả!"

"Tiểu Mãn, chuyện không đơn giản như vậy." Diệp Hiểu Hạ giật giật khóe miệng.

Thư Tiểu Mãn nhìn biểu cảm muốn nói lại thôi của Diệp Hiểu Hạ, cắn môi suy nghĩ một hồi mới nói: "Chị phải nói toàn bộ cho em! Bằng không em sẽ nói việc này cho viện trưởng !"

"Được rồi, nhưng em phải giữ bí mật, ai cũng không thể nói, đặc biệt là viện trưởng." Diệp Hiểu Hạ nhìn ánh mắt kiên trì của Thư Tiểu Mãn, cuối cùng lựa chọn thỏa hiệp. Cô kéo Thư Tiểu Mãn đi đến nhà ga, hai người lên xe, sau khi Diệp Hiểu Hạ xác nhận hai người giám thị mình không lên xe, mới kéo Thư Tiểu Mãn ngồi ở hang cuối cùng của xe bus.

Nhỏ giọng nói chân tướng đã chỉnh sửa cho Thư Tiểu Mãn. Thư Tiểu Mãn cả kinh nhảy dựng lên: "Chị nói cái gì..." Cô mới vừa đứng lên, thì phát hiện người trên xe vì cô kinh hô mà toàn bộ quay đầu nhìn cô, nhất thời cảm thấy xấu hổ, cô nắm tóc, mang theo chút già mồm át lẽ phải nhỏ giọng nói: "Nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy người ta nghe chuyện xưa nhập thần sao?" Nói xong cô ngồi xuống, không lại quản hành khách khác.

Nhưng là Diệp Hiểu Hạ cười cười với những hành khách khác, tỏ vẻ xin lỗi.

https://thuviensach.vn

"Chị Hiểu Hạ! Chị nói giờ có người tùy thời theo dõi chị?" Thư Tiểu Mãn đè thấp giọng, mang theo một loại kinh ngạc không thể tin: "Trời ạ, đây không phải đang quay phim truyền hình chứ!"

Diệp Hiểu Hạ cười khổ, kỳ thực cô cảm thấy cũng hơi giống phim truyền hình, nhưn, đây là sự thật.

"Vậy vì sao chị không báo cảnh sát?"

Lời này khiến Diệp Hiểu Hạ nhớ tới lần mình vào cục công an, người tiễn Tam gia ra, biểu cảm rạng rỡ, thậm chí tươi cười nịnh nọt, khiến cô thủy chung cảm thấy tam gia này có lẽ quan hệ với cảnh sát cũng vô cùng thân mật, nếu vội vàng báo cảnh sát mà nói...

Thư Tiểu Mãn thấy Diệp Hiểu Hạ nãy giờ không nói gì, không khỏi hơi sốt ruột, lại lôi kéo tay cô lay lay vài cái, khiến cho cô chú ý. Lúc này Diệp Hiểu Hạ mới hồi phục tinh thần lại, cô nói với Thư Tiểu Mãn vẻ mặt sốt ruột: "Tiểu Mãn, em có thể giúp chị một việc không?"

"Giúp cái gì?" Ánh mắt Thư Tiểu Mãn nhẹ nhàng xoay chuyển, toát ra một loại kiên trì cho tới bây giờ chưa từng có.

Một ngày này thời gian qua thật là quá nhanh. Đợi khi Diệp Hiểu Hạ đưa Thư Tiểu Mãn đến trường học bằng giao thông công cộng, tự mình mới kéo thân thể mỏi mệt về nhà. Ngồi trên giường nghỉ ngơi một hồi lâu, cô mới cảm thấy hơi hơi khỏe lại một chút. Tắm rửa một chút, nhìn nhìn thời gian, cô không khỏi thở dài, thời gian thật sự là không thể dung loạn, mới ra cửa một chuyến như vậy, giờ cư nhiên đã sắp mười giờ (tối) rồi.

Vốn muốn đi ngủ, nhưng Diệp Hiểu Hạ nằm trên giường làm thế nào cũng không ngủ được.

Trước không quản tiểu Mãn có thể tìm được Bạch Thiên Minh không, giờ người thu vay nặng lãi chỉ biết mình cô. Mắt thấy thời gian giao tiền

https://thuviensach.vn

tháng này sắp đến, giờ trên tay cô một phân tiền cũng không có, không quản nói như thế nào, nên kiếm tiền trước mới đúng.

Vừa nghĩ như vậy, cô lập tức cảm thấy lòng như lửa đốt, một phút đồng hồ cũng nằm không được, vội vàng bò lên, vào trò chơi.

Mới vừa lên trò chơi, đã nhận được một mật ngữ, nhận lại xem, thấy là Vân Ẩn phát đến, mời cô đi lâu ngoại lâu, nói là có chuyện quan trọng thương lượng.

Chuyện quan trọng thương lượng, nói cũng quá dễ nghe ! Trong lòng Diệp Hiểu Hạ âm thầm tức giận mắng một câu, tại sao từ trong hiện thức đến trò chơi không có một chuyện nào khiến cô hài lòng.

Tuy Diệp Hiểu Hạ vô cùng không muốn có quan hệ gì với Vân Ẩn, nhưng, cô mới vừa login hơn nửa phút lại tìm không thấy cớ thích hợp, đành miễn cưỡng đồng ý chuyện này. Cúp mật ngữ, cô mới vừa đi về phía lâu ngoại lâu hai ba bước, lại nhận được mật ngữ. Cô vừa thấy, nhất thời sững sờ ở tại chỗ.

Mật ngữ này không là người khác, là Không Đồng.

Trong lúc nhất thời, Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy đầu đầy hắc tuyến, hai người này sao có thể cùng nhau phát tin tức cho mình? Bọn họ là cố ý hả ! Cô nhận mật ngữ, còn chưa kịp nói chuyện, Không Đồng đã mở miệng trước, đơn giản là hỏi cô giờ đang ở đâu, hơn nữa mời cô đến bình hồ Thu Nguyệt trà lâu, có việc thương lượng.

Dựa vào, lại tới nữa, lại một chuyện quan trọng thương lượng! Các ngươi không để cho người ta sống hả ! Các ngươi đến cùng có để cho người ta sống không! Diệp Hiểu Hạ thật sự phẫn nộ, vì sao cô nhất định phải làm nhân bánh quy kẹp giữa hai người này chứ! Cô cũng không biết gan ở đâu ra, trực tiếp nói: "Vân Ẩn vừa hẹn tôi đi lâu ngoại lâu, ta đồng ý rồi."

https://thuviensach.vn

Không Đồng tự nhiên biết Vân Ẩn luôn luôn muốn mượn sức Diệp Hiểu Hạ, thực ra anh cũng biết Diệp Hiểu Hạ đã từng gặp Vân Ẩn, chuyện này vốn là một chuyện cách cửa sổ giấy, trong lòng ba người biết rõ ràng, lại ai cũng không chịu trước tiên là phá vỡ. Tuy rằng Không Đồng biết, chuyện này không có khả năng vĩnh viễn như vậy, nhất định sẽ bị đâm phá. Nhưng, nhưng anh thế nào cũng không ngờ, cuối cùng người đâm thủng tầng cửa sổ giấy giữa ba người này là Diệp Hiểu Hạ.

Trong khoảng thời gian ngắn anh không biết nên phản ứng thế nào, sững sờ ở đó.

Diệp Hiểu Hạ thấy anh không có động tĩnh, cũng không biết anh đến cùng đang nghĩ gì. Giờ trong lòng cô hiểu rõ chuyện này còn chưa đùa nghịch rõ ràng đâu, nơi nào còn có tâm trạng có thời gian đi quản Không Đồng đang nghĩ gì. Vì thế đã nghĩ cúp mật ngữ: "Nếu không có chuyện gì, tôi sẽ cúp."

Đúng lúc này Không Đồng lại mở miệng cười nói: "Hiểu Hạ, phiền cô chuyển cáo Vân Ẩn một tiếng, tôi và anh ta thật lâu không cùng uống rượu, một hồi tôi cũng đi qua." Nói xong, cũng không đợi Diệp Hiểu Hạ đáp lời, trực tiếp cúp đối thoại.

Đây là có chuyện gì? Diệp Hiểu Hạ ngây ngẩn cả người, Không Đồng muốn đi gặp Vân Ẩn? Cô nghĩ một hồi, cảm thấy chuyện này mình vẫn là không cần nghĩ nhiều, cũng không cần pha nhiều cảm xúc của mình thì tương đối tốt, vì thế mật ngữ cho Vân Ẩn, chuyển lời của Không Đồng, một chữ cũng không sai.

Phản ứng giống Không Đồng, Vân Ẩn cũng thoáng trầm tư một chút; sau đó mới nói: "Uống rượu quả thật là chuyện làm người ta vui vẻ."

Đây đại khái là bữa cơm xấu hổ nhất mà Diệp Hiểu Hạ ăn trong trò chơi. Hai bên của cô, một bên ngồi hội trưởng công hội lớn nhất Trung Quốc Vân

https://thuviensach.vn

Ẩn, bên kia ngồi là hội trưởng công hội thứ ba Trung Quốc Không Đồng.

Nếu là bình thường, ngồi cùng hai người như vậy ăn cơm uống rượu, Diệp Hiểu Hạ đại khái cảm thấy đây thật sự là một rất tổ hợp có quyền thế, nhưng, giờ cô cũng không cảm thấy như vậy. Thậm chí cô ngồi giữa họ có cảm giác rất kì quái bao vây - như đứng đống lửa, như ngồi đống than.

Tương phản, nhìn hai người khác, giống như đối với không khí như vậy cũng không cảm thấy xấu hổ. Hai người bọn họ giống như là bạn bè đã lâu không gặp, nói chuyện thoải mái, nâng cốc vui vẻ. Chẳng qua, giữa những hàng chữ giọng nói này, thường thường đều đề cao mình một chút.

Cái gì dược sư đại tông sư thứ nhất, cái gì đây là vinh dự toàn bộ bản đồ, cái gì bởi vì cô tồn tại làm thứ hạng của Trung Quốc trong BXH thế giới rất cao. Đều là mấy lời không có tác dụng thực tế, lại làm cho người ta nghe vô cùng kỳ quái vô nghĩa.

Bọn họ nói được nóng hổi, Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy nội tâm phiền muộn không thôi. Chuyện trong hiện thực đã khiến cô sứt đầu mẻ trán, trong trò chơi lại còn biến thành nhân bánh quy kẹp. Cô chỉ là muốn kiếm chút tiền, sao lạu biến thành cục diện như bây giờ.

Càng nghĩ như vậy, trong lòng cô lại càng không thoải mái. Thấy trên bàn có rượu có đồ ăn, cô cũng dứt khoát không quản hai người kia nói gì, tự mình bắt đầu ăn uống.

Hai người Vân Ẩn và Không Đồng ngươi tới ta đi nói không ít, lại là ám chỉ, lại là nói bóng nói gió, đơn giản là muốn Diệp Hiểu Hạ lựa chọn công hội của họ. Nhưng Diệp Hiểu Hạ một bên lại chỉ để ý uống rượu dùng bữa, đối với ám chỉ của bọn họ cũng tốt, dụ hoặc cũng thế, giống nhau không để ý, khiến không khí hơi lạnh xuống.

Hai người nhìn nhau một chút, cuối cùng vẫn là Không Đồng tính nhẫn nại hơi kém một chút, anh ta cười tủm tỉm nhìn Diệp Hiểu Hạ hỏi: "Hiểu

https://thuviensach.vn

Hạ, cô cảm thấy, mấy phương án này cái nào tốt."

Phương án? Phương án gì? Diệp Hiểu Hạ từ đầu tới đuôi không nghe thấy hai người nói gì, giờ bỗng nhiên nghe thấy Không Đồng hỏi như vậy, không khỏi có chút trượng nhị hòa thượng không hiểu. Cô cũng uống rượu hơi nhiều, đã ngà ngà say, vì thế buông chiếc đũa xuống nhếch miệng nở nụ cười với hai người: "Phương án? Hai người nói phương án hả! Tôi nhớ tới chút chuyện."

Hai người Vân Ẩn và Không Đồng hơi kinh ngạc, không nói gì, chỉ nhìn Diệp Hiểu Hạ. Lại thấy cô nhẹ nhàng vỗ tay một cái, một người đàn ông mặc trang phục màu đen anh khí đứng bên người Diệp Hiểu Hạ.

Đây, đây, đây là ảnh vệ!

Hai người đều là nhân vật số một số hai trong trò chơi bản đồ Trung Quốc, đương nhiên đối với loại NPC siêu cao cấp trí năng như ảnh vệ này có chút hiểu biết, đương nhiên cũng từng có ý tưởng đi tìm một người. Nhưng, khi loại chỉ xuất hiện trong truyền thuyết siêu cấp cực phẩm này ở trước mặt, một loại đánh vào thị giác, rung động đến tâm hồn, quả thực không thể dùng ngôn ngữ miêu tả.

Chỉ thấy ảnh vệ kia buông khóe mắt xuống, ôm hai tay, cúi đầu cung kính hành lễ với Diệp Hiểu Hạ: "Chủ nhân, có gì phân phó."[rin: Tiểu Ngũ à, anh làm màu quá]

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Sao Anh Biết Tôi Không Có?

Đồ ăn trên bàn đã hết, bầu rượu còn thừa lại bị Diệp Hiểu Hạ gắt gao cầm chặt trong tay, thường thường đổ vào miệng một ngụm.

Trên bàn bát tiên gỗ hoàng dương khắc hoa kia giờ bày hơn mười loại dược phẩm, trong đó lấy dược phẩm bổ huyết và bổ lam cao cấp làm chủ. Dược phẩm này cần phải do dược sư đạt tới cấp tông sư trở lên mới thành cao cấp và cấp đặc biệt, ở trên chợ, hoặc nói trong trò chơi lúc này, còn chưa từng có người gặp qua.

Diệp Hiểu Hạ nhìn vẻ bình tĩnh của hai người Vân Ẩn và Không Đồng, thực ra đã kích động không thôi, tâm trạng phiền muộn ban đầu của cô hình như hơi hơi có một chút an ủi.

Cô lắc lắc đầu đã mơ mơ màng màng nói: "Dược phẩm này là số lượng có hạn, tôi trữ hàng cũng không nhiều, hai người tính toán ra giá bao nhiêu mua?"

Vấn đề này thoạt nhìn lỗ mãng liều lĩnh, thực tế lại vô cùng gặp may, chẳng những dời đi ép hỏi của hai người với Diệp Hiểu Hạ, càng là khiến hai người sinh ra ý nghĩ thu mua tất cả dược phẩm cấp cao và cấp đặc biệt này.

Hai người này thoạt nhìn rất thân, nhưng cũng là quan hệ đối thủ, tự nhiên nhìn không được đối phương ăn toàn bộ dược phẩm, đề nghị một người một nửa đoán chừng giữa hai người cũng không thể thực hiện được. Hơn nữa hai công hội này đều là công hội lớn, vì sự phát triển của công hội,

https://thuviensach.vn

chút tiền thuốc này bọn họ căn bản không để ý. Cho nên, khi ra giá, chỉ có cao hơn Diệp Hiểu Hạ đoán trước, tuyệt sẽ không thấp.

Đương nhiên, Diệp Hiểu Hạ căn bản cũng không lo lắng vấn đề hai người họ liên hợp lại chèn ép giá dược phẩm của cô, muốn hỏi vì sao cô có tự tin này, thực ra chỉ có một chút.

Trung Quốc đâu phải chỉ có hai công hội bọn họ, không phải sao?

Tuy rằng phần đông dược phẩm trên bàn này khiến Vân Ẩn và Không Đồng tâm động không thôi, nhưng hai người cũng là không xúc động đến múc lập tức muốn thu mua những dược phẩm này. Nhìn những thứ này, bọn họ càng sinh ra ý nghĩ nhất định phải khiến Diệp Hiểu Hạ đứng về công hội của mình. Vì thế, một vòng lục đục mới cứ như vậy mở màn.

Gương mặt Diệp Hiểu Hạ đã khổ thành mướp đắng, sao lại thế này? Cô lấy những dược phẩm này ra cũng không thể làm cho bọn họ buông tha bản dụ dỗ đe dọa cô ? Còn có thế đạo không. Cô càng nghĩ càng giận, trong ngực phảng phất đốt lên một ngọn lửa, cũng không biết là do chuyện ban ngày, hay do vừa rồi uống nhiều rượu. Cô vỗ mạnh lên bàn, lung lay thoáng động đứng lên, nhìn hai người đàn ông vẫn còn lải nhải kia, hô to một tiếng: "Đều câm miệng cho tôi!"

Một tiếng này đúng là dùng được, hai người đàn ông vừa rồi vẫn còn thảo luận không nghỉ giờ phút này ngậm miệng lại, ánh mắt chuyển hướng dừng trên Diệp Hiểu Hạ ở giữa hai người. Chỉ thấy mặt cô đỏ ửng, bước chân bất ổn, lại thường thường ợ ra hơi rượu, thì biết cô đã uống say .

Tục ngữ nói đúng, có đạo lý cũng đừng lý luận với kẻ say xỉn, huống chi đứng trước mặt vẫn là một cô gái uống say.

"Nói nhiều như vậy làm chi!" Diệp Hiểu Hạ cảm thấy mình đứng rất ổn, chỉ là do căn phòng này cứ xoay chuyển mãi, xoay chuyển làm cô thật không thoải mái. Vì thế hai tay cô chống hai bên bàn, chỉa chỉa Vân Ẩn lại

https://thuviensach.vn

chỉa chỉa Không Đồng, ợ một tiếng rồi nói tiếp: "Cái gì mà phát triển tốt? Cái gì mà tình nghĩa sâu ! Liên quan gì đến tôi! Hai người các ngươi cho rằng mình là hội trưởng công hội lớn, là có thể xem tôi như đống bùn niết đi nắn lại sao ! Hôm nay tôi nói cho các người biết ! Chị mày không hầu hạ !"

Cái này so với Diệp Hiểu Hạ bình thường thật đúng là như hai người khác nhau, chẳng những không phân rõ phải trái, hơn nữa nói chuyện cũng không xuôi tai, khiến sắc mặt hai người đều hơi hơi xấu hổ. Không Đồng vội vàng lôi kéo cánh tay cô, muốn đỡ cô ngồi xuống: "Hiểu Hạ, Hiểu Hạ, có cái gì từ từ nói, ngồi xuống trước."

Cũng không nghĩ tới, Diệp Hiểu Hạ bỗng nhiên giãy ra, cô nhìn về phía Không Đồng ồn ào: "Không Đồng ! Anh không cần làm như quan hệ của chúng ta thân thiết lắm vậy, tuy rằng tôi là người Danh Môn, nhưng anh đừng cho là tôi không biết chút tâm tư nhỏ này của anh! Anh không phải là sợ tôi bán trang bị cho Vân Ẩn hoặc là công hội khác sao? Tôi vọt tới đại tông sư dược sư Danh Môn có cho tôi một cọng thảo dược nào không ? Giờ còn nói cái gì tôi là kiêu ngạo của các người, ngạo em gái anh!"

Không Đồng vừa nghe lời này, sắc mặt hơi hơi đổi đổi, hơi không nhịn được, hắn ngồi ở một bên cố gắng nhếch miệng, dưới ánh mắt ôn nhuyễn như gió của Vân Ẩn kia, sắc mặt có vài phần khó coi.

"Còn có anh!" Nói xong Không Đồng, Diệp Hiểu Hạ lại chỉ vào Vân Ẩn bắt đầu kể khổ: "Đừng nhìn anh cười giống như Phật Di Lặc, thực ra cũng không phải người tốt gì! Cư nhiên phái đệ nhất cao thủ đến 'mời' tôi đi công hội các anh! Nếu tôi nói không đi, anh có phải muốn bảo hắn chân trời góc biển đuổi giết tôi không ?"

"Hiểu lầm, đây là hiểu lầm." Vân Ẩn bị Diệp Hiểu Hạ nói như vậy, sắc mặt cũng có chút xấu hổ, hắn vội vã lắc đầu mỉm cười, muốn tiêu trừ ấn tượng không tốt của mình ở trong lòng Diệp Hiểu Hạ.

https://thuviensach.vn

"Cái gì hiểu lầm không hiểu lầm." Diệp Hiểu Hạ lại nhấc bầu rượu lên miệng uống một ngụm, tư vị uống rượu này thật tốt, giống như cái gì cũng quên. Còn có thể mơ thấy mắng Vân Ẩn và Không Đồng, đúng là chuyện tốt.

Ợ một tiếng, Diệp Hiểu Hạ quăng bầu rượu đã rỗng tuếch sang một bên, nhìn hai người cười rộ lên: "Các người không phải là muốn tôi gia nhập công hội các người sao? Luyện dược cho công hội của các người sao?" Nói đến chỗ này, tươi cười trên mặt cô biến mất, đứng thẳng lên, lạnh lùng hừ: "Hôm nay, chị mày nói rõ ràng cho hai đứa mày biết, điều đó không có khả năng! Chị mày bên nào cũng không đi! Chị mày, chị mày..."

Trong lúc nhất thời đầu óc Diệp Hiểu Hạ hơi hồ đồ, bỗng chốc quên mình muốn nói gì, chỉ mơ mơ màng màng nhìn nhìn hai người.

"Cô muốn thế nào?" Tuy Vân Ẩn bị mắng, nhưng thấy Diệp Hiểu Hạ thành dạng này, cũng cảm thấy buồn cười, một chút cũng không giận. Phảng phất chuyện vừa rồi không tồn tại, ngược lại cười tủm tỉm chậm rì rì hỏi.

Không Đồng tự nhiên muốn so sánh với Vân Ẩn, hắn cũng tạm thời buông xuống chuyện vừa rồi, nhìn Diệp Hiểu Hạ say khướt hỏi: "Đúng vậy, cô muốn thế nào?"

"Tôi muốn tự thành lập một công hội!" Cuối cùng Diệp Hiểu Hạ nhớ lại mình muốn làm gì, nói rất có khí phách.

Lời này khiến hai người ngẩn người, sau đó hai người đều nhịn không được nở nụ cười. Không Đồng nhắc nhở cô: "Hiểu Hạ, tạo công hội là phải có lệnh bài công hội, cô có sao?"

Diệp Hiểu Hạ nhìn khuôn mặt tươi cười của hai người, lại cười lạnh vài tiếng, thò tay vào túi lấy lệnh bài công hội ra, đặt trên bàn, lớn tiếng nói: " Sao các người biết tôi không có!"

https://thuviensach.vn

Trên bàn bát tiên gỗ hoàng dương khắc hoa, đặt một cái lệnh bài ánh vàng rực rỡ. Tuy không được Diệp Hiểu Hạ đồng ý, thì không thể cầm nó tinh tế quan sát, nhưng vẫn như cũ có thể nhìn thấy thuộc tính của nó.

Không sai, đây là lệnh bài công hội, là thứ mà ba công hội lớn tha thiết ước mơ!

"Vân Ẩn, bên Chăm sóc khách hang (CSKH) trả lời, sau khi quái vật công thành tử vong, chỉ có 50% bạo dẫn lệnh bài công hội, giờ còn biết được không phải mỗi quái vật công thành của quốc gia đều bạo ra lệnh bài ." Liễu Du Trần vừa mới nhận được tin tức thì lập tức phát ra mật ngữ với Vân Ẩn.

Nhưng Vân Ẩn không trả lời hắn. Bởi vì giờ cả đầu Vân Ẩn đều là lệnh bài công hội gần trong gang tấc vừa rồi.

Hóa ra bạo dẫn cái này cũng không cao, như vậy quái công thành của Trung Quốc cũng không có ra lệnh bài sao? Nhưng lệnh bài của Diệp Hiểu Hạ từ chỗ nào đến ?

Không Đồng ngồi ở Vân Ẩn đối diện bỗng nhiên khẽ cười một tiếng: " Luyện Dược Sư Đại tông sư, ảnh vệ, lệnh bài công hội, Diệp Hiểu Hạ ơi Diệp Hiểu Hạ, trên người cô đến cùng còn có bao nhiêu thứ áp đáy hòm."

Vân Ẩn hơi ngừng lại, không sai, cô từng biến mất hai mươi ngày. hai mươi ngày này ngay cả Yến tử lâu cũng tìm hiểu không ra, Tố cũng nói không nên lời nguyên nhân, mà chính cô càng là một chữ cũng không nói. Nhưng trong hai mươi ngày này, cô chẳng những cấp bậc đột nhiên tăng mạnh, luyện dược đến cấp đại tông sư, lại có được ảnh vệ, giờ lại nhiều một cái lệnh bài công hội cũng không có gì không thể.

Hai mươi ngày này đến cùng cô đi đâu?

https://thuviensach.vn

"Hội trưởng, Diệp Hiểu Hạ kia đi ra từ lâu ngoại lâu, chúng ta có cần đi theo cô ta không ?" Ngay khi hai người còn đắm chìm trong một loạt rung động vừa rồi thì, thám tử công hội của bọn họ phát mật ngữ đến hỏi.

Mật ngữ này phảng phất nhất ngữ bừng tỉnh người trong mộng, khiến hai người nhảy dựng lên, bọn họ vẫn còn làm gì! Ngẩn người cái gì chứ!

"Tôi nhớ tới trong công hội có việc gấp, bữa tính lên tôi là được, tôi cáo từ trước." Vân Ẩn chắp tay với Không Đồng, người đã vọt ra tới ngoài cửa.

"Cũng vậy, qua mấy ngày, tôi nhất định mời lại anh." Không Đồng vừa trả lời vừa theo ra tới cửa.

Hai người gật gật đầu, khẽ cười, sau đó một trước một sau chạy vội từ lâu ngoại lâu xuống. Bọn họ vừa cấp tốc chạy, vừa không quên phát tin tức trong công hội.

"Nhanh chóng tìm Diệp Hiểu Hạ! Tài vật lập tức đuổi theo, dù xài bao nhiêu tiền nhất định phải mua được lệnh bài trên tay cô!"

Trong tay dược sư Đại tông sư Diệp Hiểu Hạ cư nhiên có lệnh bài công hội ! ! uy lực nổ mạnh của chuyện này tuy không thể so với hai quả bom nguyên tử Nagasaki, nhưng cũng khiến người trong hai công hội lớn nổ tung. Phàm là người trong đế đô buông chuyện trong tay, bắt đầu nơi nơi tìm Diệp Hiểu Hạ.

Ngay khi người trong hai công hội đoàn cơ hồ lật đế đô lên, người khởi xướng là Diệp Hiểu Hạ đang ở trong ngõ nhỏ cách vách lâu ngoại lâu cong thắt lưng điên cuồng nôn một trận, rượu này quả nhiên không phải thứ tốt, uống nhiều khó chịu đòi mạng. Tiểu Ngũ bịt mũi đứng bên cạnh Diệp Hiểu Hạ vẻ mặt ghét bỏ nói: "Mệt tôi vừa rồi cho cô mặt mũi như vậy, cô có thể đừng mất mặt như vậy hay không? Nếu để cho người khác đã biết cô cư nhiên ở trong này làm chuyện dọa người như vậy, cả đời này của tôi có còn sống được không?"

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ xoa xoa miệng, ngẩng đầu nhìn tiểu Ngũ: "Anh lại nói nhiều một câu, tôi khiến cho anh lúc này không cần sống."

Tiểu Ngũ khinh thường hừ hừ mũi, nhắc nhở cô: "Cô thành dạng này còn có thể đi tạo công hội sao?"

"Có thể! Tôi nhất định phải đi, dù thế nào cũng phải đi!" Tuy đầu Diệp Hiểu Hạ tỉnh tỉnh mê mê, nhưng chuyện này luôn luôn không quên, chặt chẽ ghi tạc trong lòng !

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Công Hội Thứ Nhất

Tiểu Ngũ thở dài, nhịn không được thấp giọng mắng vài câu. Nhắm hai mắt lại mặc niệm vài câu, dưới chân anh lập tức sáng lên một ánh sáng ám ách, có một cây phi kiếm nhiễm khói đen hiện ra dưới chân anh. Anh vươn tay với Diệp Hiểu Hạ, oán hận nói: "Đi lại! Cô gái chết tiệt! Tôi nói cho cô biết tôi thấy cô đáng thương mới mang co6 đi ! Tuyệt đối không có ý tứ muốn thừa nhận cô."

Diệp Hiểu Hạ cười hắc hắc, thực ra bây giờ trong đầu cô giống như tương hồ, chuyện xảy ra lúc này đều khiến phân không ra là ảo hay thực.

Đế đô ban đêm càng đẹp đẽ hơn ban ngày, khắp nơi nơi đều là ngọn đèn, từ trên cao nhìn xuống, như là một viên đá quý khổng lồ, lóe ra màu sắc rực rỡ. Diệp Hiểu Hạ còn chưa thưởng thức đủ phong cảnh như vậy, đã dừng trước một tòa đại điện, tiểu Ngũ túm cô thất tha thất thểu đi vào nơi kim bích huy hoàng kia.

Trong lúc mơ mơ màng màng nửa mơ nửa tỉnh: ở giữa, Diệp Hiểu Hạ tiêu ba ngàn kim tệ và một lệnh bài công hội, thành lập một công hội tên là "Cửu Trọng Thiên". Sau đó cô lập tức logout ngủ, căn bản không có cơ hội nhìn thấy hỗn loạn và thét chói tai trên thế giới.

【 hệ thống thông báo 】: Chúc mừng bản công hội thứ nhất Cửu Trọng Thiên của bản đồ Trung Quốc thành lập, thưởng cho hội trưởng công hội Diệp Hiểu Hạ 100 điểm danh vọng trong tất cả thành thị của Trung Quốc, cũng mở ra hệ thống thuộc tính huy chương công hội.

https://thuviensach.vn

【 thế giới 】Ngọc Mễ Gia Đường: oa! Trung Quốc chúng ta cũng có công hội thành lập kìa! Tôi còn tưởng rằng lần này chúng ta không hay ho không rớt lệnh bài, cho nên không có công hội!

【 thế giới 】 Hồi Phong Vũ Liễu: ? ? ? ? Không phải Sát thành lập công hội thứ nhất? Cũng không phải Trần Ai Lạc Định? Cũng không phải Danh Môn? ? ? ? Cửu Trọng Thiên này là từ chỗ nào toát ra vậy ! !

【 thế giới 】 Luyến Thương: Diệp Hiểu Hạ là ai vậy?

【 thế giới 】Khinh Khinh Phi Tẩu: Dựa vào! Anh cũng quá không chú quan diễn đàn mở rồi ! Diệp Hiểu Hạ dược sư đại tông sư duy nhất trong trò chơi!

【 thế giới 】 Luyến Thương: Dược sư đại tông sư thành lập công hội thứ nhất... Mặt trời ơi! Còn có thiên lý không! Cô có phải người không!

【 thế giới 】Hồi Mâu Túy Khuynh Thành: Tôi nhớ Diệp Hiểu Hạ này là người của Danh Môn mà? Sao bây giờ thành lập lại không là công hội Danh Môn chứ ?

【 thế giới 】Minh Mị Khai Tại Trạm Lam: Quả nhiên là thay đổi bất ngờ, thế sự khó liệu, lần này người mở ván bài đặt tam đại công hội thành lập công hội thứ nhất thua thảm !

【 thế giới 】 Ngạo Tước Nam Kỵ: Oa! Tôi cá là là khác ! Cửu Trọng Thiên uy vũ! Diệp Hiểu Hạ uy vũ! Còn tưởng rằng phải bồi thường chết luôn chứ !

【 thế giới 】Mễ Mễ Tiểu Mễ: Không phải đâu! Tôi muốn nhập hội ! Diệp Hiểu Hạ này sao không ở tuyến vậy !

...

https://thuviensach.vn

Không giống với thế giới đang hỗn loạn, trong phòng hội nghị của cao tầng tam đại nghiệp đoàn tràn đầy im lặng kì lạ. Trong đó Danh Môn là nhất, gương mặt của Không Đồng sắp biến thành Bao công, toàn bộ cao tầng không có ai dám nói chuyện, một đám cúi đầu, nhìn mũi chân của mình, hi vọng một hồi sẽ không bị đại BOSS điểm danh.

Lúc này Không Đồng rất muốn giết người. Rõ ràng lệnh bài này và Dược sư đại tông sư đều ở trong công hội của mình, căn bản như lấy đồ trong túi, là chuyện nắm chắc, sao bây giờ lại phát triển thành thế cục như vậy? Suy cho cùng, không thoát được can hệ với Vân Ẩn ! Anh tức giận đến cơ hồ sắp cắn đứt răng cấm, lại hối hận ngay từ đầu mình không đủ coi trọng Diệp Hiểu Hạ, lại tức giận Vân Ẩn làm rối loạn, cuối cùng phẫn nộ Diệp Hiểu Hạ lập trường bất ổn.

"Không Đồng, bây giờ..." Dưới ánh mắt của tất cả các thành viên cao tần, cuối cùng Phẩm Hồng thở dài một hơi, lấy tư thái anh dũng hy sinh đối mặt với Không Đồng như núi lửa bên cạnh.

"Đợi cô ta login, lập tức liên hệ với cô ta nói chuyện mua thuốc, chuyện này tuyệt đối không thể để Sát đoạt tiên cơ!" Gương mặt Không Đồng đen thui, đứng lên, bỏ lại một phòng đầy người đi ra ngoài.

Vân Ẩn ngồi ở trong thuyền, nhẹ nhàng khảy cầm huyền, bên môi mang theo một chút ý cười ấm áp. Hoàn toàn khác với đám cao tầng áp suất thấp trong khoang thuyền.

"Vân Ẩn, bây giờ anh còn có tâm tư đánh đàn."

"Vì sao không có?" Vân Ẩn cười đến đẹp mắt: "Dù sao Danh Môn cũng không chiếm được tiện nghi, ít nhất ở điểm này chúng ta thắng." Anh dừng ngón tay, ngẩng đầu nhìn Liễu Du Trần, hơi hơi thu liễm tươi cười: "Đợi khi cô ta login, lập tức liên hệ cô ta nói chuyện mua thuốc, cô ta từng nói dược trong tay cũng không nhiều."

https://thuviensach.vn

"Được!"

Nhất Bộ Giang Hồ ngồi trên chủ vị nhịn không được cười ha ha lên: "Chắc chắn là Sát và Danh Môn chó cắn chó miệng đầy lông, làm Diệp Hiểu Hạ kia tức giận, người ta mới tự đi thành lập công hội. Hai tên SB này đúng là tiền mất tật mang." Sau đó anh lại không khỏi thở dài: "Diệp Hiểu Hạ này đúng là tốt số, lệnh bài công hội từ đâu đến chứ ?"

"Giang Hồ, chuyện mua thuốc đã sắp xếp xong, Diệp Hiểu Hạ vừa login lập tức liên hệ với cô ấy !"

Diệp Hiểu Hạ căn bản không biết mình nhất thời xúc động hội lại nhấc lên biến hóa nghiêng trời lệch đất trong bản đồ Trung Quốc như vậy, nếu cô sớm biết sẽ như vậy, chắc chắn sẽ không làm như vậy.

Thực ra, nói đúng ra, bởi vì ở trong trò chơi uống nhiều rượu lắm, khiến đầu óc Diệp Hiểu Hạ trong hiện thực cũng dính như hồ, trạng thái say rượu. Thẳng đến sáng sớm hôm sau cô cũng không ý thức được bản đêm qua mình làm gì trong trò chơi, chỉ cho rằng mình mơ một giấc mơ quá mức ly kỳ thôi.

Ngồi trên giường, Diệp Hiểu Hạ nắm lấy tóc rối bời, nhịn không được nhớ lại, đêm qua đúng là mơ đẹp, cô cư nhiên có thể chỉ cao ngạo ngẩng đầu chỉ vào mũi Vân Ẩn và Không Đồng mà mắng chửi, thật là quá đã ghiền! "Mộng đẹp" như vậy khiến tâm trạng cô cực tốt, thậm chí hạ quyết tâm sau này nếu xuất hiện trạng thái bị hiếp bức cũng có thể lấy hung hãn như vậy ra dùng một chút.

Rửa mặt xong vào trò chơi, Diệp Hiểu Hạ chưa đóng mật ngữ lập tức liền nổ tung, giống như nổi điên vang không ngừng! Cô không hiểu ra sao, đây là thế nào? Thật sự không chịu nổi phiền phức này, cô thật vất vả đóng mật ngữ lại, lại nghe thấy hệ thống không ngừng thông báo, hộp thư của cô đã đầy, mời mau chóng thanh lý.

https://thuviensach.vn

Thẳng đến khi mở ra hộp thư, thẳng đến khi bị thư giống như tuyết rơi bao phủ, Diệp Hiểu Hạ mới ý thức được có chuyện gì không đúng. Sau khi cô xem qua mấy phong thư, lập tức ngồi dưới đất khóc không ra nước mắt.

Trời ạ, chuyện ngày hôm qua căn bản không phải nằm mơ! Tất cả là đều là do cô uống say rồi làm ra, cô thật sự mắng Vân Ẩn và Không Đồng, cô thật sự vỗ bàn bỏ đi, đáng sợ nhất là... Cô thật sự thành lập công hội.

Trời ạ! Xem xem cô tên bại gia tử này đến cùng làm gì! Bây giờ tam đại công hội đều muốn cái lệnh bài công hội này, cô căn bản có thể chào giá cố định, thi triển công phu sư tử ngoạm. Nói không chừng có thể trực tiếp trả hết nợ!

Nhưng bây giờ... Diệp Hiểu Hạ lăng lăng nhìn thuộc tính của nhân vật mình có thêm công hội.

Công hội: Cửu Trọng Thiên.

Hội trưởng: Diệp Hiểu Hạ.

Số lượng thành viên: 1/300.

Mà trong túi ngày hôm qua còn có ba ngàn sáu trăm kim, giờ chỉ có sáu trăm kim ... Cô đến cùng là tạo nghiệt gì ! Không cầm cái lệnh bài kia kiếm tiền còn chưa tính, sao có thể tiêu mất ba ngàn kim trên người chứ ! Sao cô lại trong lúc say rượu làm chuyện hồ đồ như vậy chứ ! Diệp Hiểu Hạ ngồi cạnh hộp thư ngoài đại sảnh thành chủ đế đô, hận không thể trực tiếp tìm khối đậu hủ đâm đầu chết.

Thế sự khó liệu, hiện thực căn bản không cho Diệp Hiểu Hạ cơ hội như vậy. Cũng không biết người đến người đi trên đường là ai hô lên: "Đây không phải Diệp Hiểu Hạ sao? !"

https://thuviensach.vn

Con người có một thói quen, khi có người kêu tên của mình, sẽ theo bản năng ngẩng đầu nhìn. Diệp Hiểu Hạ cũng không ngoại lệ, ngay lúc ngẩng đầu nhìn theo tiếng, thì phát hiện người trên đường cư nhiên như thủy triều tuôn lại, lập tức chôn vùi cô.

"Diệp Hiểu Hạ! Thêm tôi vào công hội đi!"

"Tôi cũng muốn nhập hội! Thêm tôi đi!"

"Còn có tôi, còn có tôi! Tôi đã cấp sáu mươi, thêm tôi đi!"

"..."

Diệp Hiểu Hạ chưa từng chật vật như vậy, cô căn bản cũng không biết bò ra từ dưới chân ai, chui ra khỏi đám người giống như thủy triều kia, cô lập tức nghiêng ngả chao đảo đứng lên, bỏ chạy. Mà những người chơi kia căn bản là không cho cô có cơ hội thở dốc, lập tức đã kêu hô đuổi theo cô chen chúc mà đi.

"Đời này tôi chưa từng thấy nhiều người như vậy đồng thời đuổi theo một người!" Tiểu Ngũ không biết xông ra từ lúc nào, không giống với Diệp Hiểu Hạ cơ hồ chạy tắt thở, anh thoải mái không tự chủ nghiêng về một phía nhìn mặt những người đông nghìn nghịt đằng sau, cười đến thật đáng đánh đòn.

Diệp Hiểu Hạ ngay cả thở cũng khó khăn, bằng không nhất định phải hung hăng đánh tên ảnh vệ này một chút.

Cô nín thở chạy như điên, thấy bên cạnh có lối rẽ lập tức chui vào, chạy trong ngõ nhỏ, chạy chạy, bỗng nhiên từ trong một ngõ nhỏ vươn ra một bàn tay, một phen bắt được cánh tay cô, che miệng cô túm cô vào trong cái hẻm nhỏ kia.

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ kinh hãi, sử dụng tay chân bắt đầu giãy dụa, còn dùng sức cấp nháy mắt với tiểu Ngũ đang thảnh thơi thảnh thơi, để anh nghĩ cách cứu viện mình.

Tiểu Ngũ quay đầu, làm bộ như không thấy một màn này, điều này khiến Diệp Hiểu Hạ càng giận, nén không được lửa giận thiêu đốt. Nhưng sau khi người che miệng cô kia lại nhẹ nhàng nói một câu, khiến kinh sợ và tức giận của cô lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi .

Anh nói: "Hiểu Hạ, sức chịu đựng của cô thật cao, chạy nửa ngày như vậy bây giờ còn sức giãy dụa?"

Diệp Hiểu Hạ quay đầu nhìn, vừa mừng vừa sợ, có cảm giác kích động tha hương gặp bạn cố tri, nếu không phải người nọ cho cô một tư thế im lặng, cô cơ hồ muốn kêu ra tiếng.

"Thiêu Đăng! Là anh sao! Tôi còn tưởng là sắc lang đó!" Diệp Hiểu Hạ đè thấp giọng, vui vẻ vô cùng.

Tiểu Ngũ nghe thấy lời này, không chút khách khí cười ra tiếng: "Sắc lang nhà ai không kiêng ăn như vậy?" Đương nhiên, anh nói lời này xong thì được kết quả là Diệp Hiểu Hạ bay lên đá một cái.

Túy Lí Thiêu Đăng kéo cô ngồi xổm trong ngõ nhỏ, nhìn đám người chạy qua hẻm nhỏ, nhỏ giọng nói: "Cô vừa login tôi lập tức phát đối thoại cho cô, nhưng cô lại đóng đối thoại, tôi nghĩ có thể là người mật cô nhiều lắm, nên cô đóng. Sau đó tôi đi tìm cô, không nghĩ tới không tìm được người, nhưng lại thấy cô té bò ra từ trong đám người, sau đó chạy trối chết, mới đi theo."

"Nếu không có anh tôi thật sự cũng bị bọn họ bắt được ." Diệp Hiểu Hạ vỗ ngực hô to mạo hiểm: "Trời ạ, điều này sao giống như đóng phim !"

https://thuviensach.vn

"Ai nói không phải! Dược sư Đại tông sư và thành lập công hội, dù là cái nào vào lúc này cũng đủ kinh người, mà cô một người sở hữu hai cái, cô muốn người khác như thế nào?"

Nói đến cái này Diệp Hiểu Hạ chuyện vừa mới quên nảy lên trong lòng, vẻ mặt cô bi thương:

"Trời, đừng nói chuyện này, tôi hối hận đến xanh ruột."

Túy Lí Thiêu Đăng khó tránh khỏi hỏi vì sao, Diệp Hiểu Hạ đã nói chuyện ngày hôm qua say khướt thế nào, mắng chửi người thế nào, xúc động là ma quỷ thế nào toàn bộ nói một lần. Cô cầm lấy tóc mình, hối hận đến tim nhỏ máu: "Anh nói, tôi có phải heo không? Giờ tôi thiếu tiền a, cái lệnh bài kia có thể đổi bao nhiêu tiền chứ."

Nghe Diệp Hiểu Hạ nói xong chuyện ngày hôm qua, Túy Lí Thiêu đăng ha ha cười, anh lấy một bình rượu từ trong túi ra, quơ quơ trước mặt cô: "Cô có cần lại uống một chút không?"

Diệp Hiểu Hạ trừng anh: "Không cần! Đời này cũng không uống rượu nữa."

Túy Lí Thiêu Đăng uống một ngụm rượu, bí hiểm nở nụ cười: "Thực ra chuyện này cũng không phải chuyện xấu gì."

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Cuộc Sống Chỉ Là Giải Quyết Phiền Toái

Xây công hội tốt!

Muốn có người tiền hô hậu ủng hả? Vậy thì xây dựng công hội đi!

Muốn vừa login lập tức có người hỏi han ân cần không ? Vậy thì xây dựng công hội đi!

Muốn nghiêm chỉnh có cơ hội có thể tìm kiếm lợi ích trong hoạt động của công ty sản xuất chứ gì ? Vậy thì xây dựng công hội đi !

Diệp Hiểu Hạ cau mày nhìn nước miếng bay tứ tung Túy Lí Thiêu Đăng, tuy rằng anh liệt kê nhiều ưu điểm của công hội như vậy, nhưng, cô cảm thấy mấy ưu điểm đối với cô mà nói, đâu có cái nào có thể dựa vào đâu ?

"Sao vậy ? Dáng vẻ của cô thoạt nhìn thật không cho là đúng?" Túy Lí Thiêu Đăng uống một ngụm rượu, nhìn gương mặt Diệp Hiểu Hạ rõ ràng viết mấy chữ "Lão nương khó chịu" thì nhếch môi nở nụ cười.

"Với mấy chuyện này đó tôi cũng không cảm thấy hứng thú, cái loại vạn người chú ý này, cho tới bây giờ cũng không phải theo đuổi của tôi, tôi chỉ nghĩ..."

Lời của cô còn chưa nói xong, đã bị Túy Lí Thiêu Đăng đánh gãy : "Đúng rồi đúng rồi, cô chỉ là muốn kiếm tiền." Nói xong anh hít — một hơi

https://thuviensach.vn

: "Người xưa nói quả không sai, nữ nhân quả nhiên là tóc dài kiến thức ngắn."

Tiểu Ngũ ở một bên ôm hai tay tựa vào tường, vừa nghe lời này lập tức gật đầu theo, xem ra là cực kì đồng ý cách nói của Túy Lí Thiêu Đăng.

"Các người có phải muốn chết không ?" Diệp Hiểu Hạ liễu mi dựng thẳng, nghiến răng nghiến lợi gắt gao nắm tay lại, phảng phất chỉ cần này hai vị này gật đầu, như vậy hai vị này lập tức đầu thân hai nơi, máu tươi đương trường.

Chỉ là, uy hiếp của cô căn bản không tạo thành ảnh hưởng gì, chỉ thấy Túy Lí Thiêu Đăng vừa cười đến thoải mái, vừa không chút hoang mang nói : "Cô cho là những hội trưởng công hội lớn phí sức như thế cố gắng thành lập công hội chỉ vì phong cách sao?"

Đối với đề tài này Diệp Hiểu Hạ không có quyền lên tiếng, cô một người chơi võng du chưa vượt qua hai tháng, đâu biết đâu công hội vận hành thế nào, đâu biết công hội đến cùng có lợi hại gì. Vì thế cô thông minh không mở miệng, chỉ nhìn Túy Lí Thiêu Đăng nhíu mày, ý bảo anh tiếp tục nói tiếp.

"Trên thế giới này không có người nào tình nguyện vô duyên vô cớ làm không công, cái gọi là phong cách thực ra chỉ là sau khi công hội lớn mạnh tự nhiên sẽ có - một loại thuộc tính rác." Túy Lí Thiêu Đăng uống một ngụm rượu, mặc cho rượu nóng bỏng từ đầu lưỡi chui vào trong bụng, gương mặt anh hiện ra trào phúng nhàn nhạt: "Khai cương thác thổ, công thành đoạt đất tự nhiên là hùng tâm khát vọng của hội trưởng rất nhiều công hội, là một loại mà nam nhân theo đuổi, nhưng, công hội cũng không chỉ có là một kiểu chơi đùa này. Công hội mà, nói đến cùng cũng là kiếm tiền ra thôi."

https://thuviensach.vn

"Hả?" Diệp Hiểu Hạ có chút nghĩ không rõ ý tứ chân chính trong lời nói của Túy Lí Thiêu Đăng, chỉ là lý giải theo mặt ngoài: "Ý của anh là nói công hội kiếm ra tiền sao?"

Trên mặt của cô tràn đầy ánh sáng kinh ngạc, trong ngõ nhỏ cũng không sáng ngời này vậy mà có vẻ xinh đẹp như thế. Khóe miệng Túy Lí Thiêu Đăng nhịn không được cong lên, hình thành một đường cong đẹp mắt, chậm rãi nuốt xuống tất cả những u ám thuộc về công hội kia. Anh chỉ nhìn ánh sáng trên mặt Diệp Hiểu Hạ cười nhẹ: "Có thể nói như vậy."

Một người khó được nhất là mở lòng. Đã đặt ra như vậy, nếu kết quả như vậy có thể khiến cô vui vẻ, như vậy là được rồi. Về phần khác những thứ không sáng rọi khác, dưới niềm vui như vậy lại là cái gì chứ?

Huy chương công hội là có thuộc tính. Nhưng, chỉ giới hạn công hội lớn duy nhất trong bản đồ, thuộc tính huy chương là mới bắt đầu là thêm 5 điểm tất cả thuộc tính nhân vật, thuộc tính này có thể thăng cấp, nhưng cũng sẽ theo môn quy công hội lớn nhỏ mà dễ dàng thay đổi chủ nhân. Nói cách khác, nếu giờ xuất hiện thêm một công hội thứ hai, như vậy thứ thuộc tính huy chương thuộc về công hội Cửu Trọng Thiên này, sẽ chắp tay tặng cho người khác.

"Hóa ra còn có cách nói này." Diệp Hiểu Hạ lấy huy chương trên ngực xuống, nhìn phải nhìn trái, không khỏi chậc chậc lấy làm kỳ lạ: "Tuy rằng năm điểm cũng không nhiều, nhưng nếu tất cả thuộc tính đều thêm năm điểm còn có thể tang lên, trách không được nhiều người như vậy đuổi theo tôi đòi nhập hội, hóa ra là vì vậy."

Nghiên cứu nửa ngày hệ thống công hội này cuối cùng cũng biết rõ ràng công hội này phải đùa nghịch thế nào, cô phát một tin mời nhập cho Túy Lí Thiêu Đang, mà Túy Lí Thiêu Đăng lại không lập tức đồng ý.

https://thuviensach.vn

"Như thế nào? Còn phải nghĩ gì chứ ?" Diệp Hiểu Hạ cau mày tỏ vẻ bất mãn với việc Túy Lí Thiêu Đăng còn chần chờ.

Anh nghe thấy lời này, ngẩng đầu nhìn Diệp Hiểu Hạ giật giật khóe miệng, uống một ngụm rượu vào miệng, sau đó cự tuyệt. Khi cô đang kinh ngạc thì chậm rãi nói: "Tôi không thích hợp gia nhập công hội, người như tôi chỉ thích hợp tự mình ngốc."

"Nói cái gì chứ! Anh nghĩ không muốn quản tôi chứ gì." Diệp Hiểu Hạ bĩu môi, vô cùng bất mãn với cách nói của Túy Lí Thiêu Đăng.

"Không phải, nếu tôi gia nhập vào công hội của cô, sẽ mang đến rất nhiều phiền toái cho cô." Túy Lí Thiêu Đăng vỗ vỗ bả vai Diệp Hiểu Hạ, khóe miệng tràn ra một tia thở dài khiến người ta không thể nhận ra.

Phiền toái? Diệp Hiểu Hạ hơi hơi sửng sốt, lập tức cô nghĩ đến ngày đó gặp anh ở Túy Hương lâu, mà anh lại làm như không thấy mình, trong lòng không khỏi có vài phần hiểu rõ. "Tuy tôi không biết là chuyện gì, nhưng là vì Không Đồng sao? Hoặc là, là vì Danh Môn sao?"

Túy Lí Thiêu Đăng chỉ lẳng lặng nhìn Diệp Hiểu Hạ, không phủ nhận cũng không thừa nhận.

"Không Đồng thì thế nào? Danh môn lại thế nào? Dù toàn bộ bản đồ đều trở thành phiền toái thì có thể thế nào?" Diệp Hiểu Hạ nở nụ cười, cô nghĩ đến cuộc sống hỏng bét trong hiện thực của cô, cười ra tiếng: "Cuộc sống căn bản là không ngừng tạo ra phiền toái, sau đó giải quyết phiền toái."

Cách nói này rất mới mẻ, Túy Lí Thiêu Đăng chưa từng nghe qua, không khỏi tinh tế suy nghĩ. Ngay khi anh còn đang suy nghĩ, Diệp Hiểu Hạ đã phát tin mời nhập lại. Tuy anh còn hơi chần chờ, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn nhận, sau đó lập tức thấy ở trên ngực anh xuất hiện một huy chương giống cái trên ngực Diệp Hiểu Hạ như đúc.

https://thuviensach.vn

"Giờ phải thu người sao?" Diệp Hiểu Hạ đứng lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ tro bụi trên áo choàng.

Túy Lí Thiêu Đăng không nói gì, chỉ đứng tại chỗ nhìn Diệp Hiểu Hạ. Nhìn cô tươi cười xán lạn, nhìn cô tràn ngập sức sống, nhìn cô chậm rãi đi về phía trước, lại nhìn cô dừng bước, cuối cùng nhìn cô nhìn về phía mình lúm đồng tiền như hoa: "Nè! Thiêu Đăng, đến cùng anh đang nhìn cái gì! Ngẩn người cái gì chứ?"

Ngực anh tràn ngập ấm áp khó lòng dập tắt, nhìn cô, anh cũng nhịn không được mỉm cười:

"Hiểu Hạ, trong cuộc sống hiện thực cô là cái dạng gì vậy ?"

Cô trong cuộc sống hiện thực? Diệp Hiểu Hạ cẩn thận suy nghĩ một chút, sau đó thở dài một hơi, lại lộ ra một nụ cười tràn ngập sức sống: "Tôi trong hiện thực, là một người có vô số phiền toái trên người."

Lời của cô khiến Túy Lí Thiêu Đăng nhíu mày.

Nhưng cô vẫn cười: "Nhưng, chỉ cần là phiền toái thì sớm hay muộn cũng sẽ giải quyết xong ."

Diệp Hiểu Hạ chưa từng đùa nghịch qua công hội này, Túy Lí Thiêu Đăng lại có vẻ rất quen thuộc cái này, nhưng hiển nhiên hai người này đều không có tâm tư gì tranh địa bàn với các công hội lớn. Vì thế trải qua một phen thương lượng, định nghĩa công hội Cửu Trọng Thiên vì thành công hội trung lập, tập trung kỹ năng cuộc sống, người chơi cuộc sống trong Cực Hạn OL, có thể kiếm tiền. Nhưng, quảng cáo thế này thật sự rất khó viết, dù sao một công hội trung lập trở thành công hội thành lập thứ nhất trong bản đồ, dù bạn có biểu hiện vô hại cũng sẽ khiến mấy công hội lớn cảm thấy chói mắt.

https://thuviensach.vn

Trải qua này một phen ép buộc, cuối cùng Diệp Hiểu Hạ và Túy Lí Thiêu Đăng thương lượng ra một cái quảng cáo.

"Tôi phát ra hả?" Diệp Hiểu Hạ có vẻ có vài phần khẩn trương, liên tục nhìn Túy Lí Thiêu Đăng, không ngừng xoa xoa tay, xem ra rất lo lắng.

"Phát đi phát đi, tôi bị cô làm khẩn trương chết, phát nhanh chút, sống hay chết chỉ có một lần như vậy." Tuy Túy Lí Thiêu Đăng nói như vậy, nhưng là cũng có vẻ hơi phiền chán, anh bỏ từng khối từng khối thịt bò kho trước mặt vào miệng, sau đó uống rượu.

"Anh đừng nói như vậy được không..." Vẻ mặt Diệp Hiểu Hạ muốn khóc ra: "Nếu một hồi lại giống vừa rồi bị vây quanh thì phải làm sao bây giờ?" Cô không bao giờ muốn bị người ta đuổi theo đại quy mô như thế.

"Vậy thì chạy. Dù sao đưa đầu ra cũng là một đao, rút đầu lại cũng là một đao, cô đừng do dự nữa, nhanh lên."

Hít một hơi thật sâu, Diệp Hiểu Hạ cũng không muốn tiếp tục do dự như vậy, cô khẽ cắn môi trực tiếp phát ra một tin tức trên thế giới.

【 thế giới 】 Diệp Hiểu Hạ: Công hội Cửu Trọng Thiên tận sức tạo ra công hội trung lập tập trung người chơi cuộc sống, giờ tuyển người trên toàn bản đồ, cấp bậc không hạn, yêu cầu kỹ năng cuộc sống ít nhất đạt tới cao cấp. Nếu muốn gia nhập, xin tự mình đến phố ăn uống đế đô tiệm thịt bò gia nhập.

Tin tức này phát ra trên thế giới, tin tức thế giới nhất thời lại nổ tung, có nói được, có nói không tốt, có lạnh lùng trào phúng, có cổ vũ, nhưng Diệp Hiểu Hạ đều không có duyên phận nhìn thấy. Bởi vì sau khi phát ra tin tức này cô mới không quản cái khác, trực tiếp đóng kênh thế giới, sau đó bắt đầu ăn mỳ thịt bò.

https://thuviensach.vn

Chẳng qua mỳ thịt bò này cô còn chưa ăn được mấy miếng, người nối liền không dứt đã chạy đến cửa. Giống như bọn họ không thấy rõ Diệp Hiểu Hạ đến cùng là viết cái gì, cư nhiên rất nhiều người kỹ năng cuộc sống không đến trung cấp. May là cực phẩm ảnh vệ tiểu Ngũ này cư nhiên có thể nhìn trộm thuộc tính đối phương, có anh tồn tại, rất nhanh phân biệt những người chơi không hợp cách ra.

Đào Hồng liễu lục, bích thủy xuôi dòng, thuyền hoa của công hội Sát thản nhiên phiêu đãng trên sông, từ trong thuyền hoa truyền ra tiếng đàn duyên dáng, dẫn tới rất nhiều người chơi nữ hai bên bờ sông nghỉ chân nhìn ra, thường thường còn có người nhiệt tình như lửa thét chói tai tên Vân Ẩn. Liễu Du Trần từ trên bến tàu nhẹ nhàng nhảy vào thuyền hoa, xoay người vào phòng, nhìn Vân Ẩn không chút hoang mang đánh đàn thở dài: "Quả nhiên anh đoán không sai, cô ta quả thật đi lộ tuyến công hội trung lập, chẳng qua cô ta chiêu mộ được nhiều người chơi kỹ năng cuộc sống cao cấp như vậy, chuyện này có ảnh hưởng đến chúng ta không."

"Trần Ai Lạc Định và Danh Môn đã nhét người đi vào đúng không." Vân Ẩn vẫn không chút hoang mang, thậm chí ánh mắt cũng không nâng một chút.

"Hình như đúng là có chuyện như vậy."

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Mua Hàng

"Ha ha, tôi đã biết sẽ như vậy." Tiếng đàn của Vân Ẩn im bặt, anh thu đàn lại, đứng lên: "Chúng ta cũng chơi đùa với bọn họ đi." Anh đi vài bước về phía cửa, sau đó lại dừng bước, chậm rãi quay đầu: "Thông báo cho người trong công hội chuẩn bị một chút, tuần sau tối tái chiến Bích Thủy thần thú."

“Vâng."

Sao không có ai nói với cô thực ra nhận người cũng là một chuyện vô cùng vất vả. An bày xong cho hơn hai tram người, thuận tiện chào hỏi, đã đến buổi tối. tên gia hỏa không chịu trách nhiệm Túy Lí Thiêu Đăng cư nhiên logout ngủ, Diệp Hiểu Hạ nghiến răng nghiến lợi, cô không cảm thấy anh vất vả bao nhiêu, lí nào là vây?

Tiểu Ngũ một bên cũng không phải gia hỏa bớt lo, uy hiếp Diệp Hiểu Hạ nếu không cho ăn ngon sẽ bãi công, cuối cùng làm Diệp Hiểu Hạ chỉ có thể tiêu tiền mua một bàn thức ăn cho anh. Nhìn anh ngồi xổm ở đó hồng hộc ăn mì vằn thắn, Diệp Hiểu Hạ oán hận khinh bỉ, người kia là ảnh vệ gì chứ! Rõ ràng là một ăn hóa, một tên ăn hóa rõ đầu rõ đuôi an bày rất dễ dàng, kênh công hội này lập tức vô cùng náo nhiệt, nhưng Diệp Hiểu Hạ luôn không thích náo nhiệt như vậy, chỉ khi nhận người xong thì chào hỏi trong kênh công hội, rồi không lộ mặt nữa. Giờ hết bận, cô vỗ vỗ bả vai, vừa định đứng lên hoạt động một chút, lại nhìn thấy một bóng đen đứng bên người cô.

Ngẩng đầu lên nhìn, người này không phải ai khác, là Tố.

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ nhìn ánh trăng và ngọn đèn bao phủ Tố, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, cô chớp chớp mắt, hơn nửa ngày mới chào hỏi: " Anh khỏe?"

"Ừ." Tố gật gật đầu, ánh mắt nhìn về phía tiểu Ngũ ngồi xổm trên ghế ăn mì vằn thắn, trong ánh mắt xuất hiện một tia kinh diễm, sau đó anh thu hồi ánh mắt, nói với Diệp Hiểu Hạ: "Ảnh vệ nhìn thật phiêu."

Diệp Hiểu Hạ bên này còn chưa kịp nói gì, tiểu Ngũ đã để bát xuống, hộc hộc hộc hộc đứng lên, có vẻ cực kì không vui, " Đàn ông thì không thể nói xinh đẹp ! Anh không biết thường thức sao? Tôi nhìn anh cũng không hơn bao nhiêu, xin khuyên anh một câu, buổi tối đừng có ra ngoài, bằng không tiểu cúc hoa sẽ biến thành hoa hướng dương."

Này, này, này... Diệp Hiểu Hạ trừng lớn mắt nhìn tiểu Ngũ, cô cảm thấy quá dọa người. Ảnh vệ của cô thế nào lại là một người còn chưa thoát khỏi cấp thấp thú vị thế này, Tố lại nhàn nhạt, ánh mắt của anh vòng vo chuyển quanh tiểu Ngũ, nhẹ nhàng nói: "Cám ơn nhắc nhở."

Tố này cư nhiên còn có thể nói chuyện cười lạnh? Diệp Hiểu Hạ thật sự rất muốn hợp với tình hình cười gượng vài tiếng, nhưng tất cả tiếng động kẹt trong cổ họng, chỉ có thể giương miệng nhìn Tố.

Tiểu Ngũ phảng phất cũng bị nghẹn, anh trừng mắt nhìn Tố, lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó ngồi xổm xuống tiếp tục ăn mì vằn thắn của anh, quyết định triệt để không nhìn người đàn ông này nữa.

Diệp Hiểu Hạ cứ giương miệng như vậy, nửa ngày sau mới tìm được giọng nói của mình "Có việc sao?"

"Ừ, đến nhập hội."

Đáp án này hình như so với chuyện cười lạnh vừa rồi càng khiến Diệp Hiểu Hạ kinh ngạc hơn, miệng cô vừa mới khép lại giờ lại mở ra, qua nửa

https://thuviensach.vn

ngày cô mới lắp ba lắp bắp nói: "Công hội của tôi chỉ nhận tán nhân [tản mạn, rời rạc, lẻ tẻ, ý ở đây chắc là chỉ người vô bang vô phái]."

"Tôi là tán nhân."

"Anh xem tôi là đồ ngốc hả? Anh không phải người của Sát sao?" Đầu Diệp Hiểu Hạ lắc như trống bỏi, đây là cao thủ đầu bảng, cô không nghĩ anh đi đến công hội nhỏ đến cực điểm của mình Vân Ẩn sẽ không chút động lòng. Đột nhiên cô lại ý thức được chuyện gì, nhíu mày: "Sẽ không là Vân Ẩn cho anh đến."

"Phải." Tố một chút cũng không che giấu, thành thật khiến người ta nghiến răng nghiến lợi.

Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy như có một tia sét đánh vào trong đầu, khiến trong đầu cô có liên miên không dứt tiếng gầm rú vọng lại, đây là chuyện gì chứ, đây là chuyện gì chứ! Ngực cô như nổi lên một ngọn lửa, khiến cô vô cùng phẫn nộ.

Cô vỗ bàn một tiếng, nhảy dựng lên, trừng mắt nhìn Tố trước mặt cả giận nói: "Người của công hội lớn các người sao lại phiền như vậy chứ ? Các người đến cùng muốn dây dưa tôi tới khi nào? Tôi không muốn gia nhập bất kì công hội nào, không muốn tham dự vào ân oán của các người, mấy chuyện này liên quan gì tới tôi! Giờ tôi tự mình xây dựng công hội, tôi đã nói rất rõ ràng, tôi thành lập là công hội trung lập, tôi chỉ muốn bán chút dược kiếm chút tiền trinh, các người có thể để tôi yên ổn không?"

Tố không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn Diệp Hiểu Hạ, giống như không nghe thấy cô đang nói cái gì vậy, biểu cảm một chút cũng không thay đổi.

Thấy dáng vẻ này của anh, ngọn lửa không tên trong lòng Diệp Hiểu Hạ lại cháy dữ dội: "Thế nào? Thế nào ? Cao thủ đầu bảng lại muốn đặt thanh kiếm lên cổ tôi sao? Không thêm anh nhập hội thì anh muốn giết tôi sao?

https://thuviensach.vn

Tôi nói cho anh biết, một chiêu chỉ dùng được một lần, dùng lần thứ hai không có tác dụng đâu! Tuy tôi không có phân lượng gì, nhưng cũng không phải bùn nhão mà bị công hội lớn các người rà qua rà lại."

"Uy hiếp con gái vốn không là chiêu số cao minh gì." Bỗng nhiên Tố mở miệng, khóe mắt anh hơi cong một chút, lại khôi phục hình dáng ban đầu rất nhanh.

"Vậy thì mời đi cho, tôi không biết tiểu nhân vật như tôi và cao thủ như anh có quan hệ gì."

Bỗng nhiên Tiểu Ngũ lại chen vào, anh nhìn Diệp Hiểu Hạ giống như gà chọi nói: "Chỉ có người đàn ông tên Vân Ẩn này để người đến hả?"

Một lời bừng tỉnh người trong mộng, máu Diệp Hiểu Hạ trên mặt rút xuống, cô ngẩn người, sau đó suy sụp ngồi xuống, thở dài: "Tôi là thật sự không muốn có liên can gì với các người."

"Cho rằng không biết là được." Tố luôn luôn là một người kiên trì, anh ngồi xuống, yên lặng chờ đợi.

Đối với cách nói như vậy tự nhiên Diệp Hiểu Hạ không cách nào phản bác, đến nước này, cô quả thật chỉ có thể xem như không biết. Nhưng, trong lòng cô thế nào cũng không thoải mái, trắng trợn liếc Tố một cái, khẽ hừ.

"Hòa khí phát tài mới là vương đạo, làm gì phân rõ ràng như vậy."

Ánh mắt Diệp Hiểu Hạ lại dừng ở trên người Tố, thời gian im lặng rất lâu, không thể không thừa nhận, mình muốn kiếm tiền, quả thật chỉ có thể mở một con mắt nhắm một con mắt. Cô thở ra một hơi thật dài, tuy không tức giận nữa, nhưng tâm lý vẫn là không thoải mái, tức giận nói: "Anh muốn nhập hội?"

Tố gật gật đầu.

https://thuviensach.vn

"Anh có kỹ năng cuộc sống gì là cao cấp không ?" Bỗng nhiên Diệp Hiểu Hạ nở nụ cười, cô vểnh vểnh lên khóe miệng, trên khuôn mặt nhuộm vài phần trào phúng: "Công hội của chúng tôi không kể cấp bậc, cũng không thể vì anh là cao thủ đầu bảng, cũng không thể vì chúng ta quen nhau mà để anh nhập hội."

Cấp bậc của Tố là chín mươi ba, là người thứ hai trên bảng xếp hạng bản đồ Trung Quốc.

Giờ người có thể đạt cấp tám mươi trong cả bản đồ đều ít ỏi không có mấy, chín mươi cấp càng không cần nói, quả thực có thể đếm trên đầu ngón tay. Những cao thủ này vì đột phá cấp bậc, thường thường bỏ bê tu luyện kỹ năng cuộc sống, đương nhiên người như Diệp Hiểu Hạ chẳng những cấp bậc đến tám mươi bốn, hơn nữa kỹ năng cuộc sống còn là cấp đại tông sư trực tiếp không trong phạm vi tính toán.

Biết điều này, Diệp Hiểu Hạ nghĩ cao thủ như Tố căn bản không có khả năng có thời gian đi tu luyện kỹ năng cuộc sống, cho nên trực tiếp liền lấy ra điều kiện nhận người của mình, tính toán quanh co cự tuyệt Tố nhập hội.

Nhưng trên thế giới có những chuyện căn bản không ở trong kế hoạch của con người. Giống như là Diệp Hiểu Hạ tính toán lấy ra điều kiện chọn người cự tuyệt Tố, lại phảng phất là cầm đá đập chân mình. Đánh chết cô cũng không ngờ, cao thủ đầu bảng tiếng tăm lừng lẫy Tố cư nhiên cũng luyện kỹ năng cuộc sống.

Chẳng những luyện kỹ năng cuộc sống, hơn nữa rất nhiều kỹ năng cuộc sống đều đã tới cao cấp, điều này khiến Diệp Hiểu Hạ trợn mắt há hốc mồm, hô to không có khả năng.

Không sai, làm sao có thể chứ ? Dù cô chuyên chú luyện chế dược, một hạng mục cũng đã tiêu pha thời gian, sao Tố có thể có cấp bậc cao như vậy lại có nhiều kỹ năng cuộc sống như vậy đều là cao cấp chứ ?

https://thuviensach.vn

Vấn đề này khiến Diệp Hiểu Hạ tiến hành rồi tham thảo Tố, nhưng đáp án nhận được lại là mây che sương phủ.

"Mỗi người đều có bí mật." Đây là đáp án của Tố.

Mỗi người đều có bí mật. Giống như giữa Túy Lí Thiêu Đăng và Không Đồng có cái gì, giống như cô làm thế nào trong hai mươi trở thành Luyện Dược đại tông sư, giống như Tố làm sao có thể đạt tới cao cấp nhiều kỹ năng cuộc sống như vậy.

Đây đều là bí mật, bí mật là nhất định không thể cho người khác biết.

Kết quả cuối cùng của chuyện này chỉ có một, là Diệp Hiểu Hạ thu tố nhập hội.

Tuy ngày thứ hai khi Túy Lí Thiêu Đăng login, đối với việc vì sao Tố gia nhập Cửu Trọng Thiên cảm thấy có vài phần ngoài ý muốn, nhưng anh hiểu được chi tiết trong đó rất nhanh. Tuy đối với chuyện như vậy Diệp Hiểu Hạ vẫn có vẻ có tức giận bất bình, còn Túy Lí Thiêu Đăng thì lại không cho là đúng.

"Như vậy cũng không có gì không tốt, mỗi công hội lớn đều muốn lấy đến càng nhiều dược phẩm, chúng ta chỉ cần bắt lấy điểm này là được rồi." Anh nói như vậy.

Diệp Hiểu Hạ cũng chỉ có thể nhận cách nói này rồi thực hiện.

Dù cô luôn luôn không nghĩ muốn cùng tham gia vào chuyện giữa mấy công hội lớn, nhưng, giờ thân phận cô muốn tuyệt đối không tham dự thoạt nhìn không có khả năng, như vậy cũng chỉ có thể tìm một phương pháp tương đối trung lập. Để các công hội xếp người chơi cuộc sống vào Cửu Trọng Thiên, có lẽ cũng là một con đường đi.

https://thuviensach.vn

Ngay khi Diệp Hiểu Hạ còn chưa rối rắm chuyện này xong, chuyện làm ăn đầu tiên sau khi công hội Cửu Trọng Thiên thành lập tới cửa. Thực ra cũng không phải đầu tiên, mà là mấy công hội lớn đồng thời tìm tới cửa. Diệp Hiểu Hạ vốn còn đang sửa sang lại kho hàng, lại liên tiếp nhận được mật ngữ muốn mua đồ của Sát, Trần Ai Lạc Định, Danh Môn, Huynh Đệ Minh, Thiết Huyết Môn mấy công hội khác.

Mục đích bọn họ đến không vượt ngoài dược phẩm, nhưng lại làm khó Diệp Hiểu Hạ.

Mặc dù khi ở Bặc nhân thôn cô luyện không ít dược, nhưng lúc đó vì mang không đi nhiều như vậy, có không ít bị Diệp Hiểu Hạ lãng phí, mà dược phẩm lấy đi từ Bặc nhân thôn cũng chỉ có đầy túi tiểu Ngũ, mấy tram bình. Số dược này thoạt nhìn không ít, nhưng muốn đồng thời chào hang với mấy công hội, có vẻ như muối bỏ biển.

Bởi bây giờ trên chợ không dược phẩm cao cấp như vậy, cho nên Diệp Hiểu Hạ chỉ có thể hẹn mấy công hội lốn muốn mua đồ đến kho hàng, tính toán cùng nhau thương lượng giá cả, sau đó lại bình quân dựa theo thực lực công hội mà bán.

Nhưng, trên thực tế, không ôn hòa hoàn mỹ như Diệp Hiểu Hạ nghĩ.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Hôm Nay Rất Xui Xẻo

Thương lượng giá, mấy công hội lớn mua đồ đều không có ý kiến gì, nhưng vừa nghe thấy Diệp Hiểu Hạ nói muốn chia đều số dược này cho mấy công hội, những người mua đồ này cũng không thèm để ý có người nhìn vào không mà cãi nhau.

Người người đều cảm thấy phân cho mình ít, muốn có thể một ngụm nuốt hết tất cả dược phẩm trong tay Diệp Hiểu Hạ, hơn nữa thành lập quan hệ hợp tác dài hạn.

Diệp Hiểu Hạ ngồi trong góc xó kho hàng, dựa vào chiếc bàn gỗ, nghe mấy tên đàn ông cãi nhau nghiêng trời lệch đất trên đầu cô, chỉ cảm thấy đầu mình sắp nổ.

Cô đã tạo nghiệt gì? Rõ rang là cô có lòng tốt để bọn họ cũng không phải về tay không, giờ trực tiếp làm cô trong ngoài không được lòng người. Cô chỉ muốn bán dược phẩm, vì sao lại biến thành như vậy? Diệp Hiểu Hạ càng nghe mấy người này cãi nhau, lại càng tâm phiền ý loạn, khi nghe thấy nội dung bọn họ cãi nhau từ mua thuốc thăng cấp đến công kích giữa công hội với công hội, cuối cùng cô không thể nhịn nữa.

Vỗ bàn, hét lớn một tiếng: "Các người xong chưa !"

Vốn có không ít người vây quanh xem náo nhiệt, líu ríu, nhưng Diệp Hiểu Hạ vừa gầm lên giận dữ khiến một vòng người yên lặng lại, lẳng lặng nhìn cô. Cô bỗng nhiên cảm thấy dưới tình huống này mà thương lượng giá

https://thuviensach.vn

và dược phẩm về tay ai thật sự không quá thích hợp, vì thế đề nghị đi tửu lâu gần đó bao một phòng.

Mấy nhân viên vật tư của công hội mua đồ không có ý kiến, vì thế họ dời trận địa.

Vào phòng mới ngồi xuống, Diệp Hiểu Hạ tiến vào chủ đề: "Tôi lười quản công hội của các người có ân ân oán oán gì, liên quan gì đến tôi. Tôi bán là kỹ năng cuộc sống, các người muốn buôn bán với tôi phải nghe theo nguyên tắc của tôi!"

Lời này không nhẹ không nặng, khiến những người có mặt cam chịu.

Diệp Hiểu Hạ thấy tất cả mọi người không có ý kiến, thì lấy ra một viên cầm máu cao trung cấp và một viên hồi khí cao trung cấp đặt trên bàn: "Đây là hàng, các người kiểm tra một chút. Giờ tôi không muốn dính líu tới chuyện nhà của các người, công hội nào mua được, công hội nào không mua được, không liên quan tôi. Hôm nay bán cầm máu cao trung cấp và hồi khí cao trung cấp một trăm tổ, mỗi tổ có hai mươi viên, một tổ mỗi lần lên giá một ngàn kim, ai ra giá cao về người đó. Các người tự thương lượng đi."

Cầm máu cao trung cấp: dược phẩm bổ huyết vô cùng quý giá, lập tức khôi phục 14000 điểm sinh mệnh, thời gian sử dụng lần sau là sáu mươi giây.

Hồi khí cao trung cấp: dược phẩm bổ khí vô cùng quý giá, lập tức khôi phục 14000 điểm ma pháp, thời gian sử dụng lần sau là sáu mươi giây.

Tuy mọi người đều biết Diệp Hiểu Hạ là Luyện Dược Sư đại tông sư, cấp bậc dược phẩm trong tay nhất định rất cao, nhưng chưa từng có người chơi nào thấy qua. Giờ bỗng nhiên thấy cô quăng ra dược phẩm này, nhìn thấy thuộc tính thì không khỏi líu lưỡi, vội vàng báo thuộc tính về cho hội trưởng và các vị cao tầng trong công hội.

https://thuviensach.vn

Biết được thuộc tính của dược phẩm này các công hội cơ hồ làm ra quyết định giống nhau, phải mua được dược phẩm này, nhưng căn cứ thực lực công hội mà cho ra giá không giống nhau.

Tiếp theo, chính là lúc Diệp Hiểu Hạ xem diễn, cô ngồi một bên cắn cánh gà, nhìn mấy công hội mua đồ tranh nhau đến mặt đỏ tai hồng, trong lòng không khỏi vô cùng sảng khoái một trận. Xem ra, tháng này cô trừ trả nợ còn có thể có lợi nhuận.

Mấy công hội trải qua một phen kêu giá như vậy, cuối cùng hai trăm tổ dược phẩm này bị Sát lấy hai ngàn năm trăm kim một tổ nuốt hết. Diệp Hiểu Hạ nhìn năm mươi vạn kim tệ trong túi cảm giác duy nhất là: công hội này đúng là tài đại khí thô.

Sát đương nhiên hi vọng sau này Diệp Hiểu Hạ chỉ cung cấp dược phẩm cho công hội của mình, nhưng Diệp Hiểu Hạ và công hội của anh lại hiển nhiên không có suy nghĩ giống nhau.

Tuy những công hội khác không mua được trung cấp cầm máu cao và hồi khí cao, nhưng cũng mua được rất nhiều thứ này nọ từ người chơi cuộc sống trong Cửu Trọng Thiên, xem như thành lập quan hệ buôn bán, tóm lại kết quả cuối cùng trong mắt Diệp Hiểu Hạ là vui mừng lớn, vui mừng lớn.

Trong tay cầm năm mươi vạn kim tệ, Diệp Hiểu Hạ thật sự không nỡ. Cô là một tục nhân, là một tục nhân rất nghèo, trong tay hơi có chút tiền, nhất định phải đổi xuất ra đặt trong ngân hàng mới yên tâm, vì thế cô nói tạm biệt với mấy nhân viên vật tư rồi logout .

Tuy đã hơn hai giờ chiều, nhưng Diệp Hiểu Hạ vẫn thay quần áo chạy tới ngân hàng, chỉ cần trên đường không kẹt xe, hôm nay cô có thể đổi khoản kim tệ này ra .

Cô thì nghĩ như vậy, nhưng cố tình sợ cái gì đến cái đó, Diệp Hiểu Hạ ngồi trên xe giao thông công cộng buồn ngủ, bỗng nhiên nghe thấy trước

https://thuviensach.vn

mặt vang lên một tiếng nổ làm cô bừng tỉnh lại. Không chỉ như thế, lái xe giao thông công cộng mạnh mẽ đạp phanh, đầu Diệp Hiểu Hạ hung hang đập vào chỗ ngồi phía trước, nhất thời một u màu hồng nổi lên. Cô nhịn không được kêu ra, vừa ôm trán xoa xoa, vừa ngẩng đầu muốn nhìn đến cùng xảy ra chuyện gì.

Trên xe, mọi người chật vật không chịu nổi, có người đã ngã lăn trên xe, có người dứt khoát đã vọt tới dẫn đầu phía trước xếp La Hán, mà người ngồi ở chỗ ngồi hơn phân nửa đều giống như cô bị đụng đầu.

"Đây là có chuyện gì !"

"Anh có biết lái xe không!"

"Ai nha, phía trước như thế nào! Chỗ nào phun nước chứ !"

Trong xe tiếng kêu nối nhau vang lên. Diệp Hiểu Hạ ôm đầu mơ hồ giương mắt nhìn, cách xe giao thông công cộng của bọn họ không xa đang có một cột nước tận trời phun lên. Bốn phía quốc lộ nhất thời chật như nêm cối, không quản xe ngựa xe đẩy đều nhét cùng nhau, tiếng còi cao thấp nối tiếp, khiến người ta tâm phiền ý loạn.

Lái xe giao thông công cộng vươn đầu hỏi lái xe chung quanh rồi chuyển cáo lại là ống dẫn hệ thống cung cấp nước uống phía trước đột nhiên vỡ tan, giờ công ty cung cấp nước uống đang chuẩn bị đi lại sửa gấp, nơi này khoảng nửa khắc sẽ không tốt lên. Nghe thấy lái xe giao thông công cộng nói vậy, trong lòng Diệp Hiểu Hạ vô cùng sốt ruột, cứ như vậy thì tiền của cô hôm nay chuyển không ra ?

Dứt khoát chút, ở đây hình như cách ngân hàng không xa, đi đến cũng gần. Vì thế, cô cũng không chú ý giờ đầu có phải còn đau không, đứng lên nói với lái xe: "Lái xe, có thể mở cửa xe không, tôi có việc gấp."

https://thuviensach.vn

Lái xe giao thông công cộng quay đầu nhìn Diệp Hiểu Hạ, lại nhìn rất nhiều hành khách, bọn họ đều ào ào nói mình có việc, tỏ vẻ muốn xuống xe. Lái xe suy nghĩ một hồi, không dám tự tiện quyết định, vừa vặn thấy bên ngoài có cảnh sát giao thông đi tới duy trì trật tự giao thông, thì hỏi có thể xuống xe ở đây không.

Cảnh sát giao thông nhìn tình huống kẹt xe, lại nhìn người trong xe, có vẻ rất khó xử. Diệp Hiểu Hạ thấy dáng vẻ này của cảnh sát giao thông không khỏi sốt ruột, nếu tiếp tục như vậy đoán chừng hôm nay chuyển tiền không ra, vì thế cô vội vã ghé vào cửa sổ nói với cảnh sát giao thông: "Xin giúp đỡ một chút đi, tôi thật sự có việc gấp, nếu lại không xuống xe thì không kịp mất."

Người trong xe thấy Diệp Hiểu Hạ năn nỉ cảnh sát giao thông, cũng ào ào năn nỉ theo, cái gì đón con, cái gì đi bệnh viện, cái gì đi xem mắt, đủ loại lý do khiến cảnh sát gian thông tuổi trẻ ứng phó không nổi. Anh nhìn nhìn tình huống chiếc xe, lại thương lượng với mấy cảnh sát giao thông khác một chút, cuối cùng nói: "Đi đi, giờ xe không di chuyển được, mọi người nhanh chóng đi lên lối đi bộ, phải chú ý an toàn."

Được cảnh sát giao thông đồng ý, người trên xe ngàn ân vạn tạ, lái xe giao thông công cộng cũng mở cửa xe cho mọi người xuống xe. Diệp Hiểu Hạ dòng người trong xe đi tới bên cửa xe, mới vừa bước một chân lên mặt đất thì nhịn không được âm thầm hô một tiếng hỏng bét.

Quốc lộ này chẳng những bị xe chèn gắt gao, còn bị nước uống mãnh liệt trào ra từ hệ thống cung cấp biến thành đại dương mênh mông. Cô một bước bước xuống, nước quá đầu gối. Không chỉ có cô bị tình hình như vậy làm phát hoảng, hành khách cùng xuống xe đều nhịn không được bắt đầu mắng hệ thống cung cấp nước uống vỡ quá không đúng lúc.

Trời vốn cũng đã đến cuối thu, nước này lạnh vô cùng, Diệp Hiểu Hạ đi theo dòng người bang qua những chiếc xe chìm trong đại dương này, không

https://thuviensach.vn

đến một hồi thì lạnh đến răng nanh va vào nhau lập cập. Khi trèo lên được lối đi bộ hai bên, nửa người dưới Diệp Hiểu Hạ cơ bản đã ướt đẫm, do dự một hồi xem đi ngân hàng hay là trực tiếp về nhà, cuối cùng quyết định vẫn là đi ngân hàng.

Dọc theo đường đi xe ách tắc vô cùng thê thảm, chỗ ống dẫn hệ thống cung cấp nước uống vỡ vừa vặn là chính giữa một trong những ngã tư đường quan trọng nhất phía đông thành phố, cứ như vậy, cơ bản giao thông một phần tư thành thị đều bị tê liệt.

Cảnh sát giao thông, công ty cung cấp nước uống, đội ngũ giải nguy, thậm chí cả cảnh sát cơ động đều ra quân. Diệp Hiểu Hạ vừa đi về ngân hang vừa thành thị bị ách tắc thành như thế nhịn không được thở dài, cô thật sự không nên ra cửa hôm nay, nếu ngày mai đến ngân hàng đoán chừng sẽ không có nhiều việc như vậy .

Đến ngân hàng, cũng đã sắp bốn giờ. Tuy ngân hàng sắp đóng cửa, nhưng vẫn có rất nhiều người xếp hàng, Diệp Hiểu Hạ lấy một số, đi theo ngồi xếp hàng một bên. May mà trong đại sảnh ngân hàng có điều hòa khiến cô không lạnh lắm, chỉ là cục u trên đầu vẫn còn ẩn ẩn đau.

Bên ngoài ngân hàng có rất nhiều xe bị kẹt lại, trong ngân hàng lại không thiếu người xếp hàng, khiến ngân hàng vốn bận rộn hôm nay càng có vẻ chật chội hơn.

Gió mát của điều hòa thổi trúng người buồn ngủ, Diệp Hiểu Hạ nhìn hàng người thật dài, cô thật sự rất đau đầu, hôm nay quả nhiên không nên ra khỏi nah2.

Đều nói phúc vô song chí họa bất đan hành*, những lời này rất có đạo lý .

*sự may mắn thường không đi đôi với nhau, họa thì đến dồn dập.

https://thuviensach.vn

"Ầm" một tiếng nổ trên lầu ngân hàng, tuy không biết là lầy mấy, nhưng vẫn sơn diêu địa chấn [núi rung đất chuyển] như trước, sợ tới mức Diệp Hiểu Hạ đang ngủ gà ngủ gật mạnh mẽ nhảy lên.

Đây là chuyện gì? Sao có thể có tiếng nổ mạnh! Diệp Hiểu Hạ chỉ nghe thấy một mảnh thét chói tai, thì nhìn thấy bên trong là đám người tán loạn, cô cũng vội vàng đi theo đám người phóng ra ngoài cửa.

Nhưng còn chưa vọt tới cửa, người phía trước cô đột nhiên đứng lại, trong khoảng thời gian ngắn Diệp Hiểu Hạ không dùng bước kịp, đựng vào phía sau người nọ. Cô còn chưa kịp tìm hiểu xem đã xảy ra chuyện gì, đã nghe thấy một tiếng thét thô cuồng lạnh như băng vang lên ở cửa ngân hàng: "Tất cả không được nhúc nhích, bằng không tôi sẽ làm toàn bộ ngân hàng bổ tung!"

Tiếng thét chói tai, rất hoảng loạn, tiếng bước chân trong lúc nhất thời tràn ngập ngân hàng. Bởi vì vừa rồi Diệp Hiểu Hạ không đứng vững, tức thì bị người chen đến chen đi, té lăn trên đất.

Nhìn bước chân hỗn loạn kia, Diệp Hiểu Hạ chỉ có thể ôm đầu, hi vọng mình đừng bị đạp trúng, nhưng dù như vậy ngực bụng của cô vẫn bị người ta hung hăng đạp vài cái.

Xong rồi xong rồi, đoán chừng hôm nay phải chết ở đây, Diệp Hiểu Hạ ôm đầu nhịn không được kêu rên, vì sao cô hôm nay phải ra ngoài chứ ! Mắt thấy lại có một chân sắp đạp lên ngực cô, Diệp Hiểu Hạ vội vàng lui mình thành một hình cầu.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, mắt thấy còn có người sắp đạp đến tay cô, một lực đạo mạnh mẽ cầm cổ áo sau của cô, kéo cô tới một góc xó.

Cô còn không kịp xem là ai, cũng không kịp ngẩng đầu, thì nghe thấy "Bang bang phanh" vài tiếng sung lớn vang lên trong đại sảnh ngân hàng, nhất thời, đại sảnh hỗn loạn ban đầu yên lặng như tờ.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Cho Tôi Ba Giây

Có người nào xui xẻo đến mức này không? Loại cướp ngân hang chỉ thấy trong phim truyền hình này lại cô cư nhiên có thể tùy tùy tiện tiện gặp phải, đây đến cùng là bát tự quá tệ, hay là bởi vì hôm nay trên hoàng lịch ghi đừng nên ra khỏi nhà?

Diệp Hiểu Hạ trốn trong góc ôm đầu lẳng lặng nhìn mấy tên cướp cách đó không xa, sau khi trải qua thời khắc sợ hãi nhất, cảm xúc của cô dần dần bình tĩnh lại. Tuy giờ có thể ngồi ở chỗ này nhìn cướp, nhưng vẫn sợ đến cả người run rẩy, ngay cả răng nanh của cô cũng không khắc nào là không phát ra tiếng ca ca. [tiếng răng va vào nhau ấy]

Tình trạng giao thông ngoài ngân hàng không tốt hơn chút nào, nhưng không biết từ chỗ nào toát ra xe cảnh sát, cảnh sát, còn có rất nhiều thứ bình thường chỉ có thấy trên TV, bọn họ vây quanh ngân hàng. Diễn không khác gì trên TV, có một người cầm cái loa nói với bọn cướp trong ngân hàng, không chỉ có thế, còn có rất nhiều thị dân cũng vây xem ở rất xa, bọn họ có khóc có kêu, còn có không ít người của phía truyền thông nâng một đám "Pháo đồng" thật dài, hoặc ngắn ngủn nhắm về phía ngân hàng, kiên quyết không để sót cảnh nào.

Quang quác quang quác , Diệp Hiểu Hạ một câu cũng không nghe rõ, tại giờ này khắc này, tất cả năng lực ngôn ngữ, năng lực suy xét phảng phất đã rời xa cô, trong đầu trống trơn giống bồn tắm lớn trống không, một chút ý thức cũng không có.

https://thuviensach.vn

Đến khi bên người có một người nhẹ nhàng chạm vào cô, dung giọng nói chỉ có hai người bọn họ nghe thấy thấp giọng nói chuyện, cô mới hồi phục tinh thần lại.

Nhưng cô như nghe không hiểu anh ta nói cái gì vậy, qua hơn nửa ngày mới lắc đầu: "Tôi, tôi... Tôi không biết anh đang nói gì?"

Người kia nhìn cô một hồi, sau đó lặng lẽ vươn tay, nắm lấy ngón tay lạnh như băng của cô.

Nhiệt độ cơ thể nóng bỏng của anh ta như có sinh mệnh, lan tỏa từ đầu ngón tay Diệp Hiểu Hạ ra khắp cơ thể.

Như người chết đuối lập tức bắt được cọng cỏ cứu mạng, đầu óc Diệp Hiểu Hạ thậm chí không ý thức được, thân thể của cô cũng đã làm ra phản ứng. Ngón tay cô đã có phản ứng, gắt gao cầm tay người kia, một chút cũng không dám nới ra.

Có lẽ nhiệt độ cơ thể như mang theo sinh mệnh như vậy, dần dần khiến các bộ phận trong thân thể Diệp Hiểu Hạ khôi phục tri giác, cô nghe người kia nhẹ nhàng nói: "Đừng sợ, hít sâu."

Giọng nói của anh giống như có ma lực, có thể khiến sinh mệnh của Diệp Hiểu Hạ hoạt động trở lại.

Cô một ngụm lại một ngụm hít thở, dần dần thân thể và lý trí đều trở lại với cô.

"Đừng nói lời vô nghĩa với tôi! Tôi chỉ cho các ngươi thời gian hai giờ, thả anh trai tôi ra, chuẩn bị ba trăm ngàn tệ còn có một chiếc phi cơ trực thăng! Bằng không người trong ngân hàng này, tôi mười phút giết một người.”

https://thuviensach.vn

Người đàn ông bưu hãn đứng trong đại sảnh ngân hàng tử không ngừng kêu gào, anh ta vừa hô vừa kéo một cô gái ngồi cách Diệp Hiểu Hạ không xa, chỉ vào đầu cô ta gào thét với cảnh sát bên ngoài: "Các người nhìn đi! Chính là cô gái này, hai giờ sau, tôi mà không nhìn thấy người và vật tôi muốn, thì bắt đầu từ cô ta, mười phút một người!"

Cô gái kia bị dọa kinh hồn bất định, thét chói tai không thôi. Thấy dáng vẻ này, tâm trạng đã bình phục của Diệp Hiểu Hạ lại lại một lần nữa run rẩy lên, nếu không phải cô nhanh chóng cắn chặt hàm răng, đoán chừng đã hét lên giống cô gái kia.

Người bên cạnh rút ra tay, ngay lúc Diệp Hiểu Hạ kinh hoảng thì kéo cô vào lòng, môi đặt trên gáy cô, dung giọng nói bình tĩnh khiến người ta kinh ngạc mà nhỏ giọng nói: "Đừng sợ, cô tỉnh táo lại, hãy nghe tôi nói."

Tiếng thét chói tai thê lương của cô gái quanh quẩn trong đại sảnh, làm mọi người càng sợ hãi, thậm chí có người khóc ra tiếng.

"Không được khóc! Không được kêu! Ai dám phát ra âm thanh, tôi sẽ giết người đó!" Người đàn ông kéo tóc cô gái kia, vừa kéo cô đi đến quầy làm việc của ngân hàng, vừa dùng súng tới tới lui lui chỉ vào tất cả người trong ngân hàng mà đe dọa. Những tên cướp khác cũng phụ họa người vạm vỡ kia mà gào thét với những người trong ngân hàng.

Cảm xúc vốn đã trở nên nhẹ nhàng đột nhiên lại khẩn trương lên.

Toàn thân Diệp Hiểu Hạ đã run rẩy, cho tới bây giờ cô cũng không biết hóa ra mình nhát gan như vậy, dù người phía sau an ủi cô thế nào, cảm xúc của cô cũng không thể bình tĩnh lại.

"Nếu không muốn chết, thì an tĩnh lại.”

Cũng không biết qua bao lâu, môi Diệp Hiểu Hạ lại bắt đầu chậm rãi chuyển động.

https://thuviensach.vn

Nói ra cũng kỳ lạ, những lời này phảng phất so với tất cả những lời nói lúc trước đều hiệu quả hơn, cảm xúc cuồng loạn kích động của Diệp Hiểu Hạ vậy mà nghe câu này — dần dần bình tĩnh lại. Tuy cô liều mạng ức chế cảm xúc của mình, nhưng, cô cũng dần dần bình tĩnh.

Cô không thể không thừa nhận, thực ra cô rất sợ chết. Đại khái mỗi một người đều sợ chết, trước tử vong, không ai có thể lạnh nhạt bình tĩnh.

"Còn có năm phút đồng hồ nữa là hết hai giờ ! Các người đến cùng chuẩn bị xong chưa!"

Hình như thời gian bình tĩnh trôi qua đặc biệt nhanh, người trong ngân hàng vẫn còn tham lam hưởng thụ có lẽ là một khắc trong sinh mệnh của mình. Người vạm vỡ đã khẩn cấp lấy mạng người, hắn kéo tóc cô gái kia đi tới trốn sau cây cột ở cửa đại sảnh, làm người đang tập kích bên ngoài căn bản không thể bắt giữ bóng hắn.

Hắn ta kêu gào lại làm bên ngoài ngân hàng lại là một trận tiếng la quang quác quang quác, trấn an hoặc khuyên giải an ủi, những lời như vậy từ khi cảnh sát đi đến một khắc cũng không dừng lại, giờ phút này càng kịch liệt hơn. Thật là kỳ lạ, Diệp Hiểu Hạ cảm thấy mình một câu cũng không nghe rõ, hoặc là nói, là cô căn bản không thể dưới tình huống như vậy đi lý giải cảnh sát đang kêu cái gì.

"Đừng có vô nghĩa nhiều như vậy với tôi! Nhanh chóng chuẩn bị xong tiền và người! Bằng không tôi sẽ bắt đầu giết người!" Cảnh sát khuyên giải an ủi khiến người vạm vỡ kia nóng nảy, ánh mắt hắn đỏ bừng, cây súng áp trên huyệt Thái Dương của cô gái kia càng sát. Cô gái kia sợ tới mức muốn khóc cũng không khóc được, nếu không phải người vạm vỡ kia túm cô, đoán chừng cô gái này đã ngã phịch trên đất .

Cũng không biết cảnh sát bên ngoài nói gì với người vạm vỡ này, người vạm vỡ này bắt đầu điên cuồng, hắn vừa tiếp tục tránh sau cây cột, vừa đẩy

https://thuviensach.vn

cô gái kia ra khỏi cây cột, nhưng súng trên tay gắt gao đặt trên đầu cô.

Quần cô gái kia bỗng nhiên ẩm ướt, cả người như đã chết.

Diệp Hiểu Hạ nhìn khẩu súng kia. Trái tim cơ hồ nhảy đến cổ họng, cô không biết mình nói gì mà nói ra : "Cô ta, cô ta sẽ chết sao?"

"Có lẽ." Cánh tay người đàn ông kia bỗng nhiên nâng lên, dùng cẳng tay áp trên mắt Diệp Hiểu Hạ, lại dùng bàn tay và khuỷu tay gắt gao đè lại lỗ tai cô.

Cô không biết vì sao lại như vậy, nhưng lại bỗng nhiên cảm thấy ở trong không khí tản mát ra hương vị khói thuốc súng và máu hỗn hợp với nhau. Trái tim cô trầm xuống, dù lỗ tai bị đè chặt, nhưng cô vẫn ẩn ẩn nghe thấy tiếng súng và tiếng thét chói tai quanh quẩn cùng trong đại sảnh như trước.

Đến cùng xảy ra chuyện gì? Diệp Hiểu Hạ căn bản không dám nghĩ, cô chỉ cảm thấy cổ họng mình như bị cái gì ngăn chận, tiếng gì cũng không phát ra được, trong tinh nhãn lại càng ẩm ướt, nước mắt không ngừng chảy ra. Cô vươn tay muốn kéo cánh tay người đàn ông kia ra, muốn mở hai mắt của mình đi nhìn xem cuối cùng xảy ra chuyện gì, nhưng kéo thế nào cũng không kéo được cánh tay anh.

Quả thực cô cũng không biết mình như thế nào, cả người mất đi sức lực, trong một khắc này, tất cả cảm giác rời khỏi thân thể của cô, cô chỉ có thể nghe thấy trong cổ họng mình phát ra tiếng "Khanh khách " mấp máy. Chuyện này đến cùng là thế nào, trong ngực cô phảng phất có tảng đá lớn đang đè nặng, muốn kêu lại phát không ra tiếng, muốn giang hai tay cánh tay lại không sức.

Thẳng đến khi một lồng ngực ấm áp dày rộng bao phủ cô, anh thấp giọng nói: "Đừng nhìn, đừng nhìn."

https://thuviensach.vn

"Thật sự nếu không chuẩn bị tốt, mười phút sau là người kế tiếp!" Người vạm vỡ vẫn còn kêu gào, mà người ngoài và trong ngân hàng hiển nhiên càng thêm rối loạn, giờ này khắc này toàn bộ tình huống đã không thể khống chế .

Tiếng khóc tiếng la tiếng thét chói tai tuyệt vọng trong đại sảnh trở thành một vực sâu thăm thẳm, tràn đầy bóng tối và đau khổ. Như chỉ cần trong nháy mắt là có thể cắn nuốt tất cả sự sống.

"Hãy nghe tôi nói, hãy nghe tôi nói. " Giọng nói của người đàn ông kia giống như tim đập hữu lực nhất an toàn nhất trên thế giới, chậm rãi không ngừng truyền đến, tiến vào trong mạch máu Diệp Hiểu Hạ, khiến sinh mệnh thê lương của cô dần dần thức tỉnh.

"Ừ." cô liều mạng khắc chế cảm xúc cơ hồ sụp đổ của mình, khóc không biết gì nữa.

"Cô gái kia đã chết." Làn môi ấm áp của người đàn ông dán sau đầu Diệp Hiểu Hạ, giọng nói mềm mại như nước của anh lập tức bao phủ Diệp Hiểu Hạ.

Tuy đã sớm đã đoán được, nhưng khi nghe sự thật này, thân thể Diệp Hiểu Hạ lại không thể ức chế kịch liệt run rẩy, người đàn ông kia như cảm giác được thần kinh cơ hồ hỏng mất của cô, ôm chặt cô hơn nữa. Hai người xa lạ bọn họ vẫn duy trì tư thế thân mật nhất, dưới tình hướng như vậy lại thích hợp như vậy.

"Hãy nghe tôi nói, đừng sợ."

"Ừ."

"Giờ chúng ta cách kẻ kia gần nhất, nếu hắn tiếp tục động thủ, nhất định là một trong chúng ta." Giọng nói của anh rất chậm rất chậm, tuy tự thuật sự thật khủng hoảng thảm thiết đến đỉnh điểm kia, nhưng lại làm cho người

https://thuviensach.vn

ta bình tĩnh ngoài ý muốn."Nếu là tôi, cô lập tức lăn đến cây cột một bên, nhớ được nhất định phải ôm đầu lăn đến cây cột bên ngoài đi, lăn đến chỗ cảnh sát và tay súng bắn tỉa có thể nhìn thấy cô.

"Ừ." Diệp Hiểu Hạ liều mạng hít hít mũi, ức chế thân thể run run dùng sức gật đầu.

"Nếu..." Lời tiếp theo tựa như khiến người kia rất khó nói ra miệng, anh ta dừng một chút, lại dừng một chút, mới tiếp tục nói : "Nếu là cô..."

Cổ họng Diệp Hiểu Hạ như bị nhồi cát vào, hô hấp trở nên khó khăn, chỉ có thể lẳng lặng nghe người đàn ông này nói.

"Cô nhất định phải cong thắt lưng cúi đầu, ôm lấy thắt lưng hắn ta, ngàn vạn không thể để hắn ta bắt lấy cổ của cô, chỉ cần cho tôi ba giây, tôi nhất định cứu được cô." Người đàn ông tiếp tục chậm rãi nói, anh gắt gao ôm Diệp Hiểu Hạ, hít một hơi thật sâu: "Cô nghe hiểu không ?"

Diệp Hiểu Hạ chỉ có thể gật đầu, giờ cô nói chuyện năng lực cũng không có. Tuy cô không biết người đàn ông này, tuy cô khẩn trương đến mức người đàn ông này lớn lên trông thế nào cũng không nhìn thấy, nhưng cô chưa từng tin tưởng một người như bây giờ.

"Cô tin tưởng tôi không?"

Diệp Hiểu Hạ dùng sức gật đầu như trước, cô lại hít hít mũi, tiếp tục gật đầu. Trong thời khắc như vậy, cô và người đàn ông này đã trở thành một người, cô tin tưởng anh, vô điều kiện tin tưởng anh. Cô thậm chí không dám nghĩ người đàn ông này có phải lừa cô không, có phải là đang an ủi cô không, bởi vì cô sợ cô vừa nghĩ, cả người lập tức liền hỏng mất, cô có thể chỉ nghĩ đến phải tin tưởng.

Đúng vậy, tin tưởng.

https://thuviensach.vn

"Người tiếp theo là cô!" Ngay khi trong lòng Diệp Hiểu Hạ không ngừng cầu nguyện ngàn vạn đừng chọn bọn họ, cô bị người ta một đường dung sức lực thật lớn kéo cô từ trong ôm ấp ấm áp mà an toàn kia ra.

Trong một khắc này, toàn bộ sinh mệnh Diệp Hiểu Hạ tựa như mất đi tất cả màu sắc, bên tai chỉ còn lại tiếng hít thở của mình và câu nói kia.

"Cho tôi ba giây ."

Cô không biết mình có thể làm được chuyện đó không, cô thậm chí không biết mình nên hành động thế nào. Ngay cả chính cô đều không có ý thức được, khi bị người vạm vỡ kia kéo lấy, cô vậy mà linh hoạt tránh thoát tay hắn, cong thắt lưng, cúi đầu ôm lấy vòng eo hắn ta đụng mạnh vào.

Đoán chừng người vạm vỡ kia trong lúc nhất thời hơi mơ hồ, thật không ngờ cô gái này sẽ phản kháng, hơi hơi lặng đi.Trong nháy mắt ngây người này, Diệp Hiểu Hạ lại phát hiện mình bị người hung hăng kéo ra, cả người như là bị bắn đi ra ngoài, cũng không biết lăn đến chỗ nào, sau đó ngã trên đất.

Đầu cháng váng não căng ra.

"Phanh" một tiếng nổ phảng phất vang lên ngay bên tai Diệp Hiểu Hạ, cô cả kinh mạnh mẽ ngẩng đầu lên nhìn lại, trong lòng nghĩ, đừng là người kia xảy ra chuyện, ngàn vạn lần đừng.

Một bóng dáng màu tối phóng về phía cô, trong nháy mắt kia, thời gian như trở nên chậm chạp. Cô thấy anh bay lên dưới ánh sáng rực rỡ, thấy dáng người thon dài của anh nhảy qua khỏi cô, cô thấy anh chậm rãi quay đầu lại, nhìn cô một cái.

Chỉ một cái liếc mắt kia, Diệp Hiểu Hạ lại giống như bị cô đặc lại, không thể nhúc nhích.

https://thuviensach.vn

Đầy mắt đều là nốt chu sa đỏ tươi chói mắt kia.

"Bang bang phanh!" Vài tiếng vang lớn vang lên trong ngân hàng, nhưng giống như không phải do bọn cướp phát ra. Thủy tinh ngoài ngân hàng bể như mạng nhện, văng khắp nơi. Thân thể người vạm vỡ kia ngã xuống, trong ngân hàng lập tức loạn thành một đoàn.

Tiếng thét chói tai, tiếng cảnh sát tiến lên, tiếng bọn cướp giãy dụa trong lúc nhất thời trở thành toàn bộ thế giới.

"Anh có sao không, có sao không !" Người đàn ông trẻ tuổi kia dừng bên người Diệp Hiểu Hạ, Diệp Hiểu Hạ đi đến bên người anh, ôm lấy đầu của anh, lớn tiếng hô. Cô cũng không biết mình thế nào, ánh mắt vô cùng mơ hồ, giống như có cái gì không ngừng rơi xuống.

"Cô không có chuyện gì chứ." Người đàn ông trẻ tuổi giương mắt nhìn cô, lại thấy một gương mặt tràn đầy nước mắt và hoảng sợ.

Diệp Hiểu Hạ liều mạng lắc đầu, giương mắt nhìn thì thấy anh ôm bụng, máu màu đỏ tươi theo khe hở không ngừng chảy ra: "Anh bị thương sao? !" Cô cả kinh nói, vội vàng giương mắt, muốn tìm trợ giúp trong đám lộn xộn này.

"Đừng gọi người, nhanh đỡ tôi đi từ cửa sau." Người đàn ông lại một phen giữ chặt cô, ngăn lại ý đồ của cô.

"Nhưng…” Diệp Hiểu Hạ chần chờ không thôi.

"Tin tưởng tôi." Người kia lại gắt gao nắm tay cô, bàn tay hơi lạnh truyền đến kiên trì của anh.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Bác Sĩ Vô Lương

Thực ra cửa sau cũng đầy người, nhưng giờ cảnh sát đã vọt vào đại sảnh khống chế bọn cướp, cho nên cửa sau có vẻ không khiến người tôi chú ý lắm. Diệp Hiểu Hạ dỡ người đàn ông này, duy trì bình tĩnh, theo đám người chật chội chen từ cửa sau ra ngoài, thần không biết quỷ không hay ẩn thân trong đám người rộn ràng nhốn nháo.

Bên ngoài vẫn tắc đường như trước, cũng không vì cướp trong ngân hàng bị không chế mà có vẻ rộng rãi. Thậm chí bởi vì cướp bị bắt, xe cứu thương, xe phỏng vấn, xe cảnh sát đậu dày đặc, người đi đường chen chúc tới lại càng thêm chật chội không chịu nổi.

Diệp Hiểu Hạ đỡ người đàn ông tuổi trẻ, cúi đầu, tận lực khiến hai người có vẻ không dễ thấy như vậy, xuyên qua ngã tư đường chật chội này, quẹo qua, đi đến ngã tư đường không bị kẹt xe.

Sắc mặt người kia tái nhợt, tiếng hít thở cũng rất nặng, Diệp Hiểu Hạ cơ hồ cảm thấy anh sắp không được.

"Anh thế nào? Có thể kiên trì được không?"

Cô vừa đỡ người đàn ông này thong thả đi tới, vừa vội vàng hỏi .

Chuyện này vốn là một chuyện cực kì dọa người, nhưng, không biết vì sao, trong lúc này, Diệp Hiểu Hạ vậy mà một chút cũng không cảm thấy khủng bố. Giờ trong đầu cô tràn ngập một vấn đề, người đàn ông này có thể kiên trì không? Sẽ không có chuyện gì chứ?

https://thuviensach.vn

Căn bản là không nghĩ, nếu cái người đàn ông này ngã xuống lúc này sẽ tạo thành oanh động cỡ nào. Cũng không nghĩ tới, người đàn ông có gan trực diện đối đầu với họng sung này đến cùng là thần thánh phương nào.

Mấy vấn đề này, trong một khắc rời xa cô.

"Không có việc gì, tiếp tục đi, đi đến đường Bình An thì bắt xe." Người đàn ông chậm rãi quay sang, nhìn Diệp Hiểu Hạ lắc đầu. Trên trán của anh đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt khiếu câu "Không có việc gì" của anh có vẻ hơi lực bất tòng tâm.

Diệp Hiểu Hạ không dám để anh tiếp tục hao phí thể lực, trực tiếp đặt cánh tay anh trên vai mình, cũng không nói chuyện nữa, chỉ là cố sức đi tới đường Bình An.

Thật vất vả đi tới Bình An. Lộ trình bình thường chỉ cần vài phút, lúc này vậy mà hao gần 20 phút.

Hai người đứng ở ven đường, Diệp Hiểu Hạ để người đàn ông này tựa vào đèn đường bên cạnh, mình sốt ruột vẫy tay với xe qua lại.

Có thể là vì hôm nay nhiều việc như vậy đến cùng nhau duyên cớ, bình thường trên đường này rất dễ đón xe vậy mà lúc này cơ hồ không có không xe.

"Sao lại không có xe trống chứ!" Hơn mười chiếc xe hết chỗ, khiến giọng Diệp Hiểu Hạ trở nên hơi khô ráp .

"Đừng nóng vội, không có việc gì. " Người đàn ông không vội vàng xao động như Diệp Hiểu Hạ, anh chỉ chậm rãi lắc đầu, sắc mặt tái nhợt thoạt nhìn vô cùng bình tĩnh.

Nói đến cũng thật là kỳ lạ.

https://thuviensach.vn

Trong giọng nói của người đàn ông này hình như mang theo ma lực có thể làm cho người tôi bình tĩnh lại vậy.

Vừa rồi ở trong ngân hàng là thế này, giờ là như vậy, anh chỉ chậm rãi nói chuyện.

Vậy mà khiến nội tâm vội vàng xao động của Diệp Hiểu Hạ bình tĩnh lại, cô nhìn người đàn ông này gật gật đầu, quay đầu, hít sâu một hơi thật sâu, lại bắt đầu đón xe.

Lần này không có mấy chiếc đã để cô gọi được xe .

"Đi đâu ?" Lái xe từ kính chiếu hậu nhìn Hạ người đàn ông tựa vào bờ vai Diệp Hiểu, lộ ra tươi cười mờ ám.

"Đi..." Diệp Hiểu Hạ còn chưa kịp nói đi bệnh viện, đã bị người đàn ông đánh gãy , sau khi anh báo ra một địa chỉ, không nói chuyện nữa.

Diệp Hiểu Hạ nhìn anh, sau đó xác nhận với lái xe: "Phải đi nơi này."

Lái xe cũng không nghi ngờ, khởi động xe đi .

Lái xe này là người rất thông thược với các con đường trong thành thị, ông lái xe xuyên phố qua hẻm, đến mục đích rất nhanh. Diệp Hiểu Hạ thanh toán tiền, vội vàng đỡ người đàn ông này xuống xe.

"Trong ngõ nhỏ phía trước, có một phòng khám không treo biển hành nghề, đi vào trong đó." Giọng nói người đàn ông đã rất yếu ớt rồi, anh nhấc tay chỉ chỉ một hẻm nhỏ cách đó không xa, sau đó, tay anh cúi xuống, cả người không có tiếng động.

"Uy, uy! Anh ngàn vạn đừng ngủ !" Diệp Hiểu Hạ vừa đỡ anh gian nan đi tới hẻm nhỏ kia, vừa lòng nóng như lửa đốt nhắc nhở người đàn ông thần trí cũng đã không rõ ràng kia.

https://thuviensach.vn

Thật vất vả tìm được phòng khám không treo biển hành nghề kia, Diệp Hiểu Hạ cũng không quản có phải không lễ phép không, một phen đẩy cửa ra hắng cổ họng hô lên: "Có bác sĩ không ! Có người không! Cứu mạng ! Sắp chết người!"

"Ai vậy?" Ở trong nội thất phòng khám truyền ra một tiếng lười biếng: "Sắp chết thì đừng vào, tôi sợ thứ không sạch sẽ."

"Bác sĩ bác sĩ! Người này thật sự..." Diệp Hiểu Hạ nghe thấy nội thất có người nói chuyện, cũng không quản có người xếp hàng không, đỡ người đàn ông này đi về phía nội thất.

"Uy! Xếp hàng hiểu không!" Còn không đợi Diệp Hiểu Hạ tới gần nội thất, lập tức có mấy người ngăn cản cô đường đi. Cô ngẩng đầu nhìn, bọn họ hoặc cao hoặc thấp, hoặc khôi ngô hoặc gầy yếu, nhưng chỗ giống nhau là bọn họ đều có một gương mặt có thể được cho là hung thần ác sát.

Người như vậy làm trực giác Diệp Hiểu Hạ cho là xã hội đen. Nhưng xã hội đen cô cũng coi như tiếp xúc nhiều, tính là bị bọn họ rống hơi hơi dọa đến, nhưng trong nháy mắt sau, cô khí thế dâng cao rống lại."Chẳng lẽ các người muốn xếp hàng chờ chết sao! Không phát hiện đây là khám gấp! Là bệnh nặng!"

"Ai không bệnh nặng chứ! Ai không là khám gấp chứ!" Một cái người đàn ông vóc người thấp bé lập tức ngồi trên ghế tựa ôm bụng tề mi lộng nhãn ai u kêu lên: "Lão Tử là viêm ruột thừa chờ làm phẫu thuật đây này!"

"Sắp chết? Sắp chết thì đi bệnh viện chứ! Tới nơi này làm cái gì!" Vài người ồn ào đứng lên.

"Các ngươi nhanh tránh ra! Anh ta thật sự phỉa lập tức gặp bác sĩ!" Diệp Hiểu Hạ cũng không biết dũng khí từ nơi nào đến, lớn tiếng hô với những người rõ ràng không phải người tốt này.

https://thuviensach.vn

Nhưng cô la càng khiến cho người trong phòng khám cười vang từng đợt.

"Cút."

Ngay lúc Diệp Hiểu Hạ gấp đến dậm chân, nước mắt cũng sắp rơi xuống, người đàn ông tựa vào vai cô kia bỗng nhiên từ khóe môi toát ra một chữ sạch sẽ lưu loát.

Một đám vừa nãy vẫn còn vui cười, vừa nghe thấy chữ này, hơi ngừng lại, nhìn lại người đàn ông Diệp Hiểu Hạ đỡ. Chỉ liếc mắt một cái, sắc mặt bọn họ lập tức vô cùng kinh hoảng, lập tức vọt sang hai bên, tránh ra một con đường cho Diệp Hiểu Hạ. Yên tĩnh sợ sệt đứng bên cạnh, phảng phất sức lực hô hấp cũng bị thu lại, đâu còn kiêu ngạo vừa rồi?

Tuy Diệp Hiểu Hạ thấy hơi kỳ lạ, nhưng, giờ căn bản không phải lúc nghĩ chuyện này, cô chỉ đỡ người đàn ông này đi vào nội thất. Khi cách nội thất còn có vài bước, chỉ thấy rèm tráng treo ở trên cửa nội thất mạnh mẽ xốc đứng lên, một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo blu trắng, trên cổ đeo ống nghe bệnh đứng ở cửa.

Trên mặt của anh ta mang theo tươi cười xấu xa, ánh mắt không nhìn về phía người đàn ông kia, mà nhìn chăm chăm vào Diệp Hiểu Hạ. Lên lên xuống xuống một lần lại một lần, khiến cả người Diệp Hiểu Hạ đều nổi da gà, cô nuốt một ngụm nước miếng, nhìn vị bác sĩ tuổi trẻ tuấn lãng lại như không có ý tốt này, nhắc nhở: "Bác sĩ, anh ta, anh ta bị thương..."

"Mỹ nữ, hình như tôi từng gặp cô thì phải, có hứng thú ăn một bữa cơm với tôi tối nay không?" Bác sĩ tuổi trẻ phảng phất căn bản không nghe thấy Diệp Hiểu Hạ đang nói gì, chỉ cười tủm tỉm nhìn cô thả ra điện cao.

"Y, bác sĩ... Anh ta, anh ta bị thương..." Mặt mũi Diệp Hiểu Hạ trắng bệch, cô chỉ vào người đàn ông trên vai, liên tục nhắc nhở người bác sĩ có mắt hoa đào này.

https://thuviensach.vn

"Ai nha, bị thương tốt, chết luôn rất tốt!" Bác sĩ cười càng thêm xán lạn, anh ta thậm chí vươn tay, lôi cánh tay kéo Diệp Hiểu Hạ muốn túm cô vào nội thất.

"Bác sĩ! Bác sĩ..." Giọng nói Diệp Hiểu Hạ thay đổi, nếu nói vừa rồi là tức giận với người bên ngoài, như vậy lúc này là bị dọa .

"Anh muốn chết sao?" Ngay lúc này, người đàn ông cơ hồ đánh mất ý thức kia nâng tay lên, một phen cầm cổ tay bác sĩ trẻ tuổi, trong giọng nói lạnh lùng mang theo nồng đậm cảnh cáo.

Bác sĩ trẻ tuổi có thế này mới keo kiệt dời ánh mắt lên trên người người đàn ông kia, anh cau mày, cong miệng, vẻ mặt khinh thường: "Ai, anh hẳn là nên chết sớm!" Nói xong anh lập tức tiếp nhận cánh tay vốn đắt trên bờ vai Diệp Hiểu Hạ, bước nhanh vào nội thất.

Đi vài bước, anh ta lại dùng bước, lộ ra biểu cảm cười tủm tỉm với Diệp Hiểu Hạ: "Mỹ nữ, tiến vào chơi một lát đi.

"Tôi... Tôi còn là..." Diệp Hiểu Hạ nhìn biểu cảm cười tủm tỉm kia, nhất thời cảnh giác mãnh liệt, vội vàng xua tay muốn cự tuyệt.

Nhưng phía sau bác sĩ tuổi trẻ kia hình như đột nhiên đen đi, tuy rằng anh ta vẫn cười tủm tỉm, nhưng Diệp Hiểu Hạ cũng có thể cảm thấy uy hiếp trần trụi: "Tôi nói, mỹ nữ, tiến vào chơi một lát đi."

Diệp Hiểu Hạ nuốt một ngụm nước miếng, cúi đầu đi theo vào nội thất.

"Hôm nay không đăng ký, muốn xem bệnh ngày mai lại đến!" Bác sĩ trẻ tuổi vừa đi vừa không quay đầu lại mà nói.

Diệp Hiểu Hạ quay đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy, một đám người hung thần ác sát kia giờ này khắc này vậy mà ngoan giống như đứa bé trong nhà trẻ, ngoan ngoãn hành lễ với bác sĩ, sau đó xếp hàng ra khỏi phòng khám.

https://thuviensach.vn

Nếu không phải tận mắt thấy, Diệp Hiểu Hạ cơ hồ cảm thấy mình đang nằm mơ, bọn họ thật sự xếp hàng đi ra ngoài, hơn nữa người đi cuối cùng còn tự giác đóng cửa lại.

Trời, đây đến cùng là chuyện gì xảy ra.

"Đi mở bếp lò, đun nước, sau đó đi lại hỗ trợ." Bác sĩ trẻ tuổi phảng phất như biến sắc mặt, chỉ là một hồi công phu như vậy mà lại thay đổi một gương mặt khác, anh ta đỡ người đàn ông kia đi vào trong sau một gian phòng rộng rãi của nội thất. Bình tĩnh sai bảo Diệp Hiểu Hạ.

"Được." Tuy Diệp Hiểu Hạ không biết bếp lò ở đâu, nhưng là vẫn đồng ý, vội vàng lấy ấm trong phòng đi tìm vòi nước và bếp lò. Rất dễ dàng đun sôi nước, cô lại cuống quít chạy về, mới vừa đi vào nội thất, lập tức thấy cái kia bác sĩ trẻ tuổi đen mặt nhíu mày.

"Sao cô chậm như vậy! Là rùa biến thành hả!"

Cơn tức trong ngực Diệp Hiểu Hạ cơ hồ vọt ra, ao người này nói chuyện như vậy! Nhưng cô còn chưa phát hỏa, một bộ quần áo tản ra mùi nước tiêu độc bay về phía cô. Cô theo bản năng bắt lấy, tập trung nhìn, chỉ thấy là một bộ đồ hộ sĩ.

"Thay, sau đó đi lại đổi vô khuẩn." Bác sĩ lạnh lùng chỉ huy, sau đó cũng không quay đầu lại đi vào căn phòng rộng rãi kia.

Diệp Hiểu Hạ trừng mắt nhìn bộ đồ hộ sĩ trong tay, đầu giống như hồ. Bây giờ là chuyện gì xảy ra? Cô phải Cosplay hộ sĩ?

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Trầm Hoan

"Kiềm cầm máu!"

Diệp Hiểu Hạ mồ hôi đầy đầu nhìn chằm chằm tay bác sĩ vô lương đưa được, một đầu mờ mịt.

“Tôi nói kiềm cầm máu! ¨

"Kiềm cầm máu là cái gì?" Ánh mắt của Diệp Hiểu Hạ lắc lắc trên khay để dụng cụ phẫu thuật, tuy có rất nhiều kìm, nhưng thoạt nhìn giống như không khác nhau lắm. Như vậy cái nào mới là kiềm cầm máu ?

"Cái thứ nhất trong khay bên tay trái cô." Đại khái là bác sĩ vô lương đã chết lặng, cư nhiên không phát giận, thậm chí còn có lòng tốt nói cho Diệp Hiểu Hạ biết kiềm cầm máu ở chỗ nào.

Diệp Hiểu Hạ vội vàng lấy kiềm cầm máu đưa cho bác sĩ vô lương, ngay cả ánh mắt cũng vội chuyển về trên khay dụng cụ.

Đáng sợ!

Tuy rằng cô cũng không phải người thấy máu là choáng, nhưng là từ nhỏ đến lớn cô là người nhát gan, phim kinh dị này nọ cơ hồ cho tới bây giờ không dám xem. Nhưng hiện thực lại cố tình vui đùa lớn như vậy với cô, đời này lần đầu tiên đối mặt mở bụng phá bụng cư nhiên không phải xem phim, mà là người lạc vào cảnh giới kỳ lạ.

Trời ạ, ai tới cứu cứu cô.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng che khẩu trang, nhưng là mùi máu tươi gay mũi vẫn khiến cô muốn ói.

Có đôi khi, con người không thể quá chuyên chú tưởng một sự kiện, giống như lúc này, Diệp Hiểu Hạ vừa mới nghĩ cô hơi muốn ói, thì thật sự cảm thấy lồng ngực bốc lên, cơ hồ muốn ói ra.

"Đây là phòng giải phẫu vô khuẩn, không được phun. Nuốt xuống cho tôi." Bác sĩ vô lương đầu cũng không chuyển một chút, lạnh nhạt ra lệnh như vậy.

Cái gì? Anh ta nói cái gì? Nuốt xuống! Sao anh ta có thể như vậy! Bảo cô nuốt xuống cảm giác nôn mửa đã vọt tới yết hầu! Anh ta không phải người mà!

Diệp Hiểu Hạ căm tức tên bác sĩ vô lương này, cũng không nghĩ tới giờ phút này bác sĩ vô lương vừa vặn quay đầu nhìn cô, đôi mắt tối đen mà nghiêm cẩn nhìn chằm chằm cô, mê hoặc nói: "Lau mồ hôi!"

Lau mồ hôi lau mồ hôi! Diệp Hiểu Hạ loạn tay loạn chân đi tìm băng gạc lau mồ hôi cho anh ta, đây là chuyện gì vậy! Cô là bé ngoan khỏe mạnh từ nhỏ đến lớn rất ít đến bệnh viện, huống chi ngành học chuyên nghiệp cũng không có xíu quan hệ nào với y học, sao hôm nay lại biến hóa nhanh chóng trở thành hộ sĩ chứ ? Còn là hộ sĩ trong phòng giải phẫu nữa nha!

"Gây tê cơ."

Bác sĩ vô lương lại chỉ huy Diệp Hiểu Hạ với không biết gì về y học tìm gây tê cơ.

Diệp Hiểu Hạ vội vàng vọt tới một đầu khác của bàn mổ, bắt đầu thắm thiết rối rắm với máy móc thần bí kia.

https://thuviensach.vn

Dựa theo yêu cầu của bác sĩ vô lương cô bấm mấy chữ số lên trên màn hình, lại bị chỉ huy đi làm này nọ .

Phải giải phẫu bao lâu nữa ?

Không biết.

Dù sao đối với Diệp Hiểu Hạ mà nói, cô chỉ cảm thấy mình chạy không dưới mấy trăm vòng trong phòng giải phẫu đáng ghét kia. Tuy rằng thoạt nhìn phạm vi vận động không lớn, nhưng là cô cơ hồ mệt đến muốn nằm sấp xuống .

Mãi cho đến khi bác sĩ vô lương khâu miệng vết thương lại xong, nhìn Diệp Hiểu Hạ nói: "Xong rồi, nâng anh ta lên xe đẩy đi."

"Xong rồi?" Giờ phút này Diệp Hiểu Hạ mới ngẩn người nhìn xem bác sĩ vô lương hơi rối rắm hỏi.

"Ừ, giải phẫu xong rồi, người, đoán chừng tạm thời còn không xong." Bác sĩ vô lương ôm lấy nửa người dưới của người đàn ông này, chỉ huy Diệp Hiểu Hạ ôm lấy nửa người trên của anh ta, chuyển anh qua xe đẩy một bên, rồi đẩy anh ta ra khỏi phòng giải phẫu, xuyên qua một hành lang hẹp dài mà u ám đi vào một căn phòng vô cùng sạch sẽ.

Sau đó, anh ta lại chỉ huy Diệp Hiểu Hạ cùng mình nâng người đàn ông này lên trên giường bệnh, thuần thục cắm ống truyền dịch, làm mấy loại kiểm tra rồi ý bảo Diệp Hiểu Hạ rời khỏi.

Đi ra khỏi gian phòng kia, Diệp Hiểu Hạ đặt mông an vị trên ghế tựa ở cửa phòng, mệt đến không nhấc tay nổi.

Bác sĩ vô lương nhìn cô một cái, rồi cởi trang phục phòng hộ bên ngoài của mình đặt một bên, xoay người lấy một bao thuốc từ trên cửa sổ, rút ra

https://thuviensach.vn

một điếu châm lên, sau khi hít một ngụm thật sâu, nhìn Diệp Hiểu Hạ hỏi: "Cô tên gì?"

"Diệp Hiểu Hạ." Diệp Hiểu Hạ bỏ mũ xuống, cũng cởi trang phục phòng hộ, giờ phút này cô mới phát hiện, trên lưng mình cơ hồ đã bị mồ hôi thấm ướt, trong khung cảnh này, vậy mà lạnh run.

"Trầm Hoan xảy ra chuyện gì?" Ngón tay bác sĩ vô lương nhẹ nhàng gảy điếu thuốc, khói bụi nhanh chóng bị chấn động mà rớt xuống .

"Trầm Hoan ?"

Diệp Hiểu Hạ ngẩn người, ánh mắt không tự giác quay lại đi, nhìn về phía người đàn ông đang ngủ say trên giường trong phòng kia.

"Chính là anh ta."

"Bác sĩ, anh thế nào?"

"Cũng không tệ, không chết được, một viên đạn, lại không trúng chỗ quan trọng." Bác sĩ vô lương nhếch miệng, sau đó nói: "Tôi không tên bác sĩ, tôi tên Tang Chẩm Lưu, hai người quen thế nào? Trong cảnh thái bình thịnh thế này sao còn có thể có sung chứ ?"

Diệp Hiểu Hạ thở dài một hơi, điều chỉnh lại cảm xúc, lúc này mới kể hai người gặp thế nào, lại làm sao có thể biến thành thế này cho Tang Chẩm Lưu.

Trong lúc đó, Tang Chẩm Lưu lại đốt một điếu thuốc, lẳng lặng tựa vào cạnh tường, nghe Diệp Hiểu Hạ không nhanh không chậm tự thuật, ánh mắt thường thường rơi trên người Trầm Hoan trong phòng lại rơi xuống trên người Diệp Hiểu Hạ.

https://thuviensach.vn

"Anh ta không chịu đi bệnh viện, nói là muốn tới nơi này, vì thế mới đến nơi này. Chuyên sau đó bác sĩ Tang hẳn là đều biết, tôi không nói nhiều nữa." Diệp Hiểu Hạ dùng hai tay bụm mặt, xoa xoa hai gò má, lại buông ra, hít một hơi thật sâu, như muốn bình phục tâm trạng của mình.

"Thực nhìn không ra, anh ta cư nhiên thích lo chuyện bao đồng như vậy." bên môi mỏng manh của Tang Chẩm Lưu lộ ra tươi cười yếu ớt, như là trào phúng lại như mang theo ôn nhu, làm cho người ta không biết ý tưởng chân chính trong nội tâm anh ta.

"Cái gì?"

Diệp Hiểu Hạ cũng không nghe rõ Tang Chẩm Lưu đến cùng đang nói cái gì, cô nhìn lại anh, hi vọng anh lại lặp lại một lần.

"Không có gì." Tang Chẩm Lưu vứt điếu thuốc còn chưa cháy hết trong tay vào trong thùng rác.

Sau đó anh đứng thẳng lên, nhìn Diệp Hiểu Hạ ngồi trên băng ghế lộ ra một tia tươi cười không có ý tốt: "Hiểu Hạ thân ái, dựa theo cô nói, Trầm Hoan là vì cứu cô nên mới bị thương."

Diệp Hiểu Hạ nhìn tươi cười bên môi Tang Chẩm Lưu, bỗng nhiên cảm thấy trong hành lang này thế nào lại nổi gió lên, lạnh đến cả người cô nổi da gà. Có phải không phải cảm giác của cô sai không, mà sao cô cảm thấy người trước mặt này đang tính kế cô, nhưng, giữa cô và người kia không có gì đế tính kế và bị tính kế lợi ích.

Chỉ là, bị rắn cắn một lần ba năm sợ dây thừng, cô do dự một hồi mới chậm rãi mở miệng thừa nhận: "Có thể nói như vậy."

"Vậy từ hôm nay trở đi, do cô chăm sóc Trầm Hoan, thẳng đến khi anh ta khỏe hẳn." Tang Chẩm Lưu thoạt nhìn vô cùng vừa lòng với câu trả lời

https://thuviensach.vn

của Diệp Hiểu Hạ, anh vỗ vỗ tay, cầm quần áo phòng hộ ném một bên vừa nãy đi tới phòng giải phẫu.

"Được." Diệp Hiểu Hạ thở dài nhẹ nhõm một hơi, chuyện này dù Tang Chẩm Lưu không đề cập tới, tự cô cũng là sẽ chủ động yêu cầu. Cô nhìn bóng lưng Tang Chẩm Lưu, lộ ra tươi cười, thoạt nhìn vừa rồi cô thật là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử .

"Cô có biết chăm sóc là có ý tứ gì không."

Đột nhiên Tang Chẩm Lưu dừng bước, quay đầu nhìn Diệp Hiểu Hạ cười đến vô cùng đẹp mắt.

Chăm sóc? Cô đương nhiên biết là có ý tứ gì, nhưng, nghe Tang Chẩm Lưu nói như vậy, hình như không giống cô nghĩ. Cô vừa mới thả tâm nhất thời lại cảnh giác mãnh liệt."Anh nói chăm sóc là..."

"Chăm sóc cũng không chỉ là nấu cơm đưa cơm bưng trà đưa nước hầu hạ đại tiểu tiện làm bạn trắng đêm nga ~~" Tang Chẩm Lưu cười càng rực rỡ: "Còn có tỷ như giúp anh ta lau người bên người tắm rửa linh tinh cũng phải làm. "

"Cái gì!" Diệp Hiểu Hạ cơ hồ nhảy lên từ trên ghế. Ánh mắt cô mở to, mặt cũng không tự giác đỏ lên: "Cái này, ày chuyện tắm rửa này không phải do hộ sĩ chuyên nghiệp làm sao?"

Tang Chẩm Lưu chỉ là hắc hắc cười, căn bản không quản vẻ mặt kinh ngạc của Diệp Hiểu Hạ, chỉ mang theo khuôn mặt cười xấu xa tính kế, vừa dời bước rời khỏi, lại còn lưu manh nhắc nhở : "Hiểu Hạ thân ái, vừa rồi là tự cô đồng ý chăm sóc, thế nào? Giờ muốn đổi ý sao? Về phần hộ sĩ... Nơi này của tôi chỉ là một phòng khám dởm, từ đâu đến trang bị cao cấp như vậy!"

https://thuviensach.vn

“Bác sĩ Tang! Bác sĩ Tang!" Diệp Hiểu Hạ xấu hổ quay đầu nhìn thoáng qua Trầm Hoan đang ngủ say, mặt càng đỏ hơn, cầm quần áo phòng hộ đuổi theo Tang Chẩm Lưu.

Không quản Diệp Hiểu Hạ nói như thế nào, cuối cùng trọng trách tắm rửa này vẫn dừng trên đầu cô như thường. Đi vài ngày, mỗi ngày cô vội vàng nấu cơm mua đồ ăn đưa cơm, căn bản là không rảnh đi bận tâm trò chơi .

Tang Chẩm Lưu bưng một cái cặp lồng cơm, bên trong là cơm Diệp Hiểu Hạ đưa tới cho bệnh nhân, ăn thật vui vẻ. Anh cười tủm tỉm nhìn Diệp Hiểu Hạ, chỉ vào Trầm Hoan vẻ mặt xanh mét ở trên giường nói: "Hiểu Hạ à, người này rất thối rồi, cô nên tắm rửa cho anh ta."

Diệp Hiểu Hạ nhìn gương mặt Trầm Hoan đã biến thành màu đen, xấu hổ cười khan vài tiếng: "Phải không ? Tôi, tôi không ngửi thấy. "

"Có mà, tôi ngửi thấy mà, rất thối rất thối, so với chao để bên ngoài một mùa hè còn thối hơi." Tang Chẩm Lưu cợt nhả phẩy phẩy không khí trước cái mũi, giống như thật sự thối như vậy.

"Anh câm miệng cho tôi." Cuối cùng Trầm Hoan trên giường quay đầu dùng ánh mắt giết người trừng mắt nhìn Tang Chẩm Lưu một cái. Sau đó mới nhìn Diệp Hiểu Hạ, mặt không biểu cảm nói: "Cô không cần chăm sóc tôi, tự tôi có thể đi."

"Nhưng anh bị thương..." Diệp Hiểu Hạ thở dài một hơi, cô chỉ biết người đàn ông này sau khi tỉnh sẽ không giống lúc bị thương dễ nói chuyện như vậy. Từ khi anh tỉnh, cự tuyệt như vậy không biết đã xuất hiện bao nhiêu lần, tuy Diệp Hiểu Hạ cảm thấy rất bất lực, cũng thực sự có vài lần muốn bỏ của chạy lấy người, nhưng, dù sao cô là người nhận ân huệ, nếu thật sự phủi tay mặc kệ, lương tâm cô không chịu nổi.

https://thuviensach.vn

"Chuyện ngày đó tôi chỉ vì tự cứu, không có quan hệ gì với cô, cô không cần áy náy, càng không cần bởi vì tôi mà làm những chuyện này đó, cô về đi." Trầm Hoan buông mắt xuống, quật cường cự tuyệt ý tốt của Diệp Hiểu Hạ

Diệp Hiểu Hạ nhíu nhíu mày, Trầm Hoan vài lần cự tuyệt khiến cô hơi căm tức, cô thật sự không biết làm sao có thể có vừa thối lại vừa ngang như vậy."Tôi nói anh thật là kỳ lạ, đối mặt thiện ý của người khác hẳn là hào phóng nhận rồi nói cám ơn, mà không phải cự tuyệt như vậy! Anh thật sự thật không có lễ phép!"

Cuối cùng cô cũng tức giận: "Ra khỏi phòng này ai lại quen ai? Chỉ hôm nay đã ngồi cùng nhau, tôi chăm sóc anh, anh khiêm tốn vui vẻ nhận, sau đó chân thành nói lời cảm tạ!"

Trầm Hoan ngây ngẩn cả người, ngẩng đầu kinh ngạc Diệp Hiểu Hạ đang tức giận trước mắt. Không chỉ Trầm Hoan ngây ngẩn cả người, ngay cả Tang Chẩm Lưu cũng ngây ngẩn cả người, nhìn không ra, viên bùn thoạt nhìn có thể tùy tiện nắn bóp này cũng có tì khí .

Diệp Hiểu Hạ bưng cơm cho bệnh nhân lên, múc một thìa, đưa tới trước mặt Trầm Hoan, khuôn mặt nghiêm túc, mang theo vài phần uy hiếp nói: "Ăn đi, nếu anh dám quay đầu, tôi sẽ đổ cơm này lên mặt anh."

Biểu cảm Trầm Hoan hơi cổ quái, anh hơi hơi nhíu nhíu mày, cuối cùng vươn tay nhận cơm, rầu rĩ nói: "Tôi tự ăn."

Diệp Hiểu Hạ cũng không cự tuyệt, đưa cặp lồng cơm cho anh. Sau đó đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài nấu nước sôi, cô mới đi tới cửa, bỗng nhiên nghe thấy theo phía sau truyền một tiếng nói rất nhỏ cơ hồ có thể xem nhẹ.

"Cám ơn. "

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Phản Kích

Diệp Hiểu Hạ đã sắp quên đi thời gian, ngày mai phải giao tiền rồi. Sáng sớm hôm nay cô chào hỏi Trầm HoanTang Chẩm Lưu, muốn rời khỏi trước. Mới ra khỏi phòng khám, đã nhận được đến điện thoại.

Điện thoại một dãy số xa lạ, Diệp Hiểu Hạ nhìn dãy số xa lạ kia suy nghĩ một hồi mới nhận. "Này..." Cô còn chưa nói gì, nhưng bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói cô vừa quen thuộc vừa xa lạ, cô suy nghĩ một chút, đoán được là giọng của người đàn ông ngậm tăm.

Đại khái chưa từng nghe qua giọng nói này trong điện thoại, nghe như vậy cô cảm thấy rất xa lạ.

"Diệp Hiểu Hạ, đưa năm mươi vạn đến đường Hồng Phát, khi đến gọi điện thoại cho tôi."

"Năm mươi vạn? Nợ tiền không là ngày mai mới tới sao? Sao hôm nay muốn năm mươi vạn! Tôi không có!" Diệp Hiểu Hạ cười lạnh một tiếng, những kẻ lưu manh ta không biết xấu hổ cư nhiên gọi tới điện thoại của cô, xem ra cô nên đổi số. Cô nói như vậy đã muốn cúp máy, nhưng bên kia, microphone lại truyền đến vài tiếng tiếng cười ghê tởm.

"Nợ? Cái này cũng không phải là nợ! Diệp Hiểu Hạ, tôi nghĩ có một giọng nói, cô nhất định sẽ cảm thấy hứng thú..." Người đàn ông ngậm tăm cười lạnh vài tiếng.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên, từ trong microphone truyền đến vài tiếng tiếng thét chói tai vô cùng quen thuộc, như chủ nhân giọng nói bị cái gì đánh trúng phải phát ra tiếng thét. Giọng nói này khiến lưng Diệp Hiểu Hạ đột nhiên lạnh như băng, cô cũng không có ý thức được, giọng của mình trở nên sắc nhọn mà vặn vẹo: "Tiểu Mãn?"

"Gì, hóa ra cô tên tiểu Mãn? Rất giống tên của cô nha." Người đàn ông ngậm tăm như gặp chuyện vui vẻ gì, cười thật vui vẻ.

Mà Diệp Hiểu Hạ phảng phất có một chậu nước lạnh xối từ đầu đến chân, khiến cô lạnh đến răng nanh ta nhịn không được va vào nhai. Cô nỗ lực đè nén cảm xúc muốn thét chói tai của mình: "Các ngươi nhanh ta thả tiểu Mãn! Nhanh ta lên!"

"Thả cô ta có thể ! Không phải bảo cô mang năm mươi vạn tới cho chúng tôi sao?" Người đàn ông ngậm tăm tiếp tục cười nhạo: "Ai kêu lá gan cô lớn như vậy? Cư nhiên dám đi tìm công an, không biết chúng tôi có quan hệ với cả hắc bạch lưỡng đạo sao?"

"Các người không thể như vậy..."

"Diệp Hiểu Hạ cô xem rồi làm, nếu trong vòng hai giờ cô không cầm tiền lại, tôi sẽ quăng cô ta gì đi, cô cũng biết, thanh ta thuần như vậy nhất định có thể bán giá cao..."

Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy trong đầu như có cái gì ở ầm ĩ, cô lập tức liền đánh gãy lời người đàn ông ngậm tăm, vội vàng nói: "Tôi đã biết tôi sẽ mau chóng đi !"

Đón xe, cô không biết mình gọi điện thoại thế nào, không biết mình lên xe thế nào, càng không biết mình đến ngân hàng thế nào, thẳng đến khi quỹ viên tiểu thư của ngân hàng xác nhận lại hỏi cô có phải muốn lấy tất cả tiền trong tài khoản trò chơi không, cô mới hồi phục tinh thần.

https://thuviensach.vn

"Trong tài khoản của tôi có bao nhiêu tiền?"

"Có năm mươi bảy vạn bốn ngàn ba trăm sáu mươi bốn khối." Quỹ viên tiểu thư báo một vài chữ, sau đó lại hỏi: "Ngài là muốn rút tất cả sao?"

Rút tất cả sao? Diệp Hiểu Hạ hơi hơi chần chờ. Lấy tất cả cho đám hỗn đản này?

Cho những hỗn đản khi dễ mình còn muốn khi dễ tiểu Mãn? Trong ngực cô bỗng nhiên cháy lên một ngọn lửa, không! Tuyệt đối không! Cô nhất định phải trừng trị đám hỗn đản! này

"Tiểu thư, tiểu thư..." Quỹ viên tiểu thư hơi bất đắc dĩ nhìn Diệp Hiểu Hạ, cô gái này thật là, chỉ một chốc như vậy đã thất thần lần thứ ba, đến cùng cô có bao nhiêu tâm sự, nhất định phải đến đại sảnh ngân hàng suy xét?

Diệp Hiểu Hạ phục hồi tinh thần lại, cô nhìn quỹ viên tiểu thư hít một hơi thật sâu: "Lấy ra hai mươi vạn."

" Được, ngài chờ." Động tác của quỹ viên tiểu thư rất nhanh ta, không mất bao nhiêu thời gian đã lấy ra hai mươi vạn tiền mặt.

Thu tiền, Diệp Hiểu Hạ ra khỏi ngân hàng.

Giờ trong đầu cô trống rỗng, chỉ có một ý nghĩ duy nhất kiểm soát tất cả hành động của cô. Thì phải là, tuyệt đối không thể khiến đám hỗn đản này tiếp tục kiêu ngạo như thế.

Cô bắt một chiếc xe quay lại phòng khám, còn chưa đi vào, thì thấy một người dáng người khôi ngô khỏe mạnh đi ra. Cô lập tức nghênh đón: "Trương ca."

https://thuviensach.vn

"Là Hiểu Hạ à, tôi nghe bác sĩ Tang nói hôm nay cô có việc đi mà? Xong rồi ?" Trong thời gian này Diệp Hiểu Hạ ở đây chăm sóc Trầm Hoan, thuận tiện nấu cơm quét dọn vệ sinh, những người này cư nhiên cô cũng quen thuộc.

"Tôi có chút việc muốn nhờ anh ta." Diệp Hiểu Hạ đứng trước mặt Trương ca, giọng nói hơi hơi đè thấp.

"Chuyện gì?" Trương ca hơi hơi sửng sốt một chút, anh ta thật không ngờ cô bé ngày thường trong vội ra vội vào trong phòng khám Tang Chẩm Lưu này cư nhiên tìm anh ta có việc.

Những người này tuy giờ thoạt nhìn cười hề hề với Diệp Hiểu Hạ, nhưng Diệp Hiểu Hạ biết, bọn họ cũng không phải người sáng sủa gì, có chuyện mình làm không xong, tìm bọn họ là tốt nhất. Mà Trương ca này căn cứ quan sát mấy ngày nay của cô hình như là nhân vật rất có nhân mạch trong vùng, hơn nữa người cũng tương đối nghĩa khí, tìm anh ta hẳn là tốt nhất.

Diệp Hiểu Hạ cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp lấy hai mươi vạn tiền mặt trong bao đã dùng báo chí bao kĩ ra, nhét vào trong tay Trương ca.

Trương ca theo bản năng tiếp nhận một bao phân lượng không nhẹ này, không khỏi hồ nghi: "Đây là cái gì ?" Anh ta hơi hơi mở ra nhìn, biến sắc, lập tức lôi kéo Diệp Hiểu Hạ đi đến góc xó: "Hiểu Hạ, cô làm cái gì vậy."

"Trương ca, tôi muốn nhờ anh giúp tôi cứu em gái tôi..." Diệp Hiểu Hạ cắn môi dưới, nói đơn giản chuyện này, nhưng cũng không có nói cho người này ân oán giữa mình và người đàn ông ngậm tăm.

"Chỉ là cứu người?" Trương ca kiểm tiền một chút, anh ta nhíu nhíu đầu mày, cảm thấy vẫn nên nói rõ rang với Diệp Hiểu Hạ: "Hai mươi vạn không là số tiền nhỏ, cái này mua hai mạng người cũng đủ, cô chỉ là cứu người?"

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ nghe thấy Trương ca hơi như vậy, hơi hơi sửng sốt một chút, sau đó bên môi cô hiện lên một tia ý lạnh, tiếp đó cô ngẩng đầu nhìn Trương ca, trấn định thận trọng nói: "Nếu Trương ca tiện tay mà nói, giúp tôi giáo huấn bọn họ một chút, chỉ cần... Không ra mạng người là được."

Trương ca nhìn mặt Diệp Hiểu Hạ, biết cô cũng không có nói tất cả mọi chuyện cho mình, nhưng, từ gương mặt ẩn nhẫn kia, anh ta ít nhiều có thể đọc được không ít bất đắc dĩ và phẫn nộ nói không thành lời. Anh ta hiểu rõ trong lòng cười cười, tay vỗ vỗ bả vai Diệp Hiểu Hạ: " Được, tiền này Trương ca nhận. Lão Trương tôi chú ý nhất là nghĩa khí, em gái nhỏ cứ ở đây chờ tôi, một hồi tôi lái xe tới đón cô."

Diệp Hiểu Hạ ngồi ở trong xe, nghe trong phòng truyền ra từng đợt tiếng đánh nhau và tiếng đập này nọ, vậy mà cô trấn tĩnh kì lạ, không lạnh lẽo tay chân, không có tim đập gia tốc, thậm chí cả hô hấp cũng bình tĩnh không khác bình thường.

Cô nhịn không được nghĩ, có phải trải qua trường hợp đấu sung thật sự, có phải chân chính thấy qua người chết trước mắt, trong trường hợp này cô trở nên gợn sóng không sợ hãi không?

Thủy tinh bên lầu hai trong ngõ nhỏ bỗng nhiên vỡ, thủy tinh tùy tiện nện trên trần xe, Diệp Hiểu Hạ cách cửa sổ xe ngẩng đầu nhìn. Chỉ nhìn thấy người đàn ông ngậm tăm đang bị hai người áp trên cửa sổ dung gậy cao su dùng sức đánh .

"Cô sợ sao?" Trương ca ngồi ở chỗ điều khiển luôn luôn không nói gì, chỉ lẳng lặng hút thuốc, nhưng vẫn từ trong kính chiếu hậu nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Diệp Hiểu Hạ, bỗng nhiên anh ta mở miệng hỏi.

Diệp Hiểu Hạ dời ánh mắt từ ngoài cửa sổ xe về, cô nhìn ánh mắt Trương ca trong kính chiếu hậu, khuôn mặt trầm tĩnh. Sau đó cô lắc đầu: "Không sợ."

https://thuviensach.vn

"Cô có lá gan lớn hiếm có." Trương ca mở miệng nở nụ cười, anh ta nhét tàn thuốc vào trong gạt tàn: "Tôi nhận không ít mua bán kiểu này, nhưng, rất ít người bình tĩnh như cô."

"Tôi làm người cho tới bây giờ đều là lòng hại người không thể có, lòng phòng người không thể không có. Hôm nay, chỉ là quả báo của chúng, tôi không thẹn với lương tâm, có cái gì phải sợ." Diệp Hiểu Hạ buông mắt, nói đến bình tĩnh dị thường.

Trương ca lại nhìn thoáng qua Diệp Hiểu Hạ, mở cửa xe, chuẩn bị xuống xe: "Được, tôi thích lời này, em gái nhỏ, cô chờ ở chỗ này, tôi đi tìm em gái của cô."

Diệp Hiểu Hạ nâng mắt lên, nhìn bóng lưng mạnh mẽ của Trương ca, nhẹ nhàng lên tiếng, tiếp đó, cô lại ngẩng đầu nhìn về phía lầu hai, nơi đó đã từng đợt lách cách tiếng đánh tiếng đập.

Cô nhịn không được nheo mắt. Nha, mặt trời giữa trưa này quá chói mắt.

Trên người Thư Tiểu Mãn không có thương tích gì, chỉ là trên mặt hơi bầm, nhưng tổng thể mà nói không có chuyện lớn gì. Chỉ là cô bé này chưa từng gặp chuyện như vậy, mãi cho đến khi lên xe, toàn thân còn run không ngừng, hai mắt nửa ngày cũng tụ thần không được.

Diệp Hiểu Hạ thở dài một hơi, nơi mềm mại trong trái tim như bị người ta đâm vào. Cô vươn cánh tay kéo Thư Tiểu Mãn vào lòng, an ủi nửa ngày, Thư Tiểu Mãn mới dần dần bình tĩnh lại, nhưng, đợi cô ấy bình tĩnh thì bắt đầu khóc lên.

Diệp Hiểu Hạ nhìn cô ấy khóc đến thương tâm, vậy mà trong lòng sinh ra vài phần hâm mộ, cuộc sống mấy tháng này thật sự như phim. Nhìn lại, lần đầu tiên bị lừa là hai tháng trước, đến giờ, cô cư nhiên gặp biến không sợ hãi, thậm chí chuyện sợ hãi đến nỉ non như vậy cũng làm không được.

https://thuviensach.vn

An ủi một hồi lâu, Thư Tiểu Mãn mới xem như ngừng khóc. Diệp Hiểu Hạ vốn muốn cho Thư Tiểu Mãn về nhà với mình, tốt xấu gì cũng có thể chăm sóc lẫn nhau, nhưng Thư Tiểu Mãn lại nhất định phải về cô nhi viện .

Tuy Diệp Hiểu Hạ hơi lo lắng, nhưng không ngăn cảm. Cô biết, các cô chỉ là đứa bé, ở bên ngoài bị tủi nhục gì nhất định phải về cô nhi viện, chẳng sợ cái gì cũng không nói, chẳng sợ chỉ là đi hít một ngụm không khí nơi đó cũng tốt.

HÌnh như nơi đó là quy túc lớn nhất của các cô, chỉ có ở nơi đó tất cả miệng vết thương mới được an bình.

"Chị Hiểu Hạ, hôm nay như vậy..." Thư Tiểu Mãn dựa vào đầu vai Diệp Hiểu Hạ do dự một chút mới hỏi: "Thật sự không có việc gì sao? Bọn họ có phải không..."

Thư Tiểu Mãn lo lắng Diệp Hiểu Hạ không phải không nghĩ qua, nhưng cô không muốn lại tiếp tục sống những ngày như vậy. Hôm nay cô dùng tiền thu thập nhóm người này, bọn họ nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, nhưng, đó cũng là chuyện ngày mai, chuyện sau này. Cô xem Thư Tiểu Mãn lộ ra tươi cười an ủi: "Em đừng sợ, có chị ở đây, mọi thứ đều sẽ tốt đẹp lên."

Tuy Thư Tiểu Mãn tràn đầy là lo lắng, nhưng, thấy tươi cười kiên trì mà an ủi bên môi Diệp Hiểu Hạ, cô cũng chỉ có thể giật nhẹ khóe miệng mình, cuối cùng cái gì cũng không nói.

Diệp Hiểu Hạ vỗ bờ vai cô mỉm cười: "Em chỉ cần đi tìm Bạch Thiên Minh là được rồi, những việc khác đừng lo."

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Trả Thù

Toàn bộ hành động kết thúc rất nhanh liền, chỉ trên dưới 20 phút, Diệp Hiểu Hạ lại ngồi xe quay về phòng khám. Ở ngoài phòng khám, Diệp Hiểu Hạ tiễn Thư Tiểu Mãn, đi về phía Trương ca nói lời cảm tạ.

Cảm tạ xong, đang muốn rời khỏi, lại bị Trương ca kéo lại.

"Hiểu Hạ, tôi cảm thấy chuyện này của cô không thể chỉ một lần là giải quyết xong."

Diệp Hiểu Hạ hơi hơi sửng sốt, cười khổ thở dài một hơi: "Ai biết được."

Trương ca nhìn Diệp Hiểu Hạ, ánh mắt thâm thúy, không biết anh ta nghĩ gì. Một lát sau tay anh lại vỗ vỗ bờ vai cô: "Cô trả nhiều tiền như vậy mà chỉ đánh một trận thì thật còn nhiều lắm, tôi sắp xếp mấy huynh đệ ngầm bảo hộ cô, thời gian là một tháng. Nếu tháng sau cô cảm thấy còn cần thì tới tìm tôi là được, chúng tôi dựa theo giá trên chợ, một tháng bảy vạn, cô xem coi thế nào?"

Đề nghị này của Trương ca khiến Diệp Hiểu Hạ ngây ngẩn cả người, sau đó cả người sáng sủa lên. Không sai, cùng với việc cô đưa tiền cho đám hỗn đản này, chẳng bằng dung chút tiền mướn người bảo vệ!

Quyết định chuyện người bảo vệ, Diệp Hiểu Hạ không quên lại đưa thêm năm vạn khối, để Trương ca phái vài người bảo vệ cô nhi viện, vạn nhất có chuyện gì cũng có thể có thể chiếu ứng lẫn nhau. Trương ca cũng

https://thuviensach.vn

không hàm hồ, đồng ý với rồi Diệp Hiểu Hạ gọi điện thoại sắp xếp người đi qua.

"Trương ca, anh có chỗ thích hợp không?"

Quyết định chuyện bảo vệ xong, Diệp Hiểu Hạ bỗng nhiên nhớ tới một chuyện khác, lại mở miệng hỏi đường.

"Cô muốn nơi thế nào?"

"Tôi muốn chuyển nhà, nhưng nhất thời tìm không được chổ thích hợp, không biết anh có biết nơi nào không ?"

Trương ca nghe Diệp Hiểu Hạ nói như vậy, miệng lập tức đồng ý. Anh vốn là người lăn lộn trong xã hội, chuyện gì cũng biết một chút, chuyện nhà cửa này cũng không phải việc khó, không mất bao lâu tìm được một phòng thích hợp, hơn nữa cách phòng khám của Tang Chẩm Lưu không quá xa.

Diệp Hiểu Hạ thấy giá thích hợp, ngay hôm đó chuyển đi. Ban đầu chủ nhà nghe nói cô muốn chuyển nhà, vốn là không đồng ý, bà ta sợ Diệp Hiểu Hạ bắt bà ta giao lại tiền thuê nhà, ở trong điện thoại một vạn lần không đồng ý Diệp Hiểu Hạ vội vàng chuyển đi như vậy. Nhưng Diệp Hiểu Hạ tỏ vẻ tiền thuê nhà không cần giao lại, chủ nhà lập tức vui vẻ ra mặt tiễn cô.

Phòng mới chuyển tới cũng không lớn như phòng ban đầu, chỉ là một phòng ngủ một phòng khách một nhà vệ sinh một nhà bếp một ban công, tính toán đâu ra đấy cũng chỉ năm mươi mét vuông, nhưng Diệp Hiểu Hạ vốn không có bao nhiêu đồ đạc, chuyển đi vào vậy mà cũng có hơi trống rỗng.

Bôn ba qua lại giữa nhà mới và phòng khám, tuy lo lắng đề phòng, nhưng cũng tương đối bình tĩnh.

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ cũng tùy thời liên hệ với Thư Tiểu Mãn, hỏi thăm tin tức bên kia, đại khái bởi vì có bảo vệ, tuy tạm thời tiểu Mãn còn chưa tìm được Bạch Thiên Minh, nhưng cũng coi như không có người tìm đến Cô Nhi viện.

Như vậy hai ba lần, Diệp Hiểu Hạ cảm thấy mình thật là an toàn, hoặc là nói tạm thời an toàn, trái tim cũng buông lỏng một chút. Nhưng, cô vẫn là làm chút chuẩn bị chống đỡ nguy hiểm, chỉ hy vọng không cần dùng tới mới tốt.

Hôm nay vừa dậy Diệp Hiểu Hạ thấy sắc trời còn sớm, tính toán lên trò chơi nhìn xem.

Trong trò chơi vẫn giống bình thường, chỗ nên sáng sủa thì sáng sủa, chỗ nên nhiều mây thì nhiều mây, chỗ nên trời trong mây bay thì trời trong mây bay.

Diệp Hiểu Hạ híp mắt, nâng tay lên đỡ trán, ánh mặt trời này đúng là chói mắt đến mức mắt cô không mở ra được. Giờ cô đang đứng trên phố chính, bên người là những người chơi vội vàng lui tới, cô xuất hiện cũng không làm nhiều người chú ý.

Nhưng, cô chưa yên tĩnh được một phút đồng hồ, kênh mật ngữ đã bắt đầu điên cuồng rung. Cô mở ra nhìn, người mật cô gần như đều là nhân vật ghê gớm, trừ người mua đồ của ba công hội lớn, nhiều nhất là Túy Lí Thiêu Đăng .

Cô chuyển một tin tức gần nhất, nhận đối thoại.

"Hiểu Hạ, cô đã chạy đi đâu, lần này là cái một tuần, có chuyện gì sao không bớt chút thời gian đi lên nói một tiếng!" Túy Lí Thiêu Đăng vẫn lớn giọng như trước, nhưng, trong giọng nói dồn dập là có mịt mờ quan tâm.

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ nghe giọng Túy Lí Thiêu Đăng, trong lúc nhất thời vậy mà cảm thấy hơi xa lạ. Mới vài ngày không lên, nói thật ra, cô hơi nhớ anh.

"Ngày đó ra cửa xảy ra chút chuyện, nên luôn luôn không có thời gian lên, làm anh lo lắng rồi."

"Nói ra, chuyện của cô xử lý thế nào?"

"Tạm thời còn đỡ." Diệp Hiểu Hạ tinh tế thở dài một hơi, bảo thủ nói."Vài ngày nay tôi không ở đây, không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Cũng không có gì." Túy Lí Thiêu Đăng cười khổ vài tiếng, sau đó nới đơn giản với Diệp Hiểu Hạ chuyện mấy ngày nay. Tuy không có chuyện lớn gì, nhưng việc vặt vãnh việc nhỏ thì không thiếu.

Cái gì mà người của ba công hội lớn nhiều lần tới cửa lại tay không mà về, cái gì mà người trong công hội thuộc các công hội lục đục với nhau, cái gì mà có người chất vất hội trưởng công hội như cô thành lập công hội xong thì bỏ gánh trốn mất, như thế này, thật sự là làm cho người ta phiền chán.

"Làm công hội thật phiền toái." Diệp Hiểu Hạ ngồi bên thành hào, Túy Lí Thiêu Đăng thì nằm trên mặt đất nhàn nhã nhìn bầu trời.

"Có cái gì đâu. Không phải Mao chủ tịch đã nói, đấu với trời và đấu với người vui vẻ vô cùng sao." Túy Lí Thiêu Đăng ha ha cười, sau đó sắc mặt anh hơi hơi dừng một chút.

"Còn có chuyện gì?"

"Không có gì."

Túy Lí Thiêu Đăng thu lại chần chờ trên mặt rất nhanh, lộ ra một khuôn mặt tươi cười với Diệp Hiểu Hạ.

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ nhíu mày, tựa tiếu phi tiếu: "Thật vậy chăng? Sao tôi cảm thấy..."

Lời của cô còn chưa nói xong, cả người bỗng nhiên không thấy. Túy Lí Thiêu Đăng ngây ngẩn cả người, nhìn chằm chằm nơi Diệp Hiểu Hạ biến mất mà sợ run. Trong không khí như còn để lại hình ảnh cô chưa hoàn toàn biến mất, tươi cười kia nhợt nhạt, khóe mắt kia ôn nhu.

Anh không khỏi ngây ngẩn cả người, sao lại thế này? Sao nói cũng chưa nói xong thì người trống rỗng biến mất!

Anh bò đứng lên từ trên đất, đưa mắt nhìn xung quanh một chút, quả thật không tìm được người, không khỏi âm thầm suy nghĩ, có phải trong hiện thực lại xảy ra chuyện gì không.

Diệp Hiểu Hạ bị người nắm đầu kéo từ máy trò chơi ra. Cô theo bản năng bảo vệ tóc mình, mở to mắt nhìn, tóc gáy lập tức dựng đứng, chỉ thấy tam gia kia đang lẳng lặng nhìn xem cô.

Anh ta có một đôi tinh nhãn như mắt độc xà lạnh băng dán trên mặt của cô, không có tình cảm, càng không có bất kì cảm xúc gì. Cô nuốt một ngụm nước miếng, phát hiện cổ họng như bị chặn lại, nửa ngày cũng nói không ra một câu, chỉ có thể không ngừng nuốt chất lỏng không tự chủ được sinh ra trong khoang miệng.

Không khí vô cùng yên tĩnh, trừ tiếng thở dốc cúi đầu.

Diệp Hiểu Hạ gian nan nghiêng đầu, nhìn về phía có tiếng thở dốc, chỉ nhìn thấy Trương ca bị một đám người trói cánh tay ra sau, gắt gao áp trên đất không thể động đậy. Hai gò má anh đã bị đánh bầm tím, miệng mũi ra máu, đang hồng hộc phát ra tiếng thở dốc trùng trùng.

"Trương, Trương ca..." Diệp Hiểu Hạ mở to hai mắt nhìn, nửa ngày cũng không phục hồi được, trong đầu cô hơi trống rỗng.

https://thuviensach.vn

"Hiểu Hạ..." Trương ca gian nan ngẩng đầu, nhìn về phía cô lộ ra một tươi cười khó coi: "Trương ca không có biện pháp..." Anh nói chưa xong đã bị người bên cạnh vừa đá vừa đánh.

Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy tất cả tiếng thét chói tai đều bị nghẹn trong cổ họng, dù thế nào cũng kêu không được, muốn liều mạng cũng chỉ có thể từ trong cổ họng cứng ngắc mấp máy phát ra vài âm tiết đơn giản mà thô ráp.

"Hừ, Diệp Hiểu Hạ, tôi nhìn không ra, cô còn có bản lĩnh mua người đánh."

Tam gia lại dùng sức kéo tóc Diệp Hiểu Hạ, đầu cô vì bị mạnh mẽ lôi kéo, trực tiếp đụng vào vách tường, chỉ cảm thấy sau đầu sinh đau, trong đầu choáng váng.

Diệp Hiểu Hạ hung hăng trợn trắng mắt nhìn tam gia: "Chuyện anh thật không ngờ còn nhiều."

"Sao? Cô còn tính giết người của tôi mới cam tâm à." Tam gia nở nụ cười, nhưng ánh mắt lại vẫn lạnh băng như cũ, anh vươn tay gắt gao nắm cằm Diệp Hiểu Hạ, "Cô có tin bây giờ tôi làm nửa đời sau cô đều nằm ở trên giường không?"

Giờ này khắc này, cô như không biết sợ, trực tiếp phun ra một ngụm nước miếng hung hăng phun trên mặt tam gia, lớn tiếng nói: "Cho dù chết cũng không sao! Tôi tuyệt đối sẽ không bị các ngươi bài bố nữa! Chỉ cần Diệp Hiểu Hạ tôi còn lại một hơi, không phải các người chết, thì là tôi sống!"

Ngụm nước miếng này dính vào trên má tam gia, nhóm côn đồ bên cạnh lập tức kinh hô một trận, vội vàng có mấy người đi lên, tìm khăn giấy lau cho anh.

https://thuviensach.vn

Mà tam gia như đến giờ phút này mới tức giận, anh ta một tay bóp chặt cổ Diệp Hiểu Hạ, nhìn gương mặt cô trở nên xanh tím, không ngừng giãy dụa, có thế mới kề mặt gần sát mặt cô, lạnh lùng hừ: "Xã hội này nói thì thật là vô dụng." Sau đó anh ta tới bên tai cô dùng giọng chỉ có hai người nghe thấy nói: "Tôi nghe nói cơ là từ cô nhi viện ra, vừa vặn, cái cô nhi viện kia không tệ, trẻ con làm sai chuyện, cô cảm thấy tôi có nên tìm người giám hộ của cô xử lý việc này không ?"

"Anh—— không —— thể —— đi —— tìm —— viện —— trưởng..." Sắc mặt Diệp Hiểu Hạ đã dần dần chuyển đen, cô lay động đôi môi cũng đã xanh đen gằn từng tiếng từ trong cổ họng ra những lời này.

"Chuyện này hình như không phải do cô quyết định.”

Đây là câu nói cuối cùng Diệp Hiểu Hạ nghe thấy, từ dâyđây sau cô triệt để bị hắc ám cắn nuốt , nghe không được, nhìn không thấy, càng thêm không cảm giác cái gì, giống như đã chết đi.

Sinh mệnh cô tựa như đã mất đi khái niệm thời gian, đợi đến lúc cô khôi hạ ý thức đã không biết là bao lâu sau đó. Cô nhẹ nhàng giật giật thân thể mình, chỉ cảm thấy toàn thân như bị kim đâm, đau đến cơ hồ khó có thể chịu được.

Sau đó cô phát hiện miệng mình bị băng dính dán sát vào, tay cô bị trói, chân cũng bị trói, không chỉ như thế, ngay cả mắt của cô cũng bị che lại.

Đây đến cùng là chuyện gì xảy ra? Diệp Hiểu Hạ lại giật giật thân thể, phát hiện toàn thân mình bị trói rất chắc, tạm thời không có khả năng thoát ra, vì thế yên tĩnh lại, lắng lặng cảm nhận hoàn cảnh xung quanh.

Nơi này là một nơi thật trống, bởi vì khi cô giãy dụa phát ra tiếng vang, cô nghe thấy tiếng vang rất nhỏ. Nơi này cũng không tính ẩm ướt, nhưng không có ánh mặt trời, vô cùng âm u, đại khái là ở trong phòng, một phòng thật rộng thật rộng.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa hắn là không có người ở quanh cô, bằng không cô cử động như vậy nhất định có người phát hiện.

Diệp Hiểu Hạ cứ như vậy hỗn loạn phân tích, mơ mơ màng màng. Bụng cô đói lả, trên người cũng bởi vì đói khát mà trở nên lạnh lẽo khác thường, lạnh đến răng nanh cũng run lên.

Diệp Hiểu Hạ lại động thân thể, tất cả tri giác như đã dừng trong thân thể cô rồi, cô nhịn không được cười khổ.

Chẳng lẽ, cô cứ uất ức như vậy mà chết ở chỗ này sao?

Rất không cam lòng ? Cô còn chưa tìm được Bạch Thiên Minh, cô còn chưa hung hang trừng trị đám hỗn đản này, còn chưa bảo vệ tốt tiểu Mãn, còn chưa chăm sóc viện trưởng, vậy mà cứ chết ở chỗ này như vậy sao?

Ý thức càng ngày càng mơ hồ, cuối cùng, cô lâm vào trầm tĩnh như chết.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Quá Khứ Của Viện Trưởng Vương

Ánh sáng trước mắt thật sự quá chói mắt, làm cho người ta không mở ra được. Bên tai truyền đến giọng nói dịu dàng quen thuộc: "Hiểu Hạ, Hiểu Hạ..."

Là ai lại kêu gọi cô như vậy? Diệp Hiểu Hạ liều mạng mở mắt, cô ngửa đầu, dưới ánh sáng chói mắt kia mơ hồ nhìn thấy một bóng người thân quen. Người kia tóc đen chải vuốt vô cùng chỉnh tề, nhưng ẩn ẩn vẫn có thể ngẫu nhiên thấy mấy sợi tóc bạc xen lẫn trong đó, khuôn mặt trắng nõn, mang theo tươi cười dịu dàng thân thiết của người mẹ hiền.

Bàn tay ấm áp của bà nhẹ nhàng vuốt ve trán Diệp Hiểu Hạ, nhẹ giọng gọi : "Hiểu Hạ, nghe thấy giọng của bà không ?"

Là viện trưởng? Là viện trưởng đúng không ? Nhưng tại sao viện trưởng lại ở đây?

"Con không nằm mơ chứ? Hay là đã chết ?" Diệp Hiểu Hạ yếu ớt thở ra một hơi, thật sự không tin hai mắt của mình.

"Đứa bé ngốc, cái gì chết hay không chết nữa. Không phải viện trưởng đã đến rồi sao, không có việc gì, chuyện gì cũng không có. Chúng ta về nhà thôi."

Viện trưởng Vương nhìn gương mặt Diệp Hiểu Hạ trước mắt đầy thương tích, toàn thân không có một chỗ nào tốt nhịn không được khịt khịt mũi. Bà

https://thuviensach.vn

vươn cánh tay, gắt gao ôm đầu Diệp Hiểu Hạ vào lòng, động tác mềm nhẹ như đang nâng niu bảo vật hiếm có trên thế giới.

"Viện trưởng..." Diệp Hiểu Hạ hé miệng gọi, muốn cười một cái, nhưng lại động đến miệng vết thương, đau đến cô lại nhắm hai mắt lại, phảng phất như đã ngất xỉu đi.

Viện trưởng Vương nhíu mày, nhẫn nhịn hốc mắt hơi ẩm ướt, sau đó chậm rãi quay đầu, nhìn nhìn hàng người đứng ngay ngắn chỉnh tề trong kho hàng. Nhất thời tất cả mọi người đều cúi đầu, yên tĩnh như ve sầu mùa đông.

Đứng phía trước mọi người là một người đàn ông trung niên, tóc của ông chải vuốt cẩn thận tỉ mỉ, đường cong trên mặt hơi cứng rắn, nhìn ra bình thường ông là một người bất cẩu ngôn tiếu. Nhưng giờ này khắc này ông lại có vẻ hơi cẩn thận, xoa xoa tay đứng sau viện trưởng Vương, thường thường ngẩng đầu nhìn tình huống Diệp Hiểu Hạ.

Khi viện trưởng Vương quay đầu, ông lập tức tiến lên, mang theo sắc mặt lấy lòng, nhỏ giọng nói: "Bà xã..."

"Ai là bà xã của ông." Hiển nhiên Viện trưởng Vương không muốn quan tâm người đàn ông trung niên này, chỉ nói với Thư Tiểu Mãn nơm nớp lo sợ đứng cách đó không xa: "Tiểu Mãn, đi lại, dìu Hiểu Hạ."

"Dạ, dạ..." Thư Tiểu Mãn cẩn thận nhìn nhìn đám người đông nghìn nghịt xung quanh kia, vội vàng bước nhanh vọt tới bên người viện trưởng Vương, giống như có quỷ đuổi theo cô vậy.

"Các người còn thất thần làm gì, còn không mau tới giúp phu nhân nâng vị tiểu thư này dậy!" Người đàn ông trung niên vừa đi lên hỗ trợ, vừa quát lớn đám người đang cúi đầu kia.

https://thuviensach.vn

"Không cần, người như tôi, trèo cao nổi ngài không nổi." Viện trưởng Vương lại ngăn cản người đàn ông trung niên này, ý bảo tiểu Mãn nâng Diệp Hiểu Hạ dậy, sau đó hai người dìu Diệp Hiểu Hạ đi ra ngoài kho hàng bị vứt bỏ này.

"Bà xã." Khi viện trưởng Vương đi qua bên người người đàn ông trung niên kia, ông vươn tay, một phen kéo cánh tay viện trưởng Vương lại, giọng nói trầm thấp: "Nhiều năm như vậy rồi, đừng dỗi, chúng ta về nhà đi."

Thư Tiểu Mãn nhìn nhìn viện trưởng Vương lại nhìn nhìn người đàn ông trung niên uy nghi trời sinh kia, nuốt nuốt nước miếng, cúi đầu, một câu nói cũng không dám nói, chỉ gắt gao cầm cánh tay Diệp Hiểu Hạ. Cô hơi hơi nâng ánh mắt lên, lại phát hiện Diệp Hiểu Hạ không biết vào lúc nào đã mở mắt, giờ này khắc này đang lẳng lặng nhìn mũi chân, khuôn mặt yên tĩnh.

Chỉ là, ánh sáng không ngừng rung chuyển trong ánh mắt cô công bố cô nội tâm không bình tĩnh như mặt ngoài.

"Nhà của tôi ở viện phúc lợi tiểu Thiên Sứ, trừ nơi này, không có nhà." Viện trưởng Vương dừng thật lâu, mới chậm rãi nói.

Khi bà nói như vậy, đã rút tay từ mình trong bàn tay người đàn ông trung niên ở kia ra, nhưng, người đàn ông kia nắm rất chặt, khiến bà liên tục rút vài lần cũng không ra.

Cuối cùng bà thở dài một hơi, quay sang nhìn người đàn ông trung niên kia nói: "Tần Mục Ca, anh xem bây giờ tôi cái dạng này, anh nhìn nhìn lại mặt tôi, tôi không còn là Vương Nhược Thư ngày xưa nữa, tôi đã già đi, xấu đi, tóc của tôi đã bạc một nhúm một nhúm, anh còn giữ tôi lại làm cái gì? Anh bây giờ, muốn phụ nữ, dạng gì không có? Từ mười tám mười chín tuổi đến hai mươi tám hai mươi chín tuổi, phụ nữ xinh đẹp nhất này, chỉ cần anh nói, muốn bao nhiêu có bao nhiêu."

https://thuviensach.vn

"Bà xã, em đừng nói như vậy, em có biết, anh chỉ cần em..." Giọng Tần Mục Ca không lớn thậm chí mang theo một chút cầu xin.

"Anh nhìn anh đi, toàn thân anh bất luận là thứ gì, cũng đủ cho viện phúc lợi chúng ta ăn cả tuần. Mà tôi thì sao ? Giờ tôi là một phụ nữ trung niên bình thường nhất, không, phải nói là phụ nữ lão niên, chúng ta căn bản không phải một người cùng một đường. Vì sao anh không chịu nhìn rõ?"

" Đừng nói như vậy mà, bà xã, anh biết sai rồi, em đừng nói như vậy, em cho anh một cơ hội bồi thường được không?"

"Bồi thường?" Lông mày viện trưởng Vương cau chặt, tươi cười mang theo chút khinh miệt: "Tần Mục Ca, tôi đã không thể sinh con, bồi thường thế nào? Anh muốn tìm một nữ nhân khác sinh con trai cho tôi hả?"

"Nhược Thư..."

"Đủ rồi!" Viện trưởng Vương dùng sức rút tay từ trong tay Tần Mục Ca ra, không chút do dự đi ra ngoài kho hàng. Đám người đứng chi chít sát nhau kia lập tức tản ra một con đường, cho ba người đi qua. Đi được vài bước, bà dừng lại, hơi hơi nghiêng gương mặt: "Tiền thừa lại, tôi sẽ nghĩ biện pháp trả cho các người, nhưng, đừng thu vay nặng lãi . Hiểu Hạ... Là đứa nhỏ đáng thương, các người đừng tìm cô bé."

Tần Mục Ca còn chưa nói gì, tất cả những trong kho hàng cúi đầu chín mươi độ đồng thanh nói: "Phu nhân yên tâm, tuyệt đối không có chuyện có nợ!"

Viện trưởng Vương lại cười khổ, bà xoay mặt nhìn nhìn Tần Mục Ca còn đứng ở nơi đó: "Tuy tôi ghét người khác khi dễ chúng tôi, nhưng cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng để nợ ai, tiền, tôi nhất định sẽ trả lại cho anh."

https://thuviensach.vn

"Vương Nhược Thư!" Bỗng nhiên Tần Mục Ca quát to một tiếng, "Đến cùng em muốn anh làm thế nào! Hai mươi lăm năm ! Đến cùng em muốn anh thế nào!"

Viện trưởng Vương lại cười cười, không nói chuyện nữa, cùng Thư Tiểu Mãn đỡ Diệp Hiểu Hạ đi ra ngoài kho hàng.

Dưới phản quang, Tần Mục Ca cảm thấy bóng dáng của bà sáng đến chói mắt.

Ngoài kho hàng cũng đứng đầy người, Diệp Hiểu Hạ cúi đầu, trộm nhìn lại, trong lòng tràn đầy suy đoán.

Bỗng nhiên viện trưởng Vương mỉm cười mở miệng: "Nhất định các con muốn biết người đàn ông kia là ai đúng không?”

Thư Tiểu Mãn vội vàng gật đầu, lại bị Diệp Hiểu Hạ túm một chút, cũng cúi đầu không dám nói lời nào.

Viện trưởng Vương nhìn dáng vẻ hai người các cô nở nụ cười, tuy trên mặt có dấu vết tang thương, nhưng, ẩn ẩn nhìn ra được trước đây nhất định là một vị mỹ nhân phong tư yểu điệu. Bà quay đầu nhìn về phía trước, như là kể rõ, cũng như là thì thào tự nói, ngữ điệu nhẹ nhàng mà bình tĩnh, phảng phất như đang nói chuyện của người khác.

"Người kia là chồng của bà. Ông ấy là... Đầu lĩnh xã hội đen, những người các con thấy đều là người của ông. Về phần bà..." Viện trưởng Vương hơi dừng một chút, tiếp tục cười, ánh chiều tà chiếu vào trên mặt của bà, có vẻ rất đẹp."Khi còn trẻ, bà cũng là người trong hắc đạo, hơn nữa lăn lộn không tệ... Sau đó, chúng tôi kết hôn, lúc đó trên đường cũng chỉ là chuyện bình thường, ông ấy là trung tầng rất có thực lực, bà là nữ trung tầng rất có thực lực..." Viện trưởng Vương nói xong như nhớ tới chuyện vô cùng buồn cười, cười đến thắt lưng cũng cong xuống .

https://thuviensach.vn

Nhưng Diệp Hiểu Hạ lại phát hiện, ở khóe mắt bà, đã hơi ướt át. Điều này làm cho lòng Diệp Hiểu Hạ như bị cái gì hung hang đâm vào, chua xót không thở nổi.

"Sau này, bà mang thai , sinh con trai, lớn thật sự đẹp trai. Là đứa bé trai đẹp mắt nhất trên thế giới, hai năm sau, có một lần có vị làm ăn phải làm, ngày đó vừa vặn là ngày bà sinh đứa thứ hai, ông ấy vốn đồng ý với bà là sẽ cùng sinh đứa nhỏ, nhưng đến lúc đó, ông ấy vẫn đi mất, chẳng những đi, còn mang theo con lớn đi. Kết quả..."

Viện trưởng Vương nói tới đây thì dừng lại , toàn thân bà giống như rùng mình run lên vài cái, sau đó mới khôi phục bình thường, tiếp theo bà chậm rãi nói: "Kết quả đó là bẫy, ông bảo vệ lão đại ông, nhưng, con bà lại chết ở dưới súng lạc đạn. Mà bà... Đứa nhỏ cuống rốn vòng gáy, khi sinh ra thì chết, bà cũng mất đi quyền lợi làm mẹ."

"Viện trưởng..." Thư Tiểu Mãn nhíu mày, trong mắt ẩm ướt.

Viện trưởng Vương lại lắc đầu mỉm cười: "Đều đã qua , đã sớm qua. Ngày đó ông về, ta cho ông lựa chọn, là đi theo bà rời khỏi, hoặc là ở lại. Ông lựa chọn ở lại, mà bà... thì rời khỏi đó."

"Chuyện sau này, các con đều biết, bà và các con sống cùng nhau..."

"Viện trưởng, hóa ta tiền bà nói con bà đưa cho bà dưỡng lão..." Thư Tiểu Mãn do dự một chút, lại vẫn hỏi ra: "Là đại thúc này đưa cho bà sao?"

"Bé ngốc, chẳng lẽ viện trưởng không thể có chút tiền riêng hả?" Viện trưởng Vương cười, như biểu cảm của bà chỉ có một cái này, không có bi thương, không có tức giận, cũng không có chua xót khắc cốt ghi tâm."Thiên Minh ở đó kìa." Viện trưởng Vương chỉ chỉ Bạch Thiên Minh đứng ven quốc lộ cũ mỉm cười: "Tuy nó làm chuyện không tốt, nhưng, bản chất không xấu... Chỉ là..."

https://thuviensach.vn

Viện trưởng Vương nói tới đây ngừng lại một chút, sau đó quay đầu nhìn Diệp Hiểu Hạ: "Sau này viện trưởng sẽ không tác hợp các con nữa, quả nhiên Thiên Minh không phải một người đàn ông có thể nhận trách nhiệm, Hiểu Hạ chúng ta xứng đôi với người rất tốt."

Bạch Thiên Minh sốt ruột đứng ở ven đường, xa xa thấy ba người đi ra, vội vàng ba bước thành hai bước chạy lại, tiến lên đỡ Diệp Hiểu Hạ, sốt ruột hỏi: "Viện trưởng, viện trưởng, bọn họ không có làm khó bà chứ?"

"Thiên Minh à, tự con thiếu nợ, từ hôm nay trở đi, tự con trả đi." Viện trưởng Vương vẫn là dáng vẻ cười tủm tỉm, nhưng trong ánh mắt nhìn Bạch Thiên Minh hơn vài phần nghiêm khắc.

Dưới ánh mắt như vậy Bạch Thiên Minh gật gật đầu: "Con biết, nhưng, con còn rất chậm, chỉ sợ cả lợi tức cũng trả không nổi."

Viện trưởng Vương chỉ cười cười, cũng không tính nói chuyện miễn lợi tức cho hắn, chỉ dùng khẩu khí thận trọng mà sắc bén nói: "Con là người đàn ông, trách nhiệm của con không có bất luận lí do gì mà không phải con gánh vác." Nói xong, bà đứng lại, vỗ vỗ ba đứa nhỏ, chỉ vào tịch dương lửa đỏ nói: "Nhìn, mặt trời, ngày mai nhất định sẽ dâng lên."

Diệp Hiểu Hạ ngẩng đầu nhìn tịch dương đỏ như máu kia, không biết vì sao, hai mắt mơ hồ.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Sau Giữa Trưa

Thực ra Diệp Hiểu Hạ cũng không bị trọng thương gì, chỉ đơn giản là một ít bầm tím và bị thương ngoài da. Quan trọng là cô bị nhốt trong cái kho hàng bỏ hoang kia hơn hai ngày, không cơm không nước, hệ tiêu hóa bị không ít khổ cực. Viện trưởng Vương trực tiếp đưa cô về cô nhi viện, lại cực nhọc ngày đêm chăm sóc cô vài ngày, hai người mới hơi yên tâm một chút.

Hôm nay Diệp Hiểu Hạ và Thư Tiểu Mãn khuyên can mãi cuối cùng làm viện trưởng Vương chịu đi nghỉ ngơi, giờ phút này hai người mới có cơ hội nói chuyện riêng tư.

"Viện trưởng tìm được chị thế nào?" Thực ra Diệp Hiểu Hạ đã không có gì đáng ngại, nhưng viện trưởng Vương lo lắng, luôn luôn không cho cô xuống giường, cô đành phải nằm trên giường nói chuyện với Thư Tiểu Mãn.

Thời tiết hơi lạnh, Thư Tiểu Mãn cởi giày, giống như hồi nhỏ, chui vào chăn, cùng Diệp Hiểu Hạ ngồi trên giường nói chuyện."Không phải chịu từng nói với em, nếu hia bên chúng ta ai liên tục ba lần không nhận điện thoại thì nghĩ biện pháp tìm cứu viện sao?"

"ừ."

"Ngày đó em gọi cho chị, gọi thế nào cũng không thông, sau đó đi nhà mới của chị, phát hiện thư chị giấu dưới nệm, lúc đó em đoán có lẽ chị bị bắt cóc thời điểm, đầu óc nổ tung, hoàn toàn không biết làm sao bây giờ,

https://thuviensach.vn

chỉ có thể lo lắng đề nhà chờ điện thoại đối phương. Nói đến cũng khéo, ngày đó Bạch Thiên Minh cư nhiên lén lút về cô nhi viện thăm viện trưởng, em vừa nghe bọn nhỏ nói hắn đến, trực tiếp đi lên hỏi hắn chị ở đâu, nhưng em quên viện trưởng ở đó..." Nói đến chỗ này, trên mặt Thư Tiểu Mãn lộ ra một tia xấu hổ nhàn nhạt.

"Sau đó viện trưởng biết?"

"Dạ, sau đó..." Thư Tiểu Mãn dừng một chút, trên mặt hiện lên biểu cảm vô cùng quái dị, đó là một loại chần chờ đến nay vẫn không thể tin được."Sau đó giống như xem phim vậy, viện trưởng mang em và Bạch Thiên Minh đi một câu lạc bộ đêm rất lớn, ban đầu người ta không nhường tiến, sau đó viện trưởng đưa cho bọn họ thứ gì đó, qua một lúc, chủ câu lạc bộ đêm kia mang theo một đám người đến, đối với viện trưởng giống như cháu với bà..."

"Tiểu Mãn..." Diệp Hiểu Hạ nghe Thư Tiểu Mãn hình dung nhịn không được cười ra tiếng: "Em đây là hình dung cái gì."

"Em nói thật mà. Bọn họ cúi đầu khom lưng với viện trưởng, quả thực là con cháu. Chị cũng biết viện trưởng mặc bình thường, thấy thế nào cũng là một người trung niên phổ thông, một đám đàn ông mặc xa hoa quần áo như vậy trước mặt viện trưởng khiêm tốn, đó gọi là..."

"Nói trọng điểm." Diệp Hiểu Hạ xoa xoa huyệt Thái Dương, đánh gãy Thư Tiểu Mãn, nếu lại để cô tiếp tục như vậy, đoán chừng đến ngày mai cũng không nghe đến nội dung Diệp Hiểu Hạ muốn biết.

"Nga, sau đó viện trưởng để cho ông chủ kia tìm bắt người bắt chị, Bạch Thiên Minh nói về bọn họ đặc biệt và tình huống, ông chủ kia cho người đi tìm. Bọn em chờ trong một nhà thật lớn tầng cao nhất của câu lạc bộ đêm kia. Gian nhà kia rất tốt đó, giống như trên TV khách sạn năm sao vậy..."

https://thuviensach.vn

Lúc này Thư Tiểu Mãn có dục vọng kể rõ mãnh liệt, tuy bị Diệp Hiểu Hạ nhắc nhở, vẫn là nói mấy câu thì lan man.

"Nói trọng điểm."

"Đúng, đúng, trọng điểm. Sau đó lão công viện trưởng tới rồi, sau đó bọn họ ở trong một căn nhà thật lâu, không biết nói gì, em không dám đi nghe lén, nhưng em nghĩ, bọn họ nhất định..."

"Trọng điểm! !" Diệp Hiểu Hạ nhịn không được lớn tiếng, thảo luận với một kẻ thích nói nhảm thật là vất vả.

"Được thôi. Trọng điểm là sau khi lão công viện trưởng và viện trưởng tán gẫu xong, đi ra, để bọn em ở chỗ đó chờ, sau đó bọn em chờ, thấy bọn họ tìm người, một tầng lại một tầng tìm người, cuối cùng tìm được chị, viện trưởng mang bọn em đi. Đương nhiên, lão công viện trưởng dẫn theo thật nhiều người..." Thư Tiểu Mãn nhìn thấy Diệp Hiểu Hạ hơi hơi nhăn lại lông mày, ngượng ngùng đóng miệng, nhưng vô cùng không cam lòng biện bạch như trước: "Thật sự rất giống phim mà! Những chuyện chính giữa là..."

" Chị đã biết rồi ..." Diệp Hiểu Hạ khoát tay, kéo chăn qua nằm xuống, Thư Tiểu Mãn cũng nằm xuống theo, trước mặt cô tiếp tục lải nhải nói xong thời gian ly kỳ nhất trong cuộc sống của cô ấy cho tới nay.

Mà Diệp Hiểu Hạ nghĩ càng nhiều, viện trưởng, Tần Mục Ca, Bạch Thiên Minh, còn có ngày mai không biết thế nào.

Ngây người ở cô nhi viện hai ngày, Diệp Hiểu Hạ quyết định về nhà mình thuê. Tuy giờ đã không có vấn đề mắc nợ, nhưng trong lòng cô lại vẫn hơi vướng bận.

Tỷ như Trầm Hoan, tỷ như trò chơi.

https://thuviensach.vn

Trầm Hoan bởi vì anh ta có ân cứu mạng, tuy rằng anh ta hơi kỳ lạ, nhưng cô cần phải chăm sóc anh đến khi thân thể khôi phục. Đây là đạo nghĩa, cũng là nợ nhân tình.

Mà trò chơi...

Tuy giờ cô đã không cần trả nợ, không cần chơi trò chơi kiếm tiền, một lần nữa khôi phục quỹ đạo cuộc sống trước kia, nhưng là, cô lại quyến luyến nói không ra với trò chơi kia.

Không phải vì tiền, chỉ là, chỉ là vì thích mà thôi.

Tuy rằng Viện trưởng Vương lo lắng thân thể Diệp Hiểu Hạ chưa khôi phục tốt, nhưng, vẫn không có ngăn cản Diệp Hiểu Hạ rời khỏi cô nhi viện. Bà làm cho Diệp Hiểu Hạ làm không ít đồ ăn ngon đặt trong cặp lồng cơm cho cô mang về, làm Thư Tiểu Mãn hâm mộ nước miếng chảy ròng.

Lúc rời khỏi cô nhi viện, Diệp Hiểu Hạ thấy Bạch Thiên Minh, tuy cô đứng lại, nhưng Bạch Thiên Minh chỉ là đứng ở xa xa, nhìn về phía cô cúi đầu thật sâu, xoay người đi mất.

Cô thở dài, đã qua chuyện như vậy, đại khái mỗi người đều không có cách nào trở lại như ban đầu.

Chỗ ở mới của Diệp Hiểu Hạ ở lầu 4, khi cô đi đến lầu ba, thì nghe thấy một giọng nói lưu manh truyền tới từ đỉnh đầu: "Ô ô u, hộ sĩ tiểu thư, chúng ta thật sự là thật lâu không gặp nha?"

Ngẩng đầu vừa thấy, người đàn ông đứng ở cửa thang lầu, ôm hai tay kia không phải Tang Chẩm Lưu thì là ai. Cô sửng sốt một chút, sau đó nhếch môi nở nụ cười, học giọng điệu của anh vui đùa: "Thật là hiếm thấy, đại bác sĩ Tang cư nhiên không ở nhà khám, sao có thể nơi này."

https://thuviensach.vn

"Bị người nhờ vả. Nếu không tôi đâu có thời gian rảnh rỗi đi lại nhìn cô." Tang Chẩm Lưu đi theo phía sau Diệp Hiểu Hạ lại đi lên một tầng, lại tự nhiên đi theo cô vào nhà. Anh ta lên lên xuống xuống đánh giá nhà này, nhịn không được chậc chậc cảm thán: " Đây cũng quá không chú ý rồi, tôi còn tưởng rằng tất cả phụ nữ đều nhồi tất cả mọi thứ mình có vào nhà, nơi này của cô cũng không tránh khỏi quá trống trải."

Diệp Hiểu Hạ vừa bỏ cặp lồng cơm vào nhà bếp, vừa buồn cười: "Tôi lại không mời anh vào, anh cũng không tránh khỏi quá tự giác, anh không biết anh đi vào nhà một phụ nữ xa lạ như vậy rất không thân sĩ sao?"

"Chúng ta không quen sao?" Da mặt Tang Chẩm Lưu rất dày.

"Chúng ta rất quen sao?" Diệp Hiểu Hạ tức giận đến ngứa răng.

Tang Chẩm Lưu làm như không thấy ánh mắt khinh bỉ của Diệp Hiểu Hạ, tiếp tục đi dạo trong ngôi nhà không lớn của Diệp Hiểu Hạ, bỗng nhiên ánh mắt của anh dừng lại trên máy trò chơi màu lam bên giường ngủ Diệp Hiểu Hạ.

Dừng một chút, anh mới quay đầu nói: "Cô chơi Cực Hạn?"

"Thế nào? Không thể?" Diệp Hiểu Hạ tức giận trừng mắt nhìn Tang Chẩm Lưu một cái.

Bên môi Tang Chẩm Lưu lộ ra tươi cười ý vị thâm trường, anh nhìn Diệp Hiểu Hạ thật sâu, sau đó mới thu ánh mắt, khóe môi nâng lên độ cong đẹp đẽ nói: "Có thể, đương nhiên có thể."

"Tôi còn chưa hỏi anh, ai bảo anh đi đến thăm tôi?"

Tang Chẩm Lưu híp híp mắt nhìn Diệp Hiểu Hạ, bên môi tươi cười làm cho người ta bủn rủn chân tay. Bỗng nhiên, biểu cảm thần bí của anh biến

https://thuviensach.vn

mất, biến thành tươi cười thoải mái thích ý. Anh nhún nhún vai: "Lão Trương để tôi tới ."

Diệp Hiểu Hạ hơi hơi sửng sốt một chút, không tiếp tục hỏi nữa. Những lời này cô cũng đã đại khái có thể đoán được chân tướng mọi chuyện, tươi cười bên môi cô cương cứng, sau đó dời đề tài: "Thương tích Trầm Hoan có khỏe chưa? Mấy ngày nay tôi không có đi..." Nói đến chỗ này cô ngừng lại một chút, lại tiếp tục nói: "Thật ngượng ngùng."

"Ha, hóa ra cô còn nhớ rõ việc của cô." Tang Chẩm Lưu nở nụ cười: "Trầm Hoan thôi, cũng không tệ, không chết được, anh ta là Tiểu Cường đánh không chết, đoán chừng dù chặt đứt đầu còn có thể bật dậy." Sau đó anh ta liếc Diệp Hiểu Hạ một cái: "Cô đi làm cơm đi."

"Nấu cơm?"

"Ai nha, tay nghề cô không tệ a, tôi ăn vài ngày thành thói quen." Tang Chẩm Lưu hắc hắc cười cười, sau đó cúi đầu, dung giọng nói chỉ có mình nghe thấy nói: "Đương nhiên, Trầm Hoan cũng là người kén chọn."

"Trong nhà không có đồ ăn."

“Tôi và cô đi mua."

“...”

Diệp Hiểu Hạ nhìn Tang Chẩm Lưu không nói nổi: "Anh rất nhàn hả?"

Tang Chẩm Lưu nhìn trời, cười đến bí hiểm: "A a, bởi vì có người đổi cho tôi thời gian một ngày."

"Cái gì?"

"Không có gì, mua đồ ăn, mua đồ ăn."

https://thuviensach.vn

Dọc theo đường đi hưng trí của Tang Chẩm Lưu có vẻ rất cao, hiển nhiên anh chưa từng tới chợ. Anh ta đi theo sau Diệp Hiểu Hạ, xem tất cả đều cảm thấy vô cùng thú vị, thậm chí chỉ vào một ít rau dưa thông thường hỏi tới hỏi lui, ở trước mắt bao người, Diệp Hiểu Hạ kiên trì giải đáp vấn đề của anh, biểu cảm rất quẫn.

Nhưng anh ta coi như cũng biết chuyện, đồ ăn mua dọc theo đường đi đều rơi vào trong tay anh. Lúc anh ta mang đồ ăn và Diệp Hiểu Hạ về nhà, cuối cùng Diệp Hiểu Hạ nhịn không được, than thở một câu: "Anh giả bộ thật hay, sao lại nhiều đồ ăn như vậy không biết."

Tang Chẩm Lưu nâng mí mắt, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, "Cái này gọi là quân tử xa nhà bếp."

Diệp Hiểu Hạ đành phải cúi đầu âm thầm mắng vài tiếng, mang đồ ăn vào bếp công việc lu bù.

Một giờ sau, cô chuẩn bị xong ba món ăn một món canh, Tang Chẩm Lưu không chút khách khí ăn no nê trước. Diệp Hiểu Hạ cau mày nói: "Đây là cơm cho bệnh nhân của Trầm Hoan."

"Ai bảo anh ta trúng đạn, trúng đạn rồi chỉ có thể ăn cơm thừa đồ ăn thừa." Tang Chẩm Lưu xuy xuy cười, làm Diệp Hiểu Hạ dở khóc dở cười, cuối cùng chỉ có thể lại đi làm vài món thức ăn cho Trầm Hoan. Hành động này khiến Tang Chẩm Lưu rất là bất mãn, thậm chí nói Trầm Hoan đói chết là xứng đáng.

Mặc dù bị Tang Chẩm Lưu dùng mọi cách cản trở, bữa cơm cho bệnh nhân này cuối cùng vẫn đưa đến trong tay Trầm Hoan.

Trầm Hoan nhìn Diệp Hiểu Hạ tươi cười nhợt nhạt, khóe miệng động dậy vài lần, ánh sáng rực rỡ chuyển động trong mắt. Anh cúi đầu, mở cặp lồng cơm ra, nhẹ nhàng nói: "Cám ơn."

https://thuviensach.vn

"Không cần cảm ơn." Tuy sau khi Diệp Hiểu Hạ "dạy dỗ" Trầm Hoan, mỗi lần anh đều sẽ chân thành cảm ơn, nhưng Diệp Hiểu Hạ vẫn hơi ngượng ngùng.

Ngồi trên giường bồi hộ bên cạnh, Diệp Hiểu Hạ lẳng lặng nhìn Trầm Hoan ăn cơm. Tư thế anh ăn cơm rất đẹp mắt, tốc độ không nhanh không chậm, ánh mặt trời sau giữa trưa chiếu vào một bên mặt của anh, hình thành một đường ánh sáng dịu dàng đẹp mắt.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Cô Nghĩ Thế Nào ?

Trong nháy mắt đó, Diệp Hiểu Hạ cảm thấy, anh lớn lên thật sự rất giống thiên sứ, xinh đẹp không gì sánh kịp.

Bỗng nhiên Trầm Hoan lại quay đầu lại, con ngươi xán lạn như tinh thần thật tốt chống lại ánh mắt Diệp Hiểu Hạ, khiến cô hơi hơi thẹn thùng. Anh chớp chớp mắt, không đầu không đuôi hỏi: "Cô họ Hạ đúng không?"

"Hửm?" Đối với một đột nhiên vấn đề bay tới như vậy Diệp Hiểu Hạ không phản ứng kịp, chỉ nhìn Trầm Hoan, không hiểu ý gì.

Trầm Hoan thấy Diệp Hiểu Hạ không hiểu ý của mình, vì thế cẩn thận lập lại một lần: "Tôi nghe thấy Chẩm Lưu gọi cô là tiểu Hạ, cô là họ Hạ phải không?"

Lúc này Diệp Hiểu Hạ xem như hiểu rõ ý của Trầm Hoan, cô cong mặt mày, cười trả lời: "Không là, tên của tôi là Hiểu Hạ, ý là tảng sáng mùa hè."

Trầm Hoan nghe vậy, ánh mắt nhìn Diệp Hiểu Hạ lại sâu thêm vài phần, anh dừng một chút, như đang nghĩ gì đó. Sau một lúc lâu, anh lại hỏi: "Vậy, cô họ gì? Ý của tôi là tên đầy đủ của cô là gì?"

"Tôi họ Diệp, Diệp Hiểu Hạ."

Môi Trầm Hoan vốn khép chặt bởi vì Diệp Hiểu Hạ mà nói hơi hơi mở ra, anh nhìn Diệp Hiểu Hạ, dùng biểu cảm rất nghiêm túc rất nghiêm túc nhìn chằm chằm cô gái trước mặt.

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ bị anh nhìn thì hơi thẹn thùng, cô cúi đầu thấp xuống, vươn tay dùng tư thế vén tóc che giấu sự xấu hổ của: "Có, có cái gì không đúng hả?"

"Không, không có gì." Trầm Hoan quay đầu, buông xuống mí mắt, nhìn cặp lồng cơm trong tay, khóe môi nhẹ nhàng, nhẹ nhàng cong lên một đường cong không dễ nhận ra. Anh nói: "Đây là một cái tên rất êm tai."

Trầm Hoan rất kỳ lạ.

Tuy biểu hiện của anh không có gì khác bình thường, nhưng Diệp Hiểu Hạ vẫn ẩn ẩn cảm thấy, anh hơi kỳ lạ. Đặc biệt vừa nãy khi cô rời khỏi phòng khám, anh cư nhiên phá lệ bảo cô trên đường phải cẩn thận. Đến cùng là cô phát sốt, hay là anh phát sốt ?

Diệp Hiểu Hạ cầm cặp lồng cơm trống không một đường về nhà, cả đầu nghĩ đều là vấn đề làm cho người ta khó hiểu căn bản tìm không thấy đáp án như vậy.

Mới đi vào tiểu khu, thì thấy Thư Tiểu Mãn và Bạch Thiên Minh đi tới dưới lầu nhà mình.

Sao hai người này lại đến cùng nhau ?

Tuy trong lòng Diệp Hiểu Hạ nói thầm, nhưng vẫn mở miệng kêu hai người. Tự nhiên Thư Tiểu Mãn rất sôi nổi đi qua, còn Bạch Thiên Minh có vẻ vô cùng cẩn thận, anh ta đứng ở chỗ rất xa, có vẻ vô cùng mất tự nhiên, ánh mắt và biểu cảm nhìn Diệp Hiểu Hạ tràn đầy là áy náy.

Nhìn thấy anh ta thành dạng này, trong lòng Diệp Hiểu Hạ có vướng mắt, nhưng nhìn mặt mũi viện trưởng cũng không thể để anh ta không xuống đài được. Vì thế nhàn nhạt chào hỏi, lập tức đi lên lầu .

https://thuviensach.vn

Thư Tiểu Mãn vẫn là một kẻ nói nhảm, đi theo sau cô líu ríu, Bạch Thiên Minh đi theo sau hai người giữ vững khoảng cách hai bước này, không nói chuyện.

Đi tới cửa nhà, Diệp Hiểu Hạ mở cửa, cho Thư Tiểu Mãn đi vào trước, sau đó quay đầu nhìn Bạch Thiên Minh, mặt lạnh: "Chỗ này của tôi nhỏ, sẽ không tiếp đãi anh."

Bạch Thiên Minh gật gật đầu, nhìn tiểu Mãn nhỏ giọng nói: "Tiểu Mãn, anh ở dưới lầu chờ em."

Thư Tiểu Mãn vừa thấy thế này vội vàng hoà giải: "Chị Hiểu Hạ, hôm nay là viện trưởng bảo em mang Bạch Thiên Minh tới tìm chị, chị không thể đuổi anh ấy như vậy."

Diệp Hiểu Hạ vừa nghe là ý của viện trưởng Vương, cũng không nói gì. Cô nhíu nhíu mày, liếc Bạch Thiên Minh một cái, xoay người vào phòng, hừ lạnh : "Như vậy tùy anh ta đi."

Thư Tiểu Mãn vội vàng nháy mắt với Bạch Thiên Minh, mang anh ta vào phòng, đóng cửa lại. Anh ta ngẩng đầu nhìn, trong phòng trống trơn, phòng khách ngay cả cái bàn cũng không có, chỉ có vài băng ghế nhỏ không giống nhau đặt chỉnh tề ở góc tường, trong lòng biết đồ bên trong đều bị người đòi nợ nâng đi rồi, lại càng phát thẹn với Diệp Hiểu Hạ .

"Tùy tiện ngồi đi, điều kiện nơi này không tốt." Diệp Hiểu Hạ nhắc hai cái ghế tới tùy tay đặt trên đất, ý bảo hai người ngồi xuống.

Sau khi ba người đều ngồi vào chỗ của mình về sau, Diệp Hiểu Hạ đi thẳng vào vấn đề nói: "Nói đi, viện trưởng bảo anh tìm tôi có chuyện ?" Tuy rằng cô không nhìn Bạch Thiên Minh, nhưng lời này cũng là nói với Bạch Thiên Minh.

https://thuviensach.vn

Bạch Thiên Minh tự nhiên biết, nhưng còn chưa kịp mở miệng, Thư Tiểu Mãn đã cướp lời: "Viện trưởng nói..."

"Bạch Thiên Minh anh không có miệng sao?" Thư Tiểu Mãn mới mở đầu, đã bị Diệp Hiểu Hạ đánh gãy. Cô ta nhìn nhìn Diệp Hiểu Hạ lại nhìn nhìn Bạch Thiên Minh, cuối cùng sáng suốt ngậm miệng lại, không lại nói nhiều.

"Hiểu Hạ, mười vạn đồng tiền kia anh sẽ trả lại cho em." Bạch Thiên Minh cúi đầu, giọng nói thành khẩn: "Anh biết anh từng làm rất nhiều chuyện vô liêm sỉ sự, thực xin lỗi em. Anh không xin em tha thứ, chỉ muốn cho em biết, anh thật sự biết sai rồi."

"Viện trưởng bảo anh đến vì nói những lời này sao?" Diệp Hiểu Hạ thở dài, tuy khẩu khí không cứng rắn như lúc nãy, nhưng cũng không có dấu hiệu mềm hoá: "Tôi đã biết, tôi rất mệt, các người đi về trước đi."

"Không, Hiểu Hạ, còn có việc khác." Bạch Thiên Minh thấy Diệp Hiểu Hạ nói lời đuổi khách, cũng không vô nghĩa nữa, nói thẳng ra ý đồ của mình: "Anh biết bản lĩnh của anh, muốn trong khoảng thời gian ngắn lấy hơn một trăm nhiều vạn không có khả năng, anh hỏi viện trưởng có cách gì có thể không phạm pháp nhưng kiếm nhiều tiền không, viện trưởng bảo anh tới hỏi em, cho nên, anh..." Giọng anh ta dần dần thấp đi xuống: "Cho nên, anh tới hỏi hỏi em."

Diệp Hiểu Hạ cũng không lập tức trả lời, chỉ là lẳng lặng nhìn Bạch Thiên Minh rất lâu, có thế này mới đứng lên nói: "Có một thứ này có lẽ anh biết." Nói xong cô ý bảo Bạch Thiên Minh đi theo cô vào phòng ngủ.

Bạch Thiên Minh đi theo vào phòng ngủ, Thư Tiểu Mãn cũng lập tức đi theo vào phòng ngủ.

Nhìn máy trò chơi màu lam đặt ở phòng ngủ kia, Bạch Thiên Minh sững sờ ở đó, qua thật lâu về sau anh mới tìm được giọng nói của mình: "Em dựa

https://thuviensach.vn

vào Cực Hạn kiếm tiền sao?"

"Ở trong mắt anh, có lẽ trò chơi chỉ là cách giải trí, nhưng là, đối với tôi mà nói, nó lại là thủ đoạn mưu sinh." Diệp Hiểu Hạ chậm rãi đi tới ngồi xổm trước máy trò chơi, ngón tay lướt qua khoang bóng loáng kia. Lại nói tiếp thật là may mắn, tam gia kia dù bắt mình đi, cũng không lấy máy trò chơi này.

Bạch Thiên Minh đi khỏi. Lúc đi, anh ta cúi đầu rất sâu với Diệp Hiểu Hạ, không lại nói xin lỗi, cũng không có nói gì khác.

Thư Tiểu Mãn cũng đi theo anh ta, nhưng trước khi đi, tiểu nha đầu này ôm nhiệt tình và hiếu kỳ trước nay chưa có với máy trò chơi này, ríu ra ríu rít làm hòa dịu không khí lạnh như bang giữa Diệp Hiểu Hạ và Bạch Thiên Minh.

Tiễn hai người, thế này Diệp Hiểu Hạ mới cảm thấy cả người đều muốn rời ra từng mảnh, hỗn loạn rửa mặt chải đầu rồi ngủ mất.

Sáng ngày hôm sau Diệp Hiểu Hạ theo thường lệ đi đưa cơm cho Trầm Hoan, giữa trưa trở về, thấy thời gian còn sớm, cô đi vào trò chơi. Lúc này cũng không lập tức vào trò chơi, mà là lẳng lặng nằm trong khoang trò chơi, thưởng thức hoạt hình của《 cực hạn OL》.

Ban đầu cô vội vàng kiếm tiền, chưa từng có thời gian nhàn nhã làm chuyện như vậy. Thường thường vào máy trò chơi thì lập tức trực tiếp login vào trò chơi, nào có xem qua cảnh đẹp phô thiên cái địa, chuyện xưa rung động đến tâm can.

Nợ nần biến mất, cả người cũng trở nên thoải mái. Diệp Hiểu Hạ đứng bên cạnh sông đào bảo vệ đế đô, trong lúc nhất thời không biết mình muốn đi làm gì, chỉ ngốc nghếch nhìn dòng chảy trong suốt từ sông đào bảo vệ chảy vào, bên trong cư nhiên còn có không ít cá nhỏ hình dạng khác nhau bơi qua bơi lại, thật là đáng yêu.

https://thuviensach.vn

Cô đang ngẩn người ở nơi này, bỗng nhiên, có một người đứng trước mặt cô, hỏi: "Xin hỏi cô có phải hội trưởng Cửu Trọng Thiên Diệp Hiểu Hạ không?"

Diệp Hiểu Hạ ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy là một nam tử khuôn mặt trẻ tuổi sạch sẽ thanh tú, anh ta mặc một thân giáo phục đan sĩ màu xanh, nhìn từ giáo phục kia, người này ít nhất đã ngoài bảy mươi lăm cấp. Nhưng, Diệp Hiểu Hạ xác nhận mình cũng không biết anh ta.

Đối với câu hỏi nam tử này đặt ra, Diệp Hiểu Hạ sửng sốt ba giây, mới xem như phản ứng lại. Cô quả thật có một thân phận là hội trưởng Cửu Trọng Thiên, vì thế cô gật gật đầu: "Đúng vậy, là tôi."

"Tôi là một hội viên của Cửu Trọng Thiên, tôi tên Như Mặc Thấm Trần." Nam tử này tự giới thiệu một chút.

Vừa nghe là hội viên công hội mình, Diệp Hiểu Hạ không khỏi có vài phần thẹn thùng, cô là hội trưởng đó, nhưng là cũng chỉ có mặt trong mấy ngày lập hội, sau đó cơ bản không ở tuyến, giờ bị hội viên nhận ra, cô cư nhiên không biết người ta, thật sự là quá xấu hổ .

"Nga, chào anh, xin hỏi có chuyện gì sao?"

Như Mặc Thấm Trần nhìn Diệp Hiểu Hạ, ánh mắt sâu thẳm. Tuy trên mặt anh ta không có biểu cảm gì, nhưng, Diệp Hiểu Hạ vẫn vì kia ánh mắt chuyên chú mà cảm thấy kỳ lạ. Bỗng nhiên anh ta mở miệng nói: "Tôi muốn biết ý nghĩa cô thành lập công hội này là gì?"

"Như thế nào?" Diệp Hiểu Hạ nhìn biểu cảm nghiêm túc của Như Mặc Thấm Trần, ẩn ẩn cảm thấy chuyện này hơi không đúng.

"Nếu cô chỉ vì chơi đùa, hôm nay tôi hao phí thời gian tới tìm cô là lãng phí hoàn toàn. Nếu cô kiến lập vẫn có chút khát vọng, như vậy tôi muốn biết loại tình huống này của công hội đến cùng là chuyện gì xảy ra? Cô làm

https://thuviensach.vn

hội trưởng có thể cho tôi một lời giải thích không?" Mặt Như Mặc Thấm Trần không biểu cảm, nhưng, cũng có thể cảm thấy phẫn nộ phát ra từ nội tâm.

"Chuyện gì?" Biểu cảm Diệp Hiểu Hạ cũng nghiêm tức lên: "Ngượng ngùng, thời gian trước vì việc tư mà tôi luôn luôn không thể login, không biết anh nói là chuyện gì, nếu anh không để ý, có thể nói rõ ràng một chút cho tôi không?"

"Cô không biết?" Như Mặc Thấm Trần vì lời nói của Diệp Hiểu Hạ, biểu cảm hơi hơi thay đổi. Nếu nói vừa rồi là có thể cảm giác được anh phẫn nộ, thì bây giờ, vẻ mặt của anh ta từ đầu chí cuối thuyết minh anh thật sự phẫn nộ rồi.

"Tôi quả thật không biết anh nói chuyện gì." Diệp Hiểu Hạ nhìn anh ta nhăn mày và mũi thở hơi hơi mở ra trong lòng trần xuống.

"Được rồi, cô không biết. Trúc Nhận Ngàn Trần, Máng Xối Hoa Lưu, Điền Gia Nhị Thiếu Gia ỷ vào thân phận quản lý viên lấy dược thành phẩm trong kho hàng bán đi cô cư nhiên không biết!! Không phải bọn họ nói cô và bọn họ là bạn tốt trong hiện thực sao? Không phải bọn họ nói việc này đều là cô cho phép sao? Giờ cô nói với tôi cô không biết! Diệp Hiểu Hạ, cô đừng tưởng rằng cô là hội trưởng, cô là dược sư đại tông sư duy nhất trong cả trò chơi thì ỷ thế hiếp người không biết xấu hổ như vậy!"

Nghe Như Mặc Thấm Trần nói, Diệp Hiểu Hạ đã trợn mắt há mồm, trong đầu loạn thành một mảnh.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Bánh Bao

Hình như trong lòng Như Mặc Thấm Trần cất giữ rất nhiều chuyện, anh ta cứ đứng trước mặt Diệp Hiểu Hạ thao thao bất tuyệt phát tiết như vậy. Tuy giọng anh ta không lớn, nhưng ngữ điệu lại vô cùng nghiêm túc, thậm chí có thể nói là phẫn nộ .

Cứ nghe như vậy, không nói chuyện, Diệp Hiểu Hạ cũng có thể cảm thấy anh ta nhận được đãi ngộ không công bằng, cô vốn định chen vào nói. Nhưng nhìn thấy Như Mặc Thấm Trần không có ý tứ dừng đề tài, cũng không vội vàng đánh gãy lời của anh ta. Loại cảm giác này thực ra cô biết, làm một người trong lòng có chuyện cần phát tiết thì cứ việc cho anh ta phát tiết là được rồi, chỉ cần nói chuyện ra, trong lòng sảng khoái, như vậy cái gì cũng dễ.

Nhưng nếu giờ phút này đánh gãy anh ta phát tiết, tranh chấp với anh ta, chỉ sợ sẽ làm ra phiền toái không cần thiết.

Vì thế, cô ngậm lại cái miệng muốn nói, lẳng lặng nghe Như Mặc Thấm Trần nói, thuận tiện sửa sang lại tình huống trong lời nói của anh ta.

Nói thật, cô thật sự bị Như Mặc Thấm Trần làm phát hoảng, tuy cô cũng không hiểu rõ trong đó xảy ra biến cố gì, nhưng, không thể phủ nhận, nếu Như Mặc Thấm Trần nói là thật, như vậy việc làm của bọn Trúc Nhận Ngàn Trần thật là quá không phúc hậu !

Quả thật trong lòng Như Mặc Thấm Trần có một ngọn lửa, hơn nữa ngọn lửa này đã cháy thời gian rất dài. Trong thời gian này bởi vì bọn Trúc

https://thuviensach.vn

Nhận Ngàn Trần làm chuyện này mà rất nhiều người đã lui hội, tuy Như Mặc Thấm Trần không có cảm tình với hội trưởng công hội Diệp Hiểu Hạ, nhưng là vì nghẹn một hơi, anh ta không giống những người khác tự nhận không hay ho rời khỏi.

Cho tới bây giờ anh ta luôn là người thẳng thắn, cho nên, luôn nghĩ cho dù muốn đi cũng phải nói ra ý kiến, cho nên hôm nay Diệp Hiểu Hạ vừa login, anh ta lập tức bỏ qua chuyện làm ăn mình sắp bàn xong vọt lại.

Như Mặc Thấm Trần nhìn gương mặt thanh tú của Diệp Hiểu Hạ ngay từ đầu kinh ngạc thành bình tĩnh cuối cùng khẽ nhíu mày, giọng diệu cũng chậm lại, anh ta bắt đầu ý thức được có phải mình thẳng thắn lại làm hỏng mọi chuyện. Cho tới bây giờ anh ta luôn biết đến tính tình của mình cũng không làm người khác vui vẻ, cho nên anh ta thường xuyên tự nhắc mình ít nói đi, nhưng, chuyện lần này thật sự là nghẹn lâu lắm, cư nhiên bỗng chốc không nhịn xuống được.

Đại khái là ý thức được mình quá xúc động, giọng của anh ta cũng từ kích động trở nên dần dần bằng phẳng lại. Cuối cùng anh ta cười khổ thở dài một hơi, có vẻ hơi ủ rũ: "Lại nói thực ra chuyện này không có bao lớn, chỉ là chút dược và trang bị, có lẽ là tôi quá hưng sư động chúng ..."

"Không, không có chuyện này." Diệp Hiểu Hạ lắc đầu, dùng mỉm cười trấn an Như Mặc Thấm Trần.

Tươi cười của cô như mang theo ma lực, tuy thoạt nhìn bình thản không gợn sóng, nhưng, lại như hồ nước trong suốt thấy đáy kích động mở ra, trong khoảnh khắc vây quanh người ta, làm cho toàn thân người ta nảy sinh tình cảm ấm áp.

Như Mặc Thấm Trần nhìn tươi cười của Diệp Hiểu Hạ, cũng không tự chủ được cười cười, nhưng so với tươi cười thư hoãn của Diệp Hiểu Hạ, anh t tươi cười rõ ràng có một loại mất tự nhiên xấu hổ. Anh ta lắc lắc đầu:

https://thuviensach.vn

"Quên đi, cô coi như hôm nay tôi chưa từng tới quá đi, tôi còn có việc đi trước một bước."

Diệp Hiểu Hạ lại vội vàng gọi anh ta lại: "Anh yên tâm, chuyện này tôi nhất định sẽ cho anh một công đạo."

Không quản thật giả, có thể được đến một câu hứa hẹn như vậy, Như Mặc Thấm Trần cũng cảm thấy hôm nay tới nơi này xem như đáng giá. Anh ta nhẹ nhàng gật gật đầu: "Không phải cho tôi một công đạo, là cho người trong hội một công đạo. Dù sao lúc đó đến nhập hội, thực ra chúng ta đều đến vì dược sư đại tông sư là cô."

Càng nói như vậy, càng xông ra trọng điểm là thân phận dược sư đại tông sư của mình, Diệp Hiểu Hạ lại càng thấy chua xót. Cô gật gật đầu, lại một lần trịnh trọng hứa hẹn: "Giờ tôi không thể biện bạch thế nào, nhưng, ta nhất định sẽ cho mọi người một công đạo, xin cho tôi một chút thời gian được không ?"

Ánh mắt của cô gái trước mặt thật sự là trong suốt thấy đáy, con ngươi trắng đen rõ ràng nhìn không ra có bất luận ý sợ hãi nào. Bỗng nhiên Như Mặc Thấm Trần cảm thấy người có được một đôi mắt như vậy nhất định lương thiện, hoặc nói, là chính trực. Anh ta nghĩ, nhận thức như vậy thực ra hơi buồn cười, nhưng, anh ta vẫn gật gật đầu: "Được, tôi sẽ cùng thông báo một tiếng với bạn bè quen biết."

Hai người thêm bạn tốt, từ biệt như vậy.

Sau khi Diệp Hiểu Hạ tiễn bước Như Mặc Thấm Trần, chuyện thứ nhất là liên hệ Túy Lí Thiêu Đăng, nhưng anh ta cũng không ở tuyến. Việu Thiêu Đăng không ở tuyến làm cô hơi hơi cảm thấy chuyện hơi khó giải quyết, nhưng suy xét một hồi, Diệp Hiểu Hạ xoay người đi tới chỗ bán đấu giá.

Cơ hồ mười ngày không login, người trèo lên cấp tám mươi hơi nhiều, xem ra quần áo khéo léo tinh xảo sẽ không khó có. Trong một đám quần áo

https://thuviensach.vn

người chơi ngăn nắp trung gian như vậy, Diệp Hiểu Hạ còn mặc trang bị ba bốn mươi cấp có vẻ hơi thất sắc. Nhưng, cũng may chỗ bán đấu giá này, từ trước đều là nhìn trong túi bạn có bao nhiêu tiền, mà không nhìn mặc mặc xinh đẹp bao nhiêu.

Cô bồi hồi bên vài cái cửa sổ bán đấu giá đi, rốt cục chen vào một cửa sổ tương đối rộng rãi, mở ra thương phẩm đang gửi bán, tìm dược phẩm mà cẩn thận tra tìm.

Tuy cũng không có tìm được tên mấy người Trúc Nhận Ngàn Trần, nhưng, Diệp Hiểu Hạ lại phát hiện có một người bán đấu giá dược phẩm và trang bị số lượng lớn, hơn nữa làm ăn tốt lắm. Tên của anh ta là Bánh Bao.

Diệp Hiểu Hạ cũng không biết người này, nhưng, cô lại ẩn ẩn cảm thấy hơi không thích hợp. Giờ dưới tình huống các đại công hội thu mua dược phẩm và trang bị số lượng lớn, còn có người lấy ra nhiều loại cao cấp thương phẩm thế này, thật sự không thế khinh thường. Người này có lai lịch gì?

Đột nhiên, cô nghĩ đến một người. Vì thế lập tức xoay người ra khỏi nơi bán đấu giá, mới ra cửa, cô lập tức mật người này.

"Lục Nguyệt, có không?"

Cơ hồ là đồng thời, Lục Nguyệt Vi Lam nhắn lại cho cô. Không đoán trước được, mới Lục Nguyệt Vi Lam nhận mật ngữ, lập tức dùng một loại giọng nói hưng phấn khó nén cười chào hỏi: "Hello Hello, Hiểu Hạ thân ái của tôi, cô có phải vô cùng nhớ tôi không ?"

"Nếu tôi nói không nhớ, cô có phải giận không?" Diệp Hiểu Hạ nghe giọng nói vui vẻ kia của cô, cảm thấy âm u trong lòng đều được xua tan một ít.

https://thuviensach.vn

"Ha ha, có một chút thất vọng." Lục Nguyệt Vi Lam tiếp tục cười: "Thế nào? Muốn lộ ra với tôi bí mật cô làm thế nào trở thành đại tông sư hả? Tôi sẽ chăm chú lắng nghe."

"Cái này thì miễn." Diệp Hiểu Hạ cũng không tiếp tục ba hoa với cô, trực tiếp vào thẳng chủ đề: "Lục Nguyệt, Yến tử lâu các cô có phải mua bán tin tức không?"

"Phải, chúng tôi bán bất luận tin tức gì cho bất luận kẻ nào, bao gồm bán cho đoàn phóng viên diễn đàn. Xem ra, cô muốn mua tin tức từ tôi?"

"Uh, tôi muốn biết thân phận một người, vào các mối quan hệ giao tế của anh ta."

"Giá mỗi người không giống nhau, đại thần thì rất quý, người bình thường tương đối rẻ. Người cô muốn mua này là đại thần hay là cái gì?"

"Cái này tôi cũng không biết, tôi chỉ biết, anh ta tên Bánh Bao."

Khi Diệp Hiểu Hạ nói ra tên này, Lục Nguyệt Vi Lam sửng sốt một chút, cô chần chờ lập tức khiến cho Diệp Hiểu Hạ chú ý, cô cẩn thận hỏi: "Thế nào? Người này rất khó giải quyết?"

Lục Nguyệt Vi Lam nắm tóc, thở dài một hơi: "Theo đạo lý, theo đạo đức nghề ngiệp tôi không nên nói nhiều, nhưng, Hiểu Hạ chúng ta tốt xấu cùng trải qua sinh tử, tôi nói nhiều một câu. Người này có không ít người đến hỏi thăm, sao cô cũng đi theo góp tiền?"

"Rất nhiều người hỏi thăm?" Điều này khiến Diệp Hiểu Hạ thật không ngờ: "Có những người nào?"

"Cái này tôi không thể nói. Nhưng, gần đây người này rất nóng, anh ta là đại bán gia trong bán đấu giá, từ dược phẩm đến trang bị, từ đá quý đến tài liệu, anh ta bán cái gì cần có thì có. Mấy ngày hôm trước rất điên cuồng,

https://thuviensach.vn

muốn san bằng nơi bán đấu giá luôn, mấy ngày nay thu liễm không ít, không nhiều như vậy nữa." Lục Nguyệt Vi Lam lời mình có thể nói thật nói cho Diệp Hiểu Hạ.

"Được rồi, mua tin tức người này muốn bao nhiêu tiền?" Diệp Hiểu Hạ vừa nghe Lục Nguyệt Vi Lam nói như vậy, trong lòng càng cảm thấy Bánh Bao này vô cùng có vấn đề.

Nhưng thật không ngờ, Lục Nguyệt Vi Lam cũng không có nói chuyện lấy tiền, chỉ nói: "Người này đã có không ít người đến tra xét, cũng không cần phí công phu gì, tôi tính bán nhân tình cho cô, không thu tiền. Thực ra anh ta là người chơi phổ thông, cấp bậc không đủ, giờ mới cấp sáu mươi chín, thương khách. Giao tế của anh ta... Bình thường rất ẩn nấp, cơ hồ rất ít có xuất hiện với người khác, nhưng..."

Nói đến chỗ này Lục Nguyệt Vi Lam cố ý tạm dừng một chút, như là đặc biệt muốn thấy Diệp Hiểu Hạ sốt ruột. Quả nhiên Diệp Hiểu Hạ rất vội, cô vội vã dồn dập thúc giục : "Nhưng cái gì, nói chuyện với cô thì đừng thở mạnh, gấp chết người rồi!"

Có được hiệu quả mình vừa lòng, Lục Nguyệt Vi Lam vừa cười hì hì: "Nhưng, mấy ngày hôm trước chúng tôi phát hiện mỗi ngày anh ta ở thời gian cố định và địa điểm cố định tiếp xúc vài người cố định."

"Ai?" Trái tim Diệp Hiểu Hạ treo lên cổ họng .

"Có một người không biết, hai người khác, một người tên là Máng Xối Hoa Lưu, một người tên là Điền Gia Nhị Thiếu Gia."

Giọng Lục Nguyệt Vi Lam khi nói chuyện cũng không nặng, như giọng điệu ngày xưa của cô, mang theo giọng mềm đặc biệt của vùng Giang Chiết, ấm áp, dịu dàng, nghe tiến trong lỗ tai như được xoa dịu, thoải mái vô cùng. Nhưng giờ khắc này, giọng nói vừa mềm vừa ấm của cô lại khiến

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ nghe như Ngũ Lôi Oanh đỉnh, nửa ngày cũng không hồi phục được.

Thấy đối phương nửa ngày không có động tĩnh, Lục Nguyệt Vi Lam hơi kỳ lạ, liên tục kêu Diệp Hiểu Hạ vài tiếng, thế này Diệp Hiểu Hạ hàm hàm hồ hồ đồng ý với cô vài tiếng, cấp tốc kết thúc đối thoại. Hôm nay là thế nào?

Nếu nói, khi Như Mặc Thấm Trần nói cho cô chuyện bọn Trúc Nhận Ngàn Trần dùng danh hào của cô cầm dược phẩm tài liệu trong công hội kiếm lời túi tiền riêng mang cho cô khiếp sợ, như vậy giờ tin tức Lục Nguyệt Vi Lam mang cho cô cũng là khiến Diệp Hiểu Hạ có một loại đau điếng người.

Đó là nhục nhã bị lừa gạt bị phản bội thậm chí là bị giẫm lên.

Loại nhục nhã này cô cũng không xa lạ, bởi vì, không lâu trước đây, Bạch Thiên Minh cũng từng cho cô trải qua cảm xúc này.

Đứng phía trước bán đấu giá đi, tuy rằng ánh mặt trời ấm áp chiếu trên người cô, nhưng Diệp Hiểu Hạ lại cảm thấy một rét lạnh chui từ dưới đất lên, từ lòng bàn chân cô tiến vào làn da, tiến vào trong máu, tiến vào trong xương tủy.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Không Để Lại Tiếc Nuối

"Bạn tìm kiếm người chơi 'Trúc Nhận Ngàn Trần' tạm thời không ở tuyến, xin lát sau tiếp tục tìm kiếm."

"Bạn tìm kiếm người chơi 'Máng Xối Hoa Lưu' tạm thời không ở tuyến, xin lát sau tiếp tục tìm kiếm."

"Bạn tìm kiếm người chơi 'Điền Gia Nhị Thiếu Gia' tạm thời không ở tuyến, xin lát sau tiếp tục tìm kiếm."

Diệp Hiểu Hạ ngồi trên ghế đá bên hoa viên quảng trường đế đô, không ngừng gọi ba người Trúc Nhận Ngàn Trần, từ đầu là phẫn nộ, phiền lòng nôn nóng mãi cho đến thất vọng cuối cùng bây giờ biến thành tâm bình khí hòa, cô cũng không biết mình đến cùng gọi ba người này bao nhiêu lần.

Bỗng nhiên cô nhận được một tin tức: "Hiểu Hạ, sao cô lên đây?"

Là Túy Lí Thiêu Đăng, cư nhiên là Túy Lí Thiêu Đăng. Diệp Hiểu Hạ ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, cô nhớ được lúc nãy ngồi ở chỗ này vẫn là giữa trưa, giờ đế đô đều đã bị một vòng mặt trời đỏ bao phủ, thoạt nhìn thời gian trôi qua thật lâu .

Cô tạm thời buông việc tiếp tục gọi ba người Trúc Nhận Ngàn Trần, trực tiếp chuyển đối thoại của Túy Lí Thiêu Đăng. Giờ trong lòng cô rất nặng nề, có trong nháy mắt cô dĩ nhiên là ai cũng không tin tưởng. Thậm chí tại một khắc này, cô cũng nhịn không được hoài nghi có phải Túy Lí Thiêu Đăng cũng cùng bọn Trúc Nhận Ngàn Trần tham gia chuyện này không.

https://thuviensach.vn

"Chẳng lẽ tôi không thể login sao?" Khẩu khí cô cũng không quá tốt, không biết là do đã chờ đợi quá lâu, hay là phẫn nộ vì bị phản bội, tóm lại khẩu khí của cô lúc này nghe qua không thật vui vẻ.

"Sao vậy?" Tự nhiên Túy Lí Thiêu Đăng có thể cảm thấy cô không thoải mái.

"Anh có biết chuyện bọn Trúc Nhận Ngàn Trần không?"

"Trúc Nhận Ngàn Trần?" Túy Lí Thiêu Đăng hơi hơi sửng sốt, bỗng nhiên trong lòng hơi bất an: "Bọn họ thế nào?"

"Như thế nào? Chẳng lẽ anh không biết sao?" Túy Lí Thiêu Đăng mê mang không biết vì sao lại khiến Diệp Hiểu Hạ nổi trận lôi đình, giọng nói của cô nhịn không được cao lên, "Bọn họ vào công hội thế nào!"

"Ngày đó sau khhi cô logout, bọn họ lại đây tìm tôi, không ngừng bám theo tôi, tôi đành phải cho bọn họ vào công hội, sau đó Điền Gia Nhị Thiếu Gia lại luôn luôn tìm tôi, cuối cùng đành phải cho cô tôi một thân phận quản lý viên nhỏ, tôi lúc đó cho cô ta thân phận này không cho quyền hạn thêm người, cho nên cô ta hắn không thể tùy tiện thêm người vào." Túy Lí Thiêu Đăng còn không hiểu ra sao, không biết sao lại thế này, chỉ là nói tình huống ngày đó một lần.

"Vậy sau này thì sao! Chuyện sau này thì sao!"

"Sau này? Ngày thứ hai tôi đi công tác, luôn luôn không có thời gian login, hôm nay giữa trưa mới đến nhà, cho nên giờ mới login. Bọn họ thế nào?" Túy Lí Thiêu Đăng liên tục hỏi, sau đó còn nói: "Cô ở quảng trường đế đô phải không, ở đó chờ tôi, tôi lập tức đi qua ."

Không có bao nhiêu thời gian, Túy Lí Thiêu Đăng đến bên người Diệp Hiểu Hạ, Diệp Hiểu Hạ có thế nói mọi chuyện với anh ta một lần. Nhưng

https://thuviensach.vn

không chủ quan mà kết luận cái gì, chỉ tận lực không mang theo cảm xúc mà khách quan tự thuật mọi chuyện, "Tôi chỉ biết có như vậy."

Nghe xong Diệp Hiểu Hạ tự thuật, mày Túy Lí Thiêu Đăng đều nhíu lại, anh ta mạnh mẽ vỗ bàn đá trước mặt đứng lên, vô cùng tức giận: "Đám hỗn đản này! Tôi cứ nói vì sao nhất định phải vào công hội, vì sao nhất định phải làm quản lý viên, hóa ra căn bản là không phải quá mê quyền chức, mà là coi trọng đồ trong kho hàng công hội !"

"Thực ra, đến giờ tôi cũng không quá xác định là bọn họ làm." Diệp Hiểu Hạ híp mắt, nhìn tịch dương đỏ giống như muốn thiêu cháy, nhìn không ra cô có cái gì biểu cảm.

"Sao? Như vậy mà cô còn tin tưởng bọn họ nữa?"

Diệp Hiểu Hạ cũng không lập tức trả lời Túy Lí Thiêu Đăng, cô chỉ quay đầu lẳng lặng nhìn Túy Lí Thiêu Đăng, một lát sau mới nói: "Không, tôi cũng không muốn bao che ai, cũng không muốn oan uổng ai. Chuyện này khiến tôi phẫn nộ, nhưng, tôi muốn tự mình nghe bọn họ nói đáp án với tôi."

"Nếu bọn họ không thừa nhận thì sao?"

Bỗng nhiên Diệp Hiểu Hạ nở nụ cười, tiếp theo cô đứng lên, vỗ vỗ áo choàng trên người, hít một hơi thật sâu, nhìn về phía Túy Lí Thiêu Đăng lộ ra biểu cảm dịu dàng chỉ cô mới có: "Thiêu Đăng, anh có biết thủ lĩnh tổ chức huyết tinh tinh lọc là ai không?"

Nghe câu hỏi Diệp Hiểu Hạ, nhìn tươi cười của cô, Túy Lí Thiêu Đăng ngây ngẩn cả người, dừng đủ ba giây anh ta mới hơi hơi kinh ngạc: "Hiểu Hạ, cô..."

Diệp Hiểu Hạ chỉ nhợt nhạt cười, sau đó xoay người chậm rãi đi đến xa xa: "Hôm nay, có người hỏi tôi, vì sao phải chơi trò chơi, tôi ngồi ở chỗ này

https://thuviensach.vn

một buổi trưa, cuối cùng tôi nghĩ ra đáp án."

"Phải không? Đáp án của cô là..."

"Không quản, lúc ban đầu tôi vào trò chơi có mục đích gì, nhưng giờ tôi thích trò chơi này, tôi thích nó. Bởi vì thích, cho nên, dù yêu dù hận, tôi không muốn để lại tiếc nuối."

Bóng lưng cô thật gầy yếu, nhưng lại rất thẳng.

Túy Lí Thiêu Đăng hoảng hốt nhớ lại, cô đã từng nói qua, khi cô vào trò chơi là tiểu Bạch, điều chỉnh dung mạo chọn là tùy cơ, kết quả chỉ có tóc biến thành dài, còn đều không thay đổi. Hóa ra người lớn trong nhà từng nói, người có lưng thật thẳng, nhất định là người có tính cách chấp nhất mà kiên nghị.

Nếu đây là thật sự, như vậy trong Diệp Hiểu Hạ hiện thực có phải không phải cũng là như thế này?

Tịch dương lửa đỏ rơi trên người Diệp Hiểu Hạ, ở xung quanh cô điêu khắc một vòng ánh sáng màu vàng, vô cùng chói mắt.

Đột nhiên, cô quay đầu lại, nhìn Túy Lí Thiêu Đăng nói: "Chuyện này, Thiêu Đăng anh đừng nhúng tay ."

Không nhúng tay? Túy Lí Thiêu Đăng ngây ngẩn cả người, sau đó lắc đầu: "Chuyện này làm sao có thể? Nếu không phải tôi thêm bọn họ thì cũng không xảy ra chuyện như vậy, giờ cô bảo tôi không đếm xỉa đến thế nào?"

"Không, đây là chuyện của tôi." Diệp Hiểu Hạ chậm rãi mỉm cười: "Có một số việc nhất định phải tự mình đi làm, mới cam tâm được."

Túy Lí Thiêu Đăng vốn muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng cũng không nói ra, anh ta chỉ nhìn khuôn mặt Diệp Hiểu Hạ bị tịch dương nhuộm thành

https://thuviensach.vn

màu đỏ kia thở dài một hơi, thỏa hiệp với cô.

Mãi cho đến trước khi logout, Diệp Hiểu Hạ vẫn luôn tìm tìm ba người Trúc Nhận Ngàn Trần, tuy không có kết quả gì như trước, nhưng không khiến cô thấy uể oải chút nào.

Hạ tuyến, cô vội vội vàng vàng đưa cơm cho Trầm Hoan. Chiếu lệ thường Tang Chẩm Lưu lại cọ cơm trong phòng bệnh, ăn ít nhất một nửa cơm bệnh nhân. Anh ta ăn cơm là lang thôn hổ yết, đều nói người ăn cơm nhanh đều là mập mạp, nhưng Tang Chẩm Lưu không nhìn ra có dấu hiệu béo phì chút nào, dáng người tốt làm cho người ta ghen tị.

Anh ta tựa vào trên giường quản lý, vừa đánh ợ no nê vuốt bụng trướng lên, vừa tùy tiện dùng cây tăm xỉa răng, động tác không có chút tao nhã nào, một chút cũng không hợp với khuôn mặt đẹp trai chuyên lừa cô gái nhỏ của anh ta.

Trầm Hoan chậm chạp ăn cơm như trước, anh nâng mắt lên liếc mắt nhìn Tang Chẩm Lưu một cái, sau đó lại cúi đầu tiếp tục ăn cơm, lơ đãng nói: "Nếu để phụ nữ thấy bộ dạng này của anh, hình tượng vất vả duy trì sẽ mất nhiều hơn được ."

"Giờ không có phụ nữ mà." Tang Chẩm Lưu lập tức cợt nhả nhìn Trầm Hoan: "Tôi có bao nhiêu lâu không có nghe thấy anh nói nhiều như vậy!"

Trầm Hoan xem như không có nghe thấy, tiếp tục ăn cơm, chỉ là giương mắt nhìn Diệp Hiểu Hạ ngồi ở một bên. Diệp Hiểu Hạ nhất thời đại quẫn, mà hình như Tang Chẩm Lưu cũng hiểu ý tứ Trầm Hoan, vì thế hắc hắc cười: "Hiểu Hạ à, tôi cũng không phải là nhằm vào cô. Cô biết không, tôi thích đều là loại phụ nữ trước nổi sau vểnh, cô còn nhỏ, còn chưa nẩy nở, cô nên tiếp tục nỗ lực."

Trên đầu Diệp Hiểu Hạ đều là hắc tuyến, cô vểnh vểnh lên lông mày: "Lớn lên như loại anh yêu thích hả?"

https://thuviensach.vn

"Đương nhiên đương nhiên, như vậy là tốt nhất..."

"Đời trước tôi không có làm chuyện gì thương thiên hại lý."

"..."

Hai cái người lại nói chuyện tào lao một hồi, cuối cùng Trầm Hoan ăn cơm xong, Diệp Hiểu Hạ thu thập cặp lồng cơm, tính toán đi về. Bỗng nhiên Tang Chẩm Lưu không chút hoang mang mở miệng: "Ngày mai anh ta cắt chỉ, hôm nay cô giúp anh ta tắm rửa một cái đi."

"Không cần." Diệp Hiểu Hạ còn chưa kịp trả lời, Trầm Hoan cũng đã nói lời cự tuyệt. Diệp Hiểu Hạ quay đầu nhìn Trầm Hoan ngồi trên giường bệnh, chỉ thấy anh cúi đầu, tóc mềm mại che khuất gò má, nhưng, lại vẫn là có thể theo khe hở sợi tóc trông được thấy hai gò má anh hơi hơi đỏ ửng."Tôi có thể tự mình."

"Nếu miệng vết thương nhiễm trùng, anh có biết hậu quả là thế nào." Tang Chẩm Lưu không đếm xỉa móc móc lỗ tai, biểu cảm xem kịch vui đáng đánh đòn.

"Không cần." Trầm Hoan ngẩng đầu lên, lạnh lùng trừng Tang Chẩm Lưu, nếu ánh mắt có thể giết người, đoán chừng Tang Chẩm Lưu này đã bị nghiền xương thành bột rồi.

"Nếu không, anh hi vọng tôi đến?" Tôing Chẩm Lưu tiếp tục cợt nhả.

"Tôi, nói, không, cần." Lúc này giọng Trầm Hoan đã kết băng, tuy thời tiết lúc này hơi lạnh, nhưng anh ta vừa mở miệng, ngay cả Diệp Hiểu Hạ đứng một bên cũng có thể cảm thấy nhiệt độ không khí trong phòng đột nhiên giảm xuống không chỉ mười độ.

"Được rồi được rồi." Tang Chẩm Lưu vừa thở dài, vừa buông tay, ôm bả vai Diệp Hiểu Hạ đi ra ngoài: "Thật là, trưởng thành thì một chút cũng

https://thuviensach.vn

không tốt chơi, vẫn là hồi nhỏ chơi vui, vừa ngốc vừa dễ lừa."

Diệp Hiểu Hạ nghe Tang Chẩm Lưu nói thì nhịn không được nhìn thoáng qua Trầm Hoan vẻ mặt khối băng, cô thật sự là tưởng tượng không ra hồi nhỏ người này là dáng vẻ gì . Tay cô bỗng nhiên bị người kéo lại, Diệp Hiểu Hạ nhìn lại, thì thấy là Trầm Hoan.

Tay anh thật ấm áp, làm cho người ta nhịn không được quyến luyến.

Nhưng, hành động này khiến Diệp Hiểu Hạ rất là ngoài ý muốn, sau đó, cô thấy Trầm Hoan lấy ra một cây dao ngắn tinh xảo bỏ vào trong tay Diệp Hiểu Hạ, tiếp đó anh giương mắt nhìn xem Diệp Hiểu Hạ, chậm rãi nói: "Đối phó người xấu, từ xương sườn thứ tư bên trái đâm vào, có thể một đao trí mạng."

Diệp Hiểu Hạ còn chưa phản ứng đi lại, Tang Chẩm Lưu một bên đã oa oa kêu lên: "Anh rất xấu đó, Trầm Hoan, sao anh có thể đối xử với tôi như vậy! Tôi là ân nhân cứu mạng của anh! Ngươi biết cái gì là ân nhân cứu mạng không ? ! !"

Trầm Hoan không chút nào để ý Tang Chẩm Lưu, chỉ là nằm đi xuống, kéo chăn lên khép mắt lại, nói với Diệp Hiểu Hạ: "Ngày mai gặp."

Phương thức hai người này ở chung thật sự là làm cho người ta... Diệp Hiểu Hạ nhịn cười, nhưng là ánh mắt lại cong thành vầng trăng khuyết. Ra khỏi phòng bệnh, cô và Tang Chẩm Lưu cùng đi một hồi, Tang Chẩm Lưu quay đầu nhìn cô nói: "Ngày mai Trầm Hoan có thể xuất viện, cô đưa anh ta về nhà đi."

"Tôi đưa anh ta?"

"Tôi bề bộn nhiều việc ." Tang Chẩm Lưu vỗ vỗ đầu vai cô: "Tính giúp tôi chăm sóc thế nào?"

https://thuviensach.vn

Thế nào? Cô có thể cự tuyệt không?

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Không Cùng Đường

Đã đồng ý với Tang Chẩm Lưu ngày mai sẽ đi đưa Trầm Hoan về nhà, như vậy không biết ngày mai còn phải chậm trễ bao nhiêu thời gian. Cho nên một hồi đến nhà Diệp Hiểu Hạ lập tức login, giờ trong trò chơi cô có việc quan trọng cần hoàn thành.

Tục ngữ nói thế này, đến sớm, không bằng đến khéo.

Diệp Hiểu Hạ mới vừa login chuẩn bị tiếp tục tìm Trúc Nhận Ngàn Trần, thì thấy ba người lần lượt login. Dù ngay từ đầu quyết tâm thế nào, dù vừa rồi có bao nhiêu hùng hổ, giờ khắc này, Diệp Hiểu Hạ nhìn ba cái tên quen thuộc lại xa lạ trên danh sách bạn tốt vậy mà có cảm giác không hiểu mờ mịt vây quanh cô trong khoảnh khắc.

Thực ra, cô sợ hãi là đối mặt chân tướng .

Có đôi khi làm người quá nghiêm cẩn thường thường là sẽ cho mang đến cho mình tổn thương, nhưng, có một số việc không thể không nghiêm cẩn. Như vậy, kéo theo là tổn thương không thể không thừa nhận.

Chần chờ một hồi, cuối cùng Diệp Hiểu Hạ lựa chọn nhắn tin cho Trúc Nhận Ngàn Trần: "Chúng ta gặp mặt được không ?"

Cô mặt ngoài bình tĩnh, nhưng, chỉ có cô biết, khi cô nhắn tin này hao phí bao nhiêu dũng khí.

https://thuviensach.vn

Đối phương im lặng một hồi. Nhưng là chỉ là một hồi thời gian như vậy, trong mắt Diệp Hiểu Hạ lại dài như một thế kỷ, cô thậm chí nghĩ Trúc Nhận Ngàn Trần có phải căn bản không đồng ý gặp cô mà trực tiếp logout không.

Nếu là, nói vậy, Diệp Hiểu Hạ không thể nghĩ ra mình sẽ có thất vọng cỡ nào.

Còn may là, Trúc Nhận Ngàn Trần còn chưa làm ra chuyện làm người ta phỉ nhổ và thất vọng như vậy. Cũng không biết qua bao lâu, anh ta nói: "Cô ở đế đô đúng không, bắc thành tứ hợp lâu lầu ba phòng thanh tuyền, cô đi lại đi."

Nói xong, anh ta không lại nói nhiều một lời. Diệp Hiểu Hạ cũng không có hỏi bất kì câu hỏi nào. Cô chỉ vội vàng đi đến bắc thành, tiểu Ngũ không biết đi ra lúc nào, anh ta không nhanh không chậm đi theo phía sau Diệp Hiểu Hạ, nhàn nhạt hỏi: " Cô nhất định phải đi sao?"

"Vì sao không đi?"

" Cô đã nghĩ phải nói gì với bọn họ chưa?"

" Chưa."

"Vậy cô còn muốn đi?"

"Chẳng lẽ tất cả mọi chuyện anh làm đều là nghĩ xong mới làm sao?" Diệp Hiểu Hạ dừng bước. Quay lại đầu, thấy tiểu Ngũ giật giật khóe miệng.

"Chuyện này là không thể, trong cuộc sống sao có thể đoán trước mọi chuyện."

"Cho nên, tôi thế nào thì mới gọi là nghĩ xong?" Diệp Hiểu Hạ cười khổ, sao cô có thể nghĩ xong chứ, giờ đầu óc cô rất loạn, ngay cả mở miệng nói câu nói nào đầu tiên cô cũng không biết.

https://thuviensach.vn

Đế đô bắc thành, tứ hợp lâu, lầu ba phòng thanh tuyền.

Một bàn đồ ăn ngon. Tuy Diệp Hiểu Hạ ít đến chỗ này tiêu phí, nhưng nhìn trình độ tinh mỹ của bàn đồ ăn này cũng biết giá xa xỉ. Huống chi tứ hợp lâu này là tửu lâu lịch sự tao nhã ít có trong bắc thành, nói vậy một bàn đồ ăn như vậy trong này lại càng sang quý .

Nhưng, đối mặt cảnh đẹp như vậy, mỹ thực như vậy, Diệp Hiểu Hạ lại không có khẩu vị gì. Cô ngồi phía bắc bàn bát tiên, đối diện và trái phải cô phân biệt là Trúc Nhận Ngàn Trần, Máng Xối Hoa Lưu cùng Điền Gia Nhị Thiếu Gia. Tiểu Ngũ tựa vào trên cột phía sau Diệp Hiểu Hạ, tung bay chơi đùa một cây Phi Đao không lớn trong tay, hàn quang rạng rỡ.

Ánh mắt Trúc Nhận Ngàn Trần thu trở về từ trên tay tiểu Ngũ, chậm rãi, chậm rãi, cuối cùng dừng trên gương mặt Diệp Hiểu Hạ. Bên môi anh ta kéo kéo, nhịn không được thở dài trong lòng, nên đến chung quy sẽ đến. Anh ta quay đầu nhìn nhìn Máng Xối Hoa Lưu và Điền Gia Nhị Thiếu Gia, một người cúi đầu không biết đang nghĩ gì, một người đang vùi đầu dùng bữa, giống như mấy ngày không ăn cơm vậy.

Anh ta thở dài một hơi, cuối cùng nhìn Diệp Hiểu Hạ lộ ra một chút mỉm cười: "Thật lâu không thấy, Hiểu Hạ."

Diệp Hiểu Hạ nhìn anh ta tươi cười, vậy mà hơi hoảng hốt. Cô đến cùng có bao nhiêu lâu không gặp mặt ba người bọn ? Một tháng? Hai tháng? Hay là càng lâu? Lâu đến chính cô cũng không nhớ rõ .

Lâu đến mức bọn họ trong trí nhớ của cô chỉ để lại mấy bóng dáng giúp đỡ cô khi ở tân thủ thôn, bóng dáng nhợt nhạt.

"Quả thật thật lâu." Diệp Hiểu Hạ giật khóe miệng, cô vốn muốn cho Trúc Nhận Ngàn Trần một cái tươi cười, cho dù là tươi cười ứng phó cũng được, nhưng cuối cùng cô phát hiện, hư ứng như vậy quả nhiên cô không làm được, chỉ có thể buông tha.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Trúc Nhận Ngàn Trần chuyển tới một bên, dừng trên quần áo Diệp Hiểu Hạ. Trên người cô vẫn mặc là trang bị ba bốn mươn cấp, hơi cũ kỹ, so sánh lại, ba người bọn họ một thân trang bị cực phẩm mới tinh không biết vì sao hơi chói mắt.

Trong lúc nhất thời không khí lại giằng co xuống, không có người mở miệng trước, không khí trong phòng trầm trọng làm cho người ta thở không nổi.

Cuối cùng vẫn là Trúc Nhận Ngàn Trần mở miệng trước: "Tìm tôi, có việc sao?"

Diệp Hiểu Hạ nhìn ba người trong phòng, nhẹ nhàng chớp mắt, lại chớp mắt. Cô vốn có nhiều chất vấn như vậy, có nhiều phẫn nộ như vậy, có nhiều hoài nghi như vậy muốn trào ra, nhưng giờ lại giống như cái gì cũng quên mất. Cứ như vậy nhìn gương mặt Trúc Nhận Ngàn Trần không đếm xỉa đến, nghe anh ta gọi mình, bỗng nhiên cô cảm thấy mình thật ngốc.

Làm cái gì tới nơi này chứ?

Hương vị chua sót lan tràn từ đầu lưỡi cô, trải rộng ra cả khoang miệng, cuối cùng khiến cô biểu hiện ra biểu cảm giống uống thuốc bắc đã để một đêm vừa đắng vừa lạnh.

"Là có một chút."

"Nga." Trúc Nhận Ngàn Trần nhìn chằm chằm chua sót bên môi Diệp Hiểu Hạ, chỉ cảm thấy phảng phất có tảng đá áp đè trên ngực thật khó chịu. Tay anh ta tiến vào trong túi, ở trong góc đụng đến một trường kiếm đồng thô. Anh ta nhớ, cái chuôi này trường kiếm đồng thô là ở tân thủ thôn Diệp Hiểu Hạ đưa cho anh ta, thời gian khi đó thật là tốt đẹp, nhưng, từ khi nào thì thay đổi hương vị rồi?

https://thuviensach.vn

Cuối cùng anh ta dứt khoát kiên quyết rút tay ra. Nhìn Diệp Hiểu Hạ không dao động: "Chuyện gì vậy?"

"Đồ trong công hội là các ngươi cầm sao?" Anh ta cư nhiên lạnh nhạt như thế, bình tĩnh như thế, Diệp Hiểu Hạ không thể không nề hà. Cuối cùng, bọn họ không chung đường.

Khi Diệp Hiểu Hạ hỏi ra những lời này, Máng Xối Hoa Lưu ngẩng đầu lên, Điền Gia Nhị Thiếu Gia cũng dừng chiếc đũa đang ăn cái gì. Bọn họ không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn hai người. Trong ánh mắt của bọn họ có rất nhiều thứ, nhiều đến làm cho người ta phân không rõ ràng. Giờ khắc này, bọn họ không như Trúc Nhận Ngàn Trần yên tĩnh như giếng cổ, cũng không như Diệp Hiểu Hạ vân đạm phong khinh.

Trúc Nhận Ngàn Trần không trả lời, anh ta chỉ nhìn ánh mắt không biểu cảm của Diệp Hiểu Hạ. Chuyện tới hiện giờ anh ta trả lời không trả lời thực ra đều vì quan hệ hai người mà đặt dấu chấm hết thôi.

Hít một hơi thật sâu, Trúc Nhận Ngàn Trần giật giật khóe miệng, lộ ra vẻ tươi cười: "Nếu, tôi nói phải thì sao?"

Tuy rằng đã sớm dự liệu được đáp án, nhưng khi Trúc Nhận Ngàn Trần chính miệng trả lời vấn đề này, Diệp Hiểu Hạ vẫn cảm thấy có một loại chua xót không thể ngăn chặn đánh úp lại cô. Cô rũ mi mắt, nhàn nhạt thở dài: "Nguyên nhân là cái gì?"

"Người tìm chỗ cao mà đi nước tìm chỗ trũng mà chảy, tôi thích đứng ở chỗ cao, cô lại quá mức lạnh nhạt, lập trường chúng ta bất đồng ngay từ đầu."

"Cho nên, anh vì xao xử bất thắng hàn mà lợi dụng tôi?" Diệp Hiểu Hạ nhướng mày, cô không phẫn nộ, chỉ cảm thấy thê lương."Tôi đã cho chúng ta là bạn."

https://thuviensach.vn

"Từng là." Quá thật lâu, Trúc Nhận Ngàn Trần mới chậm rãi nói, sau đó anh ta lấy ra một thanh trường kiếm đồng thô, đặt trên bàn, cười gượng nói: "Ít nhất đồ cô đưa tôi, tôi rất quý trọng."

Nhìn trường kiếm đồng thô đã nhiễm lên không ít màu đồng xanh kia, phảng phất có cái gì trong lòng quay cuồng bên trong vậy. Tay cô cầm thanh kiếm, ngón tay lướt qua thanh kiếm đã mất đi ánh sáng ban đầu, sau đó vểnh vểnh lên khóe miệng, hừ nhẹ: "Thật sự là rác rưởi cũ vứt bỏ cũng không có người nhặt."

Giọng nói lạnh bạc tràn ra từ cánh môi cô, chui vào trong lỗ tai ba người, sinh đau sinh đau.

Diệp Hiểu Hạ nhất thời cảm thấy đần độn vô vị, cô đứng lên, nâng tay thả thanh kiếm kia trên mặt đất. Trường kiếm đồng thô mất đi sáng rọi vững vàng chui vào sàn gỗ tùng. Cô trở tay vẽ ra một trận Bát Quái, trong nháy mắt sau một đường sáng trắng từ tay cô bay về phía trường kiếm đồng thô kia, thân kiếm lên tiếng trả lời mà đứt đoạn, mất đi một tia sáng rọi cuối cùng thuộc về vũ khí.

Cô xoay người rời khỏi, tiểu Ngũ đi theo phía sau cô.

Khi đi tới cửa, cô hơi hơi nghiêng đi gò má nhìn ba người, lộ ra một tia tươi cười kiên quyết mà xa lạ. Giọng cô vẫn dịu dàng như nước, cô nói: "Bảo trọng."

Theo bước chân thong thả mà trầm ổn của cô từng bước một xuống lầu, kênh công hội của Cửu Trọng Thiên lên vài tiếng hệ thống thông báo,

"Hội viên Trúc Nhận Ngàn Trần xử sự vô ý, phạm sai lầm lớn, hiện bị hội trưởng Diệp Hiểu Hạ trục xuất công hội!"

"Hội viên Máng Xối Hoa Lưu nhân xử sự vô ý, phạm sai lầm lớn, hiện bị hội trưởng Diệp Hiểu Hạ trục xuất công hội!"

https://thuviensach.vn

"Hội viên Điền Gia Nhị Thiếu Gia nhân xử sự vô ý, phạm sai lầm lớn, hiện bị hội trưởng Diệp Hiểu Hạ trục xuất công hội!"

Đây là kết quả tất nhiên, không có người cảm thấy có cái gì kinh ngạc .

Điền Gia Nhị Thiếu Gia nhìn Trúc Nhận Ngàn Trần cười khổ: "Vốn sau này không vụ cuối là được rồi, không nghĩ tới vẫn bị cô ta phát hiện ."

Trúc Nhận Ngàn Trần lại nhìn chằm chằm vào trường kiếm đồng thô bị cắt thành hai đoạn trên sàn kia, sau đó nhắm mắt, không nói gì.

Ngay lúc ba người bình tĩnh một mảnh, một đường tin tức hệ thống trên thế giới đánh vỡ bình tĩnh ban đầu của bọn họ.

"Lòng hại người không thể có, lòng phòng người không thể không. Hữu lai hữu vãng đại trượng phu, nhai tí tất báo chân anh hùng*! Người chơi Diệp Hiểu Hạ bỏ mười vạn hoàng kim mua đầu người Trúc Nhận Ngàn Trần, thời gian đuổi giết ba tháng!”

*có qua có lại mới là đại trượng phu, có thù tất bào mới là anh hùng thật sự.

" Lòng hại người không thể có, lòng phòng người không thể không. Hữu lai hữu vãng đại trượng phu, nhai tí tất báo chân anh hùng! Người chơi Diệp Hiểu Hạ bỏ mười vạn hoàng kim mua đầu người Máng Xối Hoa Lưu, thời gian đuổi giết ba tháng!"

" Lòng hại người không thể có, lòng phòng người không thể không. Hữu lai hữu vãng đại trượng phu, nhai tí tất báo chân anh hùng! Người chơi Diệp Hiểu Hạ bỏ mười vạn hoàng kim mua đầu người Điền Gia Nhị Thiếu Gia, thời gian đuổi giết ba tháng!"

Mua mạng nội dung hệ thống vừa đổi mới, người chơi chỉ cần bỏ ra tiền tài tương ứng là có thể ở quan phủ mua NPC đuổi giết kẻ thù của. Thời gian

https://thuviensach.vn

dựa theo giá bất đồng chia làm một ngày, ba ngày, mười ngày, ba mươi ngày, dài nhất là ba tháng. Khi bị quan phủ đuổi giết, người bị đuổi giết không thể vào nơi nào phạm vi quan phủ phân bố, bằng không sẽ bị giết đến 0 cấp.

Mặc dù có cái này hệ thống tới nay, mua mạng rất nhiều, nhưng, mua ba tháng còn chưa từng có, lại càng không muốn nói bỗng chốc mua ba người đuổi giết ba tháng, càng là trước nay chưa từng có. Trong lúc nhất thời, cả thế giới nổ tung.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Nhương Rayane Nội

【 thế giới 】 Ngư Phao Phao: lại thấy mua mạng lại thấy mua mạng! Trên thế giới này sao lại nhiều người thích kết thù như vậy nha?

【 thế giới 】Bất Tú Cương Quan Âm: tôi không có nhìn lầm chứ, mua ba tháng?

【 thế giới 】Hạ Oa Đích Bình Quả: không có nhìn lầm, là ba tháng.

【 thế giới 】Đông Thiên Kê Kê Ngận Lãnh: tôi làm nhiệm vụ ở trấn hoa đào Giang Nam, có vị ấy ca ca tỷ tỷ biết lão khất cái ở đâu không? Có thể nói một chút cho tôi tôi chứ? Tôi tìm thời gian thật dài, cám ơn nha!

【 thế giới 】Nhất Thiết Cân Đảng Tẩu: mười vạn khối mười vạn khối! Mười vạn khối tiền thực đó ! Quá có tiền rồi! Tôi không ăn không xài cũng mất năm tháng mới có mười vạn khối! Cư nhiên dùng tới giết người!

【 thế giới 】 Miên Thiêm: tôi sát! Dược sư đại tông sư cấp là có tiền mà! Ra tay thật là hào phóng! Đây đâu phải dùng tiền mua mạng, quả thực là dùng tiền đè người mà! Ba người, ba mươi vạn, có phải đốt tiền không! Có tiền thì cô quyên điểm cho hội Chữ Thập Đỏ đi, đến khoe khoang có cái lông dùng!

【 thế giới 】 Kinh Thiên Tiểu Hồ Ly: Đau cái lông á! Có bản lĩnh anh cũng bỏ mười vạn khối mua mạng! Gọi em gái anh! Diệp Hiểu Hạ uy vũ! Tôi ủng hộ chị! Đỉnh chị, hỗn với chị!

https://thuviensach.vn

【 thế giới 】 Thiên Nhai: tin tôi mua giết người cô không! Còn uy vũ, còn cùng người khác hỗn, SB!

【 thế giới 】 Kinh Thiên Tiểu Hồ Ly: thái dương! Có bản lĩnh anh tới giết, tôi đứng không đổi tên ngồi không đổi họ, có bản lĩnh thi đến, một người một ngụm nước chết đuối anh!

【 thế giới 】 Yên Hỏa Dịch Lãnh: ba người này là ai vậy? Vì sao Diệp Hiểu Hạ phải mua mạng vậy ? Ai biết? Cầu Bát Quái! Cầu cùng chung! Cầu thông dụng!

【 thế giới 】 Thuyết Thư Nhân: Yến tử lâu! Người của Yến tử lâu đâu! Bát Quái lớn như vậy, người của Yến tử lâu đều đi đâu rồi! Nhanh đi phỏng vấn đi! Cầu Bát Quái ! !

...

Giờ phút này Thủy Lạc Hoa Lưu sốt ruột, giờ phút này Điền Gia Nhị Thiếu Gia cũng sốt ruột, ngay cả luôn luôn lạnh nhạt Trúc Nhận Thiên Trần giờ phút này cũng không có cách nào tiếp tục lạnh nhạt nữa.

Chê cười, nếu thật sự bị đuổi giết ba tháng, ba ID này cơ bản bị bỏ đi. Không thể vào chủ thành, không thể vào tất cả những nơi có thủ vệ NPC, tiếp tục như vậy, anh ta còn thăng cấp thế nào? Ba tháng vừa qua, đừng nói cơ hội thưởng ưu tiên, ngay cả cấp bậc cũng kém mọi người rất xa.

Điều này, Trúc Nhận Thiên Trần cũng chú ý không nổi vừa rồi có phải mới trở mặt không, trực tiếp bắt đầu gọi Diệp Hiểu Hạ, hi vọng cô có thể từ bỏ hành động mua mạng lần này, dù ba mươi vạn kim tệ này là bọn anh ta bỏ ra cũng được.

Diệp Hiểu Hạ nhận được tin tức Trúc Nhận Thiên Trần, một cái lại một cái, cô nhìn những tin tức trôi qua rất nhanh kia, bỗng nhiên cảm thấy rất lạnh.

https://thuviensach.vn

Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời, ở trong hiện thực là đêm Tối, nhưng trong trò chơi vẫn là mặt trời lên cao. Cô hít một hơi thật sâu, hi vọng ấm áp như vậy có thể bị xua tan rét lạnh trong thân thể cô.

Tin tức Trúc Nhận Thiên Trần một cái tiếp một cái, như nổi điên rồi. Cô không xem, không nghĩ, lại càng không đáp lại. Chỉ lẳng lặng mở ra danh sách bạn Tốt, nhìn chằm chằm mất cái tên quen thuộc kia thật lâu, cuối cùng lựa chọn hủy bỏ hơn nữa kéo vào sổ đen.

"Thực xin lỗi, bởi vì nguyên nhân không rõ, tin tức của bạn không thể truyền đi." Trúc Nhận Thiên Trần nghe hệ thống thông báo, cuối cùng thở dài một hơi, buông tha cho việc tiếp tục phát tin tức, suy sụp tựa vào ghế.

"Thế nào? Thế nào? !" Điền Gia Nhị Thiếu Gia lập tức đi lên hỏi, thần sắc khẩn trương.

"Cô ta kéo chúng ta vào sổ đen."

"Tôi giết! Người này làm việc kiểu gì vậy! Một chút đường sống cũng không chừa! Đừng cho tôi gặp cô ta, để tôi gặp cô ta, tôi sẽ để chết dưới kiếm tôi!" Điền Gia Nhị Thiếu Gia giận dữ, mạnh mẽ vỗ bàn, chấn động bát đĩa trên bàn nhảy lên.

Thủy Lạc Hoa Lưu chỉ cau mày hừ lạnh: "Giận cái gì! Nếu không phải lúc trước cô muốn lấy mấy thứ kia, làm sao có hôm nay!"

"Giờ thì trách tôi ! Lúc đó sao anh không nói chuyện, anh là Gia Cát Lượng sau khi chuyện xảy ra! Cái gì cũng là lỗi của tôi sao!" Điền Gia Nhị Thiếu Gia nghe thấy Thủy Lạc Hoa Lưu nói như vậy, nổi trận lôi đình, rút kiếm muốn kéo ra chiến sự.

" Đủ rồi!" Trúc Nhận Thiên Trần bị hai người bọn họ ầm ĩ phiền lòng, hét lớn một tiếng, làm hai người bình tĩnh trở lại: "Bây giờ nên suy nghĩ

https://thuviensach.vn

làm thế nào ra khỏi đế đô đi! Muốn bị NPC luân bạch đến cấp 0 sao? Ầm ĩ cái gì mà ầm ĩ!"

Đâu chỉ trên thế giới điên rồi, thực ra, liền ngay cả mật ngự của Diệp Hiểu Hạ cũng như nổi điên. Cô nhìn một chút, Túy Lí Thiêu Đăng thì không cần nói, anh ta quan tâm chuyện này là tất nhiên, Lục Nguyệt Vi Lam cũng không nói, Yến tử lâu các cô vốn là chỗ hỏi thăm Bát Quái, chuyện như vậy không có cô mới là kỳ lạ.

Nhưng trừ hai người bọn họ, người của ba công hội lớn đều ào ào phát đến "An ủi", hơn nữa, người an ủi nhân thật đúng là nhiều, từ hội trưởng đến người mua đồ, thường thường còn có vài người hội viên quen biết, mặc kệ nói thế nào, thực ra đều là hỏi thăm Bát Quái .

Trừ những người Bát Quái này, còn người của công hội Cửu Trọng Thiên, có những người nhìn thấy quen mắt, có những người cũng không biết, chính là tin tức này nhiều lắm, cô thật sự không có khả năng trả lời tất cả.

Cuối cùng cô không chút do dự đóng kênh mật ngữ, mở kênh công hội ra. Vốn muốn nói gì đó, lại phát hiện giờ phút này thực ra kênh công hội cũng nổ tung, cơ hồ tất cả hội viên đều đang nói chuyện này, hơn phân nửa đều là đoán, nhưng cũng là ồn ào huyên náo .

Suy nghĩ một hồi, cô quyết định vẫn là nói rõ ràng tương đối Tốt.

【 công hội 】 Diệp Hiểu Hạ: thời gian gần đây bởi vì chuyện riêng của tôi, tôi không ở trò chơi, cho nên xảy ra một chút chuyện không thoải mái, làm các vị hội viên bị tổn thất không ít. Tại đây tôi trịnh trọng hứa hẹn, tổn thất của các vị hội viên tôi nhất định sẽ hoàn lại, giờ xin những người bị tổn thất đều đưa tin cho Như Mặc Thấm Trần đi, sau đó phiền Thấm Trần sửa sang lại đưa cho tôi, tôi nhất định sẽ mau chóng hoàn trả.

https://thuviensach.vn

【 công hội 】 Giang Nam Lục Nguyệt: oa, hội trưởng nói chuyện kìa! Tôi là lần đầu tiên thấy hội trưởng nói chuyện!

【 công hội 】 Túy Lí Thiêu Đăng: Hiểu Hạ chuyện này cũng là vì tôi, bồi thường để tôi đến, cô đừng tham gia vào, vừa rồi mua mạng đã hao phí ba mươi vạn !

【 công hội 】 Như Mặc Thấm Trần: hội trưởng, về chuyện này cô đã cho mọi người công đạo, thực ra mọi người không có tổn thất bao nhiêu, bồi thường thì thôi đi. Tôi tin tưởng qua chuyện này mọi người trong công hội đều có thể nhìn thấy thành ý của hội trưởng, dù là người đã lui hội cũng thấy được thành ý của cô, vậy là được rồi. Bồi thường thật sự không cần.

【 công hội 】Thiên Niên: Thấm Trần nói không sai, hội trưởng đại nhân, tuy rằng ngay từ đầu mọi người có chút hiểu lầm, nhưng giờ cô làm vậy đã đủ vừa lòng mọi người, bồi thường thật sự không cần!

【 công hội 】 Lưu Quang Phi Vũ: đúng vậy, ủng hộ Thấm Trần!

【 công hội 】 Diệp Hiểu Hạ: đây là hai việc khác nhau, chuyện mua mạng không chỉ vì công hội, càng là bởi vì ân oán cá nhân của tôi, cho nên không phải vì chứng minh. Về phần bồi thường là chuyện tất nhiên, hội viên tổn thất xin mau chóng tìm Thấm Trần, hội viên lui hội một hồi tôi sẽ phát thế giới, cũng sẽ cho bọn họ đi đến báo lại.

【 công hội 】 Túy Lí Thiêu Đăng: được rồi, vậy xin làm phiền Thấm Trần đi, một hồi tôi cho anh một phần danh sách hội viên, mời anh dựa theo danh sách xét duyệt. Tuy rằng công hội muốn bồi thường, nhưng là cũng không muốn bị người bên ngoài đục nước béo cò.

【 công hội 】 Như Mặc Thấm Trần: đã hai vị hội trưởng kiên trì như vậy, chúng tôi xin cám ơn hai vị. Một hồi Thiêu Đăng đưa tôi danh sách, tôi nhất định sẽ nghiêm chỉ xét duyệt , tuyệt đối sẽ không cho người ngoài đục nước béo cò !

https://thuviensach.vn

【 công hội 】 Diệp Hiểu Hạ: chuyện lần này xét đến cùng là trách nhiệm của tôi, tôi ở đây thành tâm thành ý xin lỗi mọi người! Hi vọng mọi người có thể tha thứ tôi, mọi người sau khi nhận được bồi thường muốn rời khỏi công hội tôi tuyệt đối không cản trở, nếu muốn ở lại tôi chân thành hoan nghênh! Tôi cam đoan, chuyện như vậy về sau tuyệt đối sẽ không xảy ra, lại vì sai lầm của tôi xin lỗi mọi người lần nữa.

Xin lỗi xong, hội viên trong kênh công hội không có mạnh mẽ như vừa rồi, có không ít người trước mặt mọi người tỏ vẻ sẽ ở lại. Diệp Hiểu Hạ chỉ cười khổ, không quản những người này có phải thiệt tình không, giờ bọn họ nói được điều này làm tâm trạng của cô cũng được an ủi một chút.

Có một ảnh vệ có thể bay đúng là Tốt.

Diệp Hiểu Hạ bảo tiểu Ngũ mang cô bay đến Hoàng thành đế đô: đỉnh thành lâu cao nhất ở giữa. Đại khái Tiểu Ngũ biết giờ tâm trạng Diệp Hiểu Hạ không Tốt, cư nhiên không có làm bộ làm tịch chít chít méo mó, thật sảng khoái giá dùng phi kiếm mang cô bay lên tầng cao nhất tọa kim bích huy hoàng kia.

Nơi này thật là cao, cúi đầu nhìn xuống, cả thành thị thu hết vào đáy mắt, thậm chí chỗ xa xôi cũng thấy mơ hồ. Diệp Hiểu Hạ ôm hai tay, cảm thấy hơi hơi lạnh. Tiểu Ngũ thu phi kiếm, nhìn cô đường: "Tôi đi đây."

"Đi đâu?"

"Ảnh vệ còn có thể đi đâu?"

Ảnh vệ đương nhiên chỉ có thể đi không gian ảnh vệ, đâu cũng không thể đi. "Không ngốc với tôi một lát sao?"

"Ai ngồi củng cô gái ngốc như cô chứ!" Tuy rằng miệng Tiểu Ngũ xấu đòi mạng, nhưng giọng nói quả thật rất, dịu dàng. Anh ta thở dài một hơi, tay vỗ vỗ bả vai Diệp Hiểu Hạ: "Tôi nghĩ, giờ cô càng muốn một mình ngốc

https://thuviensach.vn

." Dứt lời anh ta thật sự đi mất, tiến vào không gian anh ta, hơn nữa tiến vào trạng thái giấc ngủ.

Ngồi trên ngói lưu ly trơn bóng, Diệp Hiểu Hạ nhìn thành thị phồn hoa này, từ lúc mặt trời chiều ngã về tây đến ánh trăng thanh lãnh. Cô đều không biết mình đã ngồi ở chỗ này bao lâu, thậm chí hơi cảm thấy xương sống đau thắt lưng đau. Thở dài một hơi, cô ngưỡng mặt ngã xuống, nằm trên ngói lưu ly kia, nhìn ánh trăng sáng tỏ trên bầu trời mà xuất thần.

"Chỗ này là chỗ ngắm trăng Tốt đấy." Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Diệp Hiểu Hạ cả kinh lập tức ngồi dậy, cô cho rằng chỗ này không có người. Nhìn theo tiếng, chỉ nhìn thấy đỉnh một lầu các cách đó không xa thượng đứng một người đàn ông mặc áo choàng màu đen.

Gió đêm thổi lên làm lay động ô phát của anh, lộ ra đôi con ngươi thâm thúy và đỏ tươi ... Chu sa chí. Áo choàng anh như cờ xí phấp phới, nổi lơ lửng trong gió, làm mơ hồ ánh mắt Diệp Hiểu Hạ.

Đầu óc cô hơi trì độn. Chỉ còn lại một vấn đề, anh ta, anh ta, làm thế nào lên đến nơi này.

"Xem ra, tôi quấy rầy cô." Tố khẽ mỉm cười, ánh mắt cũng mềm một chút.

"Không." Diệp Hiểu Hạ vội vàng lắc đầu, sau đó lại cảm thấy mình trả lời quá nhanh, lại cúi đầu chậm rãi nói: "Không có."

"Tôi có thể đi qua không?" Tố nghiêng đầu.

Diệp Hiểu Hạ gật đầu, sau đó liền thấy một đường dây thép rất nhỏ từ cổ tay Tố bay ra, chặt chẽ móc vào mái cong tòa thành lâu Diệp Hiểu Hạ đang

https://thuviensach.vn

ngồi, tiếp theo bóng dáng anh nh thật giống như là mất sức hút trái đất mà lướt qua mái hiên, cuối cùng vững vàng đứng bên người Diệp Hiểu Hạ.

Toàn bộ quá trình chỉ tại trong nháy mắt, anh phảng phất như một con yến xẹt qua điệu múa sắc bén mà tuyệt mỹ giữa đêm khuya.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Bóng Đêm

Ánh trăng đế đô tựa như không khác thành thị nào cả, mỗi khi đến ban đêm hoặc tròn hoặc khuyết, hoặc sáng hoặc mờ, hoặc bị đầy sao che giấu, hoặc độc sáng cả bầu trời đêm.

Diệp Hiểu Hạ thích ánh trăng, vì chỉ có giờ phút này mới có thể không kiêng nể gì ngửa đầu nhìn trời như vậy, không cần lo lắng ánh mắt sẽ đau đớn, càng không cần lo lắng sẽ bị người khác xem là ngoại tộc.

Chính là, cô chưa từng nghĩ đến. Ngắm trăng ở chỗ cao nhất của đế đô, lại vẫn có thể gặp Tố.

Cô nghiêng đầu nhìn anh, nhìn biểu cảm trầm tĩnh lạnh nhạt anh, nhìn tóc dài đen nhánh mềm mại của anh, nhìn áo choàng lay động theo gió của anh, nhìn giữa mi anh: ở giữa có một nốt chu sa đỏ tươi như máu.

Nhìn xem nhìn xem, vậy mà cô có một loại ảo giác, người này mới là ánh trăng sáng ngời trong bóng đêm này.

Cô không tự giác nhếch lên khóe miệng, lộ ra một tươi cười thói quen, châm rãi ung dung.

Tố nhìn chằm chằm tươi cười dịu dàng như nước của cô, nhìn chằm chằm sợi tóc bên tai cô, nhìn chằm chằm đôi mắt trắng đen rõ ràng lại trong suốt như nước mùa thu của cô, không biết vì sao, bên trái ngực anh có một chỗ nhảy, sau đó lại nhảy lên.

https://thuviensach.vn

Lúc này phải nói cái gì đi.

Khi Diệp Hiểu Hạ nghĩ như vậy, miệng cô đã bắt đầu chuyển động. Cô hỏi: "Anh tới nơi này làm cái gì?" Nhưng hỏi xong cô có ẩn ẩn hơi hối hận, đây đến cùng là vấn đề có bao nhiêu đắc ý có bao nhiêu tiêu chuẩn.

Nhưng hình như Tố cũng không có cảm thấy vấn đề này không ổn, chỉ ăn ngay nói thật: "Ngắm trăng."

"Vậy à." Diệp Hiểu Hạ gật gật đầu, từ khi cô hiểu chuyện đến bây giờ rất ít giao tiếp với kiểu người ít nói như Tố, cô vốn không phải một người giỏi nói chuyện, cho nên, cô thích cùng ở cùng người nói nhiều, như vậy có thể có vẻ mình không thật buồn.

Nhưng, giờ một người nói không nhiều lắm ở cùng với một người cơ bản không nói chuyện, thật sự là tẻ nhạt ngắt lạnh.

Diệp Hiểu Hạ chú ý tới Tố luôn luôn đứng, vì thế vỗ vỗ ngói lưu ly bên người cười nhẹ: "Nếu không để ý, ngồi xuống đi."

Tố buông mắt ngồi xuống, Diệp Hiểu Hạ nhìn bên trầm tĩnh anh của hơi nháy mắt một chút, sau đó quay đầu lại, lại như vừa rồi nằm trên ngói lưu ly, nhìn ánh trăng trên bầu trời đêm.

Tố hơi hơi nghiêng gương mặt, phát hiện Diệp Hiểu Hạ nằm trên ngói lưu ly, ánh mắt nhìn bầu trời đêm, vô cùng chuyên tâm, chậm rãi thở ra một hơi, sau đó anh cũng nằm xuống, hai tay gối dưới đầu, cũng cùng cô nhìn đế đô sáng rỡ, ánh trăng sáng ngời giống như mâm bạc.

"Trong trò chơi ngắm trăng thật đẹp, có thể rõ ràng như vậy." bầu trời đêm yên tĩnh thổi qua thở dài như có như không của Diệp Hiểu Hạ.

"Ừ."

https://thuviensach.vn

"Trong hiện thực ô nhiễm quá nghiêm trọng, cũng không biết đã bao lâu không thấy qua bầu trời đêm như vậy."

"Ừ."

"Tôi còn nhớ rõ bầu trời đêm hồi nhỏ, dù đen cũng có thể lộ ra một cỗ sáng ngời."

"Ừ."

"Rất hoài niệm thời gian đó."

Lần này Tố không lập tức trả lời, anh dừng một chút, tiếp theo nghiêng nửa gương mặt nhìn bên mặt trắng nõn của Diệp Hiểu Hạ, ánh mắt sâu thẳm. Sau đó anh mới chậm rãi nói: "Ừ."

"Thực ra nói không chừng cũng có chỗ có thể thấy bầu trời đêm như vậy, chỉ là, tôi không biết thôi."

"Tôi, biết một chỗ." Anh nói.

Giọng anh mềm mại như là tơ liễu hạ xuống từ không trung, tan mất trong nước, kích động nổi lên một vòng lại một vòng gợn sóng, chậm rãi chậm rãi, vậy mà dập dờn khắp mặt hồ.

Diệp Hiểu Hạ cũng nghiêng đầu đi, nhìn xem Tố, ánh mắt cong lên, giống như vầng trăng xinh đẹp. "Phải không? Thật Tốt."

Nghe cô nói chuyện, trái tim của Tố vô thúc chậm rãi trở nên mềm mại, loại mềm mại này vậy mà hóa thành một loại ấm áp trước nay chưa từng có, từ ngực anh chảy về phía tứ chi bách hải, ngay cả đầu ngón tay anh trong gió đêm se lạnh cũng dần dần có độ ấm. Khóe miệng của anh nhẹ nhàng cong một chút, "Vậy em có muốn cùng tôi đi nhìn xem không?"

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ ngây ngẩn cả người, môi cô theo bản năng hơi hơi mở ra, dưới ánh trăng, giống như bôi loạn thuốc mỡ, tản ra ánh sáng nhàn nhạt mềm yếu. Mà sau đó, cô buông xuống mi mắt, lông mi nồng đậm rung rẩy biên độ rất nhỏ, lại nâng lên, lộ ra ánh mắt ấm áp như trong cảnh ngày xuân.

"Được."

Nếu quả thực có cơ hội, nếu chúng ta có thể gặp nhau trong hiện thực, nếu, nếu còn có thể gặp mặt như vậy. Diệp Hiểu Hạ chỉ là mỉm cười, những việc này chắc chắn cô sẽ nghẹn hết vào trong cổ họng, nuốt xuống, vĩnh viễn vĩnh viễn cũng không đề cập tới nữa.

Bọn họ chưa nói tới quen biết, thậm chí là xa lạ. Cô biết anh tên Tố, chỉ biết là anh có cấp bậc và độ cao mà người khác không thể với tới, biết quan hệ giữa anh và Vân Ẩn không phải là ít, những điều khác hoàn toàn không biết gì cả.

Nhưng, ban đêm hôm nay như vậy, dưới ánh trăng như vậy, cô vẫn muốn nói. Có một người cùng cô thì tốt lắm. Hơn nữa đây là Tố, lại càng tốt hơn.

"Anh, thực ra nhìn thấy thế giới thôi." Diệp Hiểu Hạ nhìn Tố, cả trái tim đều yên tĩnh như bóng đêm này, cô hơi hơi cười, chuyện không liên quan mình.

"Em nói là cái nào ?" Thực là nhìn không ra, Tố cũng có lúc không thẳng thắn. Ánh mắt của anh sâu thẳm, giống như ngôi sao. Nghe Diệp Hiểu Hạ nói, anh không hỏi không đề cập tới, chỉ là lạnh nhạt an bình.

"Không, không có gì." Bỗng nhiên Diệp Hiểu Hạ mở khóe miệng, lộ ra một khuôn mặt tươi cười thoải mái, cô quay đầu đi, tâm trạng vậy mà không hiểu sao tốt lên, rõ ràng cái gì cũng không thay đổi, rõ ràng cái gì cũng không có nói.

https://thuviensach.vn

Tố lại nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười của cô, tâm trạng vậy mà cũng thoải mái theo, anh nâng tay lên, muốn nâng tóc dài của Diệp Hiểu Hạ phân tán ở cổ tay anh lên. Nhưng là, tay lại dừng ở chỗ này, dừng thật lâu mới chậm rãi cẩn thận hạ xuống, mặc cho những sợi tóc mềm mại kia rơi vào giữa khe hở những ngón tay tinh tế hơi tái nhợt của anh chảy xuôi mà qua.

Bỗng nhiên, ánh mắt của anh càng thêm mềm mại. Anh thả tóc cô ra, nằm thẳng lại, nhìn một vòng ánh trăng tản ra ánh sáng nhu hòa làm cho người ta tâm động kia tinh tế thở dài một hơi, "Tiền kiếm đến để tiêu."

Khuôn mặt tươi cười Diệp Hiểu Hạ cứng lại, sau đó, cô vậy mà cười to ra tiếng. Phảng phất cả đời cũng chưa nghe qua chuyện buồn cười như vậy, phảng phất cả đời đều chưa từng nghe qua chê cười buồn cười như vậy.

Tiếng cười của cô giòn tan, như khuấy động bóng đêm bình tĩnh như nước này của đế đô đến vui thích. Một trận gió đêm khẽ thổi qua, sợi tóc mềm mại của Diệp Hiểu Hạ dưới ánh trăng nhẹ nhàng bay lên, Tố nhìn cô, nhịn không được nghĩ, có lẽ thật lâu về sau anh cũng còn có thể nhớ được giờ khắc này một màn này.

Cuối cùng, Diệp Hiểu Hạ dừng cười, ngồi dậy, đối mặt Tố, biểu cảm lặng im, cứ nhìn, nhìn như vậy. Tiếp, phảng phất là pha quay chậm trong phim, trên mặt của cô một chút một chút lộ ra một loại tươi cười chưa từng. Loại tươi cười này là thoải mái, là hào hứng, là trái tim chuyên chút.

Đây vốn là khuôn mặt tươi cười vô cùng bình thường, Tố lại không biết vì sao, tươi cười như vậy, dưới ánh trăng như vậy vậy mà lại xinh đẹp kinh tâm động phách như thế.

Cô nói: "Cám ơn."

"Vì sao cảm ơn tôi ?" Anh hỏi.

https://thuviensach.vn

"Bởi vì..." Cô dừng lại, mà sau cúi đầu, tóc dài đen nhánh mềm mại như là dòng chảy chảy xuôi xuống dưới, ẩn ẩn lộ ra cổ thon dài mà nhẵn nhụi trắng nõn của cô, mang theo một chút nhan sắc đơn thuần, ở giờ khắc này lại có vẻ xinh đẹp vô hạn như vậy. "Tối nay có anh ở đây, Tốt lắm, Tốt lắm."

Giọng nói của Diệp Hiểu Hạ chậm rãi, giống như là muốn nói từng chữ đến tiêu chuẩn nhất, nói đến mượt mà nhất, nói đến đả động nhân tâm nhất.

Tố cũng ngồi dậy. Khoảng cách giữa anh và Diệp Hiểu Hạ không xa không gần, so với một tay dài một chút, so với hai cánh tay thì ngắn một chút. Anh nhắm hai mắt lại, muốn nghe giọng nói của Diệp Hiểu Hạ bị thổi tan trong gió, nhưng lại chỉ nghe thấy tiếng gió nhẹ nhàng. Sau đó anh mở mắt ra, rồi đứng lên, anh ta nghiêng người vươn tay phải với Diệp Hiểu Hạ: "Muốn thử cảm giác bay không?"

Diệp Hiểu Hạ ngây ngẩn cả người, cô ngửa đầu nhìn Tố, nhìn đôi mắt sâu không thấy đáy kia, như là một cái bẫy muốn hút cô vào trong. Thu hồi ánh mắt, cô thấy bàn tay trước mặt cô. Ngón tay thon dài, bàn tay hơi hơi gầy, khớp xương cũng không rõ ràng, lại có vẻ hơi tái nhợt, nhưng, cứ nhìn xem như vậy phảng phất có thể cảm thấy ngón tay này truyền tới sức mạnh.

Bay phải không ? Cô ngồi phi kiếm tiểu Ngũ không phải bay sao? Vẫn có cách bay khác hả?

Chỉ do dự vài giây, cô gật gật đầu, vươn tay bỏ vào trong bàn tay đẹp mắt kia.

Ngay trong nháy mắt tay Diệp Hiểu Hạ đặt vào bàn tay Tố, bàn tay anh không giữ quy tắc, gắt gao cầm tay Diệp Hiểu Hạ. Hơi hơi dùng sức lôi kéo Diệp Hiểu Hạ lập tức bị kéo lên, lao vào trong lòng anh.

Chuyện trong nháy mắt này đúng là quá nhanh, Diệp Hiểu Hạ kinh hô cũng không kịp, đã lao vào trong một lồng ngực ấm áp dày rộng, nhiệt độ

https://thuviensach.vn

cơ thể không thuộc về mình trong khoảnh khắc đã vây quanh cô, khiến mặt cô cơ hồ nóng đỏ lên.

"Ôm lấy cổ tôi." Tố nói chuyện đơn giản rõ ràng chặn chỗ hiểm yếu như trước, chỉ là dặn dò động tác Diệp Hiểu Hạ nên làm.

Diệp Hiểu Hạ lại đầy mặt đỏ bừng, ấp úng: "Đây..."

Bên này cô còn chưa xấu hổ xong, bỗng nhiên chỉ cảm thấy một trận gió đập tới bên mặt, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía sau Tố vậy mà dài ra hai cánh màu đen vĩ đại! Diệp Hiểu Hạ kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm.

Nhưng ngay sau đó, cô đã bị Tố bế ngang lên. Diệp Hiểu Hạ sợ tới mức kinh hô một tiếng, lập tức phát hiện mình đã rời khỏi đỉnh hoàng cung, bay tới ánh trăng tròn trong sáng kia.

Giương mắt nhìn lên, gương mặt tĩnh lặng của Tố bị ánh trăng thanh lãnh miêu tả mặt mày như họa. Mà cánh phía sau anh tuyên cáo đây là tình trạng làm cho người ta khó lòng tin tưởng.

Ánh trăng hình như càng ngày càng sáng ngời .

"Nơi này ngắm trăng có phải rất đẹp không?" Cũng không biết bay bao lâu, Tố đứng trên không trung, anh nhìn Diệp Hiểu Hạ trong lòng lộ ra ấm áp trước nay chưa từng có.

Hình như ý thức Diệp Hiểu Hạ đến lúc này mới về tới trong đầu mình, cô chậm rãi chuyển hướng về phía một mặt khác, ánh trăng vĩ đại kia vậy mà ngay trước mắt cô, như mộng như ảo, đẹp làm người ta nghẹt thở.

"Vì sao?" Cô nhẹ nhàng hỏi, cô không xác định Tố có thể nghe thấy câu hỏi của cô không, chỉ muốn hỏi mà thôi.

"Muốn cám ơn em."

https://thuviensach.vn

"Vì sao cảm ơn tôi?"

"Bởi vì..." Ánh mắt Tố chậm rãi mới hạ xuống, đối diện với ánh mắt Diệp Hiểu Hạ chậm rãi chuyển qua kia, "Tối nay có em ở đây, tốt lắm, tốt lắm.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Là Anh?

Khi tia nắng mặt trời đầu tiên xuyên qua thủy tinh, xuyên qua rèm cửa sổ nhạt mày cuối cùng chiếu vào mặt Diệp Hiểu Hạ. Ấm, ngứa , như là một cái tay nhỏ bé không ngừng cầm lấy đầu mút dây thần kinh của cô, muốn làm cô tỉnh lại.

Tuy hơi không đồng ý, nhưng sức mạnh thần kỳ của đồng hồ sinh học vẫn khiến Diệp Hiểu Hạ chậm rãi tỉnh lại. Híp mắt nhìn rèm cửa sổ bị ánh mặt trời chiếu biến thành hơi trong suốt kia, trong lúc nhất thời vậy mà có chút hoảng hốt .

Thật ra cô nhịn không được nghĩ, ánh trăng đêm qua thật đẹp. Chẳng qua, ánh trăng như vậy, thời gian như vậy, địa điểm như vậy, tâm trạng như vậy, người như vậy vĩnh viễn vĩnh viễn cũng sẽ không có lần nữa.

Tuy trong lòng có một chút tiếc nuối, nhưng cuối cùng Diệp Hiểu Hạ vẫn bò lên. Bởi vì ngày hôm qua cô đồng ý với Tang Chẩm Lưu hôm nay sẽ đi đón Trầm Hoan xuất viện đưa anh về nhà. Đứng trong phòng bếp, Diệp Hiểu Hạ vừa rửa tay vừa nghĩ hôm nay làm món gì.

Tính ra thì đây là cô chuyến cơm cho bệnh nhân cuối cùng cô đưa cho Trầm Hoan, làm cái gì đây ? Suy nghĩ vài món thức ăn hình như cũng không tốt lắm, cuối cùng cô quyết định làm sủi cảo.

Nghĩ làm là được, cùng mặt, đoá hãm, cán da, những việc này đều không làm khó được Diệp Hiểu Hạ, khi cô còn ở cô nhi viện thì mỗi ngày ở

https://thuviensach.vn

trong phòng bếp chạy việc, tay chân rất nhanh nhẹn. Không mất bao nhiêu thời gian, sủi cảo nhân 3 món đã ra nồi .

Mình lung tung ăn vài cái, cô lấy sủi cảo đàng hoàng, mang cặp lồng cơm đi tới phòng khám của Tang Chẩm Lưu.

Trầm Hoan không ở phòng bệnh, nhưng phòng giải phẫu lại đóng cửa. Diệp Hiểu Hạ thấy hơi kỳ lạ, không biết có phải Trầm Hoan đã xuất viện không, nhưng nhìn đồ trong phòng bệnh còn chưa đọn dẹp, lại cảm thấy hẳn là không phải, cô tới sớm, trong phòng khám còn chưa có ai, Diệp Hiểu Hạ cũng tìm không thấy hỏi thăm đến cùng hai người này đi đâu .

Nhìn phòng giải phẫu đóng cửa, chỗ của Tang Chẩm Lưu cũng không khó đoán, nhưng Trầm Hoan thì không được biết rồi, Diệp Hiểu Hạ trái suy phải nghĩ một hồi rồi quyết định ngồi xuống đợi Tang Chẩm Lưu.

Đến sớm không bằng đến khéo, Diệp Hiểu Hạ vừa mới ngồi xuống không tới mười phút, Tang Chẩm Lưu mở cửa phòng cấp cứu đi ra, vừa đi, vừa tức giận bất bình ồn ào với người trong phòng mổ.

"Anh nói anh có phiền không? Tôi đã bảo anh tắm rửa chú ý tắm rửa chú ý, sao anh vẫn làm thấm nước? Ngày hôm qua để Hiểu Hạ tắm rửa một cái cho anh thì thật tốt, thế nào hôm nay lại phiền toái tôi!"

"Tôi không có mời anh làm." Giọng Trầm Hoan truyền ra từ trong phòng mổ, nghe qua rất là bình tĩnh.

"Ý của anh là tôi gà mẹ có phải không? Đồ chết bằm này!"

"Sự thật là thế."

"Ngươi tin tôi lập tức đi vào cho anh hai đao xem anh chết thật không!" Tang Chẩm Lưu đau xót nghe Trầm Hoan, nhe răng trợn mắt, lại duỗi đầu vào hô vài tiếng. Quay người lại thấy Diệp Hiểu Hạ đứng cách đó không xa,

https://thuviensach.vn

nhất thời thay đổi một khuôn mặt tươi cười xán lạn hoa mùa như xuân. Anh ta khoa trương vẫy tay với Diệp Hiểu Hạ: "Hiểu Hạ, đêm qua có nhớ tôi không? Nhất định là cô nhớ tôi, bằng không sao hôm nay đến sớm như vậy, đúng không!"

Đối mặt Tang Chẩm Lưu vui đùa ái muội chó má này Diệp Hiểu Hạ đã hoàn toàn miễn dịch, cô bất động thanh sắc cử động da mặt, cười tủm tỉm trả lời: " Bác sĩ Tang, ngày hôm qua tôi đồng ý với anh, hôm nay đến đưa Trầm Hoan về nhà."

Diệp Hiểu Hạ vừa dứt lời, thì thấy vẻ mặt tiếc hận và biểu cảm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép của Tang Chẩm Lưu, anh ta đi tới bên người cô, vươn tay, ra vẻ bất đắc dĩ vỗ vỗ bả vai Diệp Hiểu Hạ: "Hiểu Hạ, có chuyện này tôi thật là xin lỗi cô, lại nói tiếp thì xấu hổ không chịu nổi ..."

Tang Chẩm Lưu nhìn Diệp Hiểu Hạ, vẻ mặt muốn nói lại thôi. Diệp Hiểu Hạ vẫn mỉm cười. Nhưng là trong lòng lại nói thầm, Tang Chẩm Lưu cũng xấu hổ không chịu nổi? Thời gian này chẳng lẽ heo mẹ cũng biết trèo cây rồi sao ?

"Thế nào?"

"Đều là tại đồ ranh con hư hỏng Trầm Hoan kia!" Nói thật, Tang Chẩm Lưu đúng là một cao thủ thay đổi sắc mặt, chỉ một hồi công phu như vậy Diệp Hiểu Hạ cũng không biết anh ta thay đổi bao nhiêu biểu cảm, giờ cư nhiên lại một bộ biểu cảm người lớn quát lớn trẻ con, nhưng với tuổi của anh ta, trên khuôn mặt của anh ta lại xuất hiện biểu cảm ông cụ non như vậy chẳng những không có sức thuyết phục, thậm chí còn hơi làm cho người ta cảm thấy buồn cười.

"Ngày hôm qua tơi nhờ cô tắm rửa cho anh ta thì anh ta mặc kệ, dù thế nào cũng phải tự tắm, xem đi xem đi, tắm rửa một cái cư nhiên tắm đến miệng vết thương hở ra, cô nói xem, anh ta dùng cương đao tắm hả? Cư

https://thuviensach.vn

nhiên có thể làm miệng vết thương hở ra! Hở thì hở, tính chúng ta không hay ho, cô nói xem, đêm qua anh ta không nói, sáng hôm nay không nói, nếu không phải tôi đến kiểm tra phòng thấy anh ta cầm băng gạc bao ở nơi đó, đoán chừng đồ ranh con này tính toán cứ về nhà như vậy! Anh ta muốn bị uốn ván chết luôn mà..."

"Anh nói rất nhiều." Trầm Hoan đi tới phía sau Tang Chẩm Lưu, nhàn nhạt nhắc nhở khó chịu.

"Khi nào thì tôi nói nhiều ? Khi nào thì tôi nói nhiều !" Cũng khó trách Tang Chẩm Lưu muốn phát điên, anh ta hơi có khuynh hướng hoàn mỹ, từng cuộc giải phẫu đều phải làm hoàn mỹ, từ trong ra ngoài, Trầm Hoan vừa làm như vậy, đoán chừng không để lại vết sẹo là không có khả năng.

Nhưng hiển nhiên Trầm Hoan không phối hợp với anh ta, trực tiếp lướt qua Tang Chẩm Lưu đang phát điên nhìn Diệp Hiểu Hạ gật gật đầu, trong giọng nói hơi hơi mang theo một chút xin lỗi: "Bởi vì có nhân vật phiền phức, cho nên, tôi lại phải làm phiền em một thời gian ."

"Anh nói ai là kẻ phiền toái hả! Anh nói ai là kẻ phiền toái! Trầm Hoan! Anh mới là nhân vật phiền toái nhất đó!"

Trước mắt hoa đào của Tang Chẩm Lưu có một vòng xanh nhàn nhạt, xem ra đêm qua ngủ không ngon, hơn nữa một buổi sáng vội như vậy còn bị Trầm Hoan ghét bỏ, đang xù lông.

Diệp Hiểu Hạ nhìn hai người nhịn không được cười ra tiếng.

Cô tiếng cười rất êm tai, chẳng những khiến Trầm Hoan hơi hơi ghé mắt, cũng khiến Tang Chẩm Lưu tạm thời dừng càu nhàu. Cô thừa dịp hai người tạm thời yên tĩnh vội vàng nâng cặp lồng cơm trong tay cười: "Hôm nay tôi làm sủi cảo nhân 3 món, muốn nếm thử không?"

https://thuviensach.vn

May mà cô làm nhiều lắm, bằng không có khả năng không đủ cho hai người này ăn.

Tang Chẩm Lưu ăn cơm luôn luôn lang thôn hổ yết, đương nhiên, đây là ở trước mặt hai người, nghe nói trước mặt người khác tư thái của anh ta cao nhã hệt như thân sĩ Anh Quốc. Tuy rằng Trầm Hoan nhai kĩ nuốt chậm, nhưng thời gian ăn lại rất dài, cho nên số lượng cũng không nhỏ.

Tang Chẩm Lưu nhìn sủi cảo trong cặp lồng cơm của mình, sau đó giương mắt nhìn trong cặp lồng cơm của Trầm Hoan còn lại hơn phân nửa sủi cảo, chớp chớp mắt, sau đó nói: "Trầm Hoan, anh đang trong thời kỳ dưỡng bệnh, ăn ít chút cho thỏa đáng, đừng làm miệng vết thương nứt vỡ ."

"Trong dạ dày tôi không đao." Trầm Hoan mắt cũng không thèm nâng.

"Đứa trẻ chết tiệt một chút cũng không đáng yêu." Tang Chẩm Lưu rất tức giận, rầm rì buông cặp lồng cơm đi mất.

"Luôn luôn bắt em chăm sóc tôi, chắc là làm chậm trễ công việc của em rồi." Bỗng nhiên Trầm Hoan mở miệng, giọng nói bình tĩnh làm cho người ta nghe không ra cảm xúc trong lòng anh.

"Không, tôi không đi làm, ở nhà chơi trò chơi." Diệp Hiểu Hạ cũng không kiêng kị chuyện này, vô cùng hào phóng thừa nhận.

"Là Cực Hạn hả?" Trầm Hoan buông xuống chiếc đũa, ngẩng đầu. Nhìn xem Diệp Hiểu Hạ, ánh mắt sâu thẳm.

"Ừ."

"Người chơi chuyên nghiệp hả?"

"Ha, sao có thể, tôi chỉ nhặt chút tiền trinh." Đầu Diệp Hiểu Hạ lắc như trống bỏi, phải biết rằng hơn hai tháng trước cô ngay cả máy trò chơi mở

https://thuviensach.vn

thế nào cũng không biết đâu, sao dám tự đề cao mình xưng là người chơi chuyên nghiệp? Không bằng dùng một khối đậu hủ đâm chết cho đỡ mất mặt.

Bỗng nhiên, Diệp Hiểu Hạ yên tĩnh lại. Trong lòng cô có một câu hỏi, quấy nhiễu cô đã thật lâu, chỉ là xác nhận bên ngoài khiến cô hơi bất an. Cô cứ nhìn Trầm Hoan như vậy, trước mắt lại hiện ra một gương mặt khác không ngừng hợp lại rồi tách ra.

"Em đang nhìn cái gì?" Ánh mắt Trầm Hoan cũng không trốn tránh, ngược lại đón nhận ánh mắt thăm dò của Diệp Hiểu Hạ, lẳng lặng nhìn qua, trong mắt như có ánh sáng nhỏ vụn trút xuống.

"Tố." Diệp Hiểu Hạ nuốt một ngụm nước miếng, nhẹ nhàng gọi. Giọng của cô không lớn, không nghe ra chút nghi vấn nào, phảng phất cô đã sớm đã chắc chắn đáp án này vậy.

Trầm Hoan cũng không nói chuyện, ánh mắt nhìn Diệp Hiểu Hạ dần dần mềm mại, bên môi hơi hơi tái nhợt của anh bỗng nhiên nhếch lên một đường hình như có như không. Anh nói: "Chuyện gì?"

Đầu óc Diệp Hiểu Hạ rầm rầm vang , tuy rằng, cô nghĩ qua rất nhiều lần, có lẽ, có lẽ, bọn họ là một người. Cô thậm chí chắc chắn 90%, nhưng khi đáp án này từ chính miệng Trầm Hoan xác nhận, cô vẫn không thể tránh khỏi bị chấn kinh.

Cô không có cách nào thuyết phục mình bình tĩnh, thậm chí cô rời khỏi phòng khám thế nào, login thế nào cũng không biết.

Khi Như Mặc Thấm Trần mật cô muốn đưa danh sách cho cô, mới hồi phục tinh thần lại.

Giờ không phải lúc nghĩ chuyện này, giờ công hội còn hỏng bét, cô không thể đã nghĩ chuyện này. Diệp Hiểu Hạ không ngừng nhắc nhở mình

https://thuviensach.vn

như vậy.

Như Mặc Thấm Trần là một người động tác nhanh nhẹn hơn nữa rất biết tính sổ, bất chỉ qua một buổi tối, anh cũng đã bày ra chuyện này đến cùng tổn thất bao nhiêu, người nào tổn thất rõ ràng. Không nhiều nửa phần, không ít nửa phần.

Diệp Hiểu Hạ nhìn một bản danh sách viết chi chít, không khỏi sinh ra vài phần kính nể với Như Mặc Thấm Trần Tâm, cô không quá biết tính sổ. Nếu người này có thể trở thành tài chính của công hội thì tốt rồi, trong lòng cô nghĩ vậy, nhưng cũng không lập tức nói ra. Ngã một lần khôn một lần, chuyện Trúc Nhận Thiên Trần khiến cô có đại khái hiểu biết với viêc kiến thiết công hội.

Cô đã quyết định muốn chơi tiếp, hơn nữa phải nghiêm túc chơi, như vậy chuyện của công hội cô tuyệt đối không thể qua loa.

Để Túy Lí Thiêu Đăng kiểm tra một chút, Diệp Hiểu Hạ nói với Như Mặc Thấm Trần: "Quả thật là không sai, nhưng giờ tôi không có nhiều tiền như vậy, có thể thời gian một tuần cho tôi để kiếm một chút tiền không."

Tự nhiên Như Mặc Thấm Trần đồng ý, tổn thất của chuyện này không nhỏ, Diệp Hiểu Hạ đồng ý bồi thường cho mọi ngời, nhưng một số tiền lớn như vậy cô không có khả năng lập tức lấy ra, chuyện này bọn họ đều hiểu.

Thực ra, dù là người ở lại công hội, hay là đã rời khỏi, lần này Diệp Hiểu Hạ làm hai chuyện là mua lệnh truy nã và tuyệt không quỵt nợ chịu đền tiền cũng đã làm bọn họ sinh kính ý , tự nhiên không có khả năng lại đi ép bức.

Vì thế Như Mặc Thấm Trần đầy miệng đồng ý việc này, cáo biệt với Diệp Hiểu Hạ.

https://thuviensach.vn

"Trên người tôi còn có hai mươi vạn kim tệ, cho bọn họ trước một ít, thừa lại tôi sẽ nghĩ biện pháp." Túy Lí Thiêu Đăng rút danh sách ra từ trong tay Diệp Hiểu Hạ, nhìn nhìn tổng ngạch lập tức lấy ra hai mươi vạn kim tệ giao dịch cho Diệp Hiểu Hạ.

Diệp Hiểu Hạ cũng không cự tuyệt, cô biết tính tình của Túy Lí Thiêu Đăng, nếu cự tuyệt anh như vậy, chỉ sợ anh sẽ tức giận mà tuyệt giao với cô.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Mạng Của Cô Rất Quý

Trong lòng Túy Lí Thiêu Đăng luôn cảm thấy áy náy, cũng không tán gẫu nhiều với Diệp Hiểu Hạ, phải đi chuẩn bị kim tệ thừa lại. Tuy Diệp Hiểu Hạ không cự tuyệt, nhưng vẫn không tính nhận tiền của Túy Lí Thiêu Đăng. Túy Lí Thiêu Đăng không giống với cô, anh ta cũng không có học tập kỹ năng cuộc sống thế nào, bình thường thích đánh nhau, thường thường bị hồng danh, có thể có hai mươi vạn kim tệ này đã là vô cùng không dễ dàng.

Trò chơi này càng về sau càng phát triển, chỗ dùng tiền càng nhiều, điều này làm cho cô sao có thể yên tâm thoải mái cầm tiền của Túy Lí Thiêu Đăng? Huống chi đến tình trạng này với mấy người Trúc Nhận Thiên Trần, xét đến cùng là vì ban đầu mình quá mức mềm lòng. Khi bọn họ tìm mình một lần lại một lần lấy thuốc, cô nên ý thức được kết quả hôm nay, nhưng mình bởi vì dễ tin mà nuông chiều bọn họ, cuối cùng gây thành hậu quả thế này.

Dù tính ngày đó không phải Túy Lí Thiêu Đăng thu bọn họ vào công hội, chỉ sợ bản thân Diệp Hiểu Hạ cũng sẽ không chịu nổi bọn họ bám lấy, chung quy sẽ nhận bọn họ. Như thế, xét đến cùng, mình mới là người thúc đẩy tất cả chuyện này, tuy rằng cô vô tâm, nhưng chung quy không thể thay đổi kết quả.

Đã là như thế này, sao cô có thể yên tâm thoải mái cầm tiền của Túy Lí Thiêu Đăng.

https://thuviensach.vn

Nhưng, nếu giờ cô không lấy số tiền này, lại sợ Túy Lí Thiêu Đăng tức giận, cô chỉ có thể tạm thời nhận lấy, đợi sau này có thích hợp cơ hội thì đưa lại cho anh .

Về phần chỗ hổng mấy chục vạn còn lại, Diệp Hiểu Hạ cũng không lo lắng, không quản nói thế nào, trong kho hang của cô còn có một ít dược làm ở thôn Bặc nhân, chỉ cần cô chịu ra tay, không lo không có tiền.

Quyết định xong, cô đi đến kho hàng lấy năm mươi tổ Chỉ Huyết cao và hồi khí cao trung cấp rồi mật Vân Ẩn: "Năm mươi tổ Chỉ Huyết cao trung cấp, hồi khí cao trung cấp, nếu muốn, trả lời."

Mật ngữ của cô vừa mới phát qua, lập tức hãy thu được Vân Ẩn mời đối thoại, cô cong khóe miệng, xem ra lần trước ba công hội lớn chia đều một trăm tổ dược quả thật là không đủ, bằng không Vân Ẩn không có khả năng lòng nóng như lửa đốt như vậy.

"Hiểu Hạ, cô ở đâu?" Giọng nói của Vân Ẩn vẫn là tao nhã như trước, nhưng, vẫn ẩn ẩn dẫn theo một chút dồn dập.

"Muốn không, không liên hệ Danh Môn và Trần Ai Lạc Định." Diệp Hiểu Hạ cười cười, cũng không nói vị trí của mình cho Vân Ẩn trước, chỉ uy hiếp như có như không như vậy.

"Muốn, đương nhiên là muốn. Cô ở đâu, tôi lập tức mang tài vụ tới." Vân Ẩn lập tức xác nhận, thuận tiện lo lắng hỏi: "Lần này, không nói với Danh Môn và Trần Ai Lạc Định sao?"

"Thế nào? Anh nghĩ tôi luôn mãi ca các công hội chia đều? Bản thân thì không để ý đâu."

Vân Ẩn hơi hơi sửng sốt, sau đó cười ra tiếng. Giọng anh thấp xuống, mang theo từ tính mềm yếu, nghe thấy thì trái tim sắt đá cỡ nào cũng phải

https://thuviensach.vn

mềm mại. "Mãn Giang Hồng đế đô, tôi cho người đi mở phòng, cô hãy đi trước, tôi lập tức đến."

Dứt lời hai người cũng không lại nói nhiều mà cúp máy.

Giao dịch vô cùng thuận lợi, Vân Ẩn vì lung lạc Diệp Hiểu Hạ, trả nhiều hơn lần chào giá trước một ít, đưa Diệp Hiểu Hạ ba mươi vạn kim. Đối với lung lạc như vậy Diệp Hiểu Hạ cũng không cự tuyệt, cô không muốn tham dự chuyện của những công hội này, cô cần phải làm là chuẩn bị cho tốt nhất mẫu ba phần của mình.

"Dược lần trước dùng xong rồi?" Giao dịch hoàn thành, Diệp Hiểu Hạ cũng không cô phụ một bàn món ăn ngon quý lạ này, cầm đũa lên ăn. Cô phát hiện từ khi cô trở thành dược sư đại tông sư, mỗi lần làm buôn bán đều có thể vô duyên vô cớ ăn một chút mỹ thực giá xa xỉ, đây đúng là chỗ tốt ngoài ý muốn.

"Ừ." Vân Ẩn đẩu mở quạt xếp, nhẹ nhàng lay động vài cái, anh ta nhìn Diệp Hiểu Hạ vùi đầu dùng bữa, chậm rãi từ từ nói: "Muốn đánh lệnh bài công hội, dược tự nhiên mất một chút."

"Thế nào? Đánh không tới?"

"Tạm thời không có."

Diệp Hiểu Hạ ngẩng đầu liếc mắt nhìn Vân Ẩn một cái, cười cười: "Sát cũng không đánh tới, xem ra công hội khác cũng không có."

Vân Ẩn chỉ quạt cây quạt, cười mà không nói.

Diệp Hiểu Hạ tự giác mất mặt, đẩy bát đũa ra, đứng lên: "Vân Ẩn hội trưởng từ trước đều vội, tôi sẽ không quấy rầy, đi trước ." Nói xong xoay người rời khỏi.

https://thuviensach.vn

Còn chưa tới gần cửa bỗng nhiên lại nghe thấy Vân Ẩn nói một câu: "Ngày hôm qua có người tìm tội, muốn làm một vụ mua bán với tôi."

Diệp Hiểu Hạ dừng lại, lại không đồng ý quay đầu. Tuy Vân Ẩn vẫn chưa kêu tên của cô, nhưng, ý tứ giữa những hàng chữ này, không một từ nào không ám chỉ, chuyện này có liên quan với Diệp Hiểu Hạ.

"Bọn họ mời tôi giết một người, giá là lệnh bài công hội."

"Phải không?" Trong lòng Diệp Hiểu Hạ hơi hơi chìm chìm, giờ trên diễn đàn không có tin tức khối lệnh bài công hội thứ hai xuất hiện, nếu giá là lệnh bài công hội mà nói, như vậy chỉ có một khối trong tay cô.

Ở trong Cực Hạn, lệnh bài công hội không giống như trò chơi khác. Nó chẳng phải vật phẩm duy nhất, mà là có thể ăn cắp và chuyển nhượng, nhưng điều kiện tiên quyết là, từ một khắc cấp bậc hội trưởng công hội rớt xuống cấp hai mươi, có thời gian một giờ, chỉ cần kẻ trộm biết chỗ gửi lệnh bài, có thể dễ dàng đắc thủ.

Mà chỗ Diệp Hiểu Hạ gửi lệnh bài, ai cô cũng không có nhắc tới.

" Đây không phải mua bán thật có lời sao? Một mạng người so với một lệnh bài công hội, thật sự bé nhỏ không đáng kể." Khóe miệng Diệp Hiểu Hạ cười lạnh, chậm rãi nghiêng nửa gương mặt, nhìn Vân Ẩn tươi cười bất động thanh sắc.

Vân Ẩn lại chỉ nhìn Diệp Hiểu Hạ, cười đến xuân phong tốt đẹp như trước: "Tôi cự tuyệt giao dịch này."

" Hả?" Diệp Hiểu Hạ nghe vậy lại nhướng mày, loại mua bán này anh ta cư nhiên lại cự tuyệt? Nếu thật sự có người biết chỗ cô gửi lệnh bài, đánh cô đến cấp hai mươi, lại đi lấy lệnh bài này không phải chuyện rất nhẹ nhàng sao? "Vậy anh cũng thật không biết buôn bán, mua bán như vậy không thâm hụt tiền."

https://thuviensach.vn

"Một mạng so với một công hội lệnh bài quả thật là bé nhỏ không đáng kể, nhưng..." Vân Ẩn nói tới chỗ này, giọng nói hơi hơi dừng một chút, rồi ngẩng đầu nhìn Hiểu Hạ: "Cũng phải xem đó là mạng ai."

Nói xong anh ta cũng đứng lên, chậm rãi đi tới trước mặt Diệp Hiểu Hạ, vươn cây quạt nhẹ nhàng nâng cằm Diệp Hiểu Hạ lên. Động tác này tuy rằng thoạt nhìn ngả ngớn, nhưng đặt trên người Vân Ẩn lại không có cảm giác lỗ mãng, ngược lại như có áp lực vô hình là bỗng chốc đè xuống.

"Mạng của cô, chậc chậc..." Vân Ẩn buông cây quạt xuống, mỉm cười: "Quá quý ."

Mày Diệp Hiểu Hạ lại nhíu lại, xoay người mở cửa bước đi. Đi được vài bước, cô lại quay lại, đặt một tổ Tị Thủy hoàn trên bàn, "Cám ơn nhắc nhở, thuốc này tính tạ lễ của tôi."

Vân Ẩn hơi hơi sửng sốt, sau đó nhìn cô bước nhanh ra khỏi phòng, lại cúi đầu cầm lấy trên bàn Tị Thủy hoàn, nhịn không được thấp giọng nở nụ cười.

Ánh mặt trời mặc dù gắt, nhưng Diệp Hiểu Hạ lại cảm thấy lạnh tận xương.

Cô đứng sát đường híp mắt nhìn nhìn thái dương rồi xoay người rời đi, không cần đoán cô cũng biết người đến tìm Vân Ẩn là ai. Mặc dù trong một khắc mua mạng kia cô đã biết không quay lại được, nhưng đột nhiên nghe thấy việc này, vẫn khiến cô rét run từ trong khung.

Vài ngày tiếp theo, Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy thời gian trong trò chơi không đủ dùng, trừ chút mua bán làm thuốc, chỗ cô thường ngốc nhất là võ quán trong đế đô.

Trong võ quán có bản sao một người, chỉ cần nộp số tiền nhất định, có thể ở bên trong tăng lên độ thuần thục cấp bậc và kỹ năng, kinh nghiệm coi

https://thuviensach.vn

như phong phú, hơn nữa mỗi lần hoàn thành bản sao cũng có thể lập tức được một bộ màu lục hoặc là màu lam trang bị.

Điều đáng tiếc duy nhất là, trong bản sao một người này hoàn toàn không rơi bất kì vật phẩm gì, đặt ra như vậy làm người chơi luyện cấp ở đây trên cơ bản rất tiêu tốn tiền thuốc nước và phí sửa chữa, cho nên nếu không phải vì liên hệ một ít kỹ năng tương đối khó tăng độ thuần thục, đoán chừng trong võ quán này sẽ không có người chơi nào.

Nhưng, chỗ như vậy lại vừa vặn thích hợp với Diệp Hiểu Hạ, đầu tiên thao tác của cô tương đối kém, trong bản sao chọn độ khó khăn khác nhau vừa vặn có thể tăng trình độ thao tác của cô lên, kinh nghiệm và trang bị được thưởng cũng có thể đổi trang bị ba bốn mươi cấp trên người, quan trọng nhất là, cô là người làm thuốc, cho nên tiền thuốc nước này nọ đối với cô mà nói đều là mây bay.

Nhưng, dù tính bận rộn như vậy, cô vẫn chú ý tới, Tố từ sau đêm trăng kia luôn luôn không login. Vốn ở trong hiện thực mỗi ngày phải gặp mặt Trầm Hoan, hỏi một chút nguyên nhân cũng không sao, nhưng Diệp Hiểu Hạ lại không biết vì sao mình vừa nhìn thấy anh thì cảm thấy chột dạ nói không nên lời, thường thường đưa cơm đều là trực tiếp bỏ lại cặp lồng cơm rồi bỏ chạy, còn tán gẫu cái gì.

"Em đang trốn tôi?" Trầm Hoan nhìn Diệp Hiểu Hạ đứng bên giường, đang cẩn thận chia cơm và đồ ăn trong cặp lồng, đột nhiên toát ra một câu nói.

Lời này vốn không có gì, nhưng tay Diệp Hiểu Hạ lại run lên một chút, cô quay sang khổng đối mặt Trầm Hoan, gượng cười: "Không, không có mà..." Nói xong nhét đồ ăn và cơm vào trong tay Trầm Hoan, chuẩn bị chạy lấy người: "Trong nhà tôi còn có việc, đi trước ..."

Chỉ là, còn không có đợi cô chạy Trầm Hoan đã bắt được tay cô.

https://thuviensach.vn

Đầu ngón tay anh chẳng phải nóng bỏng, thậm chí còn mang một chút mát lạnh, nhưng lại giống như bàn ủi làm bỏng Diệp Hiểu Hạ, từ mỗi một tấc làn da bị anh nắm, đến máu cả người. Cô thậm chí cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Thực ra Trầm Hoan cũng không dùng sức, Diệp Hiểu Hạ lại không biết vì sao toàn thân mình giống như cứng ngắc lại, động đậy một chút cũng có vẻ khó khăn như vậy.

"Đây còn không tính là trốn sao?" Trầm Hoan chậm rãi ngẩng đầu lên, híp híp mắt, làm cho người ta nhìn không ra tâm tư của anh.

Giọng nói của anh thật là dễ nghe, khẩu khí Diệp Hiểu Hạ nghẹn kia vậy mà chậm rãi tan mất như vậy, giờ phải nói cái gì đây?

"Tôi, tôi rất đáng sợ hả?" Giọng Trầm Hoan cho tới nay không có dao động quá lớn gì, nghe không ra buồn vui, cũng không phập phồng gì, nhưng khi Diệp Hiểu Hạ nghe thấy anh câu hỏi như vậy trái tim đã hơi chua xót.

Cô cúi thấp đầu xuống, nhẹ nhàng mà lắc đầu: "Không." Sau đó cô chậm rãi xoay người lại, nhìn gương mặt trầm lặng không dao động như giếng cổ của Trầm Hoan, thở dài một hơi: "Một chút cũng không."

"Vậy vì sao luôn trốn tránh tôi?" Giờ phút này Trầm Hoan như đứa nhỏ đánh vỡ nồi cát, bướng bỉnh hỏi vấn đề này, sau đó, không biết vì sao anh, buông tay, chậm rãi cúi đầu thấp xuống: "Là tôi đường đột ."

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Không Hối Hận

Trong nháy mắt tôiy Trầm Hoan buông lỏng kia Diệp Hiểu Hạ bỗng nhiên cảm thấy trong lòng trống rỗng. Cô nhìn một bên mặt anh, trong đầu như chiếu phim lướt qua rất nhiều hình ảnh.

Trầm Hoan rat ay đánh lưu manh, Trầm Hoan gương mặt lạnh như băng, Trầm Hoan ôm cô trốn trong góc ngân hàng, Trầm Hoan than nhẹ an ủi bên tôii cô, Trầm Hoan bảo cô cho anh ba giây, còn có, còn có Trầm Hoan kéo tôiy cô lúc này.

Gặp thoáng qua Tố ở Trà Hương lâu, kinh ngạc gặp Tố trong rừng, Tố ngang trời mà ra ở Phú Xuân sơn trang, Tố đợi cô hơn hai mươi giờ, Tố quần chiến Hồng Y nhân, lại gặp Tố dưới đèn đuốc đế đô, còn có, còn có Tố ôm cô bay dưới ánh trăng đêm đó.

Diệp Hiểu Hạ chớp chớp mắt, hai người trước mắt cô tới tới lui lui, đi đi ngừng ngừng.

Trầm Hoan, Tố, Tố, Trầm Hoan.

Cô không biết đây là cảm giác gì, cũng không biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ là trong một khắc này cô bỗng nhiên không muốn nới tôiy, không muốn độ ấm của Trầm Hoan cứ rời xa bàn tôiy cô như vậy.

Sau đó, cô đưa tôiy, cầm tôiy Trầm Hoan đã buông ra.

https://thuviensach.vn

Trầm Hoan lại có vẻ hơi hơi không hiểu, anh cứ ngửa đầu nhìn Diệp Hiểu Hạ như vậy. Nhìn cô mặt mày như họa, nhìn cô tươi cười như xuân, nhìn mãi nhìn mãi, vậy mà cảm thấy trái tim mình ấm lên.

"Thế nào?"

"Tôi không có trốn anh, tôi chỉ là... Còn chưa làm rõ được mình nghĩ thế nào."

"Vậy, bây giờ em, nghĩ thông chưa?"

Diệp Hiểu Hạ mỉm cười, lại lắc đầu: "Không, không có, một chút cũng không có."

Trầm Hoan nhẹ nhàng chớp mắt, nhưng không trả lời, anh biết Diệp Hiểu Hạ còn có lời nói khác.

"Nhưng, không cần nghĩ nữa." Cô như trước mỉm cười: "Tuy đối với em mà nói, không thể hiểu hết tất cả về anh, nhưng em không cần suy nghĩ ."

"Em... Không sợ tôi lừa em sao?"

Diệp Hiểu Hạ nghe thấy vậy, mắt hơi hơi buông xuống, "Sợ."

"Vậy em..." Trầm Hoan vẫn là biểu cảm bình tĩnh không gợn song kia, nhưng lông mi anh run lẩy bẩy.

"Trong cuộc đời nhất định có rất nhiều chuyện không biết, những chuyện không biết này có lẽ tốt, có lẽ không tốt, có lẽ hạnh phúc, có lẽ bi thương, nhưng nếu vì sợ hãi muốn dừng lại nghĩ rõ ràng, mà bỏ lỡ những chuyện không biết này, em tình nguyện cái gì cũng không nghĩ, chỉ cần đi qua. Chẳng sợ cuối cùng sẽ khóc, em, cũng không hối hận."

Trầm Hoan cứ nhìn Diệp Hiểu Hạ như vậy, gương mặt anh bình tĩnh, trong đôi mắt lại có ánh sáng nhỏ vụn chuyển động như ánh sao giữa đêm

https://thuviensach.vn

khuya, sáng rọi rạng rỡ. Mà sau đó. Khóe môi anh cong lên, lộ ra một biểu cảm thật đạm thật đạm.

Diệp Hiểu Hạ nhận ra, đó là tươi cười. Trên gương mặt ngàn năm không thay đổi của Trầm Hoan cư nhiên có thể thấy biểu cảm như vậy, cô phảng phất cảm thấy mùa xuân đã đến đã đến.

"Chị Hiểu Hạ, chị cầm cặp lồng cơm cười cái gì vậy?" Diệp Hiểu Hạ đi về từ phòng khám, vừa đi tới, vừa hồi tưởng tươi cười nhàn nhạt của Trầm Hoan, lại bỗng nhiên nghe thấy giọng của Thư Tiểu Mãn, vội vàng ngẩng đầu nhìn đi.

Cô đang cười sao? Diệp Hiểu Hạ vội vàng sờ sờ mặt mình, giống như không có chuyện như vậy mà.

Ngẩng đầu thì thấy Thư Tiểu Mãn đang đứng dưới lầu nhà mình, vẻ mặt tìm kiếm Bát Quái.

" Chị ... chị đâu có cười!" Diệp Hiểu Hạ bị Thư Tiểu Mãn đột nhiên xuất hiện làm hơi phát hoảng, vội vàng thu hồi tâm thần, "Sao em lại tới đây? Hôm nay không lên lớp hả?"

"Rõ ràng có cười mà!" Thư Tiểu Mãn đi đến bên người Diệp Hiểu Hạ, mắt không nháy nhìn mặt cô.

" Em đang nhìn cái gì! Cách chị gần như vậy làm gì!" Diệp Hiểu Hạ lập tức cảm thấy mặt đỏ lên, cô vội vã đi lên trên lầu.

Thư Tiểu Mãn tang tốc đuổi theo, vừa đi vừa thần bí hỏi: " Chị Hiểu Hạ, chị cầm cặp lồng cơm đi đâu vậy?"

"Đi ra ngoài một chuyến."

https://thuviensach.vn

"Chẳng lẽ mua xổ số trúng thưởng ? Vì sao vừa về còn vừa cười chứ, sao mặt lại đỏ như vậy ? Chị Hiểu Hạ, có phải chị gạt em có chuyện thần bí gì không?" Thư Tiểu Mãn hắc hắc cười, một bộ em đã đoán được chị có bí mật, còn không mau nói ra.

Diệp Hiểu Hạ quẫn, không thể không bày ra tư thái chị cả, xoay người nhìn Thư Tiểu Mãn đi theo sau mình lải nhải, gương mặt bực bội: "Hắn là sắp tới cuộc thi, sao em còn có đã thời giờ chạy đến chỗ chị? Nếu lần này mà rớt, xem chị thu thập em thế nào!"

"Sẽ không sẽ không, cái này chị yên tâm, em cái gì cũng có thể đối phó, thành tích nhất định sẽ không đối phó." Thư Tiểu Mãn vội vàng xua tay.

"Hôm nay đi đến chỗ chị cọ cơm?" Diệp Hiểu Hạ mở cửa, đổi giày vào nhà.

Thư Tiểu Mãn theo ở phía sau đóng cửa cũng đổi giày vào nhà, hắc hắc cười: "Mới không phải đâu, đâu chỉ có thể xem như cọ cơm. Tôi hôm nay đến chủ yếu là vì hỏi một chút chị tên gì trong trò chơi?"

"Em cũng chơi?"

"Không có, chỉ là muốn hỏi một chút." Thư Tiểu Mãn cười đến ánh mắt đều thành một đường chỉ, làm cho người ta hoài nghi, lại tìm không thấy lỗ hổng.

"Loại chuyện này gọi cuộc điện thoại hỏi một chút không phải được rồi sao ? Vì sao nhất định phải đi một chuyến?"

Thư Tiểu Mãn hắc tuyến: "Em đây chuyên môn đến cọ cơm mà?"

Diệp Hiểu Hạ thật không ngờ Thư Tiểu Mãn sẽ chơi trò chơi, càng thật không ngờ người kia một tuần đã đến cấp ba mươi. Nhớ cấp bậc ngày đó của cô...

https://thuviensach.vn

Chuyện cũ không cần nhắc lại, nhắc tới lệ không ngừng rơi.

Thư Tiểu Mãn về tới trường học, vừa lên trò chơi tìm đến Diệp Hiểu Hạ, khi thăm dò thấy Diệp Hiểu Hạ ở đế đô, lập tức muốn đi lại.

"Em cấp ba mươi làm thế nào đến đế đô?"

"Có người mang em đi lại." Tam Chích Viên Vũ Khúc hắc hắc cười, Tam Chích Viên Vũ Khúc là Thư Tiểu Mãn.

Ai sẽ mang Thư Tiểu Mãn đi lại? Diệp Hiểu Hạ nghĩ mãi không ra, nhưng khi nhìn thấy, cô nghĩ mặt cô cũng tái rồi.

Người này cư nhiên! Cư nhiên là Bạch Thiên Minh!

Bạch Thiên Minh ở trong trò chơi tên là Nhất Thủy Gian Cách, anh ta sửa chữa dung mạo, nên Diệp Hiểu Hạ không lập tức nhận ra. Bạch Thiên Minh vốn trắng nõn, diện mạo cũng tương đối nhã nhặn, nhưng hiển nhiên khi anh ta tiến vào trò chơi điều chỉnh dung mạo của mình xuống không ít, giờ liếc mắt một cái xem qua, cư nhiên phổ thông làm cho người ta có thể xem nhẹ sự tồn tại của anh ta.

Nếu không phải Tam Chích Viên Vũ Khúc đặc biệt giới thiệu với Diệp Hiểu Hạ, đoán chừng cả đời Diệp Hiểu Hạ cũng đoán không ra người trước mặt là Bạch Thiên Minh.

Nhưng kinh ngạc thì kinh ngạc, Nhất Thủy Gian Cách cũng không được Diệp Hiểu Hạ để ý nửa phần, cuối cùng, chỉ có thể thở dài một hơi, tiếng cười đi ra.

Đối với Nhất Thủy Gian Cách mà nói, hoặc là, đối với mỗi người mà nói, đáng sợ nhất chẳng phải người đã từng rất quen căm hận mình, mà là coi thường mình.

https://thuviensach.vn

Là loại coi thường thấu tận xương tủy. Từ đầu tới đuôi, như không khí, không, thậm chí không khí cũng không đến, chỉ là một vật trống không mà thôi.

Loại tịch liêu mà đạm mạc này khiến trong miệng Nhất Thủy Gian Cách sinh ra rất nhiều chua sót, loại bị đè nén này không phỉa dùng một hai câu có thể nói rõ ràng.

"Cửu Trọng Thiên thu vào có yêu cầu." Trên mặt Diệp Hiểu Hạ không có buồn vui, chỉ giống như ở đối mặt một hội viên phổ thông yêu cầu nhập hội.

Nhất Thủy Gian Cách hơi hơi sợ run một chút, giật giật khóe miệng, nhớ tới trên diễn đàn phát yêu cầu nhập hội Cửu Trọng Thiên, không khỏi cảm thấy hơi thê lương. Anh ta còn tưởng rằng, ít nhất có một chút như vậy, ít nhất có một chút như vậy, anh ra sẽ không giống người khác. Dù là chán ghét anh ta cũng tốt, cũng không cần như vậy xa lạ: "Được, đạt tới yêu cầu, em sẽ lại đến ."

Đối với anh ta, Diệp Hiểu Hạ từ chối cho ý kiến, chỉ nói nói mấy câu với Tam Chích Viên Vũ Khúc, mật ngữ của cô vang lên.

Cô nhận, cư nhiên là Tố. Người này login khi nào, sao cô không biết? Sau đó cô lại thoải mái, hình như cô chưa bạn tốt với Tố, tự nhiên không biết anh login.

Cô vừa mới nghĩ như vậy, chỉ nhìn thấy hệ thống thông báo cho cô "Tố thêm bạn làm bạn tốt", Diệp Hiểu Hạ cũng không do dự, trực tiếp đồng ý, thuận tiện phát tin tức thêm bạn tốt đối phương ra ngoài.

Vừa chuyển được đối thoại Tố thì nghe thấy giọng nói thanh lãnh của anh truyền tới: "Vạn Quân sơn, Lôi Đình động, đi lại làm nhiệm vụ."

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ hơi mộng, vờn quanh người cô đều là kẻ dài dòng, thật đúng không quen kiểu nói chuyện đơn giản trắng ra này. Cô choáng váng lải nhải lên tiếng, cáo biệt Tam Chích Viên Vũ Khúc và Nhất Thủy Gian Cách, ra khỏi thành, ngồi xe ngựa thẳng đến Vạn Quân sơn.

Vạn Quân Sơn bị trong trò chơi bị gọi là đại bản doanh NPC di động tụ tập, cái loại NPC di động thần long kiến thủ bất kiến vĩ này ở bản đồ khác khả năng ba tuần cũng không gặp một con, nhưng là ở Vạn Quân sơn trong vòng một ngày bạn nhất định có thể gặp một con, nếu tốt số, nói không chừng một ngày có thể gặp vài con.

Thực ra NPC di động cũng không ngạc nhiên, ở trong võng du bình thường cũng rất nhiều, nhưng trong Cực Hạn, NPC di động còn đại diện cho một sự tồn tại bưu hãn.

Là nhiệm vụ ẩn liên hoàn, sau khi hoàn thành loại nhiệm vụ này chẳng những được thưởng phong phú, hơn nữa tùy cơ được hệ thống thưởng thêm vào, khiến người chơi tranh đoạt. Nhưng, phần thưởng phong phú này cũng không phải nói cầm mượn, đầu tiên NPC phát nhiện vụ du đãng khắp nơi không nói, hơn nữa khi làm nhiệm vụ không thể logout, nếu logout, nhiệm vụ nhận định thất bại, chỉ có thể làm lại từ đầu.

Nhưng, dù như thế, vẫn là có rất nhiều người chơi vì có thể tìm được NPC di động mà kích động không thôi.

Đến Vạn Quân sơn Diệp Hiểu Hạ ngay lập tức chạy tới Lôi Đình động, dọc theo đường đi nhìn thấy không ít người chơi là cưỡi ngựa chạy, cô không khỏi rơi nước mắt.

Trong Cực Hạn này người chơi cấp chín mươi mới có thể học cưỡi ngựa, trước đó, dù trong nhà bạn bày biện mười con tám con ngựa thượng đẳng cực phẩm, cũng chỉ có thể nhìn xem.

https://thuviensach.vn

Cũng may, người chơi cưỡi ngựa không ít, nhưng người dung chân ngắn một đường chạy như điên giống cô càng nhiều.

Xem ra NPC di động ở Vạn Quân sơn không biết bị ai phát hiện, vừa ồn ào trên thế giới, đã đến nhiều người vô giúp vui như vậy... Không, người chơi làm nhiệm vụ.

Đi theo đám người nối liền không dứt này Diệp Hiểu Hạ liều mạng mạng già chạy vội tới Lôi Đình động. Nơi này quả nhiên nhiều người, vừa thấy ven đường, có thể cho người ta có cảm giác bất đắc dĩ vô giúp vui khi vào trong khu du lịch giải nhiệt mùa hè.

Dù như vậy, Diệp Hiểu Hạ vẫn liếc mắt một cái lập tức nhìn thấy Tố.

Tuy rằng anh làm người lạnh lùng, nói không nhiều lắm, nhưng là người trời sinh là trung tâm tầm mắt như thế, chỉ cần anh đứng ở một chỗ, cũng có thể làm cho người ta vô pháp coi thường sự tồn tại của anh.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Oan Gia Ngõ Hẹp

Tố quần áo hắc y như trước, ôm hai tay tựa vào một gốc cây hòe bên cạnh Lôi Đình động. Tuy ngoài Lôi Đình động này đúng là nhiều người, nhưng lấy Tố làm tâm, trong bán kính ba thước một người cũng không có, như có người vẽ một vòng tròn trong phạm vi này, tất cả mọi người dè dặt cẩn trọng tránh khỏi cái vòng này.

Dù có người vô ý xông vào trong cái vòng luẩn quẩn vô hình này, cũng sẽ lập tức rời khỏi, phảng phất bên trong cái "Vòng luẩn quẩn" kia tràn ngập khí độc đưa người ta vào chỗ chết, chỉ cần ngốc nhiều một giây sẽ bất hạnh hy sinh.

Nhưng dù như thế, vẫn ngẫu nhiên có tốp năm tốp ba cô gái vọt vào vòng luẩn quẩn này, tiến lên tỏ vẻ gì, chẳng qua kết quả cuối cùng đều là vẻ mặt cầu xin đi vào đám người.

Diệp Hiểu Hạ đứng ở ven đường rất xa, nhìn xem một màn này, bỗng nhiên cô cảm thấy thật rối rắm, giờ đến cùng cô có nên đi lên chào hỏi không? Nếu cứ đi lên như vậy, có phải có vẻ quá đột ngột không. Nếu lúc này làm bộ như không thấy xoay người bước đi, như vậy ngày mai Trầm Hoan có tìm cô phiền toái không?

Trái cũng không phải mà phải cũng không đúng, Diệp Hiểu Hạ đang tiếp tục rối rắm, thì thấy Tố đứng thẳng lên đi tới chỗ cô.

Giờ nên làm thế nào? Cô có phải nên trốn một chút không? Diệp Hiểu Hạ nhìn thấy Tố đi tới chỗ mình, người chung quanh lập tức tự hiểu tránh ra

https://thuviensach.vn

một con đường, luôn luôn duy trì trong bán kính ba thước không có sinh vật nào biết thở, nhưng, ánh mắt theo đuôi anh nhưng một phần cũng không giảm bớt.

Trong lúc nhất thời, Diệp Hiểu Hạ cứ nhìn Tố như vậy, quên mình phải có động tác gì, thẳng khi anh đi tới bên người mình.

Ngẩng đầu nhìn anh, gió xuyên qua tóc đen của anh, như có ánh sáng chói mắt rơi trên người anh. Anh cúi đầu, vươn tay, kéo tay Diệp Hiểu Hạ.

Chuyện là thình lình xảy ra này, Diệp Hiểu Hạ hoàn toàn không ngờ Tố sẽ giữ chặt tay mình như vậy, trong lúc nhất thời vậy mà ngây ngẩn cả người, ngơ ngác đứng đó, phảng phất toàn thân đều biến thành tảng đá.

Thẳng đến nghiêng ngả chao đảo đi tới trước mặt NPC di động, Tố nhắc nhở cô nhận nhiệm vụ cô mới phục hồi tinh thần lại. Nhìn trộm sang, người xung quanh dùng một loại ánh mắt Bát Quái giống như dao nhỏ nhìn cô, như muốn chém cô làm tám mảnh biết rõ ràng quan hệ giữa cô và Tố đến cùng là gì mới yên tâm thoải mái.

Chuyện này thật sự quá làm cho người ta... Rối rắm .

Từ nhỏ đến lớn Diệp Hiểu Hạ chưa từng có bị nhiều người chú mục như bây giờ, thật sự thản nhiên không được. Cô vừa cúi đầu tiếp nhiệm vụ, vừa hơi xấu hổ nhìn thoáng qua Tố: "Không cần lôi kéo tôi ..."

"Vì sao không cần?"

"Vì sao cần?" Trời, vì sao không cần! Chẳng lẽ người kia không nhìn thấy ánh mắt những người xung quanh lúc này? Cô, cô, cô... cô muốn lập tức đào cái hố nhảy xuống tự mình kết liễu mình.

"Bởi vì tôi muốn lôi kéo em." Tố nói bình tĩnh như nước, như là chuyện bình thường như ăn cơm ngủ vậy.

https://thuviensach.vn

Không biết vì sao, đại khái là bởi vì cái dạng bình tĩnh như nước này, đại khái là không coi ai ra gì như vậy, khiến Diệp Hiểu Hạ không có khác ý tưởng, không nói gì lại liếc mắt nhìn Tố một cái, buông tha cho việc tranh chấp vấn đề này với anh.

Nhận nhiệm vụ, lập tức phải đi xuống núi, Tố buông tay Diệp Hiểu Hạ ra. Điều này làm cho Diệp Hiểu Hạ hơi hơi thở ra một hơi trong ánh mắt vạn chúng chú ý, lại thật không ngờ, Tố huýt sáo một tiếng, gọi ra một con tuấn mã cực kì xinh đẹp.

Cả người nó đen thùi, bốn vó trắng tuyết, da long bóng loáng. Chỉ đứng ở nơi đó cũng có thể làm cho người ta biết đây không phải tọa kị bình thường. Tố lưu loát xoay người lên ngựa, động tác hành văn liền mạch, trong sạch sẽ lưu loát lộ ra một dòng khí thế sắc bén.

Diệp Hiểu Hạ còn đứng dưới đất nghĩ đây là không phải chỉ phong cách một chút, đã cảm thấy bên hông căng thẳng, cả người nhẹ nhàng bay lên. Cô nhịn không được kinh hô một tiếng, lại vừa thấy, Tố cong hạ thắt lưng dùng cánh tay phải ôm vòng eo cô, dễ dàng cũng ôm cô đến phía trước.

Khi Diệp Hiểu Hạ còn chưa kịp nói thêm một câu, Tố nhanh chóng kéo dây cương, con tuấn mã kia giơ chi trước lên cao cao hí một tiếng. Diệp Hiểu Hạ bị con ngựa mạnh mẽ dương thân sợ tới mức quát to một tiếng theo bản năng cầm quần áo ở ngực Tố, cân bằng mình. Nghe thấy tiếng cười nhẹ nhàng nhợt nhạt, nhưng đợi đến lúc cô ngẩng đầu đi tìm kiếm, thấy vẫn là gương mặt Tố bình tĩnh không gợn sóng, giống như tiếng cười vừa rồi căn bản là không có tồn tại.

"Vì sao phải cùng cưỡi một con ngựa chứ?" Giọng nói của Diệp Hiểu Hạ cơ hồ không có khác gì con muỗi.

"Bởi vì nhanh." Tố nghiêm túc trả lời vấn đề của cô, nhưng câu trả lời này đúng là làm Diệp Hiểu Hạ nửa câu cũng không phản bác được. Cô sẽ

https://thuviensach.vn

không cưỡi ngựa, đối với nhiệm vụ chạy chân chiếm đa số trong nhiệm vụ liên hoàn mà nói, đương nhiên là cùng người cộng kỵ nhanh hơn một chút.

Nhưng, nhưng, nhưng! Người này là Tố...

Cô có thể nói nói cô còn chưa chuẩn bị tâm lý tốt không?

Ở trong Cực Hạn, người chơi nam có thể ôm người chơi nữ cùng cưỡi một tọa kị. Diệp Hiểu Hạ vốn thường xuyên thấy người chơi nam ôm người chơi nữ cùng cưỡi một tọa kị nhanh như điện xẹt qua trước mặt, những cô lại chưa từng suy nghĩ hai vị cùng cưỡi ngựa có tâm trạng thế nào. Ánh mắt của cô thủy chung dừng trên tọa kị phong cách kia, tâm lý hâm mộ vô hạn, suy nghĩ khi nào thì có thể mua một tọa kị như vậy mà cảm thụ.

Mà hôm nay, khi bản thân mình ngồi trên tọa kị như vậy, cô cư nhiên quên sạch sẽ loại cảm giác khát vọng này, toàn thân căng thẳng.

Đơn giản là câu hỏi xa lạ phía sau cô như là một ngọn lửa thiêu cháy toàn bộ thần kinh của cô.

"Hiểu Hạ Hiểu Hạ!" Giờ phút này may mắn có người mật cô, nếu không, cô đoán chừng mình thật sự bị lửa phía sau thiêu chết. Cô cũng không quản là ai, trực tiếp chuyển được, chỉ cần là có thể cứu vớt cô từ loại như cảm giác thiêu đốt này là được!

Nhưng mật ngữ này, vừa chuyển cô lập tức hối hận. Cô vừa rồi nói sai rồi, không phải không quản là ai trò chuyện cũng được, là trừ Lục Nguyệt Vi Lam, trò chuyện của ai cũng có thể!

"Hiểu Hạ Hiểu Hạ! Cô nhanh nói cho tôi, có phải giờ cô đang ở trong lòng Tố không!" Lục Nguyệt Vi Lam cũng không nghĩ Diệp Hiểu Hạ hiện tại vạn phần hối hận trong lòng thế nào, trực tiếp đổ ập xuống lập tức hỏi ra Bát Quái mình muốn biết nhất.

https://thuviensach.vn

"Cô suy nghĩ nhiều quá..."

"Hiểu Hạ cô quá không có suy nghĩ , cô rõ rang đồng ý với tôi có Bát Quái của Tố thì sẽ nói với tôi đầu tiên, nhưng giờ cô cư nhiên cả Bát Quái lớn như vậy cũng giữ kín không nói ra, cô thật xin lỗi tôi ... Tôi quyết định, chuyện lần trước tôi không cần miễn phí, cô nhanh đến chi trả phí cố vấn!" Lục Nguyệt Vi Lam đối diện bùm bùm nói không ngừng.

Diệp Hiểu Hạ duy độc thầm nghĩ đến một vấn đề, khi nào thì cô đồng ý với Lục Nguyệt Vi Lam lúc nào cũng cung cấp Tố Bát Quái cho cô ấy? Chuyện không yên lòng như vậy cô không có khả năng đần độn đồng ý đâu.

"Cô không có suy nghĩ không có suy nghĩ, cô không phải bạn bè! Cô và Tố thân mật ấp ấp ôm ôm tôi cư nhiên vẫn là nhìn thấy từ thế giới, cô bảo kim bài của Yến tử lâu như tôi sống thế nào đây!" Lục Nguyệt Vi Lam vẫn còn tiếp tục nỉ non, mặt Diệp Hiểu Hạ đã tái rồi.

Cô vội vã treo đối thoại Lục Nguyệt Vi Lam, mới không quản Lục Nguyệt Vi Lam có phải giơ chân không. Vội mở thế giới ra, vừa thấy kia toàn bộ đều đang nói chuyện Tố và mình ở cửa Lôi Đình thế nào. Chỉ hơn mười phút cư nhiên đã toát ra mấy phiên bản, cô xem mồ hôi lạnh chảy giọt giọt, đây đều là cái gì và cái gì vậy?

"Đang nhìn thế giới?" Bỗng nhiên Tố mở miệng.

" Ừ." Diệp Hiểu Hạ rầu rĩ lên tiếng, tâm trạng sa sút, tuy cô biết gần đây cô luôn luôn là khách quen trên diễn đàn, nhưng là lấy loại Bát Quái này lên diễn đàn bảo cô soa không buồn bực đây.

"Thực ra, không có gì không tốt." Qua thật lâu Tố mới chậm rãi nói.

Có cái gì không tốt? Có cái gì không tốt? Diệp Hiểu Hạ không rõ câu nói của Tố, thầm nghĩ hỏi có cái gì tốt.

https://thuviensach.vn

Nhưng, lời này còn chưa hỏi ra miệng, Tố đã xuống ngựa bên một thôn nhỏ, sau đó dung tay ôm cô từ trên ngựa xuống. Hành động như vậy tự nhiên lại khiến cho rất nhiều người chú ý, Diệp Hiểu Hạ vẻ mặt đỏ bừng, "Tố..."

"Chỗ này là bước thứ nhất của nhiệm vụ." Cũng không biết Tố có biết Diệp Hiểu Hạ nói cái gì khong, hay là có nguyên nhân gì, anh chỉ vào bà lão trước mặt nói.

Bị nói như vậy lời Diệp Hiểu Hạ muốn nói một câu cũng nói không ra.

Sau đó, hai người đúng là bắt đầu làm nhiệm vụ. Nhiệm vụ này chỉ có sáu mươi bước, không tính là nhiều nhất trong nhiệm vụ liên hoàn, nhưng cũng tuyệt đối không phải ít nhất, mỗi một bước cũng không tính khó, không phải giúp thành bác gái trong thành tìm được giày làm mất, thì là giúp tá điền trong thôn giao địa tô, nếu không thì là giúp tình nhân thôn trước thôn sau đưa đưa thơ tình.

Còn may là nhiệm vụ này đều là trong phạm vi bản đồ đế đô, cho nên cũng không dùng nhiều công phu lắm. Mà không may... Cơ hồ tất cả mọi người trong bản đồ này thấy hai người cực kì thân mật ngồi chung một con ngựa .

Mà Diệp Hiểu Hạ cũng từ trong ánh mắt đủ loại kiểu dáng của mọi người hoàn thành từ lúng túng đến bình tĩnh lại đến làm như không thấy lạnh nhạt có tai như điếc.

Nếu không phải đến bước bốn mươi chin gặp người không muốn gặp, cô nghĩ cô nhất định sẽ tiếp tục lạnh nhạt.

Bước thứ bốn mươi của nhiệm vụ.

Mục tiêu nhiệm vụ: đánh chết Thúy Trúc yêu trong rừng trúc thôn Cam Tuyền

https://thuviensach.vn

Mục đích nhiệm vụ: lấy rễ Thúy Trúc yêu giao cho thôn trường thôn Cam Tuyền Lưu Trường Thanh.

Đây vốn là một nhiệm vụ không khó, cố tình...

"Đúng là Thiên đường có cửa cô không đi, địa ngục không lối lại xông vào!" Một nữ kiếm khách mặc áo giáp màu bạc cầm trường kiếm trong tay chỉ vào Diệp Hiểu Hạ cách đó không xa cười lạnh."Tôi còn chưa tìm cô, cô đã tự mình tìm tới cửa tìm chết."

Diệp Hiểu Hạ hơi sửng sốt, mà sau đó sắc mặt cũng trầm xuống.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, cư nhiên có thể ở nơi này gặp Điền Gia Nhị Thiếu Gia. Lúc này cô ta híp hai mắt, đôi môi khép chặt, như muốn lập tức nhào lên bóp chết Diệp Hiểu Hạ vậy.

Ba người bọn họ vẫn còn bị đuổi giết, không thể bước vào phạm vi có NPC thủ vệ, ở đây chắc là vì làm nhiệm vụ dã ngoại. Mà Điền Gia Nhị Thiếu Gia xuất hiện, chỉ sợ Thủy Lạc Hoa Lưu và Trúc Nhận Thiên Trần cũng ở gần đây.

Nghĩ đến đây, Diệp Hiểu Hạ xiết chặt hạt châu trên cổ tay, khẽ nhíu mày: " Đây lại là tội gì?"

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Gặp Lại

" Đây là tội gì?" Giọng nói của Điền Gia Nhị Thiếu Gia cũng trở nên có vài phần sắc nhọn." Giờ cô còn nhàn nhã nói đây là tội gì! Nếu không thì chúng tôi đổi xem sao! Cô thử bị mua mạng ba tháng đi! Sau đó tôi sẽ nói với cô đây là tội gì, tâm lý của cô sẽ thế nào!"

Diệp Hiểu Hạ thở dài một hơi, chuyện tới nước này, cô thật sự là không muốn nói việc này với Điền Gia Nhị Thiếu Gia. Hơn nữa, giờ mà nói chuyện này cũng không có gì quan trọng nữa, ai đúng ai sai, đến lúc này đã không còn quan trọng.

Cô nhìn trường kiếm lóe lên ánh sáng sắc lạnh trong tay Điền Gia Nhị Thiếu Gia, gương mặt lạnh lẽo, xem ra trên chiến này là khó tránh khỏi. May mắn, gần đây cô luôn luôn vùi đầu trong võ quán, thao tác và phản ứng cũng tôi luyện không tính quá kém, giờ đối mặt với Điền Gia Nhị Thiếu Gia cũng sẽ kém bao nhiêu.

Vì thế, cô nâng cổ tay lên, nhàn nhạt nói với Điền Gia Nhị Thiếu Gia đối diện: "Một khi đã như vậy, tôi với cô."

"Sao lại thế này?" Tố đi theo phía sau Diệp Hiểu Hạ vốn luôn luôn mắt lạnh nhìn Điền Gia Nhị Thiếu Gia khiêu khích, đột nhiên thấy Diệp Hiểu Hạ bày ra tư thế nghênh chiến, không khỏi mở miệng hỏi.

"Chuyện này không quan hệ với anh! Không quản anh là loại người nào, tránh ra! Bằng không chớ có trách đao kiếm không có mắt!" Vốn Điền Gia Nhị Thiếu Gia cũng không chú ý tới Tố, chỉ trước sau như một nói xong lời

https://thuviensach.vn

nói độc ác, nhưng là vừa nhấc mắt ánh mắt dừng trên người Tố, sắc mặt hơi hơi thay đổi.

Nhưng lời đã nói ra, nước đã đổ đi, dù thế nào cũng thu không lại được, đành phải cứng rắn cứng rắn gương mặt, trừng mắt nhìn hai người.

"Tố, đây là chuyện của tôi, để tôi tự mình giải quyết." Diệp Hiểu Hạ hít một hơi thật sâu, rất kiên trì quay đầu nhìn Tố.

Tố từ ánh mắt Diệp Hiểu Hạ nhìn ra chấp nhất của cô, cũng không lại hỏi nhiều, gật gật đầu, lui sang một bên. Nhàn nhàn tựa vào một gốc cây trúc, thoạt nhìn thật là không đếm xỉa, chỉ là cơ bắp kia giấu dưới áo choàng màu đen của anh hạ đều căng lên, chỉ cần Diệp Hiểu Hạ thất thế, anh sẽ tức khắc ra tay.

Nếu so sánh về lực đạo và tốc độ, Diệp Hiểu Hạ tuyệt đối không bằng Điền Gia Nhị Thiếu Gia, đây là ưu thế về chức nghiệp, nhưng, Diệp Hiểu Hạ phản ứng cực nhanh, những kỹ năng khống chế trong tay vận dụng lô hỏa thuần thanh, đóng băng, chậm chạp, mê muội, không ngừng hỗn hợp với công kích pháp thuật mạnh mẽ, vừa chuyển động vừa cấp tốc phóng thích pháp thuật.

Không ham chiến, cũng tuyệt đối không lãng phí CD, dùng bộ pháp của mình vây thành một vòng tròn, chặt chẽ vây Điền Gia Nhị Thiếu Gia bên trong, dù tính cô bớt chút thời gian uống một bình huyết, nhưng máu vẫn rớt lợi hại như trước.

Tố nhìn lại từ rất xa, đối với thao tác của Diệp Hiểu Hạ hơi hơi có chút giật mình, nhớ lại lần trước khi phó bản đánh phố phấn hồng với cô, tuy phản ứng của cô không tệ, nhưng thao tác của cô thì chỉ có thể dùng từ thê thảm hình dung, nhưng mới cách không có bao lâu, có thể đến thao tác lúc này, tiến bộ thật sự không ít.

https://thuviensach.vn

Có thể thấy được, cô quả thật nghiêm túc nghiên cứu trò chơi này, hơn nữa nghiên cứu chức nghiệp của mình, chỉ là hơi khuyết thiếu kinh nghiệm thực chiến, nếu tôi luyện nhiều, không cần bao nhiêu thời gian cũng có thể xem như cao thủ .

Mắt thấy Điền Gia Nhị Thiếu Gia chỉ lại huyết da, tiếp theo đánh muốn đánh cô ta về điểm phục sinh, cố tình lại có hai bóng ánh sáng cực nhanh từ rừng trúc đâm vào vòng luẩn quẩn của Diệp Hiểu Hạ.

Diệp Hiểu Hạ đang ngâm xướng pháp thuật, chỉ cảm thấy có một mũi nhọn lợi hại đâm đến mình, cô lập tức đánh gãy pháp thuật, di chuyển sang một bên, nhưng thật không ngờ, bên cạnh lại còn có một trường kiếm sắc bén đâm tới ngực cô.

Cái trường kiếm này không chút sai lệch vừa vặn đâm vào ngực cô, đau đớn tan lòng nát dạ tức khắc từ ngực cô xâm nhập vào tứ chi. Trong lúc nhất thời cô hơi hoảng loạn, dù sao đây cũng là cô lần đầu tiên chân chính ứng chiến với người chơi, hơn nữa lấy một chọi ba, năng lực ứng biến trên mặt thực chiến còn khiếm khuyết.

Đúng lúc này, bỗng nhiên Diệp Hiểu Hạ phát hiện trên người mình đột nhiên được một màn sáng màu trắng bao kín lại, dù là thương hại gì cũng không thể xuyên qua qua tấm màn này. Ngay sau đó, một tiếng nổ tung vang vọng trong rừng trúc, theo tiếng vang kia hiện ra vừa vặn hai người đánh Diệp Hiểu Hạ đã trực tiếp bị bắn bay ra ngoài.

Cô giương mắt nhìn lại, chỉ thấy Tố nổi giữa không trung, trường kiếm trong tay tản ra sương khói đỏ đen như muốn cắn nuốt tất cả sinh mệnh. Cô chỉ chớp mắt một chút, Tố đã vọt tới bên người cô, một tay ôm cô đến bên cạnh người, tung cánh bay lên. Mãi cho đến khi ba người kia không công kích tới mới ngừng lại.

https://thuviensach.vn

"Còn có thể kiên trì không?" Tố mày hơi hơi nhíu lại, trước ngực áo choàng màu trắng của Diệp Hiểu Hạ nhiễm đầy máu tươi, việc này đại biểu cho cô chẳng những rớt không ít giá trị sinh mệnh, hơn nữa bị ngoại thương rất nghiêm trọng.

Diệp Hiểu Hạ lấy ra một viên chỉ huyết hoàn nhét vào miệng, cười: "Không có việc gì, đừng lo."

Mày Tố cũng không giãn ra, nhưng đã quay đầu nhìn ba người kia.

Khi Điền Gia Nhị Thiếu Gia bị Diệp Hiểu Hạ công kích vốn cũng đã trọng thương, nhưng tần suất công kích của Diệp Hiểu Hạ bị hai người chơi khác làm gián đoạn, cũng cho cô ta cơ hội thở, giờ máu cơ bản khôi phục đầy. Mà hai người chơi khác...

Tuy Diệp Hiểu Hạ nghĩ tới rất nhiều lần, cũng sớm biết sẽ là như vậy, nhưng lúc chân chính đối mặt, vẫn không khỏi hơi thổn thức. Cô cúi đầu nhìn Trúc Nhận Thiên Trần và Thủy Lạc Hoa Lưu, âm thầm thở dài một hơi.

Tố cầm trường kiếm trong tay khóe miệng tràn ra một từ "phong" rất nhẹ, thì thấy thanh trường kiếm ma khí rất nặng trong tay anh bỗng nhiên biến ảo thành vô số thanh kiếm, nhảy tới không trung, sau đó giống như nước mưa rơi trên mặt đất, đem hình thành một phong ấn vĩ đại vây ba người kia trong đó không thể động đậy.

Ngay lúc Tố muốn hạ sát thủ, Diệp Hiểu Hạ kéo tay anh lại, thở dài một hơi: "Quên đi."

Tố hơi không hiểu nhìn cô, tuy rằng tò mò, nhưng cuối cùng cũng không hỏi ra miệng, chỉ buông kiếm trong tay xuống, mang Diệp Hiểu Hạ dừng trên đất.

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ rơi trên mặt đất nhìn ba người bọn họ bị khâu bên trong phong ma chú, ngẩng đầu hỏi Tố: "Không thể cởi bỏ?"

Tố lại xoay người tìm Thúy Trúc Yêu: "Tôi không nghiên cứu loại chuyện không có ý nghĩa này."

Trả lời như vậy Diệp Hiểu Hạ chỉ có thể quẫn lại quẫn.

Phong ma chú là kỹ năng trường kiếm "Dạ Chú" trong tay Tố tự mang, trong tất cả kỹ năng người chơi học tập cũng không thể phá giải. Nếu bị phong giam lại mà đối phương không tử vong, thì sẽ bị cố định tại chỗ nửa giờ mới có thể hoạt động tự nhiên.

"Hôm nay tính cô tốt số, Diệp Hiểu Hạ, lần sau gặp chúng tôi, nhớ đừng quên mang bảo tiêu, bằng không..." Điền Gia Nhị Thiếu Gia thấy không có cách nào cách mở Phong ma chú, đành phải ngồi xuống vừa hồi phục khí huyết, vừa nới những câu không có lực uy hiếp uy hiếp gì với Diệp Hiểu Hạ.

Diệp Hiểu Hạ cũng không nhìn cô ta, chỉ nhìn Trúc Nhận Thiên Trần, trường kiếm cắm bên cạnh anh ta còn có vết máu. Đó là máu của cô, hóa ra trong lòng còn có thổn thức chỉ có mình cô thôi, những người cô không bỏ xuống được kia, đã sớm cắm trường kiếm vào ngực cô.

Trúc Nhận Thiên Trần biết Diệp Hiểu Hạ đang nhìn anh ta, vì thế mở hai mắt nhìn cô cười lạnh: " Cô hi vọng tôi nói thật có lỗi?"

"Tôi không có hồn nhiên như vậy."

"May mắn, bằng không tôi không biết tôi nên trả lời thế nào."

Nghe giọng nói anh ta lạnh lùng, Diệp Hiểu Hạ nheo mắt, xem ra những điều đã đi qua đúng là không thể lưu luyến. Đáng lưu luyến thì đặt ở trong hồi ức là được, cái khác, không cần nghĩ nhiều.

https://thuviensach.vn

"Vì sao không để anh ta giết chúng tôi? Nếu tôi không nhận sai, anh ta là cao thủ số một số hai trên bảng xếp hạnh, muốn giết chúng tôi chỉ cần huy kiếm trong nháy mắt, cần gì phải thủ hạ lưu tình, chúng tôi sẽ không cảm kích." Thủy Lạc Hoa Lưu nhìn Diệp Hiểu Hạ, trong ánh mắt hơn một chút rối rắm làm cho người ta không rõ thấy lắm, anh ta thở dài .

"Chuyện này có cái gì kỳ lạ, nhất định là cô ta muốn tự xuống tay." Điền Gia Nhị Thiếu Gia châm ngòi thổi gió, "Cả việc ác độc như mua mạng ba tháng vậy cũng có thể làm được, anh tin cô ta sẽ thả chúng ta à?"

Lời này rất sắc bén, giống như chầm vào màng nhĩ Diệp Hiểu Hạ, khiến khóe mắt cô hơi hơi nhảy vài cái.

Trúc Nhận Thiên Trần cũng cười lạnh: "Xem ra quả nhiên là như thế, Diệp Hiểu Hạ, sau hôm nay hi vọng chúng ta không có ngày gặp mặt, nếu gặp lại, không phải cô chết thì là tôi chết."

Bọn họ nói một câu tiếp một câu, cuối cùng khiến Diệp Hiểu Hạ cứng rắn hạ quyết tâm. Cô không giận mà cười: " Thấy các người nói như vậy, nếu tôi buông tha các người thì đúng là tôi quá bánh bao, các người đã nói nói đến nhường này, tôi cung kính không bằng tuân mệnh vậy."

Dứt lời, hai tay cô đánh ra Thái Cực, mấy chiêu số cường hãn công kích nhất đã đuổi Điền Gia Nhị Thiếu Gia và Trúc Nhận Thiên Trần trở về điểm phục sinh, sau đó dừng tay.

Thủy Lạc Hoa Lưu thấy cô ngừng tay, kéo kéo khóe môi: "Thế nào? Không giết tôi? Không lam ?"

Diệp Hiểu Hạ cũng không nói chuyện, đi đến chỗ Điền Gia Nhị Thiếu Gia và Trúc Nhận Thiên Trần chết, nhặt lên mấy món trang bị bọn họ rơi xuống, lại đi tới trước mặt Thủy Lạc Hoa Lưu, quăng mấy món trang bị cho anh. Có cười lạnh: " Để lại, chỉ là thu thập trang bị bọn họ."

https://thuviensach.vn

Dứt lời, cô xoay người bước đi, không nói nhiều một lời.

Thủy Lạc Hoa Lưu nhìn xem mấy món trang bị trước mặt, hơi hơi ngẩn người. Sau đó anh ta vội vã gọi Diệp Hiểu Hạ lại. Diệp Hiểu Hạ nghe tiếng bước chân thì đứng lại, nhưng không quay đầu: "Còn có chỉ thị gì."

Thủy Lạc Hoa Lưu nhìn bóng lưng Diệp Hiểu Hạ, tóc dài của cô đã được vật trang sức đẹp mắt quấn lên, không bao giờ thả thật dài như trong tân thủ thôn nữa, tựa hồ thời gian đi qua kia sẽ vĩnh viễn dừng lại. Trong lúc nhất thời có phiền muộn không thể nói tràn ngập nội tâm anh ta, anh muốn nói cái gì lại cảm thấy nói cái gì cũng không hợp.

Hai người giằng co như thế một hồi, cuối cùng Diệp Hiểu Hạ không quay đầu lại mà đi tiếp. Thủy Lạc Hoa Lưu buông xuống mí mắt, nhàn nhạt nói: "Lần sau gặp nhau, đừng thủ hạ lưu tình."

Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy một loại chua sót khôn kể từ lưỡi truyền ra khoang miệng, cô hít một hơi thật sâu, mỉm cười: "Những lời này cũng tặng lại cho anh."

Gặp lại thôi.

Gặp lại đã là cừu địch.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Thúy Trúc Yêu

Xoay người đi vào rừng trúc, thì thấy Tố cầm trường kiếm Dạ Chú đứng bên một mép nước nhợt nhạt, trong nước mọc rêu xanh nhàn nhạt còn có Đóa Đóa hoa sen không lớn, trong một mảnh xanh tươi trong rừng trúc có vẻ xinh đẹp lạ thường.

Nơi này là chỗ Thúy Trúc Yêu nảy sinh cái mới.

Thúy Trúc Yêu là một cây gậy trúc, nếu không có người chơi công kích thì sẽ không chuyển động khắp nơi, xem nơi này trống trơn đãng đãng, thì có thể kết luận còn chưa nảy sinh cái mới.

Diệp Hiểu Hạ đi tới bên người Tố, đứng ở nơi đó lẳng lặng cùng đợi Thúy Trúc Yêu xuất hiện, trong thời gian ngắn hai người đều ảm đạm không nói gì, trừ gió từ rừng trúc không ngừng thổi qua, không có động tĩnh khác.

Bỗng nhiên Diệp Hiểu Hạ nghe thấy bên người vang lên một trận tiếng động kỳ lạ.

Nhạc khúc trong trẻo mà lại du dương, cũng không như tiếng của bất kì nhạc cụ nào, cô không khỏi thấy lạ, quay đầu nhìn lại. Chỉ nhìn thấy tay trái Tố cầm một mảnh lá trúc dán trên môi, âm nhạc êm tai du dương bay ra từ môi anh.

Âm nhạc kia giống như có ma lực thật lớn, bí mật mang theo tâm trạng còn hơi sa sút của Diệp Hiểu Hạ bay đi thật xa. Đang lúc Diệp Hiểu Hạ đắm

https://thuviensach.vn

chìm trong âm nhạc êm tai như vậy, chỉ nghe thấy nhạc khúc kia đột nhiên cao lên, trở nên vừa sắc nhọn vừa gấp rút.

Mà trong làn nước nhợt nhạt trước mắt hai người kia, bỗng nhiên mọc ra một cây trúc thật lớn.

Tuy rằng biết Thúy Trúc Yêu là nảy sinh cái mới trong vịnh nước cạn này, cũng biết lúc nó nảy sinh cái mới sẽ không có dấu hiệu gì, nhưng, đột nhiên như vậy, ở trước mặt hai người một cây trúc lớn như vậy xông ra, thật sự là làm cho người ta trong lòng mạnh mẽ hoảng sợ.

May mà Diệp Hiểu Hạ phản ứng nhanh, một đóng băng thuật nhanh chóng bay ra, nhưng khối băng kia lại bay ra hai chữ "Miễn dịch" trên đầu Thúy Trúc Yêu, sau đó Thúy Trúc Yêu hét lớn một tiếng vọt tới hai người.

BOSS này cư nhiên không ăn khống chế!

Trong lòng Diệp Hiểu Hạ hơi ngừng lại, tiếp đó cấp tốc di chuyển về phía sau, đây là kỹ năng "Đạp lãng vô ngân" chỉ âm dương sư trên cấp tám mươi mới học được. gia tăng 100% tốc độ di động tới các phương hướng, thời gian liên tục mười lăm giây, thời gian phục hồi ba mươi giây. Đối với âm dương sư chân ngắn hơn nữa không có kỹ năng chạy trối chết gì mà nói, đây là già trẻ đều yêu, toàn dân tất học một kỹ năng siêu cấp.

Không quản người khác dùng thế nào , dù sao đối với Diệp Hiểu Hạ mà nói, mấy ngày nay ở võ quán, dù là luyện kỹ năng hay là luyện thao tác, kỹ năng này đã thành kỹ năng chiêu bài của cô. Diều, chạy trốn, đánh lén động tác vân vân, quả thực là nhất kỹ nơi tay, không lo mọi chuyện.

Tuy rằng Thúy Trúc Yêu này chẳng phải BOSS trong mật cảnh, nhưng cấp bậc tám mươi hai đặt ở đó cũng không phải không. Cũng may tốc độ của nó chẳng phải rất nhanh, phương pháp Diệp Hiểu Hạ dùng đạp lãng vô ngân chơi diều dùng rất là được.

https://thuviensach.vn

Cô cứ không ngừng mang theo Thúy Trúc Yêu chơi diều xung quanh vịnh nước cạn này như vậy, mắt thấy máu Thúy Trúc Yêu bị cô ma xuống tám phần, bỗng nhiên cô phát hiện một chuyện, sao Tố cứ thổi lá cây ở đây mãi vậy? Chẳng lẽ anh muốn mình diều chết nó sao?

Nhất nghĩ đến đây, Diệp Hiểu Hạ hơi hơi quẫn, tuy rằng cô chưa từng nghĩ sẽ dựa vào Tố đánh quái, nhưng, hai người đối phó BOSS vẫn nhanh hơn một người chứ, giờ anh lại buông tay không quản, chẳng lẽ anh tin tưởng kỹ thuật của mình như vậy?

Tình huống bây giờ thật sự là nguy cấp, Diệp Hiểu Hạ cũng không có thời gian miên man suy nghĩ rất lâu, cô tập trung tinh thần rất nhanh, quăng mấy chuyện không có bao nhiêu ý nghĩa này ra sau đầu , đặt tất cả lực chú ý trên người Thúy Trúc Yêu.

Bỗng nhiên, giọng Tố thổi lá trúc lại thay đổi một lần nữa, lúc này có một loại cảm giác du dương an ủi, tuy rằng rất êm tai, nhưng là Diệp Hiểu Hạ lại phát hiện một việc, khúc nhạc cư nhiên thêm máu cho Thúy Trúc Yêu!

Dựa vào! Cô thật vất vả xoá sạch 2000 máu chỉ chớp mắt nó lại tăng lên 1500.

Diệp Hiểu Hạ không khỏi nổi giận, dù tính thuốc nước của cô không cần tiền, dù tính giờ cô cần luyện thao tác, nhưng có cần phải đùa như vậy không ! Cô vừa đánh quái, vừa phải phân ra một nửa lực chú ý đặt ở trên người Tố, căm tức anh, cô sẽ không nhận mình đang thành đứa ngốc mệt mỏi đâu !

Lúc cô đang căm giận khó bình như vậy, lại nghe thấy một tiếng tru lên thật lớn, khiến cô vội vàng quay đầu nhìn Thúy Trúc Yêu này.

Không xem không biết, vừa thấy thì giật mình.

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ cũng từng nghe qua BOSS này có thể cuồng hóa, nhưng vẫn giới hạn trong nghe nói mà thôi, nhưng chưa từng gặp qua.

Mà Thúy Trúc Yêu trước mắt này đứng ở đó, tất cả trên cành lá người dựng thẳng chĩa lên bầu trời, thân thể biến thành màu đỏ, tiếng tru lên phẫn nộ kia đang phát ra từ trên thân cây của nó, quanh thân tản ra khói đặc cuồn cuộn, tuy cũng không làm sặc người, nhưng trong một mảnh phong cảnh núi xanh nước biếc như vậy thì nhìn thế nào cũng thấy kì lạ.

Đây, đây sẽ không là cuồng hóa chứ!

Nhìn Thúy Trúc Yêu trước mắt đã biến thành đỏ bừng đầu óc Diệp Hiểu Hạ còn chưa chuyển qua đến, cư nhiên ngẩn người đứng tại chỗ, thậm chí mở ra bảng thuộc tính quái vật nhìn nhìn.

Quả nhiên, ở chỗ tên nó rõ ràng viết mấy chữ to: cuồng hóa Thúy Trúc Yêu. Cấp bậc: ? ? ? Lực công kích: ? ? ?

Một loạt dấu chấm hỏi kia giống như là cây kim đâm vào trong đầu Diệp Hiểu Hạ, cô thét một tiếng kinh hãi, vừa theo quán tính bỏ lại băng sương vạn lý, vừa dùng đạp lãng vô ngân chạy trối chết.

Mà Thúy Trúc Yêu cuồng hóa phía sau sao có thể cho đầu sỏ chọc giận mình rời đi dễ dàng như vậy? Nó tiếp tục gào thét, sau đó ba đạp ba đạp đi theo vọt lại phía sau cô, vừa chạy , vừa dùng cành lá trên người tiến hành ‘thân thiết’ với Diệp Hiểu Hạ.

Cành lá kia không còn là màu xanh biếc, mà là biến thành màu đỏ, lóe lên ánh sáng âm u, vừa thấy thì biết thứ này đánh vào người nhất định không phải xuân phong quất vào mặt ôn nhu gì đó, dù cho không chết, chỉ sợ cũng mất nửa cái mạng !

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh.

https://thuviensach.vn

Ngay lúc Thúy Trúc Yêu cuồng hóa muốn dùng cành đánh tới Diệp Hiểu Hạ, chỉ thấy một đường bóng đen giống như lợi kiếm xẹt qua rừng, qua sát bên người Diệp Hiểu Hạ, thẳng tắp vọt tới Thúy Trúc Yêu.

Sau đó nghe thấy tiếng Thúy Trúc Yêu điên cuồng rống to.

Diệp Hiểu Hạ ý thức được Thúy Trúc Yêu kia không tiếp tục đuổi theo mình, đứng lại, quay đầu nhìn, chỉ thấy trong rừng xanh biếc, thân thể khổng lồ màu đỏ của Thúy Trúc Yêu và một cái bóng màu đen đan vào nhau, có vẻ hết sức lạ lùng.

Mà bóng đen kia, không phải Tố thì là ai.

Diệp Hiểu Hạ không chút do dự, lập tức quay lại, kêu tiểu Ngũ ra, hai người đánh tiếp, một trận lại đánh lại giết Thúy Trúc Yêu, cũng không biết qua bao lâu, cuối cùng phóng đổ con Thúy Trúc Yêu đã cuồng hóa này.

Theo Thúy Trúc Yêu ầm ầm ngã xuống, Diệp Hiểu Hạ mệt đến thở dốc từng ngụm từng ngụm. Cô ngẩng đầu nhìn Tố đứng cách đó không xa hỏi: "Sao Thúy Trúc Yêu này lại cuồng hóa? Từ khi tôi tiến vào trò chơi này còn chưa gặp qua quái vật cuồng hóa lần nào."

Tố nâng mắt lên nhìn Diệp Hiểu Hạ, sau đó nói: "Sau khi cuồng hóa BOSS rơi xuống tốt hơn không cuồng hóa."

Sau khi cuồng hóa BOSS rơi xuống tốt hơn không cuồng hóa? Tố trả lời hơi không đúng câu hỏi, Diệp Hiểu Hạ nghe như lọt vào sương mù, trong lúc nhất thời không hiểu rõ. Cô nhìn Tố chớp chớp mắt, nhìn anh xoay người nhặt lên vài món trang bị, sau đó lại thẳng đứng dậy đi tới mình, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ.

Cô cơ hồ muốn nhảy lên: "Anh đừng nói với tôi, vừa rồi người khiến BOSS này cuồng hóa là anh!"

https://thuviensach.vn

Tố cũng không nói chuyện, chỉ là tiếp tục đi qua chỗ cô, xem ra là cam chịu chuyện này.

Diệp Hiểu Hạ có một loại cảm giác nghĩ mà sợ, nếu vừa rồi không phải mình chạy nhanh, có phải lúc này mình đã nằm trên đất không. Cô nhíu mày, cũng không nói chuyện, người này, không phải âm mưu muốn tánh mạng cô chứ!

Mà lúc này Tố lại chạy tới bên người Diệp Hiểu Hạ, anh kéo tay cô, nhẹ nhàng đeo một chuỗi ngọc luôn luôn tản ra ánh sáng màu xanh ngọc sáng ngời vào cổ tay Diệp Hiểu Hạ. Kế tiếp, cúi đầu, nhẹ nhàng nói: "Có tôi ở đây, em nhất định không có việc gì."

Người này... Người này có thể nhìn thấu tâm tư người ta sao?

Diệp Hiểu Hạ nhìn ánh mắt đen thùi của Tố, chút tức giận vừa rồi cũng lời nói của Tố mà tan thành mây khói, còn lại chỉ có ấm áp làm cho người ta không cách nào tránh thoát.

Bỗng nhiên cô cảm thấy hơi ngượng ngùng, cúi đầu nhìn xem chuỗi ngọc trên tay.

Vừa nhìn, miệng cô không khép lại được.

Bất khô: từ sinh đến tứ, chỉ vì không khô. Vì âm dương sư đắc đạo lấy chín mươi chin viên nội đan của Thúy Trúc Yêu thành tinh mà luyện chế thành chuỗi ngọc, trăm năm vẫn xanh, ngàn năm không khô. Trang bị màu lam, công kích 237, ma pháp +180, thể chất +39, nhanh nhẹn +20, đề cao thương hại pháp thuật 35%, có 3% tỷ lệ phản xạ kỹ năng công kích của đối thủ, giảm bớt 05 giây thời gian ngâm xướng tất cả kỹ năng, khi phóng thích kỹ năng có 5% tỷ lệ phụ gia trạng thái choáng váng đối phương. Yêu cầu chức nghiệp: âm Dương gia, yêu cầu cấp bậc: 85. Có thể trưởng thành.

https://thuviensach.vn

Nói thật, một kiện trang bị như vậy đúng sự là không tệ, nhưng tất cả thuộc tính của trang bị này đều tương đối rời rạc, tuy mỗi một thuộc tính đều không tệ, nhưng đặt cùng nhau lại có vẻ không rõ chủ yếu và thứ yếu, dùng để làm một kiện vũ khí luyện cấp thì đủ. Chỉ là chỗ đáng sợ của trang bị này là thuộc tính có thể trưởng thành của nó.

Thuộc tính có thể trưởng thành trong vũ khí quả thực có thể cho là nghịch thiên, một kiện trang bị vốn đã thật không tệ nếu còn có thể tiếp tục trưởng thành, trời, đến cùng phải nghịch thiên đến cái dạng gì mới xem như đến cùng?

"Đây..." Diệp Hiểu Hạ nhìn bất khô trên cổ tay nửa ngày cũng nói không ra lời. Giờ cô vừa mới mới tới cấp tám mươi lăm, lại thật không ngờ có thể có trang bị như vậy, trong lúc nhất thời cô hơi luống cuống chân tay, vội vàng tháo nno1 xuống, nhét vào tay Tố: " Thứ này quá quý giá, tôi, tôi không thể lấy."

"Nếu em không cần, cần gì phải khiến nó cuồng hóa?" Tố có kiên trì của Tố, anh lại mang chuỗi ngọc kia vào cổ tay Diệp Hiểu Hạ, sau đó lôi kéo cô đi đến thôn Cam Tuyền.

Diệp Hiểu Hạ lại bị anh nói đến ngây ngẩn cả người: "Anh nói gì? Anh làm Thúy Trúc Yêu này cuồng hóa chỉ là vì cái vòng tay này."

"Ừ."

"Sau khi cuồng hóa mỗi lần Thúy Trúc Yêu đều bạo hạt châu này hả?”

" tỷ lệ 0. 1%."

"Vậy sao lần này có thể bạo!"

"Tôi đoán ."

https://thuviensach.vn

"..."

Anh là GM chứ gì?

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 125: Lan Hồ Điệp

Trừ đánh Thúy Trúc Yêu ra, thì nhiệm vụ liên hoàn này không có chỗ đặc biệt nào khác, cuối cùng sau khi hoàn thành nhiệm vụ liên hoàn này, NPC thưởng cho hai người một người một viên ruby không tỳ vết, xem ra đây là đá quý vừa mới mở ra trong hệ thống khảm bảo thạch.

Diệp Hiểu Hạ nâng ruby trong tay lên nhìn nhìn dưới nắng, có vẻ rất thỏa mãn.

Bên môi cô hơi hơi cong lên, lộ ra một độ cong rất đẹp mắt.

Tố đứng bên cạnh cô lẳng lặng nhìn cô, nhìn cô cười, nhìn cô không coi ai ra gì híp mắt, nhìn cô trong lúc lơ đãng đó lộ ra tính trẻ con. Nhìn mãi nhìn mãi, giữa mi anh cũng không khỏi mềm mại xuống

"Rất thích ruby hả?"

Diệp Hiểu Hạ quay đầu nhìn Tố cười, cô đi đến bên người anh, đưa đá quý tới trước mắt anh: "Anh xem, nhìn dưới ánh mặt trời, có phải sẽ có ánh sáng bảy màu không? Nhìn thật là đẹp!"

Tố nhìn qua theo cánh tay mảnh khảnh của cô, nhìn ngón tay tinh tế trắng nõn của cô, cuối cùng thấy được viên đá quý kia, quả nhiên, dưới ánh mặt trời chiết xạ, viên ruby kia biến thành bảy màu, đúng là đẹp mắt. Anh gật gật đầu, "Quả thật rất đẹp mắt."

https://thuviensach.vn

Còn muốn nói chút gì, mật ngữ của anh lại vang lên, mở ra nhìn nhìn, là Vân Ẩn.

Diệp Hiểu Hạ thấy Tố có mật ngữ cũng không nói nhiều, cất đá quý vài, vừa thuận tiện sửa sang lại đồ trong túi, vừa cân nhắc xem này viên ruby thêm 200 giá trị sinh mệnh này nên khảm ở đâu thì tương đối thích hợp.

"Vân Ẩn muốn tôi đi giúp anh ta đánh Bích Thủy Thần Thú, em cùng đi với tôi."

Tố mà nói nhẹ nhàng, nhàn nhạt, nhưng không có ý thương lượng.

Bích Thủy Thần Thú? Diệp Hiểu Hạ nghĩ nghĩ một hồi: "Anh ta sẽ không đánh lệnh bài công hội chứ."

" Ừ."

Diệp Hiểu Hạ khẽ nhếch miệng.

Cô tuyệt đối sẽ không nói lệnh bài công hội của mình là đến từ chỗ nào cho bất kì ai nào. Bao gồm Tố và Thiêu Đăng, tuyệt đối, tuyệt đối không nói cho bất kì ai.

"Tôi không đâu, tôi cũng không phải người của Sát, đi thì không tốt lắm." Diệp Hiểu Hạ hơi kiêng kị, không quản nói thế nào đây là chuyện của công hội người ta, cô là một người ngoài thì đi theo xem náo nhiệt gì, nghĩ nghĩ, cô vẫn quyết định sẽ không đi.

Nhưng Tố lại gọi ngựa ra, anh ngồi trên ngựa vươn tay với cô, dùng giọng nói chỉ có hai người mới nghe được: "Không vì Vân Ẩn, theo giúp tôi, có thể chứ?"

Trên thế giới có lý do nào càng không thể kháng cự như lý do này không? Diệp Hiểu Hạ nghĩ là không có, như vậy cô còn có thể cự tuyệt thế

https://thuviensach.vn

nào? Cô hơi hơi thở dài một hơi, ánh mắt nhìn về Tố nở nụ cười, tiếp vươn tay mình ra với anh.

Không biết là khi nào thì triều đại này có nguyên tắc như vậy, trước khi cử hành hoạt động trọng đại gì, người Trung Quốc nhất định phải tụ tập cùng nhau ăn một bữa cơm. Đương nhiên nếu là thắng lợi, nhất định cũng sẽ ăn một bữa cơm .

Không phải có vị danh nhân nói như vầy sao, bàn ăn không chỉ là bàn ăn, nơi đó càng là nơi luyện binh cho sự nghiệp. Bạn muốn hỏi lời này là ai nói ? Được rồi, mẹ tôi nói.

Xem ra Vân Ẩn vô cùng thích tửu lâu Mãn Giang Hồng này, bằng không tại sao vài lần ăn cơm đều ở đây chứ. Nhưng, Sát cũng không có đặt bao hết, Vân Ẩn chỉ bao một phòng lớn ở tầng cao nhất, Tố mang theo Diệp Hiểu Hạ đi lên lầu đến phòng kia.

Diệp Hiểu Hạ đi theo phía sau Tố, trèo lên thang lầu, đi vào phòng, còn chưa nhìn thấy ai, đã nghe thấy một tiếng vui vẻ mà nũng nịu vọt lại: "Anh Tố!" [nguyên văn là Tố ca ca]

Sau đó thấy Tố hơi hơi lui một bước ra sau, nắm tay cô, bất động thanh sắc lui sang một bên.

Diệp Hiểu Hạ không khỏi kỳ lạ, ngẩng đầu nhìn theo khe hở Tố tránh ra, thì thấy một cô gái diện mạo vui tươi đứng ở chỗ Tố vừa đứng, từ tư thế cô ta giang hai tay cánh tay không khó nhìn ra, vừa rồi hẳn là cô ta đưa lên một cái ôm ấp.

Chẳng qua, cái này ôm ấp giống như không có rơi xuống đúng chỗ.

"Anh Tố, lâu như vậy vì sao không login, vì sao cũng không mang em đi luyện cấp vậy ! " Cô gái đó bĩu môi, chà chà chân, nhất quyết không tha vươn tay muốn đi ôm cánh tay Tố, không nghĩ rằng Tố lại tránh qua một

https://thuviensach.vn

lần nữa."Anh Tố à!” Cô gái bởi vì Tố lại né tránh một lần nữa mà có vẻ không vui, vừa định nói chuyện, lại thấy Diệp Hiểu Hạ đứng ở bên người Tố rất thân mật, thậm chí Tố còn cầm tay cô, sắc mặt của cô ta lập tức biến sắc, mày liễu của cô ta dựng thẳng, lạnh lùng nói với Diệp Hiểu Hạ: " Cô là ai! Không biết đây là ghế lô của công hội Sát sao! Đi theo vào làm chi! Đi ra ngoài!"

Nói xong đã vọt tới bên người Tố và Diệp Hiểu Hạ, muốn đẩy Diệp Hiểu Hạ ra ngoài.

Quả thực Diệp Hiểu Hạ không hiểu ra sao, cô thế này vừa mới vào cửa cái gì cũng không biết, thế nào lại bị người ta đuổi ra ngoài rồi, đây là diễn phim gì? Sắc mặt của cô hơi hơi trầm xuống, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, đã nghe thấy tiếng Vân Ẩn truyền tới: "Lan Hồ Điệp, cô làm cái gì!"

"Anh Vân Ẩn à! Đây là ghế lô của công hội Sát! Sao có thể cho người không liên quan đi vào! Nếu như là nằm vùng..."

Lan Hồ Điệp mà nói còn chưa nói xong, Tố đã lôi kéo Diệp Hiểu Hạ lướt qua cô ta trực tiếp đi tới bên cạnh bàn, ngồi hai chỗ trống bên cạnh Vân Ẩn.

"Hiểu Hạ, cô đúng là thần long thấy đầu không thấy đuôi, tôi đây đã có bao lâu không có thấy cô!" Quan tài vụ của công hội Sát Doanh Doanh Bất Ngữ một phen kéo Diệp Hiểu Hạ lại cười: " Cô cũng không thiếu cầm tiền từ chỗ tôi, thế nào luôn không mời tôi ăn cơm mà nha?"

Doanh Doanh Bất Ngữ thường xuyên hợp tác với Diệp Hiểu Hạ, rất là quen thuộc với cô, hơn nữa hai người tính cách hợp nhau, tuy rằng thời gian ở chung không nhiều lắm, cũng là trở thành bạn tốt. Diệp Hiểu Hạ cũng nở nụ cười: " Vậy cũng phải xem cô có thời gian không chứ, nhân vật nhỏ như

https://thuviensach.vn

tôi mà muốn mời cô ăn cơm, nhân vật lớn là cô cũng không thấy có thời gian."

" Cô còn nói cô còn nói!" Doanh Doanh Bất Ngữ cười đến càng thoải mái: " Cô đây là chèn ép tôi mà!"

Hai cô gái nói chuyện vui vẻ, Tố cũng cúi đầu nói chuyện với Vân Ẩn bên cạnh, cả bàn cơm cũng có vẻ hoà thuận vui vẻ, chỉ còn lại Lan Hồ Điệp còn sững sờ ở cửa, vẻ mặt tức giận nhìn Diệp Hiểu Hạ.

Nếu nói cô gái mạc danh kỳ diệu này đi theo Tố đến cũng đã thật làm cho người ta tức giận, vậy thì cả công hội đối với việc vấn đề cô nói rằng cô ta là nằm vùng cư nhiên không coi trọng càng làm cho người ta tức giận, mà lúc này một bàn bọn họ cư nhiên quen với cô ta như vậy, cái này đã khiến Lan Hồ Điệp không thể chịu đựng được ! Cô ta nổi giận đùng đùng vọt tới vị trí của mình, đứng ở nơi đó hung hăng trừng mắt Diệp Hiểu Hạ.

Ánh mắt của cô ta bén nhọn như dao nhỏ, hung hang đâm vào Diệp Hiểu Hạ, khiếm Diệp Hiểu Hạ muốn không nhìn cũng không có khả năng. Cô ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lan Hồ Điệp một cái, tinh tế loại bỏ trong đầu một lần, xác nhận mình thật sự chưa từng gặp qua người này, lại càng không muốn nói kết cái gì thù, vì sao cô ta lại hung thần ác sát nhìn mình như vậy.

"Vân Ẩn hội trưởng! ! Đây là ghế lô của Sát, giờ đang nói là chuyện lớn của công hội chúng ta, sao có thể cho loại con gái không rõ lai lịch này đi vào! Không sợ là nằm vùng của công hội khác hả? Giờ là thời kì phi thường của công hội chúng ta, dù sao cũng không cho người như vậy vào đây!" Lan Hồ Điệp chống hai tay trên bàn, nghiêm khắc lớn tiếng nói với Vân Ẩn.

Nhất thời, mọi người vốn đang vui vẻ trò chuyện như bị hắt một chậu nước lạnh, tất cả mọi người ngừng ở nơi đó, không lại nói nhiều một lời. Thực ra, hôm nay người một bàn này, biết Diệp Hiểu Hạ cũng chỉ có hai bà người, vốn cũng kỳ lạ vì sao Tố lại mang theo một cô gái không biết tới,

https://thuviensach.vn

nhưng là thấy Doanh Doanh Bất Ngữ và Vân Ẩn có thái độ rất quen với cô thì không lại có ngờ vực gì.

Giờ Lan Hồ Điệp trần trụi đề xuất vấn đề này, làm cho không khí đột nhiên lạnh xuống dưới, thái độ vài cao tầng trong công hội nhìn Diệp Hiểu Hạ cũng lộ ra chút nghi hoặc. Vân Ẩn nhẹ nhàng mà nâng mắt, liếc mắt nhìn Lan Hồ Điệp một cái, nhẹ nhàng híp ánh mắt, không vui trong ánh mắt chợt lóe qua, sau đó mới nhẹ nhàng cười: " Hồ Điệp, cô xem phim nhiều quá."

"Xem ra, đây là chuyện của Sát, chúng tôi đến thật sự là đường đột." Tố luôn luôn nhìn Lan Hồ Điệp, bỗng nhiên chậm rãi mở miệng, nói xong đứng lên, kéo tay Diệp Hiểu Hạ: "Thật có lỗi."

"Tố, sao anh lại so đo với cô ta." Vân Ẩn lập tức đứng lên ngăn cản Tố.

Doanh Doanh Bất Ngữ cũng đứng lên nhíu mày với Lan Hồ Điệp: " Cô không biết thì đừng nói lung tung được không! Đây là hội trưởng Cửu Trọng Thiên Diệp Hiểu Hạ! Là dược sư đại tông sư duy nhất trong trò chơi, là người cung ứng dược phẩm lớn nhất của công hội chúng ta! Cái gì nằm vùng không nằm vùng, cô suy nghĩ nhiều quá! Nếu muốn đuổi cô ấy đi, thì cô giao viên Tị Thủy Hoàn trên người cô ra đây trước cho tôi! Đây là cô ấy luyện !" Tiếp cô ấy lại kéo Diệp Hiểu Hạ ngồi xuống: " Cô đi đứng lên theo làm chi, tôi nói cho cô biết món trứng tráng phù dung của nơi này ăn đặc biệt ngon, một hồi cô nhất định phải ăn nhiều!"

Diệp Hiểu Hạ nhìn Lan Hồ Điệp, tuy rằng bị người ta bài xích như vậy trong lòng có hơi không thoải mái, nhưng nghĩ lại, có lẽ người này chỉ là lo lắng cho an nguy của công hội, cũng không có ý xấu. Có thế này lạu ngồi xuống, lại nói chuyện với Doanh Doanh Bất Ngữ.

Mà những vị cao tầng chưa từng gặp Diệp Hiểu Hạ mãi cho đến lúc này mới biết thì ra vị âm Dương gia thoạt nhìn không thu hút này cư nhiên dược

https://thuviensach.vn

sư đại tông sư duy nhất của trò chơi Diệp Hiểu Hạ thì rất kinh ngạc. Bọn họ liên tục kính rượu với Diệp Hiểu Hạ, trong khoảng thời gian ngắn không khí lại náo nhiệt lên.

"Hiểu Hạ, dược của cô có thể bán mấy viên cho chúng tôi không, có đôi khi dã ngoại bảo mệnh linh tinh, giờ nói về dược thì không có ai có cấp bậc như cô !"

" Nè nè nè, anh đây là ở lấy góc tường công hội ha! Tôi nói cho anh biết loại tư tưởng này là không được! Hiểu Hạ, tôi không có lòng tham gì, cô một tuần bán cho tôi một viên là được!"

"Tôi lải nhải, anh cao thượng hơn tôi rất nhiều ha!"

"..."

Lan Hồ Điệp vừa nghe thân phận Diệp Hiểu Hạ, trong lòng nhịn không được cả kinh, cô vạn vạn không ngờ cô gái dung mạo xấu xí trước mặt cư nhiên là dược sư đại tông sư. Khí thế lập tức yếu đi không ít, lại thấy không khí lúc này càng không hướng về mình, rất muốn giận dữ rời khỏi. Nhưng nhìn thấy ngồi Tố ở chỗ kia lại hơi luyến tiếc, đành phải ngạnh sinh sinh ngồi xuống, hung tợn liếc mắt Diệp Hiểu Hạ một cái, khinh thường nói: "Hừ, không phải là dược sư đại tông sư sao? Có cái gì hay chứ!"

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Ngươi Bí Mật

Người đến đủ, tiểu nhị lập tức ôm mấy bản thực đơn đi lại phát cho mọi người.

Mỗi người đều mở thực đơn ra chuẩn bị gọi món ăn. Bởi vì Vân Ẩn là khách quen ở đây, chọn đồ ăn vô cùng thuần thục, chỉ lát sau đã gọi bảy tám món ăn chính, sau đó khép thực đơn lại cười với những người khác: " Mọi người tiếp tục, chọn nhiều một chút, trước khi xuất chiến phải ăn no mới được."

Bảy tám món ăn chính này cũng không phải bình thường, quan trọng hơn là có thêm BUFF tác dụng 3 giờ, chứ nói mĩ vị là không tính phải. Mọi người cũng coi như đến nhiều hơn, tự nhiên đều có món mà mình thích nên cũng bắt đầu vui vẻ phấn chấn gọi đồ ăn.

"Hiểu Hạ. Cô xem muốn ăn cái gì, gọi nhanh lên, tôi nói cho biết Vân Ẩn mời khách thì cô ngàn vạn đừng khách khí, hung hăn chém." Doanh Doanh Bất Ngữ cười tủm tỉm đùa cợt, lúc nhìn Vân Ẩn thì trêu đùa mà tề mi lộng nhãn một phen.

Vân Ẩn chỉ lắc đầu cười khẽ.

Tố cũng thò đầu tới, nói với Diệp Hiểu Hạ: "Thích ăn cái gì thì kêu cái đó!”

"Đồ ăn giống như rất đắt." Diệp Hiểu Hạ nhìn thực đơn mà lòng còn sợ hãi, Vân Ẩn này thật không hổ là hội trưởng công hội lớn dám ăn cơm ở

https://thuviensach.vn

chỗ thế này, tùy tiện một món ăn trên này đều là trên mấy chục hoặc trăm kim tệ, cô vừa nhìn thấy thì gan cũng run rẩy.

"Đừng nhìn giá, nuôi gia đình sống tạm tổng không thể bạc đãi em ăn uống." Tố nói đến vân đạm phong khinh.

Nhưng Diệp Hiểu một bên Hạ lại ngẩn người.

Anh đang nói cái gì vậy? Nuôi gia đình sống tạm? Nuôi gia đình sống tạm?

Bỗng nhiên Diệp Hiểu Hạ hiểu ý của Tố, mặt cô bỗng chốc đỏ lên, cả đầu cũng cúi xuống. Doanh Doanh Bất Ngữ một bên nghe thấy Tố nói, hơi hơi sửng sốt, mà sau đó nhịn không được che miệng nở nụ cười, cô dùng giọng điệu vô cùng mờ ám nhỏ giọng chế nhạo : "Hiểu Hạ, tôi còn tưởng rằng chuyện trên thế giới là giả đó."

Diệp Hiểu Hạ càng ngượng ngùng, giờ cô cảm thấy mình chẳng những đỏ mặt, nói không chừng cả thân thể cũng đỏ rồi.

Nhưng Tố phảng phất không nghe thấy Doanh Doanh Bất Ngữ chế nhạo, chỉ lẳng lặng nhìn Diệp Hiểu Hạ, chờ cô trả lời. Giờ Diệp Hiểu Hạ làm gì còn có tâm tư gọi món ăn, cô chỉ có thể cúi đầu lung tung mấy món đồ ăn trên thực đơn: " Lấy cái này đi."

Tố quay đầu báo tên đồ ăn cho tiểu nhị, tiểu nhị còn chưa kịp ghi nhớ, thì nghe thấy bàn đối diện vang lên một tiếng giòn vang, làm nhất tất cả mọi người nhịn không được ngẩng đầu nhìn chỗ phát ra tiếng vang. Chỉ thấy Lan Hồ Điệp khép lại thực đơn, cô ta thấy mọi người nhìn mình, một dáng vẻ khó xử: "Ai nha, đồ ăn này gọi nhiều lắm rồi! Nếu ăn không hết rất lãng phí !"

Lời này thốt ra, làm mọi người vốn đang nghĩ gọi món ăn, đều nhịn không được cúi xuống.

https://thuviensach.vn

Cô ta lại nói tiếp: "Công hội kiếm tiền cũng không dễ dàng, đã ăn cơm cũng chỉ là vì thêm BUFF, như vậy thì vài món này không phải được rồi sao, dù sao ăn cơm trong trò chơi chỉ vì bổ sung thể lực, ăn quý như vậy làm gì? Từ nhỏ mẹ tôi đã nói với tôi, con gái phải biết tiết kiệm, phải sống qua ngày, ngàn vạn không thể tiêu tiền lung tung."

Lời đầu Lan Hồ Điệp nói cũng đã đủ không vui, giờ đoạn này vừa nói ra, không khí càng lạnh xuống. Diệp Hiểu Hạ càng xấu hổ hơi, cô vừa mới chon đồ ăn, cô gái này lập tức nói vậy, khiến cô ngồi cũng không được đứng cũng không xong.

Nếu hôm nay là cô mời khách, nói không chừng giờ này khắc này cô đã đi về, nhưng đây lại không phải địa bàn của cô, cô đành phải bối rối ngồi ở đó.

Sắc mặt Vân Ẩn cũng hơi hơi khó chịu, mỉm cười khắc khắc ở trên mặt Vân Ẩn, ngượng nghịu như vậy đúng là hiếm thấy. Anh nhìn Lan Hồ Điệp nói: "Tiền không phải luôn tiết kiệm là tót." Dứt lời cũng không có ăn hưng trí gọi món, ngẩng đầu nói với tiểu nhị: "Lại mang vài món chiêu bài lên đi."

Bị Lan Hồ Điệp nói như vậy, không khí buổi tiệc rượu đột nhiên xấu hổ lên, tuy rằng trên bàn tràn đầy một bàn đồ ăn ngon, nhưng mọi người cũng chỉ cúi đầu ăn cơm, không còn có người nhiều nói nửa câu. Trong không khí im ắng như thế, một đám người ăn cơm xong.

Vân Ẩn phân phó tất cả cao tầng đi chuẩn bị, mười lăm phút sau xuất phát. Tất cả mọi người bên trong cao tầng đều rời khỏi, lúc này Lan Hồ Điệp mới không thể không cáo biệt, cũng đi chuẩn bị .

Mắt thấy Lan Hồ Điệp rời khỏi, Vân Ẩn mới ngượng ngùng nhìn Diệp Hiểu Hạ: "Hiểu Hạ, hôm nay thật là thất lễ, cô ta tương đối..." Nói tới nơi này, Vân Ẩn cũng không thể nói tiếp, đành ngượng ngùng cười cười.

https://thuviensach.vn

Nhưng Doanh Doanh Bất Ngữ một bên kéo cánh tay Hiểu Hạ hừ một tiếng: "Đừng nghe cô ta, cô ta có bệnh công chúa! Không phải là vì dẫn theo một đoàn đan sĩ đến gia nhập Sát sao? Cả ngày cảm thấy mình con gái trong công hội, tất cả mọi người phải sủng cô ta mới được! Nếu không phải đoàn đan sĩ của chúng tôi tạm thời không có, ai thèm ý chịu đựng cô ta chứ!"

Việc này vốn là chuyện riêng của Sát, Diệp Hiểu Hạ cũng cảm thấy mình không nên tham gia, vì thế cô hít một ngụm: " Tôi thấy cô ta không thích tôi, nếu không, tôi sẽ không đi, dù sao lần này cũng là mọi người đánh lệnh bài, tôi cũng không giúp được cái gì, nếu muốn dược mà nói, tôi đi cầm một chút cho mọi người."

Vân Ẩn lại ngăn cản Diệp Hiểu Hạ: "Dược thì không nóng nảy." Sau đó anh lại muốn nói lại thôi, nhìn Diệp Hiểu Hạ như có lời gì muốn nói.

"Anh muốn nói gì thì nói thẳng đi."

Thấy Diệp Hiểu Hạ đã đề xuất như vậy, Vân Ẩn cũng không giấu diếm: "Thực ra hôm nay Tố nói muốn mang theo một người cùng tới, tôi cũng thật không ngờ là cô. Nhưng sau khi nhìn thấy cô, bỗng nhiên tôi nhớ tới một chuyện."

Nói đến chỗ này thì Vân Ẩn lại dừng lại ánh mắt nhìn Diệp Hiểu Hạ hơn vài tia thâm trầm. Mà Diệp Hiểu Hạ cũng không cảnh giác lên: " Chuyện gì?"

"Nếu tôi không có nhớ lầm, lúc đó Không Đồng không ngừng kéo cô gia nhập Danh Môn là vì trang bị trong tay cô đặc biệt nhiều đúng chứ."

" Phải." Chuyện này vốn không là bí mật gì, giờ Vân Ẩn đã hỏi, Diệp Hiểu Hạ cũng không thể phủ nhận, vì thế gật gật đầu. Nhưng trong lòng cô lại hơi lo lắng, tên Vân Ẩn này cho tới bây giờ sẽ không nói lời vô nghĩa,

https://thuviensach.vn

giờ không đầu không đuôi nói lên chuyện này, đến cùng là có chuyện gì đây?

"Mà nếu nhớ được không sai, bạo dẫn trong Cực Hạn cũng không cao, hơn nữa lúc đó lấy năng lực của cô cũng không có khả năng đặt bao hết BOSS." Vân Ẩn nói chuyện vẫn chậm rì rì trước sau như một, nhưng một chữ cũng không lãng phí, trúng ngay chỗ hiểm.

Mày Diệp Hiểu Hạ hơi hơi nhướng lên, chẳng lẽ anh ta đoán được chuyện mình có phong hào? Nếu vậy Vân Ẩn không khỏi quá mức thông minh rồi.

Quả nhiên, Vân Ẩn lại nói tiếp: "Như vậy thừa lại chỉ có một loại tình huống có thể tạo thành trong tay cô có rất nhiều trang bị, thì phải là có thứ gì đó gia tăng bạo dẫn, có phải không?"

Hỏi ra những lời này xong Vân Ẩn không nói chuyện nữa, chính là lẳng lặng nhìn xem Diệp Hiểu Hạ. Mà Doanh Doanh Bất Ngữ cũng giật mình nhìn Diệp Hiểu Hạ, miệng thì thào than thở: "Gia tăng bạo dẫn, không thể nào, sao lại có thứ nghịch thiên như vậy?"

Mà Tố lại như không có chút quan hệ nào với chuyện này, chỉ dùng ngón tay nhẹ nhàng mà đánh mặt bàn, như không kiên nhẫn với cách nói quanh co lòng vòng này của Vân Ẩn.

Nếu nói, trước khi Vân Ẩn hỏi ra miệng trong lòng Diệp Hiểu Hạ có bao nhiêu không yên, như vậy đang xong vấn đề của anh thì cô thở ra một hơi.

Gục đầu xuống, áo choàng lay động, Diệp Hiểu Hạ chậm rãi ngồi xuống, gương mặt mang theo mỉm cười, làm cho người ta nhìn không ra một chút dao động nội tâm nào. Cô bất động thanh sắc hỏi: " Tôi có, thì thế nào? Tôi không có, lại như thế nào?"

https://thuviensach.vn

Vân Ẩn nghe thấy Diệp Hiểu Hạ hỏi lại như vậy, vốn còn hơi không xác định đáp án, đột nhiên xác định. Anh chậm rãi thở ra một hơi, cũng nở nụ cười: "Nếu thật sự có một thứ như vậy, tôi xin thịnh tình mời cô tham gia hoạt động lần này, dù tính không phải vì bồi Tố, chỉ bán tôi một chút mặt mũi, giúp chúng tôi đề cao bạo dẫn của lệnh bài công hội, không biết có thể không?"

Diệp Hiểu Hạ cũng không lên tiếng, chỉ giơ lông mày nhìn Vân Ẩn, tựa tiếu phi tiếu.

Vân Ẩn lại nói tiếp: "Đương nhiên, chuyện này sẽ không không công mà làm phiền cô. Dù lần này Bích Thủy Thần Thú có xuống lệnh bài công hội không, đều có thể ưu tiên cô lựa chọn một món trang bị, cô thấy thế nào?"

Điều kiện này nghe qua đúng là hậu đãi, nhưng Diệp Hiểu Hạ hơi hơi suy nghĩ một chút, lại lắc đầu: "Thôi, trang bị tôi không cần, nếu lấy thì anh rất khó giải thích, chỉ hy vọng anh và Doanh Doanh đừng để lộ chuyện này ra là được."

Cô mới nói xong, Doanh Doanh Bất Ngữ quái kêu một trận: "Không phải đâu! Diệp Hiểu Hạ! Cô quá không nghĩa khí! Có đồ tốt như vậy sao chưa từng nhắc đến với tôi!"

Diệp Hiểu Hạ hắc hắc nở nụ cười: "Cô cũng không hỏi." Nhìn gương mặt Doanh Doanh Bất Ngữ cơ hồ phát điên, cô trêu đùa: "Thế nào? Giờ biết tôi có thứ này, cô định làm thế nào?"

"Chị gái, cho em ôm ngươi đùi đi! Biết không! Biết không!" Doanh Doanh Bất Ngữ lập tức giả bộ đáng thương hề hề: "Ngài uống rượu ăn thịt thì cho tôi cũng uống chút canh."

"Nếu không cô tới Cửu Trọng Thiên đi?"

https://thuviensach.vn

"Được..." Doanh Doanh Bất Ngữ đồng ý một tiếng, lại nhìn nhìn Vân Ẩn, vẻ mặt cầu xin: " Tôi sợ có người mua mạng ba tháng giết tôi, nếu không cô chuộc thân cho tôi..."

Thấy thế này không riêng gì Diệp Hiểu Hạ nở nụ cười, ngay cả Vân Ẩn cũng nhịn không được nở nụ cười, Tố cũng chậm rãi thở dài một hơi, có vẻ không thể không nề hà Doanh Doanh Bất Ngữ.

Bích Thủy Thần Thú thoạt nhìn không phải BOSS dễ chọc.

Công hội cao nhất như Sát, dù tính là bọn họ đã đẩy ngã không ít lần, nhưng vẫn phải cẩn thận phân phối đội ngũ như trước.

Bích Thủy Thần Thú ở trong Vô Tẫn Thâm Đàm gần đế đô, tuy rằng Diệp Hiểu Hạ không tự mình đi nhìn xem nó có hình dáng gì, nhưng đã sớm xem qua phong tư của nó trên diễn đàn. Theo video clip, nó thật sự không phải hạng lương thiện, chẳng những cái đầu thật lớn da dày máu nhiều, quan trọng hơn là nó có một kỹ năng quần thể vô cùng bá đạo... Đất rung núi chuyển.

Chỉ cần vừa phóng thích kỹ năng này, người đứng trong khoảng cách năm mươi thước đều bị đánh bay hết, chậc chậc, cảm giác kia... Thật sự là, vô cùng tuyệt vời.

Sau khi tập hợp ở cửa đế đô, đoàn người dày đặc lên xe ngựa chạy tới Vô Tẫn Thâm Đàm, xa xa nhìn lại, một loạt xe ngựa này đúng là như con rắn thật dài, rất đồ sộ.

Diệp Hiểu Hạ nhìn về phía trước, lại nhìn ra đằng sau, phát ra thở dài từ nội tâm, đúng là người đông thế mạnh.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 127: Bích Thủy Thần Thú

Dù sao từng đánh Bích Thủy Thần Thú rất nhiều lần, mọi người đã rất quen thuộc với quá trình.

Từ khi vừa vào Vô Tẫn Thâm Uyên, một đội ngũ tiến lên hình thức đánh quái bên trong cơ hồ có thể dùng từ nghiền nát để hình dung. Thực ra Diệp Hiểu Hạ rất muốn giúp đỡ một chút, diệt quái, nhưng, cô căn bản không có cơ hội ra tôiy, chỉ thấy tất cả quái dọc theo đường đi đều đã bị đội ngũ cận chiến phía trước đẩy ngã hết, tốc độ kia... Thiết thái cũng không hơn gì cái này.

Nhìn thi thể quái vật dọc theo đường đi, cấp bậc cũng không thấp, ít nhất đều là quái tinh anh cấp chín mươi, nhưng những quái vật này trước mặt công hội Sát đúng là yếu ớt như giấy. Cứ một đường giết hại như vậy, đại đội đi tới trước một cái động khổng lồ rất nhanh, Vân Ẩn đi phía trước, lấy cái gì đó ra từ trong túi ra đổ vào trong hố rồi nhanh chóng lui trở về, tiếp theo thì thấy các chức nghiệp bắt đầu tự đứng vị trí.

Bởi vì Diệp Hiểu Hạ lần đầu tiên tới nơi này, hơn nữa lần này cô đến căn bản là đi ngang qua, cho nên cũng không đặc biệt hỏi vị trí của mình, tự giác đi theo đội ngũ âm dương sư, đứng trên vị trí xa xa.

Mới vừa đứng vững, Vân Ẩn mật cô: "Hiểu Hạ một hồi cô đừng quá mãnh liệt đánh, đừng thưởng thù hận, chỉ cần cam đoan sinh mệnh của mình nhất định còn sống là được rồi."

https://thuviensach.vn

"Được, tôi đã biết." Như vậy đương nhiên là tốt nhất, mặc dù tử vong trong bí cảnh như vậy sẽ không rớt cấp, nhưng phí sửa chữa quần áo trên người này cũng không rẻ, có thể không chết, tự nhiên là không chết tốt hơn.

"Một hồi đại chiêu kia ra, tôi sẽ làm cho người che huyền phù thuật cho cô, cô không cần lo lắng." Qua một hồi Vân Ẩn lại nghĩ tới cái gì, tiếp tục nói chuyện với Diệp Hiểu Hạ. Diệp Hiểu Hạ không khỏi cảm khái, không liên quan có phải có thành kiến với Vân Ẩn không, người này làm việc đúng là chu đáo, tình huống gì cũng nghĩ đến trước tiên, làm cho người tôi không thể không bội phục.

" Tạp toái ở đâu tới, dám quấy rầy ngô thanh tu! Ngô muốn đưa các ngươi đến Địa ngục!" Tiếng rống động trời lên phát ra từ phía dưới, giọng kia cực lớn, khiến mặt đất cũng kịch liệt run run lên, nếu không phải bên người có một âm dương sư nhanh tay đỡ cô một chút, đoán chừng hiện tại Diệp Hiểu Hạ đã ngã trên đất .

Cô vội vã đứng vững, thậm chí còn chưa kịp nói lời cảm tạ âm dương sư kia, chiến đấu chân chính đã mở màn.

Giai đoạn đầu tiên vô cùng thoải mái, được cho là đứng cọc chiến đấu, chỉ cần phân ra là được rồi, giai đoạn thứ hai cũng không có gì khó khăn, chính là cả đội ngũ chạy vị vòng quanh Bích Thủy Thần Thú. Tương đối khó khăn là giai đoạn thứ ba, bởi vì BOSS sẽ phóng thích kỹ năng công kích đất rung núi chuyển phạm vi lớn, làm mọi người bị đánh bay ra sau, cần nhũ mẫu tuần tự phóng lạc vũ thuật cho mọi người, nếu không thì tính không bị BOSS đánh chết, cũng bị ngã chết.

Tiến công chiếm đóng như vậy khi Diệp Hiểu Hạ xem video clip đánh Bích Thủy Thần Thú cũng đã rục rịch rồi. Nhưng rục rịch cũng tốt, cô cũng là lần đầu tiên tiếp xúc đến BOSS này, lần đầu tiên bị đánh bay, cô phát hiện, tư vị kia... Quả nhiên là mất hồn nói không nên lời.

https://thuviensach.vn

Nhưng càng thêm mất hồn là, cư nhiên không có người che huyền phù thuật cho cô, mắt thấy cô thẳng tắp rơi trên đất, nếu không phải trong nháy mắt tiếp cận mặt đất kia, Tố luôn luôn lơ lửng trên không trung che vòng bảo hộ cho cô, đoán chừng, tên của cô đã xuất hiện trên bàn thờ.

Diệp Hiểu Hạ ngã trên đất, may mà cái vòng bảo hộ kia hấp thu đại bộ phận thương hại, nên cô cũng không có rớt bao nhiêu máu. Cô vội vã nhét một viên thuốc vào miệng, mới phát hiện, tất cả mọi người đều lơ lửng trên không trung, không khỏi hơi囧, không phải đâu... Chẳng lẽ giờ chỉ còn có cô đứng trên mặt đất sao.

May mắn sau khi Bích Thủy Thần Thú phóng thích một lần đất rung núi chuyển, nó sẽ người tất cả công kích lâm vào trạng thái vô địch một phút đồng hồ, một phút đồng hồ này là thời gian hai bên tu chỉnh, bằng không, giờ Diệp Hiểu Hạ đã sớm bị Bích Thủy Thần Thú chụp chết.

Trong kênh đội ngũ truyền đến giọng nói tức giận của Vân Ẩn: "Lan Hồ Điệp! Tôi bảo đan sĩ các người che huyền phù thuật cho mọi người! Vì sao có người ngã xuống !"

Giọng Lan Hồ Điệp có vẻ không chút để ý, cũng không để Vân Ẩn tức giận ở trong lòng: "Đan sĩ chúng tôi tổng cộng mới bao nhiêu người, che huyền phù thuật cho cả đoàn nhiều người như vậy, khó tránh khỏi sẽ có thiếu sót, đây cũng không phải vấn đề gì lớn. Lại nói, cô cũng không phải chủ lực DPS, anh xem cô ta đi, chỉ là kẻ đi ngang qua tôi, làm gì lãng phí lam của đan sĩ chúng tôi."

"Là cô chỉ huy hay là tôi chỉ huy!" Hiển nhiên Vân Ẩn bị chọc giận, tuy rằng hình tượng của anh luôn luôn là khiêm tốn kì nhân, nhưng giờ này khắc này anh cũng nhịn không được nổi nóng, hận không thể kêu to vài tiếng phát tiết lửa giận.

https://thuviensach.vn

" Được thôi được thôi, tôi sai lầm rồi còn không được sao, nhưng anh Vân Ẩn à, giờ cô ta cũng ngã xuống rồi, tôi có thể có biện pháp nào chứ. Nếu không tôi lần sau chú ý, nhất định sẽ không lại cho những người khác ngã xuống ." Tuy rằng Lan Hồ Điệp nhận sai trên miệng, nhưng không có một chút ý tứ xin lỗi, ngược lại cười hề hề vui vẻ.

"Chạy theo hướng của tôi, ở trong nước cánh của tôi không có cách nào thả ra, em chạy đến phía dưới tôi, tôi ôm em lên, " ngay khi hai người đánh nước miếng chiến, giọng nói của tố lại từ mật ngữ bí truyền vào tai Diệp Hiểu Hạ.

Diệp Hiểu Hạ ngẩng đầu, sau khi xác định vị trí Tố trong không trung, dùng đạp lãng vô ngân chạy tới chỗ của anh.

Nhưng, vị trí trên mặt đất và vị trí trên không trung thật sự khác nhiều lắm, Diệp Hiểu Hạ còn chưa có chạy đến chỗ của Tố, lại nghe thấy Bích Thủy Thần Thú kia rống to: "Các ngươi chọc giận ngô ! Ngô muốn cho các ngươi biết tư vị tử vong là thế nào!"

"Đan sĩ! Thêm huyết cho âm dương sư trên đất, ngàn vạn không thể cho cô ấy treo!" Vân Ẩn thấy Diệp Hiểu Hạ chạy tới chỗ Tố, mà giờ phút này thời gian Bích Thủy Thần Thú tu chỉnh đã hết, không khỏi khẩn trương, anh không biết nếu Diệp Hiểu Hạ treo, cái thứ đề cao bạo dẫn kia gì còn hữu hiệu không, cho nên, chỉ có thể yêu cầu mọi người bảo đảm Diệp Hiểu Hạ không chết."MT đi lên giữ chặt thù hận, DPS xuất ra, giữ âm dương sư trên đất!"

Vân Ẩn càng là nói như vậy, Lan Hồ Điệp càng giận, cô dứt khoát nói ở kênh thảo luận của đan sĩ: "Không cần lo cho cô ta, dù sao giờ cô ta chết cũng không thể ảnh hưởng cái gì, mọi người nhất định phải để ý MT và tất cả DPS, bọn họ ai treo, thì thật sự xong rồi."

https://thuviensach.vn

"Nhưng, không phải Vân Ẩn nói không thể cho âm dương sư kia treo sao?"

Nghe nói như thế, Lan Hồ Điệp hung hăng trừng Diệp Hiểu Hạ còn đứng trên mặt đất, tức giận nói: “Cô có rảnh rỗi thì thêm cho cô ta, tôi nói trước, nếu mục tiêu của cô xuất hiện bất luận bất trắc gì, chớ có trách tôi trừ điểm của cô!"

Cô ta đã nói tới đây, những đan sĩ khác cũng không thể nói thêm cái gì, lại càng không ném mục tiêu trị liệu của mình đi bận tâm Diệp Hiểu Hạ , kết quả là, Vân Ẩn nói bao nhiêu câu vẫn chỉ là nói suông.

Tuy Vân Ẩn ở kênh chỉ huy luôn luôn kêu đan sĩ thêm huyết cho cô, nhưng thủy chung không có một kỹ năng bổ huyết nào dừng trên người Diệp Hiểu Hạ, nếu không phải trên người cô dược nhiều, chỉ sợ đã sớm treo.Cả đội ngũ bắt đầu công kích Bích Thủy Thần Thú, Diệp Hiểu Hạ cũng có thể hiểu giờ chỉ sợ không có ai lại bận tâm đến an toàn của cô. Cô vừa chạy vị, vừa uống thuốc bổ huyết cho mình, cũng không có chịu nhiều thương tổn.

Vân Ẩn vừa nhìn Diệp Hiểu Hạ chạy vị chuẩn xác trong phần đông thương hại, lại còn phải lưu tâm chỉ huy chiến đấu, chỉ cảm thấy chưa từng mệt như vậy. Nhưng, không thể không nói, Diệp Hiểu Hạ chạy vị vô cùng chuẩn xác vô cùng tinh chuẩn, thậm chí so với rất nhiều DPS trong công hội còn chính xác hơn, không chỉ như thế, cô còn đoán rất chuẩn, thường thường kỹ năng kế tiếp của BOSS chưa phóng ra đến đã linh hoạt tránh được phạm vi công kích của nno1, không thể không nói, cô là một Âm dương sư tốt lắm.

Càng xem như vậy, Vân Ẩn lại càng sinh ra ý nghĩ lấy Diệp Hiểu Hạ đến công hội của mình.

https://thuviensach.vn

Chính là... Đan sĩ hôm nay... vừa nghĩ tới đám người ăn hại này thì Vân Ẩn nhịn không được muốn mắng người. Nếu không phải anh không thể rời khỏi vị trí hiện tại, anh cũng hận không thể đi lên BUFF vài cái lại bổ máu cho Diệp Hiểu Hạ.

Đang lúc chiến đấu thoạt nhìn thuận buồm xuôi gió, chỉ thấy kia Bích Thủy Thần Thú lung lay người, quát to một tiếng ô oa oa, Diệp Hiểu Hạ đang chạy vị bỗng nhiên phát hiện có một lốc xoáy thất lớn kéo cô tới chỗ Bích Thủy Thần Thú. Cô vốn định đứng lại, sau đó phát hiện mình căn bản là đang bay, cả người bay ra ngoài như con diều.

Không chết như vậy chứ! Diệp Hiểu Hạ ở trong lốc xoáy cào ra một viên siêu cấp cầm máu cao nhét vào miệng, hi vọng sẽ không chết mất như vậy. [rin: cho người ta là cao cấp cầm máu, cho mình là siêu cấp, xem như còn có chút thông minh]

"Hiểu Hạ!" Một tiếng hô to làm cô ngẩng đầu lên trong lốc xoáy, chỉ thấy Tố một thân hắc y bên ngoài lốc xoáy chạy vội tới chỗ cô.

"Tố!" Diệp Hiểu Hạ chỉ còn kịp kêu ra cái tên này, sau đó tầm nhìn của cô triệt để bị màu đen bao trùm .

Một khắc Diệp Hiểu Hạ bị lốc xoáy hút đi Tố lập tức vọt đi qua, tốc độ của anh cực nhanh, cơ hồ là đuổi theo lốc xoáy kia, nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước, cuối cùng Bích Thủy Thần Thú cuốn Diệp Hiểu Hạ vào cái động kia, biến mất không thấy.

"Anh Tố!" Lan Hồ Điệp thấy Tố xông ra ngoài, cũng không quản vị trí của mình ở đâu cũng không quản mục tiêu trị liệu của mình ở nơi nào, đuổi theo Tố xông ra ngoài theo.

"Đoàn đội của bạn đã rời khỏi chiến đấu." Hệ thống vô tình thông báo lần này Vân Ẩn chiến đấu lại thất bại một lần nữa, kết quả như vậy dù là Vân Ẩn tính tình tốt cũng nhịn không được cúi đầu mắng một câu.

https://thuviensach.vn

Tố muốn nhảy vào cái động Bích Thủy Thần Thú xuất hiện kia nhưng kết quả có được cũng là khu vực không thể tới, điều này làm cho anh nóng vội vô cùng.

"Anh Tố, anh đừng đứng ở chỗ này, vạn nhất một hồi BOSS đi ra, sẽ đánh tới ngươi ." Lan Hồ Điệp cũng đã vọt tới phía sau Tố, cô ta cười tủm tỉm lôi kéo Tố, thoạt nhìn tâm trạng thật tốt.

Đúng là tốt, vốn muốn cho con nhỏ kia chết một lần, không nghĩ tới lúc này trực tiếp bị cuốn đi, đúng là đại khoái nhân tâm.

Tố lại lạnh lùng bỏ Lan Hồ Điệp ra, nhìn cô ta một cái thật sâu, dung giọng nói đạm mạc mà lạnh nhạt nhẹ nhàng nói: " Cút."

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Nổ Mạnh

Trên người vô cùng đau đớn, bốn phía như có áp lực cực lớn, đau đớn phảng phất muốn ép ngũ tạng lục phủ ra ngoài. Diệp Hiểu Hạ nhẹ nhàng ho khan một tiếng, sau đó bị đau đớn toàn thân làm tỉnh táo lại, cô dùng hết tất cả sức lực mới có thể mở to mắt, nhìn nhìn xung quanh, chỉ thấy đây là huyệt động tối đen như mực, nếu không phải ánh mắt của cô đã quen với bóng tối như vậy, chỉ sợ cô căn bản là nhìn không thấy bất luận thừ gì.

"Cô tỉnh rồi sao?"

Cô còn chưa kịp ngồi dậy, bỗng nhiên chợt nghe một giọng nói nhu hòa dễ nghe truyền tới. Sợ tới mức cô giật mình, vội vàng nhìn lại nơi giọng nói phát ra.

Nhưng chỗ này thật sự là quá tối, dù tính Diệp Hiểu Hạ vô cùng chuyên chú nhìn về nơi truyền ra giọng nói, cô cũng không có cách nào thấy rõ ràng là người nào lên tiếng. Cô híp mắt, hi vọng có thể thấy rõ ràng đến cùng là ai là cái gì phát ra tiếng, nhưng, lại là phí công như trước, "Cô là ai?"

"Ta?" Giọng nói kia bỗng nhiên phát ra tiếng cười nhẹ nhàng, tiếp một trận tiếng động lưa thưa lớt thớt vang lên.

Diệp Hiểu Hạ nghiêng lỗ tai cẩn thận nghe, đây là tiếng quần áo, tiếp dó cô lại nghe thấy bước chân nhẹ nhàng chậm chạp đi tới chỗ cô.

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ cảm thấy hơi khẩn trương, đối với chuyện mình không biết, thực ra trong lòng mỗi người đều có bất an nói không nên lời, cô cũng không ngoại lệ.

Chớp chớp mắt, Diệp Hiểu Hạ đụng đến Bất Khô trên cổ tay, trong lòng hơi hơi bình tĩnh lại, cô nhẹ nhàng chuyển mình, làm tốt chuẩn bị công kích, chỉ cần đối phương vừa xuất hiện, lập tức cho một kích trí mạng. Cũng không nghĩ tới, giờ phút này, cô lại nghe thấy giọng nói kia nhẹ nhàng cười nói: "Cô không cần khẩn trương, tôi sẽ không làm cô bị thương."

Lúc nói như vậy, cũng đã thấy một cô gái cao gầy mặc áo choàng màu bạc chạy tới trước mặt Diệp Hiểu Hạ, tuy rằng nơi này vô cùng hắc ám, nhưng trên người cô ta mặc áo choàng màu bạc lại mang theo ánh sáng nhu hòa, cho nên người ta có thể nhìn rõ ràng toàn thân cô.

Làn da cô ta trắng bệch không bình thường, dưới ánh sáng màu bạc nhu hòa kia chiếu rọi xuống, vậy mà làm gương ta rét run. Mà gương mặt cô ta có lẽ rất xinh đẹp, nhưng thứ có thể đại biểu nội tâm con người – đôi mắt – lại bị một mảnh vải màu bạc gắt gao che lại. Diệp Hiểu Hạ đang nhìn cô gái này một khắc, lập tức mở bảng thuộc tính của cô ta ra xem, xác định này chẳng phải một NPC công kích, có thế này mới trầm tĩnh lại.

"Là cô đưa tôi tới chỗ này sao?"

"Xem như đi." Cô gái kia hơi hơi nở nụ cười, ở giữa một mảnh trắng bệch, đôi môi đỏ như xuất huyết của cô ta làm cho người ta cảm thấy có cảm giác lạnh như bang dâng lên từ đáy lòng."Cái này cũng không quan trọng."

" Vậy cái gì mới là quan trọng." Diệp Hiểu Hạ nghe cô gái này nói vậy, bên môi nhíu nhíu, dưới tình huống này, nhất định là NPC có nhiệm vụ giao phó, cô chỉ cần theo lời nói NPC mà nói tiếp là được rồi.

https://thuviensach.vn

"Quan trọng là, chỉ có tôi có thể giúp cô đi ra ngoài." Cô gái nói xong thì ngồi xuống, làm cho người ta kinh ngạc là, cô ta vậy mà như vậy ngồi lơ lửng trên không trung. [rin: nữ quỷ ~ chạy đi bà con]

Diệp Hiểu Hạ nghe cô ta nói lời này, lập tức đánh giá xung quanh, quả nhiên, ở đây, trừ vị trí hiện tại của bọn họ, nơi nơi đều là một mảnh bóng đen, căn bản tìm không thấy đường ra.

"Cô có chuyện muốn tôi làm giúp cô chứ gì." Diệp Hiểu Hạ thu hồi ánh mắt, chuyển hướng nhìn cô gái.

“ Cô thật già dặn." Cô gái đó vỗ vỗ tay, nhếch khóe môi cũng không thấy vui vẻ thật sự, " Tôi đây sẽ không lại nhiều lời, giết Bích Thủy Thần Thú, tôi sẽ đưa cô ra ngoài."

Nghe thấy lời này, chân mày Diệp Hiểu Hạ cau lại, có lầm không vậy, giết chết Bích Thủy Thần Thú? Nó nhưng là tinh anh cả công hội của Vân Ẩn cũng giết không chết, một mình cô làm sao có thể làm được loại chuyện nghịch thiên này.

Tuy rằng bên tai truyền đến, hệ thống thông báo nhận nhiệm vụ, nhưng là Diệp Hiểu Hạ vẫn đưa ra nghi vấn của mình. Nhưng cô gái kia lại đứng thẳng dậy, xoay người đi về chỗ mình đi ra vừa rồi: "Nếu cô không làm được cũng không sao cả, cứ ở lại đây, cùng tôi là được rồi."

Quả nhiên, đây là một nhiệm vụ cưỡng chế nhận.

Mắt nhìn bóng cô gái này lại biến mất trong bóng đêm, cuối cùng Diệp Hiểu Hạ không làm thục nữ được nữa, cúi đầu mắng vài tiếng, sau đó mới đứng lên, thuận tiện triệu hồi tiểu Ngũ ra.

Tiểu Ngũ vừa ra tới xoa xoa mắt, than thở: " Cô gái à, tuy rằng tôi biết cô ngốc, nhưng cũng không ngốc đến mức này chứ, cư nhiên rớt tới một chỗ cả đèn cũng đốt không lên." Diệp Hiểu Hạ cũng không quan tâm anh,

https://thuviensach.vn

bắt đầu liên hệ Tố, tuy cô đoán rằng tỷ lệ liên hệ thành công không lớn, nhưng tốt xấu cũng phải thử một lần.

"Người chơi bạn gọi tạm thời không thể liên hệ, xin thử lại sau."

Quả nhiên là như vậy.

Diệp Hiểu Hạ thở dài một hơi, cũng cất tâm tư muốn liên hệ Tố vào, nói với tiểu Ngũ: "Tiểu Ngũ, năng lực nhìn đêm của anh tốt hơn, đi nhìn xem chỗ này có đường đi ra ngoài không?"

Lần này Tiểu Ngũ không dong dài, trực tiếp hóa thành bóng đen ẩn vào trong bóng tối, sau một lát, anh ta lại xuất hiện, chân đạp trên phi kiếm. Anh vươn một bàn tay với Diệp Hiểu Hạ: "Đi thôi, chỉ có một cửa ra ở phía trên."

Nghe được lời này, Diệp Hiểu Hạ không lại u buồn gì nữa mà kéo tay tiểu Ngũ, bay lên trên.

Bay đến đỉnh cái động rộng rãi kia cũng không có phí quá nhiều thời gian, nhưng lại phải xuyên qua rất nhiều chỗ ẩm ướt, dính dính, tuy rằng không biết là cái gì, nhưng loại xúc giác trắng mịn này đánh vào trên người, làm Diệp Hiểu Hạ cảm thấy hơi ghê tởm. Trên tay cô thả ra một hỏa cầu, vốn muốn thắp sáng nhìn xem hoàn cảnh xung quanh, không nghĩ tới, hỏa cầu của mình vừa mới đốt lên, thì hòa vào một mảnh ẩm thấp không biết tên kia.

Sau đó, chỉ nghe thấy "Hống" một tiếng! Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy mình bị xung lượng khổng lồ bao trùm, mà quanh thân lại bị lửa đốt nóng, ở khắc cuối cùng trước khi bóng tối bao phủ, cô thậm chí nghe thấy tiếng nói của tiểu Ngũ hơi biến hình tiêm tinh tế tru lên: "Diệp Hiểu Hạ, cô là heo!"

" Bạn đã tử vong." Hệ thống lạnh lùng thông báo với Diệp Hiểu Hạ, nhưng nhưng không có xuất hiện lựa chọn phục sinh, mà trực tiếp đưa cô

https://thuviensach.vn

đến một chỗ rất rộng.

Vỗ vỗ tro bụi trên người lại nhìn nhìn cấp bậc của mình, quả nhiên đã rớt một cấp, cô nhưng thật vất vả tới gần cấp chín mươi, vừa treo như vậy, không biết ngày tháng năm nào mới cưỡi lên tọa kị được. Vừa nghĩ đến vậy, Diệp Hiểu Hạ lập tức cảm thấy vô cùng buồn bực.

Nhưng, thời gian, không gian lại cố tình không cho cô buồn bực, cô mới vừa đứng lên, còn chưa ngồi xuống khôi phục khí huyết một chút, thì nghe thấy ở chỗ cách đó không xa có một trận lại một trận tiếng thở dốc truyền đến. Tiếng thở dốc rất nặng, hồng hộc, xem ra là bị thương rất nặng.

" Đây là chỗ quỷ nào." Tiểu Ngũ không biết bò ra từ chỗ nào, nhìn anh, dáng vẻ rất chật vật, xem ra lần này anh chưa kịp tiến vào không gian ảnh vệ tị nạn, đã trực tiếp bị cử chỉ vô tâm vừa rồi của Diệp Hiểu Hạ đưa tới chỗ này.

"Làm sao tôi biết được." Diệp Hiểu Hạ nghe thấy tiếng thở dốc này thì ngồi không yên, không liên quan an nguy mình cũng tốt, hoặc là hiếu kì có thể hại chết mèo cũng thế, nhất định phải đi nhìn xem. Cô đưa chân ra, vừa đi dọc theo con đường dẫn tới sơn động quanh co khúc khuỷu lại tương đối sáng ngời, nơi có tiếng thở dốc, vừa lấy ra một phen dược đi vào tận cùng bên trong. Nếu giờ hình ảnh cô dũng cảm uống thuốc bị Vân Ẩn thấy, anh ta nhất định sẽ ghen tị đến ánh mắt cũng rơi ra.

Tiếng động kia càng ngày càng gần, bước chân Diệp Hiểu Hạ cũng dần dần chậm lại, từ từ, cuối cùng tiếng động kia như ngay sau đường vách núi, cô dừng bước. Dán trên vách núi đá, lặng lẽ ló nửa đầu ra thăm dò. Vừa thấy, trong lòng cô không biết là vui mừng hay là ưu sầu.

Chuyện vui là, thứ thở dốc đó đúng là Bích Thủy Thần Thú, đúng là đạp phá thiết hài vô mịch xử, đến không hề phí công phu. Chuyện buồn là, nó

https://thuviensach.vn

thật sự rất lớn, hơn nữa rất mạnh mẽ, cả công hội của Vân Ẩn xuất động cũng không thể giết chết nó, một mình cô cũng không có bản lĩnh này.

"Oa, nó đúng là lớn." Tiểu Ngũ nhìn nhìn tên Bích Thủy Thần Thú, sau đó động động miệng, nhỏ giọng nói: "Không thể nào, vừa rồi cô gái kia bảo cô đi đến giết nó?"

Vốn cũng đã thật đau đầu vấn đề này, giờ lại bị tiểu Ngũ nói ra làm Diệp Hiểu Hạ càng muốn khóc. Cô hừ một tiếng xem như đồng ý, bắt đầu tinh tế quan sát cấu tạo nơi này, hi vọng có thể lợi dụng hoàn cảnh nơi này làm con Bích Thủy Thần Thú chỉ còn lại máu da này bị một kích mất mạng.

Nhưng vị trí đứng này đúng là không thể nhìn thấy toàn cảnh trong sào huyệt Bích Thủy Thần Thú, Diệp Hiểu Hạ chỉ cần vươn tay, cầm khe hở sau vách núi thân mình vươn ra tiếp tục nhìn. Tay cô vừa mới đụng đến đá trên vách, thì ngây ngẩn cả người, sau đó cũng không bận đi quan sát sào huyệt này, ngược lại vươn tay cẩn thận nhìn trong chỗ không tính sáng ngời này.

Cảm giác vừa trơn ẩm vừa ngấy này cô rất quen thuộc, vừa rồi cô bị thứ này giết chết. Ngay sau đó cô ngẩng đầu đánh giá xung quanh, quả nhiên trong sào huyệt này có đóng một lớp thật dày thứ này. Lòng cô nhất thời rộng mở, mưu kế hiện lên trong lòng.

Cũng không quản tiểu Ngũ có phản đối không, cô trực tiếp thu tiểu Ngũ vào không gian ảnh vệ, sau đó nâng tay liền hướng tới ném một hỏa cầu tới đỉnh đầu Bích Thủy Thần Thú, tiếp theo quỳ rạp trên mặt đất. Tiếng nổ mạnh ầm ầm truyền tới, lỗ tai Diệp Hiểu Hạ cũng bị chấn đắc tạm thời không nghe thấy, hơn nữa lại bị đuổi về điểm phục sinh.

NND, lại rớt một cấp! Diệp Hiểu Hạ đứng lên từ điểm phục sinh nhìn cấp bậc của mình thì nhịn không được cúi đầu mắng vài câu, tiếp theo vừa ăn dược vừa đi đến sào huyệt Bích Thủy Thần Thú. Lần đi này phiền toái hơn, dọc theo đường đi đều là đá vụn bị tạc xuống, lớn lớn nhỏ nhỏ, Diệp

https://thuviensach.vn

Hiểu Hạ chỉ có thể leo lên leo xuống trên tảng đá, thật vất vả mới đến sờ vào cái sào huyệt kia.

Nhưng còn chưa nhảy xuống từ trên tảng đá cuối cùng, Diệp Hiểu Hạ đã nghe thấy một tiếng chất vấn vô cùng suy yếu: "Là cô ấy bảo cô đến sao?"

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Nội Đan

Cơ hồ sẽ không cần tìm kiếm thì có thể thấy, giọng nói này là từ miệng quái vật lớn cách đó không xa Bích Thủy Thần Thú vọng lại. Giờ nó bị một khối đá khổng lồ đè nặng, không thể động đậy. Diệp Hiểu Hạ nhìn thuộc tính của nó một cái, chỉ còn không đến ba trăm máu, nói đúng là chỉ cần mình tùy tiện quăng mấy kỹ năng qua là Bích Thủy Thần Thú này sẽ lên bàn thờ.

Cô có nên trực tiếp đưa nó đi gặp Diêm vương không? Hay là nghe nó nói vài câu vô nghĩa.

Diệp Hiểu Hạ căn bản không nghĩ nhiều, trực tiếp lựa chọn vế trước, giờ cô một phút đồng hồ cũng không muốn đứng ở chỗ quái quỷ này. Cô nâng lên tay ra mấy kỹ năng, cũng không nghĩ tới, mỗi lần đánh vào trên người Bích Thủy Thần Thú đều là "miss, miss" điều này làm cho cô không khỏi hơi căm tức.

Bích Thủy Thần Thú lại nở nụ cười, nhưng giọng nói vô cùng suy yếu như trước: "Tuy rằng tôi đã dầu hết đèn tắt, nhưng muốn giết chết một con kiến nhỏ như cô cũng không thành vấn đề."

Diệp Hiểu Hạ nhíu nhíu đầu mày, đành phải thở dài một hơi: "Dứt lời, ngài muốn tôi làm gì?"

Cho nên nói, sinh vật đáng ghét nhất trên thế giới chính là NPC, bọn nó nhất định sẽ lấy cầu xin, thỉnh cầu, cưỡng bức, đe dọa, quyến rũ vân vân tất cả hạ tam lạm thủ đoạn bắt người chơi chạy chân cho mình, mà người chính

https://thuviensach.vn

là sinh vật ngốc nhất trên thế giới, gặp phải chuyện này còn vô cùng vui vẻ, vì NPC sẽ cung cấp một chút kinh diễm, trang bị, tiền tài hoặc là bước nhiệm vụ càng thêm vô sỉ tiếp theo.

Giờ này khắc này, sinh vật ngốc nhất thế giới nghiêm túc nghiêm cẩn lắng nghe sinh vật vô sỉ nhất thế giới nói lời vô nghĩa... Nga, không, hắn là nói một đoạn tình sử bi thương, nhưng hiển nhiên, khi Bích Thủy Thần Thú chuyện cũ này giấu diếm rất nhiều tin tức, làm cho Diệp Hiểu Hạ nghe như lọt vào trong sương mù, nhưng cũng may cuối cùng nó đưa ra yêu cầu nhiệm vụ, giết chết Manh Yến.

Manh Yến là cô gái xinh đẹp muốn giết chết Bích Thủy Thần Thú vừa rồi.

Nhiệm vụ này... Diệp Hiểu Hạ thật muốn chửi má nó. Người có thể giằng co với Bích Thủy Thần Thú lâu như vậy. Diệp Hiểu Hạ cảm thấy không dễ đối phó. Nếu nói Bích Thủy Thần Thú trọng thương hoàn toàn là vận cứt chó, vậy Manh Yến gì đó kia bảo cô đối phó thế nào? Vì sao cô lại bị cuốn vào chuyện phiền toái như vậy chứ?

"Nếu tôi không nhận, sẽ thế nào?" Tuy rằng trong lòng đã đoán được nhiệm vụ này là cưỡng chế nhậ, nhưng là Diệp Hiểu Hạ chưa từ bỏ ý định hỏi một câu như trước.

Cô đúng là dân chúng tóc húi cua mà, chỉ thầm nghĩ kẹp chặt đầu làm người, cũng không có ý tưởng khác. Loại quyết đấu giữa BOSS và BOSS này, tuy cô biết mạo hiểm nhiều thì hồi báo nhiều, tuy cô biết sẽ có thưởng cho phong phú, nhưng biết thì biết, có mệnh cầm không là một chuyện khác. Cô cũng không phải loại thao tác như thần, trang bị như thần như tiểu tử Tố kia, cô không biết mình có thể lấy đến phong phú hồi báo có năng lực cam đoan mạng nhỏ không quăng không.

https://thuviensach.vn

Bích Thủy Thần Thú giật giật khóe miệng, lộ ra một biểu cảm quái dị: "Vậy cô cứ ở đây với tôi đi, vĩnh viễn."

Hai vị này nhất định có gian tình, nếu không có gian tình thì sao có thể nói giống nhau như vậy. Đây là ý nghĩ của Diệp Hiểu Hạ giờ khắc này, cô ngẩng đầu nhìn nhìn sơn động đã sụp xuống không ra hình dáng gì, khẽ cắn môi đồng ý nhiệm vụ của Bích Thủy Thần Thú.

Quên đi, cô cũng cao điệu một hồi, dù sao đã rớt hai cấp, vạn nhất cô thật có thể làm tới chút gì, rớt ba năm cấp cũng đáng giá trước.

Bích Thủy Thần Thú đợi Diệp Hiểu Hạ nhận nhiệm vụ rồi, khóe miệng khẽ nhếch cười tự động đi về cõi tiên, để lại kinh nghiệm khả quan cho cấp bậc Diệp Hiểu Hạ bay thẳng lên tới cấp chín mươi lăm, để cô trèo lên top 10 bảng xếp hạng cấp bậc.

Không nghĩ tới giá trị kinh nghiệm này đúng là phong phú. Diệp Hiểu Hạ chỉ thấy không ngừng thông báo thăng cấp và trên người không ngừng lóe ra kim quang mà lâng lâng. Lâng lâng như vậy khiến cô cảm thấy tiếp nhận khiêu chiến nhiệm vụ Manh Yến này cũng không có gì không tốt.

Trừ kinh nghiệm phong phú khả quan, Bích Thủy Thần Thú mang đến cho Diệp Hiểu Hạ một đống trang bị và kim tệ làm cho người ta hoa cả mắt. Nhưng hơi đáng tiếc là mấy món trang bị này đều là trang bị chưa xem xét, thoạt nhìn đầy bụi đất cũng không thu hút, nhưng theo bề ngoài còn có thể nhìn ra được, là một áo choàng, một trang sức, một đôi hài. Diệp Hiểu Hạ thu ba món trang bị này vào trong túi, chuẩn bị đi ra ngoài lập tức tìm một đại sư xem xét xem xé nó, trừ trang bị bên ngoài, còn có một thẻ bài ánh vàng rực rỡ.

Cái thẻ bài này Diệp Hiểu Hạ một chút cũng không xa lạ. Đây chính là lệnh bài công hội mà Vân Ẩn mong đợi hồi lâu, Diệp Hiểu Hạ cầm thẻ bài kia lẳng lặng nhìn một hồi, cũng nhét vào trong túi, mà phía sau thẻ bài còn

https://thuviensach.vn

có một hạt châu màu lam, trên thứ này viết rõ ràng " nội đan Bích Thủy Thần Thú". Chú giải của nó cũng không có giải thích phức tạp, chỉ là nói bỏ nó vào trong miệng có hiệu quả đặc biệt.

Diệp Hiểu Hạ cầm hạt châu kia nghĩ nghĩ, vừa định bỏ vào miệng, thì nghe thấy một giọng nói thanh lãnh vang lên: " Đưa hạt châu kia cho tôi."

Trước không quản người nói là ai, Diệp Hiểu Hạ đã theo bản năng trực tiếp nhét nội đan trong tay vào trong túi. Sau đó đứng dậy nhìn qua hướng nói chuyện, người nói chuyện cô biết, là người giao nhiệm vụ giết chết Bích Thủy Thần Thú cho cô - Manh Yến.

Manh Yến Manh Yến, tên như ý nghĩa hẳn là không nhìn thấy mới đúng. Nhưng làm sao cô ta biết trong tay mình có hạt châu chứ? [manh ở đây có nghĩa là đui, mù]

"Đưa hạt châu cho tôi." Manh Yến đứng cách Diệp Hiểu Hạ không quá mười thước, cô ta nghiêng tai lắng nghe động tĩnh của Diệp Hiểu Hạ, phát hiện cô cũng không động tác vì thế lại nhắc nhở.

Diệp Hiểu Hạ không hề động, cô nghĩ, giờ nhiệm vụ là giết chết Manh Yến, nhưng lấy lực lượng lẻ loi một mình của cô lúc này đến cùng phải làm thế nào mới giết chết cô ta được? Vừa rồi vì làm nổ mạnh nên vật thể niêm ngấy đã bị cháy sạch sẽ, giờ muốn lại thiêu một lần, là không có khả năng.

"Thật sự nếu không cầm tới đây, tôi sẽ không khách khí." Giọng nói Manh Yến vội vàng xao động, hơn nữa cả người cũng nhẹ nhàng thổi tới chỗ Diệp Hiểu Hạ. Không sai, quả thật là thổi tới.

Trong lòng Diệp Hiểu Hạ phát lạnh, lấy hạt châu kia ra, nhìn Manh Yến cách mình càng ngày càng gần, nghĩ cũng không nghĩ nhiều đã nhét nội đan Bích Thủy Thần Thú vào miệng. Một khắc đó, Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy cảnh sắc trước mắt mình thay đổi, cô vậy mà ghé vào trên đất.

https://thuviensach.vn

Cái gì? Quỳ rạp trên mặt đất?

Diệp Hiểu Hạ dừng một chút, suy nghĩ. Nhưng ánh mắt đảo qua tay mình, lại thất thần. Đây đâu phải tay cô! Đây căn bản là móng vuốt Bích Thủy Thần Thú! Chẳng lẽ! Diệp Hiểu Hạ vội vàng mở bảng thuộc tính ra, quả nhiên, mình đã bám vào người Bích Thủy Thần Thú.

"Mày dám ăn nội đan! !" Hiển nhiên Manh Yến là ý thức được chuyện này, cô ta thét chói tai hóa ra nguyên hình, một con chim yến khổng lồ màu bạc, nhưng, ở vị trí tổ yến không có ánh mắt. một con yến không có mắt cứ vọt tới chỗ Diệp Hiểu Hạ như vậy!

Diệp Hiểu Hạ theo bản năng chạy trốn, liền đứng lên, trốn sang một bên, Manh Yến kia hung hăng đụng vào chỗ cô vừa mới nằm sấp, nhất thời khiến sơn động đã sụp đổ này lại càng lung lay sắp đổ. Thở ra một hơi, Diệp Hiểu Hạ chăm chú nhìn thuộc tính nhân vật còn chưa đóng lại, có thế này mới phát hiện Bích Thủy Thần Thú này cư nhiên là Xuân ca.

Đầy máu đầy BUFF phục sinh tại chỗ! ? Quả nhiên là BOSS mà, cả phục sinh cũng BT như vậy. Đương nhiên, trừ ngoài ý muốn đầy máu đầy BUFF phục sinh tại chỗ, giờ không gian Diệp Hiểu Hạ cũng đổi thành không gian Bích Thủy Thần Thú thao tác.

Diệp Hiểu Hạ trái trốn phải tránh nhanh chóng làm quen thao tác kỹ năng của Bích Thủy Thần Thú, cũng không rút lui, chính diện chống lại Manh Yến.

Đây là một hồi quyết đấu giữa hai BOSS, đây là quyết chiến giữa máy tính và nhân não. Tuy rằng thao tác hiện tại của Diệp Hiểu Hạ đã không tệ, nhưng gặp chuyện như vậy cũng cảm thấy hơi cố hết sức, đặc biệt Manh Yến là một BOSS tốc độ cực nhanh, càng cố hết sức.

Cũng may Bích Thủy Thần Thú phòng cao máu nhiều, sau từng đợt đại chiêu kim quang lòe lòe chém giết, cuối cùng Manh Yến tiêu hao xong một

https://thuviensach.vn

tia khí huyết cuối cùng, đầu cúi xuống đất, hóa thành khả quan kinh nghiệm và một đống trang bị.

Hộc ra nội đan Bích Thủy Thần Thú, Diệp Hiểu Hạ tức khắc biến thành hình dáng ban đầu của mình, mà Bích Thủy Thần Thú vừa rồi lại biến mất không thấy .

Thi thể biến mất, chẳng lẽ sau này cũng không thể biến thành Bích Thủy Thần Thú sao? Diệp Hiểu Hạ lại nhét nội đan vào miệng, quả nhiên, cô lại một lần nữa biến thành Bích Thủy Thần Thú. Đây cũng không được, thứ tốt a! Diệp Hiểu Hạ vội vàng lấy nội đan từ trong miệng ra, cẩn thận nhìn nội đan kia, chỉ thấy thuộc tính trên đó lại thay đổi.

Nội đan Bích Thủy Thần Thú: ngậm trong miệng có thể biến hóa thành Bích Thủy Thần Thú, thời gian liên tục ba giờ, số lần sử dụng: 8/10.

Xem ra dù thứ là nghịch thiên cũng có cái hạn chế, không có khả năng sử dụng vĩnh viễn. Diệp Hiểu Hạ bỏ nội đan Bích Thủy Thần Thú vào trong túi, thứ này chỉ có thể đợi đến lúc cần nhất sử dụng, Manh Yến bạo một đống kinh diễm và các dạng khảm đá quý, trang bị cũng có ba thứ, phân biệt là mũ trên đỉnh đầu, một áo choàng và một cái quần, đồng dạng chưa xem xét. Ở dưới mấy thứ này, Diệp Hiểu Hạ phát hiện một viên nội đan Manh Yến, tuy Diệp Hiểu Hạ rất muốn nhìn xem hiệu quả, nhưng là ngẫm lại xem chỉ có thể sử dụng mười lần, cuối cùng buông tha cho ý nghĩ này.

Thu thập xong thi thể Manh Yến, Diệp Hiểu Hạ phát hiện mình cốc chén (bi kịch) .

Nhiệm vụ của cô hiển thị, nhiệm vụ liệp sát Manh Yến hoàn thành, nhưng là tìm không thấy người giao nhiệm vụ, cũng không có thông báo gì. Nhiệm vụ liệp sát Bích Thủy Thần Thú cũng có vấn đề như vậy. Hai nhiệm vụ này ở trong bảng hiển thị nhiệm vụ có vẻ không hợp nhau, vô cùng khác lạ.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên, chuyện này cũng không phải quan trọng nhất, quan trọng là, giờ cô đã giết chết hai BOSS nơi này rồi, cô phải đi khỏi thế nào?

Ngồi ở tại chỗ nghĩ cũng không là biện pháp. Cuối cùng Diệp Hiểu Hạ đứng lên, đi đến điểm phục sinh, nghĩ dọc theo đường đi đi nhìn xem, nói không chừng sẽ có biện pháp.

Diệp Hiểu Hạ đi tới tới lui lui không dưới mười lần cuối cùng cũng thất vọng rồi. Cái sơn động này quanh co khúc khuỷu lại vô cùng uốn lượn, nhưng mỗi một con đường đều là đường cùng, trừ con sông ngầm tối đen trước mặt cô thì cô không còn có nhìn thấy đường ra nào nữa.

Nhưng sông ngầm trước mặt tuy rằng mặt ngoài bằng phẳng, nhưng là phía dưới đến cùng cất giấu nguy hiểm gì? Không có người biết.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 130: Thấy Ánh Sáng

Bồi hồi bên cạnh sông ngầm nửa ngày, quả nhiên Diệp Hiểu Hạ không có phát hiện đường ra khác, xem ra chỉ có thể đi con đường này. Cô mở túi ra nhìn nhìn bên trong, hi vọng có thể tìm được một viên Tị Thủy Hoàn, nhưng cô nhớ trước khi đội ngũ xuất phát, cô đã đưa hết Tị Thủy Hoàn trên người cho Vân Ẩn. Giờ cô chỉ hy vọng trí nhớ của mình không tốt, nhớ lầm chuyện này, tốt nhất có thể tiết kiệm một viên nửa viên Tị Thủy Hoàn thì tốt.

Nhưng, dù Diệp Hiểu Hạ có lật ngược túi lại, cũng không phát hiện bóng dáng Tị Thủy Hoàn, cô không thể không thở dài một hơi. Chuyện này đúng là vừa vui vừa buồn. Vui là, xem ra cô còn chưa già, ít nhất trí nhớ của cô thật không tệ, buồn là, giờ cô là chỉ có thể cứ nhảy vào trong nước như vậy.

Ở trong Cực Hạn chỉ có người từng học bơi lội mới có thể nhảy vào trong nước bơi qua bơi lại, nếu là người không học bơi lội, xuống nước cần phải cẩn thận, nếu không sẽ biến thành thức ăn cho cá, ô hô ai tai .

Nhưng giờ tình huống thế này, Diệp Hiểu Hạ cũng bất chấp kết quả sau khi xuống nước là cái gì. Dù sao cô không xuống nước, sẽ bị nhốt chết trong này, xuống nước, có lẽ sẽ bị chết đuối, nhưng nói không chừng có cơ hội đi ra ngoài cũng không chừng.

Phàm là có một tia cơ hội đi ra ngoài, Diệp Hiểu Hạ cũng không đồng ý buông tha.

https://thuviensach.vn

Cái sơn động vừa đen vừa ẩm thấp lại vừa thối này cô thật sự là một khắc cũng đợi không nổi nữa, nếu lại không đi, đoán chừng cô không bị đói chết, cũng bị nghẹn chết ở chỗ này trước.

Đóng túi, Diệp Hiểu Hạ đứng lên hít một hơi thật sâu, để không khí lạnh như băng tràn ngập ngực mình, sau đó nhắm mắt lại, nhảy lên chui vào trong sông ngầm.

Cơ hồ là lập tức, cô cảm nhận được rét lạnh thấu xương vây quanh cô, cô lập tức tay chân cùng sử dụng đạp nước vài cái, cuối cùng nổi lên mặt nước. Lau nước trên mặt, mở mắt, vừa ho khan, Diệp Hiểu Hạ vừa bắt đầu đánh giá tình huống hiện tại của mình.

Bên ngoài sông ngầm này thoạt nhìn quả thật dòng nước bằng phẳng, nhưng dưới mặt nước nhẹ nhàng lại có lốc xoáy chảy xiết, chỉ một lát công phu như vậy, Diệp Hiểu Hạ đã tìm không thấy chỗ mình vừa mới nhảy xuống. Cô vốn muốn đạp nước vài cái, học tư thế chó xuống nước linh tinh tự cứu một chút, nhưng bất đắc dĩ dòng nước này quá nhanh, nên cô chỉ có thể trôi theo dòng nước tự cầu nhiều phúc.

Rất nhanh, sông ngầm này uốn lượn gấp khúc chảy ra từ dưới đất. Khi ánh mặt trời lại một lần nữa chiếu xạ ở trên gương mặt Diệp Hiểu Hạ, cô cảm giác dường như đã mấy đời, nheo mắt lại nhìn bầu trời xanh thẳm kia, trong lúc nhất thời cư nhiên cảm thấy đầu óc trống rỗng. Nếu không phải...

Nếu không phải xa xa truyền đến tiếng nước ù ù vĩ đại nhắc nhở cô tình huống hiện tại không ổn, đoán chừng cô còn muốn nhìn cảnh đẹp này thật lâu, nhưng tiếng nước vĩ đại đằng trước thu hút toàn bộ lực chú ý của Diệp Hiểu Hạ rất nhanh, cô quay đầu nhìn lại, nhịn không được trợn mắt há hốc mồm.

Trời ạ! Phía trước cư nhiên là một thác nước thật lớn, mà mình thì thật không khéo vừa lúc ở trên cái thác nước này, hơn nữa dựa theo dòng nước

https://thuviensach.vn

chảy xiết này, đoán chừng không tới một phút đồng hồ cô sẽ theo dòng chảy rớt xuống thác nước phía dưới tan xương nát thịt! Cô vội vã nhìn quanh bốn phía, muốn tìm chỗ có thể giữ chặt, nhưng bất đắc dĩ dòng nước quá nhanh làm tất cả muốn dừng lại trèo lên đi ý tưởng và thi thố biến thành mây bay.

Trong nháy mắt hạ xuống theo dòng nước kia, Diệp Hiểu Hạ rơi lệ đầy mặt, cô chỉ muốn biết, vì sao cô ở trong nước bị Bích Thủy Thần Thú mang đi, cuối cùng phải rơi xuống từ thác nước?

Căn bản không có dũng khí đợi đến lúc mình bị tan xương nát thịt đã tử vong hệ thống thông, Diệp Hiểu Hạ mạnh mẽ rời khỏi trò chơi.

Dù sao cũng nên làm cơm chiều rồi.

Nhìn thời gian, trời ạ, đâu chỉ là phải làm cơm chiều, sắc trời bên ngoài cư nhiên hoàn toàn tối đen. Diệp Hiểu Hạ nhìn thoáng qua thời gian, đã là tám giờ hai mươi tối, cô vội vã nhảy lên, vọt vào phòng bếp, vội vã cùng sử dụng tay chân, làm ra ba món ăn một món canh rất nhanh.

Lúc cô mang cặp lồng cơm vọt vào phòng khám, Diệp Hiểu Hạ chột dạ nhìn thoáng qua đồng hồ treo trên tường, 9 giờ rưỡi...

"Hiểu Hạ, cuối cùng cô đã đến, nếu cô lại không đến, tôi sẽ chết đói." Tang Chẩm Lưu nằm trên một giường bệnh khác, hữu khí vô lực vươn tay với Diệp Hiểu Hạ đứng ở cửa phòng bệnh, một bộ kêu cứu, thoạt nhìn như là thật sự sắp chết đói.

Anh ta cái dạng này, Diệp Hiểu Hạ càng ngượng ngùng hơn. Cô 囧囧 nhìn Tang Chẩm Lưu, không biết trả lời thế nào.

Trầm Hoan ngồi ở một giường bệnh khác gặp tình hìn này, vì thế nhẹ nhàng nói: "Thực ra thường thường chỉ có người cọ cơm mới có nhiều ý kiến, đừng để ý."

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ nhìn Trầm Hoan, bên môi lộ ra ý cười nhợt nhạt, cầm cặp lồng cơm đi vào phòng bệnh.

" Đứa trẻ chết tiệt này, cái gì kêu cọ cơm! Tôi đây là nhu cầu bình thường!" Tang Chẩm Lưu oa oa kêu to, không có một chút tự giác của mỹ nam tử.

"Nhu cầu làm một bác sĩ bình thường không bao gồm ăn cơm của bệnh nhân." Diệp Hiểu Hạ chạy tới bên giường Trầm Hoan, Trầm Hoan giúp cô lấy đồ ăn ra, miệng lại không lưu tình chút nào phản bác Tang Chẩm Lưu.

Đồ ăn còn tản ra khí nóng trong một đêm thu rét lạnh như vậy có vẻ mê người khác thường. Ánh mắt Tang Chẩm Lưu đã dừng trên đồ ăn kia, miệng thì không chịu thua đông kéo tây xả với Trầm Hoan, tay thì cầm lên một cặp lồng cơm làm như bảo bối ôm vào trong ngực đi ra khỏi phòng bệnh.

"Em ăn chưa?" Trầm Hoan nhìn Tang Chẩm Lưu rời khỏi phòng bệnh, có thế này mới dừng ánh mắt trên người Diệp Hiểu Hạ.

"Anh ăn trước đi, một hồi tôi về ăn."

" Vậy cùng nhau ăn đi." Trầm Hoan ngẩng đầu, trong ánh mắt có kiên trì không thể cự tuyệt: "Trở về đồ ăn đều lạnh."

Thật ra Diệp Hiểu Hạ muốn cự tuyệt, vốn đồ ăn còn lại không quá nhiều, nếu mình lại ăn một phần, đoán chừng Trầm Hoan phải đói bụng.

Như khi cô tiếp xúc với đôi mắt như hắc diệu thạch kia, lời cự tuyệt đã đến bên miệng lại làm thế nào cũng nói không nên lời, cuối cùng đành phải ngồi bên giường Trầm Hoan.

"Mới logout game hả ?" May mà chỗ Trầm Hoan có đến hai bộ đồ ăn, tuy rằng hai người phân thực, cũng không xài chung một bộ đồ ăn, bằng

https://thuviensach.vn

không đoán chừng Diệp Hiểu Hạ xấu hổ ngay cả đầu cũng nâng không dậy. Hai người yên lặng ăn cơm, bỗng nhiên Trầm Hoan lại hỏi tới chuyện trong trò chơi.

Diệp Hiểu Hạ sửng sốt, sau đó một năm một mười nói tình huống hiện tại của mình từ đầu chí cuối cho Trầm Hoan nghe.

"Tôi nói em thế nào lên lên xuống xuống trên bảng xếp hạng, muốn liên hệ em lại liên hệ không được, hóa ra là như vậy." Trầm Hoan gật đầu, tỏ vẻ đã rõ.

"Anh... Là chơi trò chơi thế nào?" Diệp Hiểu Hạ nhìn bốn phía phòng bệnh nhưng không có phát hiện máy trò chơi, vì thế tò mò hỏi.

Trầm Hoan cúi đầu ăn cơm như trước, nhẹ nhàng trả lời: "Bên kia có một phòng trong, tôi để Tang Chẩm Lưu chuyển máy trò chơi lại ."

Thì ra là như vậy, Diệp Hiểu Hạ liếc mắt nhìn căn phòng có cửa gỗ bên kia một lát, lại thu hồi ánh mắt sau đó tiếp nói: "Bích Thủy Thần Thú rớt một cái lệnh bài công hội, tôi có cần đưa Vân Ẩn không ?"

Trầm Hoan ngẩn người, không nói gì, chỉ cúi đầu ăn cơm.

Diệp Hiểu Hạ cũng không dám nhiều chờ anh nói nói, phối hợp còn nói: "Anh xem, lệnh bài công hội thứ nhất vốn là đúng dịp âm kém dương sai thành lập công hội đầu tiên của Trung Quốc, lại ra chuyện lớn như vậy. Hơn nữa giờ lệnh bài này nếu không phải Vân Ẩn dẫn người đánh Bích Thủy Thần Thú tôi cũng không lấy được, nếu không cho anh thì thì không tốt lắm đúng không."

"Em cảm thấy vui vẻ thì tốt rồi, có một vài chuyện không cần rối rắm như vậy." Cuối cùng Trầm Hoan ngẩng đầu lên nhìn Diệp Hiểu Hạ, nhìn không ra cảm xúc đặc biệt gì.

https://thuviensach.vn

Không có được đến đáp án từ chỗ Trầm Hoan, Diệp Hiểu Hạ hơi ủ rũ, cô cúi đầu, nhẹ nhàng chọt chọt mấy hạt cơm, nhỏ giọng thở dài: "Tôi không quyết định được mới đến hỏi anh mà."

Lúc Diệp Hiểu Hạ nói lời này giọng nói thật nhỏ, nhưng nghe vào trong tai Trầm Hoan vang dội giống như đánh trống, anh hơi giật mình, hơi hơi cong khóe miệng, nhìn Diệp Hiểu Hạ đang ngẩn người bên cạnh. Sau đó nâng tay lên, nhẹ nhàng, cẩn thận dán trên tóc Diệp Hiểu Hạ.

Nhiệt độ cơ thể ấm áp của Trầm Hoan cách tóc truyền đến Diệp Hiểu Hạ người, làm trái tim vốn không yên phận của cô, càng thêm xao động lên.

"Làm thế nào cảm thấy an tâm thì làm như vậy. Chơi trò chơi chỉ mong vui vẻ, nếu là lệnh bài ở lại em vui vẻ, thì em để lại, nếu không vui, đưa đi cũng không có gì không tốt, còn có thể thu một cái nhân tình."

Diệp Hiểu Hạ hơi giật mình ngẩng đầu nhìn Trầm Hoan, một hồi lâu mới tìm được thanh âm: "Tôi cho rằng...Anh..."

"Anh cái gì?"

" Tôi nghĩ đến anh là người của công hội Vân Ẩn..." Diệp Hiểu Hạ suy nghĩ một hồi lâu mới tìm được một hình dung tương đối thỏa đáng.

"Anh và Vân Ẩn đúng là có giao tình sâu, nhưng, anh cũng nói rồi, anh là người đơn độc." Trầm Hoan nhìn Diệp Hiểu Hạ, bên môi cô dính một hạt cơm, tay anh trượt xuống từ tóc cô, dừng bên môi cô, nhặt hạt cơm kia lên, nhẹ nhàng đưa đến miệng.

Hành động như vậy làm Diệp Hiểu Hạ nhất thời đỏ bừng mặt, cô cuống quít đứng lên, lấy cớ muốn đi toilet chạy ra. Chỉ để lại Trầm Hoan ngồi ở trên giường bệnh cúi đầu ăn cơm.

https://thuviensach.vn

Rất dễ dàng cơm nước xong, Trầm Hoan cũng không để ý mình có phải mới một lần nữa khâu quá mấy châm không, nhất định phải đưa Diệp Hiểu Hạ về, Diệp Hiểu Hạ nói không lại anh đành phải đồng ý.

Nếu không phải hai bên ngã tư đường đã bắt đầu buôn bán quán nướng, đoán chừng hai người thật sự sẽ luôn luôn xấu hổ như vậy đến đích .

" Mày nói cái gì! Có giỏi mày nói lại một lần cho tao!" Chợ đêm là chuyện gì cũng có, chuyện chỉ vì một chút việc nhỏ mà nháo lên cuối cùng bay lên đến đánh nhau càng là không ít.

Bình thường gặp chuyện như vậy, Diệp Hiểu Hạ đều là vòng vòng tránh đi, nhưng hôm nay bên người có Trầm Hoan còn khâu mấy mũi, hơn nữa mâu thuẫn hai nhóm người tang lên quá nhanh, chưa kịp phản ứng lại, chính là mắt thấy một chai bia bay lại chỗ cô.

"A!" Diệp Hiểu Hạ hét nhỏ một tiếng, theo bản năng lôi kéo Trầm Hoan muốn trốn, cũng không nghĩ tới lại rơi vào một lồng ngực ấm áp. Cô ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy không biết khi nào thì Trầm Hoan đã kéo cô vào trong lòng, nâng cánh tay lên chặn chai bia bay tới kia.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 131

Chai bia đập trúng cánh tay Trầm Hoan, phát ra một tiếng trầm đục, sau đó rơi xuống đất, bể thành mảnh nhỏ, nếu không phải bia đã sớm uống xong rồi, chỉ sợ chai này gãy xương người ta.

Diệp Hiểu Hạ vội vàng giữ chặt tay Trầm Hoan, dưới đèn đường hôn ám nhìn chỗ bị chai bia đập trúng của anh, vẻ mặt lo lắng, vội vàng hỏi: "Thế nào? Có bị thương không!"

Trầm Hoan nhìn vẻ mặt sốt ruột của Diệp Hiểu Hạ, chỗ trống rỗng vắng vẻ trong lòng, không biết vì sao bỗng nhiên đã bị cái gì đó ấm áp lấp đầy.

Ấm đến mức làm anh giữa đêm thu se lạnh này mà người hơi hơi ra mồ hôi. Giọng anh không tự giác mềm lại: "Không, không có gì, đừng lo lắng."

Tuy rằng Trầm Hoan nói như vậy, nhưng Diệp Hiểu Hạ thấy cánh tay anh sưng đỏ một khối thì nhăn mày lại: "Sao có thể không có gì, đỏ như vậy sưng như vậy, ngày mai nhất định sẽ bầm tím. Anh dứt khoát về đi, không cần đưa tôi, tự tôi có thể về được."

"Như bây giờ, tôi có thể cho em một mình về hả?" Trầm Hoan tay rút mình về, buông tay áo xuống, kéo Diệp Hiểu Hạ ra phía sau, ngẩng đầu nhìn hai nhóm người đang phân tranh kia.

"Nhìn cái gì vậy! Còn muốn xảo trá thế nào ! Không phải là bị chai rượu đập một chút sao!" Người ném chai bia vừa rồi, đã uống say khướt, hơn nữa người đông thế mạnh, kêu rầm rĩ với Trầm Hoan và Diệp Hiểu Hạ.

https://thuviensach.vn

"Các người nói chuyện kiểu gì vậy! Đánh người còn có đạo lý ! Có vương pháp hay không!" Diệp Hiểu Hạ nghe những người này không nói đạo lý như thế, cơn tức dâng lên đầu, lập tức đáp trả.

"Tao cứ nói như vậy, thế nào? Tao nói như vậy thì thế nào!" Người ném chai bia là người dáng người nhỏ ngắn nhìn qua rất du côn, lập tức đứng lên từ chỗ quán nướng, dẫn theo một đám côn đồ, cố tình đi tới chỗ Diệp Hiểu Hạ và Trầm Hoan.

Hắn ta vừa nói vừa xắn áo, xem ra là muốn động thủ. Diệp Hiểu Hạ đến cùng cũng là người đã trải qua một lần, xem như hiểu rõ, gặp loại chuyện này càng trốn càng bị khi dễ. Muốn không bị khi dễ chỉ có thể họ ngang ngược, mình phải càng ngang ngược hơn họ! Cô đứng dậy từ phía sau Trầm Hoan, nhìn xung quanh muốn nhặt thứ gì đó làm vũ khí, nhưng lại bị Trầm Hoan kéo đến ra phía sau.

Giọng nói của anh thấp thấp trầm trầm, lại vô cùng mềm nhẹ truyền tới: "Giao cho anh."

Diệp Hiểu Hạ hơi hơi sửng sốt, hình như có rất nhiều thời khắc như vậy, anh cũng sẽ nói như vậy. Giao cho anh, tin tưởng anh, em lui ra phía sau. Cô nhìn bóng lưng Trầm Hoan, trong lòng có chỗ nào đó đã mềm nhũn, càng thêm mềm nhũn.

"Tam nói cho mày biết, chỗ này ông nội mày chính là vương pháp! Hôm nay ông nội mày sẽ nói cho mày biết cái gì tên là..." Người nhỏ con kia vừa mới đến gần hai người, còn chưa động thủ, thì thấy cả người hắn bay ra ngoài, nặng nề đụng vào quầy kính trước quán nướng, nhất thời một mảnh tiếng thét chói tai, ồn ào.

Mà hai nhóm người vừa nãy còn giằng co hiện tại như đều choáng váng, tất cả ngây ngẩn nhìn Trầm Hoan. Vừa rồi, vừa rồi đến cùng xảy ra chuyện gì!

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ cũng xoa xoa ánh mắt, cô chỉ nhìn thấy vừa rồi Trầm Hoan cứ nâng lên một cước như vậy, đá vào trên ngực người nhỏ con này, sau đó cả người hắn lập tức bay đi ra ngoài. Tuy giờ phút này suy xét vấn đề này không quá phù hợp, nhưng, Diệp Hiểu Hạ vẫn là nhịn không được nghĩ, một cước này phải có khí lực bao lớn.

" Mày làm gì! Cư nhiên dám giương oai ở nơi này! Mày có biết đây là địa bàn của ai hay không!" Tuy rằng một cước này dọa đến mười tên côn đồ đang giằng co, nhưng, mặt mũi vẫn là quan trọng. Mình bị hung hăng đá bay như vậy, dù tính trong lòng lại sợ, hai nhóm người cũng tạm thời buông ân oán, tụ lên, tính toán vây công Trầm Hoan.

Nhìn bọn họ cầm gậy gộc, chai bia, thậm chí còn có dao nhỏ trong tay chậm rãi đi tới chỗ hai người Trầm Hoan và Diệp Hiểu Hạ, những người đang ăn đồ nướng xung quanh đã sớm trốn không thấy tung tích, trên một con đường náo nhiệt như vậy, chỉ trong thời gian nháy mắt, vậy mà quạnh quẽ chỉ còn lại có chỗ này có người.

Tuy Diệp Hiểu Hạ hơi khẩn trương, nhưng không biết vì sao, Trầm Hoan nhẹ nhàng nắm tay cô đã truyền lại cho cô sức mạnh khổng lồ. Chút bất an trong nội tâm cô biến mất sạch sẽ.

Nhóm côn đồ tuy rằng có không ít người, nhưng vừa rồi chính mắt thấy uy lực một cước kia của Trầm Hoan, trong lòng cũng run rẩy. Tuy rằng một đám người kết bạn đi đến chỗ Trầm Hoan và Diệp Hiểu Hạ, nhưng bước chân chậm rất nhiều. Bọn họ vụng trộm giương mắt nhìn nhìn người đàn sắc mặt tái nhợt mà lại đẹp mắt trước mặt này, vừa tiếp xúc với con ngươi như vực sâu kia thì nhịn không được tái mặt.

Sao ánh mắt người này lại đáng sợ như vậy? Phảng phất mang theo sát khí.

https://thuviensach.vn

"Các người làm gì! Nói cho các người ăn đồ nướng đàng hoàng, có gì nói hôm nay nói rõ ràng, sao dám đập quán của tôi! Các người còn muốn sống không hả!" Ngay lúc một đám người tiếp cận Trầm Hoan và Diệp Hiểu Hạ, bỗng nhiên nghe thấy một người khác lớn giọng giương cổ hô. Hiển nhiên theo sau giọng nói của ông ta là người lao tới từ trong cửa hàng.

Diệp Hiểu Hạ nhìn qua khe hở đám người đang tới gần, chỉ thấy là một người đàn ông trung niên không cao, cơ bắp trên người ông ta rắn chắc, đặc biệt cánh tay càng vô cùng tráng kiện. Giờ ông đang đứng trước quầy kính kia, một phen đã nhấc người nhỏ con bị rơi choáng váng lên, " Mày! Sao mày đập quầy của tao! Mày muốn chết có phải không!"

"Không phải, Mao ca, Mao ca là... Nó!" Người nhỏ con kia xem ra rất sợ người đàn ông trung niên này, dù tính trạng thái lúc này không tốt vẫn vội vàng đẩy hết trách nhiệm cho Trầm Hoan đang bị bao vây.

Mao ca lập tức vứt người nhỏ con kia xuống đất, hùng hổ đi tới chỗ Trầm Hoan và Diệp Hiểu Hạ. Mà đám côn đồ vây lên lúc nãy, vốn đang do do dự dự, sợ hãi rụt rè, nhìn thấy Mao ca này xuất hiện thì thần kinh lập tức run lên, giống như tâm phúc đã đến, một đám xoa tay, muốn xông lên chém giết Trầm Hoan.

Tình huống lúc này là thế nào, tuy rằng Diệp Hiểu Hạ tò mò, nhưng trong lòng vẫn không nhịn được bồn chồn, sẽ không giống như trong phim cái loại này, cái loại này...

"Không có việc gì." Trầm Hoan như cảm nhận được Diệp Hiểu Hạ đang khẩn trương, ôm cô vào trong lòng, cúi đầu nhẹ nhàng an ủi cô.

" Ừ." Tuy rằng sợ hãi, tuy rằng khẩn trương, tuy hơi bất lực. Nhưng là, trong một khắc này, có Trầm Hoan bên người Diệp Hiểu Hạ có an tâm nói không nên lời, cô ngẩng đầu nhìn Trầm Hoan gật gật đầu, cho anh tín nhiệm lớn nhất.

https://thuviensach.vn

"Dám gây sự ở chỗ của Mao ca ta, tao là muốn nhìn đến cùng là ai có lá gan lớn như vậy! Đập đồ của tao rồi muốn đi hả! Bồi thường cho Lão Tử rồi nói!" Mao ca đẩy một đám côn đồ nịnh nọt ông ra đi tới trước mặt Trầm Hoan, vươn tay muốn đi kéo vạt áo Trầm Hoan đang cúi đầu nói chuyện với Diệp Hiểu Hạ.

"Mao Tử." Giọng Trầm Hoan lại vang lên ở một khắc tay Mao ca vừa mới vươn đến.

Giọng anh không lớn, thậm chí có hơi lười nhác, nhưng chỉ một tiếng như vậy khiến Mao ca vừa rồi còn hung thần ác sát bỗng chốc như bị sét đánh đóng đinh tại chỗ. Ông hơi hơi sửng sốt, vội vàng rút tay lại, biểu cảm dữ tợn trên mặt cũng trở nên cẩn thận, ông xoay người muốn nhìn Trầm Hoan một chút, lại vừa vặn thấy Trầm Hoan ngẩng đầu.

Trầm Hoan liếc mắt nhìn Mao ca một cái, biểu cảm trên mặt Mao ca lập tức thay đổi mấy lần, từ kinh ngạc, đến kinh hoảng, lại đến vẻ mặt tươi cười lấy lòng, ông xoa xoa tay, nịnh nọt đến cực điểm: "Hóa ra là tứ ca sao, mấy hôm trước chúng tôi đến nhìn ngài, bác sĩ Tang chết sống không cho chúng tôi đi gặp ngài, mấy ngày nay khôi phục khá hơn chút nào không?"

Trầm Hoan không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Mao ca, như không có nghe thấy ông nói vậy. Trong lúc nhất thời, tình huống còn giương cung bạt kiếm vừa rồi trở nên hơi buồn cười.

Nhóm côn đồ không biết sao nhìn tâm phúc biến thành chân chó không ngừng cầu tốt với người đẹp mắt mà tái nhợt trước mặt cái, mà đối phương cũng không quan tâm. Chỉ còn lại có Mao ca một người tự quyết định, tuy rằng họ vẫn là không biết đối phương là loại người nào, nhưng thấy Mao ca như thế thì trong lòng cũng biết không phải nhân vật dễ trêu chọc, lập tức vọt đến phía sau Mao ca, cúi đầu không dám nói gì.

https://thuviensach.vn

"Mao ca..." Người hơi có lá gan lớn một chút, nhìn Trầm Hoan, nhìn nhìn lại Mao ca một mình nói chuyện, nhỏ giọng hô một câu.

Nhưng kết quả được đến là trên đầu đã trúng một cái cốc bạo lực, trên mông lại bị đạp một cước: "Ca cái gì ca! Có biết lớn nhỏ không! Nhanh kêu tứ ca!"

Trầm Hoan nhíu nhíu mày: "Không cần."

Mao Tử lại vội vàng ra thủ thế chớ có lên tiếng với nhóm côn đồ, tiếp tục quay đầu dùng vẻ mặt nịnh nọt với Trầm Hoan. Anh nhìn Diệp Hiểu Hạ bị Trầm Hoan ôm vào trong ngực, lại nhìn Trầm Hoan, lập tức cười nói: "Ai nha, thì ra tứ ca mang tứ tẩu đi ra tản bộ sao, đi đến chỗ chúng tôi thì nên ăn chút đồ nướng, tay nghề lão Mao ta tại đây con phố này là tốt nhất."

"Tôi, tôi, tôi không là..." Giọng Mao ca vừa lớn vừa vang, sinh sôi đè ép tiếng phủ nhận của Diệp Hiểu Hạ. Mắt thấy kêu Mao ca không được, Diệp Hiểu Hạ đành phải thở dài một hơi mặc cho ông ta kêu. Cô vụng trộm liếc mắt nhìn Trầm Hoan một cái, anh giống như không để ý cách gọi này, cũng thuyết phục mình đừng quá để ý.

Tứ tẩu. Trong lòng Trầm Hoan lặp lại từ này, anh bất động thanh sắc nhìn nhìn Diệp Hiểu Hạ, lại nhìn nhìn Mao Tử vẻ mặt nịnh nọt, tâm trạng bỗng nhiên cực tốt. Anh quyết định việc hôm nay nhỏ như vậy không nên so đo với Mao Tử.

"Ai nha, tứ tẩu đừng khách khí với tôi chứ, nếu chị khách khí với tôi là đang đánh mặt tôi đó." Mao ca ở chà chà tay trên tạp dề, vừa càng thêm nhiệt tình mời Diệp Hiểu Hạ, vừa nháy mắt với nhóm côn đồ, để bọn họ nhanh chóng đi dọn dẹp quầy hàng. Trong lúc nhất thời hơn mười tên côn đồ kia chạy đi hết."Tứ tẩu thích ăn cái gì? Mấy cô bé bây giờ đều thích ăn gà nướng, tứ tẩu thích ăn không ? Còn có heo tiểu xếp, cắn giòn giòn, rất ngon, nếu không thì ăn dồi đi, tôi rửa rất sạch sẽ, tứ tẩu cứ yên tâm ăn..."

https://thuviensach.vn

Mao Tử vẫn còn nhiệt tình giới thiệu đồ ăn chiêu bài của mình, Diệp Hiểu Hạ lại khó xử không biết trả lời thế nào. Cô ngẩng đầu, nhẹ nhàng kéo kéo tay Trầm Hoan áo.

Trầm Hoan nghe Mao Tử trái một tiếng tứ tẩu, phải một tiếng tứ tẩu, tâm trạng càng tốt đẹp hơn. Nếu không phải Diệp Hiểu Hạ kéo tay áo anh, anh cũng sẽ không ngăn cản Mao Tử tiếp tục nhiệt tình.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Hôn

"Quầy của ông bao nhiêu tiền?" Trầm Hoan vừa nói, vừa lấy bóp trong túi ra, tính chi trả bồi thường.

Mao Tử sửng sốt, sau đó vội vàng lắc đầu, nịnh nọt trên mặt giờ biến thành hoảng sợ, ngay cả gương mặt cũng xanh mét lại, như là nghe được quỷ đòi mạng vậy. Ông vừa lắc đầu vừa xua tay: "Không cần không cần, nếu tứ ca thích đập, tôi lập tức cho người đập hết! Chỉ là một quầy kính, không đáng giá nhắc tới, tứ ca nói cái gì chứ ! Anh đừng làm tôi sợ..."

Diệp Hiểu Hạ khó hiểu nhìn Mao Tử, lại nhìn gương mặt băng sơn vạn năm không thay đổi kia của Trầm Hoan, vô cùng không hiểu cách nói của Mao Tử. Anh ấy đập thì anh thường tiền là chuyện đương nhiên, sao đến đây lại trở nên danh bất chính ngôn bất thuận vậy ?

Trầm Hoan bên này cúi đầu kiếm tiền, Mao Tử bên kia cả giọng nói cũng thay đổi, thậm chí còn mang theo một chút khóc nức nở, Diệp Hiểu Hạ cũng nhìn không được nữa. Cô nhìn Mao Tử nói: " Ông đang sợ cái gì chứ! Đập đồ thì bồi thường, sao lại giống như muốn mạng của ông vậy."

Không khí vốn quỷ dị giữa hai người bởi vì Diệp Hiểu Hạ mở miệng mà bị đánh vỡ. Mao Tử cũng không dám nhìn Trầm Hoan nữa, tha thiết chờ mong nhìn Diệp Hiểu Hạ, biểu cảm cơ hồ muốn khóc ra kia khiến Diệp Hiểu Hạ trong nháy mắt có ảo giác, người đàn ông cường tráng rắn chắc này đúng là hơi đáng thương.

https://thuviensach.vn

"Không phải... Tứ tẩu..." Đầu Mao Tử lắc như trống bỏi, tình huống này ông nên giải thích với Diệp Hiểu Hạ thế nào đây. Dựa theo quy củ trên đường, người của ông đắc tội với Trầm Hoan, nếu Trầm Hoan nhận ông mời khách, nói không chừng chuyện này sẽ qua đi, ít nhất cũng sẽ chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, nhưng nếu dưới tình huống này mà Trầm Hoan còn tính kế lợi hại như thế mà nói, chỉ sợ ngày sau của ông không có mấy ngày tốt đẹp.

Nhưng nhìn Diệp Hiểu Hạ thì chỉ là một dân chúng tóc húi cua, loại chuyện này sao có thể lý giải rõ ràng cho cô hiểu chứ ? Mao Tử lúc này đúng là có miệng mà khó trả lời, đâm lao phải theo lao, chỉ có thể tha thiết chờ mong nhìn hai người, liều mạng từ chối, chỉ hy vọng hai sát tinh này, không không không, là đại lão bản này nhanh đi chút mới phải.

Diệp Hiểu Hạ cầm bóp tiền của Trầm Hoan qua, bắt đầu kiếm tiền, sau đó nói: "Có cái gì không cần, các người đều là làm người buôn bán, vốn không dễ dàng, quầy này tôi biết giá, không vượt qua ba trăm khối. Nhưng vừa rồi người kia làm tay Trầm Hoan bị thương, tuy rằng không thương tổn đến gân cốt, nhưng mua thuốc túi thuốc cũng là cầm, như vậy đi, tính băng bó là một trăm khối, vậy quầy này ba trăm khối, đồ ăn bên trong cũng không thể dùng nữa, tính ông hai trăm khối, khấu khấu giảm giảm, tôi đưa ông bốn trăm khối, ông xem được chưa!"

Cô vừa nói vừa lấy trong ví ra bốn Mao gia gia đưa cho Mao Tử.

Mao Tử đâu dám lấy, chỉ là dùng sức lắc lắc đầu, giờ ông chỉ hận mình chưa từng sinh ra đời thì tốt rồi. Nhưng Diệp Hiểu Hạ đâu biết trong lòng ông đang nghĩ việc này, chỉ là cảm thấy người này đúng là không chịu nói lý, bồi thường mà lại không cần, cũng bướng bỉnh lên, muốn đưa tiền cho ông. Hai người giữ lẫn nhau không ai chịu nhường, cũng có vẻ thú vị.

Mao Tử thật sự muốn khóc, ông vụng trộm giương mắt nhìn Trầm Hoan, lại thấy đôi mắt phượng dài nhỏ của anh hơi hơi buông xuống, ánh mắt ôn

https://thuviensach.vn

hòa dừng trên người Diệp Hiểu Hạ, bên môi cũng có đường cong như có như không, không khỏi ngẩn người. Cái này, cái này, biểu cảm này hẳn là xem như tâm trạng tốt rồi... Dù sao ông chưa từng thấy biểu cảm ôn hòa như thế trên mặt tứ ca, chẳng lẽ nói hôm nay ông không có chuyện ?

Trong lòng nghĩ như vậy, ông lớn mật kêu Trầm Hoan một tiếng, xem như cầu xin tha thứ xem như xin giúp đỡ: "Tứ ca..."

Lúc này ánh mắt Trầm Hoan mới thu về từ trên người Diệp Hiểu Hạ, keo kiệt cho ông một ánh mắt lạnh như băng: "Dựa theo em ấy nói mà làm đi."

Đây có tính là không có việc gì không ? Mao Tử lúc này mới tay chân run rẩy nhận tiền từ trong tay Diệp Hiểu Hạ, kinh hồn táng đảm nhìn hai người. Cũng không kịp nhét tiền vào trong túi tạp dề, ông lập tức lại nói với hai người: "Tứ ca tứ tẩu vào trong ngồi đi, tôi làm mấy món ăn cho hai người."

Diệp Hiểu Hạ vốn định cự tuyệt, nhưng ngẫm lại vừa rồi nhất định Trầm Hoan chưa ăn no, vì thế kéo anh hỏi: "Vừa rồi anh chưa ăn no đi, lại ăn chút được không?"

Trầm Hoan lại chỉ nhìn cô, "Em quyết định là được rồi."

Đây đại khái là quyết định của Trầm Hoan, Diệp Hiểu Hạ cũng không hỏi lại anh, cười tủm tỉm với Mao Tử nói: " Vậy làm phiền ông chủ Mao làm hai món ăn sáng ngon miệng, nấu bát canh đi."

Nếu nói biểu cảm vừa rồi của Trầm Hoan khiến Mao Tử cảm thấy chuyện hôm nay có lẽ có thể kết thúc tốt lắm, như vậy giờ Diệp Hiểu Hạ nói khiến cho Mao Tử cảm giác như được đại xá. Trên mặt của ông cuối cùng lộ ra tươi cười xán lạn, một đường chạy chậm mở đường cho hai người, hận không thể bắt một đám côn đồ dùng kiệu tám người khiêng đón hai người vào ăn cơm.

https://thuviensach.vn

Mao Tử sắp xếp cho hai người phòng tốt nhất trong tiệm, lại chạy trước chạy sau lấy đồ uống, lại thu xếp đồ ăn, không mấy bao nhiêu công phu đã làm ra một bàn đồ ăn lớn.

Diệp Hiểu Hạ nhìn lớn một bàn đồ ăn như vậy, vẻ mặt hắc tuyến, cô nhìn Mao Tử mang theo chút cười gượng: "Lão bản, chúng tôi chỉ là muốn hai monn1 ăn thì tốt rồi, tùy tiện ăn một chút, không dùng được nhiều như vậy."

Hơn nữa, Diệp Hiểu Hạ không nói ra miệng, cô không mang nhiều tiền như vậy, một lát nữa trả tiền làm sao bây giờ?

"Không có việc gì, không có việc gì, tùy tiện ăn, tứ tẩu ngài ăn ngon mới là quan trọng nhất, đồ ăn nhiều đồ ăn ít không có việc gì."

" Tôi không mang nhiều tiền như vậy..." Diệp Hiểu Hạ bị làm cho dở khóc dở cười, đành phải nói tình hình thực tế. ra

"Tứ tẩu! Ngài đang nói cái gì! Có thể mời hai người ăn cơm chính là chuyện tốt, thế nào còn có thể đòi tiền! Tứ tẩu ngài đang đánh mặt tôi!" Mao Tử vừa nghe lập tức lắc đầu xua tay, nói cái gì mà không cần tiền.

Trầm Hoan cũng không nói chuyện, loại chuyện này trong cuộc sống của anh là chuyện vô cùng thông thường, anh chỉ cầm lấy chiếc đũa, nhàn nhạt nói với Diệp Hiểu Hạ: "Vừa rồi em cũng chưa ăn no, ăn nhiều một chút, thời tiết lạnh, buổi tối luôn dễ dàng đói."

"Oh, được." Trầm Hoan có năng lực này, dù trong ồn ào, dung trong cục diện hỗn loạn, câu nói đầu tiên của anh có thể làm cho tình thế bình tĩnh lại. Giống như lúc này, một câu nói của anh lập tức khiến Mao Tử vẻ mặt tươi cười rời khỏi, khiến Diệp Hiểu Hạ quay đầu lại cầm lấy chiếc đũa.

"Ăn ngon không?" Diệp Hiểu Hạ thấy Trầm Hoan cúi đầu gắp thức ăn ăn cơm, cũng không nói nhiều, thì tìm chuyện nói.

https://thuviensach.vn

"Có thể ăn." Trầm Hoan dừng một chút, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Diệp Hiểu Hạ, nhẹ nhàng, không chút hoang mang nói: " Anh thích ăn cá hương cà tím em làm tối hôm nay. Chỉ là Tang Chẩm Lưu quá đáng ghét."

Diệp Hiểu Hạ nở nụ cười, trong lòng cô vậy mà vì một câu nói này vui vẻ lên, quả nhiên gần đây cô trở nên rất kỳ lạ. Cô thỏa mãn cúi đầu tiếp tục ăn cơm, tươi cười ở khóe môi lại thế nào cũng tán không đi.

Trầm Hoan lại buông chiếc đũa xuống, anh nhìn tươi cười trên khóe môi Diệp Hiểu Hạ, trong lòng bỗng nhiên hơi bất an. Giờ mình đến cùng có thể có được tươi cười như vậy thời gian bao lâu? Anh chưa từng sợ cái gì, nhưng giờ này khắc này đã hơi sợ. Ở trên người Diệp Hiểu Hạ có rất nhiều những thứ mà anh khát vọng, bình an, phổ thông, an tâm, đó là một loại cảm giác xa lạ với anh, lại mang theo lực dụ hoặc trí mạng.

Chỉ vài ngày như vậy, anh đã hơi nghiện rồi. Nhưng, nếu anh nghiện, không rời khỏi được thì làm sao bây giờ? Nếu cô rời khỏi thì làm sao bây giờ?

Anh cũng không thích mình bây giờ. Một người nếu sợ thứ gì, thì sẽ không còn không có khuyết điểm nữa, nhưng... Trầm Hoan nhìn Diệp Hiểu Hạ dưới đèn, trong lòng thần kỳ cảm thấy ấm áp mà bình an. Nhưng nếu khuyết điểm là cô, đại khái anh sẽ vui vẻ chịu đựng...

"Vừa rồi... Em có sợ không?" Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Trầm Hoan mở miệng.

Chiếc đũa Diệp Hiểu Hạ dừng lại, nhưng không ngẩng đầu, chỉ bình tĩnh trả lời: "Không có, không phải có anh sao?"

Không phải có anh sao? Không phải có anh sao? Đời này Trầm Hoan nghe qua rất nhiều nói, tán dương, răn dạy, hứa hẹn, thâm tình, nhưng là không có một câu nào làm tim anh đập thình thịch như câu nói này. Anh

https://thuviensach.vn

vậy mà cảm thấy tay mình hơi run run lên, anh hơi khẩn trương, nuốt một ngụm nước miếng, mới lại chậm rãi nói: "Anh là nói, em, sợ anh không?"

Chuyện này đối với anh mà nói là một vấn đề quan trọng, quan trọng nên khiến anh thận trọng hơn tất cả sóng gió anh từng gặp qua, anh cần Diệp Hiểu Hạ đích thân xác nhận, cần cô trả lời.

Nhưng Diệp Hiểu Hạ lại không nói gì, cô buông chiếc đũa xuống, chậm rãi ngẩng đầu, dùng một đôi mắt hắc bạch phân minh kia, nghiêm cẩn, lẳng lặng, nhìn người đàn ông trước mặt mình.

Đúng vậy, cô sợ. Tuy rằng cô không biết đến cùng Trầm Hoan làm cái gì như trước, nhưng theo chuyện vừa rồi cô đã đoán được một chút, có lẽ cô hơi hơi lý giải bất đắc dĩ của viện trưởng Vương năm đó. Nhưng, cô hiểu, thậm chí cô suy nghĩ, nếu mình đứng trên vị trí viện trưởng Vương năm đó, cô sẽ làm ra lựa chọn thế nào? Mà Trầm Hoan lại sẽ làm ra lựa chọn thế nào đây?

Cô không biết, cũng nghĩ không rõ ràng.

Có lẽ cô thật sự bị bệnh. Nếu không có bệnh, vì sao tim cô đập nhanh như vậy, nếu không có bệnh, vì sao cô không quan tâm như vậy, nếu không có bệnh, vì sao cô biết rõ một đường phía trước mờ mịt, cũng muốn phấn đấu quên mình.

Nhất định là cô có bệnh .

Nhưng, cô lại cảm thấy bệnh như vậy thật tốt, bệnh như vậy khiến cô có thể cảm nhận được trái tim có lực nhảy lên, khiến cô có thể cảm nhận được máu sôi trào chuyển động, khiến cô có thể cảm nhận được sinh mệnh tốt đẹp như thế, đơn giản là, đơn giản là có anh tồn tại.

Trầm Hoan chưa từng cảm thấy thời gian dài lâu như giờ này khắc này, anh thậm chí cảm thấy hô hấp cũng đã trở nên xa xỉ. Anh cả mắt cũng

https://thuviensach.vn

không dám chớp một cái, sợ chỉ cần động đậy một chút, Diệp Hiểu Hạ sẽ biến mất trong sinh mệnh của anh.

Bỗng nhiên, anh thấy khóe môi cô cong lên, trên môi sáng loáng kia lộ ra một biểu cảm tên là tươi cười.

Anh thậm chí không kịp nghĩ nhiều, thì phát hiện đôi môi ấm mềm sáng loáng kia đã áp ở trên môi mình. [rin: anh bị cưỡng hôn sao OoO]

Diệp Hiểu Hạ nghĩ, đây có lẽ là chuyện điên nhất cuồng cô làm trong cuộc đời này. Có lẽ qua một hồi ngay cả cô cũng không tin tưởng, giờ này khắc này người chủ động hôn lên Trầm Hoan này là mình, nhưng, không biết vì sao, giờ cô cứ làm như vậy.

Hơn nữa, cô một chút cũng không hối hận.

Trầm Hoan ngây ngẩn cả người, nếu nói giờ khắc này với Diệp Hiểu Hạ là điên cuồng, như vậy đối với Trầm Hoan thì là rung động, rung động đến anh thậm chí không kịp làm gì, trong đầu trống rỗng một mảnh.

Trầm Hoan không có phản ứng, nhận thức như vậy khiến Diệp Hiểu Hạ vừa thẹn vừa quẫn, cô run rẩy rời khỏi anh, cuống quít đứng lên.

Nhưng ngay sau đó, cô lại rơi vào vòng tay thanh lãnh kia, cô thậm chí không kịp phản ứng xảy ra chuyện gì, đôi môi mang theo hương trà nhàn nhạt kia dừng trên môi cô, phảng phất lửa cháy lan ra đồng cỏ, trời đất xoay chuyển...

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Cô Trả Lời: Được

Đây mới là hôn sao?

Khác với nãy mình dán môi trên môi Trầm Hoan.

Cái lưỡi trơn ẩm kia như mang theo xuân dược mềm mại lưu luyến trong miệng cô, đến chỗ nào, cũng làm cả người cô run rẩy. Nhưng, mềm mại như vậy lại như là ma pháp mãnh liệt nhất trên thế giới, hút đi sức lực trong thân thể cô, làm cô chỉ có thể mặc cho mình càng ngày càng mềm mại, càng ngày càng vô lực.

"Trầm Hoan..."

Diệp Hiểu Hạ cảm thấy hai chân của mình đã không phải của mình nữa, cô mềm yếu treo trên người Trầm Hoan, thở dốc. Người đàn ông này, đúng là độc dược làm mình nghiện, cứ việc cảm thấy mình sắp chết, lại tách không ra như trước.

Nhưng, nếu lại không rời khỏi, cô nghĩ, cô sẽ chết .

Vì thế, lý trí còn sót lại của cô ra lệnh cho mình rời khỏi. Giữa hai người mới có một khe hở nhỏ, Diệp Hiểu Hạ hung hăng hút một ngụm không khí, cứu lại sinh mệnh cơ hồ hít thở không thông của mình.

Cô buông mi mắt, đôi môi hồng nhuận phảng phất được trên thế giới chu sa quý báu nhất thấm nhuận qua.

https://thuviensach.vn

Đôi môi sáng loáng như vậy, màu sắc mê người như vậy, cô gái tuyệt vô cận hữu trên đời như vậy, dưới ánh đèn mờ nhạt mờ ám như vậy, tên của anh trượt ra từ giữa môi răng cô, khiến Trầm Hoan luôn luôn cho mình là bình tĩnh lý trí cũng nhịn không được sa vào.

"Cái gì?" Anh cũng không thỏa mãn chỉ như vậy, chỉ là rời khỏi như vậy. Nên để sát vào cô, dán môi cô, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng miêu tả môi cô.

"Trầm Hoan." Diệp Hiểu Hạ thừa dịp trước khi mình lại sa vào phía, đẩy anh ra, cô còn có chuyện muốn nói.

Cô nâng mắt lên, nhìn người đàn ông trước mặt này. Anh vẫn có dánh vẻ gió êm sóng lặng như trước, cổ tỉnh không dao động, nhưng trong mắt đen đặc lóe ra ánh sáng tiết lộ giờ phút này nội tâm anh mênh mông thế nào. Trong nháy mắt, Diệp Hiểu Hạ cảm thấy người đàn ông trước mặt này một chút cũng không chân thật.

Giờ là chân thật sao? Hay chỉ là một cảnh mơ quá mức tốt đẹp của cô?

Nhan sắc của cô có lẽ chẳng phải xinh đẹp nhất, nhưng ở trong mắt Trầm Hoan tất cả đều tốt đẹp như vậy. Anh chưa từng thấy qua đôi mắt nào trong suốt như thu thủy như vậy, trong đôi mắt kia ánh lên bóng dáng của mình; anh chưa từng thấy qua làn da nàm trắng nõn nhẫn nhụi như vậy, trên đó còn lưu lại đỏ ửng anh mang đến; cho tới bây giờ anh chưa từng thấy qua đôi môi nào mềm mại sáng loáng như vậy, môi răng kia nỉ non là tên của mình; cho tới bây giờ anh cũng chưa từng thấy qua cô gái nào làm mình tim đập thình thịch phấn đấu quên mình như thế, mà giờ phút này cô gái này ở trong lòng anh.

Nếu nói còn có cái gì chưa thỏa mãn mà nói, thì là, anh còn không biết mình có thể lưu cô lại cả đời không.

https://thuviensach.vn

"Em không sợ anh." Diệp Hiểu Hạ nhẹ nhàng nói, chậm rãi nói, giọng cô bởi vì nụ hôn bá đạo vừa rồi mà hơi khàn khàn, mềm mại như vậy, dè dặt cẩn trọng như vậy lại có kiên trì không thay đổi, giọng nói như có chứa độc dược trí mạng, khiến chần chờ còn hơi hơi tồn tại của Trầm Hoan bị nhất kích mất mạng.

Cô không sợ anh.

Trầm Hoan nghĩ không rõ, trong thân thể gầy yếu như thế, bé bỏng như thế đến cùng cất giấu bao nhiêu dũng khí và kiên trì, đến cùng cất giấu bao nhiêu xúc động khiến anh phấn đấu quên mình? Chỉ một câu cô không sợ anh như vậy, lập tức khiến anh trầm luân, vui vẻ chịu đựng.

Trầm Hoan, chính là cô ấy, anh nói cho mình như vậy, là cô gái trước mặt này, sẽ không bao giờ có người khác nữa.

Đường cong lãnh ngạnh mà cương trực bên môi anh dần dần nhu hòa xuống. Không chỉ có môi anh, còn có lông mày như kiếm của anh, còn có ánh mắt dài nhỏ sắc bén của anh, tất cả, đều biến thành đường cong đẹp mắt. Anh chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng, như đang vuốt ve đồ sứ quý giá nhất trên thế giới. Ngón tay tinh tế trắng nõn sạch sẽ, như muốn tinh tế miêu tả tranh vẽ tốt nhất theo lối tinh vi vậy, bắt đầu từ trán của cô, đến mặt mày cô, đến mũi cô, hai gò má, cuối cùng dừng trên môi cô.

Anh nói: "Vậy thì cả đời được không?"

Cả đời? Cả đời có bao nhiêu dài chứ? Diệp Hiểu Hạ nheo mắt, cô nghĩ tối hôm nay nhất định là cô điên rồi, bằng không sao có thể lặp đi lặp lại nhiều lần làm ra chuyện chính cô cũng không thể tin được, đánh mất tất cả lý trí.

Cô trả lời: "Được."

https://thuviensach.vn

Độ cong anh bên môi vẫn còn cong lên trên, anh nói "Anh rất keo kiệt, giờ em đồng ý rồi, không thể đổi ý."

Cô nhìn anh, trả lời: "Được."

Môi anh dán tại bên môi cô, anh nói: "Em đồng ý rồi, từ nay về sau là cả đời."

Cô trả lời: "Được." Bỗng nhiên lại giảo hoạt nở nụ cười: "Vậy còn anh?"

Trầm Hoan cũng không trả lời Diệp Hiểu Hạ, bởi vì anh môi đã dừng trên môi cô. Nhưng trong lòng anh, một lần lại một lần lặp lại .

Anh nhất định nhiều hơn em một ngày. Nhất định cùng em cả đời, nhiều hơn một ngày.

"Tứ ca, vừa đưa tới con ba ba, thân thể tứ ca không tốt, tôi riêng đưa đến cho anh..." Cửa phòng bỗng nhiên chạm vào một tiếng mở ra, trong tay Mao Tử bưng canh ba ba như tượng cương cứng ở nơi đó.

Mặt Diệp Hiểu Hạ đằng một chút đỏ lên như lửa thiêu, lập tức đứng lên từ trong lòng Trầm Hoan, nhảy thật xa, lui ở góc bàn, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Trầm Hoan ngẩng đầu lên, nhìn ngốc thành tượng đá giống nhau xử ở nơi đó Mao Tử, ánh mắt rồi đột nhiên trở nên không khác hàn băng ngàn năm là mấy. Khuôn mặt vốn tái nhợt của anh cũng hiện lên đỏ ửng mất tự nhiên, anh chậm rãi đứng lên, kéo Diệp Hiểu Hạ đi ra khỏi phòng.

Mao Tử còn ý nghĩ trống rỗng đứng đó, quả thực không tin một màn mình thấy vừa rồi. Tứ ca, tứ ca cư nhiên hơn một cô gái... Anh, anh, anh không phải cho tới bây giờ cũng không gần nữ sắc sao? Giữ mình trong sạch đến mức mọi người đều hoài nghi anh có khiết phích, hóa ra, hóa ra không là a.

https://thuviensach.vn

Hóa ra cô gái này, đúng là tứ tẩu nha...

Trong đầu Mao Tử còn đang suy nghĩ mấy chuyện loạn thất bát tao không đâu vào đâu này , bỗng nhiên nghe thấy một giọng nữ dễ nghe nhẹ nhàng hỏi: "Trầm Hoan, chúng ta không trả tiền hả?" Ông này mới hồi phục tinh thần lại, chỉ thấy Trầm Hoan đã cùng Diệp Hiểu Hạ đi ra cửa .

Trong lòng ông hô to một tiếng không tốt, đánh cái rùng mình, cơ hồ khóc ra. Trời ạ, hôm nay đến cùng ông là có bao nhiêu không hay ho vậy! Bất chấp khác, Mao Tử lập tức cũng đuổi theo ra đi: "Tứ ca, tứ ca..."

Mặt Trầm Hoan đã bị mây đen che phủ, giọng anh lạnh có thể làm mọi vật trong bán kính ba thước đông lạnh thành khối băng: " Ông ta dám nhận sao?" Lại nghe thấy Mao Tử phía sau hô to gọi nhỏ, Trầm Hoan rất tức giận, lúc này hai người đã ra cửa, anh cúi đầu thì thấy quầy kính vừa rồi, đầu cũng không quay lại nói: "Mang cái này đi đi, thật khó xem."

Dứt lời, cũng không quản Mao Tử và đám côn đồ thế nào không hiểu ra sao, kéo Diệp Hiểu Hạ nghênh ngang đi mất.

"Mao ca... Như thế nào? Sao anh đi đưa canh ba ba, thế nào bọn tứ ca lại đi ra ?" Tên côn đồ thấy vẻ mặt Mao Tử cơ hồ khóc ra, dè dặt cẩn trọng đi lên hỏi.

Mao Tử nhìn nhìn nhóm côn đồ chung quanh tràn đầy lòng hiếu kỳ, cơn tức dâng lên, ba ba ba bạo lực cốc đầu mỗi người một cái, vẻ mặt cầu xin: "Còn không mang cái quầy này đi nữa hả!"

Trầm Hoan cúi đầu, kéo Diệp Hiểu Hạ đi tới tiểu khu của cô. Diệp Hiểu Hạ nhìn thấy trên mặt của anh có đỏ ửng mất tự nhiên thì tò mò, vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ trán của anh: " Hả? Không có phát sốt mà, sao mặt lại đỏ như vậy?"

"Không có gì." Trầm Hoan xoay mặt đi, không ra tiếng .

https://thuviensach.vn

Đây là thế nào? Vừa rồi còn được được ... Diệp Hiểu Hạ bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, cô tiến đến trước mặt Trầm Hoan, đôi mắt hắc bạch phân minh cười đến sáng như sao xa: "Trầm Hoan, anh thẹn thùng hả?"

Bị chọc tới chỗ đau, Trầm Hoan mím môn, tay nắm Diệp Hiểu Hạ cũng xiết chặt, bước chân hơi nhanh hơn.

Chuyển biến tốt, Diệp Hiểu Hạ nhìn biểu cảm buồn bực của Trầm Hoan mà nghẹn cười, ánh mắt cong thành vầng trăng. Tuy rằng chuyện vừa rồi khiến cô cũng vô cùng ngượng quẫn, nhưng, so với việc có thể nhìn thấy biểu cảm này của Trầm Hoan, bỗng nhiên cô cảm thấy xấu hổ vừa rồi cũng đáng.

Mãi cho đến dưới lầu nhà cô, Trầm Hoan mới nói nói: "Em đi lên đi, anh cũng đi về."

" Ừ, anh về nhanh chút đi, thương trên người còn chưa có tốt đâu." Diệp Hiểu Hạ khẽ mỉm cười, tâm trạng của cô tốt lắm, vui mừng nói không nên lời từ trong lòng cô như núi lửa phun ra.

Trầm Hoan gật gật đầu, vốn định chờ Diệp Hiểu Hạ lên lầu mới đi, nhưng là chuyện vừa rồi và khóe môi Diệp Hiểu Hạ đang cười đều làm anh chống đỡ không được. Anh ngừng lại một chút, bỗng nhiên kéo Diệp Hiểu Hạ qua lại hôn trên môi cô, sau đó mới nói: "Trở về cẩn thận một chút, trò chơi gặp."

"Được."

Đợi Diệp Hiểu Hạ đồng ý, Trầm Hoan mới xoay người rời khỏi.

Nhìn Trầm Hoan rời khỏi, Diệp Hiểu Hạ thế này mới xoay người đi lên trên lầu, bỗng nhiên từ cây bên cạnh đột nhiên chui ra một bóng đen, sợ tới mức cô kinh hô một tiếng, theo bản năng muốn đi kêu còn Trầm Hoan chưa đi xa.

https://thuviensach.vn

Bóng đen kia lại vội vội vàng vàng mở miệng: "Hiểu Hạ, đừng kêu, là anh."

Dựa vào ánh sáng từ hàng hiên, Diệp Hiểu Hạ tập trung nhìn, người này cư nhiên là Bạch Thiên Minh.

"Đã trễ thế này sao anh lại ở chỗ này?" Diệp Hiểu Hạ thấy là Bạch Thiên Minh, trái tim cũng thả xuống, cô nhẹ nhàng vỗ vỗ ngực, xem như an ủi một chút tim đập quá nhanh của mình, không tức giận gì.

Bạch Thiên Minh không trả lời vấn đề của Diệp Hiểu Hạ, đôi mắt lẳng lặng nhìn chằm chằm gương mặt Diệp Hiểu Hạ thất thần.

Diệp Hiểu Hạ bị anh ta nhìn đến hơi sợ hãi, không tự chủ được lui ra phía sau một bước: "Anh nhìn chằm chằm tôi làm cái gì?"

Bạch Thiên Minh lúc này mới hồi thần. Trong đầu óc anh ta không lái đi được cảnh người đàn ông cao lớn rắn rỏi vừa rồi hôn môi Diệp Hiểu Hạ, không biết vì sao, trong lòng anh ta nháy mắt vậy mà như bị kim đâm vào rất khó chịu. Anh nhìn khuôn mặt Diệp Hiểu Hạ, nhịn không được suy nghĩ cô và người đàn ông khi nãy đến cùng là quan hệ gì, không khỏi thất thần, nếu không phải Diệp Hiểu Hạ mở miệng nói chuyện, đoán chừng anh còn muốn tiếp tục thất thần.

"Không, không có gì." Bạch Thiên Minh vội vàng thu hồi ánh mắt, cúi đầu. Bởi vì đèn ngoài hiên chiếu sáng, bóng dáng hai người trên mặt đất bị kéo dài, bỗng nhiên anh ta phát hiện bóng dáng của mình vậy mà trùng hợp trên bóng Diệp Hiểu Hạ, một cảm giác khó có thể dùng ngôn ngữ diễn ta cứ xông ra như vậy.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Thôn Đào Nguyên

"Trễ như vậy anh tìm tôi có chuyện gì?" Thực ra Diệp Hiểu Hạ đại khái biết khi Bạch Thiên Minh đối mặt mình luôn xấu hổ bất an, loại cảm giác này thực ra không ngừng bồi hồi trong lòng cô. Dù bọn họ đã từng là thanh mai trúc mã thế nào. Dù bọn họ đã từng vòng giường làm mơ thế nào, qua mấy chuyện này, qua lại đơn thuần tốt đẹp đều đã tan thành mảnh nhỏ, cuối cùng không có biện pháp sửa lại.

"Viện trưởng bảm em chủ nhật qua ăn cơm. Anh vốn định gọi điện thoại cho em, nhưng tiểu Mãn không chịu cho số, tôi đành phải tự mình đi lại nói một tiếng." Hai tay Bạch Thiên Minh yên tĩnh để trong túi áo khoác, giọng nói bằng phẳng.

Diệp Hiểu Hạ nhìn anh ta, đến cùng là khi nào thì anh ta cũng trở nên cao như vậy ? Thực ra, anh ta chẳng phải người xấu, chỉ là, khuyết thiếu một chút đảm đương, khuyết thiếu một chút ý thức trách nhiệm. Nhưng sau chuyện này, có lẽ anh ta sẽ trở nên dần dần thành thục.

Từng con người khi còn sống không có khả năng thuận buồm xuôi gió, cái gọi là thành thục là qua vô số lần sóng gió, miệng vết thương khép lại thành tư thái khéo léo đưa đẩy. Bạch Thiên Minh trước mặt đại khái có lẽ, dần dần biến hóa thành loại tư thái này, có lẽ, có lẽ mình cũng chỉ là một sóng gió trong đó thôi.

Bỗng nhiên Diệp Hiểu Hạ phát hiện, đối mặt Bạch Thiên Minh, cô vậy mà xa lạ đến một câu nói cũng không có. Thời gian thật là đáng sợ, chỉ ba

https://thuviensach.vn

tháng ngắn ngủi, vậy mà sinh sôi gạt bỏ hai mươi mấy năm qua lại từ thời thơ ấu cho tới bây giờ của bọn họ.

"Anh đã đến thật lâu hả?" Cô giật giật khóe miệng mình, muốn nói mấy lời khách sáo, lại cả sức lực ứng phó cũng mất đi như vậy.

"Không có lâu, chỉ một hồi thôi." Bạch Thiên Minh ngẩng đầu nhìn con ngươi thanh lãnh của Diệp Hiểu Hạ, đến cùng là bắt đầu từ khi nào thì? Khoảng cách giữa bọn họ vậy mà đã xa đến mức đứng đối diện mà cũng cảm thấy xa không thể chạm.

Bỗng nhiên Diệp Hiểu Hạ cảm thấy đần độn vô vị, cô gật gật đầu: "Tôi đã biết." Cô dứt lời, xoay người đi lên trên lầu, đi được vài bước cô lại nhịn không được nói: "Anh nhanh chút về đi, quá muộn lại làm cho viện trưởng đợi."

Bạch Thiên Minh há miệng thở dốc, rất nhiều lời ngừng ngay cổ họng anh ta, nhưng cuối cùng, anh ta cũng chỉ có thể yên lặng lên tiếng. Sau đó anh ta nhìn Diệp Hiểu Hạ bước chân nhẹ nhàng đi đến trên lầu.

Nhưng có những lời, anh ta, anh ta vẫn muốn hỏi.

"Hiểu Hạ."

"Cái gì?" Diệp Hiểu Hạ sắp đi đến lầu hai thì nghe thấy giọng Bạch Thiên Minh, không tự chủ được ngừng lại. Tối hôm nay tâm trạng cô rất nhẹ nhàng, sung sướng, nhẹ nhàng và sung sướng như vậy làm cô đối đãi Bạch Thiên Minh vốn lạnh lùng cũng mang theo một chút dịu dàng.

"Vừa rồi..." Bạch Thiên Minh suy nghĩ một hồi, mới chậm rãi hỏi: "Người đàn ông vừa rồi là ai ?"

Diệp Hiểu Hạ sững sờ ở nơi đó, đầu lưỡi không biết vì sao nảy sinh chua sót khó diễn tả bằng lời, cô nhíu nhíu mày, đạm mạc trả lời: "Chuyện này

https://thuviensach.vn

không liên quan tới anh." Sau đó cô không lại chờ Bạch Thiên Minh nói cái gì, bước chân nhanh hơn cấp tốc đi lên lầu .

Bạch Thiên Minh đứng dưới lầu, nghe thấy trong hành lang trống trải có một cánh cửa mở ra, sau đó lại đóng lại mới thở ra một hơi thật dài.

Đương nhiên anh ta biết người đàn ông kia là ai không có quan hệ gì với mình, nhưng, anh ta không quản được miệng mình, không quản được... không quản được tim mình.

Tuy Bạch Thiên Minh xuất hiện hơi hơi phá hủy một chút tâm trạng tốt của Diệp Hiểu Hạ, nhưng tổng thể đi lên nói, cô vẫn hân hoan nhảy nhót. Đứng dưới vòi sen, cô vừa mặc cho nước ấm chảy xuống từ trên đầu, vừa nhìn mình trong gương. Cô rõ ràng nhớ biểu cảm của mình là bình tĩnh, nhưng vì sao nhìn từ trong gương xem, mắt cô sáng như vậy, khóe miệng của cô cong như vậy?

Cái này xem như cái gì? Diệp Hiểu Hạ không dám xem gương nữa, vội vàng dùng nước phả lên gương, nhìn gương mặt trong gương trở nên vặn vẹo, nhưng lại giấu không xong tươi cười, cô nhịn không được mắng mình, Diệp Hiểu Hạ, mày ngây thơ như vậy làm cái gì, không phải là nói chuyện tình yêu thôi sao?

Không phải là nói chuyện tình yêu thôi sao? Diệp Hiểu Hạ dùng sức cắn môi, khóe miệng sâu kín thở dài một hơi, nhưng, nhưng, cho tới bây giờ cô chưa có yêu ai. Chẳng lẽ, chẳng lẽ cái này xem như yêu đương sao?

Tính sao? Không tính sao?

Trong đầu loạn thành một đoàn, ngay cả tắm rửa xong thế nào đi ra thế nào ngồi trên giường thế nào, tất cả cô đều không nhớ rõ .

Nếu không phải di động vang lên, cô không biết mình muốn ngồi ngốc ở chỗ này bao lâu.

https://thuviensach.vn

Trên điện thoại hiện ra một dãy số xa lạ chưa từng gặp qua, Diệp Hiểu Hạ nhìn chằm chằm dãy số kia, quá một hồi lâu mới nhận, "Này?"

"Anh cho anh nhầm rồi." Trong microphone truyền đến là giọng Trầm Hoan.

"Anh, sao anh biết số của em?" Trừ kinh ngạc từ giọng nói lành lạnh của Trầm Hoan mang đến, Diệp Hiểu Hạ vấn đề duy nhất nghĩ đến là cái này. Mà cô cũng vô cùng sát phong cảnh hỏi ra.

“Anh đánh Tang Chẩm Lưu một chút." Giọng Trầm Hoan bình tĩnh tự thuật.

Nhưng nghe vào trong lỗ tai Diệp Hiểu Hạ, hiện ra cô trong óc cũng là một hình ảnh phấn khích lộ liễu, cô hơi hơi giật mình, mà sau đó cúi đầu cười ra tiếng."Bác sĩ Tang hẳn là rất tức giận."

"Anh ta bảo anh chuyển cáo cho em, ngày mai anh ta muốn ăn đầu sư tử, nhưng ngày mai anh muốn ăn sườn xào chua ngọt." Ngữ điệu của Trầm Hoan vẫn nhàn nhạt như vậy, nhưng vô thức lộ ra rối rắm chính anh cũng không phát hiện.

Diệp Hiểu Hạ cười, cô thậm chí có thể tưởng tượng dáng vẻ hùng hùng hổ hổ của Tang Chẩm Lưu lúc này, có thể tưởng tượng ánh mắt vặn vẹo của Trầm Hoan trên gương mặt băng sơn lúc này, cô nói: " Được, ăn sườn xào chua ngọt."

Giống như là đứa bé sau khi khóc nháo chiếm được trân bảo, Trầm Hoan đối với trả lời như vậy của Diệp Hiểu Hạ vui mừng cong khóe miệng. Anh dừng một hồi rồi nói: "Quá muộn, đừng lên trò chơi, ngày mai hãy lên."

" Được."

https://thuviensach.vn

Trầm Hoan ít khi nói nhiều như vậy, "Ngày mai lên trò chơi, nếu có thể liên hệ, em nói vị trí nói với anh, anh tới tìm em."

" Được."

"Ngày mai, trước khi đến phòng khám thì gọi điện thoại cho anh, anh đi ra đón em."

“Được."

"Ngày mai, em ăn cơm rồi qua, đừng để đói bụng."

"Được." Khóe môi Diệp Hiểu Hạ tươi cười, nghe Trầm Hoan nói chuyện, từ nhỏ đến lớn, chuyện gì cũng tự mình sắp xếp, chuyện gì cũng tự dặn mình, bỗng nhiên cô thấy có một người toàn diện mỹ đi sắp xếp cuộc sống của mình như thế, làm cô cảm thấy rất an tâm.

Bỗng nhiên Trầm Hoan lại im lặng, quá một hồi lâu bỗng nhiên anh nói: "Hiểu Hạ, anh nhớ em."

Một câu mềm mại như vậy, lời nói tình thâm như vậy, có thể nói ra từ miệng Trầm Hoan, dù nghĩ thế nào cũng là một kỳ tích quá khó có. Diệp Hiểu Hạ cầm điện thoại, sửng sốt thật lâu, cô mới cúi đầu trả lời: " Ừm."

Dù ngày mai lại thế nào, dù tương lai phải đối mặt cái gì, ít nhất tối nay cô thật thỏa mãn, cô thật vui vẻ, cô không hối hận.

Mãi cho đến khi Diệp Hiểu Hạ nằm ở trên giường, trong đầu cô vẫn tràn đầy giọng nói trầm thấp, thanh lãnh, lại đè nén cực nóng của Trầm Hoan.

Ngày thứ hai Tang Chẩm Lưu quả nhiên tức giận bất bình với sườn xào chua ngọt hôm nay, anh ta vừa gắp một khối sườn nhét vào miệng, vừa hung tợn trừng mắt Trầm Hoan: "Tôi vô cùng muốn cho anh xuất viện, không quản chết sống của anh, nhưng là tôi lại luyến tiếc thức ăn như vậy."

https://thuviensach.vn

"Cuộc sống không thể song toàn." Trầm Hoan đạm mạc liếc mắt nhìn anh một cái, không chút khách khí chỉ ra: "Huống chi, anh căn bản là không nên ở nơi này vào lúc này."

Tang Chẩm Lưu cười nhạt, quay đầu cười tủm tỉm nhìn Diệp Hiểu Hạ."Hiểu Hạ, cô sống một mình hẳn là thật vất vả, không bằng tôi tìm người chăm sóc cô thế nào?"

Trầm Hoan không đợi Diệp Hiểu Hạ trả lời đã mở miệng: " Chuyện này cũng không có quan hệ với anh."

Tang Chẩm Lưu lại làm như không có nghe thấy Trầm Hoan nói, tiếp tục cười tủm tỉm nói với Diệp Hiểu Hạ: "Cô xem con người của tôi thế nào? Mang đi ra ngoài coi như là đàn ông lên được mặt bàn, còn có kỹ thuật trên người, ăn mặc không lo, tuyệt đối đáng tin, quan trọng nhất, tôi đối với cô trung tâm như một nhé, lo lắng một chút, viết tên của cô trên hộ khẩu của tôi như thế nào..." Anh ta còn chưa nói xong, thì thấy Trầm Hoan xuống giường, trực tiếp nắm cổ áo anh ta lên quăng ra khỏi phòng bệnh.

Tang Chẩm Lưu vừa dùng quyền cước phản kháng Trầm Hoan vừa chưa từ bỏ ý định ồn ào với Diệp Hiểu Hạ trong phòng: "Hiểu Hạ! Cô suy nghĩ một chút đi, tôi sẽ đưa tất cả sổ tiết kiệm của tôi cho cô nha!"

Giọng nói của anh ta cuối cùng bị nhốt ngoài cửa.

"Thực ra Bác sĩ Tang rất đáng yêu, nếu không phải từng giải phẫu với anh ta một lần, không thể tưởng được bình thường anh ta khác biệt lúc công tác lớn như vậy." Diệp Hiểu Hạ múc một chén canh cho Trầm Hoan, mỉm cười nói.

"Anh ta thật dài dòng, yêu chõ mõm, đa tình, không có ý thức trách nhiệm, quan trọng nhất, anh ta không có tư cách làm nghề y." Trầm Hoan cúi đầu ngồi ở chỗ kia ăn canh, nghe Diệp Hiểu Hạ đánh giá, lẳng lặng nói ra khuyết điểm của Tang Chẩm Lưu, không mang theo chút cảm xúc nào.

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ lại nghe vui, cô còn nói: "Anh ta nói anh ta đưa tất cả sổ tiết kiệm cho em, cười chết người ."

Trầm Hoan uống một ngụm canh cuối cùng, ngẩng đầu nhìn Diệp Hiểu Hạ dọn bộ đồ ăn: "Phải đi về ?"

" Ừ." Diệp Hiểu Hạ bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện: "Ngày mai em không tới, viện trưởng bảo em về một chuyến."

"Buổi tối anh đi đón em."

"Thương trên người anh..."

"Không có việc gì, là Tang Chẩm Lưu nói quá."

Ánh mặt trời chiếu vào từ cửa sổ, chiếu vào trên người hai người, giống như bôi lên một tầng đỏ vàng vậy. Diệp Hiểu Hạ nhìn Trầm Hoan, chớp chớp mắt, sau đó lại chớp chớp mắt, rồi cô cầm cặp lồng cơm, đi đến cửa: "Đến lúc đó, em điện thoại cho anh."

Về tới nhà, lên trò chơi vừa thấy, quả nhiên, "Thi thể" Diệp Hiểu Hạ thảm đạm bày biện trên một bờ sông, cô lựa chọn điểm phục sinh gần đây.

Sau khi phục sinh, chuyện thứ nhất Diệp Hiểu Hạ làm là mở bản đồ ra, phát hiện đây là một bản đồ chưa thăm dò. Chỉ có vị trí của cô trên bản đồ, chỗ khác đều là một mảnh u ám. Mà chỗ cô đứng là một cái thôn, tên là thôn Đào Nguyên. Cô lại thử mật ngữ một chút, nơi này vậy mà có thể đối thoại với bên ngoài.

Cô còn chưa kịp tìm được Tố, Tố đã phát tin tức qua: "Giờ em ở chỗ nào?"

"Ở một nơi tên là thôn Đào Nguyên." Diệp Hiểu Hạ tự thuật kỹ càng hoàn cảnh quanh mình và lộ tuyến đi đến nơi này. Tố lại nhíu mày, nơi này

https://thuviensach.vn

chưa từng nghe qua, đến cùng là chỗ nào?

"Em đi dạo trong thôn trước, tìm tìm tin tức khác, anh đi Yến tử lâu hỏi một chút."

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 135: Oan Gia Ngõ Hẹp

Nhìn mặt ngoài, chỗ tên là thôn Đào Nguyên này cũng không khác gì những nơi khác. Diệp Hiểu Hạ mới sống lại từ điểm phục sinh bắt đầu đi vào trong thôn, vừa đi vừa tán gẫu với từng NPC gặp được.

Quả nhiên là không khác nhau quá lớn, có kho hàng, có thợ rèn, có tạp hoá. Chẳng qua, trong cái thôn yên tĩnh này chỉ có một người là Diệp Hiểu Hạ thôi.

Ở phía đông thôn có một căn nhà nhìn như thấp bé mà có cửa gỗ thật tinh mỹ.

Diệp Hiểu Hạ tại đứng trước căn nhà này, cô lên lên xuống xuống đánh giá nó. Thấp bé nhưng diện tích không nhỏ, thô ráp lại có cửa lớn tinh mỹ, hơn nữa không có cửa sổ, nhìn thế nào cũng cảm thấy kỳ lạ. Mà tại trên cửa kia lại treo tại một cái chuông đồng, tạo hình cổ xưa, xem ra hình như là dùng làm chuông cửa.

Dù sao cũng không tìm được thứ gì có giá trị, Tố cũng không có liên hệ cô, vì thế cô không khỏi muốn đi vào trong căn nhà này xem có cái gì kỳ lạ không. Vì thế, cô dùng tay kéo dây thừng buông xuống dưới cái kia chuông kia, nhẹ nhàng lung lay, nghe thấy tiếng chuông thanh thúy mà du dương truyền ra từ trong chuông đồng.

Tiếng chương như mang theo cánh vậy, bay về khắp thôn, bỗng chốc xé vỡ thôn trang nhỏ yên tĩnh an bình này.

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ chưa kịp hồi hồn trong kinh ngạc vì tiếng chuông này thanh thúy chói tai mà ngốc ra,thì cảm thấy bên người có một trận gió, cô rời khỏi chỗ cái chuông, theo bản năng lui về sau một bước, ngẩng đầu nhìn, thì phát hiện cửa gỗ tinh mỹ vừa rồi còn gắt gao khép lại bị người mở ra .

Mở cửa là một NPC dung mạo bình thường, Diệp Hiểu Hạ nhìn mặt anh ta, thật là bình thường, bình thường đến nếu chỉ gặp một lần như vậy, lại nhìn thấy người này lần nữa chắc chắn cô sẽ không nhớ được.

"Cô là người bên ngoài." Diệp Hiểu Hạ còn chưa kịp nói chuyện, thì nghe thấy người đàn ông bình thường đến bất thường này mở miệng.

Giọng nói của anh ta cũng bình thường như dung mạo, nghe qua như nước trắng không có bất kì tư vị gì. Nhưng, anh ta nói là câu khẳng định, không có chút nghi hoặc, thoạt nhìn, anh ta là rất khẳng định lai lịch của Diệp Hiểu Hạ.

Diệp Hiểu Hạ gật gật đầu: "Chào anh, tôi đúng là người bên ngoài đến. Vừa rồi tôi đi một vòng bên ngoài..."

"Nếu cô muốn hỏi đường, như vậy mời đi tìm người khác đi, nơi này không có nghĩa vụ này." Người đàn ông bình thường này không đợi Diệp Hiểu Hạ nói hết, đã lẳng lặng đánh gãy lời của cô, sau đó anh ta xoay người, đi vào trong phòng: "Nếu cô muốn thử thời vận, có thể đi vào nhìn xem."

Căn nhà kia mở ra một cửa gỗ tinh mỹ nho nhỏ, Diệp Hiểu Hạ thậm chí không có bất kì do dự gì đã vươn tay, đẩy cửa ra đi vào.

Sau khi đi vào cửa gỗ, căn nhà này bỗng chốc bị bóng tối bao trùm, Diệp Hiểu Hạ cũng không khẩn trương, trực tiếp đốt lên một hỏa cầu, tinh tế quan sát, mới phát hiện đây là một con đường đi thông xuống dưới, cũng không nghĩ nhiều, đi theo thang lầu đã phát ra tiếng xèo xèo cạc cạc kia,

https://thuviensach.vn

cũng không biết đi bao lâu, cuối cùng chân cô chạm đất, không khí đập vào mặt nói cho cô đây là một nơi rất trống trải, cô giơ hỏa cầu trong tay lên, muốn nhìn rõ ràng nơi này là chỗ nào. Nhưng mới vừa giơ lên tay, cả căn nhà đã sáng một mảnh. Ánh sáng thình lình hiện ta như vậy làm Diệp Hiểu Hạ hơi hơi sửng sốt, sau đó cô dập tắt hỏa cầu trong tay, thuận tiện gọi tiểu Ngũ ra.

Tiểu Ngũ ôm song chưởng đứng phía sau Diệp Hiểu Hạ, anh khịt khịt mũi, ánh mắt híp lại: "Chỗ này có một loại hương vị thuộc về đêm tối tận tình."

"Có ý gì?" Diệp Hiểu Hạ quay đầu nhìn anh, trong ánh mắt có mạc danh kỳ diệu, lời anh nói đúng làm cho người ta miên man bất định mà.

"Hoan nghênh cô tới sòng bạc đưới đất của Cửu công tử." Người nói chuyện vẫn là người đàn ông dung mạo bình thường vừa rồi, giờ anh ta đứng cách Diệp Hiểu Hạ ba bốn bước, lẳng lặng mỉm cười nhìn Diệp Hiểu Hạ và tiểu Ngũ.

"Dưới đất, sòng bạc?" Diệp Hiểu Hạ lập lại lời nói của người kia.

" Tôi xin tự giới thiệu, ta tên là Tam Thập Nhị Diệp, là quản gia nơi này."

" Chào anh." Diệp Hiểu Hạ gật gật đầu, bỗng nhiên cô hiểu ý tứ trong lời nói của tiểu Ngũ, sòng bạc dưới đất, đây chẳng phải là thuộc về tận tình làm càn trong đêm đen tối sao? Cô híp mắt đánh giá những chiếu bạc trong đại sảnh, tuy giờ trống không, ai biết sau khi trời tối, nơi này sẽ là náo nhiệt và kích tình bắn ra bốn phía thế nào chứ. "Anh dẫn tôi đến chỗ này, sẽ không chỉ là thầm nghĩ khoe ra nơi này với tôi chứ."

Tam Thập Nhị thần bí mỉm cười: "Tự nhiên không phải." Anh ta nói xong xoay đi đến chỗ sâu chiếu bạc: "Chủ nhân nhà tôi Cửu công tử là

https://thuviensach.vn

người rất thích đổ, càng thích đổ với người không biết sâu cạn, không biết hai người có hứng thú không."

"Nếu tôi cự tuyệt thì sao?"

"Vậy cô xoay người rời khỏi là được rồi, cho tới bây giờ Cửu công tử luôn là quân tử, tự nhiên sẽ không bắt buộc khách làm việc không thích." Tam Thập Lục Diệp nói đến chỗ này bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Diệp Hiểu Hạ lộ ra tươi cười quỷ dị: " Nhưng, người cự tuyệt Cửu công tử, sẽ vĩnh viễn ở lại trong thôn Đào Nguyên, không ra được."

"Nói như vậy, tôi phải đồng ý rồi.” Diệp Hiểu Hạ nhìn Tam Thập Lục Diệp nhíu nhíu mày.

Quả thật là không có đường sống cứu vãn nào, mỗi khi gặp loại chuyện này thì sẽ luôn không có đường sống cứu vãn. Nhưng mỗi khi người chơi gặp phải chuyện này cũng ít cũng có người chơi hi vọng có đường sống cứu vãn, tình huống này ở trong trò chơi ở vốn là chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, cuộc sống không phải là trong mạo hiểm khác nhau không ngừng đi tới sao? Một khi có chuyện như vậy, lại có ai muốn cơ hội không công trốn mất từ trong tay mình?

Diệp Hiểu Hạ cũng là người chơi, tự nhiên cô cũng cho là như vậy. Tuy cảm giác mỗi lần bị NPC thiết kế không tốt gì cả, nhưng là cô vẫn là nói, so với khó chịu lúc bị NPC thiết kế, vui sướng lúc lấy được phần thưởng thường thường sẽ vượt qua loại khó chịu này.

Đây cũng là, lí do lớn nhất vì sao Diệp Hiểu Hạ sẽ thống khoái như thế đi theo Tam Thập Lục Diệp vào trong mật thất giấu kín kia.

Tiểu Ngũ thật yên tĩnh, luôn luôn đi theo phía sau Diệp Hiểu Hạ, giống như tên của anh vậy, ảnh vệ, vệ sĩ như chiếc bóng.

https://thuviensach.vn

Nhưng sau khi anh đi vào mật thất, ngẩng đầu nhìn nhân vật trên bức tranh vẽ theo lối tinh vi treo trên tường mật thất kia, bỗng nhiên anh nhếch lên khóe miệng cười cười, cúi đầu âm thầm thì thầm một tiếng: "Thật đúng, thú vị thật."

"Cái gì?" Diệp Hiểu Hạ quay đầu lại hỏi tiểu Ngũ, lại được đến là một cái tươi cười bí hiểm của tiểu Ngũ. Cô cũng biết tiểu Ngũ lộ ra tươi cười như vậy là không thể có thể nói đáp án cho cô. Thì không hỏi nhiều. Chỉ đi theo Tam Thập Lục Diệp tới một bạc tiền trải khăn trải bàn đỏ tươi ngồi xuống.

Cửu công tử cũng không co1 mặt, Diệp Hiểu Hạ quy phạm không có nhiều lời, chỉ yên tĩnh ngồi ở chỗ kia, mặc cho thời gian từng phút từng giây chảy qua bên người cô. Nhưng Tam Thập Lục diệp không nói gì, tiểu Ngũ cũng không nói gì, là nhiệm vụ gây ra sao? Điều này làm cho Diệp Hiểu Hạ hơi kỳ lạ, vừa mới ngẩng đầu cũng muốn hỏi cho rõ, bỗng nhiên nghe được một giọng nói lãnh ngạnh truyền ra từ sau bình phong: "Hôm nay thật đúng là thú vị, cư nhiên lại có khách đến."

Dứt lời, sau bình phong kia một người đi ra. Không phải, hắn là nói anh ta ngồi trên một xe lăn gỗ ra, trên mặt anh ta mang một cái mặt nạ màu bạc, nhìn không tới dung mạo, trên người khoác áo choàng thật dày, vừa nói chuyện vừa ho khan, xem ra là sinh bệnh.

Chỉ thấy anh ta giương mắt nhìn nhìn Tam Thập Lục Diệp, nhẹ nhàng phất phất tay.

Tam Thập Lục Diệp hành lễ với anh rất nhanh, sau đó đi ra ngoài.

Thẳng đến khi bóng Tam Thập Lục Diệp hoàn toàn biến mất trong mật thất, Cửu công tử mới chậm rãi xoay xoay xe lăn đi đến bên cạnh bàn, anh ta bất động thanh sắc liếc mắt nhìn Diệp Hiểu Hạ một cái, sau đó chậm rãi

https://thuviensach.vn

nói: "Chỗ này của tôi đã thật lâu không náo nhiệt như vậy, hôm nay tôi rất vui vẻ, đã đến một vị khách, sau đó lại tới thêm một vị khách."

Diệp Hiểu Hạ nhìn chiếc mặt nạ màu bạc, thở dài một hơi: "Khi nào thì chúng ta bắt đầu đổ?"

"Tự nhiên là đợi khách đến đông đủ, sau đó cùng nhau chơi, con người của tôi thích nhiều người một chút." Cửu công tử hắc hắc nở nụ cười, tiếng cười phát ra sau mặt nạ màu làm cho người ta cảm giác bủn rủn tay chân, khiến Diệp Hiểu Hạ không tự giác rụt lui cổ.

Sau đó cô không lại nói chuyện, thực ra cô cũng vô cùng tò mò, trừ mình, ai còn không hay ho như vậy đến cái thôn này?

Trên thực tế, cô cũng không đợi bao lâu, thì thấy Tam Thập Lục Diệp quay lại . Mà người đi phía sau anh ta làm Diệp Hiểu Hạ nhịn không được sửng sốt, có phải cô nên nói oan gia ngõ hẹp không? Hơn nữa, cái ngõ này cũng quá hẹp .

Hai người đi theo Tam Thập Lục Diệp đến nơi này, hai người này hoàn toàn không quá thân cận với Diệp Hiểu Hạ.

Bọn họ một là Trúc Nhận Thiên Trần, một là Tử Tước Ái Nhân.

Mà hai người đi theo sau Tam Thập Lục Diệp khi thấy Diệp Hiểu Hạ cũng nhịn không được ngây ngẩn cả người, sau đó, nghe thấy Tử Tước Ái Nhân hắc hắc nở nụ cười: "Diệp Hiểu Hạ à Diệp Hiểu Hạ, chúng ta đến cùng có bao lâu không gặp? Giờ cô là đại hồng nhân nổi bật trong trò chơi, có phải cô không nghĩ sẽ một lần nữa nhìn thấy tôi không?"

Diệp Hiểu Hạ mị mị ánh mắt, "Chúng ta cũng không phải là thật sự thật lâu không có thấy, từ khi cô kêu gào muốn giết tôi trên thế giới, chúng ta không còn có gặp."

https://thuviensach.vn

Khi hai cô gái ngoài cười trong không cười hàn huyên, Trúc Nhận Thiên Trần không nói một lời ngồi xuống, không nhìn Diệp Hiểu Hạ cũng không nhìn Tử Tước Ái Nhân, giống như hai người này dối trá cùng hắn một chút quan hệ cũng không có vậy.

"Không phải sao, tốt xấu tôi chỉ nói nói trên miệng thôi, không có làm thực, cũng không so được với kẻ miệng ấm lòng lạnh như cô." Tử Tước Ái Nhân vừa châm chọc khiêu khích vừa nhàn nhạt liếc mắt nhìn Trúc Nhận Thiên Trần đã ngồi xuống: "Vô thanh vô tức làm ra việc mua mạng ba tháng, cô nói, chúng tôi có phải không phải nên vỗ tay trầm trồ khen ngợi cô không ?"

Diệp Hiểu Hạ híp mắt nhìn chằm chằm Tử Tước Ái Nhân một hồi lâu mới cười lạnh: " Tôi nghĩ cô nên vỗ tay trầm trồ khen ngợi, thuận tiện cũng mua mạng đuổi giết tôi ba tháng, giải giải mối hận trong lòng cô, nhưng cô cũng phải quyết đoán này mới được."

Lời này khiến sắc mặt Tử Tước Ái Nhân trắng bệch, vừa định cãi lại, đã bị Trúc Nhận Thiên Trần đánh gãy .

"Hai người là đến cãi nhau hả?" Trúc Nhận Thiên Trần luôn luôn im lặng cuối cùng ngẩng đầu, ánh mắt lạnh như băng nhìn hai người.

Tử Tước Ái Nhân hừ lạnh một tiếng, ngồi xuống, trong lúc nhất thời bốn người ngồi trước bàn đều im lặng không nói, không khí thật là quỷ dị.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Hỗn Chiến (Thượng)

Ánh mắt Cửu công tử dấu sau mặt nạ, như là độc xà chuyển dời từ mặt người này đến mặt người khác, lại chuyển dời đến mặt người kế tiếp. Sau khi tới tới lui lui vài lần bỗng nhiên phát ra tiếng cười làm cho người ta hoảng hốt, nhưng từ trong tiếng cười của anh ta không khó nghe ra đến, anh ta đang vui vẻ.

Nhưng là sự vui vẻ như vậy lại làm ba kẻ oan gia đang ngồi chẳng đặc biệt vui thích, lần này ba người vô cùng ăn ý ngẩng đầu liếc mắt nhìn Cửu công tử một cái, biểu cảm trên mặt hoặc chán ghét, hoặc không kiên nhẫn, hoặc kỳ lạ.

"Thật là quá tốt, đúng là quá tốt." Cửu công tử ngồi ở chỗ kia vỗ vỗ tay: "Tôi thật không ngờ cư nhiên có thể ở trong sòng bạc này giúp các vị tụ lại tiền duyên, đây cũng được cho là một việc công đức của tôi, các vị, các vị thấy đúng không?"

Lời này của anh không có ai hưởng ứng, ba người nếu không phải chuyển ánh mắt qua một bên, nếu không phải cúi đầu, nếu không thì rõ ràng nhắm mắt lại, cự tuyệt trả lời cái đáp án thật sự là không có chút ý nghĩa nào này.

Nhưng hình như Cửu công tử căn bản là không thèm để ý câu trả lời, anh ta vỗ vỗ tay, gọi Tam Thập Nhị Diệp đến. Tam Thập Nhị Diệp lập tức bước đến bên người anh ta, xoay người hành lễ: "Công tử, hôm nay là muốn chơi cái gì?"

https://thuviensach.vn

"Người thú vị như vậy, đương nhiên là chơi bài cửu."

Tam Thập Nhị Diệp lui xuống đi cầm bài, ba người trên bàn đều sững sờ ở đó.

Tử Tước Ái Nhân vỗ cái bàn một chút: "Bài cửu? Anh làm khó tôi sao, chọn một cái không phổ biến như vậy, có thể đổi thành chơi mạt chược không !"

Trúc Nhận Thiên Trần cũng khó mở miệng: " Thứ này tôi cũng không quen thuộc, vẫn là đổi thành mạt chược đại chúng đi, như vậy mọi người đều tương đối quen thuộc."

Diệp Hiểu Hạ lại càng không muốn nói, cô ngay cả mạt chược cũng không quá biết đánh, lại càng không nhắc tới bài cửu cái gì đó. Nếu cô không có nhớ lầm mà nói, cô chỉ thấy qua nó trong phim trên TV thôi, chưa từng thấy không bài cửu ngoài đời là cái gì đó.

So ra, tuy rằng mạt chược và bài cửu cô cũng không giỏi thế nào, nhưng là, trong hai cái này, cô vẫn vô cùng ủng hộ cách nói của Trúc Nhận Thiên Trần và Tử Tước Ái Nhân, ít nhất mạt chược, cô cũng biết quy tắc.

Cửu công tử nhìn Diệp Hiểu Hạ, thấy tuy rằng cô không nói gì, nhưng cũng là vẻ mặt đồng ý, khinh thường hừ một tiếng."Ba người các ngươi không phải đối đầu sao? Sao giờ lại thống nhất như vậy? Chẳng lẽ muốn ba nhà liên thủ đánh tôi một nhà? Bài cửu không biết? Tôi muốn là không biết, đánh cùng các ngươi sẽ không chịu thiệt !"

Ba người thấy nói không thông với Cửu công tử, đành phải không nói chuyện nữa. Cũng may trò chơi tương đối có nhân tính, trước khi bắt đầu cung cấp một phần trò chơi quy tắc bài cửu cho ba người học tập. Ba người đều tự nghiên cứu một hồi rồi chuẩn bị lên sân khấu, nhưng trước lúc bắt đầu, Diệp Hiểu Hạ vẫn phát một mật ngữ cho hai người.

https://thuviensach.vn

"Bài cửu ba người chúng ta cũng không quen thuộc, ba người chúng ta tốt nhất tạm thời buông ân oán liên thủ trước, đánh thắng Cửu công tử này tương đối tốt."

"Vì sao chúng tôi phải nghe cô? Tôi cứ không liên thủ với cô!" Đề nghị của Diệp Hiểu Hạ Tử Tước Ái Nhân là người thứ nhất nhảy ra phản đối, cô ta chính là không quen nhìn Diệp Hiểu Hạ.

"Không thì không, dù sao người thua phải ở lại chỗ chim không đẻ trứng này. Tạm thời không nói chỗ này có thứ tốt gì không, tính cô ở trong này làm một thân cực phẩm ra không được, cũng cùng không khác gì rời trò chơi." Diệp Hiểu Hạ khinh thường hừ lạnh một tiếng: " Tôi chỉ muốn chúng ta tạm thời vì không bị nhốt ở chỗ này mà liên thủ, về phần sau khi đi ra ngoài..." Cô nói ra nơi này lại dừng một chút: "Nên thế nào vẫn là thế ấy thôi."

Trúc Nhận Thiên Trần quay đầu nhìn nhìn Diệp Hiểu Hạ, lại cúi đầu trầm tư một hồi, trước khi Tử Tước Ái Nhân kêu gào đã mở miệng: " Được."

"Cô ta đuổi giết anh ba tháng đó, anh không cáu kỉnh như vậy?" Tử Tước Ái Nhân thấy Trúc Nhận Thiên Trần cư nhiên đồng ý, giọng nói càng cao lên.

"Không phải cô đã đứng ở nơi này một tuần ? Nếu còn muốn lại ngốc một năm, tùy cô thôi." Trúc Nhận Thiên Trần không có tính tình tốt với Tử Tước Ái Nhân nổi, từ trước tới nay anh không thích giao tiếp với loại người lòng dạ hẹp hòi lại tính toán chi li còn không nhìn xa này, nếu người này là phụ nữ, anh càng thấy phiền .

Quả nhiên, Tử Tước Ái Nhân yên tĩnh lại, không có một hồi đã oán hận đồng ý đề nghị ba người liên thủ đánh Cửu công tử.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng Cửu công tử là NPC, nhưng là hiển nhiên tuyệt đối là một NPC trí năng, hình như anh phân tích ý tưởng ba người rồi làm ra đối sách. Từ ván bắt đầu đến giờ anh ta luôn luôn vững vàng ngồi ở vị trí điểm cao nhất. Nhưng tục ngữ nói ba ông thợ giày cũng hơn Gia Cát Lượng, tuy rằng ba người không chơi bài cửu, nhưng sau khi lén thương lượng cũng khiến điểm của ba người luôn luôn gắt gao muốn ở sau Cửu công tử, kém không nhiều.

"Đây là ván cuối cùng, nếu các ngươi thắng, tôi sẽ mở cửa đưa các người ra khỏi thôn Đào Nguyên, thấy thế nào?" Trước khi ván cuối cùng bắt đầu, bỗng nhiên Cửu công tử cười nói.

Diệp Hiểu Hạ nghe thấy lời này, lại không biết vì sao trong lòng căng thẳng: "Nếu là chúng tôi thua thì sao?"

Cửu công tử cười đến càng vui vẻ , "Vậy thì chờ các người thua rồi nói sau."

Đời thực đương nhiên không có khả năng như phim ảnh TV, đánh một ván bài có thể đánh ra nửa giờ một giờ. Trên thực tế, ván bài này kết thúc rất nhanh, thời gian không vượt qua ba phút.

Thả bài, liếc mắt một cái, Diệp Hiểu Hạ bài trong tay lại là lớn nhất, song thiên. Mà bài trong tay Trúc Nhận Thiên Trần và Tử Tước Ái Nhân là song . Một ván này vận may Cửu công tử không tốt, bài buông xuống là tạp thất.

Ba người liếc mắt nhìn nhau một cái, cũng không dám vì một ván bài này tốt mà nhảy nhót, dù sao lúc trước thua nhiều lắm, ai biết bài này tính toán sẽ tới trình độ nào.

Công tác thống kê điểm ra rất nhanh, bởi vì từ đầu tới đuôi điểm của Diệp Hiểu Hạ luôn luôn thấp nhất, dù tính ván bài này lớn nhất, vẫn không có thoát khỏi vận rủi, nhưng vận khí Trúc Nhận Thiên Trần và Tử Tước Ái

https://thuviensach.vn

Nhân là tốt hơn một chút, đều lấy điểm cực nhỏ áp ở trên Cửu công tử, hai cái người liếc mắt nhìn nhau một cái, tuy rằng biểu cảm không có biến hóa gì, nhưng trong ánh mắt lại hơn một phần vui mừng.

Cửu công tử cũng giữ lời, để Tam Thập Nhị Diệp đưa hai người ra ngoài.

Tử Tước Ái Nhân đứng lên, dùng tư thái người thắng đắc ý dào dạt nhìn Diệp Hiểu Hạ cười lạnh: "Diệp Hiểu Hạ à Diệp Hiểu Hạ thật đúng là thật không ngờ, vận khí tốt của cũng có ngày dùng xong đó? Cô đứng ở cái trong thôn Đào Nguyên này hưởng thụ đi."

Trúc Nhận Thiên Trần cũng đứng lên, anh ta chậm rãi liếc mắt nhìn Diệp Hiểu Hạ một cái, cũng không nói chuyện, chỉ đi theo Tam Thập Nhị Diệp đi ra bên ngoài. Nhưng đi được vài bước, anh ta lại dừng chân, lạnh nhạt nói: "Nhanh đi ra, tôi còn muốn mua mạng ba tháng đuổi giết cô đó."

Diệp Hiểu Hạ híp mắt, lạnh nhạt nhìn hai người: " Vậy hai vị cứ từ biệt như vậy, không tiễn."

Ba người rời khỏi mật thất này, thẳng đến giờ phút này Diệp Hiểu Hạ mới chậm rãi thở ra một hơi, ngẩng đầu nhìn Cửu công tử nói: “Anh cố ý thả bọn họ đi ."

"Thông minh." Cửu công tử gật đầu.

"Lý do?"

Cửu công tử không lập tức nói chuyện, nhưng Diệp Hiểu Hạ lại cảm thấy mình bị người ta mạnh mẽ lôi kéo, người bay ra sau, cô nhất thời không phản ứng kịp, trùng trùng đụng vào vách tường, giá trị sinh mệnh nhất thời giảm một phần tư.

https://thuviensach.vn

"Tiểu Ngũ, anh làm cái gì vậy !" Diệp Hiểu Hạ hung hăng ho khan, đứng lên từ trên đất, vừa rồi phía sau cô chỉ có tiểu Ngũ, vậy người kéo cô ngã trên vách tường chỉ có khả năng là tiểu Ngũ. Nhưng, này tiểu Ngũ đến cùng trúng gió gì, cư nhiên kéo cô quăng lên vách tường, không muốn ăn cơm có phải không!

Cô mới vừa ngẩng đầu lên, lại bị một màn trước mắt làm ngây ngẩn cả người.

Không phải Cửu công tử luôn luôn ngồi trên xe lăn sao? Chẳng lẽ không tàn tật!

Giờ hai chân Cửu công tử đứng trên mặt đất, căn bản nhìn không ra có chỗ nào tàn tật, trong tay anh ta cầm hai thanh đoản kiếm che trước mặt. Mà song thứ trong tay tiểu Ngũ đang bị hai thanh song kiếm kia ngăn trở.

Đây đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Cô không kịp hỏi vì sao, thì phát hiện mình đã tiến nhập trạng thái chiến đấu, mà địch nhân cần chiến đấu là Cửu công tử đứng cách đó không xa.

Trò chơi chính là chuyện như vậy, mặc kệ nguyên nhân là gì, đánh xong kẻ thù sau đó lại nói. Cô cũng xoay người nhằm phía Cửu công tử, vừa chạy vừa đánh ra kỹ năng.

Bên này tiểu Ngũ và Diệp Hiểu Hạ một người tiên phong một người thả ra pháp thuật phía sau, hợp tác thiên y vô phùng, bên kia, Cửu công tử gặp chiêu phá chiêu, không chút hoang mang, tuy rằng hơi hơi lộ ra thế bại, nhưng chiêu thức sắc bén như trước.

May mà bản thân Diệp Hiểu Hạ biết làm thuốc, bằng không dưới tình huống như vậy, cô đúng là không biết mình đã chết bao nhiêu lần.

https://thuviensach.vn

Mật thất này vốn không lớn, giờ lại bị ba người ở bên trong hỗn chiến thành một đoàn, tiếng vang pháp thuật, còn có tiếng vũ khí đao kiếm va chạm luôn luôn tại quanh quẩn bên tai Diệp Hiểu Hạ, khiến cô nhịn không được cảm thấy lỗ tai mình đều hoa lên.

Ngay lúc ba người đang chiến đấu đến vui vẻ, chỉ nghe một tiếng nổ "Phanh", sau đó một đường ánh mặt trời chói mắt bắn vào từ bên ngoài. Diệp Hiểu Hạ vội vàng bản năng nheo mắt lại, sau đó cô thấy một vật thể không rõ bay về phía ba người theo ánh nắng kia.

Hóa ra, tường mật thất vậy mà bị người nổ tung, nhất thời tảng đá đầu gỗ bay tứ tung, đánh vào trên người ba người, giá trị sinh mệnh này rơi lợi hại. Chỉ tiếc mật thất nhỏ như vậy thật sự là không có chỗ nào trốn, ba người đành phải cứng rắn chống đỡ. Chống đỡ như vậy, dược trong túi Diệp Hiểu Hạ lại cấp tốc thiếu mấy viên.

Mà vật thể không rõ bay về phía ba người kia nằm trên mặt đất kêu ai nha ai nha, tập trung nhìn vào, cư nhiên là Tam Thập Nhị Diệp vừa đưa Trúc Nhận Thiên Trần và Tử Tước Ái Nhân ra ngoài.

Đây là chuyện gì?

Tuy rằng nghi vấn đầy mình, nhưng Cửu công tử chỉ sửng sốt, chưởng phong lại chụp đến, Diệp Hiểu Hạ và tiểu Ngũ cũng bất chấp chuyện khác, liên tục ứng chiến. Nhưng cô vậy mà nghe thấy giọng nói quen thuộc truyền đến từ ngoài tường bị đánh vỡ kia: "Hiểu Hạ, có phải em ở bên trong không?"

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 137: Ảnh Vệ Thăng Cấp

Đây không phải Tố thì là ai?

Diệp Hiểu Hạ vội vàng lên tiếng: "Em đánh BOSS ở trong."

Nhưng Tố không lập tức xuất hiện, mà phát ra một tin tức cho cô: "Hai người bọn họ em muốn giết bao nhiêu lần?"

"Cái gì?" Diệp Hiểu Hạ cũng không có lập tức phản ứng đi lại Tố mà nói.

"Trúc Nhận Thiên Trần và Tử Tước Ái Nhân." Tố trả lời đơn giản rõ ràng chặn ngay chỗ hiểm, dùng mấy chữ đã thuyết minh rõ rang chuyện đang xảy ra bên ngoài.

Diệp Hiểu Hạ thế này mới xem như hiểu ra vì sao tường này lại bị nổ tung, hóa ra là như vậy, cô nghĩ một hồi, tổng cảm thấy chuyện này vốn là ân oán của mình, nếu mượn Tố tôiy đi giải quyết đúng là tôinhg mà không dùng võ. Vì thế cô trả lời: "Để em giải quyết là được rồi."

Tố tạm dừng một hồi, sau đó lại nói: "Phía dưới có thể đứng vững không?" Sau đó quăng ra mời lời đội ngũ.

"Có thể, chỉ còn lại máu da." Diệp Hiểu Hạ lập tức tiếp nhận, cô nhìn nhìn giá trị sinh mệnh của Cửu công tử, sau đó trả lời Tố.

Cô mới vừa trả lời xong, thì thấy tiểu Ngũ phóng mấy đại chiêu, Cửu công tử ầm ầm ngã xuống đất, giá trị kinh nghiệm phong phú lập tức bay

https://thuviensach.vn

vào cột kinh nghiệm của Diệp Hiểu Hạ và Tố. Tuy rằng không làm hai người thăng cấp, nhưng cũng tăng hai ba chục phần trăm.

"Anh thủ hạ lưu tình ." Tiểu Ngũ thu hồi song thứ trong tôiy, giọng nói lạnh nhạt với Cửu công tử nằm trên mặt đất, cũng không mang nhiều cảm xúc lắm.

"Ha ha." Cửu công tử thở hổn hển mấy hơi thở, ngực phập phòng: "Đó là tôi già đi."

"Nhưng tôi thật không ngờ đệ nhất ảnh vệ năm đó cư nhiên trốn ở đây làm dân cờ bạc."

Diệp Hiểu Hạ nghe thấy lời này thì buốc chân nghĩ phải rời khỏi lập tức thu về, nghe qua hình như là có ẩn tình gì vậy. Cô vừa yên lặng phát tin tức cho Tố: " Anh dựa vào một chút, bên này giống như còn kịch tình, cách em gần một chút, không biết có phải có nhiệm vụ không."

" Ừ." Tố ở bên ngoài đang hỗn chiến với Trúc Nhận Thiên Trần và Tử Tước Ái Nhân lên tiếng, bất động thanh sắc đi tới chỗ vỡ ra.

"Làm một kẻ cờ bạc có cái gì không tốt đâu?" Cửu công tử di chuyển thân thể đã bị thương rất nặng, tựa vào cạnh tường, tôiy kéo mặt nạ trên mặt xuống. Dưới mặt nạ là một gương mặt tôing thương, nhưng đôi mắt kia lại sáng đến mức người tôi không thể bỏ qua. Anh tôi thở hổn hển mấy hơi: "Tôi lại muốn hỏi xem cậu làm ảnh vệ có cái gì tốt!"

Tiểu Ngũ há miệng thở dốc giác, nhưng không lập tức trả lời, anh suy nghĩ một hồi lại ngậm miệng, cái gì cũng không nói. Chỉ nghe giọng nói phấn khởi có lực của Cửu công tử không ngừng vang lên trong mật thất đã phá nát không chịu nổi: "Từ nhỏ chúng tôi phải sống bên trong thánh đàn không có thiên lý kia, làm xong tất cả huấn luyện, chỉ chờ đợi người khác chọn lựa. Tôi sẽ không tin cậu chưa từng nghĩ rời khỏi, tôi sẽ không tin cho tới bây giờ cậu cũng không muốn phản kháng cuộc sống như vậy!"

https://thuviensach.vn

Nói xong, anh tôi nâng ngón tôiy lên chỉ Diệp Hiểu Hạ nói: "Người này chọn cậu từ trong đó sao? Cậu nên sống vì cô tôi chết vì cô tôi, không quản cô tôi có vô dụng không, không quản cô tôi có để ý cậu, coi trọng cậu không! Thẳng đến một khắc cô tôi không cần cậu nữa, cậu tự mình đi tìm chết, đây là sinh mệnh ảnh vệ, cậu tình nguyện hả? Chẳng lẽ cậu thật sự cam tâm tình nguyện hả?"

Tiểu Ngũ im lặng như trước, hai tôiy của anh hơi hơi lay động, nhìn ra được anh đang khắc chế cái gì.

"Dù cậu có dạng cảm tình gì với cô tôi, oán hận, ái mộ, bình thản, thủy hỏa bất dung! Không quản là cái gì, chỉ cần cô tôi có nguy hiểm, chỉ cần cô tôi cần, cậu phải xông ra phía trước tìm chết vì cô tôi! Đây là mệnh ảnh vệ! Cậu muốn mệnh như vậy sao ! Cậu muốn sao?" Bỗng nhiên Cửu công tử cười ha hả: "Nếu đây là mệnh ảnh, vậy thiên hạ đệ nhất kia lại có cái gì hay chứ ! Nếu đây là mệnh ảnh vệ, tôi tình nguyện đến chết cũng chỉ là Cửu công tử! Đến chết cũng là một kẻ cờ bạc!"

Tôiy Tiểu Ngũ run càng mạnh, Diệp Hiểu Hạ một bước đi ra phía trước nắm tôiy anh, quay đầu nhìn Cửu công tử nói: "Kỳ thực anh đã sớm biết tôi có mang theo ảnh vệ , cho nên anh muốn để tôi lại, có phải không?"

"Hừ." Cửu công tử vô cùng khinh thường Diệp Hiểu Hạ: " Phải, tôi muốn cô chết, tôi muốn nhìn xem, tại chỗ không thấy ánh mặt trời này, ảnh vệ của cô có phải thật sự sẽ đi tìm chết vì cô không. Tôi không tin, đến giờ, ảnh vệ của cô vẫn đối với cô khăng khăng một mực như thế, cô phải biết rằng không có người tình nguyện vĩnh viễn sống vì một người khác!"

"Cho tới bây giờ Tiểu Ngũ cũng không sống vì tôi." Diệp Hiểu Hạ mở miệng đánh gãy Cửu công tử: "Tuy rằng theo thân phận, anh ấy là ảnh vệ của tôi, nhưng, tôi không cần anh ấy sống vì tôi."

https://thuviensach.vn

" Đây đúng là lời nói dối buồn cười nhất thiên hạ, cô cho là cô nói như vậy tôi sẽ cảm động đến rơi nước mắt, tôi sẽ tin tưởng sự dối trá của cô sao? Cái gọi là chủ nhân các người đều là người ti bỉ nhất trên thế giới này, hừ!"

"Tôi nói như vậy không phải cho anh tin tưởng, tôi chỉ muốn nói cho một người rất quan trọng với tôi. Từ ngày anh ấy xuất hiện trở đi, luôn luôn ở bên cạnh tôi, như bóng với hình, tôi không nói không có nghĩa là tôi không biết. Luc1 tôi lo lắng nhất, nguy hiểm nhất, bất lực nhất, tôi chưa từng buông tha cho hi vọng, bởi vì tôi biết anh ấy luôn luôn ở nơi đó. Tôi đi, hoặc là không đi, anh ấy vẫn ở ngay phía sau tôi, chưa bao giờ rời khỏi.

Anh ấy không phải tôi tớ của tôi, mà là người bạn đáng tin cậy nhất của tôi!" Lúc Diệp Hiểu Hạ nói như vậy, có thể cảm giác được một ánh mắt từ lạnh như băng đến cực nóng luôn luôn nhìn chăm chú vào cô.

"Cho tới bây giờ tôi cũng không biết vận mệnh của ảnh vệ phải tìm chết vì người lựa chọn anh ấy, nếu đây là thật sự, như vậy tôi thà rằng giải trừ ước định với anh ấy, cho anh ấy rời khỏi."

Lời kia của Diệp Hiểu Hạ vừa thốt ra, Cửu công tử lại điên cuồng cười to: "Lời hay ai không biết nói, tôi muốn xem cô bỏ được không!" Nói xong anh ta quăng ra một cái hộp: "Đây là thứ duy nhất tôi mang theo lúc trốn khỏi thánh đàn năm đó, nếu cô nói thật, cô làm cho tôi xem! Tôi muốn nhìn xem, thật sự sẽ có người có tình có nghĩa lại vô cùng ngu xuẩn như vậy sao?"

Nói xong anh ta quăng cái hộp kia đến bên chân Diệp Hiểu Hạ, Diệp Hiểu Hạ muốn xoay người nhặt cái hộp kia, tiểu Ngũ lại giữ chặt cô: "Không cần, đừng nhặt."

"Vì sao?" Diệp Hiểu Hạ quay đầu nhìn anh, sau đó dịu dàng cười: "Thực ra, tôi biết, Cửu công tử nói đều là lời trong lòng anh, tuy anh đi theo tôi,

https://thuviensach.vn

nhưng anh cũng không vui vẻ, anh càng hi vọng có thể tự do đi lại trên thế giới này."

Tiểu Ngũ ngẩn người, chỉ chút thời gian như vậy Diệp Hiểu Hạ đã nhặt cái hộp kia lên, cô không chút do dự mở ra nhìn, bên trong là một tờ khế ước đã ngã vàng, trên đó viết chỉ cần ký khế ước này, tức khắc sẽ thoát ly quan hệ với ảnh vệ của mình. Nhưng, ký này khế ước xong, chủ nhân sẽ nhận trừng phạt rơi mười cấp.

"Thế nào? Không dám sao!" Cửu công tử nhìn thấy Diệp Hiểu Hạ im lặng, cười đến càng dữ tợn.

Diệp Hiểu Hạ lại ngẩng đầu nhìn chằm chằm anh nở nụ cười, tay cô lấy bút huỳnh quang màu ánh lam từ trong hộp ra, không chút do dự ở biến vàng viết tên của mình lên khế ước.

" Đừng mà, Hiểu Hạ!" Tiểu Ngũ thấy cô thật sự viết tên xuống, bỗng nhiên hoảng loạn, tuy anh luôn luôn khát vọng tự do, nhưng giờ khắc này, anh lại cảm thấy trong lòng có cảm giác đau đớn điên cuồng nảy sinh, anh giữ chặt Diệp Hiểu Hạ tay không ngừng lắc đầu.

"Không có gì." Diệp Hiểu Hạ nhìn tiểu Ngũ mỉm cười, "Thả anh rời khỏi, anh có biến mất không?"

Tiểu Ngũ gian nan lắc đầu, Diệp Hiểu Hạ không do dự nữa, viết tên của mình xong, sau đó nghe thấy hệ thống thông báo, muốn cô xác nhận có phải muốn cởi bỏ khế ước với ảnh vệ không. Cô không chút do dự chọn phải, sau đó, trên người cô phát ra ánh sáng đỏ chói mắt, cô mở thuộc tính nhân vật của cô ra, cấp bậc quả nhiên rơi mười cấp.

Tố cơ hồ lập tức phát tin: "Sao lại thế này! Sao có thể thống báo em rớt cấp!"

https://thuviensach.vn

"Không có việc gì." Diệp Hiểu Hạ trấn an Tố: "Cấp bậc có thể luyện lại, một hồi em sẽ đi ra ngoài."

Tiểu Ngũ ngây ngẩn cả người, Cửu công tử cũng ngây ngẩn cả người. Diệp Hiểu Hạ lại mỉm cười: "Tiểu Ngũ, anh tự do. Sau này, phải bảo trọng." Nói xong cô không ở lại, xoay người đi ra bên ngoài, mới đi một bước, thì bị người kéo lại, cô xoay người nhìn, chỉ thấy tiểu Ngũ gắt gao cầm tay cô, đáng thương hề hề năn nỉ: "Hiểu Hạ, đừng không cần tôi."

" Được được được! Cô quả nhiên là người thú vị nhất tôi gặp qua." Cửu công tử lại cười lớn, anh ta chỉ chỉ Diệp Hiểu Hạ: "Cảm giác làm anh hùng thế nào? Cảm giác thu mua nhân tâm thế nào?"

"Cửu công tử, tự anh không biết nhìn người không có nghĩa là tất cả mọi người cũng vậy, trong lòng anh tràn ngập căm giận, không có nghĩa là tất cả mọi người cũng như vậy." Diệp Hiểu Hạ vỗ vỗ bả vai tiểu Ngũ: "Tiểu Ngũ, tôi biết trong lòng anh luôn luôn có nút thắt, hôm nay tôi cởi bỏ cho anh."

"Sao cô biết tôi nhất định vui vẻ, sao cô biết tôi nhất định muốn!" Bỗng nhiên Tiểu Ngũ hô to, anh quay đầu hung hăng nhìn Cửu công tử: "Tôi tình nguyện đi theo cô, tôi tình nguyện chết vì cô, tôi tình nguyện ! Cô biết không? Tôi tình nguyện !" Dứt lời anh kéo một sợi dây màu đỏ từ trên cổ xuống, nhanh chóng cột vào cổ tay Diệp Hiểu Hạ. Tốc độ mau đến mức Diệp Hiểu Hạ cũng không phản ứng lại xảy ra chuyện gì, thì nghe thấy hệ thống thông báo.

" Lòng ảnh vệ tiểu Ngũ tràn đầy yêu quý bạn, tự nguyện cả đời tướng tùy."

"Ảnh vệ tiểu Ngũ của bạn, vượt qua khúc mắc, đột phá tu luyện bình tĩnh, trở thành ảnh vệ Địa cấp!"

Ảnh vệ Địa cấp? Ánh sáng bắn ra bốn phía, Diệp Hiểu Hạ nheo mắt, từ khe hở nhìn ra, chỉ thấy trong ánh sáng bắn ra bốn phía kia thay đổi hình

https://thuviensach.vn

thức quần áo toàn thân của tiểu Ngũ, tuy rằng vẫn là màu đen, nhưng lại ẩn ẩn hơn rất nhiều hoa văn màu bạc, song thứ trong tay cũng trở nên hoa lệ hơn. Mà mở ra thuộc tính của anh nhìn, quả nhiên ở giá trị trung thành từ 42% trực tiếp biến thành 100%, mà cấp bậc ảnh vệ cũng từ Nhân cấp biến thành Địa cấp, trừ việc này ra, lực công kích, sức chiến đấu, giá trị phòng ngự, giá trị sinh mệnh tất cả thuộc tính đều có đề cao trên diện rộng độ.

"Cậu..." Cửu công tử ngẩn ngơ nhìn tiểu Ngũ thật lâu cũng không nói ra lời. Sau đó trong miệng anh ya thốt ra mấy ngụm máu tươi: "Đây là mệnh ảnh vệ sao? Ân huệ nho nhỏ của chủ nhân, lập tức dâng mệnh lên ! Đây là mệnh ảnh vệ sao?" Lúc anh ta nói chuyện, trên mặt đã một mảnh bụi bại, sau đó anh ta quăng ra một đôi bội kiếm: "Giúp tôi đưa kiếm này cho một người đi."

Diệp Hiểu Hạ cúi đầu nhìn đôi bội kiếm lòe lòe sáng lên kia, biết không phải vật phàm, cô cũng không sốt ruột, chỉ hỏi: "Người nào."

" Lương Phong Ao Vô Sinh." Bên môi Cửu công tử lộ ra một chút cười khổ tối nghĩa.

"Đó là ai?"

Sau thời gian dài im lặng, Cửu công tử chậm rãi hộc ra vài chữ: "Chủ nhân của tôi."

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 138: Hỗn Chiến (Hạ)

Cửu công tử đã chết. Diệp Hiểu Hạ nhìn song kiếm ánh huỳnh quang trong tay, thở dài một hơi, xoay người giao bội kiếm cho tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ lại kỳ quái: "Đưa tôi làm cái gì?"

Diệp Hiểu Hạ híp mắt, lại liếc mắt nhìn thoáng qua thi thể Cửu công tử, ý vị thâm trường nói: "Tôi nghĩ, anh ta muốn anh mang song kiếm này cho Vô Sinh kia."

"Hiểu Hạ?" Tiểu Ngũ nghiêng đầu không hiểu nhìn Diệp Hiểu Hạ.

"Tôi không phải ảnh vệ, tôi không biết có thể cảm nhận được tâm trạng của anh ta không, nhưng hai người đều là ảnh vệ, tôi nghĩ anh nhất định biết giãy dụa trong lòng anh ta, cho nên, giao cho anh đi."

Tiểu Ngũ nhìn song kiếm trong tay Diệp Hiểu Hạ, cuối cùng nhận lấy. Anh cúi đầu nói: "Hiểu Hạ, cám ơn cô."

"Cảm ơn tôi làm gì?" Diệp Hiểu Hạ đứng ở nơi đó mỉm cười: "Giữa bạn bè nói lời này thật không thú vị." Cô dừng một chút: "Nhưng anh, làm vậy không hối hận sao? Anh vốn có thể tự do, làm gì lại bỏ mình vào như vậy."

"Vậy cô cởi bỏ ước định với tôi, cô có hối hận khôn?"

"Không hối hận." Ánh mắt Diệp Hiểu Hạ cứng cỏi: "Trên thế giới không có thuốc hối hận, cho nên, chỉ cần làm qua thì đừng nói hối hận. Huống

https://thuviensach.vn

chi..." Bên môi cô lộ ra một tia cười nhạt: "Có một thời gian anh ở bên người tôi này, tôi tội gì nói hối?"

Tiểu Ngũ nở nụ cười: " Vậy còn không đi ra ngoài, người kia tới tìm cô, không phải sao?"

Diệp Hiểu Hạ nghe thấy tiểu Ngũ nói như vậy, cũng không ngượng ngùng gì, cô ha ha cười, cúi đầu bước nhanh đi ra ngoài. Tiểu Ngũ đứng đó, thật sâu liếc mắt nhìn Cửu công tử, cuối cùng mới xoay người đi theo Diệp Hiểu Hạ ra ngoài.

Tam Thập Nhị Diệp đứng trên mặt đất thở hào hển, anh ta nhìn Cửu công tử một cái đã chết đi, sau đó đưa tay ra với tiểu Ngũ: "Đừng, đừng bỏ lại tôi..."

Tiểu Ngũ ngẩn người, suy nghĩ một hồi, lấy từ trong túi ra một viên Chỉ Huyết cao. Đây là đồ Diệp Hiểu Hạ đặt chỗ anh khi ở bặc nhân thôn, anh vốn không thể tùy tiện dùng, nhưng là trải qua việc giải trừ khế ước vừa rồi, lại là một lần nữa ký kết khế ước, dược này cư nhiên thành của anh. Tuy trong lòng nghĩ muốn trả cho Diệp Hiểu Hạ, nhưng Tam Thập Nhị Diệp trước mắt lúc này lại làm tiểu Ngũ sinh lòng trắc ẩn, anh quăng Chỉ Huyết cao cho Tam Thập Nhị Diệp, rồi đi.

Tam Thập Nhị Diệp cầm Chỉ Huyết cao kia nghe tiểu Ngũ nói: " Anh tự do, đi đi, đừng lại làm tôi tớ cho người khác." Anh ta híp mắt nhìn tiểu Ngũ, bóng dáng phản quang bên trong, thật lâu sau sau mới thở dài một hơi.

Diệp Hiểu Hạ theo cái động cũng không lớn kia chật vật đi ra, từ khi lên tới tám mươi lăm cấp cô rớt vào cái động này, trải qua Bích Thủy Thần Thú và Manh Yến, giờ lại bị trừ mười cấp, cấp bậc thêm thêm giảm giảm cũng là tính không thăng không rớt, trang bị trên người cô còn có thể dùng, nếu không chẳng phải là cô phải mặc tân trang đi đối mặt hai người này sao ?

https://thuviensach.vn

Cô vừa mới đi lên mặt đất thì Tố đã phát hiện cô, vừa quăng ra một kỹ năng giam cầm làm hai người kia bị định thân năm giây, tay vừa Diệp Hiểu Hạ kéo ra: "Vừa rồi sao vậy? Sao lại rớt mười cấp?"

Diệp Hiểu Hạ nhìn thoáng qua tình huống hiện tại, thở dài một hơi: "Không có việc gì, một nhiệm vụ thôi. Nhiệm vụ vừa nãy đi Lương Phong ao anh có nhận không?"

" Nhận." Tố không có tiếp tục hỏi đi xuống, xoay người nhìn xem hai người lập tức sẽ khôi phục kia, lại hỏi: "Bọn họ phải làm sao bây giờ?"

Đây mới là chuyện làm Diệp Hiểu Hạ đau đầu, cô vốn cho rằng mình bị nhớt ở trong sòng bạc này không ra được, cũng tạm thời sẽ không có khúc mắc gì với hai người này, thế nào cũng không ngờ Tố cư nhiên đến chỗ này, còn cản hai người lại...

" Diệp Hiểu Hạ, tôi sớm nên đoán được cô có chiêu này, cô đúng là đủ thâm tàng bất lộ ! Mình ở bên trong liên thủ với bọn tôi, bên ngoài lại tìm đệ nhất cao thủ chặn chúng tôi lại." Trúc Nhận Thiên Trần thấy Diệp Hiểu Hạ cười lạnh, anh nhìn DBUFF của mình lập tức biến mất, lửa giận trong lòng đã cháy cơ hồ làm anh cả người sôi trào.

So với Trúc Nhận Thiên Trần nghiến răng nghiến lợi, Tử Tước Ái Nhân không xúc động như vậy. Tố là đệ nhất cao thủ, nếu chỉ điểm này cô cũng sẽ không kiêng kị như thế, nhưng cô không quên được lần trước xung đột trên thế giới Vân Ẩn Sát công hội nói thế nào. Đối phó một người, dù anh cấp bậc rất cao, cũng là dễ dàng, nhưng nếu phải đối địch với một công hội lớn thì, cô muốn suy nghĩ một chút .

Đặc biệt lúc này, công hội của cô cũng không có ý nguyện đối địch với công hội lớn, nếu cô vội vàng trêu chọc những người này, chỉ sợ ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, cuối cùng bị công hội đá ra thì mất nhiều hơn được .

https://thuviensach.vn

Vì thế cô đảo mắt hạt châu, tính kế trong lòng. Cô hướng về phía Tố kêu to lên: "Tố đại thần, tôi và Diệp Hiểu Hạ cũng chỉ tranh võ mồm ở Tân Thủ thôn, còn chưa tới nông nỗi thủy hỏa bất dung gì, giờ khó xử tôi như vậy, có phải hơi khi dễ người không?"

Tố nghe lời này khẽ cau mày, lạnh nhạt nói: "Chẳng lẽ phải chờ tới lúc cô mua mạng người, tôi lại vây truy chặn đường cô mới không gọi khi dễ người sao?"

Thốt ra lời này, chẳng khác nào chặn tất cả lời nói của Tử Tước Ái Nhân lại miệng, cô nhất thời lạnh mặt, phát một tin nhắn cho Trúc Nhận Thiên Trần: "Không cần xung đột chính diện với Tố, mục tiêu chúng ta là Diệp Hiểu Hạ, có thể giết một lần là một lần."

Tuy rằng Trúc Nhận Thiên Trần vô cùng khinh thường loại phụ nữ lăn qua lộn lại đều phải chiếm tiện nghi như Tử Tước Ái Nhân, nhưng giờ anh ta không có lựa chọn, vì thế không chút do dự đồng ý điều kiện của cô ta.

Diệp Hiểu Hạ thấy Trúc Nhận Thiên Trần nói đến trình độ này, cũng lạnh mặt xuống: "Tôi nhớ được lần trước từng nói, chúng ta gặp lại là kẻ địch, như vậy tôi sẽ không khách khí."

Cô vừa dứt lời, đã nhìn thấy DBUFF của hai người biến mất nhân, kỹ năng sắc bén bức lại chỗ cô. Đây chẳng phải lần đầu tiên Diệp Hiểu Hạ đối chiến, tuy còn chưa quen thuộc mấy, nhưng cũng không mới lạ như lần đầu tiên, cô vừa cấp tốc di chuyển, vừa phối hợp mỗi một cái kỹ năng thiên y vô phùng.

Đối chiến với con người và đối chiến với NPC chỉ số thông minh cao không có khác nhau quá lớn, chỉ cần bình tĩnh ứng chiến, tìm nhược điểm đối phương, sau đó lại nhất nhất công phá thì không có vấn đề gì. Cô vừa đối chiến với hai người, vừa nói với Tố đang định ra tay; "Đây là chuyện của em, để em tự giải quyết."

https://thuviensach.vn

Tố gật gật đầu, thu kỹ năng, đứng một bên, nhưng, nếu Diệp Hiểu Hạ có vấn đề gì, anh sẽ không thờ ơ đứng ở chỗ này, anh có thể dùng thời gian nhanh nhất đưa hai người này đi điểm phục sinh, dù là bao nhiêu lần.

Diệp Hiểu Hạ tự mình đối phó hai người có lẽ hơi khó khăn, nhưng nếu có thêm tiểu Ngũ vừa mới thăng cấp xong thì thành thạo.

Không mất bao lâu, trận chiến đấu này đã phân thắng bại.

Dưới sự che giấu của tiểu Ngũ, Diệp Hiểu Hạ đưa lên một đại chiêu, đánh bại hai người, sau khi nhìn hai người hóa thành ánh sáng biến mất, cô nói với Tố, "Chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này, bọn họ rất nhanh sẽ đến, tiếp tục dây dưa cũng không có ý nghĩ gì."

Tố không phản đối, xoay người đuổi kịp Diệp Hiểu Hạ và tiểu Ngũ, ba người vừa mới muốn rời khỏi, lại nghe thấy một người kêu ba người. Theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Tam Thập Nhị Diệp đứng ở cửa lớn sòng bạc đã rách nát vẫy tay với ba người, " Mọi người bên này."

"Lại có người muốn đánh bài với chúng tôi sao?" Diệp Hiểu Hạ vểnh vểnh lên khóe miệng, nửa đùa nửa trào phúng hỏi.

Trên mặt Tam Thập Nhị Diệp hơi hơi quẫn, vội vàng nói: "Bên này có đường ra thôn, tôi mang mọi người đi."

Nghe thấy anh ta nói như vậy, Tố và Diệp Hiểu Hạ liếc lẫn nhau, cũng không tiếp tục vô nghĩa, trực tiếp đi theo Tam Thập Nhị Diệp lại vào sòng bạc đã rách mướp này. Trong sòng bạc là một mảnh hỗn độn, nơi nơi đều là tảng đá đầu gỗ và cái bàn đã ngã trái ngã phải.

" Anh đến nơi này thế nào?" Diệp Hiểu Hạ vừa đi, vừa hỏi Tố, vừa rồi cô luôn luôn nghĩ vấn đề này, nhưng vẫn chưa làm rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Tố lại khẽ cười cười, anh lấy ra một cái nhẫn đã rỉ sét nói: "Dùng cái này."

Diệp Hiểu Hạ không rõ, nhận cái nhẫn kia, vừa nhìn thì sững sờ ở nơi đó.

Truyền Tống nhẫn (phế): có thể truyền Tống đến vị trí chế định, 1/1.

" Anh dùng cái này đến tìm em?" Vẻ mặt Diệp Hiểu Hạ khiếp sợ, quả thực không thể tin được, thứ này là siêu cấp cực phẩm khả ngộ bất khả cầu, là trang bị nghịch thiên nhất kích trí mạng trong công thành chiến hoặc là đánh BOSS siêu cấp thời, giờ Tố lại dùng cái này đến tìm mình?

" Ừ." Biểu cảm của Tố không thay đổi, trả lời vân đạm phong khinh, giống như đây là một thứ vô cùng phổ thông.

"Anh không khỏi quá xa xỉ rồi! Đây là cực phẩm nghịch thiên đó, tuy em không biết anh từ có được từ chỗ nào, nhưng, sao anh dùng nó tới tìm em chứ!"

Lời của cô còn chưa nói xong, Tố nhàn nhạt mở miệng: "Đối với anh mà nói, chỉ có dùng trên việc quan trọng nhất và người quan trọng nhất mới kêu cực phẩm."

Anh nói rất nhẹ, lại như tảng đá ngàn cân trùng trùng đập xuống, làm tất cả lời nói của Diệp Hiểu Hạ biến mất không thấy bóng dáng. Cô cúi đầu nhìn cái nhẫn rỉ sét trong lòng bàn tay, chậm rãi thở dài: "Anh bảo em nói cái gì cho phải đây."

Tố giữ tay cô lại, "Vậy thì đừng nói."

Đúng vậy, vậy thì cái gì cũng đừng nói. Diệp Hiểu Hạ nhìn sườn mặt Tố, một dòng nước ấm liền theo chậm rãi chảy qua lòng.

https://thuviensach.vn

"Bên này." Tam Thập Nhị Diệp mang hai người và tiểu Ngũ vòng qua sòng bạc giao thoa phức tạp kia, cuối cùng đi vào một căn phòng thoạt nhìn cũng không gì khác lạ. Anh mang cái người đi tới trước mặt một bình hoa, nhẹ nhàng xoay bình hoa kia, một mặt tường lập tức được xốc lên, lộ ra đường hầm tối đen. Tam Thập Nhị Diệp đi vào đầu tiên, sau đó hai người và tiểu Ngũ cũng đi theo, khhi vài người đều đi vào đường hầm, mặt tường phía sau mới hạ xuống.

Diệp Hiểu Hạ nhíu nhíu mày, nhưng thấy Tam Thập Nhị Diệp vẫn còn tiếp tục đi về phía trước, cũng tiếp tục đi theo.

Cũng không biết đi bao lâu, bỗng nhiên phía trước lộ ra một ánh sáng chói mắt, giống như chủy thủ sắc nhọn xé rách đen tối trong đường hầm bên trong.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 139: Sau Đào Nguyên Thôn

Trước mắt đúng là một mảnh tốt đẹp.

Đào hoa mãn sao thái hoa hoàng, thảo trường oanh phi nhị nguyệt thiên.

"Vài vị, gặp nhau một hồi coi như duyên phận, chúng ta từ biệt như vậy đi." Ra khỏi sơn động khúc chiết thấp bé kia, Tam Thập Nhị Diệp đứng lại, nhẹ nhàng chắp tay với Diệp Hiểu Hạ, Tố, tiểu Ngũ: "Chỉ nguyện..." Ánh mắt của anh ta trong trẻo, giọng hơi ngừng lại, sau đó còn nói: "Chỉ nguyện, sau này không gặp."

Đây đúng là một lời cáo biệt kỳ lạ.

Diệp Hiểu Hạ quay đầu nhìn Tam Thập Nhị Diệp, dưới cành liễu bị gió nhẹ nhàng thôi bay lên, gương mặt bình thường kia bỗng nhiên có một loại sáng rọi khác lạ. Cô cong khóe miệng, sau đó cũng cười nói: "Bảo trọng, sau này không gặp."

Nói xong, Tam Thập Nhị Diệp không nói nhiều hơn một chữ, quay đầu đi về chỗ sâu trong mạn sơn hoa đào kia, càng lúc càng xa, không mất thời gian bao lâu, cả bóng dáng cũng không thấy.

"Đi thôi." Tố ngẩng đầu nhìn xa xa, chỉ nhìn thấy bên trong hoa đào cảnh sắc cực mỹ này, như ẩn như hiện có một sơn thôn nho nhỏ. Tay anh nhẹ nhàng kéo tay Diệp Hiểu Hạ, làm đầu ngón tay hơi lạnh của cô trong lòng bàn tay mình dần dần ấm áp lên: "Bên kia giống như có thôn nhỏ, chúng ta đi nhìn xem đi."

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ gật đầu. Cô vừa nhìn bản đồ, nơi này vẫn là bản đồ chưa thăm dò như cũ, tuy Tam Thập Nhị Diệp nói nơi này có thể đi ra ngoài được, nhưng lại vẫn không có có thể tìm được đường ra. Vừa đúng phía trước có cái thôn, chỉ có đi qua hỏi đường.

Hai người sánh vai cùng đi, đi dưới một mảnh hoa đào, ngẫu nhiên gió thổi đến một trận, mang theo cánh cánh hoa đào đầy trời bay xuống, phiêu phiêu lắc lắc, thành một loại cảnh trí nói không nên lời. Diệp Hiểu Hạ híp mắt nhìn hoa đào đầy trời bỗng nhiên nói: "Đào Hồng lê bạch, quả nhiên là hao phí xinh đẹp nhất trên thế giới."

Tố ngẩng đầu nhìn hoa đào tiêu sái như bông tuyết, ngôn ngữ nhàn nhạt: "Động lòng người nhất." Nói xong anh quay đầu nhìn Diệp Hiểu Hạ, ánh mắt thâm thúy, bên môi đã có một chút dịu dàng nói không nên lời.

Diệp Hiểu Hạ nhìn anh nở nụ cười, tay bị anh nắm giữ chậm rãi mở ra, lấy một loại tư thế thân mật nhất mười ngón giao nhau.

Thôn kia là Đào Nguyên thôn, thôn này cũng là Đào Nguyên thôn.

Thậm chí cả bố cục thôn trang cũng vô cùng giống, chỉ là, đứng ở chỗ cửa thôn này, giương mắt nhìn lên, có thể thấy một dòng suối nhỏ trong suốt ở uyển đình bên thôn chảy qua. Suối nước nở rộ này vàng óng ánh cánh hoa, hoa đào đỏ tươi, đẹp đến không chân thật. So với NPC thôn bên ngoài, NPC trong Đào Nguyên thôn này ít hơn nhiều lắm , hơn nữa, không chỉ có như thế, hơn nữa đều là mấy NPC Diệp Hiểu Hạ chưa từng gặp qua.

Giống như là NPC đang cúi đầu đọc sách trước mặt bọn họ lúc này, tên anh ta là công trình học tập học tập sư. Diệp Hiểu Hạ và Tố ở nhịn không được bắt đầu thảo luận công trình học học tập sư này đến cùng là làm gì trong mật ngữ.

"Công trình học hẳn là chính là làm hỏa tiễn máy bay gì đó." Diệp Hiểu Hạ nghĩ nghĩ: "Hoặc là làm đạn pháo."

https://thuviensach.vn

"Không khác lắm, nhưng trong trò chơi này hỏa tiễn máy bay đoán chừng sẽ không xuất hiện, hắn là làm máy móc ."

"Bên ngoài giống như không có loại học tập sư này."

"Nhìn xem có thể học tập không, loại công trình học này khả ngộ bất khả cầu."

Bỗng nhiên Diệp Hiểu Hạ nhớ tới một sự kiện: "Anh nhớ chiến đấu trong bản sao phấn hồng phố không?"

" Ừ."

"Sau khi hoàn thành nhiệm vụ phần thưởng của em hình như là một bản vẽ công trình học." Diệp Hiểu Hạ suy nghĩ một hồi, cẩn thận nhớ lại bản vẽ kia đến cùng có nội dung gì rồi mới thận trọng xác nhận: "Không có sai, quả thật là cho em một bản vẽ công trình học, nếu em không có nhớ lầm, trên bản vẽ kia hắn là xe công thành."

Tố nghe thấy vậy, hơi hơi sửng sốt, sau đó vươn tay nhẹ nhàng vuốt đầu Diệp Hiểu Hạ: "Xem ra em đúng là có duyên phận với công trình học này."

Tuy hai người hôn cũng thân qua, ôm cũng ôm qua, nhưng Diệp Hiểu Hạ vẫn là lần đầu bị Tố vuốt đầu như vậy. Mặt cô trong giây lát đỏ bừng, cũng ngượng ngùng tiếp tục nhìn Tố, xoay người nhìn công trình học học tập sư kia.

Tố vốn cũng muốn học, thật không ngờ cái công trình học học tập sư kia ba một tiếng khép sách trong tay lại, giương mắt nhìn Tố: "Hai người là khách ngoại lai phải không, xem ra là không hiểu nguyên tắc của Đào Nguyên thôn này."

Đây rõ ràng có chuyện, Tố gật gật đầu: "Nguyện nghe trình bày."

https://thuviensach.vn

"Chúng tôi chỉ dạy người có duyên, một người chỉ có thể học một loại." Nói xong anh ta lấy quyển sách trên tay, chỉ chỉ mấy NPC khác trong thôn lại nói: "Tôi đã dạy môn học của tôi rồi, nếu các người muốn học thì nhìn tìm người khác đi.

Diệp Hiểu Hạ và Tố nhìn thoáng qua nhau, vội vàng nói cảm ơn, xoay người đi đến chỗ NPC khác.

Trong thôn này không chỉ có công trình học học tập sư, còn có đạn Đạo học học tập sư, trận pháp học học tập sư.

Nhìn nhìn không gian học tập công trình học, Diệp Hiểu Hạ phát hiện, bản vẽ công trình học đều là máy móc công thành, cô không khỏi hỏi: "Cực Hạn mở công thành chiến hả?"

"Tạm thời còn chưa mở. Nhưng đoán chừng sau này đổi mới chính là mở công thành chiến." Tố nói tới chỗ này, ngừng một chút, không biết đang nghĩ cái gì, bỗng nhiên còn nói: "Vân Ẩn thật đầu #."

"Vân Ẩn?" Diệp Hiểu Hạ có chút không rõ: "Điều này sao lại xả đến Vân Ẩn?"

"Chỉ có công hội trải qua hệ thống nhận định mới có tư cách tham gia công thành chiến." Tố bình tĩnh trả lời.

Bỗng nhiên Diệp Hiểu Hạ cảm thấy mình thật xin lỗi Vân Ẩn. Lệnh bài công hội thứ nhất của anh ta bị tiểu Ngũ mượn gió bẻ măng mất, lệnh bài thứ hai giờ lại bị cô nhặt lậu, vốn là công hội lớn nhất Trung Quốc, đến hôm nay còn chưa được hệ thống công nhận, việc này chỉ là mặt mũi cũng hơi không qua được. Nội tâm Diệp Hiểu Hạ rối rắm một hồi, cuối cùng chỉ có thể tự an ủi mình, Vân Ẩn đúng là vận khí không tốt.

Tố phát hiện sắc mặt Diệp Hiểu Hạ hơi hơi phát quẫn, không khỏi quan tâm: "Em làm sao vậy?"

https://thuviensach.vn

Đương nhiên Diệp Hiểu Hạ không dám, không nghĩ, cũng không thể nói tấm lệnh bài công hội thứ nhất từ chỗ nào có được cho Tố, chẳng phải sợ Tố nói cho Vân Ẩn. Mà là chuyện này thật sự Diệp Hiểu Hạ không mở miệng được. Nhưng, cô lại mang tấm thứ hai ra, giao cho Tố.

"Đây là lệnh bài công hội Bích Thủy Thần Thú ra, em chỉ nhặt tiện nghi, đợi đến đi ra ngoài, anh giao cho Vân Ẩn đi."

Tố nhìn khối lệnh bài ánh vàng rực rỡ trong tay, im lặng không nói, cũng không biết anh nghĩ gì. Một lát sau, thì thấy anh lại trả lệnh bài cho Diệp Hiểu Hạ: "Cũng là tự em mang cho anh ta đi."

"Quan hệ hai người không phải Tốt lắm sao?"

Bên môi Tố bỗng nhiên lộ ra một tia gian trá: "Bởi vì quan hệ tốt, cho nên không dễ tìm anh ta cho nhân tình."

Diệp Hiểu Hạ nghe lời này, đầu đầy hắc tuyến. Cô run lẩy bẩy môi: "Tố đại thần à, ý của anh không phải bảo em đi tìm Vân Ẩn xảo trá một bút chứ..."

"Tiện nghi Vân Ẩn không chiếm là ngu ngốc."

Vừa nghe lời ấy, Diệp Hiểu Hạ nhịn không được nội tâm bôn chạy, cô nhìn Tố, vẫn là khuôn mặt băng sơn không có biểu cảm kia, vẫn là nói chuyện cũng sẽ lộ ra lương ý lạnh nhạt kia. Nhưng đánh chết cô cũng không có nghĩ tới Tố như vậy cư nhiên cũng có một mặt gian trá phúc hắc, thật sự là... Thật sự là...

Hình như Tố nhìn ra Diệp Hiểu Hạ đang nghĩ gì, tay anh kéo cổ tay Diệp Hiểu Hạ đi tới chỗ một học tập sư khác. Vừa đi, anh vừa chậm rãi nói: "Em nhớ phải hung hang chém anh ta một đao, anh ta không cho trăm tám mươi vạn kim tệ thì em để lại bán đấu giá."

https://thuviensach.vn

Trăm tám mươi vạn kim tệ... Mặt mũi Diệp Hiểu Hạ trắng bệch. Cô cảm thấy mình vừa nghe thì gan cũng tái lại, trăm tám mươi vạn kim tệ này sao từ miệng Tố nói ra như một hai đồng vậy? Cô nhìn nhìn trời xanh, tiếp tục đẩu môi than thở: "Tố, anh đến cùng có hận Vân Ẩn bao nhiêu vậy..."

"Đối với đàn ông anh không có yêu hận." Diệp Hiểu Hạ cho rằng giọng mình đủ nhỏ, Tố không có nghe thấy, nhưng là thật không ngờ anh lại tiếp lời.

Môi Diệp Hiểu Hạ cong lợi hại hơn, cô nhịn không được muốn khóc. Nhưng lúc này cô không còn khả năng nói chuyện, trong lòng thét lên, anh là ở nói với em anh không phải BL đó hả? Em không phải hủ nữ nha, không là hủ nữ nha, em không có ý tứ kia.

"Anh ta chiếm không ít tiện nghi của anh, giờ nên đưa hồng bao cho anh chứ." Tố vẫn là dáng vẻ đạm mạc: "Quá nhỏ, anh còn nghĩ anh ta không có bản lĩnh."

"Hồng bao?" Diệp Hiểu Hạ hơi mạc danh kỳ diệu, cô móc lỗ tai, vừa rồi cô thần du sao? Có phải cô nghe sót cái gì không, vì sao giờ Tố nói gì cô nghe không hiểu vậy? Căn cứ truyền thống không hiểu thì hỏi của bé ngoan, Diệp Hiểu Hạ vẫn dũng cảm không ngại học hỏi kẻ dưới: "Hồng bao gì?"

Lại thật không ngờ, Tố buông con ngươi xuống, quét mắt nhìn cô một cái, trong ánh mắt có áp lực làm Diệp Hiểu Hạ hít thở không thông. Cô rụt cổ, cô giống như không nói gì không đúng mà, vì mao nhìn cô như vậy?

"Hồng bao kết hôn." Tố nhẹ nhàng vểnh vểnh lên khóe miệng, nói rất bình thường.

Rào rào , bùm bùm. Trong ánh mặt trời tốt như vậy, Diệp Hiểu Hạ thế nào cảm thấy bỗng nhiên có mưa rền gió dữ đột kích vậy? Giống như có

https://thuviensach.vn

chín tia sét từ trên trời bổ xuống, tạc trên đầu cô, đốt trọi cô từ trong ra ngoài, nửa ngày cũng chưa hồi thần.

Tố, anh, anh đang nói là...

"Trong trò chơi muốn lại làm một lần hôn lễ không?" Tố thấy Diệp Hiểu Hạ không đi, cũng dừng bước, mặt đối mặt nhìn cô, nhẹ nhàng hỏi.

Trong, trò, chơi, muốn, lại, làm, một, lần, hôn, lễ, không? ! ! !

Từng chữ như từng tia sát rầm rầm đánh vào thần kinh Diệp Hiểu Hạ, những lời này trọng điểm là cái gì? Trọng điểm không phải "Trong trò chơi", cũng không phải "Muốn không", lại càng không phải "Làm một lần hôn lễ", mà là chữ "Lại" kia.

Lại... Lại...

Cô lần đầu tiên hôn lễ cũng không có, từ đâu đến lại một lần nữa? Vẫn là nói... Diệp Hiểu Hạ chớp chớp ánh mắt đã chua xót, cơ hồ muốn khóc ra .

Cô giống như tảng đá trừng mắt nhìn Tố trước mặt, hơn nửa ngày mới giọng lớn hơn muỗi không được bao nhiêu nỉ non : "Lại... Lại một lần nữa..."

Nếu cô không lí giải sai thì, giờ chuyện Tố nói hắn là có lẽ hoặc là chắc chắn cùng cô có một chút quan hệ như vậy.

Chỉ là, vì lông cô cảm thấy việc này nói ra từ miệng Tố, cùng cô một chút quan hệ cũng không có!

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 140: Mạc Danh Kỳ Diệu

" Ừ." Hình như Tố cũng không thấy biểu cảm lã chã chực khóc kỳ lạ của Diệp Hiểu Hạ, chỉ trầm ngâm một lát mới lại chậm rãi nói: "Trong trò chơi cũng làm lại một lần được rồi. Khó có một lần cho Vân Ẩn ra máu, đừng băn khoăn." Tiếp theo anh nhìn Diệp Hiểu Hạ, tay sờ sờ tóc của cô: "Tiền biếu em nhận đi, muốn mua cái gì thì mua."

Tiền biếu em nhận đi, muốn mua cái gì thì mua.... Diệp Hiểu Hạ nhìn xa.

Tố đại thần, đây không là trọng điểm được không! Đây căn bản không phải trọng điểm được không! ! ! !

Trọng điểm là... Diệp Hiểu Hạ run lên nửa ngày, cuối cùng nhịn không được, cô nhỏ giọng hỏi: "Trầm Hoan, ý của anh là..."

Bỗng nhiên bên môi Tố lộ ra một chút tươi cười dịu dàng hiếm thấy, anh cúi đầu, tới gần Diệp Hiểu Hạ đã thạch hóa, hôn bên môi cô: "Gả cho anh đi."

Đề tài này đến cùng là chuyển thế nào?

Trong óc Diệp Hiểu Hạ đã biến thành tương hồ lăn qua lộn lại chỉ còn lại có vấn đề này.

Không phải bọn họ đang nói chuyện công thành chiến sao? Vì sao vì sao lại vòng đến đề tài làm đầu óc cô trống rỗng này đến ?

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ thật sự nghĩ không rõ ràng, trong đầu cuồn cuộn cuồn cuộn, thẳng đến NPC trước mặt kia không biết là đang làm gì toát ra một câu nói cô mới hồi phục tinh thần lại.

"Không phải cô đã học công trình học sao? Ở trong Đào Nguyên thôn một người chỉ có thể học một bản lĩnh, làm người không thể quá tham lam."

"Như thế nào?" Diệp Hiểu Hạ có thế này mới ý tưởng không rõ kéo kéo Tố vẻ mặt lạnh nhạt, nhẹ nhàng hỏi.

"Không có gì." Tố bình tĩnh như nước, nhìn NPC nói: "Cô ấy không thể học đạn Đạo học, tôi học."

Đợi đến Tố theo NPC này học đạn Đạo học về sau, Diệp Hiểu Hạ mới hỏi: "Đạn Đạo học là gì? Trên tài liệu hướng dẫn giống như không có giới thiệu."

"Em học công trình học là chuyên môn tạo khí giới dùng công thành, anh học đạn Đạo học là chuyên môn làm đạn pháo cho khí giới của em." Tố lại nhìn nhìn một NPC cách đó không xa, hơi đáng tiếc: " Chỉ tiếc tiểu Ngũ không thể học trận pháp, nếu có thể, sau này công thành sẽ là vô địch."

"Anh rất hứng thú với công thành chiến hả?" Diệp Hiểu Hạ thấy vẻ mặt Tố tiếc hận, nhẹ nhàng hỏi. Sau đó lại cảm thấy mình hỏi thật ngu ngốc, một người đàn ông sẽ không cảm thấy hứng thú với chuyện chiến tranh làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào này?

Cô phảng phất nhớ được không phải viện trưởng Vương đã thương cảm nói sao, thế giới phụ nữ chỉ là trong nhà ngoài nhà, mà thời sưn đàn ông là chiến trường.

Cái loại này băng hỏa lưỡng Trọng Thiên, nhiệt huyết sôi trào, vong thành bi tráng hùng hồn, đại khái trời sinh dự bị cho đàn ông, phụ nữ rất ít người có thể cảm thấy vui vẻ với chuyện này.

https://thuviensach.vn

"Anh chỉ cảm thấy hứng thú với việc phát tài từ chiến tranh." Đối với vấn đề của Diệp Hiểu Hạ Tố giật giật khóe miệng, sau đó lại kéo Diệp Hiểu Hạ tiếp tục đi bộ trong thôn.

Câu trả lời này thật đúng là làm Diệp Hiểu Hạ giật mình, cô không quá hiểu ý tứ của Tố, "Tài chiến tranh?" Anh nói là kiếm tiền sao?

"Tiền là thứ yếu ." Một loại cảm xúc làm cho người ta không thể nắm lấy bay lên trên mặt Tố, "Ở trong thành chiến, kỹ thuật cá nhân căn bản là bé nhỏ không đáng kể, hai bên so mấy thứ này, cũng quyết định cung cấp bao nhiêu số lượng cho hai bên, chẳng khác nào em nắm giữ thắng bại trận chiến?" Nói đến chỗ này, anh hơi hơi dừng một chút, sau đó dùng khẩu khí rất nhẹ nhàng nói: "Như vậy không phải so với việc tự mình tham sư càng thú vị hơn sao?"

Diệp Hiểu Hạ mở to hai mắt nhìn, sau đó môi không khép lại được. Qua một hồi lâu, cô mới nở nụ cười: "Trầm Hoan, anh đúng là có bóng lưng làm em ngưỡng vọng này."

Trên thế giới có người là chơi trò chơi, còn có một người bị trò chơi chơi đùa.

Thật rõ ràng Tố là loại người trước, mà Diệp Hiểu Hạ chết không tử tế trở thành loại sau. Diệp Hiểu Hạ luôn luôn cảm thấy giờ đã hiểu biết trò chơi không ít, nhưng hôm nay lại phát hiện, cấp bậc của mình quả nhiên vẫn không đủ, xem ra sau này thật đúng là đường dài từ từ đi.

Đi một vòng trong thôn, cũng không phát hiện có chỗ nào đặc biệt, cư dân Đào Nguyên thôn này một đám trời sanh tính đạm bạc, không có yêu cầu và nhiệm vụ đặc biệt sưo cho hai người, thậm chí cả nói với bọn họ cũng rất ít, đi một vòng như vậy, hai người chỉ học tập công trình học và đạn Đạo học đã đến cửa thôn.

https://thuviensach.vn

Đứng ở cửa thôn có thể thấy chỗ cách rừng hoa của thôn không xa có một bến tàu nho nhỏ, bên cạnh bến tàu ngừng mấy chiếc thuyền nhỏ. Xem ra phải rời khỏi nơi này, chỉ có đi tới đó .

Đi tới bến tàu nhỏ, thì thấy một người nằm trên bến tàu, trên người anh ta mặc vải thô áo đuôi ngắn, trên đầu có trúc đấu lạp, nghe thấy có tiếng buốc chân tới chỗ mình, NPC kia nhấc đấu lạp lên, nhìn hai người cười nói: "Phải đi sao?"

"Muốn." Hai người nhìn nhau, trăm miệng một lời.

"Đi rồi không thể quay lại, chuyện nên làm đã làm xong chưa?" Người nọ xoay người đứng lên, vừa vỗ người, vừa mang đấu lạp về lại trên đầu mình, hơi hơi nở nụ cười.

"Làm xong."

"Vậy thì lên thuyền đi." Người nọ đầu tiên nhảy lên một chiếc thuyền nhỏ, Diệp Hiểu Hạ và Tố xoay người nhìn thôn trang nhỏ hoa đào nở rộ này, nhìn nhau cười, cũng trước sau nhảy lên thuyền nhỏ.

Đào Hoa Mãn Thiên, bông cải mãn ngạn. Thuyền nhỏ theo dòng suối trong suốt thấy đáy kia một đường đi tới.

Chín khúc mười tám ngoặt, thuyền nhỏ đi vào một sơn động không tính rộng, ở trong sơn động lại theo dòng chảy đi một trận, cảm thấy trước mắt sáng ngời, vậy mà đã đến trên Trường Sưng. Diệp Hiểu Hạ vội vàng quay đầu nhìn, muốn ghi nhớ đường về này, nhưng nơi nào còn có sơn động gì, nơi nào còn có đào nguyên gì, tất cả chỉ là một hồi mộng đẹp mà thôi.

Cuối cùng thuyền nhỏ dừng trên bến tàu thành Cửu Ti. Hai người xuống thuyền, thuyền phu kia kéo thấp đấu lạp, động sào trúc, thuyền nhỏ kia, phảng phất như một con chim, theo dòng nước nhanh nhẹn mà đi.

https://thuviensach.vn

Thành Cửu Ti. Cư nhiên là thành Cửu Ti.

Diệp Hiểu Hạ nhìn ba chữ triện thể to ở cửa thành, bên môi lộ ra một tia tươi cười khó có thể nắm lấy, đây đúng là thế sự khó liệu, cuối cùng, lòng vòng dạo quanh, vậy mà cô đến chỗ này.

"Thế nào ?"

Diệp Hiểu Hạ quay đầu nhìn Tố, vốn muốn nói cho Tố chân tướng giữa mình và thành Cửu Ti, nhưng lại nghĩ đến khi mình đi ra từ thôn bặc nhân đã hứa hẹn, đành phải nói: " Chuyện này không thể nói cho anh trong trò chơi."

Tố lập tức hiểu, là có hạn chế trong trò chơi, cũng không hỏi nhiều, kéo tay Diệp Hiểu Hạ đi tới Trong thành Cửu Ti.

Trong thành Cửu Ti đúng là tràn ngập phong tình dân tộc thiểu số, không riêng ăn uống, dù tính là quán nhỏ bán gì đó cũng vô cùng hiếm lạ. Diệp Hiểu Hạ nhìn mấy món đồ chơi nhỏ này trong lòng vô cùng thích, Tố nhìn thấy cô rất có hưng trí dạo phố, cũng tạm thời buông việc, lôi kéo cô đi dạo trong thành Cửu Ti.

Loại thể nghiệm này dù là đối với Diệp Hiểu Hạ hay là đối với Tố mà nói đều là mới lạ ít có. Hai người nhàn tản đi ở trong ngã tư đường chật chội của thành Cửu Ti, bỗng nhiên Diệp Hiểu Hạ nhớ tới không biết ai nói qua một câu nói.

Quan trọng không phải làm chuyện gì, mà là cùng ai làm.

Dù là làm cái gì, người bên người này, đều khiến cô cảm thấy hoàn toàn vừa khéo.

"Tố đại thần." Hai người đang lãng đãng đi dạo, nhìn xem cái này, lại nhìn sang cái kia, lại nghe thấy phía sau có người kêu một tiếng.

https://thuviensach.vn

Một tiếng này vừa khinh vừa thúy, lại phảng phất mang theo giọng bi oán phát ra từ miệng một thiếu nữ diện mạo đáng yêu. Lúc Diệp Hiểu Hạ quay đầu, vừa vặn thấy thiếu nữ này lã chã chực khóc nhìn Tố.

Tố nhìn xem âm dương sư đứng cách mình không xa, lên lên xuống xuống đánh giá cô mấy lần, lại thủy chung không nghĩ ra gặp cô ta ở chỗ nào. Anh đối với người như thế chuyện thế này vẫn không thèm để ý, kéo Diệp Hiểu Hạ xoay người muốn đi.

Không nghĩ kia âm Dương sư lại gọi một tiếng: "Tố! Anh không thể đi." Mà lúc cô ta nói như vậy, người đã vọt tới bên người hai người, vươn tay chặt chẽ bắt được tay áo Tố.

Tố nhíu nhíu đầu mày, tuy rằng biểu cảm không có biến hóa gì, nhưng Diệp Hiểu Hạ nghĩ là anh hơi không vui . Anh run ống tay áo muốn bỏ tay âm Dương sư này ra, cũng không nghĩ tới âm Dương sư này nắm vô cùng chắc, vài lần cũng không có vung ra. Tố càng không vui , giọng anh chìm chìm: "Cô là ai?"

"Tố chẳng lẽ anh không nhận ra em sao? Sao anh có thể không biết em chứ ?" Âm dương sư cau mày, dung nhan đáng yêu càng nhíu lại, cơ hồ muốn khóc ra.

Nói như vậy, biểu cảm như vậy đúng là làm cho người ta miên man bất định. Bỗng nhiên Diệp Hiểu Hạ cảm thấy thú vị, không có hảo ý liếc mắt nhìn Tố một cái, cười khẽ trong mật ngữ: "Nha, hình như là tình nhân cũ."

Tự nhiên Tố biết ý tứ trêu đùa của Diệp Hiểu Hạ, anh nhíu mày, trả lời cô trong mật ngữ: "Đừng nháo." Sau đó anh lại lạnh lùng nói với âm Dương sư kia: "Buông tay."

Âm Dương sư vốn muốn tiếp tục dây dưa, nhưng ngẩng đầu nhìn ánh mắt lạnh như bang của Tố, nhịn không được run run một chút. Ngượng

https://thuviensach.vn

ngùng buông tay, nhưng là lại nói: "Tố, dù tính anh không nhận em, anh cũng không thể không nhận Hồ Điệp chứ!"

Hồ Điệp? Bỗng nhiên trong đầu Diệp Hiểu Hạ toát ra một khuôn mặt xinh đẹp, cô ngẩn người: "Lan Hồ Điệp?"

"Đúng, chính là Lan Hồ Điệp!" Âm dương sư kia gật đầu xác nhận, cô ta vốn muốn thân mật cười cười với Diệp Hiểu Hạ, nhưng ánh mắt dừng trên tay hai người, mặt lập tức suy sụp xuống. Cô tiến lên một phen đẩy Diệp Hiểu Hạ ra: "Cô là Diệp Hiểu Hạ đúng không! Cô đến cùng dùng xong thủ đoạn gì quyến rũ Tố! Cư nhiên làm Tố đối xử với Hồ Điệp như vậy!"

Diệp Hiểu Hạ thật là có cảm giác tai bay vạ gió, người này đột nhiên đẩy làm cô lảo đảo lui lại mấy bước, nếu không phải Tố ôm thắt lưng cô lại, đoán chừng cô đã ngã trên đất.

Mày Tố cau chặt hơn , nếu nói vừa rồi cái âm dương sư này chỉ làm anh cảm thấy cố tình gây sự, như vậy cô ta ra tay đẩy Diệp Hiểu Hạ khiến cho anh cảm thấy rất tức giận. Vì thế anh nâng tay quăng cho âm dương sư kia một giam cầm thuật, trước gia cầm tất cả hành động của cô ta, tiếp lạnh lùng nói: " Đừng có ngậm máu phun người."

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 141: Cái Gì Cái Gì Hả?

Diệp Hiểu Hạ đảo mắt nhìn một chút trên đường không thiếu người chơi tụ lại, trong lòng không khỏi khẩn trương, vội vàng lôi kéo Tố tay áo: "Đừng nói nữa, đi nhanh đi."

Tố vốn cảm thấy phiền chán với việc này, giờ Diệp Hiểu Hạ không muốn tiếp tục dây dưa, cũng gật gật đầu. Lôi kéo tay cô, xoay người muốn đi. Chỉ để lại âm Dương gia kia ở đó lên tiếng mắng to: "Tố đồ ngụy quân tử này! Đồ phụ bạc! Diệp Hiểu Hạ mày là đồ tiểu Tam vô sỉ! ! Hai người nghĩ đến như vậy là có thể đi rồi sao! Tôi nói cho hai người biết, hai người không có kết cục tốt đâu!"

Cho tới bây giờ Tố không thích giao tiếp với phụ nữ.

Ở trong từ điển của Tố, phụ nữ đại biểu rất nhiều thứ, tỷ như, kẻ yếu, phiền toái, cố tình gây sự. Cho nên, dù dưới tình huống nào, Tố không giao tiếp với phụ nữ.

Hôm nay vốn anh cũng muốn như vậy, nhưng lúc anh nghe thấy âm Dương gia kia mắng chửi người anh dừng bước.

Trò chơi không giống với cuộc sống hiện thực, không cần phải để nhiều tâm tư lắm, cho nên dù âm Dương gia này mắng anh thế nào anh cũng cảm thấy không sao cả không đau khổ. Nhưng mà, cô ta không thể mắng Diệp Hiểu Hạ.

https://thuviensach.vn

Tố chậm rãi quay đầu, nhìn âm dương gia kia, nhíu mày: "Không cần bởi vì cô là phụ nữ thì nói lung tung." Tính anh trời sanh lạnh bạc, giờ lại trầm mặt xuống, âm dương gia kia nhìn thấy nhịn không được rùng mình.

Nhưng, trên đường này nhiều người, cô ta nhìn nhìn chung quanh, lại đánh bạo kêu gào lên: " Tôi đâu có nói lung tung! Hồ Điệp đối với anh thế nào! Là nguồi đều nhìn thấy, cái gì tốt đều muốn cho anh, anh lại là đối với cô ấy thế nào!" Âm dương gia chỉ vào Diệp Hiểu Hạ tiếp tục mắng: "Chính là bởi vì tiện nhân Diệp Hiểu Hạ này, anh bảo cô ấy cút, anh có phải người không hả! Cô ấy khóc thành dáng vẻ kia, anh cư nhiên xoay người bước đi, anh có còn là con người không! Còn có mày nữa Diệp Hiểu Hạ, đến cùng mày dùng phương pháp gì thông đồng với Tố ? A nhìn nhìn mày muốn khuôn mặt không khuôn mặt, muốn dáng người không dáng người, có phải chỉ biết mở ra chân không!"

Diệp Hiểu Hạ mở thông tin nhân vật âm dương gia này ra nhìn nhìn, phát hiện cô ta cư nhiên không có che giấu tên, trên đó viết Nê Oa Oa. Giờ phút này, Diệp Hiểu Hạ cảm thấy nắm tay mình hơi hơi nhanh lên, cô vội vã đóng thông tin của Nê Oa Oa lại, tay đè tay Tố, ý bảo anh đừng xúc động. Sau đó nhướng mày lạnh lùng nói: "Tôi nhìn thấy tuổi cô cũng không lớn, sao cả đầu óc đều là nghĩ những thứ xấu xa như vậy hả!"

Tuy rằng diện mạo Diệp Hiểu Hạ không tính tuyệt mỹ, nhưng cũng mặt mày thanh lệ, giờ khắc này lớn tiếng nói như vậy, có xinh đẹp và khí thế làm cho người ta không thể nhìn gần.

Nê Oa Oa bị Diệp Hiểu Hạ nói mấy câu sắc mặt trong giây lát trắng bệch, phảng phất trong nháy mắt ánh mắt mọi người đều tụ tập ở trên người cô, ánh mắt khinh thường , trào phúng, làm cô đứng ngồi không yên. Nê Oa Oa dùng sức cắn môi, phảng phất muốn cắn ra máu.

Diệp Hiểu Hạ nhìn thấy cô ta muốn nói gì đó, nhưng lại cảm thấy không có ý tứ gì, đã muốn rời khỏi. Nhưng cô ngay cả chữ đi còn chưa nói ra

https://thuviensach.vn

miệng, thì thấy mật ngữ của mình vang lên. Mở ra vừa thấy, cư nhiên là Tam Chính Viên Vũ Khúc, cô cũng không có nghĩ nhiều, chuyển được : "Tiểu Mãn, chuyện gì?"

" Chị Hiểu Hạ, chị gặp chuyện gì ?"

"Cái gì gặp chuyện gì ?" Diệp Hiểu Hạ bị Tam Chính Viên Vũ Khúc hỏi không đầu không đuôi, đầu đầy mờ mịt, quả thực không rõ cô ấy đang nói cái gì.

"Chính là, chính là..." Giọng Tam Chính Viên Vũ Khúc nghe qua vô cùng sốt ruột, nhưng hừ nửa ngày, không tìm được chỗ mở miệng, cuối cùng cô ấy dậm chân một cái: "Ai nha, em cũng nửa khắc nói không rõ ràng, chị nhanh xem thế giới, trên thế giới nổ tung rồi! Nói chị trở thành tiểu Tam chen chân vào Tố và một người tên là Lan Hồ Điệp! Đây đều chuyện loạn thất bát tao gì ! !"

Diệp Hiểu Hạ nghe cô nói như vậy cũng bất chấp đi, lập tức mở thế giới ra nhìn, Tố thấy cô nhận mật ngữ xong sắc mặt trở nên ngưng trọng, "Thế nào?"

"Anh xem thế giới đi." Diệp Hiểu Hạ cau mày nhìn kênh thế giới đang chạy cực nhanh nói.

【 thế giới 】 Nê Oa Oa: Tố

【 thế giới 】 Nê Oa Oa: và

【 thế giới 】 Nê Oa Oa: Diệp

【 thế giới 】 Nê Oa Oa: Hiểu

【 thế giới 】 Nê Oa Oa: Hạ

【 thế giới 】 Nê Oa Oa: ở

https://thuviensach.vn

【 thế giới 】 Nê Oa Oa: thành

【 thế giới 】 Nê Oa Oa: Cửu

【 thế giới 】 Nê Oa Oa: Ti

【 thế giới 】 Nê Oa Oa: giết

【 thế giới 】 Nê Oa Oa: người

【 thế giới 】 Nê Oa Oa: nhanh

【 thế giới 】 Nê Oa Oa: đến

【 thế giới 】 Nê Oa Oa: vây

【 thế giới 】 Nê Oa Oa: xem

【 thế giới 】 Nê Oa Oa: gian

【 thế giới 】 Nê Oa Oa: phu

【 thế giới 】 Nê Oa Oa: dâm

【 thế giới 】 Nê Oa Oa: phụ!

Nê Oa Oa dùng là Cực Hạn vừa tung ra đạo cụ thú vị kêu gọi trên thế giới, có thể thay đổi mày chữ, nhìn như vậy, một mảnh hồng hồng, nhìn ánh mắt phảng phất đều phải rực lửa.

【 thế giới 】XXX: Gian phu dâm phụ? Tố và Diệp Hiểu Hạ? ? Bát Quái gì vậy

【 thế giới 】XXX: Gian phu dâm phụ? Gian phu dâm phụ? ? ? Chuyện gì a? Cầu thông dụng! Cầu chia xẻ a

https://thuviensach.vn

【 thế giới 】 chia xẻ? Có chuyện lớn lao gì vậy. Không phải là mỗ đàn ông từng đã như keo như sơn thêm mỡ trong mật với Hồ Điệp, sau này bị mỗ nữ nhân không biết quyến rũ thế nào, cư nhiên ác ngôn bức Hồ Điệp, thiết, đàn ông bột phấn! !

【 thế giới 】XXX: XXX, ai biết nội tình không, cầu Bát Quái a!

【 thế giới 】XXX: loại chuyện này còn cần Bát Quái sao? Là người đều nhìn thấy rõ ràng!

【 thế giới 】XXX: Đúng vậy, mất đi Hồ Điệp chúng ta còn luôn luôn khăng khăng một mực với anh ta, bây giờ còn đang khóc!

【 thế giới 】 Lan Hồ Điệp: XX, XX mọi người đừng nói , loại chuyện này một mình tôi nhận là được rồi, cần gì phải làm tới trên thế giới chứ.

【 thế giới 】 Nê Oa Oa: Hồ Điệp, bạn quá lương thiện, quá mềm lòng, mới có thể bị người ta khi dễ như vậy! Bạn có biết này đôi gian phu dâm phụ này ở thành Cửu Ti, chỉ vì mình nói vài câu lời thật, muốn giết mình không!

【 thế giới 】 Lan Hồ Điệp: a! Oa Oa, tại sao có thể như vậy! Anh Tố, xin anh, chuyện hôm nay là chúng em không đúng, anh đừng thương hại Oa Oa. Hiểu Hạ, cũng cầu xin cô buông tha Oa Oa đi.

【 thế giới 】XXX: không phải đâu, vì sao mỗi lần Bát Quái đều xảy ra khi tôi logout vậy ? Ai biết chân tướng nói cho tôi!

【 thế giới 】 Tam Chính Viên Vũ Khúc: cái người gọi Nê Oa Oa gì đó, nói chuyện phải chú ý chứng cớ, cái gì kêu gian phu dâm phụ! !

【 thế giới 】XXX: Vũ Khúc kia cô là tiểu tiện nhân nhảy ra từ chỗ nào chỉ cần giúp gian phu dâm phụ nói chuyện cũng là gian phu dâm phụ!

https://thuviensach.vn

...

Trên thế giới quả thật đã loạn vô cùng, giờ người chơi vây xem thật có thể nói là xem hiện trường mà, vừa nhìn sóng to gió lớn trên thế giới, vừa nhìn mấy đương sự giằng co. Theo góc độ quần chúng vây xem mà nói, đây thật sự là cơ hội tốt vây xem Bát Quái khó có được!

Diệp Hiểu Hạ mới nhìn vài câu, mặt đầy mây đen, cô nhìn Nê Oa Oa lạnh lẽo nói: "Tôi không muốn gây chuyện nhiều, nhưng các người cũng đừng khinh người quá đáng, làm chút có lẽ có nước bẩn đổ lên người tôi."

"A, Diệp Hiểu Hạ mua mạng cô ta, mua giết người cô ta!" Trong đám người bỗng nhiên có người rống lên, một lời này vừa ra, lập tức được đến tất cả quần chúng vây xem hưởng ứng, mọi người ào ào kêu lên.

Vừa nghe thấy chữ mua mạng này, Nê Oa Oa không tự giác run lên, cũng không dám tiếp tục nói chuyện trên thế giới, cô cũng không dám trả lời Diệp Hiểu Hạ, chính nhìn về phía Tố luôn luôn im lặng xem thế giới lớn tiếng nói: "Anh muốn giết người diệt khẩu? Tôi nói cho anh biết, Tố, đừng tưởng rằng anh cấp bậc cao! là công đạo tự tại lòng người, anh cô phụ Hồ Điệp như vậy, con coi như là đàn ông."

【 thế giới 】 Lục Nguyệt Vi Lam: Tố trừ Diệp Hiểu Hạ còn có người phụ nữ khác? Tôi làm kim bài phóng viên thứ nhất của Yến tử lâu cũng không biết, thế nào thành lời đồn?

【 thế giới 】XXX: Lục Nguyệt, chuyện này cô không biết là bình thường, khi Hồ Điệp và Tố ở cùng nhau, Tố căn bản là không nói chuyện này cho người khác!

【 thế giới 】 Lục Nguyệt Vi Lam: cái kia ai, đừng kêu thân thiết như vậy, tôi lại không biết cô, đừng khiến cho giống như chúng ta rất quen thuộc.

https://thuviensach.vn

【 thế giới 】 Như Mặc Thấm Trần: hội trưởng chúng ta đoạt đàn ông với một kẻ cặn bã tên cũng chưa từng nghe qua... Trời, chẳng lẽ tận thế muốn tới sao?

【 thế giới 】 Kinh Thiên Tiểu Hồ Ly: Tôi là fan Diệp Hiểu Hạ đây, Diệp Hiểu Hạ uy vũ, Diệp Hiểu Hạ mới sẽ không làm chuyện cặn bã như vậy! Cái kia gọi cái gì Hồ Điệp , cô mơ gì đó? Cẩn thận ngã đau nha!

...

Trên thế giới vẫn là nháo càng không thể vãn hồi, hiện trường cũng là nháo càng không thể vãn hồi. Diệp Hiểu Hạ nhìn ci Nê Oa Oa kia, trong lúc nhất thời đúng là không biết nên làm thế nào mới tốt. Chính lúc này, cô thấy trên thế giới toát ra một câu nói.

【 thế giới 】 Tố: Lan Hồ Điệp là ai?

Những lời này như là rét lạnh đột nhiên buông xuống, đột nhiên đông lạnh cả thế giới đang náo nhiệt nửa ngày cũng không có người nói một chữ.

Sau khi loại im lặng này giằng co vài giây, thì nhìn thấy trên thế giới lại có người trả lời.

【 thế giới 】 Vân Ẩn: Tố, anh còn nhớ rõ chuyện ngày đi đánh Bích Thủy Thần Thú không ?

【 thế giới 】 Doanh Doanh Bất Ngữ: Là đan sĩ vừa muốn tiết kiệm không cho chúng ta ăn cơm, còn nói hai người là nằm vùng đó.

【 thế giới 】XXX: là tôi nhìn lầm rồi sao? Sao tôi cảm thấy chuyện bây giờ giống như rất có ý tứ nha?

【 thế giới 】 Doanh Doanh Bất Ngữ: chính là đan sĩ làm hại chúng ta thiếu chút diệt đoàn, sau đó mất trắng buổi trưa vất vả đó.

https://thuviensach.vn

【 thế giới 】 Tam Chính Viên Vũ Khúc: Không phải như keo như sơn sao? Không phải thêm mỡ trong mật sao? Giống như người đàn ông kia còn không làm rõ được cô ta là ai a!

【 thế giới 】 Doanh Doanh Bất Ngữ: là đan sĩ làm hại Hiểu Hạ rơi vào hắc động đó! Tố, anh là nhãn lực gì, chuyện này cũng không nhớ người và tên hả!

【 thế giới 】 Kinh Thiên Tiểu Hồ Ly: Lan Hồ Điệp bị ngã bị ngã...

Trên thế giới tạm thời bình tĩnh một chút, sau đó bạo phát thảo luận kịch liệt hơn, nhưng thế cục lại phát sinh nghịch chuyển vĩ đại, một đám vừa rồi còn gọi Lan Hồ Điệp rầm rĩ không ngừng, nhất thời thành đối tượng trào phúng trên đầu sóng ngọn gió.

Diệp Hiểu Hạ đầu đầy hắc tuyến nhìn Tố, cô còn nhớ được Lan Hồ Điệp kia, "Anh là thật không nhớ rõ hay là giả không nhớ rõ hả."

"Người này anh ấn tượng rất sâu, nhưng, luôn luôn không biết rõ cô ta tên gì." Tố nhìn Diệp Hiểu Hạ vô tội chớp chớp mắt.

"Ấn tượng sâu còn không biết cô ta tên gì?" Diệp Hiểu Hạ nhíu mày, chuyện này nói mâu thuẫn không mâu thuẫn.

"Cô ta hại em rớt vào hắc động, đương nhiên anh nhớ được cô ta." Trên mặt Tố vẫn là không có biểu cảm gì, nhưng, ánh mắt kia tối xuống không ít. Anh nhìn nhìn Nê Oa Oa cách đó không xa, cũng không nói chuyện, kéo Diệp Hiểu Hạ xoay người đi ra khỏi đám người, không có nửa khắc lưu luyến.

Chỉ để lại Nê Oa Oa mặt trắng ra.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 142: Đi Xem Mắt Đi

Tốc độ của âm dương sư không nhanh như kiếm khách, nhưng, giờ chuyện duy nhất Diệp Hiểu Hạ nghĩ đến là nhanh chóng rời khỏi chỗ này, đừng bị nhiều người như vậy vây xem. Cho nên ngay từ đầu là Tố kéo cô đi ra đám người, nhưng là rất nhanh phát triển thành Diệp Hiểu Hạ kéo Tố chạy như điên.

Tố đi theo sau Diệp Hiểu Hạ, nhìn bộ dáng lòng như lửa đốt của cô bôn chạy trong thành Cửu Ti, hỏi: "Em có chuyện gì quan trọng hơn phải đi xử lý hả?"

Diệp Hiểu Hạ quay đầu, biểu cảm thoạt nhìn hơi vặn vẹo: "Không có."

"Vậy vì sao phải đi nhanh như vậy? Em không muốn dạo phố nữa hả?"

Diệp Hiểu Hạ nhìn biểu cảm vô cùng lạnh nhạt và bình tĩnh của Tố, trong lòng bội phục, dưới tình huống như vậy, làm sao cô có thể tiếp tục dạo phố? Cho dù muốn tiếp tục dạo phố, cô một chút tâm tư như vậy cũng không có. Cô nghiến răng nghiến lợi: "Không đi dạo, không có tâm trạng."

Tố tự nhiên hiểu trong lòng cô nghẹn một hơi, anh dừng bước chân, kéo tay Diệp Hiểu Hạ nói: " Chỉ là trò chơi thôi, đừng quá để ở trong lòng."

Diệp Hiểu Hạ chỉ nhìn Tố, nhìn thật lâu, cô mới thở ra một hơi thật dài: "Tố, anh chơi trò chơi lâu lắm rồi sao?"

"Rất lâu."

https://thuviensach.vn

"Nhưng, em chỉ vừa mới chơi." Nói xong cô xoa xoa trán: " Giờ mới trầm mê võng du có phải hơi quá không theo kịp thời đại không?"

Tố muốn nói cái gì, lại không biết nói thế nào, vì thế chỉ đứng ở nơi đó lẳng lặng chờ Diệp Hiểu Hạ tiếp tục nói. Dưới ánh mặt trời chói chang của thành Cửu Ti, bỗng nhiên Tố cảm thấy cô gái trước mặt mình thực ra rất yếu ớt.

Tuyệt đối không có chẳng hề để ý khi cô đối mặt côn đồ, tuyệt đối không có bình tĩnh khi cô đối mặt một loạt biến hóa trong sinh mệnh. Thực ra, thực ra cô cũng chỉ là một cô gái cô đơn thôi.

"Đại khái là vì tuổi hơi lớn, đối một chút chuyện càng dễ dàng dung nhập tình cảm của mình. Vận mệnh như thế, cuộc sống như thế, trò chơi cũng như thế." Diệp Hiểu Hạ bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Tố cười khổ: "Tố, trò chơi đối với anh có khả năng chỉ là trò chơi, nhưng đối với em thì không như thế, nó là một phần cuộc sống của em."

Nói như vậy, Diệp Hiểu Hạ lại cảm thấy dưới đầu lưỡi mình có chua sót bắt đầu lan tỏa ra."Em nhớ được từ khi còn nhỏ, em không phải một người có trí nhớ tốt. Những thứ em có thể nhớ kỹ rất ít, cho nên, khi em gặp chuyện tốt đều sẽ liều mạng làm nó trở thành tốt nhất, như vậy, em mới có thể luôn luôn nhớ được, trong sinh mệnh sau này luôn luôn nhớ được."

"Hiểu Hạ..."

"Tố, hãy nghe em nói xong." Diệp Hiểu Hạ nâng lên tay, đè lại khóe môi Tố vừa mới muốn nói mà mở ra, tiếp tục nói: "Ở trong hiện thực, sinh hoạt của em đã đủ hỏng bét, em không muốn trò chơi mang đến vận khí tốt cho em cũng trở nên không vui vẻ không chịu nổi như vậy."

"Trò chơi mang đến vận khí tốt cho em?" Lần đầu tiên Tố nghe thấy cách nói này, hơi kỳ lạ. Ở trong ý thức của anh trò chơi chỉ là trò chơi, có lẽ có thể dùng để kiếm tiền, nhưng xét đến cùng chỉ là một trò chơi mà thôi.

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy." Diệp Hiểu Hạ chậm rãi, nghiêm cẩn gật đầu."Đúng vậy, vì trò chơi mở ra cho em một thế giới khác mà em chưa từng tiếp xúc."

Nói xong, khóe miệng của cô lộ ra tươi cười đẹp mắt.

Tố nghiêng đầu, suy nghĩ một lát, bỗng nhiên nói: "Cũng là một thế giới không giống như vậy."

Diệp Hiểu Hạ cười cười, lại nghe thấy Tố tiếp tục nói: "Nơi này giết người không bị cảnh sát bắt."

Nói gì vậy.

Diệp Hiểu Hạ cảm thấy da mặt mình bắt đầu chuyển động, cô trừng Tố, lại phát hiện vẻ mặt đối phương đứng đắn, không có một chút ý tứ. nói giỡn Cuối cùng cô thở dài một hơi, người này, đúng là trời phú kể chuyện cười lạnh.

"Chuyện vừa rồi em đừng quá để ý." Ngay lúc Diệp Hiểu Hạ vẫn còn không thể không nề hà với việc Tố kể chuyện cười lạnh trong lòng, lại nghe thấy anh nói: "Loại chuyện này, em càng để ý, sẽ càng quấy nhiễu em. Giống trong cuộc sống vậy đó, người suy nghĩ nhiều nhất định sẽ không sống vui vẻ."

Người suy nghĩ nhiều nhất định sẽ không sống vui vẻ.

Diệp Hiểu Hạ hơi giật mình. Cô không nghĩ tới câu nói như vậy sẽ nói ra từ miệng Tố. Mà càng làm cho Diệp Hiểu Hạ giật mình là, lúc Tố đang nói câu nói này cũng không như đơn thuần khuyên giải an ủi một người, càng như là hiểu được cuộc sống.

Có trong nháy mắt Diệp Hiểu Hạ rất hiếu kỳ, người đàn ông sắc mặt bình tĩnh dung mạo đẹp mắt đứng đối diện mình đến cùng trải qua bao

https://thuviensach.vn

nhiêu chuyện cũ mà trong cuộc sống của cô tuyệt đối không có khả năng trải qua?

Cô gật đầu, quyết định giải thoát. Đây vốn là chuyện có lẽ có, vì sao cô nhất định phải để ý như vậy? Dù tính đây là trò chơi cuộc sống cô thật coi trọng, cũng không cần muốn làm mỗi một chuyện nhỏ tận thiện tận mỹ như thế.

Cô chỉ là Diệp Hiểu Hạ mà thôi.

Tố thấy cô không nói chuyện, chỉ nhìn mình, yên tĩnh, im lặng. Vì thế vươn tay sờ sờ tóc dài của cô: "Anh nói cũng không đúng toàn bộ, em đừng nghĩ nhiều."

Đừng nghĩ nhiều.

Cuối cùng Diệp Hiểu Hạ nhịn không được nở nụ cười. Tố lúc này thoạt nhìn thật sự là đáng yêu thần kỳ. Cho tới bây giờ cô không biết Tố lạnh lùng yên tĩnh lại lúc nào cũng có khí thế làm cho trái tim người ta băng giá nguy hiểm cũng có ngốc như vậy. Mặt mày của anh, thở dài của anh, bàn tay anh vuốt ve tóc dài của cô, đều có vẻ ngốc như vậy, giống một đứa trẻ.

Cô lắc đầu: "Em biết, em không nghĩ nhiều mà." Sau đó cô lại nói: "Thời gian không còn sớm, nếu anh không logout Tang Chẩm Lưu có phải đến phát giận không?"

Nghe thấy tên này, mặt Tố vốn bình tĩnh lộ ra thần sắc không kiên nhẫn. Anh than thở một câu: "Anh ta sẽ không đến phát giận, nhưng anh ta sẽ đến quấy rầy anh, thật phiền." Sau đó, mày anh nhăn càng thêm chặt, trên mặt có chán ghét thật sâu: "Anh thật muốn ngày mai thì cắt chỉ." Dứt lời, anh thở dài, báo cho Diệp Hiểu Hạ biết anh chuẩn bị logout .

Về phần nguyên nhân, dù tính Tố không nói Diệp Hiểu Hạ cũng hiểu. Không biết Tang Chẩm Lưu dùng xong thủ đoạn phi thường gì, điều này

https://thuviensach.vn

làm cho cô lại nhịn không được cười rộ lên. Bỗng nhiên cô phát hiện từ khi mình ở cùng Tố, loại cười phát ra từ nội tâm này nhịn không được càng ngày càng nhiều .

Tố không quên dặn Diệp Hiểu Hạ đừng nghĩ nhiều, ngày mai về trên đường cô nhi viện phải cẩn thận, sau đó hơi chật vật hoảng hốt logout .

Diệp Hiểu Hạ tựa vào trên tường, nhìn bóng dáng Tố logout, cười không thể ngừng. Trên thế giới này trừ mình lúc này, đến cùng còn có ai gặp qua bộ dáng chật vật như vậy của cao thủ đệ nhất cực hạn - Tố.

Thẳng đến khi bóng dáng Tố biến mất, Diệp Hiểu Hạ mới chậm rãi thở ra một hơi, dọn dẹp mật ngữ luôn luôn vang không ngừng logout đi ngủ.

Trên đường đi cô nhi viện Diệp Hiểu Hạ cũng thật không ngờ mình vừa vào viện lại bị Thư Tiểu Mãn giống như mưa rền gió dữ ép hỏi.

"Chị Hiểu Hạ, chị nói thật với em, Tố kia đến cùng là ai? Chị và anh ta phát triển đến tình trạng gì rồi ? Có nắm tay chưa? Có ôm chưa? Có hôn chưa?" Thư Tiểu Mãn như là mười vạn câu hỏi vì sao di động, Diệp Hiểu Hạ vừa bước vào viện bước đầu tiên cô ấy cũng đã lấy tốc độ cứu hoả vọt tới bên người cô, líu ríu hỏi.

Mà đi theo chung quanh cô ấy còn có không ít tiểu bất điểm của viện, bọn họ một đám chớp mắt to, dùng một loại đơn thuần không biết không sợ nhìn chăm chú vào Diệp Hiểu Hạ, miệng cũng hỏi theo: " Nắm tay thế nào? Ôm thế nào? Hôn thế nào?"

Mặt Diệp Hiểu Hạ cũng tái rồi. Cô một phen che miệng Thư Tiểu Mãn, ý cười trong suốt trấn an mấy bé củ cải đi theo sau Thư Tiểu Mãn càn quấy, âu yếm cầm lấy Thư Tiểu Mãn đi tới đi đến bàn đu dây trong góc viện.

Như hồi nhỏ vậy, Diệp Hiểu Hạ ngồi trên một cái bàn đu dây, trừng mắt nhìn Thư Tiểu Mãn, lòng tràn đầy bất đắc dĩ: " Chị cảm thấy chị đúng là

https://thuviensach.vn

heo, vì sao phải nói tên chị ở trong trò chơi tên cho em!"

Thư Tiểu Mãn lại cọ đi lại, lại cười làm lành lại làm nũng, Tốc độ hỏi vấn đề không chậm lại chút nào, trái phải chỉ là mấy vấn đề này.

Diệp Hiểu Hạ lại cắn răng, một câu cũng không nói, thẳng đến cuối cùng Thư Tiểu Mãn rốt cục hừ hừ căm giận: "Chị Hiểu Hạ, em muốn đi nói cho viện trưởng, chị yêu qua mạng !"

Diệp Hiểu Hạ càng là đầu đầy hắc tuyến, cô yêu qua mạng hồi nào ? Cô xoa thái dương, đau đầu nhìn Thư Tiểu Mãn: "Thực ra trong lòng em đã sớm có đáp án không phải sao? Chỉ nghĩ đến chỗ chị xác nhận, nếu chị nói không giống em nghĩ, em nói chị gạt em, còn chị nói giống, em nói em đã sớm đoán được. Bộ dạng này chị cần gì phải nói cho em."

"Chị Hiểu Hạ, ngươi quá tặc !" Thư Tiểu Mãn vừa nghe lời này, xèo xèo oa oa kêu đứng. Lúc này, mấy bé củ cải năm sáu tuổi vọt lại, bảy miệng tám lời báo tin: "Chị Hiểu Hạ, Chị Hiểu Hạ, mẹ viện trưởng tìm chị kìa!"

"Mẹ viện trưởng còn cho làm trứng gà chưng cho chị."

"Chị Hiểu Hạ, chị vừa về là chúng em có trứng gà chưa, chị phải thường về nha."

Diệp Hiểu Hạ dở khóc dở cười, lại bị mấy bé củ cải kéo túm kéo túm tới hậu viện, Thư Tiểu Mãn theo ở phía sau mấy bé củ cải hô to chuyện xấu.

Cơm trưa là làm dựa theo khẩu vị Diệp Hiểu Hạ, một đám bé củ cải mừng đến tràn ngập phấn khởi. Viện trưởng Vương cười tủm tỉm nhìn Diệp Hiểu Hạ ngồi bên cạnh mình, gắp một khối sườn đặt trong chén cô: "Ăn nhiều một chút, Hiểu Hạ."

Diệp Hiểu Hạ gật đầu, bỏ sườn vào miệng.

https://thuviensach.vn

Viện trưởng Vương vẫn hiền lành như bình thường, vì sao cô luôn cảm thấy có cổ tử khí chui trên người vau75? Cô ngẩng đầu nhìn sang trái phải, Thư Tiểu Mãn ăn miệng đầy dầu, Bạch Thiên Minh cũng bình thường, không nói gì, cũng không động tác đặc biệt gì.

Đại khái là cô nghĩ nhiều thôi.

"Hiểu Hạ à..." Diệp Hiểu Hạ tiếp tục ăn cơm, mồm to ăn cơm, chợt nghe viện trưởng Vương sâu kín nói: "Con cảm thấy loại hình thức thân cận tìm đối tượng này đáng tin không?"

" Chắc cũng.” Diệp Hiểu Hạ cũng không có nghĩ nhiều, trên cái này thế giới bao nhiêu hoang nam oán nữ đều là dựa vào phương thức này kết thành hôn nhân tốt đẹp, đương nhiên đáng tin.

"Vậy con cũng đi thân cận đi." Viện trưởng Vương nhìn vẫn còn Diệp Hiểu Hạ cắn ăn, không nhanh không chậm nói xong.

"Phốc!" Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy mình một hơi bị nghẹn không thở lên, cơm trong miệng văng ra ngoài.

Con tôm? Thân cận!

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 143: Thân Cận?

Đại khái tình huống đột nhiên có người cười sặc sụa như vậy từng xuất hiện nhiều lần trong cô nhi viện, phản ứng của mọi người được huấn luyện nhuần nhuyễn nhanh chóng. Bọn họ vậy mà ở trước tiên, buông bát trong tay, giơ tất cả đồ ăn trên bàn lên cao, nên một ngụm cơm tẻ của Diệp Hiểu Hạ phun ở trên bàn, mà đồ ăn và chén cơm vậy mà một hạt cũng không bị dính.

Nếu không phải đề tài trọng tâm lúc này thật sự quá kinh sợ, đại khái Diệp Hiểu Hạ sẽ vỗ tay tỏ ý vui mừng với phản ứng của bọn họ. Nhưng tình huống này, phản ứng cô có thể làm ra là ho khan mãnh liệt.

"Ai nha, đứa nhỏ này sao ăn một bữa cơm còn bị sặc nữa! Đã lớn như vậy, sao vẫn không cẩn thận như vậy." Tay viện trưởng Vương vội vàng vỗ lưng cô, sau đó bưng lên một ly nước đến bên người cô, lòng lo lắng nói: "Con thế này sao viện trưởng yên tâm cho con ở bên ngoài?"

Quả thực Diệp Hiểu Hạ khóc không ra nước mắt. Cô bị sặc như vậy đầu sỏ gây nên đến cùng là ai chứ? Thật vất vả đợi cô bình tĩnh lại, viện trưởng Vương cũng không tiếp tục nói, chỉ bảo Diệp Hiểu Hạ ăn cơm nhanh lên. Cô nơm nớp lo sợ giương mắt nhìn viện trưởng Vương một cái, trong lòng mang theo vài phần may mắn, nghĩ rằng có khả năng viện trưởng Vương sẽ không nhắc lại việc này, cũng cũng chầm chậm lại bắt đầu ăn cơm.

Nhưng lúc này cô không dám hào phóng như vậy, nhai kĩ nuốt chậm.

https://thuviensach.vn

Tròng mắt Thư Tiểu Mãn đối diện đổi tới đổi lui trên mặt Diệp Hiểu Hạ và viện trưởng Vương, nhai kĩ nuốt chậm.

Bạch Thiên Minh bên cạnh tựa như không có gì biến hóa, bất động thanh sắc quan sát biểu cảm Diệp Hiểu Hạ, nhai kĩ nuốt chậm.

Mấy đứa nhỏ khác trên bàn lại không chịu để tâm, ăn lang thôn hổ yết, là nhân vật an tâm nhất trên bàn này trừ viện trưởng Vương.

Sự thật chứng minh, khi một phụ nữ trung niên bắt đầu ham thích chuyện làm mối này, tuyệt đối sẽ không buông tha mục tiêu của mình dễ dàng như vậy.

Quả nhiên, đợi đến lúc Diệp Hiểu Hạ nơm nớp lo sợ nuốt hai miếng cơm nữa, viện trưởng Vương lại bắt đầu thân thiết nói: "Hiểu Hạ à, về chuyện thân cận này..."

Bà mới mở miệng, Diệp Hiểu Hạ lập tức xua tay đánh gãy lời của bà: "Viện trưởng, con mới hai mươi ba tuổi, hiện tại nói không phải quá sớm ?"

"Sớm cái gì a? Hai mươi ba tuổi con còn cảm thấy nhỏ hả !" Vừa nghe luận điệu này viện trưởng Vương lập tức có bộ dáng vô cùng đau đớn: "Bà nói cho con biết, phụ nữ vừa qua hai mươi tuổi, tuổi kia mau như dòng chảy đó!"

"Viện trưởng... Diệp Hiểu Hạ muốn chen vào nói, nhưng một tiểu nha đầu chưa trải qua quá gió táp mưa sa làm sao có thể chặn đứng một người phụ nữ trung niên mỗi ngày chém giết trong chợ? Cô mới mở miệng lập tức đã bị viện trưởng Vương chặn lại.

"Giá thị trường của con gái tốt nhất là lúc này , chỉ cần vừa qua hai mươi lăm tuổi, vậy muốn gả nhân, cơ hội một năm ít hơn một năm!"

https://thuviensach.vn

"Viện trưởng, con tạm thời còn chưa muốn kết hôn..." Diệp Hiểu Hạ yếu ớt nói rõ.

"Không kết hôn cũng tìm một người đàn ông chứ, con không thể muốn ăn thịt mới đi giết gà, muốn thải mới đi tìm toilet, muốn gả người mới đi tìm đàn ông! Nếu con muốn kết hôn lại đi tìm đàn ông, con sẽ phát hiện khó khan cỡ nào!"

"Viện trưởng..."

"Phía dưới có tiểu nữ sinh hai mươi tuổi hậu sinh hung mãnh, phía trên có thục nữ hơn ba mươi tuổi như sói như hổ, có một người đàn ông tốt thì lập tức có vô số phụ nữ tre già măng mọc." Viện trưởng kéo cánh tay mảnh khảnh của Diệp Hiểu Hạ, một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Con xem, bằng cánh tay nhỏ nhắn ta cái chân nhỏ bé này của con, thân thể nhỏ xíu như vầy, con đoạt bằng người khác sao!"

Cuối cùng Diệp Hiểu Hạ thừa dịp viện trưởng Vương thở, chỉ vào Bạch Thiên Minh bên người dời đi lửa đạn: "Viện trưởng, Bạch Thiên Minh còn lớn hơn con một tuổi rưỡi, anh ta lập tức hai mươi lăm ! Bà giải quyết anh ta trước đi!"

Bạch Thiên Minh bị lửa đạn dời đi mãnh liệt như vậy, nghẹn một chút, nhưng không luống cuống như Diệp Hiểu Hạ vừa rồi, anh ta lập tức lấy tay che miệng lại, để mình không chật vật như vậy.

Anh ta còn đang suy nghĩ phải xử lý tình huống lúng túng đến cực điểm này thế nào, lại nghe thấy viện trưởng Vương còn nói: "Nó tính hai mươi lăm thì thế nào ? Đàn ông chỉ cần có bản lĩnh thì ba mươi lăm cũng tìm được vợ. Hiểu Hạ à, bà chỉ lo lắng cho con."

Diệp Hiểu Hạ thấy đề tài không dời đi, chỉ có thể tha thiết nhìn Thư Tiểu Mãn, hi vọng cô có thể đánh ngắt lời đến cứu lại mình một chút, nhưng, giờ này khắc này Thư Tiểu Mãn vô cùng không khí phách xoay đầu sang một

https://thuviensach.vn

bên, giả bộ nói chuyện với một đứa nhỏ khác trên bàn, Diệp Hiểu Hạ tức giận đến hàm răng ngứa.

"Hiểu Hạ à, con nhớ dì ở siêu thị cách vách chúng ta không?" Viện trưởng Vương tiếp tục cười tủm tỉm.

"Nhớ được." Không phải là siêu thị nhỏ cô thường xuyên chạy chân đến kia sao, cô còn nhớ rõ dì kia có con trai, đáng giận muốn chết, hồi nhỏ thường xuyên kéo tóc cô đánh nhau. Đợi chút... Diệp Hiểu Hạ sửng sốt, sau đó lấy một biểu cảm hoảng sợ mộc nhìn viện trưởng Vương, cô sẽ không là muốn...

"Con dì ấy con còn nhớ rõ không? Là đứa bé hồi nhỏ kêu Tintin đó? Hồi nhỏ các con còn vui vẻ chơi với nhau mà." Lúc này viện trưởng Vương không nhìn bất luận cảm xúc gì mà Diệp Hiểu Hạ biểu hiện ra ngoài, chỉ cười tủm tỉm nói xong lời mình muốn nói mà thôi.

Quả nhiên, quả nhiên. Diệp Hiểu Hạ dùng sức ăn cơm, phảng phất đó là địch nhân số mệnh của cô.

" Bà nói cho con biết nha, đứa nhỏ kia giờ làm ở cục điện lực, đơn vị tốt, người ta luôn luôn nhớ kỹ con đó. Dì Phương cũng đặc biệt thích con, nói là tối hôm nay mời con ăn cơm." Trên mặt Viện trưởng Vương đã toát ra ánh sáng hưng phấn nhảy nhót không thôi. Loại sáng rọi này làm cho trái tim Diệp Hiểu Hạ sắp nhảy ra ngoài.

Cô lưu luyến nhìn gương mặt viện trưởng Vương không đạt mục đích quyết không bỏ qua, cắn chiếc đũa rối rắm cơ hồ muốn khóc ra . Giờ cô muốn nói Trầm Hoan ra, nhưng, có thể nói sao?

Nếu không được Trầm Hoan đồng ý, cô cứ nói ra như vậy, Trầm Hoan có phải giận không. Hơn nữa... Cô xem như bạn gái Trầm Hoan sao? Diệp Hiểu Hạ hơi cứng nhắc, cô cố chấp nhận vì Trầm Hoan không có rõ ràng nói "Làm bạn gái của anh", như vậy cô hẳn là coi như mập mờ không rõ.

https://thuviensach.vn

Rối rắm như vậy, hơn nữa viện trưởng lặp đi lặp lại nhiều lần tác hợp, làm cô bất đắc dĩ đến cực điểm. Ngay cả bữa này có món cô thích ăn cũng làm cô ăn không biết mùi vị.

Bạch Thiên Minh không hiểu vì sao Diệp Hiểu Hạ không nói người hôn cô ở dưới đèn ra. Nhưng, bỗng nhiên anh ta thở phào nhẹ nhõm một hơi, tuy rằng không rõ đến cùng Diệp Hiểu Hạ nghĩ thế nào , nhưng là, giờ cô yên lặng lại khiến trong lòng Bạch Thiên Minh có chút nhảy nhót nói không rõ.

Toàn bộ buổi chiều Diệp Hiểu Hạ đều bị viện trưởng Vương kéo nói về người Tintin kia, thậm chí đến sau 3 giờ, dì phương đối với Diệp Hiểu Hạ đã có chút xa xôi xa lạ cũng xuất hiện. Hai người phụ nữ trung niên bao quanh Diệp Hiểu Hạ, chị một lời em một tiếng, làm Diệp Hiểu Hạ muốn trộm thoát thân căn bản tìm không thấy cơ hội.

Thời gian rốt cục cọ xát đến 5 giờ rưỡi, Tintin trong ấn tượng ở Diệp Hiểu Hạ chỉ còn lại có kéo mái tóc mình xuất hiện. Vóc người anh ta khá cao, tóc sạch sẽ, mặc trang phục hưu nhàn, bước chân vội vàng đi tới cô nhi viện.

Nói thật ra, Diệp Hiểu Hạ đã căn bản không có ấn tượng với người đối diện, mà người kia lại rất quen thuộc chào cô: "Hiểu Hạ, thật lâu không thấy, anh là Kiều Phi."

Kiều Phi Kiều Phi? Diệp Hiểu Hạ gật gật đầu, xem như đáp lại, trong đầu xoay xoay, nghĩ xem lần giao tiếp cuối cùng giữa mình và Tintin, nhưng là lại hoàn toàn nghĩ không ra .

Loại tình huống này là nhất định phải ăn cơm .

Viện trưởng Vương dắt Diệp Hiểu Hạ không tình nguyện và dì phương, Kiều Phi tới đến một quán lẩu gần cô nhi viện, kiên quyết cự tuyệt yêu cầu Thư Tiểu Mãn, bỏ lại một sân bé củ cải đi ăn cơm.

https://thuviensach.vn

Những người thân cận đều thích ăn lẩu, không phải vì lẩu ăn ngon bao nhiêu, là vì thời gian ăn lẩu đủ dài, cũng đủ dùng để bồi dưỡng gian tình... Không, cảm tình.

Nhưng, chuyện này với Diệp Hiểu Hạ mà nói, quả thực là như đứng ngồi không yên.

Bữa cơm này đại khái là bữa cơm dài dòng nhất cô từng ăn. Hình như Kiều Phi cũng không quá thích không khí như vậy, anh ta cũng không nói nhiều, Diệp Hiểu Hạ càng là nói ít, toàn bộ bà chỉ nghe thấy viện trưởng Vương và dì phương gặp nhau hận trễ.

"Hiểu Hạ a, đừng thăm ăn, cùng trò chuyện đi." Viện trưởng Vương nhìn thấy bộ dáng Diệp Hiểu Hạ vùi đầu khổ ăn, thật sự nhịn không được, ở dưới bàn chọc đùi Diệp Hiểu Hạ một chút.

Diệp Hiểu Hạ không cam nguyện buông xuống chiếc đũa, ngẩng đầu, nhìn Kiều Phi, vừa định nói chuyện. Bỗng nhiên cảm thấy trong tầm mắt mình có một bóng dáng rất quen thuộc, cô theo bản năng tụ tập tiêu cự tại bóng dáng kia, mà sau đó cô sững sờ.

Trầm Hoan.

Đó là Trầm Hoan .

Anh đứng ở cửa quán lẩu trái phải nhìn quanh, khi Diệp Hiểu Hạ thấy anh, anh phảng phất cũng thấy Diệp Hiểu Hạ.

Sao Trầm Hoan có thể đến ? Chẳng lẽ cũng là đến ăn cơm.

Vấn đề duy nhất trong óc Diệp Hiểu Hạ cư nhiên là râu ria như vậy. Cô cảm thấy trong một khắc này mình trở nên hơi trì độn, chỉ có thể ngồi ở chỗ này lẳng lặng nhìn Trầm Hoan mặc quần áo tối màu chậm rãi đi tới chỗ mình.

https://thuviensach.vn

"Hiểu Hạ, nhìn cái gì vậy!" Viện trưởng Vương nhìn theo ánh mắt Diệp Hiểu Hạ, cũng phát hiện Trầm Hoan, bà lập tức bắt đầu truyền thụ kinh nghiệm cho Diệp Hiểu Hạ: " Đứa bé này lớn lên thật xinh đẹp, nhưng Hiểu Hạ, đàn ông xinh đẹp như vậy tuyệt đối không thể muốn..."

Bà nói như vậy, dì Phương và Kiều Phi cũng quay đầu nhìn, dì Phương phụ họa gật đầu: "Đúng vậy đúng vậy, đàn ông quá xinh đẹp đều hoa tâm, giữ không được ."

Nhưng giờ phút này Diệp Hiểu Hạ cái gì cũng không nghe được, cô chỉ có thể nhìn Trầm Hoan đi tới bên người cô như vậy, tựa hồ hô hấp thế nào cũng quên .

Trầm Hoan đứng bên bàn Diệp Hiểu Hạ, cúi đầu nhìn ánh mắt Diệp Hiểu Hạ đang ngốc nghếch, sau đó giương mắt nhìn viện trưởng Vương lộ ra một tươi cười nhợt nhạt: "Viện trưởng Vương, Hiểu Hạ quên mang di động, con cho đi lại cho cô ấy."

Nói xong, anh lại cúi xuống, từ trong túi lấy ra một cái di động mới tinh, kéo tay Diệp Hiểu Hạ ra, bỏ vào trong lòng bàn tay cô. Chậm rãi nói: "Anh ở bên ngoài chờ ngươi, từ từ ăn, ăn no một chút."

Trong đầu Diệp Hiểu Hạ trống rỗng, chỉ nhìn Trầm Hoan vươn tay, dùng ngón cái lau nước canh bên môi cô, sau đó đứng thẳng dậy đặt ở bên môi liếm một chút, xoay người chậm rãi đi ra khỏi quán lẩu.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 144: Mở Màn Khoa Trương Lại Giả Tạo, Xong Việc Khoa Trương Lại Giả Tạo

Trầm Hoan xuất hiện là một ngoài ý muốn lớn lao, đồng thời cũng như là thuốc làm thời gian đọng lại, làm âm thanh xung quanh cứ tạm dừng như vậy. Trong lúc nhất thời, bốn người đang ngồi ai cũng không nói gì, thậm chí còn vẫn duy trì tư thế sững sờ vừa rồi.

Bên tai chỉ nghe thấy tiếng người đến người đi trong tiệm lẩu, chỉ nghe thấy tiếng người phục vụ đi tới đi lui, chỉ nghe tiếng nồi lẩu trước mặt cô lỗ cô lỗ sôi trào.

Diệp Hiểu Hạ chớp chớp mắt, hơn nửa ngày mới mở tay ra, nhìn chiếc di động mới tinh trong tay, là nhãn hiệu mới đưa ra thị trường, vỏ ngoài rất cứng. Cô nhẹ nhàng ấn một chút, màn hình di động sáng lên, khiến cô ngoài ý muốn là hình nền di động kia dĩ nhiên là một tấm ảnh.

Nói đúng ra, đây chẳng phải một tấm ảnh, mà là một cảnh trong trò chơi.

Trong ảnh có một vòng ánh trăng sáng ngời, bên trong ánh trăng có một người đang giương cánh, mà người anh ôm trong lòng Diệp Hiểu Hạ lại quen thuộc vô cùng. Cô không biết vì sao, bỗng nhiên mặt hơi nóng lên lên.

Viện trưởng Vương không hổ là người từng gặp qua sóng to gió lớn, bà bình tĩnh lại rất nhanh, cầm cánh tay Diệp Hiểu Hạ, liên tục đặt câu hỏi. Nhưng đến cùng bà vẫn hơi khẩn trương, nếu không, giọng sẽ không biến thành có chút sắc nhọn, bà dè dặt cẩn trọng: "Hiểu Hạ, người kia, người kia là ai?"

https://thuviensach.vn

Là ai? Đầu Diệp Hiểu Hạ giống như hồ, cô nên trả lời thế nào tương đối tốt?

Bên này cô vẫn còn rối rắm nói thế nào, Kiều Phi bên kia lại cười thành tiếng sau khi viện trưởng Vương hỏi: " Dì Vương, vị kia nhất định là bạn trai Hiểu Hạ."

"Bạn trai?" Giọng Viện trưởng Vương lại nhọn thêm, rất giống một người mẹ bị mang đến kinh hỉ lại biến thành kinh hách, bà nhìn Kiều Phi, lại nhìn dì Phương vẻ mặt mờ mịt, nửa ngày mới lại cầm Diệp Hiểu Hạ: "Hiểu Hạ, đó là bạn trai con?"

" Dạ." Diệp Hiểu Hạ thật sự là xấu hổ đến cực điểm, cô ngẩng đầu, không dám nhìn viện trưởng Vương, lại càng không dám nhìn dì Phương, ánh mắt chỉ có thể dừng ở bàn ăn trước mặt, Kiều Phi ý cười trong suốt. Cô hừ hừ cái mũi, xem như hàm hàm hồ hồ đồng ý vấn đề viện trưởng Vương.

Viện trưởng Vương giương miệng nửa ngày cũng nói không ra một câu nói, xem xuất ra độ xấu hổ của bà một chút cũng không ít hơn Diệp Hiểu Hạ. Bà nhìn dì Phương và Kiều Phi, chỉa chỉa Diệp Hiểu Hạ lại chỉa chỉa mình, hơn nửa ngày mới bật ra mấy chữ: "Ngượng ngùng."

Diệp Hiểu Hạ vội vàng bắt lấy tay viện trưởng Vương, ngồi ngay ngắn, nhìn dì Phương và Kiều Phi đối diện địanghiêm cẩn nói: "Chuyện này không liên quan đến viện trưởng Vương, là bản thân con không nói rõ ràng, khiến viện trưởng Vương hiểu lầm, cũng làm cho dì Phương..."

Lời của cô còn chưa nói xong, Kiều Phi một bên buông đũa, sang sảng nở nụ cười: " Không sao không sao." Nói xong anh ta lại quay đầu nhìn dì Phương: "Mẹ, con đã nói mà, cô gái tốt như Hiểu Hạ nhất định đã có bạn trai, mẹ đừng lại làm loại chuyện không đáng tin này."

Cũng không biết lời này là đụng chạm đến dây thần kinh nào của dì Phương, gương mặt vừa rồi còn bình tĩnh của bà bỗng chốc trở nên khó coi,

https://thuviensach.vn

bà "Ba" một tiếng buông xuống chiếc đũa, nhìn Kiều Phi lạnh lùng nói: "Phải không? Đây là chỗ con vui vẻ! Mẹ nói con biết Kiều Phi, dù tính hôm nay Diệp Hiểu Hạ có bạn trai, mẹ sẽ không tin tưởng, Trương Hiểu Hạ, Lý Hiểu Hạ, Vương Hiểu Hạ cũng có bạn trai!"

Dì Phương luôn luôn ôn hòa đột nhiên nổi tính tình lên như vậy làm Diệp Hiểu Hạ và viện trưởng Vương đều trở nên rất xấu hổ, hai người nhìn nhìn lẫn nhau, hé miệng muốn xin lỗi. Nhưng mẹ con Phương gia đang tranh chấp, hai người xin lỗi bỗng chốc có vẻ đã không có cảm giác tồn tại, cuối cùng hai người chỉ có thể ngậm miệng, ngây người nhìn mẹ con đối phương xung đột.

"Mẹ, có thể đừng có người khác hay không." Trên gương mặt trắng nõn của Kiều Phi lộ ra biểu cảm vô cùng khó chịu: "Con thật sự ai cũng không muốn, thầm nghĩ..."

"Thầm nghĩ cái gì hả!" Tuy rằng Dì Phương bởi vì ở nơi công cộng nên luôn luôn hạ giọng, nhưng ẩn nhẫn phẫn nộ trong giọng bà lại một chút cũng không giảm bớt: "Thầm nghĩ cưới loại phụ nữ đó!"

"Mẹ, Liễu Mi không phải loại phụ nữ đó!" Tuy rằng Kiều Phi luôn luôn nhường nhịn, nhưng là nghe mẹ mình nói người mình yêu như vậy cũng nhịn không được lạnh giọng.

"Loại phụ nữ nào? Chẳng lẽ cô ta không phải đã bị người đạp hư, mới đến quyến rũ con, người phụ nữ đê tiện!"

"Mẹ!" Cuối cùng Kiều Phi nhịn không được, giọng anh ta cao lên.

Diệp Hiểu Hạ và viện trưởng Vương thấy thế trận này, nếu gây gổ thì không ổn, vội vàng khuyên can hai người.

Đại khái là vì có người ngoài ở đây, tranh chấp giữa dì Phương và Kiều Phi giảm xuống.

https://thuviensach.vn

Dì Phương cầm chiếc đũa thật chặt, oán hận nói: "Tôi nói cho anh biết Kiều Phi, chỉ cần tôi sống một ngày, anh đừng tưởng kết hôn với Liễu Mi kia! Không phải anh muốn cho cô ta mợt tờ giấy hôn thư sao! Hộ khẩu này trừ phi là tôi chết, bằng không cả đời anh đừng hòng nhìn thấy!"

Kiều Phi mạnh mẽ đứng lên, gương mặt lạnh lẽo, cũng không quay đầu lại bước nhanh ra ngoài cửa.

"Kiều Phi! Anh đứng lại đó cho tôi!" Dì Phương sửng sốt sửng sốt, mà sau đó cũng đứng lên theo, hô to một tiếng với bóng lưng Kiều Phi.

Trong lúc nhất thời tiếng người ồn ào trong tiệm lẩu đều bởi vì giọng mà mà tạm thời biến mất, Kiều Phi chính là hơi hơi dừng một chút, nhưng đầu cũng không quay lại, càng nhanh chân xông ra ngoài.

Mà dì Phương thấy con lao tới cửa quán, hận ý ẩn nhẫn trên mặt bà cuối cùng biến thành thương lão bất đắc dĩ, ngã ngồi trên ghế.

Viện trưởng Vương thế thấy, quan hệ với mình và Diệp Hiểu Hạ không lớn, từ đầu tới đuôi đều là dì Phương muốn chia rẽ con và đối tượng mới làm ra chuyện này, cũng lập tức thoát khỏi không khí xấu hổ, vội vàng kéo dì Phương an ủi.

Diệp Hiểu Hạ ngồi đó, nhìn xem hai người phụ nữ trung niên xúc nói chuyện. Một hồi lâu sau, dì Phương mới xin lỗi viện trưởng Vương và Diệp Hiểu Hạ cáo từ, rời khỏi quán lẩu.

Hai người Kiều Phi và dì Phương trước sau rời đi, làm không khí vốn nhiệt liệt trở nên lạnh lẽo. Diệp Hiểu Hạ ngồi bên cạnh viện trưởng Vương, cúi đầu nửa ngày cũng không dám nói một câu. Cô cũng không có lá gan ngẩng đầu nhìn mặt viện trưởng Vương lúc này, không biết có phải đen như Bao công hay không.

https://thuviensach.vn

Cô cứ cúi đầu chơi một tờ giấy ăn đã dùng trên bàn như vậy, hết sức chuyên chú, giống như tờ giấy ăn kia là trò chơi khảo nghiệm chỉ số thông minh khó nhất trên thế giới, nếu không dụng tâm sẽ thua ngay.

"Nó tên gì?" Quá hồi lâu, viện trưởng Vương mới tức giận hỏi một câu.

"Trầm Hoan." Diệp Hiểu Hạ lén lút ngẩng đầu, liếc mắt nhìn viện trưởng Vương một cái, lập tức lại cúi đầu tiếp tục nghịch tờ giấy.

Viện trưởng Vương thấy Diệp Hiểu Hạ dáng vẻ gặp cảnh khốn cùng, nhịn không được thở dài một hơi, vươn tay xoa xoa tóc của cô, giọng nói mềm xuống: "Sao không mang theo trở về cho bà xem?"

"Còn chưa kịp. . . . ."

Viện trưởng Vương hiểu sợ hãi trong lòng Diệp Hiểu Hạ, loại sợ hãi này rất nhiều năm trước khi bà quen bạn trai bị cha mẹ phát hiện khi cũng từng có. Thế nhưng nhanh như vậy, đã đến phiên bà ngồi lên vị trí cha mẹ. Bên môi bà lộ ra một tia tươi cười nhợt nhạt, vỗ vỗ vai Diệp Hiểu Hạ: "Ăn no chưa? Ăn no thì đi ."

Diệp Hiểu Hạ vội vàng gật đầu, đứng lên theo viện trưởng Vương. Cô đi theo sau viện trưởng Vương, khẩn trương lắc lắc tay, tuy chuyện hôm nay cuối cùng phát triển thật sự là vô cùng khoa trương lại giả tạo, nhưng không thể không nói, cô vẫn là có chỗ làm không đúng. Nghĩ đến này, cô ngẩng đầu nhìn bóng lưng viện trưởng Vương, nhẹ nhàng nói: "Viện trưởng, xin lỗi."

Viện trưởng Vương cũng không quay đầu, khóe miệng mang ý cười: "Nói cái gì vậy."

Kiều Phi đi mau, dì Phương cũng đi nhanh, hơn nữa cơm hôm nay này cũng là Trầm Hoan hại không yên, Diệp Hiểu Hạ vội vàng cướp đi đến chỗ

https://thuviensach.vn

thu nhân, cũng không nghĩ đã được trả tiền. Cô hơi ngoài ý muốn, viện trưởng Vương cũng ngoài ý muốn: "Ai tính vậy?"

"Là vị tiên sinh mi tâm có nốt hồng chí vừa rồi."

Câu trả lời này làm sắc mặt viện trưởng Vương hơi hơi đổi đổi, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ gật gật đầu đi ra bên ngoài.

Quả nhiên Trầm Hoan đứng ở bên ngoài. Anh lẳng lặng tựa vào một cây cột ngoài quán lẩu, sau khi thấy viện trưởng Vương và Diệp Hiểu Hạ đi ra, lập tức đứng thẳng dậy, bước nhanh đi lên. Đầu tiên là cung kính nhìn viện trưởng Vương chào hỏi: "Viện trưởng Vương."

Viện trưởng Vương lên lên xuống xuống đánh giá Trầm Hoan, con ngươi như mực, làm cho người ta không nghĩ ra bà đang nghĩ cái gì, quá một hồi lâu, bỗng nhiên bà hỏi: "Các con ở cùng nhau?"

"Không có không có!" Diệp Hiểu Hạ vội vàng lắc đầu, gương mặt trắng như sáp “Con và Trầm Hoan không có ở cùng nhau!"

" Bà hỏi nó." Viện trưởng Vương quay đầu trừng Diệp Hiểu Hạ một cái.

Trầm Hoan lại nhợt nhạt tươi cười, tay kéo Diệp Hiểu Hạ lui ở phía sau viện trưởng Vương đến, không để ý cô giãy dụa, để cô đứng bên người mình, "Không có."

Ánh mắt lợi hại Viện trưởng Vương từ mặt Trầm Hoan rơi xuống cánh tay anh ôm Diệp Hiểu Hạ, cuối cùng lại về tới trên mặt Trầm Hoan: " Chỉ là chơi đùa?"

"Không phải, con muốn cho cô ấy một gia đình."

Ánh mắt Viện trưởng Vương lại từ trên xuống dưới đánh giá Trầm Hoan mấy lần, sau đó cuối cùng dừng trên giày anh. Đó là một đôi giày thật sạch

https://thuviensach.vn

sẽ, cũng vô cùng tốt, có người từng nói, xem đàn ông phải xem giày anh ta, xem phụ nữ thì phải xem tay cô ta.

Người đàn ông mang một đôi giày như vậy, tất là một đối tượng có thể phó thác. Qua một hồi lâu, bà mới thu hồi ánh mắt, biểu cảm nghiêm túc trên mặt hơi hòa dịu: "Khi nào thì tới cầu hôn?"

Diệp Hiểu Hạ ngẩn người, đây đều là cái gì vậy? Thế nào đã đến cầu hôn rồi ! Cô muốn phát biểu ý kiến của mình, đã nghe được Trầm Hoan lại nói: "Trước năm nông lịch."

Viện trưởng Vương gật gật đầu, xem như tán thành, "Các con về đi." Dứt lời bà cũng không xen vào Diệp Hiểu Hạ và Trầm Hoan nữa, bước nhanh về cô nhi viện.

"Viện trưởng!" Diệp Hiểu Hạ vội vàng muốn đuổi theo, lại bị Trầm Hoan giữ chặt, cô ngẩng đầu trừng anh một cái: "Anh làm gì vậy!"

"Tìm em tính sổ." Biểu cảm Trầm Hoan không thay đổi, nhưng con ngươi lại đậm một chút.

"Tính cái gì sổ nha!" Diệp Hiểu Hạ vừa thì thầm than thở, biện bạch, vừa bị Trầm Hoan kéo đến chỗ trạm xe bus.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 145: Đáng Giá Không?

Hôm nay khi ra khỏi nhà hắn là nên xem hoàng lịch.

Diệp Hiểu Hạ nhìn thoáng qua Trầm Hoan sắc mặt u ám đứng bên mình, lại nghĩ lại chuyện đã xảy ra hôm nay, càng cảm thấy hắn là mình nên đi mua một quyển hoàng lịch đặt trong nhà. Sau này ra ngoài làm việc, chuyện lớn nhỏ gì tốt nhất cũng nên xem hoàng lịch trước tương đối tốt.

Trầm Hoan kéo Diệp Hiểu Hạ đi đến nhà ga, nhưng không nói chuyện, khiến cho trong lòng Diệp Hiểu Hạ bất ổn. Thực ra cô rất muốn hỏi xem đến cùng Trầm Hoan tìm mình tính sổ gì, chẳng lẽ mình đắc tội anh ở chỗ nào sao? Nhưng lời nói kia ở trên đầu lưỡi ngàn hồi trăm chuyển, cuối cùng không nói ra. Cô cảm thấy tốt nhất mình vẫn là đừng vội vàng mở miệng, thành thành thật thật câm miệng, nếu Trầm Hoan thật sự có chuyện gì, nhất định sẽ tự nói ra.

Nghĩ tới chỗ này, Diệp Hiểu Hạ lại ngẩng đầu nhìn mặt Trầm Hoan không có biểu cảm, trong lòng lo sợ bất an. Anh hắn là sẽ nói ra, hắn là...

Im lặng vĩnh viễn lan tràn giữa hai người, như áp lực cực lớn ép tới người ta không đứng nổi. Nếu không phải tay Trầm Hoan ấm áp như trước, Diệp Hiểu Hạ đoán chừng mình sẽ phải nghênh đón trời đông giá rét trước.

Cuối cùng lên xe, may mà nơi này là vùng ngoại thành, đoạn đường này người trên xe cũng không nhiều, hai người ngồi ở hang ghế cuối cùng.

https://thuviensach.vn

Một đường không nói, Diệp Hiểu Hạ đầu hàng. Cô nhìn nhìn Trầm Hoan, cuối cùng lựa chọn một đề tài sẽ không làm Trầm Hoan tức giận: "Hôm nay miệng vết thương của anh còn đau không."

"Không đau." Trầm Hoan tiêu chuẩn có hỏi tất đáp, Diệp Hiểu Hạ hỏi vấn đề gì, anh tuyệt đối sẽ không bởi vì trong lòng không thoải mái mà không trả lời.

"Nga..." Diệp Hiểu Hạ thở ra một hơi rất nhỏ, còn chịu nói chuyện, xem ra không có vấn đề gì lớn.

Cô nghĩ nghĩ, lại tiếp tục nhàm chán tìm nói: "Anh, anh ăn cơm chưa?"

"Anh không đói bụng." Trầm Hoan vẫn nhìn phía trước, lẳng lặng trả lời.

" Đã mấy giờ rồi? Sao anh còn không đói chứ..."

"Thấy vợ tương lai của mình đi xem mắt với người khác, anh nghĩ mười người cũng sẽ không đói." Cuối cùng Trầm Hoan buông mắt, mắt nhìn Diệp Hiểu Hạ, nhẹ nhàng hừ một tiếng.

Tất cả lời nói của Diệp Hiểu Hạ sở trong lúc nhất thời bị nhét trong cổ họng, một hồi lâu cũng nói không ra một chữ. Nhưng hai gò má cô càng ngày càng đỏ, càng ngày càng đỏ, cuối cùng đỏ tựa hồ muốn nhỏ ra máu. Cô cắn môi dưới, rầm rì rốt cục dùng giọng nói tinh tế không thể nghe thấy thở dài: "Ai là vợ tương lai của anh chứ..."

Lời còn chưa dứt, người cũng đã rơi vào trong một lồng ngực có lực, môi cũng bị người trùng trùng hôn xuống. Trầm Hoan hôn cho tới bây giờ đều là dịu dàng, sâu thẳm, chưa từng bá đạo mà cuồng dã như bây giờ, khiến Diệp Hiểu Hạ trong lúc nhất thời không có phương hướng, chỉ có thể mặc cho anh dung chiếc lưỡi linh hoạt cạy mở môi cô giao triền với đầu lưỡi cô.

https://thuviensach.vn

"Trầm Hoan..." Diệp Hiểu Hạ bắt lấy cổ áo anh, cơ hồ muốn mất tất cả sức lực, cô thở hào hển.

"Ai là vợ tương lai của anh..." Con ngươi Trầm Hoan đen như mực, anh nhìn hai gò má đỏ bừng của Diệp Hiểu Hạ, lẳng lặng chậm rãi lặp lại vấn đề bị Diệp Hiểu Hạ chất vấn.

"Trầm Hoan..." Tuy Diệp Hiểu Hạ hơi mơ hồ, nhưng vẫn không quên đây là trên xe như cũ, vội vàng đẩy Trầm Hoan, để anh không thể tiếp tục dựa vào.

Trầm Hoan lại chống thân thể, đặt hai tay tại hai bên ghế dựa của Diệp Hiểu Hạ, chặt chẽ nhốt cô tại giữa hai tay mình, lạnh nhạt hỏi: "Ai là vợ tương lai của anh?"

Hơi thở ấm áp thổi tới khuôn mặt Diệp Hiểu Hạ, cô chỉ cảm thấy tứ chi bách hải của mình đều sắp bốc cháy. Cô dùng chút lý trí còn sót lại nhìn bốn phía, giờ trên xe chỉ có bốn năm người thưa thớt, một đám không phải đánh náp, thì là nhàm chán chơi di động không có ai chú ý tới bọn họ ngồi cuối cùng làm cái gì.

"Chuyên tâm một chút, Hiểu Hạ." Trầm Hoan đối với việc bây giờ Diệp Hiểu Hạ còn nhìn chung quanh hơi không vừa lòng, anh cúi đầu nhắc nhở cô. Nói xong, đầu cũng thấp xuống, làm bộ muốn hôn cô, Diệp Hiểu Hạ kinh hãi, vội vàng tích cực nói: "Là em, là em."

Đối với câu trả lời của Diệp Hiểu Hạ, con ngươi không vui của Trầm Hoan vì lần xem mắt vừa rồi mới hơi hơi thu liễm một chút. Anh nhìn dáng vẻ Diệp Hiểu Hạ co quắp không an, quyết định vẫn là tạm thời buông tha cô, nếu tiếp tục nữa, chỉ sợ cô sẽ khóc ra . Anh hừ một tiếng, mới ngồi thẳng thân mình, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói một lời.

Diệp Hiểu Hạ hít thở thật sâu mấy hơi mới bình phục trái tim nhảy loạn không ngừng của mình, một hồi lâu sau cô mới nhìn cái gáy Trầm Hoan

https://thuviensach.vn

xuất thần, "Trầm Hoan."

" Ừ?" Trầm Hoan cũng không quay đầu, tiếp tục nhìn ngoài cửa sổ, không biết anh đang nghĩ cái gì.

"Vừa rồi có phải anh ghen tị không?" Diệp Hiểu Hạ cũng không biết miệng mình thế nào, cô nghĩ như vậy, miệng lại nói ra. Trầm Hoan lại vẫn là không quay đầu, ngồi ở chỗ kia như trước, nhưng Diệp Hiểu Hạ phát hiện lỗ tai anh đỏ lên.

Đỏ rực, như là quả táo mới hái.

Diệp Hiểu Hạ ngẩn người, bên môi giơ lên một chút tươi cười nhợt nhạt, trái tim luôn luôn phiêu phiêu đãng đãng, tựa hồ bỗng chốc tìm được chốn dừng.

"Nói nhiều." Qua hồi lâu, cuối cùng Trầm Hoan rầu rĩ trả về cho Diệp Hiểu Hạ một câu.

Lời này nói chưa dứt, nói ra xong càng làm cho Diệp Hiểu Hạ nhịn không được cười ra tiếng, cô lại không dám cười lớn tiếng, chỉ có thể cúi đầu, chôn đầu trong khuỷu tay hừ hừ không ngừng.

Lỗ tai Trầm Hoan càng đỏ, mũi anh trùng trùng hừ một chút, xấu hổ không chịu nổi. May mà, nơi này cách chỗ bọn họ xuống xe đã không xa, đợi khi xe dừng lại, anh cũng không quản có tới mục đích không, anh đứng lên, kéo Diệp Hiểu Hạ xuống xe.

Diệp Hiểu Hạ cũng không phản đối, thành thật đi theo sau anh, khóe miệng vẫn không buông xuống.

Tuy rằng buổi tối ăn lẩu, nhưng gặp chuyện như thế lại giả tạo khoa trương cô không ăn no, hơn nữa Trầm Hoan cũng không ăn gì, hai người tức thời tìm một khách sạn nhỏ, chọn hai ba món ăn, làm đầy bụng trước.

https://thuviensach.vn

Ăn no, hai người cũng không ngồi xe, tính toán đi bộ về.

"Viện trưởng Vương thích cái gì?" Bỗng nhiên Trầm Hoan toát ra một câu không đầu không đuôi, khiến Diệp Hiểu Hạ không rõ ý tưởng, cô nắm tóc, suy nghĩ một hồi: "Viện trưởng thích ăn dâu tây."

Trầm Hoan gật gật đầu, xem như đã biết.

Diệp Hiểu Hạ lại không nhịn được vấn đề, "Trầm Hoan, anh hỏi cái này làm gì?"

"Đi cầu hôn tổng yếu mang chút đồ bà thích." Trầm Hoan nhẹ nhàng trả lời, lại khiến Diệp Hiểu Hạ quẫn ở nơi đó.

"Trầm Hoan, anh nói thật?"

"Ừ."

"Không phải đâu, muốn đi cầu hôn?" Diệp Hiểu Hạ tổng cảm thấy đề tài này hình như không có quan hệ quá lớn với mình, nhưng, trên thực tế, trong đề tài này, cô là nữ nhân vật chính không hơn không kém.

" Đồng ý với viện trưởng Vương rồi, nhất định phải đi." Trầm Hoan dừng một chút, bỗng nhiên lại hỏi: "Em không đồng ý phải không?"

Không đồng ý, Diệp Hiểu Hạ ngẩn người, cô không phải không đồng ý, cô chỉ là... Cô chính là cảm thấy hỏi không nỡ. Xác định quan hệ nhanh như vậy, đàm hôn luận gả nhanh như vậy, cô sẽ hối hận chứ ?

Diệp Hiểu Hạ ngẩng đầu nhìn Trầm Hoan, nhìn con ngươi đen như mực kia, trong lòng mềm mại. Trước mắt cô xuất hiện Trầm Hoan bá đạo, Trầm Hoan dịu dàng, Trầm Hoan bảo vệ cô, Trầm Hoan như vậy, Trầm Hoan như thế. Những việc này khiến lòng cô yên ổn lại.

https://thuviensach.vn

Đúng vậy, dù tính động tác mau chút, dù tính thời gian mau chút, nếu đối phương là Trầm Hoan, cô sẽ không hối hận.

Nhưng, Trầm Hoan thì sao? Anh sẽ hối hận chứ?

Cô dừng bước, lẳng lặng nhìn Trầm Hoan, sắc mặt trầm tĩnh, qua hồi lâu, cô mở miệng hỏi: "Trầm Hoan, anh nguyện ý sao?"

Trầm Hoan ngây ngẩn cả người, anh thật không ngờ Diệp Hiểu Hạ hỏi mình như vậy. Không khỏi, đáy lòng anh sinh ra một tia ưu tư.

Di động đặt trong túi bỗng nhiên vang lên, tiếng nhạc tích táp như là một cây đao cắt qua không khí hiện tại. Trầm Hoan lấy điện thoại di động ra từ trong túi, nhìn nhìn dãy số trên đó, sắc mặt trở nên hơi không vui.

"Sao không nghe máy?" Diệp Hiểu Hạ thấy Trầm Hoan chỉ nhìn chằm chằm di động cũng không nhận, vì thế nhẹ nhàng đề nghị.

Trầm Hoan lại nhìn nhìn Diệp Hiểu Hạ, nhét điện thoại di động vào trong túi, lắc đầu: "Không nhận." Nhưng di động kia vẫn vang lên, bất khuất không buông tha, làm cho trong lòng người ta phiền muộn, mặt Trầm Hoan vốn hơi âm u, đã nhíu mày.

"Vẫn là nhận đi." Trong lòng Diệp Hiểu Hạ như có cái gì đó nứt ra rồi, tê tê dưới gió lạnh.

Trầm Hoan liếc mắt nhìn cô thật sâu, cuối cùng lấy điện thoại, xoay người sang một bên nghe. Giọng anh không lớn, dù Diệp Hiểu Hạ nỗ lực muốn nghe, nhưng cũng chỉ nghe rõ ràng vài chữ. Cái gì "Đừng quấy rầy tôi", "Cái gì cự tuyệt", cái gì "Một lần cuối cùng " ...

Càng nghe đôi câu vài lời như vậy, trong lòng lại càng bất yên. Cô thật muốn bắt lấy Trầm Hoan hỏi rõ rang xem đến cùng là xảy ra chuyện gì, nhưng, cô lại phát hiện chân mình cũng không thể di chuyển, miệng cũng

https://thuviensach.vn

không nói ra tiếng được, chỉ xem Trầm Hoan nói điện thoại một hồi như vậy, cuối cùng cắt đứt, xoay người nhìn xem cô lộ ra một chút ý cười khó được.

Anh kéo tay cô, đi ở trên đường trở về. Hai người ai cũng không mở miệng nói thêm một câu, đi tới dưới lầu Diệp Hiểu Hạ, cô mới nhẹ nhàng thở dài: "Em lên nhé."

" Ừ." Trầm Hoan buông tay cô ra, bỏ hai tay vào trong túi. Anh đứng dưới đèn đường, nghịch quang, thấy không rõ biểu cảm trên mặt lắm.

"Kia... Vậy buổi tối anh nghỉ ngơi sớm một chút." Diệp Hiểu Hạ buông mắt, xoay người đi tới dưới lầu. Tay lại bị kéo lại, cô kinh ngạc quay đầu, cả người lại rơi vào trong lòng Trầm Hoan. Hai tay anh dùng sức, như muốn ép ra hết không khí trong lồng ngực Diệp Hiểu Hạ vậy.

Giọng nói trầm thấp kia sâu kín vang lên trên đỉnh đầu Diệp Hiểu Hạ: "Hiểu Hạ, em cảm thấy em trở thành người phụ nữ của anh, có đáng không?"

Trầm Hoan hơi khác thường, trong giọng nói anh không có kiêu ngạo bễ nghễ thiên hạ ngày xưa, mà hơi suy yếu, giống như tín đồ quỳ rạp xuống trước mặt thần tượng, hèn mọn cầu khẩn. Khác thường như vậy làm tim Diệp Hiểu Hạ đột nhiên nhói lên, cô nghiêm túc suy nghĩ vấn đề Trầm Hoan đưa ra, trong đầu vừa hồ đồ vừa rõ ràng.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 146: Tôi Tưởng Ngồi Tại Đó Tọa Trên Lầu

Đáng không? Đáng không?

Trên thế giới này đến cùng chuyện gì đáng giá, chuyện gì lại là không đáng giá, đến cùng ai chia rõ ràng qua?

Diệp Hiểu Hạ ghé vào trong lòng Trầm Hoan hồi lâu sau mới chậm rãi thở ra một hơi, cô nâng tay lên, ôm lấy thắt lưng Trầm Hoan nhẹ nhàng nói: "Không có đáng giá không, chỉ có bằng lòng không."

Trầm Hoan im lặng thật lâu, phảng phất như một đứa trẻ, đánh vỡ nồi cát hỏi đến cùng, lại cúi đầu hỏi: "Vậy em bằng lòng không?"

"Em..."

"Không, đừng nói ra." Trầm Hoan đánh gãy Diệp Hiểu Hạ, anh buông Diệp Hiểu Hạ ra, nhẹ nhàng lắc đầu. Anh nâng tôiy lên, vén mấy sợi tóc lòa xòa của Diệp Hiểu Hạ ra sau tôii, mới lại chậm rãi nói: "Sau này lại nói với anh."

"Trầm Hoan..." Diệp Hiểu Hạ thủy chung cảm thấy phản ứng của Trầm Hoan làm cho người tôi bất an.

"Trong thời gian này anh có chuyện, tạm thời không login, tự em chăm sóc tốt mình trong trò chơi."íAnh mắt Trầm Hoan cong lên, giống như ánh trăng đẹp mắt.

https://thuviensach.vn

"Anh muốn đi đâu?" Khe hở trong càng lúc càng lớn, từ bên trong vèo vèo toát ra một loại cảm xúc dập dờn tên là bất an.

"Anh muốn đi cắt chỉ, thuận tiện đến bệnh viện lớn một chút kiểm tra, anh hoài nghi kỹ thuật Tôing Chẩm Lưu không quá được." Trầm Hoan nhìn Diệp Hiểu Hạ tiếp tục nói."Mấy ngày nay em tự mình nghỉ ngơi cho tốt, đừng đi đưa cơm, đoán chừng anh luôn ở bệnh viện."

"Trầm Hoan." Diệp Hiểu Hạ cắn môi, thật lâu sau mới chậm rãi nói: “Đồng ý với em, đừng gạt em nhé."

Con ngươi Trầm Hoan tối đen, sau đó anh gật đầu: " Được."

Thời gian bỗng chốc trở nên thong thả. Không cần sáng sớm đi mua đồ ăn, không cần sốt ruột nấu cơm, không cần kích động đi đưa cơm. Buổi sáng Diệp Hiểu Hạ thức dậy ngồi ở trên giường nhìn chằm chằm ánh mặt trời chói mắt ngoài cửa sổ một hồi lâu mới phản ứng lại, hôm nay cô chỉ cần nuôi sống mình là xong, khác, thời gian không cần quan tâm bỗng chốc bị lấy ra như vậy. Cô rất nhàm chán, lúc đi đánh răng trước gương, cô thậm chí đến số lần bàn chải chuyển động. Bên ngoài một trăm cái, bên trong một tram cái, bên trái một trăm cái, bên phải một tram cái.

Đại khái là đã quen làm cơm cho ba người, lúc Diệp Hiểu Hạ lấy lại tinh thần, lại phát hiện mình làm đồ ăn cơm đủ cho ba người ăn. Cô lẳng lặng ngồi cạnh bàn. Phát ngốc một trận, mới bắt đầu ăn cơm.

Ăn cơm xong, trèo lên trò chơi, tiểu Ngũ đã sớm đi ra. Anh ngồi xổm trên mái hiên cắn một quả táo, khi nhân vật Diệp Hiểu Hạ hiện ra, thấy tiểu Ngũ đẹp mắt đang quyệt mông ăn quả táo, cô nhướng mày: "Anh ở trên đó làm chi?"

Tiểu Ngũ cúi đầu nhìn Diệp Hiểu Hạ đứng cạnh tường, xuy xuy nở nụ cười: "Cô muốn đi lên nhìn xem hay không?"

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ nhíu mày, cô phải đi lên thế nào? Nhưng, cô không nóng nảy, bởi vì khi cô nghĩ như vậy, tiểu Ngũ đã mang cô lên đỉnh, chỉ vào một căn nhà cao hơi thái quá cách đó không xa nói: " Cô nói này thành chủ thành Cửu Ti này có phải dư tiền quá không? Không có việc gì xây nhà cao như vậy làm chi?"

Diệp Hiểu Hạ lại nhìn cao ốc kim bích huy hoàng kia không nói chuyện, thành chủ ở bên trong sao?

"Ngồi ở bên trong nhất định giống như ngồi tù."

Tiểu Ngũ lại cắn một ngụm táo, hơi có tư thế không ăn được nho thì nói nho còn xanh: "Ông tôi tuyệt đối không biết vui vẻ khi ngự kiếm phi hành như tôi, cũng chỉ biết ngồi ở trong phòng thu thuế, có lạc thú gì!"

"Thu thuế?" Diệp Hiểu Hạ giọng điệu có chút chút kinh ngạc.

"Đúng vậy, cô xem thành Cửu Ti này buôn bán nhiều như vậy, mỗi ngày tiền tiến vào tiền đi ra bao nhiêu, thành chủ thành Cửu Ti này chỉ thu thuế cũng phải giàu đến chảy mỡ."

Diệp Hiểu Hạ cúi đầu, hắc hắc cười lên tiếng, tiếng cười kia hơi mang theo hàn ý làm cho người tôi mao cốt tủng nhiên, khiến tiểu Ngũ nhịn không được rùng mình: "Này, nữ nhân, cô cười cái gì? Đừng gian trá như vậy được không? Làm tâm linh đơn thuần của tôi hoảng sợ."

Diệp Hiểu Hạ ngẩng đầu lên, nhìn tiểu Ngũ, ánh mắt sáng như ngôi sao mai trên trời. Một nụ cười rực rỡ nở trên môi cô, trong khẩu khí của cô có dụ hoặc câu nhân: "Tiểu Ngũ, anh có muốn đi chỗ thành chủ đó ngồi không?"

Tiểu Ngũ ngây người nhìn Diệp Hiểu Hạ, sau đó chớp chớp mắt, sau đó vội vàng xua tay: "Không cần không muốn."

https://thuviensach.vn

"Vì sao?" Thật là kỳ lạ, vừa rồi anh rõ ràng hâm mộ đến sắp chảy nước miếng, sao giờ lại lắc đầu nói không cần?

" Chị hai, chị tha tôi đi, dù tính chị muốn đi nơi đó nhìn cũng không cần kéo tôi theo làm đệm lưng được không?" Mặt Tiểu Ngũ nhăn thành đu đủ: "Tuy rằng tôi coi như một gã cao thủ, nhưng cũng không chịu nổi người ta người đông thế mạnh được không? Nếu cô muốn đi thì tự đi đi, lôi kéo tôi, tôi chịu không được nhiều thân vệ binh như vậy của thành chủ thành Cửu Ti."

Diệp Hiểu Hạ cười ha ha, tiểu Ngũ này nghĩ đến chỗ nào vậy?

" Cô cười cái gì?" Biểu cảm Tiểu Ngũ càng rối rắm lên, mà Diệp Hiểu Hạ chỉ vỗ vỗ áo choàng, đứng lên: "Không cười cái gì."

Đối với đáp án như vậy làm sao tiểu Ngũ có thể bỏ qua, anh quấn quít lấy Diệp Hiểu Hạ hỏi không ngừng, tới trên đường cái."Nói với tôi đi, đến cùng cô cười gì?" Tiểu Ngũ dính vào sau mông Diệp Hiểu Hạ, đi qua trên đường cái thành Cửu Ti.

Cuối cùng Diệp Hiểu Hạ bị cuốn đến phiền, đành phải thở dài nói đáp án cho anh: "Không có gì, tôi chỉ muốn làm thành chủ mà thôi."

Tiểu Ngũ bị đáp án này làm chấn động sững sờ ở một bên nửa ngày không hồi thần, qua một hồi lâu mới vươn tay sờ sờ trán của mình, lại sờ sờ trán Diệp Hiểu Hạ, miệng quang quác quang quác: "Xong rồi xong rồi, bệnh sốt này cả tôi cũng sờ không ra."

Diệp Hiểu Hạ liếc mắt xem thường, vuốt ve móng vuốt tiểu Ngũ, phát mật ngữ cho Vân Ẩn, bên trong không có gù, chỉ có một tấm ảnh lệnh bài công hội. Cô nghĩ, Vân Ẩn nhất định cảm thấy hứng thú với cái này, không riêng gì anh cảm thấy hứng thú, chỉ sợ công hội khác cũng sẽ cảm thấy thật hứng thú.

https://thuviensach.vn

Cô có nên xao Vân Ẩn nhất bút không? Hay là bán cho công hội khác? Diệp Hiểu Hạ phát hiện mình bị Trầm Hoan truyền nhiễm, cũng trở nên có chút ý xấu. Ngày đó rõ ràng cô vẫn còn rối rắm có nên trực tiếp đưa cho Vân Ẩn không, cư nhiên hôm nay đã bắt đầu nghĩ xem muốn chém bao nhiêu bạc.

Vân Ẩn sớm đã tình thế nhất định với lệnh bài công hội, nhưng luôn luôn không có vận khí kia, giờ đột nhiên thấy một tấm ảnh như vậy, khẩn trương trái tim nhảy lên. Anh không có bất kì do dự gì, lập tức trả lời Diệp Hiểu Hạ: " Cô ở đâu?"

"Thành Cửu Ti."

Vân Ẩn lập tức nhớ tới trò khôi hài ngày đó của Nê Oa Oa và Lan Hồ Điệp, lúc đó cô ngay tại thành Cửu Ti. Anh vội vã nói: "Cô chờ tôi một chút, tôi nhiều nhất nửa giờ thì đến chỗ cô."

Bản đồ trong trò chơi nhiều lắm lớn lắm, nếu không có trang bị cực phẩm nghịch thiên như nhẫn truyền tống, muốn từ một chỗ đến một chỗ khác phương thức duy nhất chỉ có ngồi xe ngựa . Diệp Hiểu Hạ ngồi xuống trong một quán trà đối diện trạm dịch của thành Cửu Ti, kêu mấy cái bánh bao thịt, cùng tiểu Ngũ ngồi gặm.

Cô là thật không ngờ Vân Ẩn lại đúng giờ, dù sao bản đồ rất lớn, đường xa một chút, cũng phải ngồi hai ba giờ, cô cũng không muốn chờ như vậy. Nhưng cô thật sự không nghĩ tới, Vân Ẩn nói nửa giờ, thật sự ngay tại nửa giờ tới bên cạnh bàn cô.

Đàm luận loại chuyện này tự nhiên là không thể ngồi trong quán trà như vậy, Vân Ẩn cho người ta định phòng tửu lâu, mang Diệp Hiểu Hạ đi.

Mới vừa ngồi xuống, anh cũng đi thẳng vào vấn đề: " Đúng lệnh bài sao? Tôi nhìn xem?"

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ cũng không hẹp hòi, từ trong túi lấy lệnh bài kia ra giao cho anh. Trong trò chơi có hệ thống mượn xem, đối phương có thể nhìn đồ của bạn, nhưng cũng không có thể mạnh mẽ cướp đoạt, đây đúng là một hệ thống tốt, bằng không, Diệp Hiểu Hạ cũng không dám quang minh chính đại đưa cho Vân Ẩn nghiệm hàng.

Cầm lệnh bài công hội trong tay phản phản phục phục nhìn vài lần, cuối cùng Vân Ẩn thở dài: "Cuối cùng tôi cũng nhìn thấy lư sơn chân diện mục của món đồ này."

Diệp Hiểu Hạ hắc hắc nở nụ cười vài tiếng, đã Vân Ẩn không hỏi thứ này đến từ đâu, cô cũng nói năng thận trọng, tuyệt đối không đề cập tới. Chỉ cười: " Muốn không?"

"Muốn! Sao có thể không cần chứ." Ánh mắt Vân Ẩn không có rời khỏi cái lệnh bài công hội kia, mãi cho đến khi Diệp Hiểu Hạ cầm lại lệnh bài từ trong lòng bàn tay anh.

"Ra giá đi" Diệp Hiểu Hạ cũng không nhiều lời, nếu nói ở ngày hôm qua trước kia cô còn có suy nghi cho Vân Ẩn lệnh bài này, như vậy lúc này cô một chút cũng không tồn suy nghĩ này.

Cô quay đầu nhìn về phía cửa sổ, nơi đó mở ra một cánh cửa, từ trong cửa sổ nhìn qua, có thể thấy khu nhà của thành chủ thành Cửu Ti kia, nếu muốn ngồi trong khu nhà đó, đến cùng phải trả giá bao nhiêu?

" Đồ của cô, cô ra giá" Tuy rằng Vân Ẩn tình thế nhất định với lệnh bài này, nhưng là phát từ nhân chi thường tình vẫn là hi vọng có thể rẻ một chút, cho nên mình cũng không có vội vàng ra giá, mà là đá bóng cao su cho Diệp Hiểu Hạ.

Diệp Hiểu Hạ lại nở nụ cười, cô cầm kết Trung Quốc trên lệnh bài, quơ quơ trước mắt Vân Ẩn: "Tôi không biết giá, chỉ chờ anh ra. Vừa lòng thì tôi

https://thuviensach.vn

bán, không vừa lòng, tôi quăng vào bán đấu giá, tôi tin tưởng, bán đấu giá sẽ không làm tôi chịu thiệt ..."

"Năm mươi vạn." Lời Diệp Hiểu Hạ còn chưa dứt, Vân Ẩn liền tuôn ra một giá bảo thủ nhất, tuy rằng anh biết không quá có khả năng, nhưng vẫn muốn thử một lần, vạn nhất thành công chiếm được, thật sự là chiếm tiện nghi.

Diệp Hiểu Hạ vẫn là cười, tiếp tục cầm lệnh bài, ánh mắt nhìn ra xa xa, nửa thật nửa giả than thở: "Ai, tiền thuốc nước có thể kiếm trở về không đây."

Vân Ẩn nghe thấy lời này, sắc mặt khổ sở, anh lắc đầu thở dài: " Người kia, quả nhiên là nửa điểm mệt cũng không ăn, tôi nói sao lại không so đo như vậy, hóa ra chờ tôi ở chỗ này."

Diệp Hiểu Hạ cắn môi, cười đến đẹp mắt. Thì ra Vân Ẩn cũng biết mình luôn luôn chiếm tiện nghi.

"Một trăm hai mươi vạn." Anh cuối cùng thở dài một hơi, đây có thể là lệnh bài công hội tiêu phí nhiều nhất, nhưng nếu so với thu vào sau khi thành lập công hội, chút tiền ấy lại nhiều cũng đáng giá .

"Thành giao."

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 147: Đi Ra Lăn Lộn, Sớm Hay Muộn Cũng Xong

Làm ăn thành công, tự nhiên tâm trạng không thể tốt hơn. Diệp Hiểu Hạ và Vân Ẩn hài hòa mỹ mãn hưởng dụng mỹ thực đặc sắc của thành cửu ti này, ăn uống linh đình, anh tới tôi đi, vô cùng vui vẻ. Hai người đang vui chơi giải trí ở nơi này, bỗng nhiên nghe thấy hệ thống thông báo một tin tức "Lòng hại nhân chi tâm không thể có, lòng phòng nhân không thể thiếu. Hữu lai hữu vãng đại trượng phu, nhai tí tất báo chân anh hùng! Người chơi Tử Tước Ái Nhân bỏ mười vạn hoàng kim mua đầu Diệp Hiểu Hạ, thời gian đuổi giết ba tháng!"

Vân Ẩn nghe thấy tin tức này, sắc mặt trùng trùng kinh ngạc một chút, anh tôi nhìn về phía Diệp Hiểu Hạ, không phải không quan tâm hỏi: " Xảy ra chuyện gì ? Sao Tử Tước Ái Nhân lại mua mạng ba tháng?"

Lúc Diệp Hiểu Hạ vừa nghe tin tức như thế cũng nao nao, nhưng, sau đó cô lập tức thoải mái. Ngẫm lại tất cả ở thôn Đào Nguyên, cô gái này thích mang thù như thế, nếu từ thôn Đào Nguyên đi ra mà không mua mạng mình mới là kỳ lạ. Cô thở dài một hơi, quả nhiên con người là không thể làm chuyện quá đáng, mình mua mạng người khác ba tháng, tự nhiên sẽ có người mạng mình, đúng là oan oan tương báo khi nào kết thúc.

"Không có việc gì, chỉ là việc vặt lông gà vỏ tỏi thôi, không cần quá đặt trong lòng." Sắc mặt Diệp Hiểu Hạ cũng không thay đổi, thậm chí vẫn duy trì tươi cười nhợt nhạt kia, cô đứng dậy, bưng một ly rượu lên đổ vào trong miệng, sau đó nhìn Vân Ẩn nói: "Còn có hai giờ thì tôi sẽ bị đuổi giết.

https://thuviensach.vn

Trong khoảng thời gian này tôi phải đi chuẩn bị đồ chạy nạn, không thể tiếp tục tán gẫu với anh."

"Hiểu Hạ..." Vân Ẩn cũng đứng lên, một phen giữ chặt cổ tôiy cô, nhíu mày: " Tôi đi Tử Tước Ái Nhân đó giúp cô, thủ tiêu đuổi giết."

"Không cần." Diệp Hiểu Hạ lắc lắc đầu, ánh mắt của cô xẹt qua một tia làm cho người tôi nắm không được: "Đây là ân oán giữa tôi và cô tôi, tuy rằng tôi cảm thấy không có gì lớn lao, nhưng cô tôi lại cảm thấy nghẹn khuất, dù sao anh cũng phải cho người tôi một cơ hội phát tiết."

"Hiểu Hạ, như vậy không tốt." Vân Ẩn vẫn nhíu mày: "Đây là ba tháng, không phải ba ngày."

Diệp Hiểu Hạ lại nao nao, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn ngôi nhà cao cao của thành chủ thành Cửu Ti, bỗng nhiên bên môi cô lộ ra một tia tươi cười nhợt nhạt , ý vị sâu xa: "Ba tháng sao? Có lẽ dùng không tới." Dứt lời cô rút cổ tôiy ra từ tôiy trong Vân Ẩn, cười nói: "Vân Ẩn, đừng là xen vào việc của người khác, anh là hội trưởng một công hội lớn, tôi nghĩ nhất định anh không có công phu quản chuyện nhàn của tôi phải không?"

Vân Ẩn thở dài một hơi, "Nếu cô cần gì, nhất định cho tôi biết, tôi sẽ đưa qua cho cô."

Diệp Hiểu Hạ cười ha ha: "Vân Ẩn, nếu tôi có thứ gì anh cần, còn có thể tìm anh buôn bán, nhưng... Giá một phần cũng sẽ không thiếu."

Vân Ẩn thấy dáng vẻ này của Diệp Hiểu Hạ, như cũng không để chuyện đuổi giết này trong lòng, nội tâm hơi bình tĩnh một chút, anh cũng cười yếu ớt gật đầu: "Nếu là thứ tốt, không cần cô nói một phần không ít, tôi còn có thể thưởng phí di chuyển cho cô."

Anh nhẹ nhàng nửa thật nửa giả như vậy, cùng với tươi cười sang sảng kia của Diệp Hiểu Hạ, sóng nước trong phòng như mở ra. Mà Diệp Hiểu Hạ

https://thuviensach.vn

cũng kéo cửa phòng ra, thân thể linh hoạt chạy xuống dưới lầu.

Bắt đầu từ khi hệ thống tuyên bố mua mạng, tên tất cả thủ vệ Diệp Hiểu Hạ nhìn thấy sẽ biến thành màu vàng, hai giờ sau, tên của bọn họ sẽ biến thành màu đỏ. Sau khi tên thủ vệ biến thành màu đỏ, vậy thì thuyết minh chỉ cần Diệp Hiểu Hạ bước vào phạm vi công kích của bọn họ, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Cho nên, trong vòng hai giờ này, cô cần xử lý xong mấy chuyện quan trọng nhất của mình.

Cô bước nhanh, tiểu Ngũ ở phía sau cũng bước nhanh theo, Diệp Hiểu Hạ nói: "Tiểu Ngũ, lần này chỉ sợ anh phải mất mạng thiên nhai cùng tôi rồi."

Tiểu Ngũ lại hi hi ha ha cười: "Khi nào thì ảnh vệ không phải bỏ mạng thiên nhai ?"

Diệp Hiểu Hạ quay đầu nhìn tiểu Ngũ, chỉ thấy ánh mắt anh sáng như sao, tươi cười trên khóe môi vô cùng xán lạn, cô thở ra một hơi. Dù tương lai mình phải đi ngày đâu, nhất định anh sẽ ở bên người cô, đây là một loại cảm giác an toàn không thể nào thay thế được, mỗi khi cô quay đầu thấy khuôn mặt tươi cười này, thì nhịn không được mà yên lòng.

Tử Tước Ái Nhân mua mạng vốn cũng đã đủ làm cho người ta nghị luận, mà đối tượng bị mua mạng này cư nhiên là Diệp Hiểu Hạ, càng làm cho người ta xem đủ. Người gặp qua Diệp Hiểu Hạ đều biết đây là một âm dương sư trang bị một loại, cấp bậc một loại, thao tác không có trở ngại, nhưng trên người cô lại có nhiều truyền kỳ lắm.

Dược sư Đại tông sư, hội trưởng công hội đầu tiên của bản đồ Trung Quốc, cùng với... đối tượng chuyện xấu của đệ nhất cao thủ Tố.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên, chuyện cuối cùng Diệp Hiểu Hạ vô cùng không vừa ý thừa nhận, loại hình tượng nhân vật chính trung tâm Bát Quái này, đoán chừng ai cũng tránh không kịp. Nhưng, không quản cô bằng lòng hay không bằng lòng, chuyện mua mạng hôm nay, lại một lần đẩy cô lên đầu sóng ngọn gió.

Trên thế giới nhất định nổ tung, Diệp Hiểu Hạ không có lá gan kia, càng không có tâm trạng, thời gian lật xem Bát Quái như vậy, chỉ bước nhanh về kho hàng thành Cửu Ti.

Mới vừa vào kho hàng, hình như có người nhận ra cô, bọn họ cũng không dám tiến lên, chỉ tránh ở một bên nhỏ giọng nghị luận. Diệp Hiểu Hạ cũng bất chấp suy nghĩ của người khác là gì, nhanh chóng lấy đi rồi bặc nhân dược đỉnh, bản vẽ xe công thành và tất cả tài liệu thảo dược, dược thành phẩm, toàn bộ bỏ trong không gian trữ vật khổng lồ của tiểu Ngũ. Sau đó cô nhẹ nhàng như lúc đến, lại nhẹ nhàng rời khỏi.

Có người hi vọng có thể trở thành danh nhân, dù đi đến chỗ nào cũng hưởng thụ ánh mắt hâm mộ của người khác, cảm giác chúng tinh củng nguyệt. Diệp Hiểu Hạ lại không như thế, cô không biết hành tung mình đã bị người chơi khác công bố trên thế giới, chỉ cảm thấy sao mình đến nơi nào cũng có quần chúng vây xem, điều này làm cho cô rất khó chịu. Nhưng, lại không thể làm khác, cho nên chỉ có thể bước nhanh hơn, chỉ hy vọng có thể xong việc ra khỏi thành nhanh chút.

Đi ra khỏi kho hàng, Diệp Hiểu Hạ ngựa không dừng vó đi tới chỗ giám định, nhưng người trên đường làm cô khó chịu, cuối cùng đành phải bảo tiểu Ngũ dùng phi kiếm mang cô đi chỗ giám định. Đây vốn là một cử chỉ bất đắc dĩ, lại làm một đám công chúng vây xem thở dài trên thế giới một phen.

Người chơi giám định không nhiều lắm, Diệp Hiểu Hạ xếp hàng đợi đến lượt mình. Cô mang sáu món trang bị có được trên người từ trên người Bích

https://thuviensach.vn

Thủy Thần Thú và Manh Yến đặt ở trên bàn, đại sư giám định cúi đầu nhìn nhìn mấy món trang bị, sau đó cầm lấy nhìn nhìn mỗi món, mới báo giá: "Mỗi món một vạn kim tệ, tổng cộng sáu vạn kim tệ."

Diệp Hiểu Hạ cũng từng xem xét trang bị, nhưng giá chỉ trong hai con số, trên một trăm kim tệ ít lại càng ít, giờ mấy món trang bị này giám định sư mở miệng muốn sáu vạn kim tệ, làm cô hôi kinh ngạc. Sau đó, bên môi cô lộ vẻ tươi cười, chuyện này thuyết minh thứ này thật sự tốt sao? Tay cô lấy ra sáu vạn cái kim tệ để trên bàn: "Phiền toái ngài nhanh chút."

Giám định đại sư, cầm túi kim tệ kia, suy nghĩ một chút, cánh môi lộ ra một ít tiền tươi cười: "Không thành vấn đề."

Động tác anh ta quả thật nhanh, chỉ thấy hai tay chạm vào trang bị một chút, khiến cho kia trang bị vốm xám tro kia hiện ra bề ngoài quang hoa xán lạn. Anh xem xét xong một món thì quăng cho Diệp Hiểu Hạ một món, Diệp Hiểu Hạ cũng nhận đến tinh tế nhìn, không khỏi mặt mày hớn hở.

Thiên Tàm thánh y: áo choàng Thiên nữ dùng Thiên Tàm ti chế tạo trong truyền thuyết, thủ công hoàn mỹ, rạng rỡ ánh sáng, sau bị yêu thú trộm mất. Hồng trang, công kích +99, ma pháp +99, phòng ngự +300, thể chất +99, nhanh nhẹn +99, không yêu cầu cấp bậc, không yêu cầu chức nghiệp. Ở trong chiến đấu có 20% tỷ lệ được miễn hiệu quả phản đối của đối phương.

Thiên Tàm hài: giày Thiên nữ dùng Thiên Tàm ti dệt tạo trong truyền thuyết, mang vào giống như lướt mây, ngày đi ngàn dặm, sau bị yêu thú trộm mất. Hồng trang, công kích +99, ma pháp +99, phòng ngự +150, thể chất +99, nhanh nhẹn +99, không yêu cầu cấp bậc, không yêu cầu chức nghiệp. Tốc độ bôn chạy +1. 0.

Thiên Tàm quan: nón vì Thiên nữ dùng Thiên Tàm ti dệt tạo trong truyền thuyết, ánh sáng loá mắt, tuyệt vô cận hữu, sau bị yêu thú trộm mất.

https://thuviensach.vn

Hồng trang, công kích +99, ma pháp +99, phòng ngự +150, thể chất +99, nhanh nhẹn +99, không yêu cầu cấp bậc, không yêu cầu chức nghiệp.

Thiên Tàm phi phong: áo choàng Thiên nữ dùng Thiên Tàm ti dệt tạo trong truyền thuyết, trong đó có lông phượng hoàng, mặc vào có thể ngự phong phi hành, phi đồng tiểu khả, sau bị yêu thú trộm mất. Hồng trang, công kích +99, ma pháp +99, phòng ngự +190, thể chất +99, nhanh nhẹn +99, không yêu cầu cấp bậc, không yêu cầu chức nghiệp. Phụ gia kỹ năng ngự phong phi hành, tốc độ phi hành 4. 0, thời gian phục hồi kỹ năng phi hành 30 phút.

Thiên Tàm khố: quần Thiên nữ dùng Thiên Tàm ti dệt tạo trong truyền thuyết, mềm dẻo vô cùng, đao thương bất nhập, sau bị yêu thú trộm mất. Hồng trang, công kích +99, ma pháp +99, phòng ngự +150, thể chất +99, nhanh nhẹn +99, không yêu cầu cấp bậc, không yêu cầu chức nghiệp. Ở trong chiến đấu có 15% tỷ lệ đón đỡ công kích vật lý đối phương, khi đón đỡ thành công bắn ngược vật lý công kích 200%.

Mấy món này thoạt nhìn là sáo trang, mà phía dưới viết một thuộc loại giải thích thuộc tính sáo trang.

Món sáo trang thứ nhất có hiệu quả: giới hạn khí huyết +400. Món sáo trang thứ hai có hiệu quả: giới hạn giá trị pháp lực +600. Món sáo trang thứ ba có hiệu quả: giá trị khôi phục khí huyết mỗi giây tăng 2. Món sáo trang thứ tư có hiệu quả: giá trị khôi phục pháp lực mỗi giây gia tăng 4. Món sáo trang thứ năm có hiệu quả: tốc độ kỹ năng thi pháp +1, tốc độ di động +10. Món sáo trang thứ sáu có hiệu quả: công kích vật lý mỗi giây thương hại +79, công kích pháp thuật mỗi giây thương hại +110. Món sáo trang thứ bảy có hiệu quả: bạo đánh dẫn +15%, khi gần chết có 30% cơ hội phục sinh.

Diệp Hiểu Hạ nhìn bộ sáo trang Thiên Tàm này, tuy rằng còn thiếu hai món, như chỉ năm món này đã có thể tiếu ngạo trò chôi, cô thậm chí không

https://thuviensach.vn

nghĩ nhiều, lập tức đổi năm món sáo trang này trên người. Làm Diệp Hiểu Hạ ngoài ý muốn, sáo trang dệt tạo bằng Thiên Tàm ti này cư nhiên không phải màu trắng, mà là một bộ quần áo lửa đỏ như máu, mặc ở trên người vậy mà có một loại đẹp đẽ chói mắt.

Đợi cô đổi áo quần xong, giám định đại sư cũng xem xét xong món trang sức cuối cùng, anh giao trang sức cho Diệp Hiểu Hạ, sau đó nói: "Bộ quần áo này còn thiếu một đôi bao tay và một chiếc đai lưng, nếu cô có cơ hội có được, đừng quên lại cầm lại cho tôi xem xét."

Diệp Hiểu Hạ nhìn giám định sư kia, ánh mắt lóe một tự tin chói mắt, bên môi cô cười yếu ớt: "Đây là tự nhiên."

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 149: Anh Ở Đâu

Từ thành Cửu Ti bay đến núi Côn Lôn, quả thật là một chuyện vừa xa xôi vừa phí sức.

Diệp Hiểu Hạ ngồi trên phi kiếm của tiểu Ngũ, bị gió lạnh thổi hơn ba giờ, cuối cùng tới núi Côn Lôn.

Núi Côn Lôn từ xưa đều là nơi tiểu thuyết, TV, phim tu tiên phi thăng. Loại địa phương này tự nhiên không có quan phủ, mà không có quan phủ, tự nhiên cũng không có thị vệ.

Tuy rằng đặt ra như vậy làm trị an núi Côn Lôn luôn luôn không tốt, nhưng là đối với Diệp Hiểu Hạ mà nói, đặt ra như vậy đúng là vô cùng tốt! May mắn mà có chỗ như vậy, nếu không, cô cũng không biết có chỗ nào sửa chữa trang bị không.

Điểm dùng để tiếp tế tiếp viện trên bản đồ núi Côn Lôn cũng không nhiều, một là thôn Tuyết Noãn ở chân núi tuyết, một là lâm trường Bình Lan ở sườn núi.

Tiểu Ngũ mang theo Diệp Hiểu Hạ đứng bên ngoài thôn Tuyết Noãn. Hai người vừa xuống phi kiếm, nhất thời một cỗ hàn ý thấu xương đập vào mặt mà đến. Diệp Hiểu Hạ ôm hai tay hít một ngụm khí lạnh, nhịn không được mắng: "Thật sự là việc lạ, sao khi tôi ở trên phi kiếm không có cảm giác lạnh như thế?"

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngũ cũng lui mình, rầm rì trả lời: "Chuyện này có cái gì kỳ lạ, đó là bởi vì phi kiếm của tôi có khí nóng, cô ngồi ở trên đó tự nhiên không lạnh như vậy."

Diệp Hiểu Hạ cũng lười vô nghĩa với tiểu Ngũ, bước nhanh vào trong thôn : "May mắn ở đây không có thị vệ, nếu không là tôi dù thế nào cũng sẽ bị đông lạnh chết ở chỗ này."

Hai người một đường chạy chậm vọt vào trong quán rượu nhỏ của thôn Tuyết Noãn.

Cấp bậc quái vật của Núi Côn Lôn bình quân ở trên dưới 110, đây vốn là chỗ của người cấp trên 105 luyện cấp, nhưng, bởi vì nơi này không có thị vệ, cũng có không ít hồng danh trên chín mươi cấp kết đội luyện cấp ở đây. Nhưng, nhìn đến nhìn đi, người không tính nhiều.

Diệp Hiểu Hạ gọi hail y rượu nóng, lại cắt hai cân thịt bò kho, mồm to ăn thống khoái, tiểu Ngũ một bên ăn không kém Diệp Hiểu Hạ. Trong bụng có đồ, người cũng ấm áp hơn không ít.

"Hắc, gặp các ngươi là gương mặt mới, mới đến Côn Luân hả." Người trong quán rượu không nhiều lắm, cho nên bọn tiểu nhị cũng vui vẻ thoải mái, một tiểu nhị ngồi ở bên cạnh bàn Diệp Hiểu Hạ nhìn hai người cười hề hề hỏi.

" Phải." Diệp Hiểu Hạ vừa uống rượu, vừa gật đầu đáp lời.

"Lên núi săn thú?"

"Xem như."

Tiểu nhị lại lên lên xuống xuống đánh giá quần áo Diệp Hiểu Hạ, sau đó lắc đầu thở dài: "Nếu lên núi săn thú, cô mặc cái này là không thể được, nhất định sẽ bị đông chết đó."

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ cười khổ, không phải vậy sao. Từ khi cô đến Côn Luân, trên nhân vật của cô có một DBUFF.

Rét lạnh thấu xương: bởi vì rét lạnh làm cho tất cả thuộc tính nhân vật rơi xuống một nửa.

Cô vốn không tin, nhưng khi xem bảng thuộc tính nhân vật của mình, quả nhiên, trừ hồng và lam không có rớt, tất cả thuộc tính toàn thân bị mất một nửa. Nếu không nghĩ biện pháp làm mất DBUFF này, đoán chừng cô đánh quái sẽ rất vất vả.

" Vậy làm sao bây giờ? Tìm tiệm may lão Trương bên kia, mua chế phẩm da nhà anh cũng đủ cho cô đỡ rét lạnh." Tiểu nhị cười tủm tỉm đưa ra biện pháp giải quyết, đang muốn tiếp tục nhàn thoại vài câu với hai người, lại nghe thấy có người kêu to, liên tục phải đi .

Diệp Hiểu Hạ nhìn quanh bốn phía, quả nhiên phát hiện tất cả người chơi nơi này đều mặc áo da quần da rất nặng, hài cũng là ủng da lông xù, trên đầu cũng mang theo mũ lông xù da. Nếu không phải phía sau bọn họ có mang theo vũ khí, nhìn như vậy, thật sự rất giống một đám gấu mèo .

Rượu say cơm no, trả tiền trả tiền, Diệp Hiểu Hạ lập tức mang tiểu Ngũ ra khỏi quán rượu đi tìm lão Trương mua áo da.

Sự thật chứng minh, ở núi Côn Lôn trời giá rét lạnh, dù tính bạn có dáng người mạn diệu cỡ nào, một khi mặc áo da chống lạnh vào, bạn cũng đừng tưởng lại nhẹ nhàng động lòng người. Diệp Hiểu Hạ nhìn mình trong gương, nhịn không được bật cười, mình lúc này nhìn giống như là một thùng xăng dựng đứng, tuy rằng một thân áo da này ở trên người nhân vật cũng không có cảm giác nặng, động tác của cô cũng rất nhẹ mau, nhưng từ thị giác, lại rất cồng kềnh.

Tiểu Ngũ càng là trừng mắt mắt: " Trời, tôi thật không ngờ có một ngày biến thành bộ dáng này."

https://thuviensach.vn

Mặc áo da quả nhiên là phương pháp chống lạnh trực tiếp nhất cũng đơn giản nhất, khi Diệp Hiểu Hạ và tiểu Ngũ lấy ngốc hình tượng đi ra khỏi tiệm may lão Trương, cô phát hiện, dù đi ngược tuyết, DBUFF làm cho người ta phiền lòng kia cũng không xuất hiện.

Thôn Tuyết Noãn ở chân núi Côn Lôn, điểm xoát quái gần nó cơ bản đã bị người chơi hồng danh tổ đội chiếm hết rồi. Diệp Hiểu Hạ cũng không muốn có xung đột với bọn họ, chỉ mang theo tiểu Ngũ đi lên trên, dọc theo đường đi cũng có người, từ đông đến ít, cuối cùng khi gần đến lâm trường Bình Lan gần đó không còn người chơi. Mà cấp bậc quái vật nơi này cũng từ cấp 105 nhảy đến cấp 110.

Diệp Hiểu Hạ giờ chỉ cấp tám mươi lăm, tuy rằng trang bị nghịch thiên, nhưng đến cùng cũng có trừng phạt cấp bậc, đánh quái lệch hướng khá nhiều. Nhưng cũng may nơi này không có người, cô chỉ cần khống chế mình đi vị cho tốt không dẫn quái khác tới, cô và tiểu Ngũ muốn đẩy đổ một quái cũng không khó.

Cô là vì ngân hạnh mộc mà đến núi Côn Lôn, nhưng thật không ngờ tỷ lệ ra ngân hạnh mộc ở núi Côn Lôn cũng không cao lắm, cô chỉ có thể tranh thủ chạy giữa điểm luyện cấp và lâm trường.

Login logout, đánh quái luyện cấp, về thôn tiếp tế tiếp viện. Cuộc sống bỗng chốc trở nên đơn giản, đơn giản đến Diệp Hiểu Hạ cũng quên có lẽ trong cuộc sống còn có việc. Nhưng mỗi khi ở login logout, cô sẽ nhìn bán thân màu xám của Tố trong danh sách bạn tốt mà ngẩn người.

Từ ngày đó trở đi, anh không còn login.

Anh nói với cô có chuyện cần xử lý, anh nói anh phải đi bệnh viện cắt chỉ. Diệp Hiểu Hạ biết, chuyện của Trầm Hoan không chỉ có đi bệnh viện cắt chỉ, mà là anh phải đi làm việc nhưng không muốn cho cô biết.

https://thuviensach.vn

Yên tĩnh chờ đợi, hay là đi tìm Trầm Hoan? Diệp Hiểu Hạ suy nghĩ thật lâu, cô nói với mình lại chờ đi.

Khi cấp bậc Diệp Hiểu Hạ trong trò chơi lại một lần nữa vượt qua một trăm cấp, cô có hai tram cây ngân hạnh mộc, thậm chí có một con tuấn mã cả người lông tuyết trắng làm tọa kỵ. Tố nhưng vẫn không login.

Cô nghĩ, cô không thể lại tiếp tục chờ nữa. Sáng sớm hôm nay, Diệp Hiểu Hạ đi phòng khám của Tang Chẩm Lưu. Nhưng thật sự là không khéo, Tang Chẩm Lưu đang làm một cuộc giải phẫu, cô chỉ có thể ngồi trong góc lẳng lặng chờ đợi. Từ sớm đến tối, thời gian một phút một giây trôi qua, cuối cùng cô thấy cửa phòng mổ mở, Tang Chẩm Lưu đi ra từ bên trong. Anh ta giương mắt thì thấy Diệp Hiểu Hạ ngồi ở trong góc, trên mặt hơi hơi sửng sốt, sau đó lộ ra một khuôn mặt tươi cười xán lạn: "Ai nha ai nha. Tôi còn nói phải đi ra ngoài ăn cơm đó, không nghĩ tới cô đã đến rồi, vừa thấy cô chính là mang cơm tới đúng không."

Diệp Hiểu Hạ cười cười, lắc lắc cặp lồng cơm trong tay: "Mang thì có mang, nhưng đã sớm lạnh."

Tang Chẩm Lưu nhận cặp lồng cơm từ trong tay cô, đi về phòng mình: "Không có việc gì, tôi có lò vi sóng, hâm một chút là được."

Diệp Hiểu Hạ đi theo sau Tang Chẩm Lưu, nhìn điểm điểm vết máu trên đồ giải phẫu của anh, "Anh giải phẫu xong ?"

" Chưa xong, giải phẫu này hơi phiền toái, tôi cho người ở bên trong nhìn xem, tôi đi ra ăn cơm trước."

"Anh nói, bệnh nhân vẫn còn bên trong?"

"Cũng không phải là." Tang Chẩm Lưu quay đầu lộ ra một tươi cười xấu hề hề: "Là mổ bụng da bụng đó"

https://thuviensach.vn

Tang Chẩm Lưu có một bản lĩnh, có thể nói chuyện vô cùng bình thường sự tình nói đến hình ảnh mười phần, lúc anh hình dung như vậy, trong đầu Diệp Hiểu Hạ lập tức nghĩ đến hình ảnh một bệnh nhân bị bụng xé ra cô đơn nằm trên giường giải phẫu, cô nhịn không được rùng mình. Liều mạng lắc đầu, Diệp Hiểu Hạ trục xuất hình ảnh thật sự không nên xuất hiện này ra khỏi đầu, bước nhanh hai bước với sánh vai mà đi Tang Chẩm Lưu.

"Chẩm Lưu." Trước mũi Diệp Hiểu Hạ không ngừng lượn lờ hương vị khử trùng thuộc về bệnh viện kia, cô hít một hơi thật sâu, tựa như như vậy sẽ khiến cô bình tĩnh trở lại.

"Chuyện gì." Ánh mắt Tang Chẩm Lưu lộng lẫy, một ngụm răng trắng cười đến vui vẻ, nhìn không ra có chuyện phiền não gì. Anh đã mở nắp cặp lồng cơm ra, từ bên trong gắp một khối sườn để trong miệng, rất có tư vị hút nước canh đã sớm lạnh.

" Trầm, Trầm Hoan..." Diệp Hiểu Hạ cắn cắn môi, không biết vì sao chỉ cảm thấy đầu lưỡi khó chịu vô cùng. Cô hít thật sâu, mới lại chậm rãi nói: "Anh có biết Trầm Hoan đi đâu không?"

Tang Chẩm Lưu đứng đó, ánh mắt màu mực hơi hơi ảm đạm một chút, sau đó cười: "Tôi cũng không phải cha mẹ của anh ta, làm sao tôi có thể biết."

Diệp Hiểu Hạ nói không rõ ràng tư vị trong lòng hiện tại là gì, giống như là một tảng đá mạnh mẽ rơi xuống , nhưng lại có một tảng đá lớn hơn nữa treo lên, làm trong lòng cô khó chịu đòi mạng. Cô cúi đầu, khịt khịt mũi, mới ngửa đầu nhìn Tang Chẩm Lưu lộ ra một nụ cười khổ: "Cũng phải, sao tôi lại tới hỏi anh chứ." Nói xong, cô thở dài một hơi, "Cơm này đủ anh ăn không? Không đủ tôi trở về lại cầm cho anh?"

"Đủ." Ánh mắt Tang Chẩm Lưu luôn luôn dừng trên mặt Diệp Hiểu Hạ, con ngươi anh thật đen, giọng thật trầm, khuôn mặt anh tuấn giấu trong

https://thuviensach.vn

bóng mờ của hành lang yên tĩnh, làm cho người ta không nhìn thấy vẻ mặt của anh.

"Vậy tôi đi ."

"Hiểu Hạ." Tang Chẩm Lưu nhìn Diệp Hiểu Hạ xoay người, rời đi, bỗng nhiên anh mở miệng gọi lại cô.

"Cái gì?" Diệp Hiểu Hạ quay đầu, nhìn Tang Chẩm Lưu, không biết anh còn có chuyện gì.

"Cô có biết Trầm Hoan làm cái gì không." Tang Chẩm Lưu cứ nhìn Diệp Hiểu Hạ như vậy, tịch dương lửa đỏ xuyên thấu cửa sổ chiếu vào trên người cô, cô như sắp bốc cháy.

Diệp Hiểu Hạ ngây ngẩn cả người. Cô lẳng lặng nhìn Tang Chẩm Lưu, trái tim luôn luôn bất an, tại đây một khắc lại điềm tĩnh vô hạn, cô cứ nhìn Tang Chẩm Lưu đứng trong bóng ma như vậy. Nhịn không được nghĩ, Trầm Hoan và anh, đều là người trong bóng tối, có lẽ cả đời cũng không ra ánh sáng được.

Cô chớp chớp mắt, ngẩng đầu nhìn tịch dương như lửa ngoài cửa sổ, bên môi lộ ra tươi cười xán lạn: "Tôi không rõ ràng, nhưng không có nghĩa là cái gì tôi cũng không biết."

"Dù như vậy... Cô cũng không hối hận sao?" Tang Chẩm Lưu ngừng thật lâu, mới lẳng lặng hỏi.

Diệp Hiểu Hạ nghĩ không nghĩ cười lắc đầu: "Hai chữ hối hận này, vẫn là đợi đến khi tôi tám mươi tuổi lại nói đi. Lúc này, tôi thầm nghĩ đi về phía trước, không muốn quay đầu nhìn lại."

Tang Chẩm Lưu không nói chuyện nữa, Diệp Hiểu Hạ xoay người đi nhanh ra khỏi phòng khám của anh.

https://thuviensach.vn

Ngoài phòng khám, gió lạnh tịch liêu, đông thấu xương như dao nhỏ ép tới cô.

Diệp Hiểu Hạ nhìn chân trời xa xôi, đáy lòng có một góc nhịn không được chua xót.

Trầm Hoan, em ở đây, anh đang ở đâu?

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 150: Thay Đổi

Ngày bình tĩnh trước sau như một trở lại. Cuộc sống Diệp Hiểu Hạ vốn đơn thuần, dạo chơi trên trò chơi, thường thường đi phòng khám Tang Chẩm Lưu hỏi thăm tin tức Trầm Hoan. Tuy rằng cô biết, Tang Chẩm Lưu sẽ không nói, nhưng cô cũng không hỏi, chỉ trước sau như một đi, trước sau như một ngồi nửa ngày, sau đó lại rời khỏi. Hoặc là, cô sẽ đi ra ngoài ngồi ngồi với mấy người bạn quen biết, chỉ như thế.

Giống như là một người trẻ tuổi phổ thông bình thường, kiếm tiền, tiêu khiển, cuồng hoan với bạn bè, đến buổi tối khi một mình thì ngủ say.

Sau đó, Diệp Hiểu Hạ ở trong trò chơi đã vượt qua cấp một trăm ba mươi.

Những ngày vùi đầu luyện cấp không hỏi thế sự đúng là tốt đẹp, thời gian mua mạng ba tháng, bước chân cô từ Côn Luân đến biển cả, cấp bậc từ tám mươi lăm đến một trăm ba mươi bốn.

Sáo trang Thiên Tàm trên người từ năm món đến bảy món, cường hóa từ cấp 0 đến cấp 9. Nhưng bất khô đã sớm nên vứt bỏ trên tay kia vẫn mang ở đó, chưa từng lấy xuống. Cô vẫn là theo thói quen mỗi ngày login tra tên Tố trên bảng cao thủ, nhìn cái tên kia từ thứ nhất đến thứ hai đến thứ ba... Đến thứ chín mười chín, một trăm, rồi vĩnh viễn trâu đất xuống biển, cuối cùng tìm không được.

Sau này, ngày mua mạng cuối cùng, Diệp Hiểu Hạ chủ động tìm được Tử Tước Ái Nhân, trải qua nhiều việc như vậy, trải qua nhiều năm tháng

https://thuviensach.vn

như vậy, cô không còn là một người ẩn nhẫn. Cô trở nên hơi phô trương, trở nên hơi sắc bén, trở nên hơi có thù tất báo.

Ngày nào đó, máu của vợ chồng Tử Tước Ái Nhân nhuộm tên của cô thành màu đỏ sậm. Khi cô lấy tay có mang bất khô khống chế ma pháp mạnh mẽ một lần lại một lần xuyên suốt bọn họ, bỗng nhiên cô cảm thấy trái tim mình dễ trở nên lạnh như băng.

Nhìn một lần lại một lần hai vợ chồng Tử Tước Ái Nhân nằm trên mặt đất, máu trên người cô sôi trào, cô nghĩ, cô nên làm chút gì cho Tố.

Vì thế, khi cấp bậc vợ chồng Tử Tước Ái Nhân bị giết đến cấp 0, chuyện thứ nhất Diệp Hiểu Hạ làm, là nuốt vào tẩy tâm đan mà mình luyện chế.

Tẩy tâm đan là phương thuốc bặc nhân thôn cho cô, trên đường cô từ Côn Luân đến biển sâu, thứ khác không có, tài liệu luyện chế đan dược hi hữu lại có không ít. cô vốn vô tình luyện chế tẩy tâm đan, nhưng lần đầu tiên giết Tử Tước Ái Nhân, bỗng nhiên cô yêu cảm giác thị huyết này. Mà mấy tổ tẩy tâm đan trong lòng lại bỗng chốc trở nên vô cùng quý giá. Cô nghĩ, sau này cô không rời loại đan dược này được nữa.

Cô cảm nhận được tẩy tâm đan từ đầu lưỡi cô đi vào trong bụng, biến thành cảm giác ấm áp bao vây toàn thân. Hệ thống thậm chí phối hợp phát ra mấy thông báo.

" Người chơi Diệp Hiểu Hạ nuốt vào tẩy tâm đan, từ đây thay đổi triệt để, làm người một lần nữa. Giá trị tội ác -100, còn 379."

Trên thế giới một mảnh hùng hùng hổ hổ. Diệp Hiểu Hạ ngồi trong tuyết Thiên Sơn, vừa nhìn thế giới hùng hùng hổ hổ kia, vừa cười lại nuốt vào một viên tẩy tâm đan.

"Người chơi Diệp Hiểu Hạ nuốt vào tẩy tâm đan, từ đây thay đổi triệt để, làm người một lần nữa. Giá trị tội ác -100, còn thừa 279."

https://thuviensach.vn

【 thế giới 】Khoai Tây Điên Cuồng: tẩy tâm đan? Giảm giá trị tội ác? Khi nào thì có loại dược này xuất hiện !

【 thế giới 】 Ký Sự Bản: dựa vào, quả nhiên là đại tông sư, cư nhiên dược biến thái như vậy cũng có! Luyện khi nào sao hệ thống không thông báo? ?

【 thế giới 】Tiểu Nha Tiêm: Nguyên nhân không thông báo trăm phần trăm là vì loại dược này là lên tới cấp đại tông sư có thể học với hệ thống, không phải sáng tạo độc đáo đương nhiên sẽ không thông báo.

【 thế giới 】Hương Thủy Hữu Độc: Diệp Hiểu Hạ tẩy tâm đan của cô ra cái giá đi, có bao nhiêu ca ca mua bấy nhiêu!

Diệp Hiểu Hạ tiếp tục quăng tẩy tâm đan vào miệng, thẳng đến khi giá trị tội ác biến thành 0, sau đó cô cười đóng thế giới lại. Bán cho người khác? Chê cười, chính cô chỉ sợ cũng không đủ đâu.

Lại sau này, Diệp Hiểu Hạ không lại luyện cấp dã ngoại, mà là mỗi ngày ngâm mình trong sân thi đấu. Nơi này đều là PK với người chơi, kinh nghiệm không tệ, có thể tôi luyện kỹ thuật, nhưng không có tiền tài cùng trang bị. Có điều, đối với tiền tài và trang bị, yêu cầu của cô không cao, cô chỉ muốn thể hội cảm giác hoặc bị người chiến thắng, hoặc chiến thắng người này thôi.

Từ mặc toàn bộ trang bị mãi cho đến khi chỉ mặc Bố Y.

Hình như cô đối xử với mình hơi quá khắc nghiệt, nhưng, khi lần lượt từ chiến bại đến chiến thắng đổi lấy thăng cấp trên bảng cao thủ, cô cảm nhận được một tia vui vẻ.

Lại sau này, năm nông lịch đến. Trầm Hoan lại thủy chung không xuất hiện.

https://thuviensach.vn

Viện trưởng Vương băm sủi cảo, Diệp Hiểu Hạ, Thư Tiểu Mãn và mấy bé gái lớn một chút ở giúp đỡ can da. Trên TV tết âm lịch là liên hoan tiệc tối năm qua năm không chịu để tâm vui sướng, giống như ngày hôm nay nhân dân cả nước mất hứng quả thực không phải hắn là.

Viện trưởng Vương ngẩng đầu sân nhìn ngoài cửa sổ phủ đầy bông tuyết trắng xóa, thở dài một hơi, quay đầu nhìn Diệp Hiểu Hạ: "Cậu ta không đến sao?"

"Không biết." Diệp Hiểu Hạ ngẩng đầu nhìn dung nhan ngưng trọng của việc trưởng Vương cười ra tiếng: "Viện trưởng, bà đây là biểu cảm gì!"

Vương viện trưởng muốn nói gì, nhưng cuối cùng chỉ cúi đầu, tiếp tục gói sủi cảo: "Con nhận chuẩn là cậu ta sao?"

Diệp Hiểu Hạ cũng cúi đầu cán da sủi cảo, động tác thật sự nhanh, " Dạ."

"Không cần nói với bà con chỉ có tâm nhãn như vậy, người trẻ tuổi, mọi chuyện để đường lui cho mình." Vương viện trưởng nhíu mày nhìn Diệp Hiểu Hạ, kinh ngạc sửng sốt một hồi lâu mới không cam lòng nói.

" Dạ. Con biết." Diệp Hiểu Hạ nhìn da sủi cảo trong tay một cái lại một cái bay ra, như con chim yến linh hoạt nhất dừng trên thớt, mặt mày cong cong cười.

Lại sau này, mùa xuân đã đến. Tố không logim. Trầm Hoan cũng không xuất hiện, yên tĩnh như cho tới bây giờ chưa từng tồn tại qua.

Cuối cùng Diệp Hiểu Hạ cũng đi lên vị trí đệ nhất cao thủ. Cô lẳng lặng nhìn tên của mình trên bảng xếp hạng, ánh mắt bỗng nhiên mơ hồ. Tố, Tố, anh có biết không, em nỗ lực lâu như vậy cuối cùng đứng trên vị trí anh đã từng đứng, toàn bộ thế giới phảng phất chỉ có nơi này mới có hơi thở của anh.

https://thuviensach.vn

Hồng Y như lửa, ngày xuân nắng ấm. Diệp Hiểu Hạ đứng trong trường thành Cửu Ti, lặng im mỉm cười.

Trầm Hoan của em, ngày nào anh mới về?

【 công hội 】 Thất Nặc Tào: hội trưởng, đạn pháo tiểu đội chúng tôi chuẩn bị không sai biệt lắm, làm một trăm tổ, có đủ chưa?

【 công hội 】 Diệp Hiểu Hạ: tạm thời nhiều như vậy, mọi người đi tìm Thấm Trần cầm tiền nghiệm hóa trước.

【 công hội 】 Thất Nặc Tào: được, lúc nào còn muốn?

【 công hội 】 Diệp Hiểu Hạ: tạm thời chậm rãi, mọi người không phải học công trình học, cơ quan sư làm đạn pháo vốn vất vả, chờ tôi chuẩn bị xe công thành xong lại nói.

【 công hội 】 Tuyết Lạc Hồng Trần: Hiểu Hạ, chúng ta thật sự đi công thành hả?

【 công hội 】 Túy Lí Thiêu Đăng: Hồng Trần, việc này đã định hơn một tháng, sao vẫn còn hỏi?

【 công hội 】 Tuyết Lạc Hồng Trần: không phải, lão Túy, tôi luôn luôn không có cảm giác chân thật, công hội chúng ta mới hơn năm trăm người, thật sự phải đi công thành sao? Tôi có cảm giác choáng váng như lọt vào sương mù.

【 công hội 】 Túy Lí Thiêu Đăng: vậy anh tiếp tục choáng váng, đợi đến một tuần về sau đấu võ đừng hôn mê.

【 công hội 】 Giang Nam Lục Nguyệt: Hiểu Hạ, ma đao thạch tiểu tổ chúng tôi chuẩn bị đều chuẩn bị xong, đã giao cho bọn Thấm Trần, không đủ thì tiếp tục bảo chúng tôi chuẩn bị.

https://thuviensach.vn

【 công hội 】 Diệp Hiểu Hạ: được, không có vấn đề.

...

Công hội tán gẫu tiếp tục thảo luận khí thế ngất trời về công thành chiến một tuần sau, mà Diệp Hiểu Hạ nhận được một mật ngữ của Không Đồng: "Hiểu Hạ, giúp chúng tôi giết người."

"Ai?" Không biết bắt đầu từ lúc, người mật cô từ mua thuốc đơn thuần biến thành mua mạng đơn thuần. Tuy rằng giết một người kiếm được nhiều rất nhiều so với bán thuốc, nhưng là cô vẫn là thích bán thuốc, cô thủy chung cảm thấy mình là dược sư tâm địa thiện lương, dược sư hành y tế thế, mà không phải công cụ giết hại.

Nhưng là, những ngày khoái ý ân cừu, đao phong liếm huyết này lại khiến cô nghiện. Cô nghĩ, cô thật sự hơi tịch mịch .

" Người thứ tư trên bảng cao thủ, Đạp Lãng Tầm Phong." Không Đồng lẳng lặng nói ra một cái tên: "Anh ta đang ở bản đồ động Vạn Cốt."

"Anh muốn nghiệm hóa không?" Cái gọi là nghiệm hóa là có người xem cuộc chiến, nhìn đối phương bị giết. Diệp Hiểu Hạ cũng không biết từ khi nào thì mình có thể nói chuyện như vậy bình tĩnh như thế.

"Muốn."

"Được rồi, gặp ở bản đồ động Vạn Cốt." Diệp Hiểu Hạ nói xong thì đóng mật ngữ, thuận tiện nói một tiếng trên công hội mình có việc. Trong công hội lại líu ríu, giống như phá nồi.

【 công hội 】Dạ Bất Quy: hội trưởng, cô lại đi giết người sao?

【 công hội 】Uông Ương Quả Đống Sảng: Hiểu Hạ cô phải bảo trọng nha, không thể treo! Chúng tôi ủng hộ cô trên tinh thần.

https://thuviensach.vn

【 công hội 】Ái Nhĩ Cúc Hoa: Hiểu Hạ, một hồi tôi lên thế giới ca bài ca chinh phục cho cô ha!

...

"Là mua bán với ai?" Túy Lí Thiêu Đăng nhịn không được nhíu mày thở dài, Diệp Hiểu Hạ trở nên càng yên tĩnh, yên tĩnh như vậy làm anh ta nhịn không được hoài niệm cô gái anh sơ ngộ trong thôn Tân Thủ, đến cùng là từ khi nào, cô vậy mà dứt bỏ anh rất xa, đứng ở đỉnh thế giới?

"Không Đồng." Lúc Diệp Hiểu Hạ trả lời như vậy, người cô đã ngồi trên xe ngựa bước vào bản đồ động Vạn Cốt.

"Người kia thế nào cũng mua mạng? Không phải kỹ thuật anh ta không tệ sao?" Túy Lí Thiêu Đăng vừa nghe tên Không Đồng, mày lại nhíu lại."Giết ai vậy?"

"Đạp Lãng Tầm Phong."

Diệp Hiểu Hạ ngồi trên xe ngựa câu được câu không trò chuyến với Túy Lí Thiêu Đăng, từ ngày cô bắt đầu giúp người khác giết người, hình như Túy Lí Thiêu Đăng trở nên dong dài. Cô muốn nhìn, cảm thấy buồn cười, không biết bao lâu trước kia, vị trí bọn họ vẫn là đổi chỗ. Mình luôn lải nhải và anh luôn hồng danh.

Gió thổi lên, thổi ra vài sợi tóc cô áp dưới mũ Thiên Tàm, mê mang ánh mắt cô.

Bản đồ động Vạn Cốt.

Không Đồng đã sớm đến, anh ta ngồi trong góc xó quán trà thôn Vạn Cốt, lẳng lặng uống trà, nhìn Đạp Lãng Tầm Phong tu bổ trang bị cách đó không xa.

https://thuviensach.vn

Sau đó, anh ta thấy Diệp Hiểu Hạ một thân lửa đỏ nhảy xuống từ trên xe ngựa, nói gì đó với Đạp Lãng Tầm Phong. Hai người thối lui đến ngoài thôn, trong lúc nhất thời quang ảnh lượn lờ, kiếm quang lòe lòe, người chơi trong cả thôn Vạn Cốt như ong vỡ tổ lao tới xem náo nhiệt.

Đệ nhất cao thủ sinh tử chi đấu với đệ tứ cao thủ, không phải lúc nào cũng thấy. Không Đồng cũng đứng lên, đi theo đám người nhìn hai người giao đấu bên ngoài.

Thời gian cao thủ chiến đấu luôn không quá dài, nhưng cũng tuyệt đối phấn khích.

Thật đáng tiếc, Không Đồng bỏ lỡ phấn khích như vậy, lúc anh ta đứng lên đi theo đám người vây xem, Đạp Lãng Tầm Phong đã té trên mặt đất .

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 151: Em Không Cần Những Thứ Này

【 hệ thống 】: nhân sinh bất quá trăm năm, dù kiếp này chết, kiếp sau lại tái chiến! Người chơi Diệp Hiểu Hạ đánh chết người chơi Đạp Lãng Tầm Phong ở bản đồ động Vạn Cốt, thời gian bốn mươi bảy giây, tích lũy giá trị tội ác 89.

【 thế giới 】 Ba Ta Là Lý Cương: a a a, Diệp Hiểu Hạ lại giết người! Có phải cô ấy định phá kỷ lục không! Dùng một cái ngắn hơn một cái. . .

【 thế giới 】 Đông Thiên Kê Kê Lãnh: thiết, một cỗ máy giết người, trừ giết người ra còn biết làm gì?

【 thế giới 】 Biệt Lai Vô Dạng: anh đang ghen tị...

【 thế giới 】Đông Thiên Kê Kê Lãnh: ghen tị em gái anh!

...

Không Đồng nhìn nhìn tin tức của hệ thống, lại nhìn nhìn Diệp Hiểu Hạ đứng cách đó không xa, trong lòng vô cùng kinh ngạc. Anh chưa từng giao thủ với Diệp Hiểu Hạ, cũng chưa từng lĩnh giáo thân thủ của cô, anh đã sớm biết cô đã là đệ nhất cao thủ, trước giờ lại không biết vậy mà cô đã mạnh đến nước này.

Anh vốn định, đối thủ mạnh mẽ như vậy, Diệp Hiểu Hạ hơn phân nửa không thể thắng thoải mái, lại thật không ngờ, cô lại dùng thời gian nháy mắt giải quyết trận chiến. Không Đồng nhịn không được hoài nghi, Diệp

https://thuviensach.vn

Hiểu Hạ có phải là một người khác không, anh không quên được người đã từng là tiểu Bạch kia, đến cùng là từ khi nào, vậy mà cô đã đứng chỗ cao như thế bễ nghễ thiên hạ ?

Diệp Hiểu Hạ nhìn nhìn thi thể Đạp Lãng Tầm Phong, nhàn rỗi đứng ở một bên chờ anh ta phục sinh, thuận tiện nhét một viên Tẩy Tâm Đan vào miệng.

【 hệ thống 】Người chơi Diệp Hiểu Hạ nuốt Tẩy Tâm Đan vào, từ đây thay đổi triệt để, làm người một lần nữa. Giá trị tội ác -100, còn thừa 0.

【 thế giới 】 Sổ Lai Bảo: em gái mày! Mỗi ngày tôi đều thấy Diệp Hiểu Hạ thay đổi triệt để, tin tức hệ thống này cũng quá làm cho người ta buồn bực !

【 thế giới 】Lũ Không Chỉ Hoàn: ai cũng cho tôi thay đổi triệt để một lần đi, tôi rất nghĩ tên của mình gắn với tin tức lần trước của hệ thống, quá muốn.

...

Không mất bao lâu Đạp Lãng Tầm Phong đã phục sinh, anh ta nhìn nhìn Diệp Hiểu Hạ đứng cách đó không xa nhíu mày, cũng không nghĩ Diệp Hiểu Hạ quăng cho anh ta một cái gì đó, theo bản năng anh ta vươn tay đón. Mở tay ra nhìn, là một viên Chỉ Huyết cao, vừa vặn dùng để khôi phục cột máu của anh ta.

Đạp Lãng Tầm Phong cũng không khách khí, quăng Chỉ Huyết cao vào miệng, mỉm cười: "Thế nào? Chờ tôi khôi phục xong còn tiếp tục?"

Diệp Hiểu Hạ lại lắc đầu: "Tôi lấy tiền giết anh, lại không nói giết mấy lần, một lần cũng đủ rồi. Cầm tiền của người thay người tiêu tai, vốn là mua bán, anh rớt một cấp luyện lên cũng không dễ dàng, tôi làm gì thấp hèn như thế?"

https://thuviensach.vn

Nghe Diệp Hiểu Hạ nói xong, Đạp Lãng Tầm Phong ngẩn người, sau đó lộ ra một tia cười khổ: "Giết người lại cho thuốc khôi phục, người như vậy, cô là người thứ hai."

Diệp Hiểu Hạ nhướng mi, nhìn Đạp Lãng Tầm Phong, chờ anh ta tiếp tục nói.

"Thu tiền muốn mạng còn bảo trì phong thái khiêm tốn, cô cũng là người thứ hai."

Nghe Đạp Lãng Tầm Phong nói như vậ , Diệp Hiểu Hạ càng thấy kỳ lạ, cô thật sự rất tò mò, người đầu tiên kia là ai. Cô hiếu kỳ, tự nhiên sẽ hỏi ra.

" Người thứ nhất?" Đạp Lãng Tầm Phong híp mắt, thở dài một hơi: "Tố."

Tia cười nhạt trên mặt Diệp Hiểu Hạ hơi hơi cứng lại, mà sau đó lại cười càng xán lạn. Cô gật gật đầu: "Tôi đi."

Đạp Lãng Tầm Phong nhìn bóng dáng Diệp Hiểu Hạ thoáng qua, vươn tay nắm giữ bờ vai cô. Diệp Hiểu Hạ quay đầu nhìn anh, cảm thấy kỳ lạ. Đạp Lãng Tầm Phong cười yếu ớt: "Nếu tôi nhớ không lầm, quan hệ giữa cô và anh ta không phải là ít, người kia đâu?"

Vấn đề Diệp Hiểu Hạ sợ nhất là cái này, vấn đề này từ ngày Trầm Hoan rời khỏi bắt đầu giống như một cây đao cắm thật sâu trong lòng cô. Một khi có người hỏi, cây đao kia phảng phất càng cắm sâu vào trong lòng cô một chút. Cô rũ mi mắt, che giấu hoảng hốt trong ánh mắt, nhàn nhạt nói: "Tôi còn có việc, đi trước ."

Cái dạng này tự nhiên là không muốn nói nhiều , Đạp Lãng Tầm Phong cũng không hỏi nữa. Anh ta buông tay, sang sảng nở nụ cười: "Lần sau đi sân thể thao thi đấu đi, chúng ta tái chiến vài lần hợp, tôi không tin mỗi lần tôi đều sẽ bại bởi dưới tay cô."

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ híp mắt, tươi cười chua sót bên môi ít đi một chút, cô gật gật đầu, xem như đồng ý, sau đó đánh tay, nhất thời một con tuấn mã màu trắng uy phong lẫm lẫm hiện ra trước mặt cô. Cô xoay người lên ngựa, không quay đầu lại rời khỏi.

Giữa đường Không Đồng mật cô, nói là đưa tiền cho cô, cô chỉ bảo Không Đồng ký tiền vào tài khoản của cô. Trong lòng Diệp Hiểu Hạ vô cùng khó chịu, cô cho rằng thời gian dài như vậy, cô sẽ hơi phai nhạt người đàn ông kia, nhưng, giờ mới phát hiện, đây chỉ là mình cho rằng thôi.

Vừa có người nhắc tới anh, mình vẫn là khổ sở giống như sắp chết đi vậy.

Bầu trời đêm, ánh trăng, đế đô.

Tất cả đều giống tối hôm đó, nhưng, chỉ có mình cô ngồi trên đỉnh cao nhất đế đô. Diệp Hiểu Hạ không nghĩ rằng mình lại yếu ớt như vậy, nhưng, khi chỉ có một mình, cô không thể ức chế tưởng niệm người đó.

Tang Chẩm Lưu nhìn Diệp Hiểu Hạ, lộ ra một tia cười khổ. Thời gian dài như vậy, cô luôn luôn luôn đi lại, mỗi lần đến đều mang đồ ăn theo, nhưng luôn mang hơi nhiều. Tang Chẩm Lưu biết phần nhiều ra này là mang cho Trầm Hoan, nhưng nhìn khuôn mặt tươi cười của Diệp Hiểu Hạ kia, anh không đành lòng nói toạc ra, chỉ liều mạng nhét vào bụng mình, phảng phất như vậy là có thể che giấu chuyện người kia đã rời khỏi.

Có đôi khi anh tình nguyện Diệp Hiểu Hạ hỏi chút gì, như vậy anh có thể rõ ràng nói dối, nói mình không biết Trầm Hoan đi đâu, nói mình đã sớm quên người kia là ai. Nhưng cô cố tình không hỏi, chỉ đi lại như vậy, mang đồ ăn đến cho anh, có khi cũng giúp đỡ một chút.

Loại cảm giác này mẹ nó khó chịu muốn chết!

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên di động Diệp Hiểu Hạ vang lên, cô nhận điện thoại, thường thường trả lời, trên mặt vẫn là nhàn nhạt tươi cười như vậy, tro tàn không thay đổi. Một hồi sau cô ngắt điện thoại, nhìn Tang Chẩm Lưu cười rộ lên: "Tôi có bạn hẹn đi ăn cơm, cặp lồng cơm lần sau lại đến cầm."

Đầu Tang Chẩm Lưu gật không ngừng, thậm chí liên tục cam đoan: "Tôi nhất định sẽ rửa cặp lồng cơm sạch sẽ ."

Nhìn bóng lưng Diệp Hiểu Hạ rời đi, Tang Chẩm Lưu lập tức bỏ chiếc đũa trong tay, lấy điện thoại di động ra, gọi một dãy số xa lạ. Dãy số này người biết đến không nhiều lắm, anh là một người trong đó. Tiếng động buồn tẻ vang lên trong tai nghe, một tiếng lại một tiếng, sau đó có người nhận.

Đối phương chỉ ừ một tiếng, Tang Chẩm Lưu đổ ập xuống mắng lên: "Mẹ nó đến cùng khi nào thì anh trở về?"

"Thế nào?" Giọng nói lạnh lẽo tận xương như trước, là đạm mạc bình tĩnh như nước như trước.

"Hoặc mày đừng cho tao biết mày ở đâu, hoặc là cho tao nói với cô ấy, mày mạc danh kỳ diệu biến mất lâu như vậy, có lo lắng cảm thụ của tao không?" Tang Chẩm Lưu càng nói càng khó chịu, hung hăng đạp cái ghế trước mặt một cước, cái ghế kia lập tức bay ra thật xa.

"Cảm thụ của anh có liên quan tôi sao?"

"Trầm Hoan, mày có phải người không! Mày có biết cảm giác có chuyện mà nghẹn không nói ra rất khó chịu không!"

"Cho tới bây giờ tôi cũng không cảm thấy khó chịu."

"Mày không giống tao, tao là người, mày là biến thái." Tang Chẩm Lưu càng mắng trong lòng càng thích, dứt khoát buông cổ họng mắng lớn trong

https://thuviensach.vn

văn phòng, căn bản không có một chút phong độ thân sĩ.

Trầm Hoan luôn luôn lẳng lặng nghe anh ta mắng, giống như cả người cũng không có hơi thở. Quá thật lâu, cuối cùng anh chậm rãi mở miệng: "Cô ấy thế nào ?"

"Cô ấy? Ai chứ ?" Tang Chẩm Lưu mắng đến miệng khô lưỡi khô, bưng một ly trà lên uống một ngụm nhuận nhuận cổ họng.

Trầm Hoan im lặng, rõ ràng hai người biết đang nói gì, lại bướng bỉnh ai cũng không chịu nói toạc ra. Cuối cùng vẫn là Trầm Hoan thở dài một hơi: "Hiểu Hạ còn tốt chứ?"

Tang Chẩm Lưu hắc hắc cười lạnh vài tiếng: "Dù sao không chết."

Câu trả lời này làm Trầm Hoan lão đại càng khó chịu, anh nói cũng không nói một tiếng đã cắt đứt điện thoại, làm Tang Chẩm Lưu ở đối diện mắt tóe lửa trừng di động. Người này, càng ngày càng đáng đánh đòn !

Một đám bạn không có kết hôn vốn là cân bằng, nhưng nếu trong đó có một người phải kết hôn, như vậy tất sẽ đánh vỡ loại cân bằng này. Trong đám bạn của Diệp Hiểu Hạ vừa đúng xuất hiện tình huống này, một đám chưa kết hôn chưa có đối tượng vừa khóc vừa nháo với người bạn lập tức làm hôn lễ kia, một buổi tối cứ đi qua như vậy.

Một đêm này, mọi người đều uống nhiều, mà Diệp Hiểu Hạ cũng uống nhiều.

Đợi đến khi cô tỉnh lại, đã là 12 giờ trưa. Cô rửa mặt một chút rồi lên trò chơi, hệ thống thông báo cô có bưu kiện đến, cô cũng không nghĩ nhiều, nghĩ chắc là tiền ngày hôm qua Không Đồng gửi cho cô. Hưng trí rã rời làm nhiệm vụ hằng ngày mỗi ngày nên làm, Diệp Hiểu Hạ mới đến chỗ hộp thư lấy bưu kiện.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên không sai , trong bưu kiện có một phong là tiền Không Đồng gửi đến, chữ số kim tệ trên đó làm người hoa mắt, chừng năm vạn kim tệ. Mà một phong khác lại làm Diệp Hiểu Hạ sững sờ tại chỗ, thật lâu cũng không hồi thần được.

Tên bưu kiện là: đạn pháo.

Tên người gửi bưu kiện là —— Tố.

Diệp Hiểu Hạ cũng không biết mình là mở bưu kiện kia ra thế nào, cô thậm chí nhìn chữ bên trong, giống như bỗng chốc thành kẻ thất học, hồn nhiên không biết bất kì chữ nào trong đó. Chỉ có thể cảm thấy cả người mình lạnh quá, còn có run không ngừng.

Ở trong bưu kiện đặt hai mươi tổ đạn pháo. Mà ở phần ghi chú, cũng chỉ có mấy chữ ít ỏi, trên đó viết, nhất định em dùng được.

Diệp Hiểu Hạ xôn xao một tiếng đóng bưu kiện lại, sau đó như là nổi điên mật bán thân người đã phủ bụi kia, phát bưu kiện cho anh, bên tai chỉ có tin tức hệ thống không ngừng thông báo đối phương không ở tuyến, hình như cô có chút chết lặng .

Nhưng phẫn nộ trong nội tâm lại bốc cháy lên như lửa, lập tức đã làm cô cháy đến thi cốt vô tồn.

Không biết giằng co như vậy bao lâu, cuối cùng cô mệt mỏi, ngồi sững sờ bên cạnh hộp thư, lẳng lặng nhìn mấy chữ kia. Trong lòng chua xót nói không nên lời, còn có đau đớn tột đỉnh. Cô nhìn thật lâu, cuối cùng lựa chọn cắt bỏ bưu kiện.

Sau đó cô đứng lên, chiêu con ngựa trắng của mình ra, giơ roi lên ngựa, chạy đi sân thi đấu thể thao đế đô, quần áo lửa đỏ phập phồng trên ngựa, giống như muốn thiêu cháy cả đế đô.

https://thuviensach.vn

Trầm Hoan, em không cần những thứ này, em muốn, là anh đứng trước mặt em, mỉm cười.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 152: Bạn Bè Gặp Mặt

"Thắng tám mươi bảy, bại mười ba." Không biết từ lúc nào Vân Ẩn vậy mà đứng phía sau Diệp Hiểu Hạ, lẳng lặng nhìn xem tích phân không ngừng tăng lên trong sân thi đấu.

Sau ác chiến, Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy cả người mệt đến giống như hư thoát, cô lẳng lặng nằm trên bãi đá lớn của sân thi đấu, nhìn bầu trời âm tình bất định của đế đô. Thẳng đến khi nghe giọng Vân Ẩn vang lên, cô mới chậm rãi chuyển mắt, nhìn người đứng ở một chỗ khác của bãi đá kia.

Cả người anh tôi là áo choàng màu vàng nhạt, trên áo choàng thêu đồ án ẩn ẩn, dưới ánh mặt trời, vậy mà có vẻ điệu thấp xa hoa. Diệp Hiểu Hạ híp mắt: " Không biết ngọn gió nào, cư nhiên thổi anh đến nơi này ."

Vân Ẩn lại cười đến rất ôn hòa: " Tôi chỉ là rảnh rỗi không có chuyện gì đi trên đường, sau đó thấy sân thi đấu, rảnh đến không có chuyện gì đi vào dạo dạo, sau đó tôi gặp cô. Sau đó, rảnh đến không có chuyện gì lên tiếng gọi cô."

Diệp Hiểu Hạ hừ mũi tỏ vẻ cực độ không tín nhiệm với cách nói của anh tôi.

Sau đó cô lại chậm rãi hỏi: "Muốn tôi giúp anh giết người chứ gì?"

Vân Ẩn nhướng mày, không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn đôi mắt sâu thẳm của Diệp Hiểu Hạ không nói chuyện.

https://thuviensach.vn

"Tôi biết công hội lớn các người luôn có một chút chuyện không thể không nề hà như vậy, không thể hiện thân tự mình động thủ, tôi nói giúp anh giết người tuyệt đối không có ý tứ khinh thường anh, chỉ giúp anh giải quyết phiền toái. Chẳng qua, giá tôi muốn không tiện nghi."

Vân Ẩn cười ha ha. Diệp Hiểu Hạ chưa từng thấy Vân Ẩn cười như vậy, lúc nào anh tôi cũng là khiêm tốn này, bình tĩnh này, tiếu lí tàng đao này. Tươi cười sang sảng như vậy thật sự khiến Diệp Hiểu Hạ cảm thấy như hai người khác nhau. Anh tôi cười một trận, sau đó ngừng lại, nhìn Diệp Hiểu Hạ nói: "Được rồi, là tôi muốn giết người."

Ánh mắt Diệp Hiểu Hạ chuyển động, lúc nhìn anh tôi thì kéo kéo khóe miệng, biểu cảm tôi biết là như thế mà. Nhưng khi Vân Ẩn nói ra tên người anh tôi muốn giết ra thì gương mặt Diệp Hiểu Hạ vốn coi như bình tĩnh đột nhiên lạnh xuống, hình như là trong giây lát đã đổi một lớp da.

Cô thậm chí đứng lên, duỗi lưng, đầu cũng không quay lại muốn đi.

Vân Ẩn đứng ở nơi đó nhìn xem cô mỉm cười: "Này, giá tôi đưa cho cô thật hậu đãi."

"Tôi không thiếu tiền." Diệp Hiểu Hạ lạnh lùng trả cho Vân Ẩn một câu, Vân Ẩn cũng không giận, ngược lại càng vui.

"Cô sợ anh ta à?"

Đột nhiên Diệp Hiểu Hạ dừng bước bước, xoay người, hung tợn nhìn Vân Ẩn, trong giọng nói lạnh như băng mang theo một chút ẩn nhẫn tức giận: "Vậy anh bắt tên khốn khiếp kia trước mặt đến tôi đi, anh muốn giết anh ta bao nhiêu lần, tôi giết cho anh ấy nhiêu lần." Dứt lời cô không bao giờ ngừng bước chân nữa, nổi giận đùng đùng đi mất.

Chỉ để lại Vân Ẩn đứng ở tại chỗ, cười đến cong thắt lưng.

https://thuviensach.vn

Tố, làm sao bây giờ, cô cũng thật tức giận.

Diệp Hiểu Hạ cảm thấy mình đúng là bị đè nén sắp chết, dù tính người này không nói một lời biến mất, dù tính tất cả giữa bọn họ đều là phù vân hảo luy*, vậy anh có thể đi triệt để một chút không? Vì sao luôn luôn có người không ngừng nhắc tới anh trước mặt cô, làm cô nghĩ muốn làm bộ xem nhẹ anh cũng không được.

*như áng mây trôi qua

Còn có, còn có bưu kiện kia là chuyện gì xảy ra?

Người biến mất gần nửa năm, đột nhiên xuất hiện, sau đó đột nhiên quăng ra một bưu kiện như vậy lại tiếp tục biến mất, tính là cái gì? Đến cùng tính cái là gì?

Diệp Hiểu Hạ cảm thấy mình lường gạt thật nhiều, loại lường gạt này dù tính thắng liên tiếp một tram trận thi đấu cũng không thể khiến cô vui vẻ lại. Cưỡi ngựa đi dạo trong trò chơi một mạch, cuối cùng cô vẫn là lựa chọn logout.

Vốn muốn tìm chỗ ăn một bữa cơm no đủ, nhưng, mới vừa dọn dẹp xong thì nhận được điện thoại của bạn.

"Hiểu Hạ, đi ra uống rượu." Người gọi là Tiêu Tiêu, ở cùng ký túc xá với Diệp Hiểu Hạ lúc đại học, bốn nha đầu trong ký túc xá các cô tuy tính cách khác nhau, nhưng quan hệ thật sự tốt: "Đừng lấy cớ với mình, nhanh chút ."

Diệp Hiểu Hạ kéo tóc, nhìn mình trong gương: " Mình không tính lấy cớ, đã nghĩ hỏi một chút, lý do mọi người uống rượu hôm nay là gì?"

"Tiểu Đào sắp kết hôn."

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ buồn cười: "Lý do này đã chúc mừng rất nhiều lần, còn muốn lấy ra dùng, có phải hơi quá buồn tẻ không."

"Sao bạn phiền như vậy, đi ra là được." Hiển nhiên Tiêu Tiêu hơi phiền chán, vội vàng nói một chỗ, thúc giục Diệp Hiểu Hạ nhanh nhanh đi lại.

Diệp Hiểu Hạ cúp điện thoại đi tới địa chỉ đó, lúc đến, Tiêu Tiêu, tiểu Đào, Phỉ Nhi đã sớm đã đến, ba người cư nhiên ngồi bên bàn ôm thành một đoàn. Ánh mắt ba người vừa đỏ vừa sưng. Diệp Hiểu Hạ kéo một cái ghế dựa ra ngồi xuống, nhìn ba người cười: "Đây là làm chi, chẳng lẽ bởi vì mình đến trễ vài phút khiến cho mọi người đau lòng thành như vậy?"

Ba người trừng cô, làm cô đành phải thành thật câm miệng, sờ sờ mũi chọn vài món thức ăn chuẩn bị im lặng là vàng.

Bên này Diệp Hiểu Hạ đang chuẩn bị thành thành thật thật kẹp chặt cúc hoa làm người, không đi trêu chọc quân đoàn ba con cọp mẹ, ba người bên kia lại không chịu cô đơn, nhất định phải dụ dỗ Diệp Hiểu Hạ, bảy miệng tám lời nói chuyện.

Hóa ra vị hôn phu của tiểu Đào trước khi kết hôn lại nói với tiểu Đào anh ta cảm thấy anh ta chưa chuẩn bị kết hôn thật tốt, muốn trước khi kết hôn đi ra ngoài yên lặng một chút, suy nghĩ cho tương lai hai người, sau đó cũng không đợi tiểu Đào phát biểu ý kiến cư nhiên biến mất như vậy. Giờ tiểu Đào không dám nói chuyện này với cha mẹ, điện thoại vị hôn phu không gọi được, chỉ cảm thấy giống như đất trời sụp đổ.

Diệp Hiểu Hạ nghe, chỉ cảm thấy hơi cảm động lây, cô thở dài một hơi, vốn định an ủi tiểu Đào, lại cảm thấy những lời an ủi của mình còn không thuyết phục được mình, cô còn đi thuyết phục người khác thế nào? Càng nghĩ càng cảm thấy nghẹn khuất, dứt khoát mở rượu đế trên bàn, rót một ly cho mỗi người. Cô bưng chén lên, nâng chén với mọi người, nói gì cũng nói

https://thuviensach.vn

không nên lời, đành phải đổ ly rượu kia vào trong miệng, mặc cho cảm giác nóng bỏng từ đầu lưỡi rơi vào trong bụng.

Bốn người cô một lời tôi một tiếng đối tiến hành công kích vị hôn phu tiểu Đào, nói nói, uống uống bất diệc nhạc hồ.

"Tiểu Đào, bạn tính làm sao bây giờ?" Diệp Hiểu Hạ gắp một miếng ruột gà chiên bỏ vào miệng, kẽo kẹt kẽo kẹt ăn thống khoái.

" Mình muốn chờ một chút." Tiểu Đào thở dài một hơi: " Không phải cách hôn lễ còn ba bốn ngày sao?"

"Chờ cái gì chứ, nhanh chút nói rõ rang với cha mẹ hai bên, sau đó cùng giải quyết. Nếu không thì đợi đến hôn lễ anh ta còn không về, bạn một mình đối mặt một mảnh cục diện rối rắm như vậy, không phải càng xấu hổ sao ? !" Tiêu Tiêu là người thứ nhất phản đối .

"Không sai, dù tính vấn đề mặt mũi không có gì, sau này có thể tìm lại, nhưng nói không chừng người ta có thể nói, cô gái này bị ông chồng thứ nhất từ bỏ trong hôn lễ... Nói như vậy bạn có thể nghe sao? Có nói như vậy, bạn còn gả thế nào?" Phỉ Nhi cũng không yếu thế lập tức nói theo Tiêu Tiêu, hai người các cô thống nhất chiến tuyến, chỉ muốn thuyết phục tiểu Đào nhanh chút vứt bỏ người đàn ông hiện tại, tìm người tốt khác.

Tiểu Đào hơi dao động, nhưng lại vẫn kiên trì, cô nhìn nhìn Tiêu Tiêu và Phỉ Nhi, cuối cùng đưa ánh mắt về phía Diệp Hiểu Hạ. Không biết vì sao, cô cảm thấy Diệp Hiểu Hạ như đã thay đổi rất nhiều, so với lúc còn đọc sách trưởng thành không ít, hiện tại chỉ cần là lời của cô có thể làm mình tin tưởng vô điều kiện.

"Hiểu Hạ, bạn cảm thấy sao..." Tiểu Đào vốn là người không có chủ kiến, dưới tình huống này, giọng nói nhỏ đến làm cho người ta đau lòng.

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ mỉm cười, trong miệng lại nảy sinh chua sót vô hạn, cô cảm thấy ? Dù tính cô lúc này cùng một tình huống với tiểu Đào, cô cảm thấy thế nào? Nhưng là nhìn ánh mắt như vậy của tiểu Đào, cô lại không khỏi mềm lòng, "Kết hôn là chuyện của hai người, cũng là chuyện của hai nhà, giờ phút này bạn không nên hỏi mình, bạn nên hỏi bản thân bạn. Đương nhiên bạn phải tính toán cho tình huống tệ nhất, nhưng cũng không cần bởi vì tính toán thì cam chịu."

Tiểu Đào nghiêng đầu, dụng tâm nghe Diệp Hiểu Hạ nói.

"Chuyện tình cảm này, cho tới bây giờ đều là như người nước uống tự biết ấm lạnh, vị hôn phu của bạn chỉ có bạn hiểu, bạn có làm được một bước kia vì anh ta không, chỉ có chính bạn rõ ràng, mọi người cho bạn đề nghị, cũng chỉ là đề nghị, quyết định cuối cùng cũng là bản thân bạn." Diệp Hiểu Hạ nói xong lại đổ một ly rượu, như là khuyên giải an ủi tiểu Đào lại như lầm bầm lầu bầu: "Niên thiếu ai không khinh cuồng?"

"Nhưng Hiểu Hạ như vậy có đáng không?" Tiểu Đào suy nghĩ thật lâu mới run rẩy hỏi, dẫn tới Tiêu Tiêu và Phỉ Nhi trợn mắt, sợ tới mức tiểu Đào lập tức rụt cổ. Mà sau hai con cọp mẹ này lại đưa ánh mắt hung ác về phía Diệp Hiểu Hạ phảng phất chỉ cần cô lại cổ động một câu, muốn nghiền xương cô thành tro.

Diệp Hiểu Hạ lại sững sờ ở nơi đó. Có đáng không?

Những lời này Trầm Hoan cũng từng hỏi cô, lúc đó cô là nói như thế nào ? Nói như thế nào ?

Trong một khắc này, tức giận tích tụ trong lòng cô cứ tản ra như vậy, cô cúi đầu, cười đến thoải mái. Bưng ly rượu lên, mặt mày cô như họa: "Không có có đáng không, chỉ có bằng lòng không."

Ba người sững sờ ở đó, nửa ngày cũng không nói gì. Đây vốn là một câu nói bình thường, nói ra dưới tình huống hôm nay, như có hương vị một loại

https://thuviensach.vn

thâm ý nào đó. Tiểu Đào càng như ma chướng, ngồi ở chỗ kia không ngừng thì thào.

"Hiểu Hạ, đi ra ăn đại tiệc sao không gọi tôi hả?" Bốn người đều tự đắm chìm trong tâm trạng của mình, lại nghe thấy một giọng cười hì hì sáp vào, Diệp Hiểu Hạ ngẩng đầu nhìn, người này dĩ nhiên là Tang Chẩm Lưu, hôm nay anh không có mặc áo bác sĩ, mặc quần áo màu nhạt, cong thắt lưng một tay chống trên bàn, nghiêng mặt nhìn mình ý cười trong suốt. Diệp Hiểu Hạ nhịn không được cười, anh ăn mặc như vậy trang điểm, có hương vị nhân khuông cẩu dạng.

"Tôi cũng không dám quấy nhiễu thời gian quý giá của bác sĩ Tang, nếu bị nói thành là mưu tài hại mạng, tôi mệt rồi." Diệp Hiểu Hạ liên tục lắc đầu, cười đến đẹp mắt.

Ánh mắt Tang Chẩm Lưu chuyển tới cái cốc cô cầm trong tay, lại nhìn nhìn bình rượu trên bàn, bưng cái cốc của cô tới, đổ vào miệng, sau đó nói: "Bốn mươi hai độ, Hiểu Hạ, thật là nhìn không ra, cô cũng có chút tửu lượng."

Diệp Hiểu Hạ chỉ cười cười, cũng không nói gì. Đã thấy Tang Chẩm Lưu đứng thẳng dậy, lại nhìn ba người phụ nữ đã hơi hơi ngây đối diện ra vẫy vẫy tay: "Các vị mỹ nữ tốt, hôm nay có việc, đi trước ." Dứt lời, anh lại cúi đầu nhìn Diệp Hiểu Hạ: "Ngày khác chúng ta uống vài chén."

Diệp Hiểu Hạ gật gật đầu, xem như đồng ý, Tang Chẩm Lưu lại vỗ vỗ đầu vai cô, vừa dặn vừa đứng dậy đi tới chỗ vài người khác: "Nếu ngộ độc rượu nhớ gọi điện thoại cho tôi, tôi lập tức tới giải độc cho cô."

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 153: Ngươi Lại Như Thế Nào

Tang Chẩm Lưu là người đàn ông lớn lên vô cùng anh tuấn, đi đến đâu cũng được phụ nữ ưu ái. Anh vừa mới rời khỏi, thì thấy ánh mắt ba người phụ nữ đối diện ức chế không được biến thành hình trái tim, liên tục hỏi về người này.

"Hiểu Hạ Hiểu Hạ, bạn quá không có nghĩa khí, cư nhiên tư tàng cực phẩm người đàn ông như vậy, dù tính là bạn trai bạn, bạn cũng phải giới thiệu cho bọn mình biết một chút chứ! Chẳng lẽ bạn sợ bọn cướp anh ta đi sao?" Tiêu Tiêu vẻ mặt háo sắc nói: "Oa, người này thực suất, mình luôn luôn cho rằng trừ bỏ số ít minh tinh, không có người có thể lớn lên đẹp trai như thế!"

Phỉ nhi và tiểu Đào cũng một bộ háo sắc phụ họa Tiêu Tiêu mà nói, trên mặt lộ ra hiệu quả và lợi ích mê huyễn, Diệp Hiểu Hạ nhìn mà mắt trợn trắng.

"Đây không phải bạn trai mình." Cô nghiêm túc nói rõ, bạn trai cô chỉ có một người... Chỉ là, chỉ là tạm thời người kia không ở bên cạnh cô.

"Vậy bạn nhanh giới thiệu cho mình và Phỉ nhi đi, dù sao tiểu Đào có vị hôn phu, không cần phải xen vào bạn ấy !" Tiêu Tiêu lập tức qua cầu rút ván bỏ rơi tiểu Đào, tựa hồ hoàn toàn quên hôm nay tới nơi này làm gì.

" Bạn trực tiếp giới thiệu cho mình đi, Tiêu Tiêu vốn nhiều bạn trai, bạn xem hiện tại mình cả mối tình đầu cũng không có, Hiểu Hạ mặc kệ Tiêu Tiêu đi." Phỉ nhi đi theo ồn ào cười to.

https://thuviensach.vn

Tiểu Đào cũng hàm chứa cười: "Vẫn là để lại cho mình đi, vạn nhất mình kết hôn không thành, có thể an ủi vết thương thất tình của mình một chút, các bạn đừng đoạt với mình."

Ba người vừa cười vừa nháo, không khí nặng nề vừa rồi, như Tang Chẩm Lưu đến phù dung sớm nở tối tàn mà biến mất. Diệp Hiểu Hạ nhìn các cô điên cuồng, cười đến ngã trái ngã phải.

Không lâu sau dưới nghiêm hình bức cung của ba người, cô khai tên tuổi nghề nghiệp Tang Chẩm Lưu ra.

Tiêu Tiêu nói, phụ nữ tồn tại vì thưởng thức mĩ nam. Những lời này thật sự làm mọi người tán thành trước nay chưa có, vì chúc mừng tán thành như vậy, vài người ăn cơm xong, vậy mà lại vọt tới KTV lớn nhất thành phố rống ca. Đương nhiên ra tiền là vị hôn phu không biết chết ở chỗ nào của tiểu Đào—— thẻ tín dụng.

Vốn uống không ít rượu đế, mấy người lại bắt đầu rống ca, rống một đám miệng khô lưỡi khô, một cốc một cốc đổ bia vào bụng. Uống nhiều bia, khó tránh khỏi muốn đi đi toilet, vài người là thay nhau chạy toilet.

Phỉ nhi cố tình đi ra ngoài, lại tinh thần chấn hưng trở lại. Cô vừa vào ghế lô lập tức vọt tới trước mặt ba người hưng phấn không thôi: "Hôm nay thật sự là vận cứt chó ! Cư nhiên có thể làm mình thấy nhiều mĩ nam như vậy!"

Vừa nghe chữ mĩ nam, ba người kia cũng không đoạt microphoọa, tiến đến cùng nhau líu ríu thảo luận.

"Vừa rồi mình đi toilet xong, lúc về, bỗng nhiên một hơi thở mĩ nam làm mình lập tức thanh tỉnh lại!" Hai mắt Phỉ nhi mở thật to, cả người hưng phấn giống như uống máu gà.

" Bạn cho bạn là GPS sao, rong biển tìm hàng ..."

https://thuviensach.vn

"Thật sự thật sự, mình cảm giác được một cỗ hơi thở mĩ nam truyền tới từ bên tay trái của mình! Lập tức chấn hưng tinh thần, theo cảm giác nhìn lại, vừa vặn thấy, có người phục vụ đi ra từ một phòng bao, sau đó..." Phỉ nhi nói đến chỗ này kích động há mồm thở dốc, làm tim ba người nhắc lên.

Tiêu Tiêu và tiểu Đào lập tức lôi kéo tay cô lớn tiếng nói: "Sau đó cái gì sau đó cái gì, đừng thở lớn như vậy!"

" Mình thấy một cực phẩm mĩ nam ! Cực phẩm ! Cực phẩm! !" Phỉ nhi dùng liền ba từ cực phẩm, thuận tiện lau miệng một chút, như chảy đã nước miếng ra vậy.

Diệp Hiểu Hạ lại buồn cười: " Cực phẩm như vậy bạn làm chi không trực tiếp đi lên mời anh ta làm bạn trai bạn?"

Phỉ nhi xem thường, một bộ khinh thường Diệp Hiểu Hạ: "Hiểu Hạ, có những thứ thường thức, mĩ nam chỉ có thể xem, không thể đặt trong nhà. Cái loại này là tai họa, chúng ta chỉ nhìn xem, đơn thuần thưởng thức, tối có YY 419một chút, cũng không nghĩ khác."

Lời của cô lập tức khiến cho Tiêu Tiêu và tiểu Đào nghiêm trọng đồng ý, ba người cùng nhau dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Diệp Hiểu Hạ, cuối cùng khiến cho Diệp Hiểu Hạ đành đồng ý luận điệu ba người.

"Đi, chúng ta đi vây xem mĩ nam." Tiêu Tiêu luôn luôn là kẻ không sợ trời không sợ đất, cô vừa nghe có mĩ nam lập tức đề xuất muốn đi vây xem. Hai người khác mãnh liệt đồng ý, chỉ có Diệp Hiểu Hạ cảm thấy không thỏa đáng: " Mình nói có thể không như vậy hay không, vạn nhất bị nhìn thấu không phải thật dọa người sao?"

"Sợ gì, anh ta lại không biết chúng ta, chúng ta chỉ nhìn xem, xem một chút sẽ mang thai hả!" Phỉ nhi không quản Diệp Hiểu Hạ phản đối, nắm tay Diệp Hiểu Hạ kéo cô cùng hai người khác lao tới phòng kia, giả bộ nhân khuông cẩu dạng, phóng đi phòng cô nói có cực phẩm mĩ nam.

https://thuviensach.vn

Không đợi đi chỗ, thì thấy cửa phòng bao kia mở ra , mười mấy người đàn ông nối đuôi nhau mà ra, bên người mỗi người có một cô gái xinh đẹp. Nhưng theo trang phục và động tác bọn họ, đi ở phía trước hình như là cấp dưới, đại lão bản là một người đàn ông trung niên vừa mới đi ra.

Tiểu Đào híp mắt xem, sau đó oán giận: "Phỉ nhi thẩm mỹ bạn vặn vẹo rồi, nào có mĩ nam!"

Diệp Hiểu Hạ lại đứng lặng nơi đó, cô cảm thấy người đàn ông trung niên kia nhìn hơi quen mắt, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra là ai, chỉ thấy ông ta vừa đi, vừa quay đầu nói cái gì với người vẫn còn trong phòng.

Ngay lúc tiểu Đào oán giận, từ trong phòng lại đi ra một người tuổi còn trẻ, Phỉ nhi hưng phấn ánh mắt tỏa sáng, quát to một tiếng: "Chính là người đóa! Xem đi! Mình nói tuyệt đối là cực phẩm!"

Ánh mắt Tiêu Tiêu và tiểu Đào đều thẳng, gật gật đầu: "Quả nhiên là cực phẩm!"

Mỗi một tiếng này đều rất lớn, lớn đến làm mấy người kia quay đầu lại nhìn qua bên này.

Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy dưới chân mình bỗng nhiên mọc rễ, trái tim cô tưởng chừng đã ngừng lại, thậm chí cả sức hô hấp cũng mất đi rồi, chuyện duy nhất có thể làm chỉ là đứng ở nơi đó, lẳng lặng nhìn bóng dáng quen thuộc lại xa lạ cách đó không xa.

Người đàn ông trung niên thấy là mấy cô gái trẻ, cũng thoải mái, hình như ông ta đã quen mang theo người trẻ tuổi đi ra ngoài sẽ có tình huống như vậy, ông ta cười nói: "Nhìn xem, lại trêu chọc cô gái nhỏ, nếu không là cậu cũng mang một người theo, mỗi lần cậu đều một mình, làm tôi thật mất mặt."

https://thuviensach.vn

Người trẻ tuổi lại không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó. Ánh mắt của anh gắt gao, gắt gao nhìn cô gái cách mình chỉ mấy thước kia. Bỗng nhiên anh cảm thấy ngực trái mình có chỗ đau đớn như bị xé rách. Anh cho rằng mình có thể không cần, anh cho rằng mình có thể nhẫn nại được, nhưng khi anh thấy cô, anh mới cảm thấy thực ra mình là một kẻ lừa đảo một chút cũng không cao minh, không lừa gạt được mình một chút nào.

"Trầm Hoan, đi thôi." Cô gái xinh đẹp bên người người đàn ông trung niên lắc mông làm nũng, ông cười cười, quay đầu nhìn về phía Trầm Hoan, nói.

Trầm Hoan lại đứng ở nơi đó như không nghe thấy, tất cả sức lực của anh đều tập trung trên dung nhan trầm tĩnh của Diệp Hiểu Hạ. Không nhìn như vậy làm người đàn ông trung niên hơi kinh ngạc, ông nhìn theo ánh mắt Trầm Hoan, nhìn bốn cô gái đứng ở nơi đó, thật sự không biết có gì hay mà nhìn.

Vì thế ông còn nói: "Đi thôi, Trầm Hoan."

Trầm Hoan giật giật cổ họng, lý trí của anh nói cho mình, hiện tại hắn là đi, không thể mang đến bất kì phiền toái nào cho Diệp Hiểu Hạ, nhưng, thân thể anh lại giống như không còn là của mình, muốn cử động cũng không cử động động.

"Này, mỹ nam này đang nhìn ai trong chúng ta nhỉ?" Phỉ nhi bởi vì Trầm Hoan luôn luôn nhìn bên này, hơi ngượng ngùng, lấy tay khuỷu tay đụng đụng Tiêu Tiêu bên người một chút.

"Làm sao mình biết." Tiêu Tiêu lo lắng không đủ: "Người này đẹp mắt thì đẹp mắt, nhưng ánh mắt có phải quá lãnh huyết không?"

"Đúng vậy đúng vậy, ở cùng người như vậy có phải ngày nào đó sẽ bị giết không?" Tiểu Đào cũng thấp giọng nói thầm, rụt cổ.

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ chỉ nhìn Trầm Hoan, cả đầu chỉ có một suy nghĩ. Anh lại muốn đi, anh sắp lại biến mất, cô không thể cho anh đi, lần này nhất định không thể cho anh đi!

Vừa nghĩ như vậy, bước chân cô đã bắt đầu chuyển động. Bởi vì uống không ít bia, cô đi lại hơi tập tễnh, nhưng không chậm chút nào, vài bước đã đến trước mặt Trầm Hoan.

Trước khi đi đến trước mặt Trầm Hoan, Diệp Hiểu Hạ luôn luôn nghĩ, nếu cô gặp lại Trầm Hoan, cô nên nói cái gì với anh. Thực ra cô nghĩ rất nhiều rất nhiều cảnh tượng, nghĩ tới rất nhiều rất nhiều đáp án, nhưng thật là kỳ lạ, hiện tại, khi cô gặp Trầm Hoan, nhưng đáp án này vậy mà đã quên hết.

Lúc cô đi đến trước mặt Trầm Hoan, thậm chí cô không thể khống chế động tác của mình, giương tay tát anh một cái. KTV tiếng động lớn như tĩnh lặng lại trong một khắc này, tất cả mọi người không phản ứng lại là chuyện gì xảy ra, chỉ có Trầm Hoan vẫn yên tĩnh đứng đó, cả sắc mặt cũng không thay đổi.

Vài giây sau, tất cả thủ hạ vây quanh lại, muốn thu thập Diệp Hiểu Hạ, người đàn ông trung niên im lặng vẫy vẫy tay, cho bọn họ đi qua một bên, mình thì nheo mắt lại có hứng thú nhìn hai người trước mặt.

Tiêu Tiêu, tiểu Đào, Phỉ nhi, cơ hồ bị dọa choáng váng, nửa ngày mới phản ứng lại, lập tức vọt tới trước mặt vài người, vừa kéo Diệp Hiểu Hạ, vừa cúi đầu xin lỗi: "Thực xin lỗi thực xin lỗi, cô ấy uống nhiều quá, thực xin lỗi a, thật sự xin lỗi !"

Diệp Hiểu Hạ bị mấy người kéo về phòng, nhưng là con ngươi hắc bạch phân minh vẫn lẳng lặng dừng trên mặt Trầm Hoan, ánh mắt lạnh lùng. Bỗng nhiên cô mở miệng, lẳng lặng nói: "Nếu tôi nói không đồng ý, anh lại như thế nào?"

https://thuviensach.vn

"Hiểu Hạ, bạn nói ít vài câu, nhanh chút, bên trong còn có mâm trái cây, nhanh ăn hoa quả, tỉnh tỉnh rượu!" Tiêu Tiêu bị mười mấy người đàn ông này làm sợ tới mức lui về sau phát run, cô khi nào thì gặp qua chuyện như vậy? Nhìn nhìn lại phục vụ trên hành lang, một đám sắc mặt cũng không tốt, cô lại càng phát không tiền đồ. Phỉ nhi và tiểu Đào cũng không tốt hơn là bao, một bên nhìn người đàn ông trung niên và Trầm Hoan cười làm lành, một bên muốn khiêng Diệp Hiểu Hạ lên về phòng.

Trầm Hoan nhìn Diệp Hiểu Hạ bị người dây dưa kéo muốn dẫn đi, bàn tay anh gắt gao nắm thành nắm tay, thẳng đến gân xanh lộ ra.

Bên tai anh chỉ có mấy chữ kia, nếu tôi không đồng ý, nếu tôi không đồng ý, nếu tôi không đồng ý...

Một loại đau đớn không thể ức chế trào ra trong thân thể anh, đó là một loại đau đớn như muốn xé nát cả người anh.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 154: Quên Chuyện Ngày Hôm Qua

Bỗng nhiên, bước chân anh luôn luôn đứng đó bất động bắt đầu chuyển động, anh thậm chí không kịp suy xét mình làm thế sẽ mang đến hậu quả gì, điều duy nhất anh có thể nghĩ đến là, nếu không làm như vậy, chỉ sợ anh sẽ thật sự mất cô.

Anh bước nhanh đến chỗ vài người, Tiêu Tiêu, Phỉ nhi, tiểu Đào sợ tới mức một mảnh kinh hô: "Ai nha, soái ca, chúng tôi sai rồi, chúng tôi thật sự sai rồi, cô ấy thật sự uống say, anh không thể so đo với một cô gái uống say chứ! Cô là một cô gái! Anh là đàn ông đó!"

Cuối cùng tay Trầm Hoan kéo cánh tay Diệp Hiểu Hạ, anh túm một chút, muốn kéo Diệp Hiểu Hạ vào trong lòng, nhưng bất đắc dĩ ba nữ nhân kia gắt gao giữ chặt cánh tay kia của Diệp Hiểu Hạ, làm anh không đạt được. Anh không vui nhíu mày, lại thấy Diệp Hiểu Hạ bởi vì đau đớn hơi hơi rên rỉ một tiếng, lập tức trừng ba nữ nhân kia, dùng giọng nói cơ hồ đông chết người nói: " Buông ra."

Ba nữ nhân vốn còn đang líu ríu, Trầm Hoan vừa mở miệng, lập tức thật ăn ý đồng thời buông tay, sau đó tha thiết mong chờ nhìn xem Diệp Hiểu Hạ bị kéo vào trong lòng Trầm Hoan. Tiểu Đào chưa hoàn toàn phai mờ lương tâm, cô nhỏ giọng đối với Trầm Hoan nói: "Đánh anh một chút cần bồi bao nhiêu tiền, chúng tôi đưa..."

Trầm Hoan giương mắt trừng tiểu Đào một cái, tiểu Đào sợ tới mức cơ hồ ngồi sụp xuống đất, lập tức bóp chết chút lương tâm còn thừa không

https://thuviensach.vn

nhiều lắm của mình. Chỉ có thể nhìn Trầm Hoan ôm Diệp Hiểu Hạ xoay người rời khỏi.

"Cô ta chính là nguyên nhân cậu muốn rời khỏi?" Người đàn ông trung niên híp mắt nhìn Diệp Hiểu Hạ tựa vào bên người Trầm Hoan, trong giọng nói nghe không ra cảm xúc.

Trầm Hoan chỉ nhìn Diệp Hiểu Hạ, kiên định gật gật đầu: " Dạ, sư phụ."

Người đàn ông trung niên lẳng lặng nhìn Diệp Hiểu Hạ, đơn bạc thân mình, gương mặt phổ thông, mặc phổ thông, toàn thân không có một chút ưu điểm nào, ông vểnh vểnh khóe miệng: "Loại phụ nữ này ra đường cái thì có một bó to, ánh mắt Trầm Hoan giảm xuống ."

Trầm Hoan còn chưa nói gì, bỗng nhiên Diệp Hiểu Hạ ngẩng đầu, đẩy tóc dài trùm trên mặt ra, nhìn người đàn ông trung niên kia, lại nhìn nhìn cô gái xinh đẹp trẻ tuổi bên người ông, không phải không khinh bỉ : "Đại thúc, ánh mắt của ông cũng tốt không đến chỗ nào đâu!"

Lời kia vừa thốt ra, không khí đột nhiên lạnh xuống, các nam nhân vừa rồi muốn giúp Trầm Hoan ra mặt, giờ phút này vừa chuẩn bị vén tay áo ra mặt cho người đàn ông trung niên. Tay Trầm Hoan ôm thắt lưng Diệp Hiểu Hạ, nhẹ nhàng buộc chặt một ít, bên môi cũng lộ ra một chút ý cười như có như không.

Người đàn ông trung niên hơi hơi sửng sốt, giờ phút này ông mới thấy ánh mắt cô gái này, kiên định, bất khuất, thậm chí có chút sắc bén, ánh mắt như vậy làm ông nhịn không được nhớ tới một người. Bỗng nhiên ông hơi hiểu lựa chọn Trầm Hoan, nhưng, ông lại bất động thanh sắc, nhìn nhìn Trầm Hoan, lại nhìn nhìn cô gái tuổi trẻ bên người, mang theo chút khiêu khích nói: "Có biết cô không thế nào ."

Cô gái yêu diễm vốn vì lí do thoái thác của Diệp Hiểu Hạ mà tức giận, nhưng bởi vì người đàn ông trung niên và Trầm Hoan ở đây nên không dám

https://thuviensach.vn

nói lời nào, hiện tại người đàn ông trung niên trần trụi khiêu khích và dung túng, lập tức cho cô lá gan giương nanh múa vuốt: "Tốt, cô cũng dám nói Tần gia không có ánh mắt, hôm nay tôi muốn giáo huấn cô một chút!"

Trầm Hoan vội vàng ngẩng đầu nhìn Tần gia: "Sư phụ..."

Lời nói của anh còn chưa rơi xuống, đã thấy Diệp Hiểu Hạ đột nhiên ngẩng đầu, nhấc chân đá tới bộ ngực đầy đặn của cô gái yêu diễm kia, cô gái kia bỗng chốc lui lại mấy bước, té trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, ôm ngực một câu nói cũng nói không nên lời.

Lúc này Trầm Hoan không thể không giật mình nhìn Diệp Hiểu Hạ, khi nào thì cô có lợi hại như vậy bản sự? Lại thật không ngờ Diệp Hiểu Hạ chỉ híp mắt nhìn Tần gia: "Tôi đánh không lại đàn ông, nhưng đánh phụ nữ tôi sẽ không chịu thiệt."

Tần gia nhướng mày, ha ha nở nụ cười, xoay người đi ra bên ngoài: "Trầm Hoan, tối hôm nay không cần đi theo tôi."

"Tần gia... Tần gia..." Cô gái nằm trên mặt đất kia thấy Tần gia muốn đi, vội vàng vươn tay muốn được đỡ, không ngờ Tần gia chỉ cúi đầu mỉm cười nhìn cô ta: "Có người nói tôi mang theo cô là ánh mắt không tốt, tôi không thể để ánh mắt mình tiếp tục không tốt nữa." Dứt lời, mang người rời đi, chỉ để lại cô gái kia lảo đảo đứng lên đuổi theo.

Diệp Hiểu Hạ thở ra thật sâu một hơi, cảm thấy chân hơi mềm, đầu cũng choáng váng, cả bụng cồn làm cô khó đứng nổi, thân mình mềm mại muốn ngồi dưới đất. Trầm Hoan thừa cơ một phen bế ngang cô cấp tốc đi đến cửa KTV.

Không khí giương cung bạt kiếm, cư nhiên trong khoảng thời gian ngắn cả người cũng biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi. Chỉ để lại vài phục vụ và ba người Tiêu Tiêu, tiểu Đào, Phỉ nhi sững sờ tại chỗ, hai mặt nhìn nhau.

https://thuviensach.vn

Đi một hồi lâu bỗng nhiên Phỉ nhi rùng mình: "Hiểu Hạ bị người ôm đi ?"

Tiêu Tiêu gật gật đầu: "Cô ấy là vì đánh người khác một bạt tai mà bị người khác ôm đi ?"

Bỗng nhiên Tiểu Đào ôm hai gò má kinh hô: "Những người đó có phải xã hội đen không ! Hiểu Hạ có phải sắp bị cường X không!"

Ba người lúc này mới phản ứng lại chuyện lớn không ổn, vội vàng vọt vào phòng bắt đầu mở di động!

"Nhanh chút nhanh chút, nói cho tiểu Mãn một tiếng, nhìn xem phải nói với viện trưởng Vương thế nào, nếu viện trưởng biết là chúng kéo Hiểu Hạ tới KTV, sau đó bị xã hội đen mang đi cường X, chúng ta có phải sẽ bị đánh chết không?" Tiêu Tiêu gãi đầu kêu to.

"Đúng vậy đúng vậy, nhanh liên hệ tiểu Mãn, cứu mạng !" Phỉ nhi cơ hồ muốn khóc ra , bình thường thoạt nhìn viện trưởng Vương hòa hòa khí khí, khi nóng giận sẽ hù chết người.

"Không cần! Tuy rằng mình không biết có kết hôn không, nhưng là mình còn muốn sống, mình không muốn chết lúc này đâu!" Tiểu Đào đã khóc lên .

Lúc ba nữ nhân còn đắm chìm trong điên cuồng của mình, Trầm Hoan đã ôm Diệp Hiểu Hạ lên xe, đặt cô trên vị trí phó lái, sau đó đuổi lái xe đi, tự mình ngồi trên chỗ tay lái.

Xe chạy nhanh trong bóng đêm, Diệp Hiểu Hạ chỉ nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói một lời. Bởi vì cồn, đầu óc cô vẫn mê mê trầm trầm, nhưng ý thức lại rõ ràng như vậy, cô tựa lưng vào ghế ngồi, hít sâu một hơi, trước mũi vờn quanh là hương vị thuộc về Trầm Hoan.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên tay cô bị một bàn tay ấm áp nắm giữ, ấm áp kia làm cô nhịn không được có cảm giác run rẩy, cô lập tức rút tay về, nhìn ngoài cửa sổ lẳng lặng nói: "Chuyên tâm lái xe, tôi không muốn chết."

Trầm Hoan chuyển mắt nhìn cái ót đen thùi của Diệp Hiểu Hạ một cái, cúi đầu thở dài, thu tay, đặt lực chú ý trên việc lái xe. Trong lúc nhất thời, không có người nói chuyện, Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy mí mắt mình càng ngày càng nặng, vậy mà cứ ngủ thiếp đi như vậy.

Trong mơ màng, cô cảm thấy hình như mình được người nào bế dậy. Cánh tay anh thật kiên cố, ôm ấp của anh thật ấm áp, tim anh đập rất hữu lực, đầu Diệp Hiểu Hạ tựa vào ngực anh, càng cảm thấy buồn ngủ.

Mà đợi đến cô hoàn toàn tỉnh táo, một luồng ánh mặt trời chói mắt từ ngoài cửa sổ trực tiếp xuyên qua khe hở rèm cửa sổ, chiếu đến trên mặt của cô, làm cô không thể không tỉnh lại. Lẳng lặng nằm trên giường một hồi lâu, Diệp Hiểu Hạ mới ý thức một chuyện, sao phòng này không giống với phòng cô ? Phòng cô ở treo là một cái đèn tiết kiệm năng lượng phổ thông, sao nóc nhà này lại một đèn xinh đẹp? Cửa sổ phòng cô không ở phía đông mà? Còn có, còn có giường cô nào có lớn như vậy!

Đột nhiên Diệp Hiểu Hạ ngồi dậy, một phen vạch chăn trên người, bên trong mặc là một cái T-shirt nam rộng rãi, tay cô sờ bên trong T-shirt, bên trong cái gì cũng không có! Cô nhất thời cả người lạnh lẽo, trái tim muốn nhảy ra ngoài.

Đêm qua xảy ra cái gì? Diệp Hiểu Hạ liều mạng bảo mình trấn định lại, cẩn thận hồi tưởng chuyện ngày hôm qua. Nhưng nửa ngày sau cô chỉ nhớ rõ hôm qua mình gặp Trầm Hoan xảy ra xung đột, sau đó ngồi trên xe Trầm Hoan...

Sau đó xảy ra cái gì? Cô cư nhiên cái gì cũng không nhớ được ! Cả người cô không thể ức chế mà run run lên, chẳng lẽ, chẳng lẽ cô đã, đã...

https://thuviensach.vn

Cũng không dám nghĩ tiếp nữa, Diệp Hiểu Hạ bò lên từ trên giường, nhưng trong gian phòng trang hoàng xinh đẹp, tràn ngập hơi thở nam tính này cư nhiên không có quần áo của cô. Cô đã hoàn toàn hoảng loạn, cầm một cái áo khoác nam trên sofa bao lấy người, đẩy cửa phòng ngủ ra bước vào phòng khách.

"Em tỉnh?" Trầm Hoan nghe thấy tiếng cửa phòng ngủ mở, theo phòng bếp đi ra, trên người anh mặc vây thắt lưng, cầm trong tay một cái thìa, nhìn Diệp Hiểu Hạ lẳng lặng hỏi.

Diệp Hiểu Hạ lập tức kéo quần áo, gắt gao bao mình lại, nhưng, vẫn có một luồng gió lạnh chui vào từ phía dưới quần áo, làm mặt cô đỏ bừng. Trầm Hoan cứ đứng ở nơi đó như vậy, một thân quần áo phụ nam gia đình làm Diệp Hiểu Hạ cảm thấy hơi buồn cười, nhưng, không khí hiện tại hình như lại không thể cười, cô đứng trong phòng khách, nghẹn nửa ngày mới không có khí thế gì: "Đêm qua..."

Trầm Hoan nhíu mày, hỏi: "Đêm qua thế nào?"

Anh có thể không như vậy lạnh nhạt hay không? Anh có thể không bình tĩnh như vậy hay không? Diệp Hiểu Hạ nghe giọng nói không dao động của Trầm Hoan, khẩn trương cả giọng nói của run run. Cô liều mạng lôi kéo góc áo, cổ họng lắp bắp: "Ngày hôm qua... Chuyện đêm qua... Em, em không nhớ rõ ...Anh... Anh cũng đừng để ở trong lòng...Anh... Anh cũng quên thôi..."

Trầm Hoan hơi hơi dừng một chút, ánh mắt thâm trầm không nói chuyện, chỉ xoay người vào phòng bếp. Diệp Hiểu Hạ thấy Trầm Hoan không phát biểu ý kiến, thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng không biết vì sao trong lòng lại có một chút chua xót, đây đúng là một cảm giác kỳ lạ.

Cô còn rối rắm như vậy, bỗng nhiên thấy Trầm Hoan lại đi ra khỏi phòng bếp, bưng một cái nồi, đi tới nhà ăn. Ánh mắt Diệp Hiểu Hạ nhìn

https://thuviensach.vn

theo bước chân Trầm Hoan đi về phía nhà ăn, nơi đó cư nhiên chuẩn bị một bàn bữa sáng phong phú. Cô hơi hơi kinh ngạc, chỉ nhìn Trầm Hoan buông nồi xuống, bắt đầu cởi tạp dề, sau đi đi tới chỗ cô.

Anh muốn làm chi? Trong đầu Diệp Hiểu Hạ giờ phút này hơi hơi chậm chạp, cô cứ ngẩn ngơ nhìn Trầm Hoan đi tới bên người như vậy, sau đó cả người bị anh kéo vào trong lòng. Tiếp , môi cô bị lửa nóng mềm mại bá đạo dán sát vào, lưỡi kia linh hoạt dễ dàng công thành đoạt đất, như muốn hút đi tất cả sức lực của cô.

Cả người Diệp Hiểu Hạ mềm mại, dán vào trong lòng Trầm Hoan, chỉ nghe anh trầm giọng nói: "Em bảo anh quên chuyện ngày hôm qua?"

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 155: Trầm Hoan, Hẹn Gặp Lại

Mặt Diệp Hiểu Hạ nóng rực như sắp bốc cháy, tay cô giữ chặt vạt áo Trầm Hoan, muốn ổn định thân thể của mình, trong đầu càng hồ đồ. Ngày hôm qua, đến cùng đêm qua xảy ra chuyện gì?

Trầm Hoan chỉ cảm thấy thân thể của mình bởi vì quá mức tưởng niệm cô gái trong dạ này mà đau đớn đến cực điểm, thậm chí anh cảm thấy mình cũng không có cách nào khống chế được nữa. Bỗng nhiên, anh đẩy Diệp Hiểu Hạ ra, xoay người sang chỗ khác, nỗ lực bình ổn hô hấp hơi hỗn loạn của mình, "Quần áo của em ở ban công đó." Nói xong không bao giờ quay đầu nữa, trực tiếp chui vào toilet.

Diệp Hiểu Hạ chỉ là hơi kỳ quái nhìn Trầm Hoan, đây là có chuyện gì? Đầu cô hồ đồ, chân cũng không có sức, chỉ có thể tạm thời tựa vào tường khôi phục thể lực. Trầm Hoan vào toilet, tiếng khóa lách cách, sau đó Diệp Hiểu Hạ nghe thấy bên trong có tiếng nước vang lên.

Hãy còn dựa vào tường đứng đó một hồi lâu, Diệp Hiểu Hạ mới khôi phục một chút sức lực. Cô nhìn nhìn toilet, nơi đó vẫn còn ào ào truyền ra tiếng nước, quay đầu đi đến ban công. Từ khi rời giường đến hiện tại cô luôn luôn bị vây trong trạng thái mơ hồ, chưa có đánh giá căn nhà này, giờ cô vừa ôm quần áo đi vào phòng, vừa đánh giá căn nhà.

Trang hoàng vô cùng giản lược, màu sắc cũng là trắng đen kinh điển, cả căn nhà như nhà mẫu vậy, không có một tia dư thừa nào, rất xinh đẹp, nhưng cũng làm Diệp Hiểu Hạ có cảm giác nói không nên lời.

https://thuviensach.vn

Căn nhà như vậy, ở sẽ có thoải mái cảm giác sao? Hoặc chỉ khách sạn thôi. Cô cảm thấy mình không thể sống trong căn nhà như vậy, bởi vì trong căn nhà như vậy, cô sẽ trở nên có tố chất thần kinh. Mọi nơi đều sạch sẽ không hạt bụi, mọi nơi đều chỉnh tề giống như tạp chí thời thượng, đây, đây vẫn là cuộc sống con người sao?

Vấn đề như thế luôn luôn dây dưa, Diệp Hiểu Hạ thấy Trầm Hoan ngồi vào ghế tựa đối diện mình. Anh thay quần áo, lại là màu sẫm, tóc còn hơi ẩm ướt, bất chợt còn có hạt nước nhỏ xuống theo sợi tóc.

Ai cũng không có nói một lời, như có khoảng cách không thể vượt qua cứ vắt ngang hai người như vậy. Bữa sáng nhìn như ngon miệng như vậy nhưng Diệp Hiểu Hạ lại thấy giống như đang ăn sáp, cô cúi đầu chọc hạt gạo trong chén, nhưng cả người lại khó chịu đắc tượng như cầm huyền sắp đứt dây.

Nhất định phải nói cái gì đó đi, bằng không mình sẽ điên mất. Diệp Hiểu Hạ nghĩ, cô chẳng phải người thích ăn mệt, lại càng không phải một người thích ngậm bồ hòn, cho nên, có một số việc phải nói ra. Chỉ là nên mở miệng từ chỗ nào mới có thể có vẻ chẳng đột ngột như vậy?

"Rượu phẩm của em không tệ." Giọng Trầm Hoan nhàn nhạt truyền tới, anh ngồi ở chỗ kia tựa hồ không coi ai ra gì, kỳ thực ánh mắt một khắc cũng chưa từng rời khỏi người Diệp Hiểu Hạ. Có lẽ anh thật sự đánh giá cao mình, anh cho rằng mình có thể nhẫn nại những ngày rời cô, lại thật không ngờ, mình đã sớm nhớ nhung như thế cô.

Diệp Hiểu Hạ hơi hơi sửng sốt một chút, tay cầm chiếc đũa dừng một chút, sau đó lắng lặng mở miệng: "Còn tốt, ít nhất sẽ không say khướt."

"Đó là một thói quen tốt." Trầm Hoan cảm thấy tình huống hiện tại mình hơi nắm giữ không xong, lòng bàn tay anh hơi hơi ra chút mồ hôi, trong

https://thuviensach.vn

lòng có bất an nói không nên lời." ... Anh nghĩ đến em không biết uống rượu."

Ngẩng đầu lên, ánh mắt hắc bạch phân minh của Diệp Hiểu Hạ nhìn về phía Trầm Hoan, cô lại vẫn cười như cũ, giọng cũng rất dịu dàng, nhưng, lại phảng phất mang theo lệ khí đoạt mạng bắn tới Trầm Hoan: "Em cũng không phải nội trợ nghi gia nghi thất, sao có thể một chút tật xấu cũng không có." Mặt mày Diệp Hiểu Hạ cong cong: "Hơn nữa, chúng ta cũng không có quen đến hiểu rõ mà."

Phảng phất là một ngụm hạt cát bị nhét vào trong cổ họng, Trầm Hoan sững sờ ở đó phun cũng không phải, nuốt cũng không phải, nửa ngày cũng nói không ra một chữ. Cuối cùng, khóe miệng của anh hơi hơi cong, giọng nói nhỏ bé yếu ớt không tiếng động vang lên: "Hiểu Hạ..."

Bỗng nhiên Diệp Hiểu Hạ cảm thấy kiên trì lâu như vậy thật sự là một chuyện không có ý tứ gì. Đối phương cũng không giống mình, xem lẫn nhau là nơi dựa vào, thậm chí cả nguyên nhân và thời gian rời khỏi cũng không nói rõ, có lẽ ở trong mắt anh, mình cũng chỉ là một người xa lạ thôi. Anh khinh rẻ mình như thế, mình cần gì phải đơn phương nhiệt tình vì anh?

Nghĩ như vậy, sợi dây trong lòng cô như bị đứt đoạn, nhất thời cảm thấy đần độn vô vị. Cô đứng lênọ rút một tờ khăn giấy, lau miệng, để ở trên đất, từ trên cao nhìn xuống nhìn Trầm Hoan im lặng: "Cám ơn anh khoản đãi, em đi trước, sau này lại liên hệ đi."

Trầm Hoan thấy Diệp Hiểu Hạ không chút do dự đứng dậy, không chút do dự nói lời cáo biệt, không chút do dự xoay người bước đi, anh cảm thấy mình không thể tiếp tục im lặng, cũng đứng lên, nhẹ nhàng gọi cô: "Hiểu Hạ, anh..."

Nhưng Diệp Hiểu Hạ cũng không cho anh cơ hội giải thích, chính là quay đầu lại nhìn xem anh mỉm cười đánh gãy anh mà nói: "Nga, em quên,

https://thuviensach.vn

em không liên hệ anh được, nếu anh không ghét bỏ, có thể gọi điện thoại của em, đương nhiên, mời trước khi em tìm được đối tượng kết hôn." Nói xong cô cầm túi đặt trên sofa, từ bên trong lấy cái di động Trầm Hoan từng cho cô ra, đặt trên bàn, cúi đầu lại nói: "Đây là anh cho em mượn, em đã dùng còn có, cám ơn."

Dứt lời, cô không nói nhiều một lời nào, lập tức đi tới cửa bắt đầu mang hài, mang mang, cô lại nghĩ tới chuyện gì. Từ bóp tiền lấy ra ra năm trăm đồng tiền đặt trên tủ giầy chỗ cửa: "Ngày hôm qua và hôm nay cám ơn anh, tiền đặt ở tủ giầy."

Chỉ trong nháy mắt, Trầm Hoan vừa rồi còn đứng ở phòng bếp đã đến cửa ra vào, anh một phen bắt được cổ tay Diệp Hiểu Hạ, lạnh giọng nói: "Diệp Hiểu Hạ, em có ý gì?"

Nhìn gương mặt Trầm Hoan mang theo phẫn nộ và bị thương, không biết vì sao đáy lòng Diệp Hiểu Hạ cảm thấy vui vẻ lạ lùng, cô cười cười: "Tiền phòng, nhà anh trang hoàng tốt như vậy, em xem như trả tiền khách sạn một đêm..."

"Anh hỏi em đến cùng có ý gì!" Trầm Hoan rống to, đánh gãy nụ cười như hoa mà ngôn ngữ tàn khốc của Diệp Hiểu Hạ, anh cầm tiền đặt trên tủ giầy, phẫn nộ đến cực điểm: "Em đưa anh di động, nói không liên hệ, trả tiền lại cho anh, đến cùng em có ý gì! Em muốn nói gì! Em nói ra đi, đừng đùa giỡn lòng dạ hẹp hòi như vậy!!"

Gương mặt tươi cười của Diệp Hiểu Hạ trầm xuống, dần dần trầm xuống, cuối cùng biến thành biểu cảm bình tĩnh như nước. Hai người đối diện như vậy, như là đang xé rách hai bên, tuyệt đối không khuất phục. Cô chậm rãi mở miệng: "Em nhớ lần trước tách ra, ngươi hỏi ta, làm người phụ nữ của anh có đáng không." Cô trào phúng cười cười: "Anh còn nhớ rõ không? Dù sao cũng là chuyện hơn nửa năm trước."

https://thuviensach.vn

Biểu cảm Trầm Hoan trở nên hơi khó coi, mặt anh hơi hơi đỏ lên, cuối cùng anh vẫn là rầu rĩ nói: "Nhớ được."

"Em nói rồi, không có có đáng không, chỉ có bằng lòng không. Lúc đó em thật sự bằng lòng, em cảm thấy anh sẽ là người đàn ông mà em có thể dựa vào cả đời. Nhưng đến khắc này, em muốn thay đổi đáp án."

"Thay đổi đáp án?" Mặt Trầm Hoan trở nên khó coi.

"Đúng vậy, em không đồng ý ." Diệp Hiểu Hạ nói xong thì rút cổ tay từ trong bàn tay Trầm Hoan ra.

"Vì sao?" Cho tới bây giờ Trầm Hoan cũng không nghĩ rằng trong cuộc đời mình còn có cơ hội hỏi ba chữ* này, từ khi còn anh biết chuyện, đối mặt kết quả cho tới bây giờ đều là lạnh nhạt. Tốt thì tốt, không tốt thì không tốt, anh tuyệt đối sẽ không hỏi vì sao. Anh luôn cảm thấy, anh hiểu được kết quả là được, quá trình và nguyên nhân có vẻ không đáng cân nhắc. Nhưng hôm nay, anh không thể khống chế bản thân, anh không thể nhận không đồng ý theo như lời Diệp Hiểu Hạ.

*các bạn đều tiếng, vì sao trong tiếng Trung là quây-sờ-ma, 3 chữ nhé ^_^

Vì sao? Diệp Hiểu Hạ kéo kéo khóe môi, lộ ra tươi cười chua sót đến cực điểm. Quả nhiên là không thích hợp, vậy mà đến bây giờ anh cũng không biết cô đang tức giận cái gì? Lòng lạnh như nước, Diệp Hiểu Hạ xoay người, cầm tay nắm cửa, muốn đẩy cửa rời khỏi.

"Hiểu Hạ, nói nguyên nhân với anh." Trong giọng Trầm Hoan mang theo năn hèn mọn nỉ, anh ôm lấy Diệp Hiểu Hạ, nắm lấy tay cô đang cầm tay nắm cửa, giống một đứa trẻ bướng bỉnh không cho cô rời đi. Điều này làm cho trái tim Diệp Hiểu Hạ nhịn không được bắt đầu rơi xuống. Cổ họng cô cứng lại, nếu không phải thật sự trái tim băng giá, sao cô có thể nhận kết cục? như vậy

https://thuviensach.vn

Nhưng, có năng lực thế nào đâu? Chỉ yêu là không đáng kể, giữa hai người cả tín nhiệm cũng chưa từng có qua, dù tính từng oanh oanh liệt liệt, thì có năng lực thế nào? Cuối cùng cô vẫn thở dài một hơi, tay đẩy Trầm Hoan ra, cũng không quay đầu, dứt khoát kiên quyết mở cửa: "Trầm Hoan, hẹn gặp lại."

Cửa, mở, lại đóng.

Không khí trong phòng như còn giữ hương vị cô, mềm mại, bao dung, thậm chí còn lây dính mùi rượu nhè nhẹ. Phảng phất sóng biển, phô thiên cái địa đánh tới Trầm Hoan, lập tức nuốt hết anh.

Anh vẫn đứng ở cửa, ôm lấy thân thể, như chỉ có như vậy mới có thể níu giữ nhiệt độ cô vừa mới để lại ở trong thân thể. Anh biết giờ phút này mình hẳn là đuổi theo cô, giữ chặt cô, nói ra tất cả những lời trong lòng, nhưng không biết vì sao, thân thể anh không có cách nào nhúc nhích một chút. Trong nháy mắt Diệp Hiểu Hạ mở cửa rời khỏi kia, Trầm Hoan cảm thấy sinh mệnh mình tựa hồ mất đi rồi.

Điện thoại vang lên, không ngừng vang. Trầm Hoan vẫn đứng chỗ cửa vào, thật lâu không muốn di chuyển, mà sau đó, anh ngồi trên đất, lại nằm xuống, trong lòng trào ra bi thương anh không thể ức chế bao vây toàn thân anh, làm anh cả thở dốc cũng biến thành xa xỉ.

Diệp Hiểu Hạ thật sự cứ đi như vậy, đến cùng anh phải thế nào mới có thể giữ cô lại? Trầm Hoan luôn luôn nghĩ, lại không thể nghĩ rõ ràng.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 156: Quyết Định Điên Cuồng

Ra cửa, di động lập tức vang lên, tiếp đứng lên là tiểu Mãn.

"Chị Hiểu Hạ, cuối cùng chị nhận điện thoại ! Đến cùng chị đi chỗ nào, ngày hôm qua em gọi điện thoại cả đêm!" Tiểu Mãn thấy điện thoại được nhận, như là yên tâm thở ra một hơi thật dài.

"Chị gặp Trầm Hoan ." Diệp Hiểu Hạ cũng không giấu giếm tiểu Mãn, dù sao con bé này đã biết đến chuyện giữa mình và Trầm Hoan.

Cái đáp án này, tiểu Mãn một chút cũng không ngoài ý muốn: "Em chỉ biết là anh ta, đêm qua bọn chị Tiêu Tiêu gọi điện thoại cho em, nói chị bị phần tử không hợp pháp bắt cóc đi rồi, làm em sợ muốn chết, kém chút nói với viện trưởng. May mà em cơ trí hỏi rõ ràng bộ dáng phần tử không hợp pháp kia, họ nói một người đàn ông rất đẹp trai, mi tâm có nốt ruồi son, em nghĩ là Trầm Hoan. Cho nên qua mười hai giờ thì không có điện thoại cho chị."

Diệp Hiểu Hạ chỉ nghe tiểu Mãn nói chuyện, trong lòng thở dài, cái con bé này vĩnh viễn có cách kỳ quái biết nội dung bát quái trong đó.

Cho tới bây giờ Thư Tiểu Mãn đều là người nói nhiều, bất luận thời điểm gì chuyện gì đặt ở chỗ cô thì cũng có thể nói nửa ngày: "Đúng rồi, Chị Hiểu Hạ, đêm qua hai người nhất định thật ngọt ngào hả! Xem phân lượng em lo lắng chị cả đêm lại vô cùng biết điều không có gọi điện thoại quấy rầy chị, nói với em một chút đi, đêm qua hai người xảy ra cái gì?" Cô vừa

https://thuviensach.vn

nói vừa hừ hừ xuy xuy nở nụ cười, dù tính không có trước mặt cô, Diệp Hiểu Hạ cũng có thể tưởng tượng ra, hiện tại cô là tề mi lộng nhãn thế nào.

"Chị Hiểu Hạ, hai người là không là cái kia ?" Bỗng nhiên Thư Tiểu Mãn đè thấp thanh âm, Bát Quái không khác đội cẩu tử.

"Cái nào?"

"Chính là cái kia cái kia!" Thư Tiểu Mãn vô cùng không vừa lòng Diệp Hiểu Hạ không lên đường như thế, kích động lại nhỏ giọng nhắc nhở cô: "Chính là trên TV thường xuyên chiếu, đèn tắt, một cái chăn, sau đó lăn qua lăn lại..."

Dù vừa mới mới nói rõ dàng mình không đồng ý với Trầm Hoan, tâm trạng đang sa sút, nhưng giờ nghe Thư Tiểu Mãn hình dung như vậy, Diệp Hiểu Hạ vẫn là nhịn không được đầu đầy hắc tuyến. Giờ mấy đứa trẻ này đến cùng suy nghĩ cái gì? Là chuyện đêm qua xảy ra sao? Cô thật sự không nhớ rõ .

"Tiểu Mãn, bọn chị chia tay ." Diệp Hiểu Hạ không muốn cho Thư Tiểu Mãn tiếp tục tràn ngập tình sắc YY, dứt khoát nói rõ với cô.

Thư Tiểu Mãn lại như không có nghe thấy vẫn còn lải nhải, thẳng đến qua một hồi, cô mới chậm rãi hỏi: "Chị Hiểu Hạ, chị vừa nói cái gì?"

"Chị nói, bọn chị chia tay ." Đến quốc lộ, tiếng loa, tiếng chuông, tiếng thét to cao thấp nối tiếp, Diệp Hiểu Hạ nhìn con đường, dòng người như thủy triều, trong lòng khổ sở.

"Chị Hiểu Hạ..." Tiểu Mãn dài miệng, lúc này cư nhiên một câu nói cũng cũng không nói ra được.

"Chỗ chị thật ầm ĩ, nói sau." Bỗng nhiên Diệp Hiểu Hạ thấy xa xa có một chiếc du lịch đi lại xe đi Lân thị, cúp điện thoại, thuận tiện tắt máy, đi

https://thuviensach.vn

tới chiếc xe kia liều mạng vẫy tay, rốt cục làm lái xe ngừng lại.

Thẳng đến nhảy lên xe, tài xế lái xe vẫn còn nói: "Cô bé, sao con lại đón ở chỗ này xe? Chỗ này không cho dừng xe, lỡ bị cảnh sát giao thông bắt thì bác trả tiền phạt không nổi đâu."

Diệp Hiểu Hạ lại chỉ cười tủm tỉm xin lỗi, đi đến một loạt chỗ trống cuối cùng ngồi xuống. Tùy ý cho ánh nắng cuốn mùi xăng dày đặc áp tới cô, làm thân thể và trong lòng của cô không thoải mái đến cực điểm.

Đến khi xuống xe, thời gian đã là buổi tối chín giờ. Không khí lạnh lẽo đêm mùa xuân đánh vào trên người cô, cô mới hơi hơi phản ứng lại, đi qua một ngày đến cùng làm gì. Đứng ở bến xe, Diệp Hiểu Hạ cản một xe taxi bảo lái xe đưa cô đi một khách sạn hoàn cảnh tốt một chút, lái xe nhìn nhìn cô, vừa lái xe vừa cười: " Cô bé, con tới nơi này làm gì? Đi công tác hả?"

" Bác nói xem con giống làm cái gì?" Diệp Hiểu Hạ nhìn lái xe cười, kỳ thực cô cũng không biết mình tới làm gì, chỉ muốn nghe xem lái xe này nói thế nào .

"Con không giống như đi công tác, đi công tác ít nhất mang túi công văn, mang chút hành lý, con xem con cái gì đều không có mang. Ăn mặc tốt như vậy, nhưng giống ra ngoài chơi ." Nói xong ông lại dừng một chút: “Nhưng lại không giống như là đi ra du lịch , ha ha, bác còn thật không biết con là làm cái gì."

Diệp Hiểu Hạ nhìn nhìn quần áo trên người mình, đây là quần áo ngày hôm qua mặc khi đi chơi với bọn Tiêu Tiêu, cho nên lái xe này cũng là không nói sai. Nhưng cô tới nơi này làm gì? Diệp Hiểu Hạ quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, ánh đèn thành thị hình như là đóa hoa lưu động, chuyển qua trước mắt cô. Thành thị này với cô mà nói xa lạ như vậy, lại quen thuộc như vậy. Nội tâm cô rất khó chịu, bởi vì rời khỏi Trầm Hoan, bởi vì mình kiên trì, khổ sở như vậy làm cô hơi hơi ức chế không được cảm xúc bản thân.

https://thuviensach.vn

Cô làm một chuyện điên cuồng.

Dưới tình huống không có bất kì hướng dẫn nào, dưới tình huống không mang theo bất luận thứ gì, cô cứ rời khỏi thành thị của mình như vậy, rời khỏi tất cả thân nhân bạn bè quen thuộc mình, rời khỏi... Trầm Hoan. Cô vì mình làm chuyện này cảm thấy thật có lỗi, không chút hối hận nào, cô nghĩ, dù tính là thời gian quay ngược, hôm nay cô vẫn sẽ nhảy lên chiếc ô tô đường dài kia.

Ra ngoài không cần mang hành lý, chỉ cần mang tiền là có thể .

Khi Diệp Hiểu Hạ quẹt thẻ ở khách sạn, đi khu mua sắm quẹt thẻ, ăn cơm quẹt thẻ, cô nghĩ như vậy .

Phụ nữ mua đồ là một thói quen kỳ lạ, khi các cô tâm trạng tốt sẽ đi dạo phố mua đồ, tâm trạng không tốt cũng sẽ đi dạo phố mua đồ. Phảng phất chỉ cần tiêu tiền trong tay, tâm trạng không tốt của cô sẽ trở nên tốt, tâm trạng tốt sẽ trở nên rất tốt.

Ngây người tại Lân thị hai ngày, bỗng nhiên Diệp Hiểu Hạ cảm thấy đã đi ra một lần nhất định phải càng thêm vui vẻ mới không làm mình thất vọng, vì thế cô tham gia một đoàn du lịch, cơ hồ đi hết tất cả cảnh điểm du lịch tây bộ Trung Quốc, thời gian là nửa tháng.

Đại mạc, thảo nguyên, trời xanh, Tuyết Sơn, ở cùng một đám người không quen, hình như Diệp Hiểu Hạ tựa hồ cũng trở nên vui vẻ hơn.

Tôi đi rồi, đâu thèm hồng thủy ngập trời phía sau.

Diệp Hiểu Hạ cúp điện thoại thì tắt máy, Thư Tiểu Mãn chưa từng đả thông điện thoại của cô. Tự cô nhịn hai ngày, cảm thấy tiếp tục như vậy thật sự là một chuyện bản thân gánh vác trách nhiệm không xong, vì thế vội vàng nói chuyện mấy ngày nay cho vương viện trưởng.

https://thuviensach.vn

Bản thân cô chính là một kẻ nói nhiều, thật nhiều chuyện đều là thêm mắm thêm muối nói không rõ ràng, vương viện trưởng dứt khoát vung bàn tay to lên triệu hồi Tiêu Tiêu, tiểu Đào và Phỉ nhi về cô nhi viện. Ba người nơm nớp lo sợ ngồi ở trong cô nhi viện tiểu Thiên sứ, không yên lòng chơi đùa với phần đông trẻ con trong viện, một bên trong lòng kinh khiếp chờ viện trưởng Vương.

"Vì sao viện trưởng Vương khủng bố như vậy, lại mở cô nhi viện tên gọi làm tiểu Thiên sứ?" Tiêu Tiêu không có lá gan gì rụt đầu.

"Mình cảm thấy, dù tính là ác ma cũng là ngưỡng vọng thiên sứ thánh khiết ..." Phỉ nhi không để tâm tổng kết, lại bị tiểu Đào đẩy một chút, cô ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy viện trưởng Vương nâng một đĩa dưa hấu cười tủm tỉm đứng cách đó không xa nhìn ba người. Nhất thời sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, cúi đầu, kẹp chặt cúc hoa làm người.

Vương viện trưởng phân dưa hấu cho một đám bé củ cải trước, mới đưa đặt thừa lại ở trước mặt mấy người, hắc hắc cười: "Lão yêu bà sẽ không khách khí với các con, các ngươi ăn đồ tiểu Thiên sử ăn thừa lại đi."

Trong lòng ba người lập tức kinh khiếp một người cầm lấy một miếng dưa hấu, đứng ngồi không yên. Vốn cho rằng sẽ bị viện trưởng Vương thoá mạ một chút, lại không nghĩ rằng từ đầu tới đuôi sắc mặt viện trưởng Vương cũng không thay đổi, chỉ hỏi rõ ràng Trầm Hoan và người đàn ông trung niên xưng hô thế nào, rồi thả ba người đi về. Ba người lập tức như được đại xá, chạy đến bóng dáng cũng không có, khiến cho Thư Tiểu Mãn buồn bực: "Lại không có quỷ đuổi, chạy nhanh như vậy làm gì!"

Túy Lí Thiêu Đăng cảm thấy chuyện có chút không tốt lắm, lập tức sẽ tấn công thành Cửu Ti, vì sao Diệp Hiểu Hạ lại bỗng chốc mất đi liên hệ. Liên tục ba ngày không login, gọi điện thoại luôn luôn tắt máy, mắt thấy tất cả chuẩn bị đều ổn thỏa, nhưng là hội trưởng như cô vẫn không có mặt. Thế giới cũng bởi vì ba ngày qua không thấy Diệp Hiểu Hạ thay đổi triệt để mà

https://thuviensach.vn

làm cho người ta nghị luận ào ào, thậm chí không hề thiếu người chơi đoán cũng cô lâu như vậy không login có phải bởi vì sinh bệnh nằm viện hoặc ra ngoài ý muốn không.

Túy Lí Thiêu Đăng sốt ruột, loại sốt ruột này không cách nào cùng nói rõ bất kì ai, chỉ có thể đặt trong lòng, Diệp Hiểu Hạ cô tốt nhất xuất hiện trước khi công thành chiến bắt đầu cho tôi.

Nhưng là thật sự có thể xuất hiện sao? Trời biết.

Thư Tiểu Mãn đi theo viện trưởng Vương ngồi xe đi một chỗ sơn Thanh Thủy tú.

Chỗ dừng xe, chỉ thấy có mấy cột cờ, trên cột cờ bay quốc kỳ và hai cờ xí màu sắc rực rỡ, cột cờ cố định là tạo hình phi thường nghệ thuật, trên viết "viên khu công nghiệp điện tử Cực hạn". Thư Tiểu Mãn lăng lăng nhìn cái tên kia, sau đó lôi kéo tay áo viện trưởng Vương nói: "Viện trưởng viện trưởng, bà có biết Cực Hạn này là cái gì không?"

Vương viện trưởng liếc mắt nhìn Thư Tiểu Mãn một cái: "Không phải là tên công ty thôi, còn có thể có cái gì."

"Không đúng không đúng, hiện tại có một trò chơi siêu cấp hỏa bạo, cả thế giới đều đang chơi, tên là Cực Hạn." Thư Tiểu Mãn vừa đi theo vương viện trưởng vào trong khu công nghiệp,vừa lải nhải: "Con đang chơi, Bạch Thiên Minh đang chơi, Chị Hiểu Hạ đang chơi, còn có Trầm Hoan cũng chơi, hóa ra Chị Hiểu Hạ kiếm tiền là tựa vào trò chơi..." Thư Tiểu Mãn cuối cùng kéo đến đề tài khác, nói không ngừng, viện trưởng Vương cũng không đánh gãy cô, chỉ yên tĩnh nghe cô nói chuyện.

Lại nói tiếp cũng thật sự là kỳ lạ, hai người dọc theo đường đi cư nhiên không có gặp một bảo an nào ngăn hai người lại, hai người trực tiếp một đường lững thững đi đến kiến trúc chủ đề.

https://thuviensach.vn

"Tôi tìm Tần Mục Ca." Vương viện trưởng nhìn hai tiếp tân thanh xuân niên thiếu, xinh đẹp tươi sáng trước mặt, cười tủm tỉm báo mục đích mình.

Mà hai cô gái trẻ đứng chỗ tiếp đãi, nhìn người phụ nữ trung niên một thân trang điểm mộc mạc thậm chí hơi quê mùa này, nhìn nhau, người như vậy là vào bằng cách nào?

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 157: Chết Không Có Chỗ Chôn

Thư Tiểu Mãn ngồi trong căn phòng khách xa hoa mà hơi nơm nớp lo sợ. Cô lặng lẽ đánh giá trang hoàng xa hoa nơi này, trong lòng nhịn không được phát run, chỗ này hẳn là không phải mấy ngàn khối có thể mua được... Được rồi, xin tha thứ Thư Tiểu Mãn chưa từng trải việc đời, trong nhận thức của cô, mấy ngàn khối mua món gì đó đã là cực hạn trong cực hạn, cô thật sự tưởng tượng không ra, trên cái thế giới này còn có đồ đắt hơn mấy ngàn khối mới mua được.

"Tiểu thư, cô muốn uống trà hay là cà phê?" Một cô gái ý cười trong suốt đứng trước mặt cô cong hông hỏi.

"Nước, nước, là tốt rồi..." Thư Tiểu Mãn cũng không muốn biểu hiện khẩn trương như vậy, nhưng cô nhịn không được mà khẩn trương. Cô cũng không phải cố ý, nhưng, nơi này phảng phất là một thế giới hoàn toàn khác biệt thế giới của cô.

"Tốt, xin ngài chờ." Cô gái nho nhã lễ độ gật đầu với cô, sau đó rời khỏi. Chỉ để lại Thư Tiểu Mãn ngẩn người, cô thật sự không ngờ cô gái vừa rồi vẫn còn trừng mắt nhìn mình và viện trưởng Vương này, cư nhiên ở chỉ chớp mắt cười đến như nhìn thấy tổ tông vậy. Cô quay đầu cửa lớn vô cùng nhìn tinh mỹ xa hoa của phòng khách kia, vừa nãy viện trưởng Vương đi vào cánh cửa kia, không biết lúc nào mới ra.

Cô mới nghĩ như vậy, cánh cửa kia lập tức mở, viện trưởng Vương đi ra, lập tức đi đến ngồi xuống trên sofa bên cạnh Thư Tiểu Mãn. Một bên lập tức có người đi lên tha thiết hỏi bà uống gì. Ánh mắt Viện trưởng Vương

https://thuviensach.vn

cũng không nâng: " Nước. Còn có, đừng gọi tôi Tần phu nhân, xin gọi tôi là cô Vương."

Tươi cười trên mặt cô gái phụ trách tiếp đãi hơi cứng lại, cô ta cung kính hành lễ, sau đó rời khỏi.

Hai cô gái kia đều đi mất, Thư Tiểu Mãn nhìn viện trưởng Vương, nội tâm thuyết phục, chỉ một chữ nước, viện trưởng nói có khí thế hơn cô nhiều.

Cửa lại mở, từ ngoài cửa một người đàn ông trung niên cấp tốc đi vào, xem ra ông ta là cấp tốc chạy tới, hơi hơi thở dốc, tóc cẩn thận tỉ mỉ vuốt lên có mấy sợi cư nhiên đáp đến bên cạnh trán. Người này Thư Tiểu Mãn biết, là lần trước khi Diệp Hiểu Hạ bị bắt cóc, viện trưởng Vương mang cô đi tìm, nghe nói người đàn ông này là chồng trước của viện trưởng Vương... Ân, có lẽ là lão công.

"Lão bà, em đến rồi sao không nói một tiếng với anh trước? Anh đi đón em, em xem tự em ngồi xe đi lại..." Tần Mục Ca thấy viện trưởng Vương thì mặt mày lập tức hớn hở, vô cùng thân thiết như vợ chồng tân hôn một ngày không thấy như cách ba thu. Khiến cho Thư Tiểu Mãn và mấy thân tín đi theo Tần Mục Ca cũng hơi không thể tin được.

Viện trưởng Vương chỉ mát mát nhìn Tần Mục Ca một cái, căn bản không để vô cùng thân thiết của ông vào mắt: "Dựa theo pháp luật quy định, chúng ta ở riêng nhiều năm như vậy, có thể trực tiếp xin ly hôn, ông không cần kêu thân thiết như vậy."

"Lão bà, em xem em nói cái gì vậy, ly cái gì hôn chứ! Dù em cho anh một vạn lá gan anh cũng không dám ly hôn ." Tần Mục Ca nói xong quay đầu cười tủm tỉm cho một người tuổi còn trẻ đi lại. Người trẻ tuổi kia đại khái hiếm thấy Tần Mục Ca có dạng này, sửng sốt một chút, mới bước

https://thuviensach.vn

nhanh đi tới, lấy ra một phần văn kiện thật dày đặt trước mặt viện trưởng Vương.

Viện trưởng Vương cau mày, nhìn không ra bà có cảm xúc đặc biệt gì."Đây là cái gì?"

"Lão bà, đây là giấy công chứng tài sản." Tần Mục Ca lập tức như hiến vật quý mở phần văn kiện thật dày kia ra, mang tới trước mặt viện trưởng Vương. Ông thấy viện trưởng Vương chỉ lạnh mặt không nói chuyện, lại giải thích: "Lão bà, em chỉ cần ở ký một chữ trong này, tất cả động sản, bất động sản, tiền mặt, cổ phiếu, các hạng đầu tư của anh đều là của em."

Viện trưởng Vương hơi hơi ngẩng đầu nhìn vài người đứng sau Tần Mục Ca, trong đó một cô gái vô cùng chói mắt. Cô ta ba mươi bốn ba mươi lăm tuổi, bảo dưỡng thỏa đáng, làm cho người ta thoạt nhìn chỉ hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, vô cùng giỏi giang, xem ra một trong những thân tín của Tần Mục Ca, nhưng, từ trong ánh mắt cô ta viện trưởng Vương có thể nhìn thấy một loại tình cảm không thuộc về công tác. Đó là một loại chỉ thuộc về tình cảm nam nữ, mà khi Tần Mục Ca nói muốn đưa tất cả tài sản cho bà, sắc mặt của cô ta rõ ràng trắng bệch, nhưng lập tức khôi phục lại. Chỉ là ánh mắt nhìn mình so với lúc nãy còn chán ghét và lạnh như bang hơn.

Viện trưởng Vương vểnh vểnh khóe miệng, cầm phần tài liệu kia, nhìn cô gái kia nói với Tần Mục Ca: " Ông đưa mấy thứ này cho tôi, chẳng lẽ không thương lượng với cô ta một chút sao?"

Tần Mục Ca sửng sốt sửng sốt, sau đó nhìn theo ánh mắt viện trưởng Vương, dừng trên mặt cô gái kia, sau đó hơi mạc danh kỳ diệu: "Tiền của chúng ra, thương lượng với một người ngoài làm cái gì?"

Viện trưởng Vương cười cười với cô gái kia, tiếp để giấy công chứng thư trên bàn, nhìn Tần Mục Ca: "Tôi tìm đến Trầm Hoan."

https://thuviensach.vn

Tần Mục Ca chớp chớp mắt, hơn nửa ngày cũng không phản ứng đi lại.

Ông hơi tức giận, vợ mình ngàn năm có một đến tìm mình một lần, cư nhiên không phải đến tìm mình, mà là tìm đồ đệ mình, điều này làm cho ông làm sao có thể thoải mái? Nhưng trước mặt viện trưởng Vương, ông cũng chỉ có thể rầu rĩ bảo người đi tìm Trầm Hoan đến.

Hình như Trầm Hoan cũng không công tác trong khu công nghiệp, ba giờ sau, anh mới đến nơi đây. Trong lúc đó, Thư Tiểu Mãn đã ăn vài phần món điểm tâm ngọt, hoa trà, hồng trà, trà xanh,… cách thức tiêu chuẩn, uống cà phê mấy lần, ngay cả toilet cũng đi vài lần, thuận tiện còn quan khán Tần Mục Ca làm nũng với viện trưởng Vương. Thư Tiểu Mãn cảm thấy viện trưởng Vương cũng không chán ghét giống trên miệng nói, hiện tại tuy bà lạnh mặt, nhưng hẳn là thật hưởng thụ Tần Mục Ca đối bà như vậy. Đặc biệt là trước mặt cô gái có vài phần mơ màng với Tần Mục Ca, trong lòng bà càng thống khoái.

Cuối cùng Thư Tiểu Mãn ra một đáp án, phụ nữ sau kết hôn không nhất thiết sẽ nhu tình như nước, cũng khả năng tâm địa ác độc...

Trầm Hoan đi tới trước mặt viện trưởng Vương, hành lễ với bà, lại nhìn Tần Mục Ca hành lễ: "Sư mẫu, sư phụ."

Tâm trạng Tần Mục Ca vốn đang thật không vui, bởi vì xưng hô này của Trầm Hoan mà vui vẻ lên, ông nhìn trộm nhìn mặt viện trưởng Vương, phát hiện bà không có không vui, tâm trạng lại càng hân hoan.

"Hiểu Hạ đâu?" Viện trưởng Vương không nghĩ vòng quanh, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Trầm Hoan chậm rãi ngẩng đầu, nhìn viện trưởng Vương lắc đầu: "Con đang tìm cô ấy." Từ ngày Diệp Hiểu Hạ rời khỏi, anh không ngừng điện thoại cho cô, không ngừng tìm cô, ngay từ đầu anh cho rằng Diệp Hiểu Hạ chỉ muốn làm mặt lạnh vài ngày, vì thế không sốt ruột lắm, nhưng thật

https://thuviensach.vn

không ngờ, vừa tắt máy thì không còn mở nữa, anh bắt đầu cảm thấy chuyện không thích hợp. Vì thế buông hết mọi chuyện trong, luôn luôn tìm cô, nhưng không có bất kì kết quả gì.

Viện trưởng Vương nhìn quần áo trên người Trầm Hoan, rất nhăn, trên mặt của anh cũng không phải tốt lắm, trên cằm có râu toát ra, cả người thoạt nhìn như thật lâu không có nghĩ ngơi hồi phục. Cuối cùng nhìn về phía giày anh, trên giày che kín tro bụi, có vẻ hơi bẩn, xem ra quả thật luôn luôn tìm người. Trong lòng bà cũng không tức giận như vậy.

Bà hơi hơi trầm ngâm một chút, sau đó nói: "Hiểu Hạ nói, hai người chia tay ."

"Không có." Trầm Hoan lập tức lắc đầu phủ nhận: "Chúng con chỉ là hiểu lầm, không có chia tay."

Viện trưởng Vương lẳng lặng nhìn Trầm Hoan, mà sau đứng lên: "Nếu Hiểu Hạ nói hai người chia tay, đó là chia tay. Hôm nay tôi đến không phải tìm cậu xác nhận chuyện nhàm chán như vậy, tôi chỉ hỏi cậu Hiểu Hạ ở đâu, con bé đã không ở nơi này, như vậy cáo từ."

"Sư mẫu, con và Hiểu Hạ không có chia tay." Trầm Hoan bướng bỉnh nói cho viện trưởng Vương, ánh mắt của anh kiên nghị, có ẩn nhẫn tức giận. Xem ra nếu không phải bởi vì thân phận viện trưởng Vương, anh có khả năng sẽ phát giận.

"Chuyện này và tôi không có quan hệ quá lớn." Viện trưởng Vương chỉ nhíu mày: "Còn có, cậu là người không thủ tín, cậu đã nói năm qua sẽ cầu hôn, tôi không thấy cậu tới. Chuyện như vậy cũng nói không giữ lời, Hiểu Hạ chia tay cậu là chuyện sáng suốt." Viện trưởng Vương lạnh lùng cười, sau đó bà nhìn thoáng qua Tần Mục Ca, lại nhìn thoáng qua Trầm Hoan: " Cậu là đồ đệ ông ta ? Như vậy cậu cũng là người trên con đường đó, người như vậy, căn bản không xứng với Hiểu Hạ. Cậu không thể cho con bé an ổn

https://thuviensach.vn

và một cái nhà." Dứt lời, bà không quản Trầm Hoan nói gì, mang theo Thư Tiểu Mãn đi ra bên ngoài.

Tần Mục Ca kỳ quái liếc mắt nhìn Trầm Hoan một cái, sau đó bước nhanh đi theo phía sau viện trưởng Vương vui vẻ vui vẻ đi ra ngoài: "Lão bà, đợi anh với, anh lái xe đưa em về!"

Trầm Hoan đứng ở tại chỗ, gắt gao nắm tay, sau đó buông ra, sau đó lại nắm, sau đó lại buông. Trong lòng anh giống như bị cái gì cắm vào, bỗng chốc vô cùng đau đớn, chuyện anh chú ý nhất bị viện trưởng Vương dùng đao nhọn đâm thủng, giữa ban ngày ban mặt, anh đau đến thở dốc cũng khó khăn. Anh biết viện trưởng Vương nói đúng, nhưng vì sao anh còn chưa nỗ lực, viện trưởng Vương đã phủ nhận anh như vậy?

Diệp Hiểu Hạ ngồi trên lạc đà, mang kính râm, mặt và cổ dùng khăn quàng cổ lớn quấn chặt như nêm cối, ngay cả mũi cũng bị khẩu trang bao kín. Trời cao rộng rãi, đầy mắt là cát vàng, thường thường có chim xẹt qua bầu trời, thê lương làm cho trái tim người ta run run.

"Có truyền thuyết nói, nếu có thể cùng người trong lòng đi qua sa mạc này, như vậy dù cả đời gặp chuyện gì cũng sẽ giải quyết dễ dàng." Cô gái hướng dẫn du lịch ăn mặc không khác Diệp Hiểu Hạ, cô ấy ngồi trên lạc đà dẫn đầu, giọng của cô xuyên qua tai nghe vô tuyến truyền đến lỗ tai từng du khách. Diệp Hiểu Hạ nhìn lại, nơi này kỳ thực không coi là giữa sa mạc, chỉ là khu bên cạnh sa mạc, nhưng, đã có cát vàng mênh mang, cảm giác nhợt nhạt bi tráng.

Có người hỏi hướng dẫn viên du lịch: "Thật sự xuyên qua sa mạc này thì có thể cùng người yêu đi đến già sao?"

Hướng dẫn viên du lịch cười: " Cảm giác đi qua sa mạc không phải rất giống đi qua hôn nhân sao? Anh không biết lúc nào thì nơi này sẽ có gió, cũng không biết sau cồn cát kia có phải ảo ảnh không, càng không biết khi

https://thuviensach.vn

nào thì trước mặt sẽ xuất hiện ốc đảo, nhưng, bên cạnh anh vẫn có một người. Anh có thể làm là cùng người kia nâng đỡ nhau đi qua sa mạc này, lúc đó, anh mới có thể phát hiện thế gian này tốt đẹp bao nhiêu."

Lại có người hỏi, nửa đường đi rời ra thì làm sao bây giờ?

Hướng dẫn viên du lịch trả lời làm mọi không thể cười nổi, cô nói: "Thì phải là chết không có chỗ chôn."

Diệp Hiểu Hạ cau mày, cái mũi lên men. Trầm Hoan Trầm Hoan, đến cùng là anh buông tay trước, vẫn là em buông tay trước ? Trầm Hoan Trầm Hoan, chúng ta có phải là chết không có chỗ chôn không?

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 158: Ngươi Thế Nào Không Thông Suốt

Công thành chiến thành Cửu Ti, Diệp Hiểu Hạ không login. Bởi vì có xe công thành trợ giúp, tấn công tường thành thuận lợi, nhưng là bởi vì hội trưởng như cô không ở, chuyện thuê vệ binh NPC không có người làm, làm cho cả công hội hùng dũng oai vệ vào thành, lại chật vật đi ra, tuy rằng không có bao nhiêu tổn thất, nhưng trong lòng mọi người không khỏi hơi khó chịu.

Chỉ là, công tác quần chúng của Túy Lí Thiêu Đăng từ trước Tới giờ không tệ, từ khi Diệp Hiểu Hạ vừa mới không login, anh vì tránh cho loại tình huống lúc này nên luôn luôn chuẩn bị, đến lúc này Diệp Hiểu Hạ không xuất hiện, những người chơi cũng không có bao nhiêu bất mãn, chỉ hi vọng lần sau có thể không ngừng cố gắng.

Nhưng Túy Lí Thiêu Đăng luôn luôn không dám nói hết, đợt công thành tiếp theo là khi nào, ngày mai? Tuần sau? Hay là tháng sau? Anh âm thầm thở dài, Diệp Hiểu Hạ à Diệp Hiểu Hạ, đến cùng cô ở chỗ nào? Đột nhiên biến mất như vậy có phải muốn làm người ta gấp chết không?

Trầm Hoan tìm mỗi một góc của thành thị này, vận dụng tất cả nhân mạch của mình, cũng không tìm được cô trong thành thị này. Sau đó anh nhờ bạn bè ở thành thị khác giúp anh tìm kiếm, nhưng, một ngày một ngày đi qua, đảo mắt đã sắp qua một tháng, vẫn không nửa điểm tin tức về cô gái kia.

Một loại mệt mỏi trước nay chưa từng có giống như thủy triều tràn vào lòng, nhưng, anh biết mình không thể dừng lại, nếu giờ phút này dừng lại,

https://thuviensach.vn

anh sẽ không còn có biện pháp nào lưu cô gái này lại nữa. Nhưng, Diệp Hiểu Hạ, em ở đâu?

Trong nháy mắt, đã gần đến hè, anh ở đây, Diệp Hiểu Hạ em đang ở đâu?

Tang Chẩm Lưu nhìn Trầm Hoan tựa vào sofa nhắm mắt ngủ, hai tay của anh cắm trong túi quần, cứ đứng ở nơi đó như vậy, vẫn không nhúc nhích. Một lát sau, anh quay đầu đi vào phòng bếp, từ trong tủ lạnh, lấy ra hai lon bia không chút hoang mang đi Tới bên sofa, trực tiếp kéo cổ áo Trầm Hoan ra, bỏ vào. Lon bia lạnh như băng thấu xương lăn vào trong ngực Trầm Hoan, anh lập tức tỉnh lại.

Giương mắt vừa thấy, thì thấy Tang Chẩm Lưu đứng trong phòng khách nhìn TV cười hắc hắc. Người kia, một thân sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, vui vẻ uống bia, nhìn thế nào cũng làm cho người ta chán ghét. Trầm Hoan kéo vạt áo, lấy lon bia kia ra, đặt trên bàn, " Trả chìa khóa nhà cho mình."

Tang Chẩm Lưu xoay người nhìn Trầm Hoan đang đen mặt, làm ra biểu cảm hoàn toàn không biết: "Chìa khóa nhà bạn? Chìa khóa nào?"

Trầm Hoan nhăn mày, anh chán ghét nhất bộ dáng giả ngu bán manh này của Tang Chẩm Lưu, anh ta cho rằng anh ta là sủng vật sao? " Bạn vào bằng cách nào?"

"Bạn không khóa cửa." Tang Chẩm Lưu đánh chết cũng sẽ không thừa nhận mình có chìa khóa nhà Trầm Hoan, anh ta đã ẩn dấu không ít đồ ăn ngon trong tủ lạnh, dù sao người kia một vạn năm không dùng tủ lạnh một lần, đặt ở chỗ này của anh thật an toàn, không bằng đặt trong phòng khám của mình, đồ ăn ngon này rất nhanh sẽ mạc danh kỳ diệu biến mất. Nga, anh ta cũng thật đau lòng đồ ăn vặt anh ta tân tân khổ khổ đào đến này.

" Bạn tới làm cái gì?" Trầm Hoan thở dài một hơi, cảm thấy bụng hơi đói, nghĩ đến phòng bếp nấu chút đồ ăn.

https://thuviensach.vn

"Xem xem bạn chết chưa."

"Hiện tại bạn thấy kết quả, có thể đi rồi." Trầm Hoan hừ hừ cái mũi, xem như đáp lại Tang Chẩm Lưu.

Ưu điểm lớn nhất của Tang Chẩm Lưu là da mặt đủ dày, làm sao anh ta có thể vì một câu nói của Trầm Hoan mà xám xịt cụp đuôi chạy lấy người? Mục đích anh ta vào là vì đả kích anh vây xem anh, mục đích còn chưa đạt Tới, giờ mà đi không phải quá đáng tiếc sao. Anh cầm lon bia trong tay đi theo sau Trầm Hoan bước đi đến cửa phòng bếp, tựa vào khung cửa, ý cười trong suốt nhìn Trầm Hoan bắt đầu nấu nước nấu mì.

Anh chậc chậc nói: "Ai nha, thật đáng thương, chỉ có thể ăn mỳ. Mình đang hoài niệm nửa năm bạn biến mất kia, Hiểu Hạ thường thường đưa đồ ăn tới cho mình, vừa có mỹ thực, vừa có mỹ nhân, còn không có bóng đèn, rất hạnh phúc nha. Nếu qua nửa năm nữa bạn không trở lại, đoán chừng mình có thể ăn cô ấy vào trong bụng nha, đó mới là viên mãn chân chính."

Khi Trầm Hoan vừa nghe tên Diệp Hiểu Hạ, tay run run, sau đó anh quay đầu lạnh lùng trừng mắt nhìn Tang Chẩm Lưu một cái, không tiếp lời, chỉ để Tang Chẩm Lưu tiếp tục ở đó lải nhải.

Tang Chẩm Lưu có bản lĩnh này, dù tính không có người quan tâm anh ta, anh ta cũng có thể lải nhải đến khi có người quan tâm anh ta mới thôi: "Mình thấy rất kì lạ, hai người nói cũng không nhiều, nếu ở cùng nhau, trong nhà không phải quạnh quẽ đến mức có thể làm hầm bang sao? Mình cảm thấy hai người một chút cũng không thích hợp, không bằng bạn buông tay đi, Mình sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt. Mình cam đoan lần này không chơi, trực tiếp lấy cô ấy về nhà làm vợ."

" Bạn muốn chết mình không phản đối." Cuối cùng Trầm Hoan chuyển qua, lẳng lặng nhìn Tang Chẩm Lưu, mặt không biểu cảm, nhưng lại lộ ra

https://thuviensach.vn

hàn ý dày đặc, cả phòng phảng phất vì khuôn mặt anh mà nhiệt độ hạ đến dưới 00.

Tang Chẩm Lưu lại phảng phất căn bản không thèm để ý biểu cảm này của Trầm Hoan, anh ta chỉ hắc hắc cười: "Làm Mình sợ nha? Mình không sợ, Mình học y , người chết thấy nhiều hơn bạn."

"Đừng phiền Mình, cho Mình yên." Trầm Hoan nhìn tươi cười dầu muối không tiến của Tang Chẩm Lưu, phiền chán vò tóc.

Không khí bỗng nhiên yên tĩnh xuống. Không có tiếng cười của Tang Chẩm Lưu, cũng không có Trầm Hoan tức giận, chỉ có tiếng nước quay cuồng ở trong nồi, ùng ục ùng ục, làm cho cảm xúc người ta nhịn không được đi hừng hực theo tiếng sôi trào kia.

"Vẫn là không tìm được cô ấy sao?" Tang Chẩm Lưu rót nửa lon bia cuối cùng vào trong cổ họng, sau đó chậm rãi hỏi, lúc hỏi như vậy, anh ta đã nắm bẹp lon bia, quăng đi thùng rác trong góc xó phòng bếp.

Lon bia vẽ thành đường vòng cung hoàn mỹ trong không trung, cuối cùng chuẩn xác lọt vào trong thùng rác, phát ra một tiếng vang rầu rĩ.

"Giờ mới phát hiện, người hiện đại rất đau xót." Trầm Hoan vẫn đứng trong phòng bếp, anh nhìn cái thùng rác bị ném vào phát ra tiếng trầm đục bỗng nhiên không đầu không đuôi toát ra một câu nói.

"Cái gì?" Tang Chẩm Lưu không phản ứng lại, quay đầu nhìn Trầm Hoan không rõ.

"Sau khi tắt di động, thật giống như bốc hơi khỏi thế gian.” Trầm Hoan yên lặng quay đầu nhìn Tang Chẩm Lưu, trong ánh mắt chớp động một loại ánh sáng làm cho người ta xót xa.

https://thuviensach.vn

Tang Chẩm Lưu lại há miệng thở dốc, cái gì cũng nói không nên lời. Qua một hồi lâu, anh ta mang theo chút ý cười lạnh bạc: "Một tháng không thấy người mà thôi."

Anh ta nói thế làm Trầm Hoan nhíu mày, ánh mắt anh ta nhìn Tang Chẩm Lưu lại lạnh vài phần.

Tang Chẩm Lưu lại đi Tới trước tủ lạnh, lấy ra một lon bia khác, đổ vào trong miệng. Sau đó anh ta mới nói: " Mình nhớ lúc đó Hiểu Hạ tìm bạn, vẻn vẹn nửa năm. Cô ấy cũng không giống bạn, ở các nơi cả nước có biết nhân mạch rộng rãi có thể lợi dụng, cô ấy chỉ có thể tìm mình, cứ chờ bạn như vậy." Nói xong anh ta lại quay đầu nhìn Trầm Hoan giật giật khóe miệng: "Chúng ta là huynh đệ, nhưng mình muốn nói, hôm nay bạn đúng là báo ứng."

Trầm Hoan nghe thấy Tang Chẩm Lưu nói chuyện này, trong lòng không khỏi lại khổ sở vài phần. Lúc trước anh nghe lời này chỉ cảm thấy áy náy, giờ mình dưới tình huống như vậy nghe lời này, bỗng nhiên anh cảm thấy mình thật đáng chết. Anh thở dài một hơi: " MÌnh chỉ không muốn cô ấy lo lắng."

"Vì sao bạn nhất định phải nhận định cô ấy yếu ớt không chịu được đả kích?" Tang Chẩm Lưu cười nhạt: "Chúng ta là người trên đường này, dù tính về sau không phải, sinh mệnh chúng ta vẫn là có những năm tháng thuộc về chỗ nhìn không thấy ánh sáng kia. Làm người phụ nữ của chúng ta, chẳng lẽ cả đời phải đứng ở phía sau chịu bảo vệ? Ít nhất mình sẽ không làm như vậy. Mình không có mạnh mẽ như bạn, mình thừa nhận, nhưng Trầm Hoan, bạn là người, không phải thần. Mình nghĩ Hiểu Hạ cũng không muốn bạn không tín nhiệm cô ấy như vậy..."

"Mình không có không tín nhiệm cô ấy." Trầm Hoan lập tức phản bác Tang Chẩm Lưu.

https://thuviensach.vn

"Nhưng bạn làm như vậy, chính là không tín nhiệm cô ấy. Bạn sợ cô ấy biết bạn là người như vậy thì sẽ chán ghét bạn, sẽ rời xa bạn. Nhưng Trầm Hoan, Hiểu Hạ dũng cảm hơn bạn tưởng tượng nhiều."

"Bạn biết cái gì." Đầu Trầm Hoan bướng bỉnh chuyển sang một bên, không thừa nhận cách nói của Tang Chẩm Lưu.

"Ít nhất mình chưa từng gặp qua một cô gái bình tĩnh đối mặt một người đàn ông bị thương như thế, hơn nữa có thể dưới tình huống này tìm được mình, còn phụ giúp mình. Bằng vào điểm này, mình nghĩ Hiểu Hạ kiên cường hơn bạn tưởng tượng nhiều lắm."

"Đây là hai việc khác nhau, lúc đó có lẽ cô ấy chỉ cảm kích mình." Trầm Hoan có chút ủ rũ, cả đầu anh đều là ánh mắt lạnh lùng của viện trưởng Vương, anh lại thở dài: "Thực ra viện trưởng Vương là sư mẫu, khi mình biết chuyện này mình còn hơi sợ. Người cứng cỏi như sư mẫu còn không tiếp nhận được, huống chi Hiểu Hạ."

Tang Chẩm Lưu cười lạnh: "Không phải bạn đã tìm sư phụ ngả bài, nói là muốn rời khỏi sao? Cần gì phải gạt cô ấy. Huống chi, bạn thật sự cho rằng Hiểu Hạ một chút cũng không biết sao? Cô ấy ra vào phòng khám của mình, nhiều người kêu cô là tứ tẩu như vậy, bạn thật sự cho rằng cái gì cô ấy cũng không biết? Cô ấy không phải đứa ngốc, cô ấy chỉ chờ chính miệng bạn nói mà thôi."

Trong lòng Trầm Hoan hơi hơi có chút động, thực ra, anh tự ti. Khi tuổi trẻ tranh cường đấu ngoan, cảm thấy mình đi trên con đường này hô mưa gọi gió coi như là cường trung chi cường, nhân thượng chi nhân. Nhưng, sau khi gặp Diệp Hiểu Hạ, anh bắt đầu hơi tự ti, bắt đầu không tự tin, anh không xác định mình như vậy sẽ mang cho Diệp Hiểu Hạ cái gì? Anh không thể buông tha cho Diệp Hiểu Hạ, như vậy anh chỉ có thể buông tay cuộc sống hiện tại.

https://thuviensach.vn

Chẳng sợ ngày sau là nghèo khó thất vọng, chỉ cần có cô bên người, anh nhất định có thể cho cô sống hạnh phúc.

Nhưng, anh không muốn cho Diệp Hiểu Hạ biết những chuyện không sáng rọi kia của mình, đã bắt đầu cô cũng không biết, như vậy đến cuối cùng cũng không biết thì tốt. Chỉ là, dù thế nào anh cũng không nghĩ tới, suy nghĩ của mình sẽ mang cho cô bao nhiêu tổn thương.

Giờ nghĩ lại, anh xót xa khó nhịn, lại vô kế khả thi.

"Thì tính sao?" Trầm Hoan thở dài một hơi, lảo đảo vài bước, đến bên bồn rửa cười khổ: "Dù tính lúc này mình muốn nói, cũng tìm không thấy người."

Tang Chẩm Lưu giật khóe miệng, cảm thấy người rơi vào tình cảm đúng là ngốc muốn chết. Anh cảm thấy loại phim truyền hình tám giờ khoa trương lại giả tạo này xảy ra bên người mình đúng là đủ thiên lôi , xoay người, anh đi đến cửa. Đi được vài bước, chung quy mềm lòng: "Sao bạn giống heo quá vậy, bình thường cũng không cảm thấy bạn ngốc, sao giờ có thể có chỉ số thông minh thấp làm cho người ta hận không thể chưa từng biết bạn như vậy."

Trầm Hoan nhíu mày, không rõ.

"Thư Tiểu Mãn!" Tang Chẩm Lưu oán hận bỏ lại vài chữ, hung hang đập cửa chống trộm giá xa xỉ kia đi xuống lầu.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 159: Thư Tiểu Mãn

Giờ này khắc này, Thư Tiểu Mãn đang ngồi trong cô nhi viện bóc đậu. Tuy Diệp Hiểu Hạ mất tích, nhưng cuộc sống cũng không có biến hóa khác biệt. Cô lo lắng, nhưng viện trưởng Vương lại không guống cô, một mặt bà tin tưởng Diệp Hiểu Hạ sẽ không gặp vấn đề gì, mặt khác bà đã báo án mất tích ở cục cảnh sát.

"Chị Tiểu Mãn ơi, trưa nay ăn đậu hả?" Một bé củ cải ngồi xổm bên người Thư Tiểu Mãn, hai tay chống má nhìn thao đậu trên đất.

"Ân." Thư Tiểu Mãn trả lời, nhưng ánh mắt lại nâng lên, nhìn những người đàn ông ăn mặc chính thức đứng trong sân, vẫn cảm thấy không quá thoải mái.

Những người này đều là đi theo Tần Mục Ca đến, từ sau khi Viện trưởng Vương chủ động đi tìm Tần Mục Ca, người này giống như gậy đánh rắn đi theo rắn, lúc nào cũng đi theo sau viện trưởng Vương. Giống như bây giờ viện trưởng Vương ở trong phòng ngủ, Tần Mục Ca này cư nhiên ngồi trước giường viện trưởng Vương quạt cho bà...

Được rồi, Thư Tiểu Mãn thừa nhận, chuyện như vậy đâu thật có thể đả động lòng của phụ nữ, tình cảnh như vậy cũng rất giống hình ảnh trong tiểu thuyết ngôn tình, nhưng, cô vẫn nhịn không được hắc tuyến. Dù tính Tần Mục Ca muốn kiêm điệp tình thâm, cũng không cần mỗi ngày tới cô nhi viện, khiến cho cô bây giờ trừ việc phải bỏ chăm sóc mấy bé này còn phải vội vàng giải thích.

https://thuviensach.vn

"Chị Tiểu Mãn ơi, quạt điện trong phòng viện trưởng Vương hỏng mất sao?" Ánh mắt bé củ cải từ đậu chuyển tới phòng, cuối cùng lại vòng vo về.

"Cái gì?" Thư Tiểu Mãn không rõ nhíu nhíu mày, quạt điện trong phòng viện trưởng Vương hỏng mất ? Sao cô không nghe nói vậy.

"Nếu không có hỏng mất, vì sao ông bác kia lại quạt cho mẹ viện trưởng chứ?" Bé củ cải tò mò hỏi: " Trong phòng chúng em cũng chỉ có khi quạt điện hỏng, dì mới quạt cho chúng em."

Xem đi xem đi, chính là vấn đề này. Cô nên giải thích cho mấy bé củ cải thế nào? Nếu, cô không cần ứng phó mấy bé củ cải này đócó lẽ cô sẽ rất tỏ vẻ hâm mộ ghen tị với việc Tần Mục Ca ân cần với viện trưởng Vương, nhưng bây giờ, việc duy nhất cô có thể làm là bất đắc dĩ thở dài.

"Đậu bóc xong rồi." Thư Tiểu Mãn quăng hạt đậu cuối cùng vào trong thao, sau đó giao chậu cho bé củ cải: "Đi, đưa cho dì trong phòng bếp."

" Dạ." Bé củ cải rất thích giúp làm việc, lập tức vui vẻ ôm chậu nhanh như chớp chạy tới phòng bếp. Mà Thư Tiểu Mãn sửa sang quần áo trên người, chuẩn bị về trường học, chuẩn bị xong đồ muốn mang theo, cô đi chỗ viện trưởng Vương, còn không đợi cô mở miệng, thì thấy Tần Mục Ca nhìn cô vẻ mặt thân thiết nhẹ giọng chào hỏi: "Aiya, là tiểu Mãn hả, mẹ viện trưởng của con đang ngủ, có chuyện gì cứ nói cho chú, một hồi chú nói cho bà ấy."

Thư Tiểu Mãn nhịn không được xoa xoa da gà nổi trên người, một gương bất cẩn ngôn tiếu như vậy, lại tươi cười thân thiết như thế với mình để tỏ vẻ thân mật, nhìn thế nào cũng cảm thấy thống khổ. Thật không biết viện trưởng Vương là chịu được thế nào, vì nhanh chút chạy khỏi tình huống như vậy, cô vội vã cười cười, cũng nhẹ giọng nói: "Tần thúc thúc, con phải về trường học đi, chú nói một tiếng với viện trưởng Vương, vài ngày nay con không về."

https://thuviensach.vn

" Được, chú cho người lái xe đưa con về." Tần Mục Ca vội vàng gật đầu.

"Không cần không cần, con quen ngồi xe buýt rồi." Thư Tiểu Mãn vội vàng xua tay, đùa giỡn cái gì, xe của người này không có một chiếc nào là rả cả. Nếu ngồi xe ông ấy về trường học, ngày mai còn không biết sẽ truyền ra đến cái dạng tin đồn gì! Cô vừa xua tay, vừa nhảy lên chạy ra.

Ngồi xe về trường học, cô mới vừa vào ký túc xá, còn chưa ngồi xuống uống chén nước đâu, thì nghe tiếng cửa ký túc xá mở ra, sau đó mấy nữ sinh vọt vào, bao quanh cô, vẻ mặt tươi cười, bảy miệng tám lời nói.

"Thư Tiểu Mãn, bạn thực không có suy nghĩ a!"

"Đúng vậy đúng vậy, bình thường quan hệ chúng ta tốt như vậy, bạn thế nào không có suy nghĩ như vậy."

Thư Tiểu Mãn bị các cô nói mạc danh kỳ diệu: " Mình như thế nào chứ?" Cô lại nhìn nhìn cửa ký túc xá, hét lên: "Cửa cũng bị đụng hỏng rồi, một hồi cô giám thị sẽ mắng chết người! Mọi người nhanh chuẩn bị cho tốt!"

"Tiểu Mãn không cần nói sang chuyện khác, tôi nói, cái này một chút cũng không dùng được." Mấy nữ sinh lại bảy miệng tám lời nói.

"Các bạn đến cùng nói cái gì vậy?"

"Còn giả ngu nữa! Người đàn ông đẹp trai bên ngoài là ai !"

" Đúng, ngay cả giáo thảo đứng cùng anh cũng là cặn bã, người đẹp trai như vậy cư nhiên tới tìm bạn, bạn còn theo giả ngu với bọn mình!"

"Nói, có phải bạn có bạn trai không! Chuyện lớn như vậy cũng gạt bọn mình!"

https://thuviensach.vn

"Chẳng những người đẹp, hơn nữa, xe, quần áo trên người cũng là tốt lắm , vừa nhìn là biết có tiền, bạn tìm được đàn ông cực phẩm như vậy!"

Thư Tiểu Mãn bị các cô nói không hiểu ra sao, chỉ là chuyện mĩ nam có tiền lái xe này đến tìm mình, cô nghĩ thế nào cũng thấy không có khả năng. Cô đứng lên, cười: "Đùa mình hoài, hôm nay không phải ngày Cá tháng Tư, sẽ có mĩ nam tìm mình, đừng chọc mình mãi!"

Vài người thấy cô không tin, thì kéo cô đến ban công, chỉ vào kia một chiếc xe thể thao màu đen đậu cách ký túc xá nữ sinh không xa, nói: "Thấy chiếc xe kia không !"

Thư Tiểu Mãn gật gật đầu, đương nhiên thấy, tuy rằng cô luôn luôn là một người nghèo, nhưng gần đây bị Tần Mục Ca mỗi ngày vô tình hun đúc, tốt xấu gì cô cũng có thể nhận ra chiếc xe thể thao kia chẳng những rất đẹp mắt, hơn nữa giá rất đắt.

Cô bĩu môi, nếu xe này có thể cho cô mượn một ngày thì tốt rồi.

Ngay lúc Thư Tiểu Mãn vẫn còn thèm nhỏ dãi chiếc xe thể thao kia, bạn học một bên đã bảy miệng tám lời nói tiếp: "Người đàn ông đứng bên cạnh xe bạn thấy không ! Thấy không!"

Giờ phút này Thư Tiểu Mãn mới chuyển lực chú ý đến trên thân người đàn ông đứng một bên. Anh cao gầy, mặc quần áo màu sẫm, tay trái đặt trong túi quần, tựa vào cửa xe, cúi đầu ở nơi đó xem di động, tuy rằng cách xa nhìn không thấy mặt, nhưng là chỉ nhìn như vậy, cũng có thể cảm giác được người này nhuệ khí bức người. Nhưng, sao cô không nhớ rõ mình quen người này?

"Bạn trai bạn đi!" Bạn học một bên vẻ mặt háo sắc phe phẩy Thư Tiểu Mãn: "Anh có tiền như vậy, bảo anh mời chúng mìn ăn cơm đi!"

https://thuviensach.vn

"Anh ta lớn lên trông thế nào ?" Thư Tiểu Mãn nuốt một ngụm nước miếng, cẩn thận hỏi bạn học một bên.

"Không thể nào, vẫn còn giả bộ, bạn trai bạn lớn lên thế nào bạn còn không biết ! Là rất đẹp trai rất đẹp trai, giữa mi có một nốt ruồi son!"Ánh mắt một bạn học cơ hồ hóa thành trái tim màu hồng."Tiểu Mãn công tác giữ bí mật của bạn làm thật tốt quá."

Thư Tiểu Mãn nghe thấy bạn học miêu tả như vậy, lập tức hút một ngụm lãnh khí, vội vàng đẩy mọi người ra phóng xuống dưới lầu. Chỉ để lại mấy nữ sinh đứng ở đó hai mặt nhìn nhau, sau đó vậy mà lại như ong vỡ tổ đi chạy xuống lầu theo cô: "Tiểu Mãn, Thư Tiểu Mãn, bạn không thể vứt bỏ bọn mình như vậy."

Thư Tiểu Mãn lấy tốc độ nhanh nhất lao xuống lầu, chạy đến trước chiếc xe kia, chống đầu gối thở.

Trầm Hoan nhìn nữ sinh đứng trước mặt mình há mồm thở dốc, suy nghĩ một hồi, vẫn là không quá xác nhận cô có phải Thư Tiểu Mãn không. Trí nhớ của anh đối với phụ nữ từ trước tới giờ luôn hữu hạn, trừ Diệp Hiểu Hạ, anh rất ít có thể nhớ diện mạo và tên của phụ nữ, vì thế, anh lạnh nhạt hỏi: "Cô là Thư Tiểu Mãn?"

Lời này làm Thư Tiểu Mãn nổi trận lôi đình, cô thẳng thắt lưng, dựng thẳng lông mày ồn ào với Trầm Hoan: "Uy uy uy, Trầm Hoan, anh tới cửa tìm tôi, cư nhiên còn không biết tôi, anh có phải hơi quá đáng không?"

Trầm Hoan có thế này mới tinh tế nhìn nhìn mặt Thư Tiểu Mãn, xem như nghiêm cẩn nhớ kỹ cô. Anh gật gật đầu, không có gì thành ý: "Thật có lỗi."

Thư Tiểu Mãn vốn muốn nói nói, nhưng là dư quang thoáng nhìn phát hiện mình vậy mà đã thành tiêu điểm đám người, bạn học lui tới cơ hồ đều hoặc xa hoặc gần đứng nghỉ chân nhìn. Cô nhất thời đại quẫn, thật muốn

https://thuviensach.vn

lập tức kéo ra khoảng cách mười thước với người đàn ông quá mức chói mắt này, sau đó lớn tiếng tuyên cáo mình và người này không có nửa xu quan hệ, không cần nghĩ loạn.

"Trầm Hoan, có thể đổi chỗ nói chuyện không!" Thư Tiểu Mãn cũng không quản Trầm Hoan nói gì đó hoặc là sắp nói gì, thu hồi ánh mắt rồi lập tức mãnh liệt yêu cầu với người trước mặt.

Trầm Hoan thật sự không nghĩ ở đây lãng phí thời gian, nhưng hình như chút thời gian ấy lại phải lãng phí, anh hơi không tình nguyện nhíu nhíu mày: " Được, cô định địa phương." Nói xong quay đầu đi mở cửa xe. Thư Tiểu Mãn cũng theo quán tính vòng đến bên kia đi mở cửa xe, muốn lên xe, lúc này Trầm Hoan mở miệng đường: "Tôi lái xe, cô đi bộ."

Tròng mắt Thư Tiểu Mãn cơ hồ muốn rơi ra, cô không thể tin nhìn Trầm Hoan. Cô thật sự không thể tưởng tượng loại lời nói không có chút lễ nghi thân sĩ này cư nhiên nói ra từ miệng người đàn ông này, "Này, anh có lầm không !"

Trầm Hoan đóng cửa xe lại, không tính lên xe, chỉ là lẳng lặng nhìn Thư Tiểu Mãn: "Tôi không nghĩ trên xe có hương vị người phụ nữ khác trừ Hiểu Hạ."

Thư Tiểu Mãn sững sờ ở nơi đó, cô vốn rất tức giận, nhưng giờ này khắc này, cô lại nhịn không được nở nụ cười. Người này thật đúng là... Thẳng thắn mà chuyên nhất làm cô cảm thấy đáng yêu. Nếu cho tới nay nói cảm nhận của cô đối với Trầm Hoan chỉ là bề ngoài quá mức đẹp mắt, thì hiện tại, cô nghĩ cô hiểu vì sao chị Hiểu Hạ lại yêu người này. Người đàn ông này quả thật đáng cho phụ nữ yêu.

Cô đóng cửa xe lại, lại vòng về chỗ ban đầu. Bỗng nhiên cảm thấy ánh mắt người khác chú ý cũng không chói mắt như vậy, cô nhún vai cười: "Quên đi, cứ nói ở đây đi."

https://thuviensach.vn

Trầm Hoan gật gật đầu, vừa định mở miệng, mày lại nhíu lại, bởi vì anh thấy một đám nữ sinh diện mạo khác nhau vọt lại chỗ anh, sau đó lập tức vây quanh hai người, đương nhiên, bọn họ càng nhiều là đứng chung quanh Thư Tiểu Mãn, một đám cười đến xán lạn, bảy miệng tám lời giới thiệu mình. Trầm Hoan đau đầu nhíu mày, cái cảm giác này có gì khác gặp phải háo sắc trong trò chơi đâu? Đại khái điểm khác duy nhất, trong trò chơi anh có thể lập tức tránh ra, mà hiện tại, anh không thể.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 160: Bắt Người Tay Ngắn, Cắn Người Miệng Mềm

"Là bạn trai tiểu Mãn đúng không, chúng tôi là bạn tốt của tiểu Mãn!" Đám nữ sinh ríu ra ríu rít, tuy không rõ ràng, nhưng quý mến trong ánh mắt đã trần trụi lộ ra, một đám sau tiếp trước tự giới thiệu, sợ mình chậm chân.

Thư Tiểu Mãn nhìn thấy mày Trầm Hoan vì không vui mà hơi hơi nhăn lại, nhìn khuôn mặt tuấn tú băng sơn ngàn năm không thay đổi của anh, trái tim cơ hồ nhảy ra ngoài. Đám nha đầu chết tiệt này không biết Trầm Hoan là loại người nào, không có nghĩa là cô không biết, tuy không có người nhắc cô, nhưng cô tuyệt đối rõ ràng, người này tuyệt đối không thể trêu chọc, bằng không mạng nhỏ của mình sẽ không biết đánh mất thế nào.

Cô thấy bạn học mình vẫn còn không ngừng chọc Trầm Hoan tức giận, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, vội vàng la lớn: "Các bạn đừng nói lung tung, đây không phải bạn trai mình, đây là anh rể mình."

Trái tim Trầm Hoan vốn mạnh mẽ mà tràn ngập tức giận, nghe câu này, vậy mà bình tĩnh lại. Anh liếc mắt nhìn Thư Tiểu Mãn một cái, vô cùng vừa lòng với xưng hô của cô, vì xưng hô như vậy anh quyết định nhẫn nại đàn nữ sinh ríu ra ríu rít này một chút nữa.

"Oa, là anh rể sao!" Tất cả nữ sinh ngẩn người, sau đó lại bắt đầu tề mi lộng nhãn, "Anh rể và cô em vợ, là có chuyện xưa để nói!"

Ở trong tiếng cười vang trên mặt Thư Tiểu Mãn đỏ lên một mảnh, mà Trầm Hoan sắc mặt càng trầm xuống. Anh thò tay vào túi quần, sắc mặt Thư Tiểu Mãn càng trắng, anh muốn làm gì? Sẽ không là... Sẽ không là...

https://thuviensach.vn

Cô vội vã giận dữ kêu lên: "Các người thế nào xấu xa như vậy! Nếu các người còn như vậy tôi sẽ tức giận!" Sau đó cô xoay người kéo tay Trầm Hoan đang vói vào túi quần, cơ hồ khóc ra : "Anh rể anh rể, anh đừng nóng giận, họ chỉ là đùa, anh xem trên mặt mũi chị Hiểu Hạ đừng tìm giận họ."

Các nữ sinh thấy tình huống này bỗng nhiên cảm thấy chuyện giống như không phải như các cô nghĩ, hơn nữa trên mặt Trầm Hoan lọ hàn sương, ánh mắt như dao nhỏ đảo qua, một đám đều cấm thanh, lui cổ đứng đó.

Trầm Hoan lấy tay ra, bên trong là một cái bật lửa. Anh kéo tay Thư Tiểu Mãn ra, theo bản năng vỗ vỗ chỗ cô kéo qua. Càng làm cho sắc mặt Thư Tiểu Mãn và chúng nữ sinh thay đổi. Anh đốt điếu thuốc, hút một ngụm thật sâu, sau đó phun ra, có thế này nhìn nữ sinh còn đứng ở chung quanh nói: " Tôi muốn một mình nói chút chuyện với Thư Tiểu Mãn."

Chúng nữ sinh ngẩn người, sau đó phản ứng lại đây cái ý tứ gì, vội vàng gật gật đầu, vừa đồng ý, vừa làm đà điểu, toàn bộ tản ra. Trong nháy mắt sau cũng chỉ thừa lại Thư Tiểu Mãn và Trầm Hoan đứng tại chỗ, giờ phút này Trầm Hoan mới hỏi: "Hiểu Hạ có liên hệ với cô không ?"

"Không có." Thư Tiểu Mãn lắc đầu, cô biết Trầm Hoan tìm cô là vì chuyện này.

"Số di động của cô là bao nhiêu?" Trầm Hoan lấy điện thoại ra, Thư Tiểu Mãn ngẩn người, sau đó báo ra số di động mình. Trầm Hoan ghi lại xong gọi một chút, quả nhiên, di động đặt trong túi Thư Tiểu Mãn vang lên, anh gật gật đầu: "Nếu cô ấy liên hệ cô, nói với tôi trước." Nói đến chỗ này, anh dừng một chút còn nói: " Nói với tôi trước khi nói cho viện trưởng Vương các cô được chứ?"

"A?" Thư Tiểu Mãn không rõ: "Vì sao?"

Sắc mặt Trầm Hoan hơi hơi hòa dịu một chút: "Bởi vì tôi là anh rể cô."

https://thuviensach.vn

Thư Tiểu Mãn đại quẫn, người này thật biết chọn gậy đánh rắn. Dưới ánh mắt cực có lực áp bách của Trầm Hoan kia, cuối cùng cô gật gật đầu, khuất phục cường quốc: "Được, được rồi."

Trầm Hoan thế này mới vừa lòng gật gật đầu, mở cửa xe lên xe. Khởi động xe, bỗng nhiên anh lại nghĩ tới chuyện gì, gọi Thư Tiểu Mãn muốn rời khỏi lại, lấy tiền trong ví ra đưa cho cô: " Bạn học cô là muốn tôi mời ăn cơm phải không."

Đầu Thư Tiểu Mãn đã đầy hắc tuyến , người này sao cái gì cũng nói rõ ràng như vậy, giờ cô đã bị anh làm cho năng lực phản bác cũng không có. Chỉ có thể thở dài: "Có lẽ là vậy." Nga, trời ạ, đám con gái quả thực quăng mặt cô đến Thái Bình Dương rồi!

"Cầm tiền, mời các cô đi ăn đi." Trầm Hoan đưa tiền cho Thư Tiểu Mãn, Thư Tiểu Mãn vốn không muốn nhận, nhưng dưới ánh mắt áp lực của Trầm Hoan, cô run run nhận tiền. Mà câu nói sau đó của Trầm Hoan làm cô muốn làm rơi tiền : "Hiểu Hạ gọi điện, nhất định phải hỏi ra cô ấy ở chỗ nào cho toi."

Cổ nhân nói đúng mà, cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn. Lúc này Thư Tiểu Mãn thật muốn chặt tay nhận tiền, cô đã làm gì vậy nè. Cô vẻ mặt cầu xin: " Được..."

Trầm Hoan dặn dò xong rồi, lái xe khỏi vườn trường. Chỉ để lại Thư Tiểu Mãn cầm một chồng tiền thật dày, hai mắt đẫm lệ rưng rung về ký túc xá.

"Oa, tiểu Mãn, anh rể bạn thật hào phóng, nhiều tiền như vậy thật là mời bọn mình ăn cơm hả?" Một đám nữ sinh ngồi trên giường nhìn một chồng tiền trên bàn, tiếng thở dài cao thấp nối tiếp.

Thư Tiểu Mãn cả sức thở dài cũng không có . Cô thế này tính là bị Trầm Hoan thu mua rồi? Trở thành đặc vụ đặt bên người chị Hiểu Hạ ? Nga, đây

https://thuviensach.vn

đều là cái gì và cái gì?

Ngay khi bạn học Thư Tiểu Mãn vây quanh một đống tiền kia ríu ra ríu rít thảo luận chỗ nào ăn cơm tương đối tốt, điện thoại Thư Tiểu Mãn bỗng nhiên vang lên. Cô cầm lấy nhìn nhìn, chỉ thấy là một dãy số xa lạ, do dự một hồi vẫn là nhận.

Diệp Hiểu Hạ nghe trong microphone truyền ra giọng nói hữu khí vô lực của Thư Tiểu Mãn, cảm giác thân thiết nảy lên trong lòng. Cô cảm thấy cổ họng mình hơi cứng rắn, trong lúc nhất thời một câu cũng nói nói không nên lời, chỉ nghe Thư Tiểu Mãn đối diện không ngừng uy uy uy kêu không ngừng, sau đó vừa mắng có bệnh, vừa tắt điện thoại. Thẳng đến nghe thấy trong microphone truyền ra đô đô đô ngắt kết nối, Diệp Hiểu Hạ mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng lại gọi qua.

Thư Tiểu Mãn nhìn thấy lại là số điện thoại không nói chuyện vừa rồi, tức giận bất bình nhận, lập tức mắng: "Này, người nào vậy! Muốn làm cái gì hả! Không nói chuyện giả quỷ cái gì! Tôi nói cho anh, trong nhà tôi trên có làm quan dưới có tróc quỷ, trái hỗn xã hội đen, phải có bày quán, anh tới cái gì tôi cũng không sợ!"

Diệp Hiểu Hạ nghe giọng Thư Tiểu Mãn rất có tinh thần, nhịn không được phác xích một tiếng bật cười: "Tiểu Mãn, trong nhà em vênh váo như vậy, sao chị không biết?"

Đầu kia điện thoại im lặng, yên tĩnh làm Diệp Hiểu Hạ cơ hồ có thể nghe được nữ sinh đối diện chít chít thế nào thế nào thảo luận cái gì. Mà sau đó cô phát hiện kia tiếng kia không thấy, có lẽ là Thư Tiểu Mãn đến chỗ khác. Quả nhiên, cô lại nghe thấy tiếng cửa mở và đóng lại, giờ phút này mới nghe thấy giọng Thư Tiểu Mãn vang lên. Hoặc là nói là tiếng cô kêu lên: "Chị Hiểu Hạ , đến cùng chị đi chỗ nào!"

https://thuviensach.vn

" Chị đi ra du lịch ." Diệp Hiểu Hạ nói rất dễ dàng, đáp án này lập tức bị Thư Tiểu Mãn oán giận mãnh liệt, cô vốn cũng không biết Thư Tiểu Mãn mắng chửi người có thể lâu như vậy cũng không lặp lại, qua 20 phút, cô ấy vẫn còn lải nhải oán giận, Diệp Hiểu Hạ nghe không nổi nữa, ra tiếng cự tuyệt: "Tốt rồi tốt rồi, không phải chị tốt rồi sao? Đâu có nghiêm trọng như em nói vậy."

"Chị biết cái gì! Viện trưởng Vương đã báo án!" Thư Tiểu Mãn hừ một tiếng: "Đều đã báo án ba tuần, nếu chị lại không gọi điện thoại, đoán chừng chị sẽ thành dân cư mất tích."

Diệp Hiểu Hạ ách nhiên thất tiếu, mà sau đó lại không khỏi cảm thấy thực xin lỗi viện trưởng Vương, đồng ý với Thư Tiểu Mãn lập tức gọi điện thoại về. Nói xong muốn cúp điện thoại, nhưng Thư Tiểu Mãn lại liên tục gọi cô lại: " Chị Hiểu Hạ, sao chị không liên hệ Trầm Hoan?"

Nghe thấy tên này, trong lòng Diệp Hiểu Hạ nhịn không được co rút đau đớn, người đàn ông kia. Cô cho rằng bọn họ quen biết không lâu lắm, muốn lãng quên cũng sẽ không quá lâu, lại thật không ngờ người này giống như là vết sẹo khắc thật sâu ở trên người, cô muốn xem nhẹ cũng không làm được. Cô im lặng, nửa ngày cũng không biết nên trả lời thế nào, qua một lúc, mới nha nha nói: "Chúng ta chia tay ."

"Uy uy, Trầm Hoan giống như không nói như vậy." Thư Tiểu Mãn vừa nói chuyện, vừa quay đầu xuyên qua thủy tinh nhìn một chồng tiền thật dày trên bàn, nội tâm thở dài, cô đúng là bắt người tiền tài, thay người tiêu tai.

"Trầm Hoan? Anh ấy nói cái gì?"

"Anh ấy nói hai ngươi hiểu lầm." Thư Tiểu Mãn vội vàng tường tận tinh tế từ đầu chí cuối nói chuyện ngày đó mình và viện trưởng Vương đi khu công nghiệp điện tử cực hạn, sau đó lại thêm mắm thêm muối nói Trầm Hoan vì tìm cô mà tiều tụy cỡ nào.

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ nghe Thư Tiểu Mãn tự thuật, trong lòng hơi hơi nhịn không được mà chua xót, nhưng vẫn hừ lạnh: "Thì tính sao?"

Thì tính sao? Thì tính sao? Thư Tiểu Mãn xem thường, cô cảm thấy mình thực không nên cuốn vào chuyện giữa hai người này. Một bên là Diêm vương lạnh lùng, một bên là con lừa quật cường, cô chỉ là một tiểu nha đầu nhu nhược làm chi mà đi theo để bị khinh bỉ cả hai mặt?

Nhưng đạo đức tận trung làm việc, Thư Tiểu Mãn vẫn moi ra hiện cô ở chỗ nào từ miệng Diệp Hiểu Hạ, có thế này cô mới cúp điện thoại. Sau đó lập tức gọi điện thoại Trầm Hoan, cẩn trọng mật báo.

Đối với thực lực Thư Tiểu Mãn mật báo như thế, Trầm Hoan tỏ vẻ khen ngợi cao độ, hơn nữa hứa hẹn vật chất.

Thư Tiểu Mãn ngồi trên giường, một lần một lần đếm tiền mặt thật dày, tự mình buông tha cho suy nghĩ. Quên đi, kỳ thực đang làm chuyện tốt không phải sao? Tuy rằng nho nhỏ "Bán đứng" chị Hiểu Hạ, nhưng, cô chỉ suy nghĩ cho tương lai hạnh phúc của chị Hiểu Hạ thôi. Đàn ông đẹp trai có tiền có năng lực lại còn chỉ nhìn thấy chị Hiểu Hạ như Trầm Hoan, đi đâu tìm chứ! Cho nên, cô là đang làm chuyện tốt.

Đương nhiên, cô cũng là hơi hơi làm một chút nỗ lực cho tiền tiêu vặt của mình, nhưng, Thư Tiểu Mãn kiên quyết không thừa nhận đây là phương diện chủ yếu.

Cô là một người kiên trinh cỡ nào, sao có thể vì tiền tiêu vặt vài năm mà bán đứng chị mình chứ? Thư Tiểu Mãn vuốt tiền mặt hồng hồng kia, hắc hắc nở nụ cười.

Cô tin tưởng vững chắc, cô nhất định là đang làm chuyện lợi quốc lợi dân. Chẳng qua, cô cảm thấy cô hẳn là yêu cầu thêm chút tiền công với Trầm Hoan, lần sau mời đi cô ăn hải sản.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 161: Lý Do

Viện trưởng Vương cũng không trách móc Diệp Hiểu Hạ nặng nề, chỉ oán trách cô không kịp thời thông báo cho bà, nhưng dưới sự kiểm điểm khắc sâu của Diệp Hiểu Hạ, bà quên chuyện này rất nhanh.

Về phần vì sao Diệp Hiểu Hạ đi du lịch, tới khi nào viện trưởng Vương không hỏi, chỉ nói cho cô, bảo cô nghĩ rõ ràng, chỉ cần ra quyết định thì đừng hối hận.

Ngồi trên đường thành phố du lịch này, Diệp Hiểu Hạ dùng tay đè nặng mũ rơm trên đầu, híp mắt nhìn dòng người lui tới trên đường. Tình cảnh cỡ nào quen thuộc lại cỡ nào xa lạ, phố cảnh như vậy ở đâu cũng có thể thấy, nhưng lại chỉ có thể thấy trong này.

Cô quấy xoài sữa trước mặt, hút một ngụm, lại hút một ngụm. Viện trưởng Vương bảo cô nghĩ rõ ràng, chỉ cần ra quyết định thì đừng hối hận, nhưng cô không lừa được mình, cô quyết định không xong. Cô không có cách nào xem nhẹ quyến luyến thật sâu của mình với người đàn ông kia.

Đây đúng một chuyện không dễ.

"Cô gái, đồ nướng của cô này." Chủ quán đồ nướng bưng một mâm inox, trên đó là đồ vừa mới nướng xong bước nhanh đi tới trước mặt Diệp Hiểu Hạ, đặt mâm kia trên bàn.

"Cám ơn, ông chủ." Diệp Hiểu Hạ chân thành nói lời cảm tạ.

https://thuviensach.vn

Chủ quán lão đứng thẳng dậy, lau mồ hôi: " Cô đi hai người hả?"

"Một người ạ."

Chủ quán chỉ chỉ phía sau Diệp Hiểu Hạ: "Người kia không phải tìm cô sao? Anh ta luôn luôn đi tới bên này."

Diệp Hiểu Hạ kỳ lạ, ai sẽ đến tìm cô, cô cười lắc đầu, nhìn theo hướng chủ quán chỉ, tất cả những lời nói phủ nhận kẹt lại trong cổ họng, cái gì cũng nói không nên lời, chỉ có thể ngẩn người nhìn người đi tới chỗ cô kia, trong lúc nhất thời cả hô hấp cũng quên.

Chỉ biết nhìn anh, đi tới chỗ mình, một bước, lại một bước. Gần, càng gần.

Quần áo trên người anh hơi nhăn, hai gò má vốn đã gầy, lúc này như đã lõm vào, trên cằm có râu thưa thớt, cũng không thấy lôi thôi, nhưng có một loại tang thương làm cho người ta xót xa đập vào mặt. Diệp Hiểu Hạ chậm rãi đứng lên, cứ nhìn Trầm Hoan như vậy, cổ họng cứng rắn, một câu cũng không nói nên lời. Giống như trải qua một thế giới xa xôi, cuối cùng Trầm Hoan đi tới trước mặt Diệp Hiểu Hạ.

" Trầm..." Diệp Hiểu Hạ còn chưa kịp nói ra một chữ, cô đã trùng trùng chìm vào trong cái ôm quen thuộc kia, cô cơ hồ sa vào hơi thở đập vào mặt mà đến kia, lập tức bao vây cô, làm cô không thể tránh thoát.

" Cuối cùng tìm được em." Trầm Hoan gắt gao ôm cô gái mềm mại trong lòng kia, dùng sức cơ hồ muốn nhập cô vào trong thân thể của mình, phảng phất chỉ có như vậy mới có thể chân chính lưu cô lại, anh dán bên tai cô, nhẹ nhàng thở dài, không chút do dự dừng bờ môi ấm áp ở cổ cô.

Diệp Hiểu Hạ chỉ cảm thấy không khí trong ngực mình hồ giảm bớt theo thời gian, phảng phất lập tức sẽ hít thở không thông. Mà đôi môi nóng bỏng

https://thuviensach.vn

kia dừng trên gáy cô mà hôn, lại như lửa muốn thiêu cháy cô, làm cô vội vã tránh thoát ôm ấp của anh.

Trầm Hoan lại vô cùng bất mãn với tránh né của cô, anh gắt gao cầm lấy tay cô, yếu ớt nói: "Đừng rời khỏi anh mà."

Đây là vô dụng, Diệp Hiểu Hạ cười khổ, cư nhiên bởi vì một câu nói này, cô lập tức mềm lòng. Cô thở dài một hơi: "Trầm Hoan, đừng như vậy, em sẽ ngượng ngùng."

Trầm Hoan nhìn chung quanh, tất cả mọi người trong quán nướng đều nhìn hai người, hứng thú như đang nhìn phim truyền hình. Tuy hơi không cam nguyện, nhưng nghĩ đến suy nghĩ của Diệp Hiểu Hạ, Trầm Hoan đành phải buông tay Diệp Hiểu Hạ ra, cũng vô cùng cảnh giác nhìn cô, sợ cô bỗng nhiên lại biến mất.

Diệp Hiểu Hạ ngồi xuống, Trầm Hoan cũng ngồi xuống. Hai cái người ai cũng không nói nhiều lời, Diệp Hiểu Hạ chỉ luôn luôn lẳng lặng nhìn gương mặt tiều tụy của Trầm Hoan, cô nghĩ Thư Tiểu Mãn từng nói anh vì tìm mình mà rất chật vật, giờ xem ra quả nhiên là như thế .

Cô thở dài một hơi, nhẹ nhàng hỏi: "Có đói bụng không?"

Trầm Hoan giật giật khóe miệng: "Không có cảm giác quá lớn." Anh buông ánh mắt nhìn trước đồ nướng trên bàn: " Từ nhỏ sư phụ đã nói với anh, không cần có nhiều dục vọng với dụ hoặc ngoại giới."

Diệp Hiểu Hạ nghe lời này lại hơi hơi sửng sốt, cô khó mà tin được nhìn Trầm Hoan, cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ, người đàn ông này sẽ có một ngày chủ động nói về bản thân, cô luôn luôn cho rằng, anh sẽ không nói, không muốn nói .

Trầm Hoan như nhìn ra suy nghĩ của Diệp Hiểu Hạ, anh vươn tay, cầm tay Diệp Hiểu Hạ, thở dài một hơi, "Không phải anh không muốn nói với

https://thuviensach.vn

em, chỉ là..."

"Chỉ là?" Diệp Hiểu Hạ ngẩn người.

" Chỉ là..." Trầm Hoan cúi đầu, lại thật lâu sau, mới thở dài một hơi: "Anh chỉ là sợ mà thôi."

"Sợ?" Những lời này nói ra từ miệng ai cũng có thể tưởng tượng, duy nhất nói ra từ miệng Trầm Hoan căn bản không có khả năng tưởng tượng. Chữ này chẳng những làm cho không khí im lặng xuống, cũng làm cho Diệp Hiểu Hạ miệng hơi hơi mở ra.

"Anh cũng sợ ." Trầm Hoan tựa vào ghế dựa, "Anh luôn luôn biết chuyện của sư phụ của anh và viện trưởng vương."

"Sư phụ của anh là... Tần Mục Ca?" Đột nhiên Diệp Hiểu Hạ nhớ tới, ngày đó lúc mình uống say nhìn thấy người đàn ông trung niên kia vì sao lại nhìn quen mắt như vậy, hóa ra, hóa ra là ông ấy.

Trầm Hoan gật gật đầu, xem như thừa nhận cách nói của Diệp Hiểu Hạ. Sau đó Diệp Hiểu Hạ không nói chuyện nữa, lẳng lặng đợi Trầm Hoan tiếp tục nói tiếp. Trầm Hoan không lập tức nói tiếp, chỉ ở đó đợi một hồi lâu mới chậm rãi nói: " Viện trưởng Vương đã từng là loại người nào em cũng biết, người phụ nữ kiên cường dẻo dai như vậy còn không nhận được ngày như vậy, làm sao anh dám nói thân phận của anh cho em."

Diệp Hiểu Hạ không nói gì, cô yên tĩnh suy nghĩ về cách nói của Trầm Hoan.

"Anh không phải người bình thường, anh là người sinh trong hoàn cảnh âm u nhìn không thấy ánh sáng này. Người lớn bình thường đều sẽ không yên tâm giao con gái người như thế, huống chi viện trưởng vương là người đi ra từ chỗ này, sao bà có thể đồng ý." Trầm Hoan lắc đầu, cười khổ một chút: "Bỏ qua viện trưởng Vương, em thì sao ? Một cô gái nghe thấy thân

https://thuviensach.vn

phận của anh như vậy có mấy ai bằng lòng chứ? Huống chi em là người duy nhất anh muốn quý trọng, anh không đồng ý mạo hiểm như vậy."

"Mạo hiểm?" Diệp Hiểu Hạ ngẩn người, "Anh cảm thấy nói thân phận của anh với em, đây là một chuyện mạo hiểm sao? Anh cảm thấy sau khi em biết sẽ rời khỏi anh?"

" Anh không cảm thấy." Trầm Hoan lắc đầu: "Thậm chí anh cả nghĩ cũng không dám nghĩ việc này, anh không thể nhận chuyện em rời khỏi anh, không cần nói sự thật, ngay cả nghĩ cũng không dám." Anh cười khổ: "Đúng vậy, anh sợ em rời khỏi, cho nên, cái gì anh cũng không nói. Không phải không muốn, là không dám."

Diệp Hiểu Hạ không thể phủ nhận, lúc nghe nói như vậy, trái tim cô treo lên. Nuốt một ngụm nước miếng, cô chậm rãi hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó, anh nói với sư phụ anh muốn rời khỏi."

"Rời khỏi!" Lời này Trầm Hoan nói ra dễ dàng như vậy, nhưng lúc Diệp Hiểu Hạ nghe thấy cơ hồ cả kinh nhảy lên, cô mở lớn mắt nhìn Trầm Hoan, như là đang xác nhận lời anh nói là thật giả, qua hơn nửa ngày, cô mới nhẹ nhàng, chậm rãi, như không dám kinh động đến vạn vật thế gian: "Anh nói rời khỏi là có ý tứ gì?"

"Hiểu Hạ, anh chỉ là muốn cho em qua ngày người thường, mà không phải lo lắng hãi hùng như viện trưởng vương vậy." Trầm Hoan nắm chặt tay Diệp Hiểu Hạ, "Anh có lẽ không có bản lĩnh khác, nhưng anh quyết tâm cùng em qua ngày, anh đã nghĩ em có thể đi theo anh có cuộc sống an ổn. Có lẽ, anh không thể cho em cuộc sống cực giàu có, nhưng, anh sẽ nỗ lực cho em bình an."

"Trầm Hoan..." Giọng Diệp Hiểu Hạ cứng lại, nửa ngày cũng nói không ra một chữ, cô nhìn người đàn ông này, thật lâu sau mới khịt khịt mũi: "Kỳ thực, anh không cần như vậy. Em không thèm để ý ..."

https://thuviensach.vn

Trầm Hoan lại lắc đầu: "Hiểu Hạ, không phải như thế, em không thèm để ý chỉ là bây giờ em còn tuổi trẻ, em còn dũng cảm, nhưng nếu em trở thành một người mẹ, khi chúng ta đều già đi, em sẽ khát vọng cuộc sống bình tĩnh này..." Anh hơi hơi dừng một chút: "Giống như... giống như, lúc này anh khát vọng cho em những ngày tốt nhất vậy."

Cuối cùng Diệp Hiểu Hạ nói không nên một chữ nào.

Tối hôm đó lúc ngủ, Diệp Hiểu Hạ luôn luôn buồn ngủ, cô suy nghĩ giờ mình phải quyết định thế nào? Thực ra cô cũng không xác nhận mình có phải thật sự nhận định cái gì không, chỉ có một loại dục vọng càng ngày càng mãnh liệt không ngừng cuồn cuộn trong lòng, cô nghĩ lúc này có lẽ cô nhận định thật rồi.

Còn muốn tiếp tục đi du lịch không? Muốn đi.

Ngày đó, Diệp Hiểu Hạ lại đi phiến sa mạc kia, vẫn đi theo đoàn, thậm chí vẫn là hướng dẫn du lịch kia, nhưng bên người cô hơn một người.

Giọng nói của cô gáu hướng dẫn du lịch lại một lần nghe lại trong tai, phảng phất như lời nói ngày đó, cũng không thay đổi: "Từng có một truyền thuyết xinh đẹp, nếu như người yêu có thể dắt tay đi qua phiến sa mạc này, như vậy trong cuộc sống tương lai, nhất định bọn họ có thể dắt tay đi qua những mưa gió nhân sinh, sẽ không bao giờ buông tay nữa."

Diệp Hiểu Hạ quay đầu, nhìn Trầm Hoan mỉm cười. Thực ra lúc này cả gương mặt cô bị ngăn trở, dù làm ra biểu cảm nào thì Trầm Hoan ăn mặc giống cô cũng nhìn không thấy. Nhưng, cô cũng không để ý, lúc này, cô chỉ muốn mỉm cười với anh.

Tương lai sẽ xảy ra cái gì? Cái này ai lại biết đâu?

Trầm Hoan cười lạc đà đi nhanh vài bước, đi tới trước mặt Diệp Hiểu Hạ, vươn tay, giữ lại tay cô. Tuy rằng hai người đều mang bao tay sợi bông

https://thuviensach.vn

thật dày, nhưng khi nơi này nắm chặt, đã có một loại kích động làm cho người ta không thể kiềm chế.

Diệp Hiểu Hạ nhìn về phía bầu trời xanh như có thể chảy ra nước, hít một hơi thật sâu, lúc này, cô vẫn còn là không chỗ táng thân sao?

Trầm Hoan gắt gao gắt gao nắm tay Diệp Hiểu Hạ, giống như kéo lại nhận lời và hạnh phúc cả đời anh. Diệp Hiểu Hạ cảm thấy lực lượng trong tay Trầm Hoan, nheo mắt, dù tính giờ phút này chết không chỗ chôn, đại khái, đại khái cũng có người đàn ông này cùng cô. Như vậy, cũng không có gì không tốt. Không phải sao?

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 162: Đã Về

Khóe miệng được kéo thẳng tắp thuyết minh tâm trạng vô cùng khó chịu lúc này của chủ nhân nó. Kéo lên một độ rất cao. Ôm hai tay trước ngực phiền chán gõ cánh tay mình, sắc mặt đen đến mức có thể trở thành Bao công tái thế .

Diệp Hiểu Hạ rụt cổ, hơi chột dạ nhìn thoáng qua viện trưởng Vương đứng bên cạnh nhà ga, sau đó lập tức cúi đầu. Nhưng Tần Mục Ca bên cạnh bà vui tươi hớn hở như phật Di Lặc, đón hai người đã sắp bước tới: "Ai nha, về là tốt rồi về là tốt rồi, đứa bé này, làm chúng ta lo lắng ."

Người không biết nghe lời này còn tưởng rằng bọn họ rất quen, nhưng Diệp Hiểu Hạ biết, cô và người đàn ông tươi cười đầy mặt trước mặt chỉ gặp hai lần, cô thế nào không biết mình và ông ta quen thuộc như vậy, ở trong đáy lòng cô vẫn có vài phần ngăn cách với người tên là Tần gia này, theo bản năng né sang chỗ Trầm Hoan. Trầm Hoan ôm thắt lưng cô, ở bên tai cô dùng giọng chỉ có hai người nghe thấy nói thầm một câu: "Đây là chồng viện trưởng các em đó."

Diệp Hiểu Hạ hơi hơi sửng sốt, phảng phất nhớ tới cái gì. Cô hả một tiếng, lại lập tức nghe thấy giọng lạnh lùng của viện trưởng Vương: "Đã về?" Cô sợ tới mức lập tức ngậm miệng lại, cúi đầu, rầu rĩ đi tới bên người viện trưởng Vương, nhỏ giọng hô một tiếng: "Viện trưởng."

"Lên xe." Viện trưởng Vương hừ hừ mũi, quay đầu đi ra bến xe buýt ngoài nhà ga.

https://thuviensach.vn

" Vợ à, xe ở bên này, xe của anh bên này." Tần Mục Ca vội vàng đi lên kéo viện trưởng Vương, lại bị viện trưởng Vương liếc mắt xem thường, đành phải sờ sờ mũi, quay đầu nhìn Trầm Hoan nói: "Con chạy xe thầy về."

Trầm Hoan nhìn Tần Mục Ca nhíu mày, lấy điện thoại ra từ trong túi, bấm một dãy số, nói với người bên kia: " Xe Tần gia đậu ở nhà ga, cậu tới chạy về."

"Ô, thằng bé này càng ngày càng biết sai người khác làm việc." Tần Mục Ca thật không thoải mái bẹt miệng một chút, sau đó quay đầu đuổi theo viện trưởng Vương bước nhanh đi đến: " Vợ à, đợi anh với, em túi xách quá mệt, anh xách túi giúp em!"

Trầm Hoan vểnh vểnh lên khóe miệng, người này thế nào không giống bình thường một chút nào vậy? Giống y như cùng tay sai của vợ. Ánh mắt của anh lại chuyển về phía Diệp Hiểu Hạ đi theo phía sau viện trưởng Vương, bỗng nhiên bên môi lộ ra ý cười nhợt nhạt, bước nhanh cũng theo đi lên.

Kỳ thực làm tay sai của vợ cũng không tệ.

Trên xe buýt buồn vô cùng, chỉ nghe thấy Tần Mục Ca một mình thì thầm nói chuyện với viện trưởng Vương, viện trưởng Vương nửa câu cũng không đáp lại, nhưng, biểu cảm như hòa dịu một chút. Ngẫu nhiên còn có thể lộ ra tươi cười nhàn nhạt, điều này làm cho Tần Mục Ca càng nói nhiều. Diệp Hiểu Hạ ngồi sau hai người cũng không thoải mái như vậy, giờ cả đầu cô đều là cảnh tượng mưa rền gió dữ sau khi về cô nhi viện, khẩn trương cả thân thể cũng run lên.

Bỗng nhiên một bàn tay ấm áp nắm giữ bàn tay run run của cô, giọng nói trầm thấp của Trầm Hoan nhẹ nhàng vang lên: " Tất cả đều có anh."

Chỉ một câu nói như vậy, trái tim Diệp Hiểu Hạ mạc danh kỳ diệu bình tĩnh lại, cô chậm rãi thở ra một hơi, đảo mắt nhìn Trầm Hoan, lộ ra tươi

https://thuviensach.vn

cười nhợt nhạt.

Ánh mặt trời xe bắn vào từ ngoài cửa sổ, chiếu vào trên mặt Diệp Hiểu Hạ, làm làn da trắng nõn của cô thoạt nhìn như bôi thêm một tầng ánh sáng vàng lấp lánh.

Trong cô nhi viện vẫn nhiều người như vậy, bọn trẻ như đã sớm quen với việc Tần Mục Ca tới chơi, thậm chí còn thật dính ông, thân thiết gọi ông: "Ba Viện trưởng." Tần Mục Ca mừng rỡ, mặt nở hoa đào, nhưng viện trưởng Vương thật không vừa ý sửa chữa các bé củ cải, bảo bọn chúng không nhìn tồn tại của người này, khiến cho Tần Mục Ca vẻ mặt gặp cảnh khốn cùng đi theo sau bà vào trong.

Diệp Hiểu Hạ sau khi tiếp nhận một đám bé củ cải hôn lại ân cần thăm hỏi và nước miếng rửa mặt cũng yên lặng đi theo sau viện trưởng Vương vào trong.

"Chị Hiểu Hạ, chị đã về!" Mới vừa vào trong, đã thấy Thư Tiểu Mãn đầu không cột mặt không có tẩy mặc một thân áo ngủ bang bang chạy ra, xem ra là đang ngủ trưa. Cô nàng vui vẻ kéo tay Diệp Hiểu Hạ, giương mắt thấy người vạn năm không thay đổi biểu cảm đằng sau, rụt cổ, nhỏ giọng hô một tiếng: "Anh rể, anh cũng đã về."

"Tiểu Mãn, con gọi loạn cái gì?" Lỗ tai Viện trưởng Vương rất thính, lập tức nghe thấy Thư Tiểu Mãn xưng hô với Trầm Hoan, bà lập tức xoay người nhìn Thư Tiểu Mãn nói." Con đã lớn như vậy, sao lại mặc thế này đi ra gặp người !"

Thư Tiểu Mãn sợ tới mức vội vàng buông tay Diệp Hiểu Hạ ra, cúi đầu bước nhanh về phòng mình. Sau đó cô lại nghe thấy viện trưởng Vương nói: "Đi cầm thước đo của bà đến."

"A?" Thư Tiểu Mãn sửng sốt một chút, nhìn viện trưởng Vương vẻ mặt ngu ngốc hỏi: "Viện trưởng, bà nói gì?"

https://thuviensach.vn

Viện trưởng Vương chỉ liếc mắt một cái, Thư Tiểu Mãn sợ tới mức lập tức chạy tới văn phòng của bà.

"Viện trưởng." Diệp Hiểu Hạ nuốt một ngụm nước miếng, nhìn viện trưởng Vương ngồi ở trên ghế tựa bằng trúc, vội vàng đi qua, quy củ đứng trước mặt bà, nhỏ giọng gọi.

Viện trưởng Vương chờ trước Diệp Hiểu Hạ cúi đầu đứng trước mắt, tảng đá trong lòng kia như đến lúc này mới thả xuống. Bà chậm rãi thở ra một hơi. Nửa ngày không nói gì, một lát sau mới nâng tay lên, hung hăng vỗ lên lưng Diệp Hiểu Hạ: "Con bé chết tiệt này, con còn biết trở về hả!"

Trầm Hoan thấy viện trưởng Vương nâng tay đánh Diệp Hiểu Hạ, cũng bất chấp đối phương là ai, vội vàng muốn xông lên bảo vệ cô, lại bị Tần Mục Ca một phen giữ chặt: " Thằng nhóc này, con muốn làm gì!"

" Vợ thày đánh người kìa!" Trầm Hoan đè lo lắng trong trong lòng xuống, thấp giọng hô với Tần Mục Ca, sau đó ra sức rút thân thể của mình, cấp tốc vọt tới bên người Diệp Hiểu Hạ, một phen kéo cô vào trong lòng mình, trên lưng anh bị viện trưởng Vương vỗ một chút, không nặng, cũng không tính đau.

Viện trưởng Vương thấy cái dạng này lập tức nhíu mày, nhìn Tần Mục Ca còn đứng ở một bên: "Sao lại thế này?"

Tần Mục Ca thấy vợ lên tiếng, lập tức tiến lên kéo Trầm Hoan: "Con không cần đi theo thêm phiền, nhanh đi lại."

Trầm Hoan lại hất tay Tần Mục Ca ra, nhìn viện trưởng Vương nói: "Sư mẫu, việc này không trách Hiểu Hạ, ngài muốn đánh thì đánh con đi, đừng trách cô ấy."

Diệp Hiểu Hạ lại vội vàng kéo anh: "Trầm Hoan, anh đừng như vậy, nhanh buông em ra, nhanh chút."

https://thuviensach.vn

Viện trưởng Vương nhíu mày, buông tay xuống, giờ phút này, vừa vặn Thư Tiểu Mãn cầm một cây một thước trúc đi tới, cô nhìn đáng vẻ vài người do dự, nháy mắt, không hiểu. Viện trưởng Vương đã vươn tay, cô vội vã đưa thước trong tay cho viện trưởng Vương, sau đó thấp giọng nói: "Viện trưởng, cái này đánh rất đau.”

Viện trưởng Vương hừ một tiếng, không nói chuyện, chỉ đứng lên, vung thước trúc rung vù vù.

Trầm Hoan gặp thấy tư thế này lại càng không tránh, chắn trước mặt Diệp Hiểu Hạ, chắn cô kín không kẽ hở, "Sư mẫu, ngài muốn đánh mời đánh con đi, đừng trách Hiểu Hạ, chuyện này vốn làm con dựng lên."

Viện trưởng Vương hừ hừ cái mũi: "Tôi dạy con tôi, liên quan gì tới cậu, tránh ra."

Trầm Hoan lại bướng bỉnh đứng trước mặt Diệp Hiểu Hạ, Tần Mục Ca một bên lại kéo anh: " Nhóc con, con có ý gì! Các con làm sai, còn không cho trưởng bối dạy dỗ một chút sao?"

Trầm Hoan cau mày nhìn Tần Mục Ca, sư phụ sao có thể vì vợ mình mà một chút cũng không phân thị phi chút." Dạy bảo cũng phải nhìn nặng nhẹ, cây gậy lớn như vậy đánh sẽ xảy ra chuyện !"

" Vợ của thầy sao có thể thật sự đánh cô bé, con thật sự là thị phi chẳng phân biệt được."

"Vạn nhất thất thủ thì sao?"

...

Viện trưởng Vương và Diệp Hiểu Hạ nhìn Trầm Hoan Tần Mục Ca vậy mà ầm ĩ lên, tuy rằng giọng Trầm Hoan không lớn, nói lại ít, nhưng mỗi câu đều có thể đụng chạm đến điểm mấu chốt của Tần Mục Ca, vài câu đã chọc

https://thuviensach.vn

Tần Mục Ca nổi trận lôi đình, xắn tay áo muốn đánh người. Viện trưởng Vương nhíu nhíu mày, buông thước đo trúc xuống, vẫy vẫy tay với Diệp Hiểu Hạ: "Hiểu Hạ, đi lại, cẩn thận một hồi đánh trúng con."

Diệp Hiểu Hạ đáp ra tiếng muốn rút tay mình ra, Trầm Hoan lại gắt gao kéo cô như trước, quay đầu nhìn nhìn viện trưởng Vương một cái phát hiện sắc mặt bà hòa dịu một chút, cũng không có cầm "Hung khí", thế này mới thả lỏng tay, cho Diệp Hiểu Hạ đi qua.

Diệp Hiểu Hạ đi tới bên người viện trưởng Vương, viện trưởng Vương nhìn cô, thở dài một hơi, vươn tay ra vén tóc cô: "Người lớn như vậy, sao cũng không biết bà sẽ lo lắng chứ."

"Viện trưởng." Giọng Diệp Hiểu Hạ hơi nghẹn, cô biết mình làm không đúng, giờ đối mặt với viện trưởng Vương một câu cũng nói không nên lời. Viện trưởng Vương kéo tay cô đi vào trong phòng.

Trầm Hoan thấy hai người sẽ không xảy ra xung đột gì, trái tim cũng thả xuống dưới, rất muốn dừng tranh chấp vô cớ với Tần Mục Ca lại.

Nhưng hiển nhiên Tần tiên sinh không đồng ý làm như vậy, vậy mà muốn động thủ, anh nhịn không được thở dài, người làm trưởng bối này sao lại giống như đứa bé vậy.

Viện trưởng Vương kéo Diệp Hiểu Hạ ngồi trên sofa, nhìn cô hồi lâu mới hỏi: "Đến cùng con nghĩ như thế nào ? Bà nghe tiểu Mãn nói, con nói chia tay Trầm Hoan, phải không?"

"Là nói qua lời này..."

Diệp Hiểu Hạ nói còn chưa xong, đã bị viện trưởng Vương đánh gãy: " Được, lời này đã con nói, như vậy thì chia tay, sau này đừng đi cùng người này nữa."

https://thuviensach.vn

"Viện trưởng..." Diệp Hiểu Hạ liên tục lắc đầu: "Không phải, viện trưởng, lúc đó con không nghĩ rõ ràng, bây giờ..."

"Hiểu Hạ, loại đàn ông này không thích hợp với con!" Viện trưởng Vương khó có khi lấy uy nghiêm trưởng bối ra, bà nắm chặt tay Diệp Hiểu Hạ, nhìn cô nghiêm cẩn nói: "Hiểu Hạ, con nhìn viện trưởng, nhìn viện trưởng bây giờ, cũng là kết cục với loại đàn ông này. Con còn không phải bà, con chỉ là cô gái bình thường, con không thích hợp sống những ngày lo lắng đề phòng này. Không, tất cả phụ nữ đều không đồng ý sống cuộc sống như vậy!"

Diệp Hiểu Hạ nhìn gương mặt viện trưởng Vương đè nén thống khổ, chỉ cảm thấy mình như có thể cảm động lây, cô nuốt một ngụm nước miếng, có vẻ hữu khí vô lực: "Nhưng viện trưởng, con thật sự... Thật sự... Không bỏ xuống được."

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 163: Nếu Lại Dũng Cảm Một Chút

"Loại chuyện này ngay từ đầu đã định là đau khổ. Nhưng con phải biết rằng, chút đau khổ lúc này so với đau đớn cả đời không yên ổn của con sau này căn bản không là gì." Viện trưởng Vương hít một hơi thật sâu: "Hiểu Hạ, người trên con đường này đều sống những ngày vết đao liếm huyết, dù tính cậu ta yêu con, dù cậu ta muốn cho con cuộc sống yên ổn, nhưng hoàn cảnh sẽ không tha cho cậu ta, cũng không thể thả con."

Diệp Hiểu Hạ biết những điều viện trưởng Vương nói đều là thật, nhưng, cô lại bằng lòng tin tưởng Trầm Hoan, tin tưởng anh sẽ rời khỏi cuộc sống đó, tin tưởng anh sẽ cho mình một mái nhà yên ổn. Nhưng bây giờ cô không thể nói những lời này cho viện trưởng Vương, bởi vì mặc dù nói, đoán chừng viện trưởng Vương cũng không tin, sẽ nghĩ rằng cô chỉ giải vây cho Trầm Hoan. Thực ra, dựa theo tâm trạng Diệp Hiểu Hạ, mặc dù cả đời Trầm Hoan sẽ sống cuộc sống như vậy. Cô cũng không thể gạt bỏ, đời người vốn ngắn ngủi, có thể yêu người hiểu mình như thế một hồi, đi cùng một đoạn đường, còn có điều gì chưa thỏa mãn?

Vì thế, cô nhợt nhạt cười, không đáp lời.

Bỗng nhiên bên ngoài vang lên tiếng reo hò và vỗ tay, rất là náo nhiệt. Viện trưởng Vương ngẩng đầu lên, hơi không rõ nhìn ra bên ngoài: " Là thế nào ? Sao lại náo nhiệt như vậy?" Nói xong đứng dậy đi ra ngoài. Diệp Hiểu Hạ cũng đi ra ngoài theo.

Chỉ thấy trong sân không biết lúc nào đã tụ tập tất cả đứa nhỏ của cô nhi viện, vây quanh nhìn người ở giữa. Mà ở chính giữa không phải ai khác, là

https://thuviensach.vn

Trầm Hoan và Tần Mục Ca, bọn họ đứng giằng co. Tần Mục Ca là tư thế tiến công, mà Trầm Hoan cũng là tư thế phòng thủ, mà tiếng reo hò vừa mới phát ra có thể là do hai người giao thủ.

Viện trưởng Vương ngây người nhìn Tần Mục Ca, ở trên mặt của ông tỏa ra ánh sáng tự tin, ánh sáng này trong trí nhớ của bà rõ ràng như vậy, lại mơ hồ như vậy, phảng phất rất nhiều năm trước, lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, ông cũng tỏa ra ánh sáng làm cho người ta không thể dời mắt như vậy.

Tuy rằng tuổi Tần Mục Ca qua nửa trăm [hơn 50], nhưng động tác vẫn linh hoạt như cũ, chỉ là ánh mắt hơi hơi chợt lóe, ông như chim ưng công kích Trầm Hoan. Diệp Hiểu Hạ bị thế công sắc bén kia làm sợ tới mức hít một ngụm khí lạnh, bưng kín miệng, lại thấy Trầm Hoan thoải mái đỡ công kích của Tần Mục Ca.

"Con thật sự muốn rời khỏi con đường này?" Tần Mục Ca nhìn kia gương mặt đẹp mắt cơ hồ làm cho người ta không thể dời mắt kia, nghiêm cẩn hỏi.

"Phải."

"Thầy chưa từng gặp qua ai thích hợp oai phong một cõi trên con đường này như con, nếu con không đi, vị trí long đầu là của con." Ánh mắt Tần Mục Ca hơi hơi trầm xuống, chiêu thức của ông bị Trầm Hoan đỡ, nhưng là hai tay lại chậm rãi dùng sức, không nhìn đón đỡ của anh vào mắt.

"Thích hợp, không có nghĩa là con muốn." Trầm Hoan lắc đầu.

"Con chưa có được, sao con biết đó không phải con muốn ." Tần Mục Ca nhíu nhíu mày.

"Mỗi một bước con đi đều nghĩ, con biết con muốn gì không cần gì." Trầm Hoan cũng dùng gắng sức, ngăn trở công kích của Tần Mục Ca.

https://thuviensach.vn

" Phụ nữ đều thích đứng đàn ông đứng trên đỉnh."

Bỗng nhiên Trầm Hoan nở nụ cười. Đối với Tần Mục Ca mà nói, hai mươi mấy năm qua, những lần ông thấy Trầm Hoan tươi cười có thể đếm trên đầu ngón tay, hôm nay lại thấy anh cười, làm ông nhịn không được kỳ lạ, càng nhịn không được kinh ngạc: "Con cười cái gì?"

"Sư phụ, nếu phụ nữ đều thích đứng đàn ông đứng trên đỉnh, như vậy vì sao sư mẫu không ở bên cạnh thầy?" Trầm Hoan mạnh mẽ dùng lực, đẩy Tần Mục Ca ra thật xa, anh đứng đó, nhìn Tần Mục Ca nhẹ nhàng nói: " Dù là hắc hay bạch, không phải thầy đều đứng trên đỉnh điểm sao?"

Bọn nhỏ trong viện hoan hô, ủng hộ cho Tần Mục Ca, nhưng ông lại giật mình không nghe thấy. Nửa câu cũng nói không nên lời, ông lẳng lặng đứng trong sân, lời Trầm Hoan nói làm cả sức lực hô hấp của ông cũng mất đi rồi, vì sao, vì sao Nhược Thư không bên người ông.

Lưỡi ông bỗng nhiên nổi lên chua sót thấu xương, ông quay đầu nhìn thoáng qua viện trưởng Vương đứng trên bậc thềm. Nhiều năm như vậy, ông đứng ở đỉnh, luôn luôn nhận định bà sẽ trở về, nhưng mãi đến bây giờ mới cảm thấy mình cô đơn đến đáng sợ.

Viện trưởng Vương chỉ lẳng lặng nhìn Tần Mục Ca, biểu cảm ôn hoà, giống như ông là một người hết sức bình thường. Vương Nhược Thư quen thuộc lại xa lạ như vậy làm Tần Mục Ca bỗng nhiên mất đi sức hô hấp, ông quay đầu nhìn Trầm Hoan cách đó không xa, mở miệng đường: "Nếu con luôn luôn phòng thủ, chỉ sợ vĩnh viễn cầm không được thứ con muốn."

Trầm Hoan híp ánh mắt, như đang suy nghĩ lời Tần Mục Ca nói.

"Đến, buông tay đi, chỉ cần con thắng, trên con đường này không còn Lão Tứ nữa."

https://thuviensach.vn

Trầm Hoan hơi hơi sửng sốt, sau đó, trong ánh mắt của anh thoáng qua một tia vui sướng, lập tức thu hồi tư thế phòng thủ, nặng nề nói: "Sư phụ, đắc tội ."

Cao thủ quyết đấu vĩnh viễn sẽ không rất nhanh, chỉ hai ba chiêu, trong viện vang lên tiếng reo hò vang trời.

Tần Mục Ca nằm trên mặt đất, nhìn bầu trời xanh thẳm, bỗng nhiên nở nụ cười, lúc đó, nếu lúc đó ông lại dũng cảm một chút, có lẽ ông sẽ không mất Nhược Thư.

"Ông làm cái gì vậy! Lớn tuổi như vậy, còn so đo với đứa nhỏ, đánh cái gì! Nghĩ mình vĩnh viễn hai mươi lăm tuổi sao?" Một khắc Tần Mục Ca ngã xuống đất kia, viện trưởng Vương chạy vội xuống cầu thang vọt vào trong sân, bà vội vã nâng Tần Mục Ca dậy, hùng hùng hổ hổ.

Tần Mục Ca lại lắc lắc đầu nhìn bà nhịn không được thở dài, anh nói: "Nhược Thư, xin lỗi."

Viện trưởng Vương ngẩn người, bỗng nhiên trong mắt bịt kín một mảnh hơi nước. Nhiều năm như vậy , ông chưa từng nói xin lỗi, ông nói có lẽ anh sai rồi, có lẽ nói đúng, nhưng cho tới bây giờ chưa từng nói xin lỗi, dù là lần con bọn họ chết đi kia, ông cũng không nói. Viện trưởng Vương oán hận, thực ra không phải không thương, mà bởi vì quá yêu, cho nên mới oán hận như thế. Oán hận cho tới bây giờ ông không suy nghĩ tới mình, oán hận ông đánh chết cũng không chịu cúi đầu, oán hận ông vĩnh viễn không hỏi mình muốn gì.

Bà muốn nghe những lời này nhiều năm như vậy, lâu đến độ đã quên mình từng hy vọng xa vời thế nào, hôm nay lại nghe được. Yết hầu bà cứng lại, cổ cứng, thân thể cũng cứng, chỉ hạ thấp người, đỡ Tần Mục Ca đi vào phòng mình.

https://thuviensach.vn

Tần Mục Ca cũng cúi đầu, bỗng nhiên ông thấy trên đất xuống một giọt trong suốt ướt át, sau đó lại là một giọt. Trong lòng vừa động, vội quay đầu nhìn viện trưởng Vương, chỉ thấy lông mi bà run run, từng nước mắt thật lớn rơi xuống.

Thư Tiểu Mãn muốn đi theo nhìn xem, lại bị Diệp Hiểu Hạ giữ chặt, cô mỉm cười: "Bây giờ nhất định viện trưởng không muốn gặp em."

Thư Tiểu Mãn cau mày không hiểu, Diệp Hiểu Hạ vừa cười: "Em lại lớn lên một chút nhất định sẽ hiểu."

Thời tiết rất tốt, ánh nắng vô cùng tươi sáng, Diệp Hiểu Hạ cứ đứng dưới mái hiên như vậy, hơi hơi nheo mắt nhìn bầu trời trong xanh như nước kia. Mà người đứng ở trong sân nhìn cô, là Trầm Hoan.

Khi Diệp Hiểu Hạ lại một lần nữa login, cách lần trước cô logout đã qua vẻn vẹn một tháng. Cô login lập tức khiến cho dì là thế giới hay là công hội nổi lên sóng to gió lớn. Diệp Hiểu Hạ dở khóc dở cười, khi nào cô thì trở nên nổi tiếng như thế? Liên tục đóng lại kênh thế giới, nhưng nhưng không cách nào không quản những người trong công hội, bọn họ một đám lôi kéo Diệp Hiểu Hạ, hỏi han ân cần, hỏi thân thể cô tốt chưa.

Đầu Diệp Hiểu Hạ đầy hắc tuyến, không dám vội vàng trả lời, chỉ biết đây là Túy Lí Thiêu Đăng mai phục giúp cô, vội vàng hỏi cách nói Túy Lí Thiêu Đăng rồi mới trả lời mọi người trong công hội, hơn nữa hứa hẹn, công hội nhất định sẽ mau chóng lại tổ chức công kích thành Cửu Ti.

Trấn an như vậy mới vừa kết thúc, Diệp Hiểu Hạ lại nhận được mật ngữ của Tam Chích Viên Vũ Khúc: "Chị Hiểu Hạ, Trầm Hoan login kìa."

"Làm sao em biết?" Thư Tiểu Mãn là không có thêm Trầm Hoan làm bạn tốt , cho nên đối với việc tại cô biết Trầm Hoan login Diệp Hiểu Hạ tỏ vẻ nghi vấn.

https://thuviensach.vn

"Trên thế giới nổ tung nồi. Em còn có thể không biết sao, em lại không giống chị, lúc nào em cũng chú ý tin tức Bát Quái trên thế giới." Thư Tiểu Mãn Bát Quái còn chưa nói xong, Diệp Hiểu Hạ đã nhận mật ngữ của Tố, cô không chút do dự cắt nói chuyện phiếm với Thư Tiểu Mãn, căn bản không quản Thư Tiểu Mãn ở bên kia hô to cô gặp sắc quên nghĩa thế nào.

Tố hẹn Diệp Hiểu Hạ đến kho hàng thành tây đế đô gặp mặt, sau đó cũng không chờ Diệp Hiểu Hạ hỏi nhiều đã đóng mật ngữ, tuy Diệp Hiểu Hạ hơi không rõ, nhưng cũng chạy đi thành tây đế đô.

Nhưng thật không ngờ cửa kho hàng thành tây đế đô đã sớm vây đầy người, thậm chí còn có phóng viên hiện trường trực tiếp Bát Quái, khiến cho Diệp Hiểu Hạ cũng không dám hiện thân, lại càng không dám mở thế giới nhìn xem đến cùng xảy ra cái gì. Cưỡi ngựa đến cửa kho hàng, Diệp Hiểu Hạ cảm thấy nếu mình rơi xuống có thể cũng bị người giẫm chết, vì thế, bướng bỉnh không xuống ngựa cứ như vậy chen vào cửa kho hàng.

Người nơi này đúng là nhiều đến làm người ta bội phục, cô nhìn quanh bốn phía, cũng không nhìn thấy bóng dáng Tố, nhưng có mấy phóng viên tiến lên hỏi cô có phải tìm Tố không, khiến cho cô quẫn quẫn đầu đầy hắc tuyến, thật sự không biết trả lời thế nào. Cũng may cô không có xấu hổ bao lâu, cô đã bị người kéo lại, nhìn lại, không phải Tố là ai.

Mặc dù ở trong hiện thực gặp qua nhiều lần, nhưng, đây là lần đầu tiên Diệp Hiểu Hạ gặp Tố trong trò chơi sau nửa năm, trong lúc nhất thời cô vậy mà sững sờ ở đó, ngơ ngác nhìn Tố, nửa ngày không biết phản ứng thế nào. Chỉ nghe thấy người chung quanh kêu to, cô mới chậm rãi phục hồi tinh thần lại.

Còn không đợi cô nói chuyện, thì thấy trước mặt có khuông giao dịch, cô theo bản năng chọn mở, thì thấy Tố bỏ một trăm vạn kim tệ đối diện. Một chuỗi số 0 kia làm Diệp Hiểu Hạ nhìn đến đầu cháng váng, cô ngây ngốc hỏi: "Làm gì?"

https://thuviensach.vn

Tố lại nhẹ nhàng cười: "Tiền thuê nhà."

Tiền thuê nhà? Tiền thuê nhà gì? Diệp Hiểu Hạ càng đầu đầy mờ mịt, luôn luôn không dám chọn xác định. Cuối cùng Tố luôn mãi thúc giục, cô mới chọn nhận, mới vừa muốn hỏi rõ, lại nghe thấy Tố nói: "Anh có chút việc, logout trước."

" Này! Đây đến cùng là chuyện gì xảy ra!" Diệp Hiểu Hạ vội vàng sốt ruột hỏi, lại chỉ còn kịp nhìn thấy Tố ở trước mặt mình hóa thành một luồng ánh sáng trắng biến mất không thấy.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 164: Ở Chung?

Thật vất vả mang cái đầu không hiểu ra sao chen ra từ trong đám người, Diệp Hiểu Hạ còn chưa kịp sửa sang lại suy nghĩ, đã bị mật ngữ của Tam Chích Viên Vũ Khúc hỏi càng làm đầu óc choáng váng.

"Chị Hiểu Hạ, đến cùng chị và Trầm Hoan lại nhấc lên sóng to gió lớn gì vậy? Sao trên thế giới nói hai người có gian tình ở cửa kho hàng đế đô? Hai người quá không phúc hậu, vì sao luôn xảy ra Bát Quái trong lúc em không có vây xem vậy?"

Sự thật chứng minh nếu một người là người nói nhiều trong hiện thực, như vậy trong trò chơi tuyệt đối sẽ không đổi thành im lặng là vàng, miệng Thư Tiểu Mãn cống hiến rất nhiều nước miếng ở trong trò chơi. Nhưng nước miếng như vậy thật sự làm Diệp Hiểu Hạ chống đỡ không được, cô đang suy nghĩ tìm cách gì đó, bò ra từ trong bom ngôn ngữ như vậy, thì nghe thấy trong máy trò chơi thông báo có người đang ấn chuông cửa, cô vội vàng đuổi Thư Tiểu Mãn vẫn còn lải nhải, logout, đi mở cửa.

Chỗ cô sống rất kín đáo, trừ Tang Chẩm Lưu, Thư Tiểu Mãn và Bạch Thiên Minh đã từng tới, cô thật sự không nhớ nổi còn có ai biết. Như vậy giờ là ai tới? Thư Tiểu Mãn vẫn còn trong trò chơi, không có khả năng đi lại, Bạch Thiên Minh đoán chừng cũng không thể đến, chẳng lẽ là Tang Chẩm Lưu? Không thể nào, lúc này người kia đang vội vàng trong phòng khám. Như vậy sẽ là ai?

Diệp Hiểu Hạ vừa đi vừa đoán là ai. Khi nhìn xuyên qua mắt mèo, Diệp Hiểu Hạ nhất thời sững sờ ở nơi đó, làm sao có thể là anh?

https://thuviensach.vn

Cô vội vã mở cửa phòng ra, chỉ thấy Trầm Hoan đứng ngoài cửa, bên chân anh đặt một cái thùng không lớn. Anh nhìn Diệp Hiểu Hạ lộ ra một tia như là ý cười.

"Trầm Hoan! Sao lại là anh! Không phải vừa rồi anh nói anh logout có việc sao?" Diệp Hiểu Hạ vô cùng kinh ngạc, kinh ngạc đến cơ bản quên phải cho Trầm Hoan vào phòng, cứ đứng ở cửa mắt to trừng đôi mắt nhỏ với anh như vậy.

Trầm Hoan gật gật đầu, một chút cũng không có ý tứ phủ nhận: "Quả thật anh có việc mới logout ."

"Vậy sao anh lại đến chỗ em?" Diệp Hiểu Hạ cảm thấy đầu óc của mình có hơi không đủ dùng, một chút cũng không xoay chuyển kịp.

Trầm Hoan vẫn mang ý cười nhợt nhạt: "Chuyện anh muốn làm cần tìm em."

"Tìm em có việc? Có chuyện gì?" Diệp Hiểu Hạ càng thấy kỳ lạ, cứ nhìn Trầm Hoan như vậy, mắt trợn trừng. Lúc này vừa đúng có một người từ bên cạnh muốn lên lầu, trong tay anh ta mang theo rau xanh, lúc đi ngang qua Trầm Hoan rõ ràng không quá tiện, dù Trầm Hoan đã nhường anh ta, nhưng là hai người đàn ông đều cầm đồ, làm cái hành lang vốn không rộng này càng có vẻ hẹp hơn.

"Có thể cho anh vào trước không?" Sau khi xin lỗi người muốn lên lầu kia, Trầm Hoan mới quay đầu nhìn Diệp Hiểu Hạ hơi hơi thở dài.

Diệp Hiểu Hạ phảng phất giờ phút này mới ý thức đến lúc này mình đang làm một chuyện vô cùng ngu xuẩn, nhất thời mặt đỏ bừng, cô vội vã tránh khỏi cửa, cho Trầm Hoan vào. Cô hơi ngượng ngùng: "Nhà của em nhỏ, cũng loạn, anh đừng để ý."

https://thuviensach.vn

Đây là lần đầu tiên Trầm Hoan đi vào nhà Diệp Hiểu Hạ, cùng anh tự nhiên không thể so với chỗ anh sống, chỉ có hai phòng một sảnh, phòng bếp và ban công thoạt nhìn cũng không lớn.

Trong phòng khách cũng không để gì, chỉ có một cái bàn, bên cạnh bày hai cái ghế dựa. Căn nhà như vậy thoạt nhìn đúng là vô cùng đơn sơ, không giống như chỗ một cô gái sinh sống.

Diệp Hiểu Hạ chú ý tới Trầm Hoan ngoài ý muốn, cười cười, giải thích: "Em vốn là người không có yêu cầu quá cao với cuộc sống, hơn nữa trải qua thời gian trước, tâm trạng không tốt, cứ luôn luôn đơn sơ như vậy, đúng là thật có lỗi, cho anh chê cười."

Bỗng nhiên Trầm Hoan nói: "Trong nhà em, còn có một phòng trống đúng không."

"Ừ." Diệp Hiểu Hạ cũng không có hỏi nhiều, gật gật đầu, xem như đồng ý câu hỏi Trầm Hoan.

"Vậy có thể cho anh thuê không?"

"Hả?" Diệp Hiểu Hạ giật mình đến cực điểm, mở to hai mắt và miệng, nửa ngày cũng không khép, cứ trừng mắt nhìn Trầm Hoan như vậy, qua một lúc mới hỏi: "Anh nói cái gì? Muốn thuê phòng của em ở?"

"Phải."

"Không phải anh có nhà sao?"

"Bây giờ không có." Trầm Hoan lắc đầu, nói như chuyện không liên quan mình.

"Gì?" Diệp Hiểu Hạ cảm thấy đúng là bất khả tư nghị, mình là đang nằm mơ đây mà, sao đối thoại của hai người lại bất khả tư nghị như vậy.

https://thuviensach.vn

Trầm Hoan đơn giản nói chuyện ngày đó anh đánh nhau với Tần Mục Ca đã nói gì cho Diệp Hiểu Hạ nghe, sau đó hơi hơi cười: "Cho nên, anh không có nha, cũng không có xe, càng không có danh vọng tứ ca gì, toàn thân trên dưới chỉ có cái thùng này còn có..." Anh nhìn Diệp Hiểu Hạ: "Còn có em."

Diệp Hiểu Hạ luôn luôn bị vây trong tình huống bị cuồng oanh loạn tạc, hao phí thời gian thật dài mới xem như miễn cưỡng tiêu hóa lời nói của Trầm Hoan. Còn không kịp hỏi, thì lại nghe thấy Trầm Hoan hỏi: "Anh như vậy, Hiểu Hạ em còn muốn anh không?"

Diệp Hiểu Hạ chớp chớp mắt, lại nhịn không được mỉm cười, cô đi về phía trước, ôm vòng eo Trầm Hoan, "Đồ ngốc."

Thêm một người vào ở, tự nhiên không thể tiếp tục đối phó như vậy, hai người hao phí công phu thật lớn mới bố trí xong cả căn nhà một lần nữa, tuy rằng so với ăn nhà trang hoàng xa hoa kia vẫn đơn sơ như vậy, nhưng Diệp Hiểu Hạ lại cảm thấy nội tâm ấm áp dễ chịu. Chỉ là, khi cô nghĩ tới nếu viện trưởng Vương biết mình hiện tại cho Trầm Hoan thuê phòng, da đầu cô nhịn không được run lên, viện trưởng... Viện trưởng sẽ không giết cô trước, sau đó lại giết Trầm Hoan chứ.

Tính tính, loại chuyện này vẫn là không cần quá rối rắm, đi một bước tính một bước, đợi đến lúc bị phát hiện rồi nói sau. Diệp Hiểu Hạ vô cùng đà điểu không đồng ý lại nghĩ tiếp.

Những ngày kế tiếp, quả nhiên trở nên thật yên tĩnh. Không có gì khác ngày thường, cuộc sống biến thành chơi trò chơi, ăn cơm, ngủ, chỉ là trong cuộc sống bỗng nhiên thêm một Trầm Hoan, sau lúc đầu Diệp Hiểu Hạ trở tay không kịp, vậy mà phát hiện cô và Trầm Hoan phù hợp như hai nửa của hình tròn bị tách ra.

https://thuviensach.vn

Điều duy nhất ngoài ý muốn trong cuộc sống, đại khái là bác sĩ vô lương Tang Chẩm Lưu đáng chết da mặt dày mỗi ngày buổi tối báo danh ăn cơm.

Tuy Diệp Hiểu Hạ không biết có chuyện gì, đơn giản là nhiều một người nhiều một đôi đũa, nhưng mặt Trầm Hoan thì không dễ nhìn như vậy, chỉ kém không có cầm dao đuổi người.

"Làm người phải có điểm mấu chốt, lúc này tôi chỉ là người thường, không nên cùng xuất hiện với người như thế bạn, bạn không thể biết điều một chút?" Khi Trầm Hoan bưng thức ăn lên bàn theo thường lệ đen mặt ra lệnh đuổi khách với Tang Chẩm Lưu.

Tang Chẩm Lưu không để chuyện này trong lòng chút nào, cợt nhả xem Trầm Hoan như không tồn tại. Dù sao tiết mục như vậy mỗi ngày đều trình diễn, tựa như cũng không có người thật sự để trong lòng.

"Tiền cơm nước một tháng 2000, ngày mai nếu bạn còn đến thì mang lại." Trầm Hoan bưng bát lên tiếp tục đen mặt.

"Uy uy uy! Bạn quá không phúc hậu ! Lúc bạn bị thương mình chăm sóc bạn có bắt bạn trả tiền không hả?" Tang Chẩm Lưu lập tức oa oa kêu to."Trầm Hoan bạn là một người đàn ông sao lại keo kiệt như vậy!"

"Khi đó cũng có tài vụ kết sổ cho bạn, bạn không ăn mệt." Trầm Hoan cả mí mắt cũng không nâng, tiếp tục nói: "Giờ bọn mình muốn sống, tự nhiên là phải tính toán tỉ mỉ ."

Tang Chẩm Lưu trừng mắt nhìn Trầm Hoan, một hồi lâu không nói chuyện, sau đó lấy bóp tiền ra, từ trong rút ra 3000 đồng giao cho Diệp Hiểu Hạ: "Hiểu Hạ, ngày mai anh muốn ăn tốt! Chỉ có hai chúng ta có thể ăn! Không cho người kia!"

Diệp Hiểu Hạ nhìn Tang Chẩm Lưu đưa qua tiền, vội vàng từ chối, thuận tiện trừng Trầm Hoan: "Một bữa cơm, biến thành như vậy làm gì, ăn

https://thuviensach.vn

cơm là phải náo nhiệt."

Trầm Hoan lại không chút khách khí tiếp tiền của Tang Chẩm Lưu, lạnh lùng nói: "Tiền lừa đảo lương tâm, không cần phí phạm."

Diệp Hiểu Hạ quả thực dở khóc dở cười, lúc này cửa phòng vang lên tiếng chương, Tang Chẩm Lưu ngồi cạnh cửa vừa mắng Trầm Hoan vừa đứng lên đi mở cửa. Cửa mở, Thư Tiểu Mãn thấy một người đàn ông anh tuấn xa lạ đứng trong phòng, không khỏi sửng sốt sửng sốt, sau đó liên tục xua tay: "Thật có lỗi thật có lỗi, tôi đi nhầm chỗ."

Tang Chẩm Lưu mỉm cười đóng cửa lại, vừa ngồi xuống, cười: "Tìm lầm người." Lúc này cửa lại vang lên, Tang Chẩm Lưu đứng lên lại đi mở, phát hiện vẫn là người kia, cô ấy khịt khịt mũi, dè dặt cẩn trọng hỏi: "Đây là nhà Diệp Hiểu Hạ phải không vậy?"

Diệp Hiểu Hạ nghe thấy tiếng nói ở cửa, vội vàng đứng lên, tiến lên, kéo cô nàng vào nhà: "Tiểu Mãn, sao lại là em! Ăn cơm chưa?"

Thư Tiểu Mãn trừng mắt nhìn hai người đàn ông trong phòng, vừa lắc đầu vừa dùng ánh mắt kinh ngạc nhất đánh giá bọn họ. Trầm Hoan thì cô biết, như vậy một người khác là ai?

May mà lúc ăn cơm Diệp Hiểu Hạ giới thiệu Tang Chẩm Lưu cho Thư Tiểu Mãn, có thế này Thư Tiểu Mãn biết rõ ràng quan hệ giữa ba người. Nhưng cô phát hiện Trầm Hoan và Diệp Hiểu Hạ ở cùng một chỗ thì vẫn chấn động, miệng kêu to: "A! Chị Hiểu Hạ, như vậy là sống chung nha !"

"Là cùng hợp, không phải sống chung!" Diệp Hiểu Hạ lập tức sửa chữa cách nói của cô.

Nhưng lực chú ý của Thư Tiểu Mãn hiển nhiên đã không ở trên vấn đề Diệp Hiểu Hạ sửa chữa, đôi mắt cô lóe ra ánh sáng Bát Quái, tiến đến bên cạnh Diệp Hiểu Hạ, hạ giọng: "Chị Hiểu Hạ, chị như vậy cái kia..."

https://thuviensach.vn

Cô cho rằng giọng mình thật nhỏ, nhưng, lại làm tất cả mọi người đang ngồi nghe thấy. Trầm Hoan híp mắt nhìn Thư Tiểu Mãn, nhìn không ra cảm xúc, Tang Chẩm Lưu cười ha ha, mà Diệp Hiểu Hạ một ngụm cơm kém chút phun ra, mặt đỏ lên cả giận nói: "Em nói cái gì chưa! Con nít con nôi biết cái gì!"

"Ai nói em không hiểu." Thư Tiểu Mãn thấy giọng mình quá lớn cũng hơi ngượng ngùng bắt đầu ăn cơm, nhưng vẫn nói: "Nếu như bị viện trưởng biết, đoán chừng chị rớt tầng da."

Diệp Hiểu Hạ nhịn không được rùng mình, Trầm Hoan cũng hơi hơi ngẩn người.

Nhưng thấy Thư Tiểu Mãn lại hắc hắc cười gian: "Dứt khoát làm ra một đứa trẻ đi, nhất định viện trưởng sẽ đồng ý ."

Tang Chẩm Lưu lập tức hưởng ứng: "Không sai không sai, phương pháp của tiểu Mãn thật không tệ."

Thư Tiểu Mãn thấy có người đáp lại lời nói của mình, càng đắc ý, tiếp tục nói không ngừng, khiến cho mặt Diệp Hiểu Hạ càng đỏ, cả nói chuyện cũng hơi lắp bắp. Nhưng Thư Tiểu Mãn lại cùng Tang Chẩm Lưu người kẻ xướng người hoạ nói càng vui vẻ.

Bỗng nhiên Trầm Hoan ngẩng đầu nhìn Diệp Hiểu Hạ mỉm cười: "Đừng nghe bọn họ nói bậy, ăn cơm."

Cũng chỉ là một câu nói như vậy, trái tim Diệp Hiểu Hạ trong giây lát đã hạ xuống.

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 165: Tương Lai

Hai người Diệp Hiểu Hạ và Trầm Hoan không nhận đề nghị, Thư Tiểu Mãn và Tang Chẩm Lưu biểu đạt tiếc hận bất mãn mãnh liệt, khiến hai người bọn họ lại thêm ăn hai chén cơm, thuận tiện quét dọn sạch sẽ tất cả đồ ăn, trình độ tiết kiệm kia làm Trầm Hoan phụ trách rửa chén cảm thán, nếu mỗi ngày hai người này lại ăn cơm, tuy rằng sẽ lãng phí, nhưng là tiền rửa chén nhất định sẽ được tiết kiệm.

Trên đời này sao lại có chuyện thoải mái như vậy? Đồ ăn ngon đổ vào trong bụng, Bát Quái dễ nghe xuất ra từ miệng, thuận tiện không ngừng chế nhạo đối phương. Nếu không phải cuối cùng mặt Trầm Hoan đen như Diêm vương tiễn bước hai người này, thật không biết hai sát tinh này đến cùng muốn ở lại tới khi nào.

Diệp Hiểu Hạ tắm rửa xong, thấy Trầm Hoan đang ngồi trên sofa trong phòng khách đùa nghịch một chồng giấy, vừa lau tóc vừa hỏi: "Anh đang xem cái gì vậy?"

"À, sư phụ của anh bảo anh đi công ty của ông làm, anh vốn dịnh cự tuyệt, nhưng mặt ông thật sự rất khó coi, anh không thể giáp mặt từ chối, tính qua hai ngày nữa mới nói. Giờ nhàn rỗi, anh mở ra nhìn xem." Trầm Hoan quơ quơ một chồng trên tay tư liệu: "Em muốn xem không?"

"Sư phụ của anh?" Diệp Hiểu Hạ hơi hơi sửng sốt, sau đó nở nụ cười: "Anh nói Tần Mục Ca?"

"Ừ."

https://thuviensach.vn

"Công ty của ông? Chẳng lẽ là bán bánh bao sao?" Diệp Hiểu Hạ ha ha mà cười, nhìn Trầm Hoan cười đùa.

Trầm Hoan cũng cong mặt mày lên: "Anh cũng hi vọng là vậy, như vậy anh có thể danh chính ngôn thuận cự tuyệt, đáng tiếc không phải."

"Đại ca xã hội đen mở công ty là công ty gì?" Diệp Hiểu Hạ đi tới bên sofa ngồi xuống, từ trong tay Trầm Hoan tiếp nhận phần tư liệu kia, nhẹ nhàng nhìn lướt qua, sau đó nhịn không được cười toe tóe .

Trầm Hoan hơi buồn cười nhìn biểu cảm lúc này của Diệp Hiểu Hạ, "Sao nào? Giật mình như vậy?"

" Trời, em còn tưởng rằng đại ca xã hội đen sẽ mở câu lạc bộ đêm linh tinh gì đó xí nghiệp giải trí, khả thật không ngờ ông ta cư nhiên mở xí nghiệp điện tử." Nói xong cô tiếp tục nhìn tư liệu kia: " Tên xí nghiệp điện tử này đúng là khéo, cũng gọi Cực Hạn." Nói xong cô phảng phất hiểu được gì đó, ngẩng đầu nhìn Trầm Hoan, dùng một ánh mắt hoàn toàn không tin nhìn anh: "Không thể nào..."

Trầm Hoan gật gật đầu: "Là chuyện như vậy, đầu tư, hơn nữa đưa vào hoạt động..."

Diệp Hiểu Hạ dùng tư liệu kia trùm trên mặt, thở dài: " Trời, trò chơi này có tính toàn cầu, cư nhiên..."

Trầm Hoan cúi đầu nở nụ cười, anh lấy Diệp Hiểu Hạ tư liệu trong tay lại rồi bỏ vào trong túi văn kiện hết, sau đó tùy ý đặt ở một chỗ: " Tính toàn cầu thì thế nào? Anh lại không định đi."

"Không đi?"

"Ừ, không đi."

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ chớp chớp mắt, muốn hỏi Trầm Hoan vì sao, nhưng lại hỏi không được, chỉ có thể lẳng lặng nhìn anh như vậy.

Trầm Hoan là biết Diệp Hiểu Hạ muốn nói gì, chỉ đứng lên, vừa gãi đầu vừa đi qua toilet, anh nói: "Đã buông tha cho việc làm tứ gia, như vậy anh không muốn có bất kì khúc mắc ích lợi gì với sư phụ, anh hiểu tính cách của ông ấy, muốn dùng mấy thứ này trói chặt anh. Nhưng anh đã lựa chọn, sẽ buông tất cả những thứ không cần thiết này."

Diệp Hiểu Hạ chỉ nhìn bóng lưng cao gầy của Trầm Hoan, bỗng nhiên mở miệng: "Trầm Hoan, như vậy có đáng không?"

Trầm Hoan lại quay đầu, nhìn Diệp Hiểu Hạ, nhíu mày, không lên tiếng.

Diệp Hiểu Hạ phối hợp nói tiếp: "Anh không làm tứ gia, anh buông tha cho địa vị của anh, tài sản của anh, tất cả của anh, thậm chí là tương lai, chỉ là vì một cô gái bình thường như em, như vậy thật sự đáng không?"

"Có người đã dạy anh một câu nói, không có đáng không, chỉ có bằng lòng không." Trầm Hoan nhìn Diệp Hiểu Hạ hồi lâu, cuối cùng mở miệng: " Nhà, xe. Tiền, những thứ này anh không có, anh còn có thể lại làm ra, địa vị quyền lực vốn không phải anh muốn, về phần tương lai..." Anh hơi ngừng lại: "Trong quá khứ của anh, chưa từng có em, nhưng, bắt đầu từ khi anh gặp ngươi, anh hi vọng tương lai của anh có em."

"Trầm Hoan..."

"Em sẽ ghét bỏ anh cái gì cũng không có sao?" Bỗng nhiên Trầm Hoan nghiêm nghị: "Một tiểu bạch kiểm không có nhà, không có xe, không có gởi ngân hàng, còn phải ăn ở tại nhà em?"

Vấn đề này vốn bi thương như vậy, nhưng không biết vì sao Diệp Hiểu Hạ lại bật cười, cô đứng lên, đi đến phòng mình: "Không, anh trả một trăm vạn tiền thuê nhà cho em, nhưng, chút tiền thuê nhà ấy không đủ dùng nha."

https://thuviensach.vn

Nói xong cô dừng bước, nhìn Trầm Hoan cười như mộc xuân phong: "Nếu anh muốn tiếp tục ở trọ, đoán chừng còn phải lại kiếm nhiều kim tệ chút."

Trầm Hoan nhìn bóng dáng Diệp Hiểu Hạ đi vào phòng, bên môi gợi lên một đường cong xinh đẹp, sau đó càng lúc càng lớn cuối cùng cúi đầu hóa thành tiếng cười quanh quẩn trong lồng ngực. Anh ôm hai tay tựa vào cửa, nhìn Diệp Hiểu Hạ nói: "Nếu anh không có tiền làm sao bây giờ?"

"Vậy thì ký khế ước bán mình đi, "

"Vậy tính ký bao lâu?"

"Anh tính bán bao lâu?" Diệp Hiểu Hạ nhìn gương mặt tốt đẹp của Trầm Hoan, dưới ánh đèn vàng nhạt trở nên hơi âm thầm như bóng ma, nheo ánh mắt, khóe môi lộ ra một tia tươi cười nghịch ngợm như có như không.

Trên gương mặt khuyết thiếu biểu cảm nhân loại của Trầm Hoan, tươi cười tuyệt đối là một cảm xúc hiếm thấy, có đôi khi thậm chí Diệp Hiểu Hạ nghĩ, Trầm Hoan chẳng phải mặt băng sơn, anh chỉ là do cơ bắp bộ mặt mất đi cơ năng biểu cảm nên có rồi. Nhưng giờ này khắc này, dưới ánh đèn như vậy, trên mặt anh lộ ra tươi cười đúng là làm cho người ta mê muội.

Anh vươn hai tay, nâng khuôn mặt Diệp Hiểu Hạ, đột nhiên dán lên đôi môi cô, giữa lúc hai đôi môi dây dưa nỉ non, Diệp Hiểu Hạ nghe thấy anh trả lời: "Cả đời."

Chuyện cùng thuê giống như một đốm lức nho nhỏ, tuy rằng nhỏ, lại cực nóng.

Diệp Hiểu Hạ đã sớm đoán được, chuyện như vậy một khi viện trưởng biết, sẽ làm ra một hồi sóng to gió lớn lớn cỡ nào, nhưng cô luôn luôn co đầu rút cổ trong may mắn của mình, ngày qua ngày qua ngày.

https://thuviensach.vn

Ngày này, cô cùng rong chơi trong trò chơi với Trầm Hoan như trước. Có nửa năm không có lên, cấp bậc Trầm Hoan hạ xuống rất nhiều, Diệp Hiểu Hạ luôn luôn luyện cấp với anh. Nhưng khi luyện cấp với Trầm Hoan, bỗng nhiên Diệp Hiểu Hạ cảm thấy hôi tự ti, tuy rằng giờ trên bảng xếp hạng, cô hoa Lệ Lệ chiếm vị trí hạng nhất như trước, chỉ là, nhìn tốc độ và thao tác kỹ xảo Trầm Hoan luyện cấp, cô thở dài, người này được xưng là đại thần cũng không phải không có đạo lý .

Tuy rằng nói là Diệp Hiểu Hạ luyện cấp với Tố, nhưng trên thực tế, Diệp Hiểu Hạ cái gì cũng không giúp đỡ. Không, nói đúng ra, chuyện duy nhất Diệp Hiểu Hạ có thể giúp đỡ là sau khi Tố thả ra đầy trời kiếm khí, cấp tốc đi nhặt thi thể quái vật. Cô hơi bi thương, người người đều nói âm dương sư mới là cao thủ sát đàn chân chính, vì sao cô trước kỹ năng của Tố cảm thấy mình đáng buồn như vậy chứ?

Cấp bậc Tố thăng rất nhanh, chỉ hơn nửa tháng, đã trèo lên top bảng xếp hạng, khiến cho diễn đàn và trên thế giới mỗi ngày đều nghị luận truyền kỳ của anh.

Vốn hôm nay không khác nhiều lắm ngày xưa, hai người vẫn ở trong trò chơi tiếp tục không có việc gì luyện cấp, bán bán kỹ năng cuộc sống, chỉ là một cuộc điện thoại gọi đến, đánh gãy cuộc sống bình tĩnh của hai người.

Diệp Hiểu Hạ nói với Tố đang khôi phục thể lực: "Vừa rồi máy trò chơi thông báo, điện thoại reo, em logout nhìn xem."

Tố gật gật đầu, Diệp Hiểu Hạ đứng tại chỗ logout. Ra khỏi máy trò chơi, lập tức nghe thấy tiếng di động chấn thiên kia làm ngập cả phòng, giống như đang mãnh liệt kháng nghị Diệp Hiểu Hạ bỏ qua nó. Diệp Hiểu Hạ vội vàng cầm điện thoại di động, vừa thấy, nhịn không được thấy lạnh lẽo cột sống.

https://thuviensach.vn

Điện thoại hiện là số của viện trưởng vương. Cô lập tức hiểu viện trưởng Vương gọi điện thoại đến, nhất định là Thư Tiểu Mãn miệng rộng khi nào thì không cẩn thận nói chuyện mình hợp thuê với Trầm Hoan. Viện trưởng Vương lập tức bắt đầu gọi liên hoàn đoạt mệnh, cô nhìn điện thoại vẫn còn liều mạng thét lên, thở một hơi thật dài, kiến thiết tâm lý một hồi lâu mới chậm rãi nhận.

Cô còn chưa kịp nói chuyện, thì nghe thấy bên kia điện thoại truyền ra tiếng rống giận dữ vô cùng mạnh mẽ: "Diệp Hiểu Hạ! Con cho là con trưởng thành, cánh cứng rắn hả! Bà nói cho con biết, bà có thể đánh gãy chân của con như thường!"

Diệp Hiểu Hạ nuốt một ngụm nước miếng, run rẩy kêu: "Viện trưởng..."

"Trong mắt con còn có viện trưởng này sao? Con học cái gì không học, học ở chung với người ta! ! Con có biết con gái quan trọng nhất là danh dự không, sao con có thể làm ra chuyện loại này!"

Vương viện trưởng cơ hồ có thể rít gào : "Hơn nữa là cùng đồ đệ Tần Mục Ca! Con có biết Tần Mục Ca là thứ gì không! Con có biết thằng nhóc chết tiệt đối diện con thế nào không! Vết thương con lành nên quên đau hả! Con bé chết tiệt kia! Đi, lập tức lăn về cho bà! Lập tức! Rút tiền thuê nhà! Dọn dẹp quần áo của con lăn về cho bà! ! ! !"

"Viện trưởng, không phải ở chung, bọn con chỉ cùng hợp, cùng nhau thuê một căn nhà thôi." Diệp Hiểu Hạ nghe viện trưởng Vương rít gào lập tức tay run chân run giải thích , sợ viện trưởng Vương hiểu lầm cái gì, ấn tượng với Trầm Hoan lại càng không tốt chút.

"Đừng có nới lời hoa mỹ này với bà! Con đừng tưởng rằng bà lớn tuổi nên cái gì cũng không hiểu hả! Cùng hợp thuê chẳng lẽ không phải ở trong một gian phòng? Ở trong một gian phòng chẳng lẽ không phải ở chung! !"

https://thuviensach.vn

Viện trưởng Vương cơ hồ là lập tức lại rít gào lên: "Con nhanh chút lăn về đây! Không trở lại thì bà tới cửa bắt người..."

Vẻ mặt Diệp Hiểu Hạ hắc tuyến. Ngẩng đầu không biết nói cái gì cho phải, lại thấy Trầm Hoan tựa vào cửa nhìn cô, sắc mặt bình tĩnh. Mà sau đó anh chậm rãi đi tới bên người Diệp Hiểu Hạ, nhận điện thoại từ trong tay cô, lẳng lặng nói vào microphone: " Được, viện trưởng, con lập tức mang Hiểu Hạ về."

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 166

Mãi cho đến lúc xuống xe, Diệp Hiểu Hạ vẫn còn nhìn thấy Trầm Hoan rung đùi đắc ý, miệng không khỏi nói thầm : "Điên rồi, nhất định là anh chơi trò chơi chơi đến điên rồi, anh có biết bây giờ viện trưởng có thái độ gì không, anh cư nhiên dám nhận điện thoại của bà, anh cư nhiên dám cúp điện thoại của bà..."

Trầm Hoan lại đặt tay lên bờ vai cô: "Hiểu Hạ, không có gì, nói xong tự nhiên phải gác điện thoại ."

"Trời ạ, nhất định anh không biết đến cùng anh đã làm cái gì." Diệp Hiểu Hạ che hai gò má của mình thở dài một hơi, khủng bố như là gặp quỷ vậy: "Anh căn bản không biết viện trưởng đáng sợ thế nào."

"Yên tâm, bà ấy sẽ không ăn người."

"Là sẽ không ăn người." Đối với điểm này Diệp Hiểu Hạ gật gật đầu, nhưng biểu cảm kinh hoảng trên mặt một chút cũng không biến mất, cô thở dài: "Anh vẫn là trở về nhanh chút đi, dù sao viện trưởng sẽ không làm gì anh, nhưng nếu là anh thì khó mà nói ..."

Giọng Trầm Hoan hơi hơi trầm xuống một chút, anh gắt gao cầm tay Diệp Hiểu Hạ: "Vấn đề này không cần tiếp tục rối rắm, anh nói rồi, anh sẽ không để một mình em đi đối mặt."

"Trầm Hoan..."

https://thuviensach.vn

"Anh muốn cưới em, chuyện này vốn dĩ nên do anh đối mặt, huống chi, anh không thể để em đối mặt với nguy hiểm."

Diệp Hiểu Hạ dở khóc dở cười: "Hắn là không có nguy hiểm gì, anh không cần nói viện trưởng giống đầu đạn hạt nhân vậy."

Trầm Hoan không kịp trả lời, điện thoại của anh lại vang lên, anh lấy điện thoại ra, cau mày nhìn số hiện lên, dáng vẻ thật không thoải mái. Do dự một hồi lâu anh mới nhận điện thoại. Điện thoại là Tần Mục Ca gọi đến , cũng không biết ở bên kia nói gì, Trầm Hoan chỉ dùng "Dạ", "Không", "Không được" mấy từ đơn giản trả lời ông, cuối cùng cúp máy như vậy.

Diệp Hiểu Hạ nháy mắt nhìn biểu cảm trên khuôn mặt nhìn không ra cái gì của Trầm Hoan: "Sư phụ của anh nói gì ?"

" Người lớn tuổi sẽ làm chút chuyện nhàm chán, không quản ông ấy." Trầm Hoan lại cong khóe miệng, không khách khí đánh giá nội dung điện thoại Tần Mục Ca.

Diệp Hiểu Hạ cũng không tiếp tục hỏi nữa, bởi vì cô đã thấy Thư Tiểu Mãn đứng ở ngoài cô nhi viện nghển cổ nhìn cô, biểu cảm kia vô cùng mỏi mắt chờ mong. Bỗng nhiên Diệp Hiểu Hạ cảm thấy da đầu mình tê rần. Trầm Hoan gắt gao nắm tay Diệp Hiểu Hạ, truyền lực lượng và ấm áp của mình cho cô, hi vọng cô có thể thư hoãn cảm xúc. Diệp Hiểu Hạ ngẩng đầu, nhìn anh lộ ra một tươi cười cảm kích, sau đó hít một hơi thật sâu, đi đến chỗ Thư Tiểu Mãn.

Cuối cùng Thư Tiểu Mãn thấy Diệp Hiểu Hạ và Trầm Hoan đi tới chỗ mình, cô nhìn hai người phất phất tay, sau đó một đường chạy chậm chạy đến trước mặt hai người, dùng một vẻ mặt bất an thở dài: "Chị Hiểu Hạ, chị cần phải cẩn thận." Sau đó cô lại nhìn Trầm Hoan, vẻ mặt bi ai: "Anh rể, anh phải bảo trọng, cũng không thể lừng lẫy ..."

https://thuviensach.vn

Diệp Hiểu Hạ đối với an ủi đau không đau ngứa không ngứa này của Thư Tiểu Mãn, nghiến răng nghiến lợi: "Thư Tiểu Mãn, nếu không phải em mồm rộng, giờ chị cần phải cẩn thận bảo trọng sao?"

Thư Tiểu Mãn lại thở dài: "Chị Hiểu Hạ, lần này đúng là không phải em

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 167

Tần Mục Ca sửng sốt thật lâu, cuối cùng cười ha hả, cách ông cười rộ lên sang sảng như thế, sau đó ông lại nheo mắt nhìn Diệp Hiểu Hạ: "Con cư nhiên dám đánh ông..."

"Con đánh ông thì thế nào? Đừng tưởng rằng tuổi mình lớn một chút, địa vị cao một chút thì không biết trời cao đất rộng nên cái gì cũng dám làm! Diệp Hiểu Hạ này không sợ ông, cùng lắm thì là một cái mạng, có bản lĩnh ông lấy đi." Diệp Hiểu Hạ hừ một tiếng đánh gãy lời của Tần Mục Ca.

"Con đang bảo vệ Trầm Hoan?" Tần Mục Ca lộ ra một tia cổ tươi cười quái, trào phúng đến cực điểm.

"Chẳng lẽ con nhất định phải là người được bảo vệ sao? Chẳng lẽ con không thể bảo hộ anh ấy sao?" Diệp Hiểu Hạ cũng nheo mắt, hiện tại thoạt nhìn cô sắc bén như vậy, làm cho người ta nhịn không nghĩ, đến cùng có chuyện gì đã chôn xuống bén nhọn như vậy trên người cô."Cái gì là lẫn nhau . Ông là sư phụ của anh ấy, là trưởng bối, con tôn kính ông, nhưng không có nghĩa là ông có thể khi dễ người."

Tần Mục Ca ngậm miệng, chỉ lẳng lặng nhìn Diệp Hiểu Hạ, qua thật lâu, ông chuyển ánh mắt về phía Trầm Hoan đứng yên một bên, ông thở dài một hơi: "Trách không được con lại phấn đấu quên mình, cô bé này quả nhiên xứng đáng."

Vương viện trưởng luôn luôn ngẩn người nhìn một chuyện. Cái tát vừa rồi của Diệp Hiểu Hạ đúng là quá mức đột nhiên , làm bà hồi lâu cũng

https://thuviensach.vn

không hồi thần được. Thậm chí bà cảm thấy hơi hoảng hốt, nếu bà là Diệp Hiểu Hạ, một cái tát kia bà có thể đánh xuống sao?

Đáp án là không thể. Nếu đứng đối diện là nhân vật như Tần Mục Ca, đứng trên vị trí Diệp Hiểu Hạ, một cái tát này dù thế nào bà cũng đánh không xuống . Vì sao lại đánh không xuống? Vương viện trưởng nghĩ thật lâu, cuối cùng bà không thể không thừa nhận, so với Diệp Hiểu Hạ, bà đúng là kẻ nhát gan .

Trầm Hoan nói không sai, bà là người yếu đuối, không chịu gánh trách nhiệm. Bà nhìn về phía Tần Mục Ca, phát hiện khóe mắt ông đã có dấu vết nông nông sâu sâu, tóc của ông cũng đã hoa râm, anh không còn tuổi trẻ, giống như bà vậy.

Đột nhiên, cảm giác thất bại trước nay chưa từng có tràn vào đầu bà. Bà yêu Tần Mục Ca, nhiều năm như vậy đến, cho tới bây giờ chưa từng quên. Nhưng, trong những oán hận mài mòn, loại yêu này vậy mà trở nên xa lạ như thế, vậy mà làm bà trở nên bướng bỉnh mà nhát gan như thế.

Bà nhịn không được hâm mộ Diệp Hiểu Hạ, cô còn trẻ tuổi như thế, cô còn dũng cảm như thế, cô còn có được chấp nhất mà cho tới bây giờ bà chưa từng có. Có lẽ, cô lựa chọn là đúng.

Nghĩ đến đây, Vương Nhược Thư hơi suy sút, bà xoay người đi về phòng mình. Đi vài bước, bà xoay người lại, nhìn Tần Mục Ca nhẹ nhàng thở dài: "Mục Ca, em muốn đi Bình Sơn."

Hiển nhiên Tần Mục Ca sững sờ tại chỗ, ông ngây ngốc nhìn Vương Nhược Thư, như là thời gian đọng lại trên người ông. Qua thật lâu, ánh mắt của ông bỗng nhiên nóng lên, ánh sáng cực nóng kia tốt đẹp làm cho người ta không thể nhìn gần. Ông nhợt nhạt cười: "Anh đi lấy xe, em chờ anh."

Vương Nhược Thư đứng trên bậc thềm, nhìn ánh mắt lửa nóng của Tần Mục Ca, chậm rãi gật đầu một cái, bên môi vậy mà lộ ra dịu dàng quyến rũ

https://thuviensach.vn

mà Diệp

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 168

Ở trong thế giới Cực Hạn, từng thành thị đều có binh chủng độc đáo, giống như ở đế đô có pháo binh, ở thành Bạch Đế có phi hành binh, mà ở thành Cửu Ti thì có xạ thủ kịch độc. Người chơi vốn tích cực vào thành, sau một vòng công kích của xạ thủ kịch độc, tất cả đều lui đến cửa thành.

"Như bây giờ công không vào được." Có người nói như thế.

"Ừ, kịch độc mạnh như vậy bắn tới trên đất đều thành một mảnh khói độc, chỉ sợ lên không được."

" Rõ ràng lần trước không như vậy, sao lần này có thể xuất hiện tình huống thế này?"

"Không riêng gì chúng ta thăng cấp bộ đội, hệ thống người ta cũng sẽ thăng cấp, cái này có thể hiểu được."

"Hiểu được thuộc về hiểu, điều quan trọng lúc này là, chúng ta phải công vào thế nào."

Nhóm hội viên công thành ngồi trên chiếu bày ngoài thành, vừa nghĩ ngơi hồi phục bản thân và khí giới công thành, vừa bảy miệng tám lời thảo luận.

Mà chỗ cách bọn họ cách đó không xa còn lại là thảo luận tập thể của các thành viên cao tầng Cửu Trọng Thiên.

https://thuviensach.vn

"Nếu là phi hành binh hoặc là pháo binh thì dễ đánh, xạ kịch độc thủ này thật đúng khó xử."

"Không phải sao, vừa là viễn trình vừa là kịch độc, làm thế nào cũng công kích không tới. Tuy rằng thương hại không lớn, nhưng thương hại của độc tính tích lũy thật sự rất cao, dù ăn thuốc giải độc, cũng lập tức có thể trúng độc, đúng là đau đầu mà."

"Đừng nói những lời không may này, ngẫm lại nhất định sẽ có biện pháp ."

"Nếu không thì tìm thương khách tập thể đi, bọn họ đều mặc áo giáp kim chúc, cái này có nhất định tỷ lệ né tránh độc tính."

"Chỉ né tránh độc tính không được, xạ thủ kịch độc này là viễn trình, chúng ta không có cách nào tới gần nó, giải quyết bọn họ thì phải dựa vào viễn trình, nhưng viễn trình không có né tránh với độc tính, thật không dễ làm. Anh xem, đi một vòng lớn không phải vòng vấn đề trở lại sao?"

Diệp Hiểu Hạ nghe mọi người trong cao tầng thảo luận, cũng hơi đau đầu, bỗng nhiên cô nhớ tới cái gì, xoay người nói với tiểu Ngũ: "Lần trước tôi đặt ở chỗ anh có phải có Tị Độc Hoàn không?"

Tiểu Ngũ nhìn nhìn không gian siêu cấp lớn của mình, sau đó lấy ra mấy viên thuốc: "Chỉ có như vậy vài, còn lại đều là Giải Độc hoàn."

Diệp Hiểu Hạ nhận mấy viên thuốc kia, tinh tế đếm, phát hiện chỉ có sáu viên, nhưng thuộc tính lại rất tốt, có thể miễn dịch tất cả độc tính trong 20 phút. Cô không khỏi hơi buồn bực, thuốc này quả thật tốt lắm, trong tình huống hiện tại là hữu dụng nhất, nhưng lại quá ít, tài liệu loại thuốc này rất rất thưa thớt, lúc đó cô luyện chế ở Bặc Nhân thôn cũng không có luyện nhiều lắm, lại hơn nữa trải qua thời gian dài như vậy, chỉ còn lại có mấy viên này. Dưới tình huống hiện tại, quả nhiên có vẻ như muối bỏ biển.

https://thuviensach.vn

Tố từ trong tay cô cầm một viên thuốc, tinh tế nhìn một chút, bỗng nhiên mày nhướng lên, nhìn Diệp Hiểu Hạ mỉm cười: "Thứ tốt như vậy sao giờ mới lấy ra."

Diệp Hiểu Hạ nghe thấ lời này, càng buồn bực, cô lắc đầu: "Không phải giờ mới lấy ra, em vốn cũng chỉ có mấy viên như vậy, lấy ra sớm cũng là không dùng được."

Tố lại lắc đầu:

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 169

Mắt nhìn ngón tay thành chủ thành Cửu Ti kia sẽ chụp đến Diệp Hiểu Hạ, bỗng nhiên cô nghe thấy hai tiếng rống giận một trước một sau vọt từ phía sau mình ra trước, sau đó nghe thấy hai tiếng kim loại va chạm thanh thúy vang lên trước mình.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức Diệp Hiểu Hạ chỉ nhìn thấy hai cái bóng màu đen vọt tới trước mặt mình, che canh cho mình nghiêm nghiêm thực thực. Tập trung nhìn vào, hai người này đúng là Tố và tiểu Ngũ. Tuy rằng trong lòng hơi kinh ngạc, nhưng là, trong nháy mắt cô lập tức bình tĩnh lại. Bởi vì mình còn chưa thể nhúc nhích, đành phải lớn tiếng nhắc nhở hai người cẩn thận.

Tố cũng không quay đầu, anh chỉ là kiếm quang chợt lóe bức thẳng qua thành chủ thành Cửu Ti kia. Thế công của thành chủ thành Cửu Ti kia vốn thoạt nhìn vô cùng thông thường, thực ra ẩn chứa lực đạo rất nặng, cũng không nghĩ còn chưa đánh đến mục tiêu của mình, giữa đường đã bị người ngăn cản lại, nếu chỉ là như vậy nói cũng quên đi, ông có thể lại công kích một lần.

Vạn vạn bất ngờ là, nửa đường ngăn cản ông ta lại còn đẩy ông ta ra thật xa, làm ông không khỏi thẹn quá hóa giận.

Thành chủ Thành Cửu Ti mới vừa đứng vững thân thể sau khi bị đẩy thật xa, thì thấy hai thế công sắc bén bức thẳng lại mình. Ông bất đắc dĩ lui về sau mấy bước, thế này thì cách Diệp Hiểu Hạ càng xa hơn. Ông không

https://thuviensach.vn

khỏi giận dữ rít gào lên: "Cặn bã nơi đi đến, ta muốn cho các ngươi biết thế nào mới là cường đại!"

Dứt lời, chỉ thấy thân thể ông ta phát ra ánh sáng xanh lục chói mắt, ánh mắt mọi người không mở ra được. Sắc xanh vốn là màu sắc yên tĩnh làm cho người ta tâm bình khí hòa, nhưng, trên người thành chủ thành Cửu Ti mọi người lại thấy được lực sát thương thuộc về màu lục. Trong lúc nhất thời mọi người theo bản năng nhắm hai mắt lại.

Thành chủ Thành Cửu Ti lập tức đánh bay Tố và tiểu Ngũ đã tới gần mình ra ngoài!

Diệp Hiểu Hạ nhìn thấy lượng máu Tố và tiểu Ngũ của lập tức biến thành máu da, sợ tới mức cô cơ hồ sợ hãi kêu lên. Cũng bản thân cô luyện đến Dược sư Đại tông sư không phải uổng phí, tiểu Ngũ và Tố một người nhét vào miệng một viên Chỉ Huyết Hoàn cao cấp, lượng máu lập tức khôi phục lại. Chỉ là trong lúc vừa lên một chút thế này đúng là làm cho người ta sợ hết hồn.

Thành chủ Thành Cửu Ti thấy thế công của mình vậy mà không thể giây sát hai người, tức giận oa oa kêu to, bay lên lập tức bay tới chỗ Tố. Ngay lúc ông ta bay lên đó, trạng thái bất động trên người mọi người cũng kết thúc. Không có ai làm chỉ huy, tất cả mọi người vô cùng thuần thục đánh ra đại chiêu tới thành chủ thành Cửu Ti.

Trong lúc nhất thời, chỉ số thù hận của thành chủ thành Cửu Ti bị kéo loạn thất bát tao, chỉ thấy thành chủ thành Cửu Ti bay tới bay lui trong vòng luẩn quẩn mọi người làm thành, không biết đến cùng nên công kích ai.

Thù hận trên người bị hấp dẫn đi rồi, Tố không khỏi nhíu mày, anh nhìn công kích loạn thất bát tao trong vòng luẩn quẩn, nhịn không được hô to lên: "Không cần loạn! Thiêu Đăng, nhanh đi lên kháng quái! Tất cả DPS

https://thuviensach.vn

mau chóng dừng tay, cho chủ T đi lên giữ chặt thù hận!" [DPS: chiến sĩ; T: Tank, đại khái là chủ chiến.]

Trước khi Cửu Trọng Thiên tấn công thành Cửu Ti này đã làm không ít lần huấn luyện đoàn thể, mọi người phối hợp coi như ăn ý, giờ vừa nghe Tố chỉ huy, tất cả DPS lập tức dừng tay, chỉ còn chờ Túy Lí Thiêu Đăng vào

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 170

Diệp Hiểu Hạ quay đầu muốn hỏi tiểu Ngũ khi nào thì thấy Tố đến, lại đã sớm tìm không thấy người, không biết anh ta đi đến chỗ nào rồi. Cô sững sờ ở nơi đó, sau đó cảm nhận được mình rơi vào một cái ôm ấm áp. Tố dán bên tai Diệp Hiểu Hạ nhẹ nhàng hỏi: "Đang nhìn cái gì?"

Diệp Hiểu Hạ quay đầu nhìn anh nhẹ nhàng nở nụ cười, "Không có gì, anh tới lúc nào?"

"Mới đến." Tố ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên cao: "Ánh trăng hôm nay thật tròn, làm anh nhớ tới đế đô.

Diệp Hiểu Hạ không nói gì, chỉ theo giọng Tố mà nhìn ánh trăng kia, cô nheo mắt lại, tối hôm đó phảng phất lại hiện lên trước mắt cô. Ánh trăng đế đô, nếu không phải nhờ có ánh trăng kia có phải cô và Tố sẽ không đi đến cùng nhau không?

"Nguyện vọng của em là đứng trên thành lâu thành Cửu Ti, đúng không?" Bỗng nhiên Tố toát ra một câu nói, làm Diệp Hiểu Hạ hơi hơi sửng sốt, mới nhẹ nhàng gật gật đầu.

"Đây quả thật là nguyện vọng lớn nhất trong trò chơi của em." Cô cẩn thận nghĩ lại, giống như sau khi cô tiến vào trò chơi thì luôn luôn không có tâm nguyện quá lớn, mà chuyện đánh chiếm thành Cửu Ti không biết từ khi nào thì đã biến thành chuyện cô chú ý nhất trong trò chơi.

"Như vậy hiện tại đứng ở chỗ này em có vui vẻ không?"

https://thuviensach.vn

Vấn đề này đúng là làm Diệp Hiểu Hạ hơi ưu sầu, cô thở dài một hơi: "Vui vẻ, nhưng áp lực làm cho em lo lắng còn nhiều hơn vui vẻ."

"Áp lực?"

"Tố, em chẳng phải một người hay bỏ dở nửa chừng. Giờ thành Cửu Ti này ngay dưới danh nghĩa Cửu Trọng Thiên, làm sao để luôn luôn bảo vệ sự tồn tại của nó, làm sao cho thành Cửu Ti phát triển không ngừng, em vừa nhắm mắt lại thì cảm thấy phảng phất có tảng đá áp trên người mình."

Tố không lập tức nói tiếp, chỉ lẳng lặng ôm Diệp Hiểu Hạ, nghe cô cúi đầu nỉ non .

"Trầm Hoan, anh sẽ luôn luôn luôn luôn ở bên người em như vậy hả?" Cô vẫn thở dài: "Giống như bây giờ, luôn luôn đứng bên người em, mặc kệ là áp lực cũng tốt, là cực khổ cũng thế, cứ đứng ở bên cạnh em như vậy, không rời không bỏ?"

Tố cúi đầu, nhẹ nhàng ấn một nụ hôn rơi xuống đỉnh đầu Diệp Hiểu Hạ, "Việc này còn phải xem em có cho anh cơ hội không."

Lời nói này làm Diệp Hiểu Hạ cảm thấy mạc danh kỳ diệu, cô hơi không rõ, nhìn Tố: "Cái gì, cơ hội?"

"Cơ hội cho anh ở bên cạnh em, cơ hội cho anh không rời không bỏ." Ánh mắt Tố híp lại, vẻ mặt của anh vẫn bất động thanh sắc như vậy, làm cho người ta không làm rõ được đến cùng anh có tâm trạng gì.

Diệp Hiểu Hạ không vội vàng trả lời, ý Tố nói hình như không chỉ có ý trên mặt chữ. Cô nghĩ một hồi, sau đó nói: "Đến cùng anh muốn nói cái gì?"

"Anh có một điều kiện." Ánh mắt xinh đẹp của Tố chợt phát ra ánh sáng lợi hại.

https://thuviensach.vn

"Điều kiện?"

"Nếu em đồng ý điều kiện này, anh sẽ ở bên cạnh em, nếu em không đồng ý điều kiện này, anh chỉ có thể nói thật xin lỗi ." Biểu cảm

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 171

"Đi cô nhi viện." Trầm Hoan gắt gao nắm tay Diệp Hiểu Hạ, đi ra khỏi phòng cô, đi qua phòng khách, đi tới cửa.

Diệp Hiểu Hạ giữ chặt tay anh, bất đắc dĩ cười: "Trầm Hoan, thật sự không cần gấp như vậy, anh xem giờ đã hai giờ rưỡi chiều, chúng ta đến cô nhi viện thì cũng sắp bốn giờ, về cũng làm không xong chuyện không phải sao?"

Trầm Hoan quay đầu, nhìn Diệp Hiểu Hạ thật sâu, trong ánh mắt có tối đen thâm trầm như vực sâu. Giữa một mảnh tối đen kia, Diệp Hiểu Hạ nhìn không ra bất kì cảm xúc gì.

Cô chỉ có thể cười cười: "Hơn nữa, việc chuyển hộ khẩu này cũng không dễ dàng như vậy, ai biết được trình tự làm việc nhiều ít ra sao, phải lãng phí thời gian mấy ngày, chúng ta thật sự không cần đi bây giờ."

Cuối cùng Trầm Hoan mở miệng, anh nhấn giọng, từng câu chữ câu đều nói năng có khí phách: "Hiểu Hạ, vì sao em một chút cũng không sốt ruột vậy?"

Sốt ruột? Diệp Hiểu Hạ hơi không rõ Trầm Hoan ý tứ . Cô chớp chớp mắt: "Chuyện này em đã đồng ý rồi, thì em sẽ không đổi ý, có cái gì mà sốt ruột. Chẳng lẽ anh có chuyện gì phải sốt ruột sao?"

Trầm Hoan cau mày: "Đương nhiên anh sốt ruột. Chẳng sợ em đồng ý với anh rồi, chẳng sợ tất cả mọi người làm nhân chứng, theo ý anh, vẫn là

https://thuviensach.vn

so ra kém một tờ giấy mỏng manh kia. Chỉ cần có một ngày em chưa ký tên trên tờ giấy kia, anh cảm thấy em còn không phải của anh, em sẽ bay đi mất. Anh sống đến bây giờ tuy rằng không lâu lắm, nhưng hai mươi mấy năm cũng không tính ngắn, anh cũng không có cảm thấy cái gì quan trọng, thậm chí theo ý anh, mọi người hay chuyện gì trên thế giới này với anh mà nói chỉ là râu ria . Chỉ có em không giống, có em bên người anh sẽ cảm thấy an tâm, có em bên người anh sẽ cảm thấy dù trời sập xuống, anh cũng có người phải bảo vệ, em làm anh cảm thấy sinh mệnh của anh không phải không có ý nghĩa, thậm chí em làm anh cảm thấy anh không cô đơn."

Hình như anh chưa từng có nói nhiều như vậy, nói xong, anh hơi hơi tạm dừng một chút, thở dài một hơi, sau đó tiếp tục nói: "Đối với anh mà nói, em là quan trọng nhất, thậm chí quan trọng hơn cả sinh mệnh của anh. Hiểu Hạ, anh không là một người dịu dàng săn sóc, từ khi anh hiểu chuyện tới nay vẫn lăn lộn trên đường, sinh mệnh lịch lãm nhiều năm như vậy làm anh học được một điều, thì phải là người và chuyện quan trọng nhất phải đóng dấu ấn của mình lên, dấu hiệu thật sự thuộc về mình mới là an toàn nhất ."

"Em xem, em lúc này, chẳng phải của anh. Emlà em, em vẫn là Diệp Hiểu Hạ, em không phải vợ của Trầm Hoan, em chỉ là Diệp Hiểu Hạ. Hiểu Hạ, anh không muốn như vậy, anh hi vọng em có thể thành người của anh. Có lẽ nói như vậy thật là không nói lý, nhưng, Hiểu Hạ, em hiểu tâm trạng này của anh không? Em đã đồng ý với anh, như vậy anh muốn lập tức xác minh đáp án này, anh muốn nước chảy thành sông, anh không cần phức tạp."

Diệp Hiểu Hạ há miệng thở dốc, vẫn là cái gì cũng không nói ra. Tuy Trầm Hoan kiên cường, tuy lãnh ngạnh, nhưng là giờ này khắc này thoạt nhìn anh cũng là đơn bạc mà yếu ớt như vậy, phảng phất cả thiên hạ cũng có thể đánh tới anh.

Lòng của cô, cứ mềm mại

https://thuviensach.vn

CỰC HẠN

Na Thì Yên Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 172: Cám Ơn Em

"Con không biết sau này có hối hận không, nhưng, lúc này con không hối hận." Diệp Hiểu Hạ nhìn viện trưởng Vương, nghiêm cẩn bình tĩnh nói xong.

"Nếu giờ con không hối hận, như vậy sau này dù hối hận con cũng mất đi tất cả lý do rồi. Nếu quả thực có một ngày người đàn ông này phụ con, không cần con, con khóc lóc nức nở, con hối hận không thôi, bà cũng chỉ có thể tỏ vẻ đồng tình, lại bất lực với con. Con hiểu chưa?" Viện trưởng Vương thu lại tươi cười khiêm tốn trên mặt, thận trọng nói.

Diệp Hiểu Hạ không lập tức trả lời viện trưởng Vương, bà nghiêm cẩn nhìn cô gái trước mặt, cô gái mà bà một tay nuôi nấng lớn lên. Ánh mắt con bé nhìn bà lúc này, trong đó có nghiêm cẩn, có lo lắng, không thể rời bỏ, có tình cảm và trách nhiệm của con gái với mẹ. Cô buông mắt, rút tay từ trong tay Trầm Hoan ra, sau đó đi đến bên người viện trưởng Vương.

Cô mở cánh tay của mình ra, ôm chặt lấy bà. Dán gương mặt trên gáy viện trưởng Vương, mà viện trưởng Vương cũng mở cánh tay ra ôm chặt lấy cô.

Giọng Diệp Hiểu Hạ nghẹn ngào, cô chậm rãi nói, sợ nếu ngữ tốc của mình quá nhanh, sẽ nhẫn nại không được khóc lên: "Con biết, con biết. Những điều bà nói con đều biết. Nhưng, con sẽ không hối hận, mỗi người đều phải học lớn lên, con nghĩ đây là bắt đầu lớn lên của con. Bởi vì con sắp sửa phụ trách vì lựa chọn của con, con sắp sửa rời khỏi ôm ấp của ngài rồi, mẹ."

https://thuviensach.vn

Viện trưởng Vương nghe Diệp Hiểu Hạ nói, ánh mắt hơi ướt át, nhưng nghe tới Diệp Hiểu Hạ gọi mình là mẹ, nước mắt bà nhịn không được lăn xuống. Tuy rằng đối với bà mà nói, từng đứa bé trong cô nhi viện này đều là con của mình, nhưng, từ mẹ này đã bao lâu bà không nghe thấy ?

Không phải viện trưởng, không là mẹ viện trưởng, mà là mẹ.

Bà lại dùng sức vỗ vỗ bả vai Diệp Hiểu Hạ, sau đó quăng hộ khẩu trong tay cho Trầm Hoan cách đó không xa, giọng khô ráp nói: "Là đàn ông phải học phụ trách."

"Phải, con sẽ ." Trầm Hoan nâng tay đón được hộ khẩu, sau đó nghiêm cẩn hứa hẹn viện trưởng Vương.

Viện trưởng Vương hít một hơi thật sâu, đẩy Diệp Hiểu Hạ ra, xoay người ra khỏi căn phòng này, không biết đi đâu. Bà thở dài: "Kết hôn phải mặc xinh đẹp chút, con gái tôi cho tới bây giờ không xấu."

Diệp Hiểu Hạ rất muốn cười, nhưng là nhìn xem bóng lưng viện trưởng Vương lại phát hiện mặt mình ẩm ướt.

***

Mơ mơ màng màng, mờ mịt như vậy. Diệp Hiểu Hạ chớp chớp mắt, nỗ lực mở mắt trong bóng đêm, cô nhìn căn phòng, vẫn là đèn ngủ mà cô tự tay lựa chọn, dưới thân vẫn là chiếc giường kia, mà bên người...

Cô quay đầu nhìn qua, vẫn là dung nhan trầm tĩnh như họa của Trầm Hoan. Trong đêm tối như vậy, tất cả không qua chân thật. Cô nhắm chặt mắt, truy tìm cảnh trong mơ vừa rồi còn muốn tiếp tục ngủ một hồi, nhưng lại phát hiện mình không buồn ngủ. Nhưng Trầm Hoan bên người ngủ rất sâu, bỗng nhiên cô hơi bất bình hành, vì sao mình ngủ không được, người kia lại ngủ thoải mái như vậy.

https://thuviensach.vn

Cô càng nghĩ trong lòng càng không thoải mái, dứt khoát vươn tay đi nắm mũi Trầm Hoan, Trầm Hoan lập tức mở mắt, ánh mắt một mảnh trong sáng, không có nửa điểm mơ hồ vừa mới tỉnh. Anh hơi lo lắng nhìn Diệp Hiểu Hạ, "Sao vậy? Có phải chỗ nào không thoải mái không?"

Diệp Hiểu Hạ buông tay, đảo cặp mắt trắng dã, oán hận nói: "Giúp em xoay người!"

Trầm Hoan lập tức biến thành người hầu vất vả, đứng lên từ trên giường, nâng bụng Diệp Hiểu Hạ đã lớn phệ nệ, dè dặt cẩn trọng giúp cô xoay người, sau đó lại đi đến đối diện cô nằm xuống.

"Sao anh lại nằm đối diện em chứ!" Diệp Hiểu Hạ nhìn Trầm Hoan, lông mày dựng thẳng, vô cùng bất mãn. Mình mang thai chín tháng, sắp sinh, nửa đêm ngủ cũng không an ổn, vừa nhìn thấy người kia tùy thời tùy chỗ đều có thể ngủ được, thì nhịn không được nổi trận lôi đình, thật vất vả trở mình không muốn nhìn anh, anh cư nhiên lại đi đến đối diện mình, đây không phải làm mình giận sao?

"Vạn nhất em có gì, anh có thể quan sát tình huống của em trước tiên." Trầm Hoan nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, "Ngủ ở sau lưng em sẽ chậm trễ thời gian!"

"Anh ngủ giống như lợn chết vậy, quan sát tình huống cái rắm!" Cảm xúc Diệp Hiểu Hạ bất ổn, cơn tức rất lớn, trừng mắt nhìn Trầm Hoan hận không thể nghiền xương anh thành tro.

Trầm Hoan cũng không giận, chỉ dịu dàng cười cười. Tươi cười của anh hình như càng ngày càng nhiều lên, "Lại nằm mơ sao?"

"Hừ." Diệp Hiểu Hạ vẫn thở phì phì, đối với việc Trầm Hoan mềm giọng một chút cũng không để trong lòng.

https://thuviensach.vn

"Mơ thấy gì?" Giọng Trầm Hoan như bài hát ru con êm tai nhất, Diệp Hiểu Hạ nghe mí mắt nhịn không được nhắm lại.

Cô đô than thở nang: "Không có gì, chỉ là mơ chuyện trước kia."

"Chuyện nào?"

" Bắt đầu từ khi Bạch Thiên Minh có nợ chạy, em bị truy nợ." Diệp Hiểu Hạ ách xì một cái, nỗ lực mở mắt nhìn Trầm Hoan, cười xấu xa: "Em thấy lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, anh rất đáng chết, bày một bộ mặt thối, dựa vào, em nợ anh sao?"

Trầm Hoan cũng nở nụ cười theo, anh gật gật đầu: "Cũng không phải là nợ anh sao?"

"Em nợ anh cái gì !" Giờ Diệp Hiểu Hạ là phụ nữ có thai tính tình lớn, giống như pháo vậy, một chút đã nổ.

"Không có gì, nợ anh một người vợ, nhưng em cũng tương đối tự giác, sau này tự mình thể nghiệm, anh sẽ không truy cứu trách nhiệm khác." Trầm Hoan đưa cánh tay ra kéo Diệp Hiểu Hạ vào trong lòng: "Sự thật chứng minh em chẳng những thật tự giác, hơn nữa vô cùng hiểu chuyện, chẳng những đưa anh một người vợ, còn sinh con cho anh."

Diệp Hiểu Hạ càng nghiến răng nghiến lợi, "Vì sao em lại coi trọng anh!Anh..." Cô đang muốn phát giận, mắng thống khoái, lại phát hiện bụng hơi đau lên, không khỏi ngậm miệng lại, cau mày cảm nhận đau đớn.

"Thế nào?" Trầm Hoan thấy biểu cảm này của Diệp Hiểu Hạ lập tức khẩn trương, vội vàng hỏi.

"Không có gì bụng chỉ đau một chút." Diệp Hiểu Hạ cảm nhận một hồi, cảm thấy vấn đề không gì, thì nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng bâng quơ.

https://thuviensach.vn

"Thật vậy chăng?" Trầm Hoan hơi không dám xác nhận, càng đến gần ngày sinh dự tính, anh lại càng không dám khinh thường, sợ mình sơ sẩy sẽ mang đến thương hại không thể xóa nhòa cho Diệp Hiểu Hạ và đứa nhỏ trong bụng.

"Ừ." Diệp Hiểu Hạ lười biếng hừ một tiếng, ôm bụng lui đến trong lòng Trầm Hoan, tính toán lại ngủ một giấc.

Trầm Hoan thấy thế, trái tim hơi hơi buông xuống, cũng ôm Diệp Hiểu Hạ híp híp mắt.

Sự thật chứng minh, cho dù có là người đàn ông cẩn thận, khi đối mặt phụ nữ có thai thần kinh thô có thể chạy máy bay cũng sẽ lỡ bước. Bằng không, giờ Diệp Hiểu Hạ sẽ không sắc mặt trắng bệch nằm trong phòng sinh. Phải biết rằng, ngay từ đầu cô là quyết định sinh tự nhiên.

"Tôi nói có việc kêu tôi! Có việc kêu tôi! Cậu xem, giờ là thế nào!" Viện trưởng Vương đứng trước mặt Trầm Hoan trung khí mười phần, bà mặc áo ngủ, trên người khoác áo bành tô thật dày, lông mày dựng thẳng lên.

"Được rồi được rồi, vợ à, giờ em mắng nó cũng không dùng được, nó lại chưa từng sinh đứa nhỏ, làm sao anh biết khi nào là đau bụng sinh chứ." Tần Mục Ca một thân áo ngủ vừa lôi viện trưởng Vương đi, vừa đưa cho Trầm Hoan một ly trà: "Uống chút trà, đề nâng cao tinh thần, còn không biết khi nào thì có thể sinh ra đâu!"

Gương mặt Trầm Hoan âm trầm, nhận trà Tần Mục Ca đưa qua, uống một ngụm, sau đó lại đứng lên: "Con vào nhìn xem trứng gà đường đỏ tiểu Mãn nấu xong chưa."

" Cậu ngồi xuống cho tôi, tôi đi xem." Viện trưởng Vương hừ hừ cái mũi, sau đó cấp tốc phóng đi phòng bệnh dưới lầu.

https://thuviensach.vn

Thư Tiểu Mãn mang cặp lồng cơm còn ấm đi phòng sinh trên lầu, trên đường gặp viện trưởng Vương, hai người lại lộn về phòng sinh. Mới vừa đi đến cửa phòng sinh thì nghe thấy tiếng khóc trẻ con to rõ vang vọng cả hành lang.

"Sinh ! Sinh !" Thư Tiểu Mãn cơ hồ nhảy lên hoan hô : "Chị Hiểu Hạ sinh !"

Tần Mục Ca và Vương viện trưởng cũng hoan hô dậy lên theo, hành lang yên tĩnh kia, rạng sáng 3 giờ rưỡi nên yên tĩnh này, bị này ba người hoan hô vô cùng náo nhiệt. Chỉ có Trầm Hoan ngẩn người ngồi trên ghế tựa, nửa ngày cũng không hồi thần.

Vừa rồi, vừa rồi tiếng khóc to rõ kia là cái gì?

Nửa ngày sau cửa phòng sinh mở, từ trong đi ra một hộ sĩ mặc áo phòng hộ, trong tay cô ôm một bao nho nhỏ, đứng cửa nhìn vài người nói: "Ai là người nhà Diệp Hiểu Hạ?"

"Chúng tôi, là chúng ta!" Thư Tiểu Mãn vội vàng vọt tới trước mặt hộ sĩ, ngóng cổ muốn nhìn tiểu sinh mệnh trong bao kia. Tần Mục Ca và viện trưởng Vương một chút không lạc hậu cũng đi vọt qua theo, nhìn bao vây kia vui vẻ ra mặt.

Hộ sĩ lại thở dài: "Tôi nói ai là chồng Diệp Hiểu Hạ?"

Vương viện trưởng quay đầu, nhìn Trầm Hoan sững sờ ở đó nói: "Trầm Hoan, gọi cậu đấy!"

Trầm Hoan phảng phất giờ phút này mới hồi phục tinh thần lại, lập tức đứng lên, vọt tới trước mặt hộ sĩ, không lưu tình chút nào kéo vài người ra, cúi đầu khom lưng với hộ sĩ kia, nịnh nọt chưa từng có: "Là tôi, là tôi, tôi là chồng Diệp Hiểu Hạ, có chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

Tần Mục Ca cong khóe miệng, nhỏ giọng nói thầm: "Thiết, nó cũng có hôm nay?"

"Là con trai, anh xem." Hộ sĩ đưa đứa nhỏ trong bao vây cho Trầm Hoan khuynh khuynh, chỉ cho anh kịp thấy được một khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, rồi ôm đi mất. Cho Thư Tiểu Mãn và viện trưởng Vương, Tần Mục Ca đuổi theo một trận, đi theo hộ sĩ kia. Chỉ để lại Trầm Hoan ngốc đứng ở đó, cả đầu chỉ có thiên hạ nho nhỏ kia, mặt đỏ bừng, tóc đen thùi.

Bỗng nhiên anh cảm thấy bỗng chốc mình có được cả thế giới.

Cũng không biết qua bao lâu, Diệp Hiểu Hạ cũng bị người đẩy ra, anh lập tức chạy tới, nắm tay Diệp Hiểu Hạ, nhìn gương mặt cô tái nhợt mà suy yếu, trong lúc nhất thời, lời duy nhất có thể nói chỉ còn lại có: "Cám ơn."

Trầm Hoan trước mặt, khóe mắt hơi ướt át, biểu cảm như vậy ở trên mặt của anh là tuyệt vô cận hữu . Diệp Hiểu Hạ chớp chớp mắt, mỉm cười: "Cảm ơn cái gì?"

"Cám ơn em cho anh cơ hội đứng ở chỗ này."

Trầm Hoan mỉm cười, hạnh phúc chưa từng có.

Đúng vậy, cám ơn em. Dù là bắt đầu thế nào, cám ơn em cho anh có cơ hội yêu em như thế.

(toàn văn hoàn)

Yên Hoa có chuyện: cuối cùng lại kết thúc một quyển sách.

Quyển sách này đại khái là quyển sách cuối cùng Yên Hoa viết lúc độc thân. Thật ngắn, có lẽ chuyện xưa cũng không phấn khích lắm, nhưng tôi nghĩ chuyện xưa phấn khích nhất chẳng phải ở trong sách, mà là trong cuộc sống mỗi người chúng ta.

https://thuviensach.vn

Yên Hoa sắp dùng thân phận mới đi con đường mới trong cuộc sống của mình, cám ơn tất cả bạn bè đã làm bạn qua nhiều năm như vậy. Đồng thời cũng chúc tất cả bạn bè có ngày mai phấn khích, hạnh phúc.

Như vậy hãy để cho chúng ta gặp mặt trong quyển sách tiếp theo đi.

https://thuviensach.vn